

Giới thiệu Khanh Vốn Phong Lưu

Truyện Khanh Vốn Phong Lưu của tác giả Lâm Gia Thành là một truyện mới đầy sức hút, có chút vui lại có chút buồn. Vốn dĩ đã định sẵn tương như là hư không nhưng lại luôn thực không mang chút ảo mộng lại sống động đến bất ngờ.

Truyện là hành trình vượt không gian, là câu chuyện nỗ lực vượt qua số phận với cuộc hành trình thiên định này nhưng cũng phảng phất nét buồn, truyện mang dáng dấp của một truyện ngôn tình đầy màu sắc. Nàng giúp y có được phú quý, nhưng cũng đương lúc y quyền thế ngập trời lại đang sống bị bức tử. Tái sinh trở về lúc ban đầu, nàng thận trọng từng bước, mượn thế của nam tử khuynh thành để mưu tính cho mình một cuộc sống phú quý nhân nhả, khoanh tay cười nhạt, trong nháy mắt lật phong vân thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Không Là Mơ

“Chủ mẫu, đến rồi.”

Một tiếng nói cung kính vang lên. Có lẽ bởi vì bóng đêm dày đặc, ánh trăng quá mờ, nên hình thái nhỏ bé phía trước vừa vặn bị mái hiên chùa và bóng cây đan vào nhau che khuất, khoảnh khắc này thoát nhìn hiện lên vẻ rất âm u.

Phùng Uyển không yên lòng đáp một tiếng, nàng nhíu mày nói: “Phất Nhi, phu chủ đâu? Mau dẫn ta đi gặp phu chủ. O, nơi này rất an tĩnh.”

Tỳ nữ Phất Nhi cùng nàng chung sống tám năm vẫn trung thành tận tâm nghe thấy trong giọng nói nàng không yên, cần môi nhìn quanh một hồi bỗng chỉ vào phía bên trái kêu lên vui mừng: “À, nơi đó có đèn, lang chủ hẳn là ở đó.”

Trong lòng Phùng Uyển gấp gáp, nghe vậy cũng không nghĩ nhiều, nhấc váy vội vàng chạy vọt đến. Vừa bước vào điện phủ, nàng liền kêu rõ lên: “Phu chủ? Phu chủ?”

Kêu liền hai tiếng thì trong điện loáng thoáng vang lên tiếng nam tử thở dốc vì đau đớn. Trong lòng Phùng Uyển căng thẳng, đưa tay đẩy cửa điện ra, cất bước đi vào.

Điện phủ rất lớn, tượng thần bằng đất cao lớn nguy nga, đôi mắt âm u dưới ngọn đèn hiện lên vẻ thương xót nhìn xuống nàng. Phùng Uyển liếc mắt liền nhìn thấy một dáng người nam tử trẻ tuổi loáng thoáng quen thuộc nằm dưới tượng thần. Nàng vội vàng chạy vọt đến trước mặt rồi quỳ phịch xuống, đưa tay muốn xoa mặt nam tử, tiếng nói hoảng loạn kêu lên: “Phu chủ, phu chủ?”

Đương lúc nàng đưa tay, mới vừa chạm vào khuôn mặt nam nhân kia thì y bỗng co rúc lại, đột nhiên tung mình về phía trước, hai tay nhấc lên nhanh như chớp, đồng thời giữ chặt hai bàn tay nàng.

Y kéo nàng thật mạnh, khiến thân Phùng Uyển không khỏi ngã vào lòng ngực của y. Chỉ thấy tay phải của nam nhân nắm lấy đai ngọc của nàng, rồi lại giật ra. Tiếng vải rách toạc vang lên, trong nháy mắt, đai lưng Phùng Uyển rơi xuống, ngoại bào bị xé rách, da thịt mịn màng trắng trẻo tóa ra sáng bóng mẽ người dưới ngọn đèn.

Không đợi Phùng Uyển kịp phản ứng. Hai tay nam nhân kia đã cùng vung lên liên tục xé thêm vài cái.

Chỉ trong nháy mắt, ngoại bào của Phùng Uyển đã vỡ vụn, dây buộc áo yếm màu đỏ rơi ra, nam tử nắm trọn lấy nơi no tròn căng đầy kia.

Biến cố lần này vô cùng bất ngờ, Phùng Uyển hét lên một tiếng rồi khàn giọng nói: “Ngươi, ngươi không phải là phu chủ.” Khó khăn lắm mới kêu lên vài chữ này thì miệng của nàng liền bị người phía sau bịt lại. Tỳ nữ Phất Nhi mà nàng tin nhiệm nhất cất lên tiếng nói rõ ràng phía sau: “Đừng có sờ nữa, nhanh làm việc một chút.”

Nam nhân trên người cười dâm đãng nói: “Ngươi gấp cái gì?” Hai tay y cùng di chuyển, xoa nắn thật mạnh hai bầu ngực một phen, thở dài chắc chắn rồi nói: “Da thịt đẹp, ngực cũng đẹp! Chắc chắn, trách sao được, thật sự trách sao được.”

Y liền khen vài tiếng, hai tay lôi kéo Phùng Uyển, rồi trở mình ngồi lên người của nàng. Tay phải giữ chặt hai tay đang vùng vẫy lung tung của Phùng Uyển, hai tay y di chuyển không đến vài ba cái đã giật rách nát áo bào còn dư lại của nàng.

Giờ khắc này hai tay Phùng Uyển bị nắm chặt, hai chân bị đè, tiếng van xin khàn giọng trong miệng cũng bị bịt lại. Nàng vùng vẫy loạn xạ, nhưng thể lực nhỏ bé mỏng manh làm sao vùng vẫy được? Chỉ một chút thời gian đã thở dốc, mái tóc đen cũng rối tung không chịu nổi.

Đương lúc này hai tay tỳ nữ đang bịt miệng Phùng Uyển buong lỏng, vội vàng nhanh chóng núp sau tượng thần. Tiếng kêu cứu của Phùng Uyển còn chưa ra khỏi miệng, chỉ nghe một tiếng ầm thật vang, cửa thiện phòng đã bị mấy người đung võ rất mạnh. Năm sáu người bay xông vào.

Mọi người cũng bị cảnh tượng này làm sợ ngây người.

Mãi một chốc sau một nữ tử xông nhanh vào, ả tay nắm chân đạp đá văng nam nhân trên người Phùng Uyển ra, nhanh chóng cời xuống ngoại bào phủ lên thêm cho Phùng Uyển, sau đó nắm lấy mái tóc dài của Phùng Uyển quát mắng phần nộ: “Triệu phu nhân, ngươi thật là không biết xấu hổ.”

Tiếng quát the thé này phá vỡ yên tĩnh, trong giọng nói khoan thai vang lên của nữ tử trẻ tuổi hiện rõ sự tức giận: “Triệu phu nhân, phu quân nhà ngươi yêu thương ngươi như thế, thế nhưng ngươi lại ở nơi chùa chiền làm chuyện cầu thả dưới chân tượng thần? Ngươi không sợ Bồ Tát giáng họa sao?”

Một ánh mắt khinh bỉ của nam tử trung niên uy nghiêm lướt qua, tay phải vung lên một cái rồi quát lên: “Còn đứng ngây ngô đó làm gì? Kéo tiện phụ không biết xấu hổ khinh nhờn thần linh này dậy.”

Hai người đáp một tiếng, mới vừa cất đi một bước thì nam tử trung niên kia lại thờ hồn hèn hận không thành tiếng quát lên: “Lôi gian phu kia ra chém!”

Gần như tiếng nói của ông vừa thốt ra thì tiếng bội kiếm đã xoẹt ra khỏi vỏ, hàn quang lấp lóe, nam nhân kia vội vàng sợ hãi kêu lên: “Khoan đã, người nói...” Không đợi y nói hết, kiếm quang đã đến. Chỉ nghe phịch một tiếng, tiếng kêu nam nhân kia dừng lại đột ngột.

Mãi lắc lư một hồi lâu, thì thể nam nhân trợn to hai mắt kia chết không nhắm mắt mới ngã ầm xuống đất.

Trong máu tanh nồng nặc, hai mắt đỏ đẫm của Phùng Uyển chuyển động, nàng quay đầu lại nhìn chòng chọc vào mọi người.

Ánh mắt quét hết từng gương mặt trong phòng, Phùng Uyển yên lặng quan sát nữ tử xinh đẹp ung dung đứng cách hơn năm bước kia. Nhìn ả chăm chú, Phùng Uyển buồn bã cười một tiếng rồi thốt lên lời nói, giọng khàn nhưng bình tĩnh: “Triệu lang có biết hay không?”

Nàng nhìn chăm chăm vào nữ tử kia, đi lên trước một bước, có lẽ là nét mặt của nàng quá bình tĩnh, có lẽ là nụ cười của nàng khiến người ta rợn cả tóc gáy, nữ tử kia không khỏi lui về sau ba bước.

Phùng Uyển nhìn chăm chăm thẳng vào ả, khàn giọng hỏi lại lần nữa: “Chuyện tối nay, Triệu lang biết rõ hay không?”

Thiếu nữ kia liên tiếp lui khỏi vài bước, cho đến khi thân thể đụng vào vách tường, không còn đường lui nữa mới dừng lại. ả nhìn khắp nơi một cái, thấy bên mình thể người đông đúc nên lúc này trong lòng mới ổn định.

Quay đầu lại, ả nhìn chăm chăm Phùng Uyển, cất giọng kêu lên: “Ngươi nói bậy bạ gì đó? Tiện phụ ngươi không biết xấu hổ, ở đây hẹn hò hán tử, còn dám nói hươu nói vượn? Người đâu, mang tiện phụ này ra chém đi!”

Phía sau ả là một thiếu phụ chừng hai mươi tuổi diện mạo gian xảo ác độc thét to: “Trước mặt tượng thần làm chuyện xấu bậc này, há có thể dễ dàng cho ả? Phải cời hết y phục của ả mang đi dạo phố.”

Tiếng nói thiếu phụ vừa thốt ra, người trung niên uy nghiêm như rồng mây, ông ngậm đầu buồn nhìn Phùng Uyển, ông quát lên: “Không được nói!” Cẩn rắng, trong giọng nói của ông tràn đầy bất lực, “A Uyển... Tiện phụ này tuy làm chuyện xấu hổ vô si. Nhưng những năm này ả cũng chịu khổ sở giúp sức cho Tuấn Nhi.”

Ông chuyển hướng Phùng Uyển, khàn giọng khuyên nhủ: “Vẫn nên giao ả cho Tuấn Nhi đi.” Ông xoay người sang chỗ khác, đây cũng là nơi quan trọng trong chùa, nếu để cho những kẻ đầu trọc kia phát hiện chuyện xấu nơi này chỉ sợ là sẽ làm ầm trời. Vẫn là mau rời khỏi tốt hơn.

Giọng nói nam tử trung niên vừa thốt ra, Phùng Uyển đã cười lạnh hai tiếng. Ánh mắt nàng chuyển hướng thiếu nữ ung dung hiện ra sát khí, rồi chuyển hướng về phía người đang đeo kiếm, từng bước từng bước đến bên hộ vệ gần mình. Người trung niên kia chẳng hay biết gì, nhưng nàng lại hiểu rõ: Lần này chắc chắn nàng phải chết không thể nghi ngờ! Nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không cho nàng bước ra thiện phòng này.

Tay phải Phùng Uyển giờ lên, nhích đến gần hộ vệ một bước, cảm lấy bội kiếm trong tay y.

Hộ vệ kia nhìn thiếu nữ đang ung dung phía đối diện, mặc cho Phùng Uyển lấy kiếm kia đi.

Tay phải Phùng Uyển trở ngược lại, gác thanh kiếm lên cổ mình. Nàng ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào nữ tử kia, cười một tiếng hồ cả hàm răng trắng như tuyết, Phùng Uyển khàn giọng nói chậm chạp: “Trần Nhã, chớ đắc ý, không đến năm năm, ngươi hẳn phải chết không có chỗ chôn.”

Nói đến đây, nàng ngửa đầu cười ha ha, tay phải kéo trên cổ một cái, trong nháy mắt máu tươi như hoa và rơi như mưa dưới ngọn đèn dầu.

Thi thể Phùng Uyển đổ phịch xuống đất. Dưới ngọn đèn mờ mờ, rõ ràng nàng hẳn đã chết không nhắm mắt thế nhưng trên khóe miệng lại mỉm cười.

Trong màn đêm thế này, nụ cười quái dị thế này, khiến cho thiếu nữ Trần Nhã ung dung không khỏi rung mình một cái. ả vội vàng lui về phía sau, luôn miệng nói: “Đi mau, đi mau.”

Trong tiếng thờ dài của người trung niên, mấy hộ vệ khiêng thi thể của Phùng Uyển và nam nhân kia đi ra ngoài.

Ả thiếu phụ diện mạo gian xảo ác độc đuổi theo Trần Nhã, ả cẩn thận đánh giá biểu cảm của Trần Nhã, nói bất an: “A Nhã, Phùng Uyển kia trước giờ thông minh trí tuệ, thủ đoạn rất nhiều, chuyện lường trước vô cùng đúng. Câu cuối cùng của ả nói... không phải là có gì...”

Không đợi thiếu phụ nói xong, tiếng nói của Trần Nhã đã vang lên: “Chẳng có gì đâu!” Tay phải ả vung lên, cắt ngang lời nói thiếu phụ kia, trong ánh mắt trừng to căm hận mang theo một nét sợ hãi.

Trần Nhã hét to: “Ả đã chết rồi! Ả đã chết rồi, ngươi không nhìn thấy sao? Ả đã chết rồi!”

Gió đêm phát pho, một tiếng rồi lại một tiếng “đã chết rồi” lượn lờ không dứt vô tận thật lâu như thiên hương trong chùa.

.....

“Phu nhân, phu nhân.”

Trong lay động liên tục, Phùng Uyển hét lên một tiếng, ngồi bật dậy.

Trong ánh nến, ánh mắt nàng trừng thẳng thật sự đáng sợ, tỳ nữ bị nàng dọa đến mức lui về sau vài bước, mới nở ra một nụ cười, run run nói: “Phu nhân, người vừa gặp ác mộng.”

“Vừa gặp ác mộng?”

Tiếng nói Phùng Uyển khàn khàn, hơi hơi run rẩy.

“Đúng vậy đó, phu nhân người làm sao vậy, mấy đêm nay luôn gặp ác mộng như vậy?”

Phùng Uyển không trả lời, nàng quay đầu lẳng lặng đánh giá gian phòng. Nhìn đáng vẻ nàng xa lạ, dường như chỗ này đã rất nhiều năm chưa từng thấy qua vậy.

Tỳ nữ nhìn thấy nàng thế liền thầm nghĩ bất an: Phu nhân đang làm sao vậy? Mấy buổi tối bị ác mộng đánh thức cũng là đáng vẻ này.

Đương lúc nàng ta suy nghĩ, Phùng Uyển đã bước xuống sập. Tỳ nữ vội vàng tiến lên, mang ngoại bào khoác lên lưng nàng.

Tinh thần Phùng Uyển hoảng hốt ngồi xuống tháp, lần nữa nhìn quanh khắp nơi một cái, nàng khẽ cất giọng nói: “Ngày hôm trước mẹ của Phụng Nhi thật sự đã qua đời rồi hả?”

Hai ngày nay phu nhân đã hỏi chuyện này lặp đi lặp lại năm lần rồi. Tỳ nữ nấp máy môi, cuối cùng vẫn cung kính đáp: “Vâng, qua đời rồi.”

“Là bị đại tẩu của Phụng Nhi độc chết?”

“Đúng vậy, phu nhân.”

Tỳ nữ trả lời đến đây, cẩn thận nhìn về phía Phùng Uyển. Nhìn thấy hai mắt nàng nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, vẫn mang đáng vẻ tinh thần hoảng hốt, không khỏi âm thầm thở dài một hơi, rồi suy nghĩ: Ôi phu nhân thật sự trúng tà rồi sao? Ngày mai sau khi lang chủ trở về phải nhắc chuyện này với người.

Sau khi Phùng Uyển đánh giá tinh tế bố trí trong phòng một lần, rồi từ từ đứng lên.

Nàng cúi đầu, mặc cho tóc đen rủ xuống mặt, nhìn chiếc bóng của mình trên sàn nhà, giọng nói của nàng khôi phục lại bình thản và điềm tĩnh: “Ngày mai lang chủ trở lại sao?”

“Phải.”

“Chuyện ta gặp ác mộng đừng nói với chàng.”

Tỳ nữ ngần ra một hồi lâu mới đáp: “Vâng.”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Giờ khắc này, ánh mắt của nàng đã khôi phục sự yên lặng và sâu sắc đã từng có. Cho đến nay, ánh mắt Phùng Uyển đều có một sức mạnh khiến lòng người bình tĩnh, giờ phút này cũng không ngoại lệ. Thấy phu nhân khôi phục lại bình thường, đồng thời tỳ nữ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, mơ hồ cảm giác rằng dường như phu nhân có chút thay đổi.

Đối mặt với đôi mắt ân cần của tỳ nữ, Phùng Uyển phát phát tay, khẽ nói: “Đi ra ngoài đi. Ta không sao.”

“Vâng, phu nhân.”

Cửa phòng được tỳ nữ nhẹ nhàng đóng lại. Cho đến khi tiếng bước chân của nàng ta đi xa, Phùng Uyển mới ngẩng đầu lên.

Nàng lẳng lặng nhìn cửa phòng kia, một hồi lâu khóe miệng nhô lên nụ cười mỉm, tiếng nói phát ra lại càng nhẹ nhàng như thì thầm, “Bồ Tát cũng biết trong lòng ta không cam tâm nên cho phép ta sống lại sao?”

Liên tiếp mấy đêm cho đến tối nay mơ thấy nguyên nhân cái chết của nàng, nàng mới tin tưởng hoàn toàn, chuyện trong mộng là chuyện tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phu Chủ

Trong nháy mắt một đêm đã qua.

Tất cả mọi người trong phủ dậy thật sớm, hôm nay là ngày lang chủ bọn họ, cũng là chủ nhân phủ đệ này trở về. Lúc này ngay cả thị tỳ nhà mẹ đẻ Phùng Uyển mang đến cũng vui mừng ra mặt.

Nàng cũng nên vui mừng chứ.

Nhìn thiếu phụ trong gương thanh xuân hơn người, hai gò má ửng đỏ, chỉ mới mười bảy mười tám tuổi. Phùng Uyển nhớ mang máng bây giờ nàng gả cho y cũng chỉ mới hơn một năm rưỡi. Một năm rưỡi trước, y cười ngửa qua trước phủ, dáng vẻ lang quân thiếu niên tư thế oai hùng bùng bùng, chiếm được cảm tình rất nhiều của phụ thân.

Còn y, trong thoáng ngoái đầu nhìn lại, đôi mắt với nàng sau tấm khăn che mặt, nàng khác hẳn với người thường, đôi mắt như trời sao vô tận, vô cùng mỹ lệ thần bí.

Chính cái nhìn đó khiến y tuổi trẻ anh tuấn có chí hướng cao xa động lòng, lúc đó liền đồng ý với đề thân (1) của phụ thân nàng.

(1) Đề thân: đề nghị hôn nhân cưới gả.

Chính cái nhìn kia đã khiến nàng yêu y, nàng mang theo vui sướng và mong đợi khôn xiết muốn cùng y bạc đầu giai lão.

Phùng Uyển ngẩn ngơ bị tỳ nữ nhìn thấy, nhưng đến trước mặt nàng chỉ cười hi hi nói: “Phu nhân nhất định vui mừng đến u mê rồi.”

Tỳ nữ này cũng nói: “Lần này phu nhân có thể an tâm.”

Trong tiếng cười hi hi chúc mừng của chúng tỳ, nơi cửa chính vang lên tiếng người thật lớn.

Một nô bộc vội vàng chạy đến, vừa thấy được Phùng Uyển liền lớn tiếng kêu lên: “Phu nhân, lang chủ đã về.”

Phùng Uyển cười nhạt, nhẹ cất bước trong đám thị tỳ vây quanh.

Mới vừa đến cửa lớn, một đoàn xe liền lướt qua mọi người, dừng lại ở cửa.

Xe ngựa chạy nhanh ở phía đầu chính là phu chủ của nàng.

Phùng Uyển tiến lên một bước, miệng mỉm cười, dịu dàng nhìn xe ngựa kia, cũng nhìn theo chiếc xe ngựa phía sau.

Màn xe vén lên, khuôn mặt anh tuấn của phu chủ nàng lộ ra ngoài. Phu chủ này của nàng có hai hàng lông mày như kiếm, trông mắt hơi nhạt, mặt mũi khá đẹp, chỉ là môi quá mỏng. Người ta thường nói người môi mỏng bạc tình, lời này nàng vốn không tin.

Phu chủ nhún người nhảy xuống xe ngựa, y mỉm cười nhìn Phùng Uyển, đỡ nàng đang tiến lên làm lễ ra mắt, nói dịu dàng: “Nhìn xem, lại gầy rồi, không chịu chăm sóc mình chu đáo à?”

Lời này quả thật dịu dàng khiến Phùng Uyển hoảng hốt một trận. Có điều trong một cái chớp mắt, nàng chỉ thần nhiên cười rồi nói: “Không phải phu chủ đã trở về rồi sao?”

Lời này nàng nói câu chữ nhẹ nhàng, rõ ràng là đang nói nếu y trở về nàng cũng sẽ không vì tương tư mà hao gầy nữa.

Trước kia nàng da mặt mỏng chưa bao giờ nói ra lời tình triền miên thế này. Phu chủ kinh ngạc nhìn nàng, không khỏi đưa tay choàng qua bả vai nàng, cúi đầu trêu đùa: “Uyển Nương của ta cũng biết nói lời ngọt ngào rồi.”

Phùng Uyển cúi đầu ngượng ngùng cười một tiếng, chẳng qua là trong lúc cúi đầu sóng mắt nàng nghiêng nghiêng, ánh mắt như nước như sao liếc qua.

Đôi mắt của Phùng Uyển vốn là thần bí mỹ lệ hiếm thấy, lần này sóng mắt chuyển động khiến phu chủ không khỏi si mê đứng tại chỗ. Hai tay ôm vai nàng trong nháy mắt cũng nóng bỏng.

Đương lúc này một trận ho khan phá hư phong cảnh truyền đến.

Nghe được tiếng ho khan kia, hành động phu chủ cứng lại, y từ từ buông Phùng Uyển ra, chớp mắt vài cái rồi cười nói: “Uyển Nương mau xem ai đến kia?”

Giọng nói của y vừa thốt ra thì một giọng nói yêu kiều nói hờn mát: “Trong mắt tỷ tỷ chỉ có tỷ phu, sao từng có muội?”

Nàng biết rõ và còn rất quen thuộc giọng nói này.

Từ nay cho đến tám chín năm sau, giọng nói này luôn luôn tồn tại trong sinh mệnh của nàng, chưa bao giờ mất đi.

Phùng Uyển âm thầm cười lạnh một tiếng rồi quay đầu đi.

Xuất hiện bên cạnh nàng là một thiếu nữ xinh đẹp. Thiếu nữ này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lông mày mảnh, xương gò má cao, môi lại hơi dày. Đây vốn là ngũ quan không đẹp lắm, nhưng phối lại với nhau lại khiến cho người ta cảm giác được vô cùng xinh đẹp.

Thiếu nữ nhấp máy môi, đáng vẻ ngây thơ hồn nhiên, ả nhìn Phùng Uyển chăm chăm, sẵn giọng: “Tỷ tỷ sao nhìn như vậy? Muội là A Vân đây.”

Tất nhiên nàng biết ả là tứ muội A Vân cùng cha khác mẹ với mình.

Nàng biết, mình gả cho phu chủ đã được một năm rồi còn chưa mang thai là mục đích đến đây lần này của tứ muội.

Phùng Uyển mỉm cười nhẹ giọng hỏi: “Lần này A Vân đến là?”

“Giữ chứ? Tỷ gả cho tỷ phu lâu như vậy cũng không cho phép người nhà đến thăm à?” A Vân vô tư vô tâm trừng mắt nhìn nàng một cái rồi chuyển hướng kêu lên với phu chủ: “Đại huynh Triệu gia, huynh nhìn tỷ tỷ xem, người nhà đến mà tỷ ấy cũng không vui kia.”

Ả vốn như vậy, dùng kiểu như vô tư vô tâm và giọng nói như ngây thơ tố cáo với người khác luôn có thể bắt tri bắt giác cướp hết tất cả của nàng.

Phu chủ Triệu Tuấn cười ha ha một tiếng, y nắm tay Phùng Uyển đi vào trong phủ. Vừa đi vừa nói: “Uyển Nương, nàng đoán xem lần này vì phu gặp được ai nào?”

Y lộ ra vẻ gấp rút vội vã và vẻ sát vào Phùng Uyển khẽ nói: “Ta gặp được ngũ điện hạ.”

Tất nhiên nàng biết y gặp được ngũ điện hạ. Phải biết rằng năm nay chính là năm vận mệnh chuyển ngoặt. Năm đó cũng như vậy, nàng dốc hết tất cả tâm sức, dùng hết tất cả mưu kế giúp y phân tích thực lực chư vị điện hạ. Trong mấy năm sau đó, nàng nhiều lần bày mưu tính kế giúp y xử lý chính sự, giải quyết vấn đề khó khăn, cho nên ngày ngũ điện hạ trở thành hoàng đế, đương nhiên y liền được trọng dụng. Đáng tiếc, y mới vừa ngồi vị trí trọng thần một nước thì nàng liền rơi vào kết quả như vậy.

Hai mắt Phùng Uyển sáng ngời nhìn phu chủ, hạ giọng như trước vui mừng nói: “Ngũ điện hạ? Nghe nói bệ hạ vô cùng thương yêu người con trai này, nếu phu chủ được y tán thưởng chẳng phải là một bước lên mây rồi sao?”

Lời này Triệu Tuấn thích nghe, y cười một tiếng, trong nháy mắt thở dài nói: “Gặp được thì gặp được, có thể nhận được y tán thưởng hay không vẫn khó nói.” Dừng một chút, y lại nói: “Nghe ngọc lang nói ngũ điện hạ sẽ ở lại đây một thời gian, đây là ông trời giúp ta.”

“Ngọc lang?” Người đương thời có một thói quen là khen ngợi mỹ nam tử là ngọc lang, cũng không đặc biệt là người nào đó.

Nhìn nghi ngờ trong mắt Phùng Uyển, Triệu Tuấn đắc ý nói: “Là ta làm quen trên đường, y nhận lời hai ngày nữa đến thăm phủ ta. Chắc chắn, phong thái người đó, tướng mạo người đó, chắc chắn chắc.” Y liên tục chắc lưỡi, ra vẻ như không có ngôn từ nào diễn tả được.

Phùng Uyển đang muốn nói chuyện thì Phùng Vân đã sôi nổi đến phía sau họ kêu lên: “Đại tỷ tỷ, đại tỷ phu, các người ân ái quên mất người khách là muội đây rồi sao?”

Ả nhẹ chạy đến bên cạnh Phùng Uyển, một tay ôm lấy cánh tay nàng, cười hi hi nói với Triệu Tuấn: “Đại tỷ phu, xin huynh thương xót cho tỷ tỷ trò chuyện với Vân Nương.” Tuy là ả ôm lấy cánh tay Phùng Uyển, nhưng ánh mắt nhìn về phía Triệu Tuấn lại sáng rực lấp lánh câu hồn, mà lời nói ra lại càng mang theo vẻ nũng nịu yêu kiều. Đây là hành động quyến rũ mà nam nhân trong thiên hạ đều hiểu.

Lúc đó tuy Tấn thống trị người Hán liên tiếp thất bại, không ngừng lui bước về phía nam. Quốc gia Phùng Uyển ở cũng là người Hồ thống trị, mới thành lập vài thập niên. Bất kể là dân gian hay triều đình đều quân chế phụ nhân vô cùng lỏng lẻo. Cho nên Phùng Vân cũng vậy mà Phùng Uyển cũng vậy, các nàng làm việc đều thiếu hạn chế và phép tắc hơn người Tấn rất nhiều.

Triệu Tuấn nhìn khuôn mặt đẹp hơn cả thê tử của Phùng Vân, trong mắt sáng ngời cười nói ha ha: “Được rồi được rồi, các nàng nói chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Tướng Thuật*

Phùng Vân nhìn theo bóng dáng phong thái hiên ngang của Triệu Tuấn đang dần rời đi. Khi ả thu hồi ánh nhìn thì thấy ánh mắt lẳng lẳng của Phùng Uyển. Phùng Vân chợt dạ, ngay lập tức liền bấu môi lâm bẩm: “Đại tỷ tỷ, sao tỷ nhìn muội như vậy?” Ả đảo mắt lại nói: “Vốn nghe nói đại tỷ phu từng bị thương, giờ trông huynh ấy cũng rất khỏe mạnh!”

Lời giải thích này thật đúng là giấu đầu hở đuôi.

Phùng Vân cũng không muốn để Phùng Uyển suy nghĩ nhiều, ôm cánh tay nàng ra sức lay lay, “Đại tỷ tỷ, đại tỷ tỷ, tỷ không biết mọi người nhớ tỷ nhiều đến mức đâu. Hi hi.”

Nhớ nàng sao?

Phùng Uyển cười nhạt. Lúc này, Phùng Vân còn nói thêm: “Sau khi tỷ gả đi, phụ thân luôn nhớ đến tỷ. Đại tỷ tỷ cũng thật là, một năm rưỡi rồi cũng chưa từng về thăm nhà.”

Về thăm nhà gì chứ? Sở thích lớn nhất của phụ thân, chính là dùng những tiền tài từ của hồi môn của mẫu thân nàng để cưới kiều thê, nạp mĩ thiếp. Biết rõ mẫu thân bệnh nặng, chẳng những cách ly không ẹ con nàng gắp mặt, còn nhanh chóng gả nàng đi. Không phải là ông ta sợ mẫu thân để đồ cưới lại cho nàng sao? Giờ đây nhìn thấy Triệu lang phát triển không tệ, lại phái Vân Nương đến đây.

Đương nhiên, Vân Nương mà phụ thân thương yêu nhất, không đến đây để làm thiếp.

Phùng Uyển chậm rãi quay đầu đi.

Nàng lẳng lẳng nhìn chằm chằm Phùng Vân

Có lẽ ánh mắt của nàng quá mức sắc bén, khiến ánh mắt Phùng Vân cũng phải trốn tránh, lắp bắp hỏi: “Đại tỷ tỷ?”

Phùng Uyển vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm nàng ta.

Khi mồ hôi trên trán Phùng Vân lặng lẽ thấm ra, đôi môi Phùng Uyển mới hé mở cất lời: “Vân Nương, muội cũng sắp mười sáu rồi?”

Phùng Vân thật không ngờ nàng lại đột nhiên hỏi tuổi mình, không khỏi miễn cưỡng cười hi hi nói: “Đúng vậy, đại tỷ tỷ thật dễ tâm.”

Phùng Uyển lẳng lẳng nhìn nàng. Nghe thấy Phùng Vân cười hi hi, sắc mặt nàng không thay đổi chỉ chậm rãi nói: “Mười sáu tuổi, cũng đã có thể lập gia đình rồi.”

Một lời vừa nói ra, sắc mặt Phùng Vân đã trở nên tái nhợt. Ả vừa nghi ngờ vừa hoảng sợ nhìn Phùng Uyển, thầm nghĩ: Tỷ ấy đã biết cái gì? Tỷ ấy muốn nói gì?

Lúc này, Phùng Uyển xoay người sang chỗ khác.

Nàng chậm rãi bước đi đến dưới một gốc cây đào, đưa tay hái một đóa hoa, giọng nói Phùng Uyển rõ ràng mà lại như xa xôi truyền đến, “Vân Nương xinh đẹp như hoa, mũi chuẩn cao đẹp như ngọc quân*, môi dày mọng nước như hồng ngọc, chính là tướng quý nhân. Tỷ theo dị nhân học tướng thuật cũng đã được một năm, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy người có quý tướng chân chính.”

(*ngọc quân

Image

-> nếu tưởng tượng nó như mũi thì cũng là một dạng mũi đẹp :3)

Phùng Vân đáng thương, cuộc sống của nàng ta cho tới bây giờ đều gói gọn trong một thế giới nhỏ nhỏ, làm sao từng nghe qua loại ca ngợi như thế, khẳng định như thế? Trong khoảng thời gian ngắn, cả gương mặt nàng ta đều đỏ lên .

Giọng nói của Phùng Uyển vang lên như nước chảy róc rách, “Mấy ngày nữa, Ngũ điện hạ sẽ đến đây.”

Nàng chậm rãi quay đầu, lẳng lẳng nhìn Phùng Vân, mỉm cười nói: “Vân Nương có cần đại tỷ tỷ giúp muội một tay không?”

Môi Phùng Vân cứ mấp máy rồi lại mấp máy, một hồi lâu mới run giọng nói: “Muội, muội thực sự có tướng quý nhân?”

Vào thời này, đạo tướng thuật bói toán đều được người người hết lòng tin theo. Hơn nữa, người hiểu rõ tướng thuật bói toán đều có trường phái, sẽ không dễ dàng truyền lại cho thế nhân, ở dân gian cũng rất hiếm gặp.

Phùng Uyển gật gật đầu.

Phùng Vân lập tức trở nên kích động . Hai mắt ả sáng rỡ, vui mừng đến liên tục đi xoay tròn, “Ta là quý nhân? Ta là quý nhân? Ta là quý nhân!”

Liên tục làm bầm vài tiếng, ả vọt tới trước mặt Phùng Uyển, nắm tay nàng vội vàng nói:“Tất cả đều nghe sắp xếp của tỷ tỷ!”

Phùng Uyển cười cười, cúi đầu nói:“Bình tĩnh đã. Chuyện liên quan đến thiên cơ, không thể khinh thường.”

Phùng Vân liên tục gật đầu. ả nắm chặt tay Phùng Uyển, lòng bàn tay đã sớm ẩm ướt.

ả cố gắng đè nén tâm tình kích động, thầm nghĩ: So với Ngũ điện hạ, Triệu Tuấn thì là cái gì cơ chứ?

ả vui mừng vô cùng, không khỏi nói với Phùng Uyển :“Đại tỷ tỷ,nếu muội được phú quý, tất sẽ không quên công ơn chỉ điểm ngày hôm nay của đại tỷ tỷ.”

Nghe khí cực kỳ thành khẩn.

Phùng Uyển cười nói:“Vân Nương hãy nhớ lấy lời này.”

Lời này của Phùng Uyển đã biểu lộ rõ, nàng vô cùng tin tưởng Phùng Vân sẽ trở thành một quý nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, Phùng Vân kích động đến độ nói không ra lời .

Phùng Uyển cười nói:“Được rồi,khoan vui mừng đã. Đi học lễ nghi đi, đừng để đến lúc đó làm ra chuyện gì sai lầm.”

“Dạ dạ, muội đi ngay đây, đi ngay đây.” Triệu Tuấn một lòng muốn thăng tiến, hân cũng giống như những quý tộc người Hồ khác, trong phủ cũng nuôi dưỡng một vài nho sĩ tinh thông lễ nghi của người Hán. Điều này Phùng Vân vừa vào phủ đã nghe hạ nhân nói qua.

Trung Quốc to lớn tự có một kiểu hoa lệ tối cao chí thượng khiến người ta hướng đến. Dù cho hiện tại Tấn quốc rất không ra gì, dù cho người Hồ nhao nhao xưng đế, cũng mặc kệ người Hồ làm hoàng đế.Họ cũng sẽ theo tiềm thức học tập theo kiểu Hán Triều, có điều là khác nhau học ít hay nhiều thôi.

Nhìn theo hướng Phùng Vân rời đi, Phùng Uyển chuyển hướng đi ra ngoài.

Nhìn thấy nàng muốn ra ngoài, một tỷ nữ vội vàng chạy tới, đi theo sau Phùng Uyển hỏi:“Phụ nhân?”

Trong mắt tỷ nữ tràn ngập sự khó hiểu.

Vốn dĩ Triệu Tuấn thật vất vả mới lại trở về nhà, phụ nhân sao lại không gần gũi bên người lang chủ, tùy lúc đợi lang chủ đến thăm.

Phùng Uyển phát phát tay, mỉm cười nói:“Nếu như lang chủ hỏi, ngươi liền nói ta đến Đông Sơn Tự rồi.”

Tỷ nữ bình tĩnh ngộ, thì ra phụ nhân muốn đến chùa chiền đi lễ tạ thần. Cũng đúng, phụ nhân vẫn luôn tin phật, nàng còn đứng dưới trăng hứa hẹn, nếu phụ chủ của nàng bình an trở về, nàng nhất định phải cảm tạ Bồ Tát thật tốt.

Khi Phùng Uyển đi tới cửa, đã có lão bộc vội vàng đánh xe ngựa đến. Lão bộc này được Phùng Uyển mang theo từ nhà mẹ đẻ, trung thành và tận tâm, rất được nàng tín nhiệm.

Vài năm nay, Nguyên Thành cũng rất an toàn, bởi vì Nguyên Thành có cách thống trị, Phùng Uyển chỉ là một phụ nhân, nhưng lúc ra ngoài ngay cả hộ vệ cũng không cần mang theo.

Xe ngựa vững vàng chạy tới cổng phía Đông.

Khi xe đi đến dưới chân Đông Sơn tự, lão bộc xách hai túi y phục, đi theo sau Phùng Uyển về phía Đông Sơn tự.

Đi một lúc, Phùng Uyển rẽ ngoặt đi về phía sau núi của Đông Sơn tự.

Chỉ chốc lát, một loạt hơn mười gian nhà đá cũ nát đã xuất hiện trước mắt hai người.

Phùng Uyển nhận lấy túi trong tay lão bộc, khẽ giọng nói:“Đứng hầu ở đây đi.” Dứt lời, nàng xoay người, đi về phía sau nhà đá.

Ở phía sau nhà đá có một gian nhà tranh nho nhỏ. Trước nhà là một thiếu niên ăn mày đầu tóc rối bời, khuôn mặt dơ bẩn đang ngồi chồm hổm trên đất, dùng nhánh cây viết viết vẽ vẽ.

Nghe thấy tiếng bước chân, chàng nhanh chóng xóa sạch chữ trên đất, ngẩng đầu lên.

Dù là cả người dơ bẩn, hai mắt của thiếu niên này vẫn như một tia chớp, đâm vào lòng Phùng Uyển.

Đó là một đôi mắt vừa dài vừa xếch, ẩn hiện những tia sáng tà mị vô cùng. Tựa như bầu trời xanh lam bị nhiễm chút màu đỏ tươi như máu, cực điểm, cực trong và vô cùng tuyệt mỹ.

Chỉ là một bên mắt lại bị một vài sợi tóc dơ bẩn rũ xuống, chặn lại ánh mắt của thiếu niên.

Thiếu niên thật quá bản, nếu không phải Phùng Uyển có chuẩn bị mà đến, chắc sẽ không cách nào chú ý đến một đôi mắt trong suốt xinh đẹp như thế.

Nhìn thiếu niên danh tiếng sẽ đại chán Nguyên Thành, khiến Triệu Tuấn phải than thở vô số lần này, Phùng Uyển rũ mắt xuống.

Nàng nhẹ nhàng bước đến cạnh chàng.

Bao quần áo còn chưa kịp để xuống, giọng nói thiếu niên đã lạnh lùng vang lên, “Ta không phải ăn mày” Giọng nói của chàng vô cùng dễ nghe, chỉ là bị cố ý làm cho khàn đi, thô như cát.

“Ta biết chàng không phải.”

Phùng Uyển cũng không buồn để ý, đặt bao quần áo xuống, sau đó, nàng cũng không quan tâm đến áo tơ đẹp để trên người liền ngồi xổm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xua Đuổi

Ngồi xổm trên đất, Phùng Uyển vừa cầm lấy nhánh cây, vừa nói lầm bầm: “Đại trưởng phu sống trên đời này, sao có thể như lá rụng, tiêu tan trong loài người? Gió cuốn cuộn nổi lên, thổi rơi xuống mặc cho kẻ khác chà đạp?”

Nàng không nhìn thiếu niên kia, chỉ cất giọng êm tai: “Trưởng phu trên thế gian này, cũng có lúc hèn mọn, hai bữa không đủ no, nhưng một ngày kia khi khoác áo đỏ, ở cao đường, chỉ điểm giang sơn, có ai còn nhớ nổi chàng của ngày xưa đã hãnh tiến* như thế nào?”

(* Hãnh tiến: may mắn mà thăng tiến)

Nàng nói tới đây, dùng nhánh cây vờ viết loạn xạ trên mặt đất: “Ngũ điện hạ đến Nguyên Thành.” Lại viết hai chữ “Ngọc lang”

Vào lúc này, từ thiên viện phía trước lại truyền đến tiếng người, dường như có mấy người đang đi về phía này.

Phùng Uyển từ từ đứng lên, nàng ném nhánh cây lên mặt đất, xoay người đi về phía cũ, cứ như đã quên mất mình đã để lại hai bao quần áo ở đây.

Ở đằng sau nàng, đôi mắt của thiếu niên kia lại phức tạp nhìn nàng chăm chú.

Cho đến khi bóng dáng nàng biến mất hẳn, thiếu niên cũng chưa từng gọi nàng lại.

Phùng Uyển đến bên cạnh lão bộc, nhẹ giọng nói: “Trở về thôi.”

“Dạ.”

Hai người một trước một sau đi được chừng vài chục bước, Phùng Uyển quay đầu lại, nhìn về phía thiếu niên kia.

Qua kẽ lá cây có thể thấy, thiếu niên vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, cho đến khi đoàn người sắp xuất hiện trong tầm mắt, chàng mới cắn răng, cầm lấy bao quần áo mà Phùng Uyển để lại, đi vào gian nhà tranh.

Nhìn bóng lưng vô cùng thẳng tắp của thiếu niên kia, Phùng Uyển lặng lẽ tròn mắt nhìn, đặc ý thầm nghĩ: thành công rồi.

Nàng biết, cho dù nàng không đến, thiếu niên cũng sẽ gặp được lần kì ngộ này.

Nhưng nàng biết chắc, bất kể người đời đánh giá thiếu niên này thế nào, đều có chung một ý kiến, đó chính là, chàng là một người có ân sẽ trả. Hôm nay cái nàng cho chàng, có lẽ chỉ là vài bộ quần áo hoa mỹ hay tiền tài, ngày sau, có lẽ, chàng có thể cứu nàng một mạng.

Xe ngựa nhanh chóng trở về phủ.

Khó khăn bước vào phủ, một tràng tiếng cười lại truyền vào tai nàng. Đi qua một loạt cây đào, Phùng Uyển nhìn thấy phu chủ của nàng đang cùng Phùng Vân cười nói. Từ góc nhìn của nàng, phu chủ phong thái tỏa sáng, Phùng Vân ẩn tình ngại ngùng, hai người vừa nói vừa kể vào nhau, nghe thấy hơi thờ ơ lẫn nhau, ánh mắt giao nhau, hoàn toàn như một đôi thần tiên quyến rũ.

Nhìn hai người đang liếc mắt đưa tình trước mắt, Phùng Uyển khẽ mỉm cười: đây mới là Phùng Vân, à mãi mãi chuẩn bị thật nhiều lựa chọn, mãi mãi cũng không bỏ qua một cơ hội nào. Đúng vậy, ta có thể tìm cách để Phùng Vân nhìn thấy Ngũ điện hạ, nhưng chuyện này, nếu thông qua phu chủ của ta, chẳng phải lại càng đơn giản hơn sao? Huống chi khiến à càng yên tâm hơn, đó là tiền thì leo lên Ngũ điện hạ, lui thì cũng còn chỗ Triệu Tuấn.

Không biết tại sao, nhìn thấy tình cảnh như thế này, Phùng Uyển lại không hề cảm thấy tức giận.

.....Có lẽ, tất cả đau lòng cũng được, tức giận cũng được, hận thù cũng được, tất cả đều đã tiêu tan theo con ác mộng kia.

Tuy nhiên, Phùng Uyển vẫn không định âm thầm mà lui ra.

Nàng chậm rãi đi về phía đôi nam nữ kia.

Bước đi của Phùng Uyển nhẹ nhàng chậm rãi lại ưu nhã. Nàng sở hữu một đôi mắt đẹp vô cùng, một làn da trắng nõn và tư thái hoàn mỹ, khí độ thông dong thanh nhã. Vì vậy, tuy trông nàng rất bình thường nhưng dựa vào loại khí độ như thế cũng đủ để khiến một Triệu Tuấn vốn mang chí lớn càng tôn kính nàng.

Y vẫn tin tưởng, có thể lấy được một phu nhân đại gia khuê tú như nàng vậy, cho thấy chí hướng của y đang dần được thực hiện.

Phùng Vân vốn đang cười khanh khách mấy tiếng, vừa xấu hổ lại e sợ cúi đầu, chợt nghiêng mặt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, thân thể lập tức cứng đờ.

Nhìn thấy ả cứng ngắc, Triệu Tuấn nhướn mày, y quay đầu, nhìn theo ánh mắt của Phùng Vân.

Y nhìn thấy được Phùng Uyển.

Nàng chỉ đứng cách hai người năm bước, khoe miệng mỉm cười, tay áo dài, eo nhỏ như hoa sen trong gió, thanh nhã tự tại.

....Nàng nhìn thấy tình cảnh này, lại không hề mất đi sự tự tại kia ư?

Triệu Tuấn theo bản năng nhú mày.

Ánh mắt mỉa mai bí ẩn của Phùng Uyển, sau khi lảng lạng quét qua Triệu Tuấn, chuyển hướng về phía Phùng Vân.

Nàng mỉm cười nhìn Phùng Vân, đánh giá ả từ trên xuống dưới mấy lượt, dịu dàng nói với Triệu Tuấn: “Phu chủ có thể chưa biết, tứ muội muội của thiếp là theo lệnh của phụ thân đến đây.”

Phùng Vân nghe đến đó, trợn trừng hai mắt, cảnh giác nhìn Phùng Uyển chằm chằm.

Phùng Uyển dịu dàng như nước nhìn Triệu Tuấn, nhẹ giọng nói: “Phụ thân thiếp thấy thiếp hơn một năm rồi mà vẫn chưa có thai, trong lòng cũng gấp gáp.”

Nghe câu này, trong lòng Phùng Vân cũng yên tâm hơn một chút.

Nhưng ngay lúc này, chỉ nghe Phùng Uyển lảng lảng nói: “Phu chủ, thiếp thấy chàng cũng rất yêu thích tứ muội này của thiếp, không biết có muốn chọn ngày lành tháng tốt, nạp nàng làm thiếp không?”

Àm——

Như nghe thấy sét đánh giữa trời quang, Phùng Vân kinh hoàng lui về phía sau một bước, sắc mặt trắng bệch, ả cũng bất chấp Triệu Tuấn sẽ nghĩ về mình ra sao, lớn tiếng kêu lên: “Không được!”

Hai chữ này vừa được thốt ra, sắc mặt Triệu Tuấn lập tức tái xanh. Y lạnh lùng trừng mắt nhìn Phùng Vân: Nữ lang này liên tục quyến rũ lấy lòng mình, hóa ra không phải vì yêu thích gì mà chỉ vì bản tính nàng ta vốn tùy tiện?

Phùng Vân đáng thương, ả vốn còn đang chờ thời cơ. Lúc này nhìn thấy vẻ khinh thường của Triệu Tuấn, lại thấy ánh mắt dịu dàng xen lẫn sự lạnh lùng của Phùng Uyển, suýt nữa gấp đến khóc lên: Sao lại thế, ả đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được cách này, giờ toàn bộ đều đã bị đổ vỡ rồi? Vậy là ả đã cùng lúc đắc tội với cả hai phu thê bọn họ?

Đang lúc Phùng Vân không biết làm sao, Phùng Uyển nhú mày, vẻ mặt khó xử thở dài: “Thì ra A Vân không muốn?” Giọng nói của nàng có chứa mấy phần không dám tin.

Kiểu không dám tin này càng khiến Triệu Tuấn hơi bối rối, y còn tưởng là Phùng Vân phải ngàn muốn vạn muốn luôn ấy chứ.

Lúc này Phùng Uyển mới nhú mày, nhỏ nhẹ nói: “Tứ muội muội là một nữ lang lại chưa lấy chồng, sống trong phủ tỷ tỷ như thế cũng không tốt lắm đâu.”

Ý trong lời nàng nói, ngay cả người hầu nghe cũng hiểu được

Nhìn Phùng Vân, Phùng Uyển cất giọng nhỏ nhẹ: “A Ý”

“Phu nhân?”

“Đến trường phòng* lấy mười miếng vàng lá, giúp tứ muội thuê một sân viện bên ngoài, nhanh chóng lên, tối nay tứ muội muội phải chuyển qua đó.”

(*trưởng phòng: phòng thu chi)

Nàng quay đầu, nhìn thẳng gương mặt tái xanh, không biết làm thế nào cho phải của Phùng Vân, nhỏ nhẹ nói: “Tứ muội muội, đừng trách đại tỷ vô tình. Vừa rồi, quả thật là do đại tỷ lầm chuyện. Muội cũng biết, có mấy lời đã nói ra, cũng nên phòng ngừa kẻ khác ăn nói linh tinh. Ai, muội an tâm thoải mái ở bên ngoài đi, muội là muội muội của tỷ, đại tỷ sao có thể để muội chịu oan ức chứ.”

Phùng Uyển nói xong, bước nhanh đến cạnh Triệu Tuấn, nắm tay y, cười nói: “Phu chủ có biết, ban nãy thiếp ở Đông Sơn tự cầu được xăm gì không?”

Nàng đi xin xăm?

Trong lòng Triệu Tuấn hơi căng thẳng, lúc này y làm sao còn để ý đến nữ nhân gì nữa? Lập tức vội vàng nắm chặt tay Phùng Uyển, đi vài bước về phía thư phòng, thấp giọng hỏi: “Là xăm gì?”

Dưới ánh mắt vội vàng của Triệu Tuấn, Phùng Uyển thần bí cười cười, nhẹ nhàng nói: “Là xăm thượng thượng*!”

(*xăm thượng thượng: xăm có điềm lành nhất, tốt nhất)

“Cái gì?”

“Là xăm thượng thượng!”

Triệu Tuấn vui vẻ vô cùng, y nắm chặt tay Phùng Uyển, liên tục nói: “Nói nhanh lên nhanh lên, trên xăm đó viết cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xem Kịch Hay

Phùng Uyển khẽ nói: “Câu cuối cùng là: Phong vân qua đi xà thành mãng.”

Xà thành mãng?

Triệu Tuấn mừng rỡ, y đọc liên tiếp mấy lần, lại muốn Phùng Uyển đọc xăm kia lại từ đầu một lần nữa. Chỉ chốc lát, hai mắt y sáng rõ, hai đấm siết chặt..

Y thật sự kích động, đi đi lại lại tại chỗ.

Mãi qua thật lâu, y mới nhớ lại Phùng Uyển. Quay đầu lại nhìn về phía thê tử, chỉ thấy nàng cười không ngớt đứng ở nơi đó, khuôn mặt bình thường, ở trong đôi mắt xinh đẹp thần bí kia thấp thoáng thấy được tròng mắt sâu thẳm như sao, thêm bảy phần phong thái. Cho tới giờ, nàng thích áo rộng như người Tấn, trường bào váy dài, eo nhỏ nhắn, cũng như giờ phút này vậy. Gió thổi qua mang tư thái như mây bay.

Ngắm nhìn khiến lòng y có phần rạo rực. Y đi lên, tay y vòng qua eo Phùng Uyển.

Khó khăn lắm mới chạm vào nàng, y liền cảm giác được thân thể của thê tử trong lòng cứng ngắc.

Triệu Tuấn ngẩn ra, khẽ sát vào tai của nàng nhẹ nhàng nói khẽ, “Vi phu đã vắng vẻ Uyển nương rất nhiều ngày tháng rồi.” Hơi nóng phả ra lao thẳng đến tai của nàng.

Phùng Uyển thả lỏng thân thể căng thẳng, ngượng ngùng quay đầu lại, “Phu chủ nói gì vậy? Chẳng phải lúc đó chàng bên ba vì tiền đồ sao?”

Tiền đồ? Nàng nhắc tới hai chữ này, Triệu Tuấn vừa mới dấy lên xúc động liền bị hưng phấn thay thế. Y buông nàng ra, nhanh chóng nói: “Phu nhân tha lỗi, Ngũ điện hạ sắp đến, vi phu phải tìm hiểu sở thích của y một chút.” Y vừa mới đi một bước, lại quay đầu ôm eo Phùng Uyển, khẽ cười nói: “Nàng cũng điều dưỡng thân thể tốt một chút, sinh cho ta một đứa con trai khỏe mạnh để lão nhân yên lòng.”

Giọng nói muốn bao nhiêu dịu dàng là có bấy nhiêu dịu dàng.

Phùng Uyển nhẹ nhàng khẽ đáp: “Phu chủ nói phải.”

Triệu Tuấn cười một tiếng, sải bước rời đi.

Nhìn bóng dáng y vội vàng rời đi, khóe miệng Phùng Uyển cũng nở một nụ cười.

Lúc này, truyền đến tiếng khóc sợ hãi của Phùng Vân từ phía sau nàng, “Đại tỷ tỷ, muội không cố ý, đại tỷ tỷ, tỷ đừng trách muội, được không?”

Giọng nói cách nài chỉ có hai bước hơn.

Phùng Uyển không cần quay đầu cũng có thể biết, giờ phút này vẻ mặt kia của Phùng Văn hân là ngây thơ mang theo đáng thương.

À có một ưu điểm là giỏi về quan sát nét mặt, chỉ cần người có một chút mềm lòng, liền có thể quán lấy đến người chịu thua mới thôi.

Phùng Uyển không quay đầu lại, nàng chỉ thản nhiên nói lạnh lùng: “Tứ muội muội, đại tỷ là vì tốt uội.” Nàng không hề nói nhiều, vung ống tay áo quay người rời đi, để mặc tiếng khóc cầu của Phùng Văn xa xa ở phía sau.

Chẳng mấy chốc đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Triệu Tuấn bận rộn suốt cả ngày, đều vì chuẩn bị ra mắt Ngũ điện hạ. Còn Phùng Văn tuy rằng chuyển ra khỏi phủ, nhưng vào ban ngày hầu như vẫn luôn ở trong Triệu phủ. Bất kể là nhìn thấy Phùng Uyển hay là nhìn thấy Triệu Tuấn cũng nũng nịu đùa giỡn, vô cùng thân thiết.

Tiếc là trước kia ả từ chối nên bây giờ bất kể làm thế nào trong lòng Triệu Tuấn đã nảy sinh chán ghét. Dù là nhóm người hầu cũng không khỏi có chút cười chê ả lỗ mãng.

Hôm nay, Phùng Uyển dậy thật sớm.

Sau khi nàng tắm rửa thay áo, vẫn đoạn tóc đen buông xuống như gấm thành một búi tóc, trên búi tóc cài một cây trâm gỗ nghiêng nghiêng. Sau đó đeo kín khăn che mặt, mặc áo dài đen thêu năm con chim tước đang hót rồi đi ra khỏi nhà.

Nàng không ngồi xe ngựa.

Lúc này Triệu phủ chỉ có một chiếc xe ngựa, đó còn là Triệu Tuấn dồn hết gia tài mới mua được, mấy ngày nay Triệu Tuấn ra ra vào vào phủ đều cần dùng đến nó. Phùng Uyển muốn ra khỏi cửa thì chỉ có thể đi bộ.

Mang theo một tỷ nữ một người hầu, Phùng Uyển đi như chẳng có mục đích. Đi đến cửa Đông nào nhiệt đông đúc, bước chân Phùng Uyển tăng nhanh hơn, đi về phía tử lâu lớn nhất kia.

Nàng vẫn làm việc rất có chủ trương, một tỷ nữ một người hầu cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng theo sát sau lưng nàng. Dĩ nhiên, đi theo phía sau nàng không chỉ có hai người này, còn có một cô gái, cũng che mặt, lăm lăm theo dấu chân Phùng Uyển.

Đi tới phía trước tử lâu, bước chân Phùng Uyển dừng lại và ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trong tử lâu truyền ra một tràng tiếng cười, trong tiếng bước chân bịch bịch bịch, một nam tử trẻ tuổi, dáng người cao thẳng, khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ uy nghiêm, ăn mặc sang trọng chậm chậm đi ra trong vòng vây của hai người hộ vệ.

Nam tử trẻ tuổi bước một bước ra khỏi bậc thềm liền có một chiếc xe ngựa màu đỏ cực kì đẹp để quý giá chạy nhanh lại đây. Bên cạnh xe ngựa có tám hộ vệ cao lớn dũng mãnh nhảy xuống, nghênh đón nam tử trẻ tuổi kia.

Nguyên Thành là một thành trì bình thường lại mới xây dựng không lâu nên chưa từng thấy xe ngựa đẹp để quý giá như vậy, hộ vệ khí thế phi phàm, quần áo lộng lẫy như vậy, hành động hiên ngang, vừa nhìn nam tử trẻ tuổi đã biết chính là bậc thiên kiêu chi tử.

Trong khoảng thời gian ngắn, người có ánh mắt khá hơn một chút cũng nhìn đầy ngây dại.

Đúng lúc này, một người xông ra từ phía sau Phùng Uyển.

Người nọ vừa xông đến phía trước Phùng Uyển thì tốc độ liền thoáng chậm lại, chỉ thấy nàng ta hất mũ, cúi đầu xông về phía trước.

Tuy nói là xông nhưng tư thế tiến lên của thiếu nữ này vô cùng uyển chuyển, bộ áo dài người Hồ kia bó thật chặt trên người, khiến đường cong lung linh của thiếu nữ được phác họa cực kì xinh đẹp.

Thấy thiếu nữ cúi đầu, điên cuồng mà xông về phía nam tử trẻ tuổi, Nhung Nhi đứng phía sau Phùng Uyển tròn mắt há mồm kêu lên: “Là tứ cô nương.” Nàng vội vàng chuyển hướng Phùng Uyển, thấp giọng nói, “Phu nhân, không xong rồi, đó là tứ cô nương.”

Phùng Uyển nghe vậy, hơi rủ mắt, nàng chưa trả lời, chẳng qua khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Dĩ nhiên nàng biết ả là Phùng Văn. Nàng còn biết, lời coi trọng của mình cũng không phải là giả. Ở kiếp trước, Phùng Văn đang câu dẫn Triệu Tuấn bị mình phát hiện đuổi đi, liền nhanh chóng bám lấy quyền quý đương triều. Lúc tin tức lọt vào tai Phùng Uyển thì ả đã thành phi tử đệ hạ mới nạp.

Từ sau đó, mỗi lần Phùng Văn tiến lên một bước thì cuộc sống của nàng liền khó khăn một phần. ả không làm khó dễ Triệu Tuấn, thậm chí còn dẫn dắt y, ả chỉ trút hết toàn bộ hận thù lên người nàng.

Phùng Văn vừa mới xông đến gần nam tử trẻ tuổi kia thì tiếng quát khê của vài tên hộ vệ đồng thời vang lên, “Đứng lại.” Bọn họ đồng thời tiến lên từng bước, chắn trước người nam tử trẻ tuổi kia.

Đúng lúc này, Phùng Vân làm như bị hoảng sợ, ả yêu kiều kêu lên một tiếng, thân mình thoáng cái ngã phịch nghiêng về bên trái. Một tay chống trên mặt đất, trong lúc vô tình cái khăn che trên mặt ả đã rơi xuống.

Ả ngẩng khuôn mặt dù bị hoảng sợ vẫn long lanh lên, Phùng Vân hé cái miệng nhỏ nhắn, rung rung nước mắt nhìn vào nam tử trẻ tuổi. Đường như vừa rồi tiếng quát của mấy tên hộ vệ quả thực gây sợ hãi cho ả.

Mỹ nhân hoảng sợ chính là cảnh trong tranh tương đối động lòng người. Huống chi mỗi động tác, từng vẻ mặt của mỹ nhân này đều đã được sắp đặt?

Mái tóc Phùng Vân buông nghiêng, che lại một bên mặt xinh đẹp. Tay chống trên mặt đất cũng yếu đuối không chịu nổi. Loại yếu đuối không chịu nổi này hợp với đường cong dáng người là lướt, thật là có kiểu xin chàng thương tiếc động lòng người.

Mất to ngăn nước, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch, giờ phút này Phùng Vân mỗi một phân mỗi một tác đều lộ ra nét quyến rũ.

Nàng đang quyến rũ nam tử trẻ tuổi kia.

Trong mắt Phùng Uyển lóe lên nụ cười thương thức, một lát sau cũng ngẩng đầu nhìn về phía nam tử trẻ tuổi kia.

Nam tử trẻ tuổi được bốn hộ vệ bảo hộ cũng đang nhìn Phùng Vân.

Chẳng qua y chỉ nhìn thoáng một cái, liền cau mày, ổng tay áo khẽ vung, “Đuổi ả đi.”

Ba chữ vừa thốt ra, Phùng Vân khẽ kêu một tiếng điềm đậm đáng yêu: “Thiếp đi ngay, đi ngay đây.” Nước mắt nàng tràn mi, giọt nước mắt muốn rơi nhưng lại không, ánh mắt nhìn nam tử trẻ tuổi như bị oan ức rất lớn.

Lần này, rốt cuộc nam tử trẻ tuổi cũng quay đầu, nghiêm túc đánh giá đến ả.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Thiếu Niên Khuynh Thành

Nhìn chằm chằm vào Phùng Vân, nam tử trẻ tuổi kia khẽ miệng mỉm cười, hần hỏi: “Cô tên là gì?”

Phùng Vân mừng rỡ, ả vội vàng nói: “Thiếp, thiếp họ Phùng, Phùng thị A Vân.”

“Phùng thị A Vân à?” Nam tử trẻ tuổi nhẩm lại tên ả, y nhìn dáng vẻ xấu hổ e sợ của Phùng Vân, đặc biệt là trông mắt rung rung và ánh mắt quyến rũ đưa tình.

Nam tử buồn cười, chợt cất tiếng ha ha, nói: “Tiểu cô tử, ngại quyến rũ làm người rồi, người như ta không thích kiểu như người.”

Giọng của y vừa lớn, tiếng cười cũng vang xa, còn mang theo vẻ bồn chột và kính thường, cũng mang theo tiếng cười lạnh lùng thấu xương, thoáng chốc khiến mọi người kinh hãi.

Chỉ trong chốc lát, tiếng cười chợt vang lên ồn ã. Bất kể là người đi đường hay hộ vệ cũng cười ha ha. Vừa cười họ vừa chỉ trỏ Phùng Vân.

Sau tiếng xì xào, Phùng Vân mặt đỏ tía tai, mà vẻ yếu đuối ả vẫn khổ tâm duy trì, lúc này đã không tiếp tục được nữa.

Thấy ả bụm mặt lão đảo lao ra, Phùng Uyển cúi đầu cười khẩy một tiếng: Chỉ vậy mà còn đòi làm quý nhân, con đường đó e chừng không nên đi!

Đối với nam tử trẻ tuổi kia mà nói, nữ lang như Phùng Vân y đã thấy nhiều, cũng trải qua nhiều lắm rồi. Không thèm để ý, y quay đầu nhìn vào xe ngựa, vươn tay, cất giọng dịu dàng, “Ra đi.”

Giọng nói của y thậm chí còn có vẻ vui mừng mà chính y cũng chưa phát hiện ra.

Màn xe phát phor vén lên.

Mọi người vốn vẫn đang giễu cợt Phùng Vân, vẫn đang rung đùi đắc ý cảm thán. Nhưng vừa liếc mắt lập tức á khẩu.

Phùng Uyển cũng á khẩu.

Nàng từng nghe lời đồn, biết chàng rất rất đẹp, nhưng cho đến giờ phút này, mới thực sự hiểu, vẻ đẹp xưa nay chưa từng có rốt cuộc như thế nào.

Một thiếu niên cao ráo nhảy xuống khỏi xe ngựa.

Mái tóc đen như mực của thiếu niên buông xõa trên vai, trên đỉnh đầu chỉ có một cây trâm ngọc bích bụi mờ.

Ngũ quan của chàng vô cùng rõ nét, môi hồng thắm, mắt dài hơi xéch, tròng mắt sáng rỡ long lanh, như rặng mây đỏ trên bầu trời xanh thẳm, vô cùng tươi đẹp, vô cùng trong suốt, vô cùng cùng tà mị.

Không, không, tất cả những từ hình dung này đều là hư ảo.

Tất cả những người nhìn thấy thiếu niên này, cảm giác đầu tiên chính là đẹp, vẻ đẹp không gì sánh nổi.

Không một nơi không đẹp, không một nơi không phong tình.

Thiếu niên mặc tử bào, màu tím này đã cao quý lại thần bí, rất hiếm người hợp. Nhưng mặc trên người thiếu niên này lại chỉ khiến người ta cảm thấy nó thật xứng với chàng.

Về quý phái của nam tử trẻ tuổi khiến người ta ngỡ ngàng, nhưng thiếu niên trước mắt này lại đẹp đến mức khiến người ta không thể hít thở.

Nhìn thiếu niên trước mắt, nam tử trẻ tuổi tiến lên một bước, y nắm tay chàng, dịu dàng nói: “Từ lâu cũng không tệ, hi vọng ngươi thích. Đi thôi.”

Vô cùng ân cần, hết sức dịu dàng.

Lần này, tất cả mọi người đều hiểu tại sao y chẳng những thờ ơ lại còn giấu cợt mỉa mai chủ động như Phùng Vân. Thật sự nam tử trước mắt này đã hoàn toàn bị thiếu niên đó mê hoặc.

Cũng phải, thấy được sắc đẹp như vậy thì còn có thể vừa mắt mỹ nhân nào trên cõi đời này nữa?

Thiếu niên mỉm cười đáp lại cử chỉ dịu dàng của nam tử.

Mặt chàng vẫn thản nhiên hờ hững, nụ cười này khiến người ta cảm thấy chói lòa, có thể đã thương mắt.

Thiếu niên khẽ khàng đáp lại: “Được.”

Sau khi chàng đồng ý, liếc mắt nhìn mọi người.

Rồi chàng nhìn đến Phùng Uyển.

Bốn mắt nhìn nhau, Phùng Uyển cúi đầu, gần như không thể nhận ra, nàng hành lễ với chàng theo kiểu người dưới với người trên. Ánh mắt thiếu niên chợt lóe lên, quay đầu đi.

Chàng theo nam tử trẻ tuổi kia bước chân vào tử lâu.

Người xung quanh còn đang ngẩn ngơ, Phùng Uyển nhắc nhở tỳ nữ và nô bộc, chậm rãi quay về.

Một lúc lâu sau, tiền ồn ã mới vang lên.

Đi thẳng đến cửa phủ, tỳ nữ và nô bộc mới lên tiếng. Nghe vẻ hưng phấn không thể che giấu trong giọng họ, Phùng Uyển lắc đầu.

Phùng Vân không có trong phủ, Triệu Tuấn cũng không. Cũng phải thôi, bây giờ Ngũ hoàng tử cũng đến rồi, chắc y đang vội vàng tìm cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ.

Trở lại tẩm phòng, Phùng Uyển cho người hầu lui ra, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dù nàng từng trải không ít chuyện, nhưng vẻ đẹp của thiếu niên đó quá chấn động, điều này khiến người luôn tỉnh táo như nàng hơi khó chịu. Nàng muốn bình tĩnh trở lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu thì một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Một người hầu đứng ngoài lên tiếng, “Phu nhân, Phượng Nhi đã về. Có cần nàng đến ra mắt không?”

“Không cần.”

“Nhà phu nhân cũng phái người tới, một tỳ nữ và một nữ hầu, còn có một xe sách vở, phu nhân có muốn xem không?”

Trong nhà phái người tới?

Phùng Uyển mở mắt ra.

Nàng ngồi thẳng người, khẽ nói: “Cho họ vào đi.”

“Dạ.”

Một lát sau, tiếng bước chân vang lên.

Hai tiếng bước chân, một uyển chuyển, một rề rà, cũng vô cùng quen thuộc, vô cùng quen thuộc với nàng.

Cửa phòng mở ra kéo kẹt, một nha đầu mười ba tuổi và một phụ nhân hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đồng thời xuất hiện trước mắt Phùng Uyển.

Phụ nhân kia có vóc người tầm tầm, ngũ quan bình thường, đáng vẻ thật thà đảm đang. Còn nha đầu kia có khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt lanh lợi, vẻ mặt kính cẩn.

Về mặt kính cẩn này Phùng Uyển đã thấy rất nhiều lần, nhưng vẫn lặng người. Rất nhiều năm rồi, dù nàng đắc ý hay thất bại, dù nàng gặp phải bất cứ chuyện gì, dù nàng không quan tâm tới địa vị của mình mà từng bước tiến lên cùng Triệu Tuấn, ả vẫn luôn kính cẩn như vậy, thân thiết như thế.

Ả chỉ làm một chuyện có lỗi với nàng, đó chính là dụ nàng đến ngôi chùa, cuối cùng bịt miệng nàng, đẩy nàng vào quỷ môn quan.

Ả là Phát Nhi.

Hai người cùng cúi đầu, không dám thở mạnh một tiếng, không ai phát hiện ra tinh thần của Phùng Uyển hơi hoảng hốt.

Khác với phụ nhân kia, nha đầu Phát Nhi rút người về phía sau, tuy có cúi thấp đầu nhưng ả vẫn tinh tường cảm giác được ánh mắt chăm chăm của Phùng Uyển.

Ánh mắt kia quá bức người, quá sắc bén, khiến ả sợ hãi.

Phùng Uyển vẫn đang nhìn chăm chăm vào ả.

Vì tiểu nha đầu trước mắt này, nàng đã phải tốn rất nhiều tiền vàng, đi tìm rất nhiều người, chỉ để cứu cứu phụ thân phạm tội của ả khỏi chốn lao tù.

Nàng cũng cho ả chút tiền tài, để hai huynh trưởng của ả thuận lợi cưới vợ.

Nàng còn tìm đại phu, đích thân đưa tới cửa trị bệnh ầu thân của ả.

Nàng nghĩ, trên đời này có hai người mà nàng đã dốc cạn nghĩa tình, một người là Triệu Tuấn, người còn lại là Phát Nhi trước mắt này. Vì vậy, cho đến chết nàng cũng không hiểu, tại sao ả lại hại mình!

Giờ phút này, nàng rất muốn hỏi vì sao người lại hại ta. Đáng tiếc, cho dù nàng có hỏi thì ả cũng không nói.

Rũ mắt xuống, Phùng Uyển chậm rãi uống một hớp canh, mượn nước canh lạnh bình ổn tâm trạng của mình, nàng từ từ hỏi: “Tên của các người là gì?”

Phát Nhi và thiếu phụ kia quỳ gối dưới đất, thiếu phụ mở lời trước: “Người nhà gọi nô tỳ là A Bình.” Bây giờ, rất nhiều thứ dân không có tên họ, thiếu phụ này cũng vậy. Cái tên A Bình này được người nhà gọi bừa, gọi lâu cũng thành tên.

Phát Nhi nhanh mồm nhanh miệng nói: “Người nhà gọi nô tỳ là Phát.”

“Tất cả đứng lên đi.”

“Dạ.”

“Đến gấp quản sự, nhờ ông ta sắp xếp chỗ ngủ nghỉ cho các người.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phong Độ

Phùng Uyển không giống như trước kia, vừa thấy Phát Nhi đã cho ả ở bên cạnh.

Thời gian trôi đi, đến tận đêm ngoài công phủ mới truyền đến tiếng xe ngựa. Phùng Uyển ngồi trên giường, nhìn mình trong gương đồng một lúc lâu, mới chậm rãi đi ra.

Khi nàng ra nghênh đón, Triệu Tuấn đã bước vào viện. Mặt y tràn đầy vẻ mệt mỏi, còn có vẻ không tự tin.

Nhìn thấy Phùng Uyển, chân mày cau chặt của y mới giãn ra chút. Đi đến bên thê tử, Triệu Tuấn thờ dài, rồi nói: “Thật không dễ dàng.”

Y nhìn Phùng Uyển, “Uyển nương, nàng nói xem, chuyện này vì phu phải làm thế nào đây?”

Trong một năm rưỡi sau khi hai người thành thân, mỗi khi gặp chuyện lớn, Phùng Uyển đều bày mưu tính kế cho y.

Phùng Uyển suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Ngũ điện hạ bạn lắm sao?”

“Đúng vậy, y mới có được một mỹ thiếu niên, hoàn toàn không có lòng giải quyết công việc.” Nhíu mày, Triệu Tuấn lầm bầm: “Các con bệ hạ đã trưởng thành, Ngũ điện hạ tuy tên tuổi lẫy lừng, nhưng một khi những việc này thất bại sẽ liên lụy đến tru di cửu tộc. Uyển nương, nàng nói xem!”

Phùng Uyển nghe vậy, suy nghĩ.

Đang lúc này, phía sau hai người, một bóng dáng quen thuộc nhẹ nhàng bước tới.

Phùng Uyển ngẩn ra, không khỏi quay đầu lại nhìn. Triệu Tuấn thấy thế, vội vàng cười nói: “Là Tứ muội của nàng. Uyển nương nàng có điều không biết, có một dị dân xem tướng, nói tương lai nàng ấy sẽ là quý nhân. Ta nghĩ chuyện này dù là thật hay giả, đối xử tử tế với nàng ấy cũng chẳng sao cả, vì vậy đưa nàng ấy vào trong phủ. Uyển nương cảm thấy thế nào?”

Giọng điệu của y rất khách khí, nhưng Phùng Uyển đã quá đỗi quen thuộc với ánh mắt lóng lánh đó. Chắc rằng Phùng Vân đã nói gì với y, khiến y chột nôi sắc tâm.

Phùng Uyển cũng không bất ngờ. Nàng biết Phùng Vân sẽ không khinh địch biến mất khỏi cuộc đời mình. Hôm nay ả nhục nhả trước Ngũ điện hạ, ấy vậy không để ý tới thể diện mà quay về Triệu phủ. Có lẽ ả vẫn nghĩ, cho dù không leo được tới chốn quyền quý, vẫn còn Triệu Tuấn lót đáy.

Nhưng Phùng Uyển cũng không cười.

Nàng đứng khoanh tay, lẳng lặng nhìn Phùng Vân nhón bước đến, trên mặt mang theo nụ cười tươi đẹp.

Nhìn đăm đăm vào ả một lúc lâu, Phùng Uyển mới quay sang phía Triệu Tuấn, nàng chậm rãi thi lễ với y, cất giọng trầm mà lạnh lùng: “Thiếp mệt rồi, xin cáo lui.”

Dứt lời, nàng không đợi Triệu Tuấn lên tiếng, đã quay người trở về tắm phòng.

Nàng tức giận!

Đây là lần đầu tiên Triệu Tuấn thấy nàng tức giận. Y ngẩn ngơ, như rụng mảy, lạnh giọng nói: “Uyển nương, nàng chẳng biết phép tắc gì cả!”

Chẳng biết phép tắc?

Phùng Uyển thấy hơi buồn cười, cũng có phần thê lương.

Nàng thật sự không rõ, một người đàn ông như vậy, tại sao kiếp trước mình lại cam tâm tình nguyện trao cho y tất cả?

Cười lạnh, Phùng Uyển không quay đầu lại, cũng không để ý đến nữa.

Nhìn bóng dáng xa dần của nàng, Phùng Vân hơi bất an, cất giọng hờn dỗi với theo, “Đại tỷ, tỷ ghét muội đến vậy sao?”

Ả nói đến đây, liền quay về phía Triệu Tuấn, giọng nói nghẹn ngào, “Đại tỷ phu, có phải tỷ tỷ đã hiểu lầm gì không?”

Vốn dĩ Phùng Uyển cũng không muốn đáp lời.

Nhưng nàng nghĩ, sớm muộn cũng phải mở miệng, đây cũng là một cơ hội.

Cho nên nàng dừng bước.

Chậm rãi quay đầu lại, dưới ngọn đèn, đôi mắt xinh đẹp thần bí của nàng lạnh lùng mà ung dung nhìn chăm chăm vào Phùng Vân, rồi liếc về phía Triệu Tuấn.

Phùng Uyển chậm rãi thi lễ với Triệu Tuấn, chậm rãi nói: “Từ khi Uyển nương thuộc về phu chủ, hai năm chưa mang thai, thực sự thất đức. Muốn xin về nhà!”

Nàng nói, muốn xin về nhà!

Nàng còn dám nói, muốn xin về nhà!

Vì một chuyện còn con như vậy!

Gương mặt tuần tú của Triệu Tuấn chợt trở nên xanh mét. Y lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, miệng hé mở, suýt nữa thốt lời đồng ý. Nhưng khi nhìn dưới trăng sao, Phùng Uyển thướt tha duyên dáng, còn có dáng vẻ khoan thai hơn tất cả quý nữ y từng gặp. Nhớ lại hơn một năm phu thê ân ái, hần hít một hơi, lạnh lùng nói: “Cứ đợi chẵn hai năm nàng nói cũng chưa muộn!”

Nói ra lời này, y cảm tức vô cùng. Lập tức vung tay áo, quát: “Đúng là không thể nói lý.” Quay người đi về phía thư phòng.

Nhìn bóng dáng khuất dần của y, Phùng Vân ngẩn ra một lúc rồi hoảng hốt nói với Phùng Uyển: “Đại tỷ, tỷ làm gì thế? Ngay cả muội, tỷ cũng không dung được sao?”

Ả nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, bất mãn kêu lên: “Đại tỷ, lòng dạ tỷ quá hẹp hòi!”

Giọng của ả không nhỏ, người hầu khắp nơi thi thoảng quay lại nhìn.

Phùng Uyển biết ả cố ý, ả muốn mình mất mặt trước mọi người.

Nhưng mặc dù nàng cũng không thêm đề ý, nhưng không thể để Phùng Vân lấn lướt.

Dưới ngọn đèn dầu, Phùng Uyển nhìn chăm chăm vào Phùng Vân, hờ hững, chậm rãi cất lời: “Hôm nay Vân nương ra mắt Ngũ điện hạ à?” Lời vừa thốt ra, mặt Phùng Vân lại đỏ bừng.

Phùng Uyển cũng không bỏ qua cho ả, nàng lạnh lùng nói: “Tất nhiên Triệu lang không biết, muội đã đắc tội với Ngũ điện hạ. Lúc này chàng còn nhận người vào phủ, không sợ hủy hết tiền đồ sao?”

Giọng nàng cũng không nhỏ, lời này cũng muốn cho người hầu nghe thấy.

Phùng Vân giận đến cứng họng, nước mắt lưng tròng, ả thét to: “Đại tỷ!”

Phùng Uyển nào có tâm tư nhìn ả giả bộ, lập tức quay người rời đi.

Trở lại ngủ phòng không quá nửa canh giờ, bên ngoài chợt vang tiếng bước chân. Chốc lát sau, một người hầu nói với tỷ nữ của nàng: “Phu nhân đã ngủ chưa?”

“Vẫn chưa đâu.”

Người hầu kia nhìn vào tấm phòng ánh sáng leo lắt, thở dài, cất giọng khê khàng: “Phu nhân cũng thật là, nếu nàng có lòng tốt, nên nhỏ nhẹ nói cho lang chủ nghe chứ. Tự dưng giận dữ vô cớ, thảo nào lang chủ mất hứng.” Dừng một chút, người hầu kia lại nói: “Nghe nói tiểu cô Phùng Vân kia đã đồng ý, ngày mai sẽ dọn về.”

Đây là ý của Triệu Tuấn. Sau khi Triệu Tuấn nghe được lời của đám người hầu, chuyển thành lấy lòng nàng.

Phùng Uyển ngồi trên giường, nghe thấy vậy thì cười lạnh một tiếng.

Người hầu kia nói thêm hai câu mới cáo từ rời đi.

Đèn trong thư phòng vẫn tỏ, Triệu Tuấn đang chờ Phùng Uyển chủ động lấy lòng y.

Nhưng cho đến tận nửa đêm, Phùng Uyển cũng không bước vào.

Nháy mắt đã qua một đêm.

Phùng Uyển vừa mới rửa mặt, đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng lủi rủ. Không đợi nàng hỏi thăm, một tỷ nữ đã chạy vào, nói luôn miệng: “Phu nhân, phu nhân, trong phủ có khách tới. Chắc chắn, khách nhân đó tuần tú lắm, thật sự rất tuần tú!”

Phùng Uyển nhìn thấy dáng vẻ đỏ mặt của tỷ nữ, thấy hơi buồn cười. Nàng đứng lên, cất bước đi ra ngoài.

Hỏi hai người hầu mới biết được khách nhân kia đang nói chuyện với Triệu Tuấn trong thư phòng. Phùng Uyển mang theo Nhung Nhi, đi tới hoa viên đằng sau.

Mới mới vào hoa viên, nàng đã thấy Phùng Vân đỏ mặt lén lút thò đầu nhìn vào trong thư phòng.

Nhung Nhi thấy cảnh tượng này liền bĩu môi, chán ghét nói: “Lang chủ cũng thiệt là, rõ ràng đã đuổi đi rồi còn mang về phủ.”

Nàng nói tới đây, thấy Phùng Uyển như cười như không, không khỏi tò mò hỏi: “Phu nhân, người nói Ngọc lang đó có thể đề ý Phùng Vân không?” Nàng cười hi hi, nói: “Liệu Ngọc lang có giống Ngũ điện hạ, lại quát mắng trách móc một trận nữa không?”

Phùng Uyển nghe vậy, cũng tươi tỉnh lên, “Đề ý? Không đâu, nhưng cũng không quá đáng trách móc.” Bất tri bất giác, giọng nói của Phùng Uyển lại khác trước kia, giọng hơi cao.

“Tại sao vậy?”

Phùng Uyển mỉm cười, rồi nói: “Người không biết, trên đời này có một loại người, họ vô cùng phong nhã, cực cao quý, thấy nhiều mỹ nhân, cũng thấy nhiều phong trần. A Vân tuy đẹp nhưng cũng không lọt mắt họ, việc làm của A Vân dù có buồn cười, cũng không đáng được họ mở miệng quát mắng trách móc.”

Nàng ngẩn người mê mẩn thờ dài, nói: “Đối với người như vậy, người Tần dùng hai từ để hình dung, đó chính là phong độ!”

Gần như cùng lúc nàng dứt lời, tiếng vỗ tay giòn tan vang lên, cùng với đó, còn có một giọng nói nam tử thanh nhã, “Không ngờ trên mảnh đất người Hồ thống trị này còn có người biết hai chữ phong độ. Được nàng khen ngợi, thẹn không dám nhận!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thêm Một Con Đường

Phùng Uyển như bị kinh sợ, nhanh chóng quay đầu lại.

Sải bước đi về phía nàng là một thanh niên tuấn mỹ chưa đến hai mươi tuổi.

Chàng thanh niên thân cao chân dài, da trắng ngần, mặt mũi như tranh họa, trông khá sáng láng. Nhưng như họa cũng thế, sáng láng cũng được, bởi vì y có một đôi mắt hơi xếch, toát lên vẻ nam tính muôn phần.

Đứng như bọn tỷ nữ nói, y là một mỹ nam vô cùng tuấn tú. Trên người chàng thanh niên này có một kiểu phóng khoáng không chịu trói buộc và khí chất thần bí ẩn chứa bên trong.

Ở kiếp trước Phùng Uyển cũng gặp mặt y vào hôm nay. Vội vã gặp một lần như vậy rồi từ đó về sau cũng không hề gặp lại. Nàng gần như quên mất trong cuộc đời của mình từng xuất hiện một nam tử thế này.

Chàng thanh niên bước đến trước mặt Phùng Uyển, nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, y khẽ khen: “Một đôi mắt đẹp, như trắng như sao, bình sinh mới thấy.”

Lời ca ngợi của y bật thốt ra, thẳng thắn đánh giá đôi mắt của nàng không hề e ngại. Điều này khiến cho Triệu Tuấn đến sau chân mày cau chặt.

Trong nháy mắt, Triệu Tuấn cười nói: “Ngọc Lang, đây là chuyết kinh (1).”

(1): Chuyết kinh: vợ (theo cách gọi thời nhà Hán). Thời nhà Hán vợ của Lương Hồng là bà Mạnh Quang lấy cảnh kinh làm hoa đeo, vì thế đời sau gọi vợ là kinh. Như “chuyết kinh” ý nói người vợ vụng dại của tôi, “kinh thất” là nhà tôi. v.v.

Khóe miệng Ngọc Lang nhướn lên, y không dừng bước lại, đi thẳng đến trước mặt Phùng Uyển, sau khi đánh giá nàng từ trên xuống dưới rồi bỗng nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc.”

Mọi người ngó ra, nghĩ theo tính phản xạ: Phu nhân da trắng nõn, đôi mắt cực đẹp, nhưng khuôn mặt và dáng vẻ lại bình thường, đáng tiếc rồi.

Chỉ có Phùng Uyển nhìn vào đôi mắt tán thưởng của y mới hiểu được, y nói đáng tiếc là mình gả cho nam tử như Triệu Tuấn.

Đôi mắt khẽ cười, Phùng Uyển nhẹ nhàng chào y rồi nói: “Được chàng khen ngợi, thẹn không dám nhận.”

Nàng đem lời nói của y trả lại nguyên bản cho y.

Chân mày Ngọc Lang nhướn cao, y nhìn nàng chăm chú, phì cười trả lời: “Ta có khen nàng à?”

Phùng Uyển học theo bộ dáng của y, chân mày nhướn cao, cười phì trả lời: “Chàng chưa từng khen ta à?”

Ngọc Lang cười vui ha ha, hai tay y nhẹ vỗ, rồi nói: “Hay ột phụ nhân thông minh trí tuệ.” Không nhận được y lại thờ dài lần nữa. “Thật sự đáng tiếc.”

Hai người bọn họ nói như vậy làm sao những người bên cạnh nghe hiểu được? Triệu Tuấn tiến lên một bước, mang vẻ mặt tươi cười nói: “Lời này của hai người là ám chỉ cái gì?”

Ám chỉ? Phùng Uyển chợt nhớ ra, rồi thầm nghĩ: Nghe nói quý tộc người Tần lúc nói chuyện thích nhất là ám chỉ, tranh luận chút thiên ngữ Nho đạo, Phật

giáo. Lễ nào Ngọc Lang này là người Tần sao?

Triệu Tuấn nói đến đây lại dán mắt Phùng Uyển một cái, ánh mắt tha thiết hơn ngày xưa một chút, tựa như chuyện không vui tối qua đã hóa thành hư không: Uyển nương này lại được Ngọc Lang tán thưởng, xem ra là số vượng phu (2).

(2): Vượng phu: khiến người chồng công thành danh toại, giàu có.

Lúc này, Phùng Vân cách đó không xa đã duyên dáng đi đến. Khi này à cách xa không nghe được đối thoại của Phùng Uyển và Nhung Nhi. Vì vậy à đi đến, tư thái cố ý thờ ơ, nụ cười trên mặt cũng nhu mì xinh đẹp, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nên dung mạo càng rạng rỡ.

À nhẹ bước đi đến bên cạnh Phùng Uyển, sóng mắt như nước nhìn Ngọc Lang chăm chú, nũng nịu hỏi: “Đại tỷ tỷ, vị này là?”

Giọng nói hơi cao đủ để cho Ngọc Lang chú ý.

Bước đến trong sự đánh giá của Ngọc Lang, Phùng Vân hơi cúi đầu, khẽ chào, trong dáng vẻ xấu hổ e ngại hiện lên nét dịu dàng trang nhã, rất động lòng người.

Phùng Uyển nhìn sang à, âm thầm buồn cười: Đã được dạy dỗ nên à cũng thay đổi sách lược, không chủ động nữa rồi sao?

À nào biết rằng, Phùng Uyển từng nghe nói Ngọc Lang này quen biết Ngũ điện hạ. Nàng thật sợ mỹ nam tử như tranh trước mắt này lại là một người chỉ thích nam nhân.

Tất nhiên Phùng Uyển không trả lời câu hỏi của Phùng Vân.

Lúc này Triệu Tuấn ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Ngọc Lang, trong sân của ta không nhiều hoa đào lắm, ở đây có năm sáu gốc, dáng vẻ rất cổ xưa.”

Trong lúc Triệu Tuấn nói chuyện, hai thư đồng mang bút mực đến.

Ngọc Lang phoi nãng một chút, y nói thong thả ung dung: “Mệt rồi, không muốn vẽ tranh nữa.”

Cũng không quan tâm Triệu Tuấn ngỡ ngàng, ống tay áo của y vung lên, liền quay người đi không nói hai lời.

Ngọc Lang đi thật xa, lúc này mọi người mới kịp phản ứng. Trong khoảng thời gian ngắn, từng người từng người nghị luận xôn xao.

Triệu Tuấn hơi tức giận, y hừ nhẹ nói: “Quả thật làm việc tùy hứng vô lễ.” Dừng một chút, y lại nói: “Tính cách như vậy có chỗ nào giống với có thể hầu hạ người ta chứ?”

Phùng Uyển nghe thấy câu sau bèn nhìn về phía Triệu Tuấn, thấy vẻ mặt y giận dữ chắc là không có phát hiện ra lời mình nói có hàm nghĩa khác.

Nhìn thấy y đi xa, chủ nhân như Triệu Tuấn cũng không có đuổi theo. Phùng Uyển nhìn Triệu Tuấn một cái, rồi cất bước đuổi theo Ngọc Lang.

Nàng vừa đi thì Triệu Tuấn thờ phào nhẹ nhõm: Tên Ngọc Lang này quá vô lễ, muốn tiễn y thì ta lại không cam lòng. Mà không tiễn thì lại lo đắc tội với người không nên đắc tội. Hiện tại Phùng Uyển thay mình tiễn khách cũng có thể an tâm.

Phùng Uyển đuổi theo Ngọc Lang.

Y bước đi, tay áo nhẹ nhàng, rõ ràng là mặc trang phục người Hồ, nhưng hai tay áo lại nhẹ phất theo thói quen. Trong bước chân đi có một kiểu thông dong đặc biệt.

Phùng Uyển đánh giá y, cảm đầu cảm cổ đi theo, không có cất lời.

Một hồi lâu Ngọc Lang cũng không quay đầu lại cười nói: “Phụ chủ nhà nàng cũng giận ta vô lễ, phụ nhân nàng lại không giận sao?”

Đôi mắt Phùng Uyển mỉm cười: “Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, vốn là phong phạm của danh sĩ.”

Hai chữ danh sĩ vừa thốt ra, bước chân Ngọc Lang khựng lại.

Y từ từ quay đầu lại nhìn Phùng Uyển chăm chú, hai mắt nheo lại cười yếu ớt nói: “Phụ nhân rất biết nói chuyện nhé.”

Phùng Uyển không nhìn đôi mắt y lạnh lùng, khẽ nói: “Tổ phụ của thiếp vốn là người Kiến Khang (3). Năm giáp sửu loạn binh dấy cao nên chạy đến đây.”

(3): Kiến Khang là kinh đô của Đông Tấn, là Nam Kinh – Trung Quốc ngày nay.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Lang, trong mắt hơi ướt át, cắn môi, Phùng Uyển cúi đầu nói: “Tổ phụ đã sai, thánh thượng sa vào cảnh đẹp mỹ nhân Giang Nam, làm sao còn nhớ đến đất bắc?”

Ngọc Lang vẫn lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, y cười nhạt rồi nói: “Phụ nhân, phụ chủ của nàng đang dán mắt nhìn nàng đó.”

“Phu chủ?” Phùng Uyển phì cười nói: “Y tuy họ Triệu, cũng là người Hồ.” Nhìn Ngọc Lang, nàng khàn giọng nói: “Có vua Man Di không bằng Hoa Hạ (4) không có. Có phu Man Di thì thôi chi bằng ở góa.”

(4): Hoa Hạ: là tên của Trung Quốc cổ đại.

Àm!

Lời này vô cùng chán động!

Chỉ có người vô cùng nhớ đến cố hương, cũng như văn hóa của mình và tất cả sùng bái cực độ của mình mới có thể nói ra lời như vậy!

Ngọc Lang đã xúc động!

Môi Ngọc Lang nhúc nhích, y có lòng bác bỏ Phùng Uyển vô lễ với phu quân mình. Nhưng trong quan niệm của y vốn là có sự ngông cuồng tùy hứng. Mà sự vô lễ của Phùng Uyển có thể nói rất tâm đầu ý hợp với y.

Thở dài một tiếng, Ngọc Lang vái chào nàng rồi nói: “Phu nhân dù nhớ đến cố hương, cũng có vài lời không thể nói tùy tiện như vậy.”

Y nhớ đến những gì mình thấy lại hạ giọng nói: “Nếu có ngày góa bụa rời khỏi Nguyên Thành, quay về cố hương, có đến Toánh Xuyên, ta sẽ dốc sức giúp đỡ.”

Suy nghĩ một chút y lại nói khẽ: “Ta là phụ tá của Ngũ điện hạ, sẽ ở bên cạnh y nửa năm, nếu như có thỉnh cầu thì hãy đến nhờ vả.” Dừng một chút y lại nói: “Trong vòng nửa năm nơi đây sẽ có họa, nhanh rời khỏi đi.”

Dứt lời, y vung ống tay áo, quay người bỏ đi.

Một lần nữa Phùng Uyển cất bước đuổi theo. Mãi đến khi dõi mắt nhìn y lên xe ngựa, nàng mới quay người.

Triệu Tuấn đứng sau nàng, thấy nàng quay đầu lại, y mới tiến lên một bước. Dõi mắt nhìn bóng dáng Ngọc Lang đi xa, Triệu Tuấn cau mày nói: “Ngọc Lang này là một quái nhân.” Y nhìn về phía Phùng Uyển: “Nàng và y đã nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phùng Uyển trả lời: “Thiếp khen y muốn đến thi đến, muốn đi thì đi, rất có phong phạm.”

Triệu Tuấn phì cười một tiếng. Trong nháy mắt, sắc mặt y nghiêm trang, vẻ mặt cứng rắn, nói nghiêm túc: “Như vậy cũng tốt, không có đắc tội y.” Dừng một chút y lại nói: “Ngũ điện hạ yêu thích nam sắc, Ngọc Lang này chắc chắn là người của y.”

Nói đến đây y lại hối hận: “Mới vừa rồi sao ta lại không nghĩ đến điểm này? Thật vất vả mới có một cơ hội làm quen với Ngũ điện hạ mà.”

Y đi hai bước tại chỗ, Triệu Tuấn liếc mắt nhìn Phùng Uyển đứng lặng lẽ, đầu chợt lóe lên. Y vội vàng tiến lên một bước, dịu dàng nắm tay Phùng Uyển, “Uyển nương, ta biết y ở đâu, nếu không tối nay nàng tìm cơ hội gặp y xem.”

Tối nay sao?

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn về phía y, nhân buổi tối đi gặp một nam nhân xa lạ, y không sợ sao?

Đúng rồi, bây giờ y không sợ, bây giờ y chỉ cần công danh, làm sao quan tâm đến thanh danh của nàng chứ? Dù có cái gì hoài nghi không thích thì chờ khi thành công rồi thanh toán cũng không muộn.

Phùng Uyển rù mắt, sợ hãi nói: “Thiếp là một phụ nhân nhà người... Phu chủ, sao không đợi đến sáng mai?”

Thấy nàng cự tuyệt, Triệu Tuấn mất vui nói: “Cũng không biết Ngũ điện hạ sẽ dừng ở Nguyên Thành mấy ngày, sáng mai nàng đi chỉ sợ đã muộn.”

Phùng Uyển vẫn cúi đầu không nói.

Triệu Tuấn nhúc nhích, y nhìn Phùng Uyển rồi thở dài một tiếng, giọng nói dịu hơn: “Uyển Nương, nàng thật sự quá tùy hứng rồi.”

Tùy hứng sao?

Phùng Uyển nghĩ kinh ngạc: Là ta không quá tùy hứng nữa. Một kiếp đó người muốn gì ta cũng giúp người lấy. Người muốn ta buổi tối đi gặp nam nhân xa lạ, ta chắc chắn sẽ đi gặp. Người yêu thích tiểu thiếp người ta, ta cũng cang khách khí. Nếu như khi đó ta đây tùy hứng một chút, suy nghĩ ỉn một chút, có lẽ tất cả cũng sẽ khác đi.

Trong quá trình y trèo lên trên cao, có bao nhiêu cơ hội là do nàng làm ra, có bao nhiêu nhân vật lớn là do nàng tìm cách kết giao? Nhưng nàng mãi mãi, mãi mãi chỉ sống ở phía sau màn, nàng làm hiền thê, nàng chưa từng nghĩ đến tính toán ỉn.

Triệu Tuấn thấy tinh thần nàng hoảng hốt không nói chuyện, giọng trầm xuống nói không vui: “Uyển Nương, nàng thay đổi rồi. Nàng biết rõ cơ hội lần này đối với ta hiếm có cỡ nào, còn tùy hứng như vậy.”

Y vung tay lên nói: “Nàng không phải lo lắng danh tiếng, nàng là thê tử của ta, ta không so đo thì ai dám nhiều lời?”

Thấy Phùng Uyển vẫn không nhúc nhích, giọng nói y mềm mỏng, nói dịu dàng: “Uyển Nương, nàng cũng biết vì phu ngu dốt, thua xa với thông minh trí tuệ của nàng. Ta đã chuẩn bị xong lễ vật, nàng dẫn theo người hầu đi gặp y được không?”

Y vừa nói, vừa nhích đến gần Phùng Uyển, đưa tay ôm lấy eo thon của nàng, dịu dàng ôm nàng vào ngực. Vỗ về mái tóc của nàng, y ôn hòa cười nhẹ: “Từ xưa đến nay, phu vinh thê quý, Uyển Nương của ta thông minh hơn người sao lại không rõ đạo lý này chứ?”

Y cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt Phùng Uyển.

Phùng Uyển làm vẻ mặt khó xử, mãi hồi lâu mới lên tiếng: “Tứ muội là do phụ thân thiếp biết thiếp không có con nên cố ý đến đây... Phu chủ, thiếp không thích nàng ta.”

Lời của nàng còn chưa nói hết nhưng ý của nàng thì Triệu Tuấn rất hiểu. Đây là giao dịch, tối nay nàng có thể gặp Ngọc Lang, nhưng y phải tỏ rõ lập trường của y trước mặt Phùng Vân.

Điều này rất đơn giản. Đối với Triệu Tuấn mà nói đây không phải chỉ là thiếu một nữ nhân cam chịu làm thiếp thôi sao? Lúc này y đã hoàn toàn quên mất lời Phùng Vân nói với y là ả sẽ làm quý nhân.

Y lập tức cười nói ôn hòa: “Được.”

Đưa tay ôm eo nhỏ của Phùng Uyển, Triệu Tuấn quay đầu đi.

Cách đó không xa, Phùng Vân và bọn người hầu đứng cùng với nhau, các nàng còn đang nghị luận Ngọc Lang tuần mỹ kia.

Cảm giác được Triệu Tuấn nhìn về phía mình, Phùng Vân ngoái đầu mỉm cười, dáng vẻ yêu kiều xinh đẹp.

Hai mắt Triệu Tuấn mới vừa sáng ngời nhưng trong nháy mắt nghĩ đến thê tử trong ngực liền ho khan một tiếng, nhũ mào quát lớn tiếng: “Người đâu, đưa tứ cô tử trở về.”

Y quát gọi vô cùng đột ngột, bọn người hầu sau khi ngẩn ngơ đồng thời nhìn về phía Phùng Vân.

Triệu Tuấn quát gọi quả thật là chẳng chừa cho Phùng Vân chút mặt mũi nào. Cảm giác được ánh nhìn khinh miệt và cười nhạo của người hầu bốn phía, Phùng Vân thoáng chốc mặt đỏ bừng.

Ả không dám tin nhìn chằm chằm Triệu Tuấn, ánh mắt tràn đầy oán giận và ngượng ngùng.

Bọn người hầu trước sau không kịp phản ứng. Lập tức hai tỷ nữ thân cận của ả cất bước đến gần ả. Phùng Vân nghĩ đến nhục nhã hai ngày nay gặp phải, khóc òa lên một tiếng. Vừa khóc ả vừa bung mặt phóng ra ngoài cực kỳ nhanh.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm bóng lưng Phùng Vân đi xa, nghĩ đến ánh mắt ả nhìn mình, trong mắt ả toát lên vẻ oán hận, không khỏi thẹn quá thành giận quát lên: “Thật là một tiểu cô tử không biết thẹn, không biết xấu.”

Tâm trạng của y không tốt, cũng không có tâm tư dịu dàng với Phùng Uyển, buông eo nàng ra, hăm hăm sai bước rồi đi.

Chờ y đi xa, Phùng Uyển quay đầu nhìn lại phương hướng Phùng Vân lao ra, ngẫm nghĩ: Giữa bọn họ đã có oán giận.

Cho đến nay hai người bọn họ muốn trợ lực lẫn nhau, từng bước thăng chức thì e là cả đời này cũng sẽ không dễ dàng nữa.

Triệu Tuấn hơi nóng lòng, mặt trời khó khăn lắm mới lặn về phía tây, y liền thúc giục Phùng Uyển tắm rửa thay y phục, ngồi xe ngựa nhà mình ra khỏi phủ.

Nhân khẩu trong Triệu phủ đơn giản, người hầu có chừng hơn mười người. Giờ phút này ngoại trừ lão nhân đánh xe và tỷ nữ Nhung Nhi ra còn có bốn thanh niên chính trực cường tráng đảm đương chức hộ vệ đi theo nàng.

Đây là Triệu Tuấn phải đi để làm nàng an lòng.

Chỗ ở của Ngọc Lang là một tú lều. Tuy tú lều kia bình thường, nhưng nó nằm ngay mặt sông lớn, ngẩng đầu ngắm nhìn chính là cảnh tà dương trên sông xanh.

Một tiếng bước chân truyền đến, một người hầu chạy đến trước mặt nàng, “Phu nhân, người đó không có ở đây.”

Không có ở đây sao?

Phùng Uyển quay đầu nhìn hình dáng con sông xanh trong kia, còn có hàng liễu rủ rậm rạp, rồi nói: “Các người chờ đi, ta qua bên kia xem sao.”

“Phu nhân?”

Phùng Uyển mỉm cười: “Không phải lo lắng, nơi này khách đến khách đi, không có sao đâu.”

Bọn người hầu đáp một tiếng, đưa mắt nhìn nàng chậm rãi rời đi.

Giờ phút này cảnh tà dương rất đẹp, một tia lại một tia ráng đỏ hiện trên bầu trời xanh thẳm. Nơi xa là tháp thoáng núi xanh, bên cạnh là nước hồ thăm thẳm, chìm quay về cảnh liễu, quả thật yên tĩnh khôn tả.

Những ngày qua trong lòng Phùng Uyển chất chứa nhiều chuyện, nhưng thời gian ở một mình không có nhiều. Nàng không muốn người hầu đi theo, chỉ muốn một mình lẳng lặng đi dạo.

Bên bờ có vài chục gốc đào nở hoa tươi đẹp, Phùng Uyển lướt nhẹ xuyên cảnh hoa, gần như rất lâu sau nàng mới phát hiện ra hôm nay bờ sông vô cùng an tĩnh. Một nơi tốt thế này, cảnh trí đẹp thế này mà lại chỉ có một mình nàng ư?

Phùng Uyển dừng bước lại, thu hồi tâm trạng hoảng hốt, nhìn quanh khắp nơi.

Lúc này một tiếng nói thiếu niên vô cùng êm tai vang lên, “Không phải khẩn trương, là ta để hộ vệ cho nàng đi vào.”

Là giọng nói thiếu niên tuyệt sắc kia.

Phùng Uyển cả kinh.

Tiếng bước chân của thiếu niên càng ngày càng gần, chỉ chốc lát chàng đã đứng ở sau nàng, nhìn nàng chăm chú, rồi chàng khẽ nói: “Nàng tên là gì?”

Lúc này Phùng Uyển mới quay đầu lại, nàng nhẹ nhàng chào thiếu niên, nói cung kính và thành khẩn: “Thiếp họ Phùng, tên Uyển.”

“Ngẩng đầu nhìn ta.”

“Dạ.”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của nàng sáng trong, bình tĩnh, đôi mắt xinh đẹp thần bí vẫn điềm tĩnh không sợ hãi như lần đầu chàng nhìn thấy.

Cũng giống như lần trước, Phùng Uyển khó khăn lắm mới đối mặt với chàng liền bị dung mạo rực rỡ của chàng khiến phải cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ôm Một Cái

Có điều trong nháy mắt, Phùng Uyển ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh, lại thành khẩn dịu dàng nhìn chàng thiếu niên.

Mắt phượng hơi xé của chàng như có gợn sóng, chàng như hữu tình như vô tình liếc nhìn nàng, đôi mắt sâu như giếng cổ khiến cho cả trái tim bi thương Phùng Uyển như lỡ nhịp, chàng chậm rãi hỏi: “Sao lại nàng biết ta?”

Phùng Uyển biết trong lòng chàng chắc chắn rất khó hiểu. Làm thế nào nàng biết chàng là tên ăn mày hóa thân, làm thế nào biết chàng có suy nghĩ nổi bật hơn người. ...

Phùng Uyển mỉm cười nói: “Lang quân có một đôi mắt có một không hai trên đời này, một người có đôi mắt như thế, không nên bị che mờ trong đám đông, lẫn lộn với những thứ cận kề.”

Thiếu niên từ từ cười một tiếng rồi nói: “Tựa như nàng sao?”

Giọng nói sắc bén.

Phùng Uyển nhìn thẳng chàng, nói: “Đúng vậy, giống như ta.”

Sau khi trực tiếp thừa nhận, nàng cười khổ nói: “Khác với lang quân, Uyển Nương chỉ là một phụ nhân.”

Thiếu niên nhìn búi tóc phụ nhân của nàng, gần như đột nhiên, chàng vươn tay, chạm vào búi tóc đang rũ xuống của nàng.

Động tác này của chàng khiến Phùng Uyển cứng đờ.

Tay thiếu niên phủ lên mái tóc nàng, mười ngón tay thon dài quần lấy sợi tóc, chàng nói khê khàng: “Ta có thể giết nàng.”

Phùng Uyển cứng người.

Đúng vậy, chàng có thể giết nàng. Nàng đã tận mắt nhìn thấy chàng lúc chặt vật, nàng còn để nghị chàng đi vào con đường nhục nhĩ.

Tay của thiếu niên, chậm rãi, chậm rãi chuyển từ mái tóc của nàng đến chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Năm ngón tay của chàng thon dài lại có lực, nhẹ nhàng vỗ về cổ nàng, gần như đột nhiên, năm ngón tay chọt cong lại, bắt đầu bóp mạnh!

Phùng Uyển không động đậy, không giãy dụa, cũng không mở miệng, thậm chí cũng không nhìn chàng.

Năm ngón tay đang siết chặt của thiếu niên đột nhiên buông lỏng, chuyển qua đặt dưới cằm của nàng.

Chàng giờ ngón trỏ, nâng mặt nàng lên, khàn giọng hỏi: “Nàng muốn gì?”

Chàng cười lạnh nói: “Ta đã phú quý, nàng muốn ta trả ân như thế nào?”

Phùng Uyển nhìn chàng, cúi đầu nói: “Chàng đã phú quý sao?” Phùng Uyển lắc đầu, chậm rãi nói: “Người phú quý, một lệnh ban ra, vạn người phục tùng. Người phú quý, sự sống của mình tùy vào mình, cái chết của kẻ khác cũng tùy vào mình.”

Nàng nhìn chàng, dịu dàng nói nhỏ, “Sống chết của lang quân lúc này đều nằm trong tay kẻ khác, vẫn chưa phải là phú quý.”

Nàng vừa nói ra câu này, thiếu niên đột nhiên lui về phía sau một bước.

Chàng nghiêng đầu, nắm chặt hai tay, đôi mắt hẹp dài của thiếu niên khê híp lại, môi cũng mím chặt. Gió thổi qua thân thể phong phanh của chàng, lúc này đây, Phùng Uyển cảm nhận được chàng cô đơn.

Gần như theo bản năng, nàng tiến lên một bước, vươn hai tay, ôm lấy chàng.

Hành động này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của thiếu niên, chàng vừa định giãy ra liền nghe được giọng nói nghẹn ngào của nàng truyền đến “Đừng nhúc nhích” Nàng lâm bảm nói: “Đừng nhúc nhích, tiểu lang, chỉ một lúc thôi, để ta cảm nhận sự ấm áp này thêm một lúc.”

Hai hàng nước mắt chảy xuống theo gương mặt nàng.

Thiếu niên cứng đờ, chàng không nhúc nhích dựa vào vòng ôm không hề có dự vọng này, thấp giọng nói: “Tại sao nàng khóc?”

Phùng Uyển nức nở nói “Bởi vì ta đau.”

“Vì ta sao?” Thiếu niên phì cười một tiếng, giọng nói hơi lạnh lẽo.

“Không phải, ta khóc vì chính mình.” Phùng Uyển lâm bảm nói “Chàng không phát hiện ra sao? Ánh mắt của chúng ta thật giống nhau.”

Thiếu niên nghiêng đầu, suy nghĩ một lát, chàng đột nhiên đẩy Phùng Uyển ra, lần này, Phùng Uyển thuận tay lui về phía sau.

Nhưng nàng vừa mới lui về nửa bước, thiếu niên lại đột nhiên nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng.

Mới nhìn một cái, thiếu niên rũ tay hai tay xuống, cười lạnh “Nói xằng nói bậy!”

Hai tay chàng bực tức vung vung lên, sau đó xoay người, lại quát lên: “Nói xằng nói bậy!”

Chàng hơi tức giận khó hiểu, bước chân kia càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Cho đến khi chàng rời đi một lúc lâu, Phùng Uyển mới quay người trở về.

Đi được mười mấy bước, nàng lại nhớ ra một chuyện, nhanh chóng bước về phía bờ sông nhìn thử. May thật, da của nàng không dễ bị xanh tím, không hiện lên dấu tay.

Phùng Uyển vừa đi ra , Nhung Nhi liền chạy tới, nàng ta khẽ gọi: “Phu nhân, người không sao chứ? Vừa rồi có mấy người kì lạ chặn bọn nô tì ở đây, không cho chúng ta vào”

Phùng Uyển nhú mào không hiểu hỏi “Có chuyện này sao?” Nàng quay đầu lại nhìn một lát, lắc đầu nói: “Vậy sao không có ai cản ta?”

Nhung Nhi cũng chỉ nói với nàng, chúng nô bộc thấy nàng bình yên đi ra cũng không để ý đến chi tiết này nữa.

Ngồi trên xe ngựa, Phùng Uyển ra lệnh “Đi xem thử Ngọc Lang có trở về hay chưa?”

“Dạ”

Chỉ một lát sau, một người hầu ở ngoài xe nói: “Vẫn chưa về ạ.”

Phùng Uyển thở dài, nói: “Nếu như thế, chúng ta trở về đi.”

“Dạ”

Vừa vào phủ, Phùng Uyển liền nói rõ nguyên nhân với Triệu Tuấn đang mang về mặt mong đợi. Nhìn nhìn khuôn mặt tràn đầy thất vọng kia, Phùng Uyển cúi người, xoa người cáo lui.

Mới vừa quay người, Triệu Tuấn vội tiến lên, một tay hấn nắm chặt lấy tay nàng, cắn răng nói: “Ngày mai Ngũ điện hạ sẽ dùng cơm ở Hội Vân Lâu. Uyển nương, nàng đi cùng ta.”

Hấn nói kiên quyết: “Ta chẳng tin mấy chuyện tà ma quỷ quái này đâu!”

Phùng Uyển khẽ kêu một tiếng, hoảng sợ nói: “Thiếp cũng đi sao?”

“Dĩ nhiên!” Giọng nói Triệu Tuấn hơi mất kiên nhẫn, ngay lập tức hấn nén lại cơn giận, ôn hòa nói: “Có Uyển Nương ở cạnh, vi phu tự tin hơn.” Dứt lời, hấn liền dùng ánh mắt sáng như đuốc nhìn vào vòng eo thon nhỏ của Phùng Uyển và da thịt trắng như sứ, hơi động lòng, từ phía sau lưng ôm chầm lấy nàng.

Lúc này Phùng Uyển cứng đờ trong ngực y “dạ” một tiếng rồi lúng túng nói: “Theo ý của phu quân.” Giọng nói hơi trống rỗng.

Cho tới nay, y có chuyện gì, nàng cũng chan chứa lòng tin khích lệ y, ủng hộ y, chưa từng mặt mày ủ rũ như thế bao giờ. Triệu Tuấn vốn cũng không để tâm, lại bị giọng điệu này của nàng khiến bất an. Y buông eo nàng ra, cau mày nói: “Ta cũng không còn cách nào nữa, chỉ có thể như vậy thôi.”

Y suy nghĩ một lúc, lại thông thả cất bước đi về phòng.

Thấy tinh thần y không được như đáng vẽ, Phùng Uyển cúi đầu, lặng yên lui ra ngoài.

Phùng Uyển đi về phía phòng ngủ của mình.

Còn chưa đến gần, đã nghe giọng nghị luận của mấy tì nữ khe khẽ truyền tới: “Tối hôm qua phu nhân cãi nhau với lang chủ đó.” “Phải không đó? Hôm nay ta lại thấy lang chủ vừa cười vừa nói với phu nhân mà.”

Giọng nói đầu tiên lại thì thầm: “Hình như phu nhân thay đổi rồi, vì một chút chuyện vặt vãnh cũng giận đối với lang chủ. May là lang chủ khoan dung độ lượng”

“Có điều tứ cô tử này cũng thật đáng ghét!”

Hai tì nữ nói đến hăng say thì từ bên cạnh lại truyền đến một giọng nói sợ hãi: “Hai vị tỷ tỷ, chuyện của chủ tử, chúng ta vẫn là đừng bàn luận thì hơn.”

Lời này vừa nói ra, hai tì nữ dừng lại. Một lát sau, các nàng cười lớn mấy tiếng rồi rời đi.

Sau khi hai tì nữ rời đi, một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong góc bước ra.

Sau khi đã đi ra, ả vô ý quay đầu lại nhìn xung quanh. Đột nhiên, ả nhìn thấy Phùng Uyển.

Bóng dáng kia cứng đờ, vội vàng khẽ chào, run giọng nói: “Phất nhi tham kiến phu nhân.”

Nhìn thấy Phùng Uyển đến gần, Phất nhi càng cúi đầu thấp hơn.

Phùng Uyển đi đến trước mặt ả, rồi dừng lại cách ả chừng một cánh tay. Nhìn Phất nhi, Phùng Uyển chậm rãi nói: “Người có muốn đi theo tứ cô tử về quê không?”

Phất nhi kinh hãi, ả quỳ phịch xuống đất, luôn miệng nói: “Nô tỳ không muốn, phu nhân, đừng đuổi nô tỳ đi!” ả ngược khuôn mặt ngây ngô còn mang nét trẻ con lên, khẩn trương nhìn Phùng Uyển cầu xin: “Phu nhân, người muốn Phất Nhi làm gì, Phất Nhi nhất định làm theo, chỉ xin người đừng đuổi Phất Nhi

đi.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Không Muốn

“Tại sao?” Phùng Uyển chậm rãi hỏi “Sao lại không muốn trở về?”

Phát Nhi ngược nhìn Phùng Uyển, nhỏ giọng nói: “Mẹ nô tỳ bị bệnh, tiền công ở nơi này của phu nhân trả rất nhiều.”

Trong bóng tối, đôi mắt ả sáng ngời ngời, vẻ mặt vừa vô tư vừa thành khẩn.

Phát Nhi chính là như vậy, ả ở trước mặt Phùng Uyển luôn tỏ vẻ chân thành không hề giấu diếm, cho nên nàng vẫn luôn xem trọng ả, tin tưởng ả.

Ngẩng đầu, Phùng Uyển nhìn về phía đêm đen ở đằng xa, cẩn thận nghĩ lại, nàng của kiếp trước thật thất bại làm sao.

Phát phát tay, Phùng Uyển nói: “Lui ra đi.”

“Dạ”

Phát Nhi cúi đầu lui ra, ả vừa lui vừa cẩn thận đánh giá Phùng Uyển. Không biết tại sao, phu nhân dường như không thích ả, phòng bị ả. Phu nhân như vậy thật không hề giống như những gì ả đã từng nghe nói ở Phùng phủ. Chẳng lẽ là vì tư cô tử, hoặc là, bởi vì phụ thân của phu nhân, nên phu nhân mới có thành kiến với ả sao?

Không được, ả nhất định phải ở lại nơi này, xem ra phải tìm cơ hội để tỏ rõ sự trung thành với phu nhân.

Sau khi tắm rửa xong, Phùng Uyển lẳng lặng ngồi trong phòng ngủ.

Cứ đến giờ này nàng đều như thế, nhắm mắt lại đều sẽ gặp ác mộng, có khi là chuyện tương lai vô cùng rõ ràng, cũng lắm lúc chỉ là một màn sương mù. Nàng luôn đi đến màn sương mù đó, hồ to, nhưng mãi mãi, mãi mãi cũng không có ai trả lời nàng, cũng không có bất kì ai cứu nàng ra ngoài.

Cho nên, nàng không muốn ngủ, nàng chỉ dựa vào sập, thả lỏng cả người, để bản thân không phải suy nghĩ lung tung nữa.

Trong tiếng động của đồng hồ cát, âm thanh rì rào từ bên ngoài lại theo gió truyền tới.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Một lát sau, nàng nghe được giọng cung kính của Nhung Nhi: “Lang chủ?”

Triệu Tuấn đến đây?

Phùng Uyển hoảng hốt, từ sau khi y trở về, bọn họ chưa từng ngủ chung giường. Bây giờ cũng thế, nàng không muốn chạm vào y.

Cửa phòng lách cách mở ra, bóng dáng cao lớn của Triệu Tuấn xuất hiện ở cửa phòng. Y vừa nhìn thấy Phùng Uyển đang lẳng lặng ngồi trên sập, liền nở nụ cười: “Phu nhân”. Y đến gần nàng, thân mật dịu dàng nói: “Mấy ngày nay vắng vẻ nàng rồi.”

Triệu Tuấn đến bên giường, ngồi xuống, đưa tay ôm lấy eo Phùng Uyển.

Sau khi ôm trọn nàng vào lòng, Triệu Tuấn hít một hơi thật sâu ngay cổ nàng, nói: “Thật là thơm.”

Phùng Uyển hờn dỗi liếc y một cái, tựa vào lòng y, hai tay chơi đùa với ngọc bội bên hông y, Phùng Uyển nũng nịu nói: “Phu chủ bận xong rồi à?”

“Mặc cho số phận vậy” Triệu Tuấn thở dài, đưa tay xoa nhẹ hông nàng.

“Ngựa.” Phùng Uyển cười khanh khách đẩy tay y ra, nói: “Nói đến chữ “ngựa” này, lúc phu chủ còn chưa về, thiếp đã nghe được một chuyện rất vô lý.”

(*dương: ngựa)

“Ồ, nói thử ta nghe xem?”

Phùng Uyển thanh thúy nói: “Ngày đó, sau giờ Ngọ, thiếp đi ngang qua Đông Sơn tự, thấy mỹ nhân nhỏ nhắn yêu kiều. Mỹ nhân này quả thật rất xinh xắn, mũi nhỏ, miệng cũng nhỏ vô cùng.”

Nàng nói đến đây, hai mắt Triệu Tuấn đã sáng ngời, y vốn rất thích các mỹ nhân nhỏ nhắn yêu kiều.

Phùng Uyển nói: “Mỹ nhân này tên là Mĩ Nương, là hồng kỹ của Túy Mộng Lâu, nàng ở trước mặt mọi người nói một chữ là chữ “duang”, nói kẻ nào có thể đối được chữ này, nàng sẽ uống thâu đêm cùng người đó. Cả đám chín người mười ý, kẻ thì nói là “thống” (đau), có người lại nói là “ma” (tê), còn có người lại nói là “tô” (mềm), kết quả mỹ nhân đều bảo là không đúng.”

Nàng dùng một chút, nói: “Phủ chủ, chàng nghĩ đáp án của mỹ nhân là gì?”

“Là gì hả?” Triệu Tuấn quả nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú.

Phùng Uyển nói: “Là “tao” (cột nhà). Nàng nói là “tao”, quả nhiên là ăn nói bậy bạ” Nói tới đây, Phùng Uyển đỏ mặt gất nhẹ.

Về mặt Phùng Uyển khinh thường, Triệu Tuấn lại cảm thấy động lòng. Thời gian này bận rộn vì chuyện của Ngũ điện hạ, y chưa từng thả lỏng được phút giây nào. Vậy sao không đi Hoa Lâu(*) chơi một lúc? Nói không chừng đi thả lỏng một lát còn có thể nghĩ ra được cách gì hay ho.

(*Hoa Lâu: giống như thanh lâu, kỹ viện)

Nghĩ đến đây, ngón trỏ của y lại chuyển động. Triệu Tuấn cúi đầu nhìn Phùng Uyển, hôn thật mạnh lên mặt nàng, hai tay sờ lung tung nói: “Đáng khen ột chữ “tao”, phu nhân, chúng ta cũng “tao” một chút đi”

Quả nhiên y vừa nói những lời này, khuôn mặt Phùng Uyển lập tức đỏ lên, khẽ “xía” một tiếng, còn đưa tay đẩy y ra.

Triệu Tuấn lui về phía sau, mặt mày ừ rừ xin tha: “Phu nhân đừng bực, phu nhân đừng bực, vì phu không dám, vì phu không dám”

Dứt lời, y liền khoanh tay đứng qua một bên, bộ dạng tựa như rất khó xử. Một lúc sau, không đợi Phùng Uyển mở miệng, y lớn tiếng nói: “A, vì phu quên mất còn có chuyện chưa làm xong. Phu nhân, ta cáo lui trước.”

Nói xong cũng không đợi đáp lại, y liền xoay người đi, đi được vài bước, còn quay đầu làm mặt xấu với Phùng Uyển.

Cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa, Phùng Uyển vốn đang xấu hổ mới ngẩng đầu lên. Lúc này về mặt nàng lạnh lùng, nào có đang nở nụ cười?

Nhìn hướng Triệu Tuấn rời đi, Phùng Uyển lầm bầm: “Xem ra, phải nạp cho y một phòng thiếp mới được.”

Trước khi Phùng Uyển gả đến, bên cạnh Triệu Tuấn có một thông phòng*, chỉ là thông phòng này trước khi Phùng Uyển được cưới vào cửa một ngày đã bị Triệu Tuấn đuổi về quê. Trong một năm rưỡi này, y cũng có vài lần rục rịch, có lẽ là nghĩ đến những gì Phùng Uyển mang lại cho y, cũng có lẽ y chỉ một lòng nghĩ đến việc tiến thân nên toàn bộ sức lực dồn vào việc kinh doanh, không hề nạp thiếp.

(*thông phòng: thường là nô tỳ, được nhà giàu nạp cho con trai đủ tuổi để học tập chuyện xxoo)

Có khi y có người mới, nàng sẽ yên tĩnh được vài tháng.

Cửa phòng lách cách mở ra, có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến. Nhung Nhi đi đến trước mặt Phùng Uyển, ngập ngừng nói: “Phu nhân, sao lang chủ lại bỏ đi?”

Giọng nói Nhung Nhi hơi bất an.

Phùng Uyển rũ mắt, nói hững hờ: “Không có gì, ra ngoài đi.”

Nhung Nhi cắn môi, lúng ta lúng túng nói: “Phu nhân, có phải phu nhân ngủ không được nên tâm trạng không tốt đúng không? Nếu không, sáng mai nô tỳ ra được đường mời đại phu?”

“Không có gì, ra ngoài đi.”

Nhung Nhi vẫn không ra ngoài.

Nàng ta chần chờ một lúc, ấp a ấp úng nói: “Phu nhân, mẫu thân nô tỳ bị bệnh, nô tỳ muốn về nhà thăm bệnh.” Nói tới đây, nàng ta vội vàng nói thêm “Chỉ chừng ba tháng nô tỳ sẽ trở lại ngay.”

Nàng ta lấy hết dũng khí nói đến đây, xoắn tay áo, bất an chờ Phùng Uyển lên tiếng.

Không ngoài dự liệu của Nhung Nhi, từ trước đến nay Phùng Uyển vẫn đối xử rất tốt với hạ nhân liền gật đầu nói: “Trăm việc tốt đều lấy chữ hiếu làm đầu, đi đi” Nàng lấy từ dưới gầm giường một hộp trang sức đưa cho Nhung Nhi “Trong đây có một ít vàng lá, là tấm lòng của ta.”

“Phu nhân” Nhung Nhi cảm kích đến nghẹn ngào, nàng quý phích xuống đất, dập đầu thật mạnh với Phùng Uyển mấy cái, khàn giọng nói: “Đại ân của phu nhân, Nhung Nhi có chết cũng không báo đáp nổi.” Thời loạn thế này, tất cả nô tỳ ở Triệu phủ đều phải kí khế ước bán thân. Ở những nhà khác, dùng nói là về nhà thăm mẫu thân bị bệnh, trở về nhìn mẫu thân đã qua đời cũng không thể.

Sau khi Nhung Nhi dùng hai tay cầm hộp trang sức, liền lấy ống tay áo lau lau nước mắt nói: “Sau khi Nhung Nhi đi, phu nhân chắc cũng chưa có người hầu hạ. Phu nhân, nô tỳ thấy Phát Nhi cũng là một người trung hậu vâng lời, người thử dùng nàng đi”

Ngay cả nàng ta cũng nói Phát Nhi tốt?

Phùng Uyển cúi đầu, nghiêm túc nhìn về phía Nhung Nhi. Đối với Nhung Nhi này, nàng hiểu rõ, nàng ta là một nô tỳ trung hậu. Nàng ta nói Phát Nhi tốt, hẳn là trong lòng cũng nghĩ như thế.

Phùng Uyển chậm rãi cười, một lúc sau mới lên tiếng: “Đề Phụng Nhi thay thế người đi.”

“Dạ.”

“Ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Gặp Mặt

Đêm nay, Triệu Tuấn và Mi Nương triền miên một đêm, cho đến khi trời đã sáng mới ngáp trở về phủ.

Khiến cho y ngạc nhiên chính là, khi y tỉnh dậy, rõ ràng phát hiện đứng hầu bên cạnh sập, gấp chăn rửa mặt cho y chính là Mi Nương.

Ngơ ngác nhìn dung nhan của Mi Nương, Triệu Tuấn không ngừng nuốt từng ngụm nước bọt mới kịp lên tiếng hỏi: “Mi Nương, tại sao nàng lại ở chỗ này?”

Y nhìn thoáng qua phía bên ngoài, “Ai bảo nàng tới?”

“Là thiếp.”

Trả lời y là tiếng cười trong trẻo của Phùng Uyển, nàng chậm rãi đi vào, nói về phía Mi Nương: “Lo lắng gì nữa? Còn không mau hầu hạ phu chủ thay quần áo?”

“Dạ.”

“Phu chủ?”

Triệu Tuấn không ngậm miệng lại được.

Phùng Uyển gật đầu mỉm cười rồi nói: “Phu chủ thứ lỗi, mới vừa rồi A Uyển đã uống qua trà của Mi Nương rồi.” Nàng cúi chào về phía Triệu Tuấn một cái, thấp giọng tạ tội, “A Uyển có tội, biết rõ phu chủ cả ngày vất vả, còn chậm chạp không chia sẻ khổ cực với phu chủ.”

Lúc này Triệu Tuấn hoàn toàn hiểu được. Hiểu rõ được điều này khiến y thực vô cùng vui vẻ. Khoan hãy nói Mi Nương này y cũng chơi đến nghiện rồi. Không hổ hồng kỳ ngay cả chữ “duyên” cũng có thể nghĩ đến chữ “tao”, công phu giường chiếu đệ nhất kia thật là quần người chặt chẽ.

Y nhìn thoáng qua tư thế của Mi Nương còn đang chấp tay, lại nhìn thoáng qua Phùng Uyển ung dung đoan trang, trong lòng rất thỏa mãn.

Bước đi đến phía trước mặt Phùng Uyển, Triệu Tuấn vươn tay ôm eo nàng.

Phùng Uyển mặc y ôm lấy, nàng khích lệ Mi Nương, căn dặn nói: “Mi Nương, mấy ngày nay phu chủ rất vất vả, người hầu hạ ở thư phòng của chàng đi.”

“Vâng.” Giọng Mi Nương mừng rỡ truyền đến.

Triệu Tuấn nghiêng đầu đi, hôn một chút ở trên mặt Phùng Uyển, hạ thấp giọng nói: “Hôm nay ta đến chỗ nàng.”

Làm phu nhân hiền lành như vậy, phu chủ như y phải đến an ủi dỗ dành nàng.

Phùng Uyển cúi thấp đầu, lại khẽ trả lời: “A Uyển đau bụng, sợ là có điều bất tiện.”

Triệu Tuấn vừa được mỹ nhân, chỉ mong sao nàng nói như vậy, lập tức vội vàng nói: “Phu nhân chăm sóc bản thân cho tốt.”

“Dạ.”

Phùng Uyển vừa đi, Triệu Tuấn lại ôm Mi Nương thân mật một phen. Trẻ nãi thế này, buổi trưa đã nhanh đến.

Ngay sau đó, Triệu Tuấn lẩn qua lộn lại, tắm rửa thay quần áo một lần nữa, vội vàng đi ra. Mới vừa ngồi lên xe ngựa, y luôn miệng hỏi: “Phu nhân đâu? Không phải nói hôm nay phải đi Hội Vân Lâu sao? Nàng còn chậm chạp làm gì? Nhanh đi, mau gọi nàng tới.”

Giọng nói của y tràn đầy không kiên nhẫn.

Đúng lúc này, giọng Phùng Uyển truyền đến từ một bên khác, “Phu chủ.”

Triệu Tuấn ngẩn ra, vội vàng nói to: “Mau mau lên xe.”

“Dạ.”

Phùng Uyển vừa lên xe, xe ngựa liền bắt đầu chuyển động chạy nhanh.

Ngồi ở trong xe ngựa, Triệu Tuấn có phần bất an, trong chốc lát y cau mày, nhất thời nói thảm ra tiếng.

Hội Vân Lâu cách Triệu phủ rất gần, chỉ qua hai khắc xe ngựa liền ngừng lại.

Triệu Tuấn hít sâu một hơi, lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Uyển.

Đối mặt với vẻ mặt yên tĩnh dịu dàng của Phùng Uyển, tâm tư phiền não của y nhất thời bình tĩnh nhiều. Triệu Tuấn đưa tay nắm lấy nàng, thấp giọng nói: “Uyển nương của ta khiến lòng người tĩnh lặng.”

Phải không?

Phùng Uyển khẽ mỉm cười.

Y buông nàng ra, sửa sang lại quần áo một chút rồi hỏi: “Có thể không đúng sao?”

“Không.”

“Đi thôi.”

“Dạ.”

Hội Vân Lâu hôm nay không có đông người. Triệu Tuấn vừa đi lên liền đưa ra ba tấm vàng lá, đau lòng nói: “Đến lầu hai.” Lầu hai là nơi quý nhân dùng cơm, chỉ là tiền chỗ ngồi đã phải ba tấm vàng lá.

“Được rồi! Mời khách quan!”

Triệu Tuấn căng thẳng gật gật đầu, y kéo kéo áo bào lần nữa, lúc này mới sải bước lên thang lầu.

Chẳng mấy chốc hai người đã lên lầu hai.

Trèo lên lầu hai nhìn ra xa, cột và xà được chạm trổ vô cùng tinh xảo. Chỉ có điều Triệu Tuấn cũng không có tâm tư để ý những thứ này. Y vừa chuyển tầm nhìn, liếc mắt một cái liền thấy được đám người ngồi ở bàn ngay chính giữa kia.

Nam tử trẻ tuổi tựa vào mép lan can, đang chuyện trò vui vẻ không phải là Ngũ điện hạ sao?

Ngồi cùng bàn với Ngũ điện hạ chỉ có một người, đó chính là thiếu niên tuyệt mỹ gần đây được loan truyền xôn xao, nhưng mà giờ phút này chàng đội đầu lạp (1), đầu lạp kéo xuống thật thấp, chỉ có thể thấy cằm trắng như ngọc.

(1):Đầu lạp là kiểu nón lá ngày xưa

xin_302030620080403155452

Cách nơi Ngũ điện hạ sáu bảy bước, ở trong góc, cả bàn trắng sứ thể hình cường tráng hung hãn chính là hộ vệ của Ngũ điện hạ.

Ngoài ra, còn có năm sáu bàn thực khách rời rạc ngồi xung quanh.

Hai mắt Triệu Tuấn sáng ngời, cất bước liền đi về phía Ngũ điện hạ.

Tiếng bước chân y tiến tới gần truyền đến, bọn hộ vệ đồng loạt quay đầu lại xem.

Triệu Tuấn đi tới bên cạnh bàn, cúi chào thật sâu, nói: “Ngũ...” Khó khăn lắm phun ra một chữ, đột nhiên một cái chân đưa ra, giẫm một cái thật mạnh.

Người giẫm y chính là Ngũ điện hạ.

Triệu Tuấn bị đau, thiếu chút nữa bật thốt lên kêu thảm thiết. Y mím môi, gương mặt lúc đỏ lúc trắng. Thảm rồi, Ngũ điện hạ không muốn bị người ta nhận ra. Ta chưa suy tính đến điểm này, chắc cy là khiến y không vui rồi.

Cú này của Ngũ điện hạ giẫm rất mạnh, nhìn thấy Triệu Tuấn ngoan ngoãn ngậm miệng, y chậm rãi thu về, giờ chén rượu nhấp một miếng, cau mày nói: “Vô cùng nhạt nhẽo, thật là mất hứng!” Y dần chén thật mạnh xuống bàn!

Theo một tiếng “rầm” truyền đến, cả người Triệu Tuấn run lên: Trong lời Ngũ điện hạ có ý gì, chính là quát mắng y à?

Ngay lúc sắc mặt Triệu Tuấn vừa xanh lại vừa trắng đứng ở đó, thời điểm không biết như thế nào cho phải thì giọng nói Phùng Uyển dịu dàng vang lên, “Phu chủ, bên này có chỗ trống.”

Tiếng hô này của nàng có thể giải quyết vòng vây của Triệu Tuấn. Ngay sau đó y vội vàng đáp: “Biết rồi.” Vội vàng quay người đi về phía Phùng Uyển.

Giọng nói của Phùng Uyển kinh động thiếu niên kia.

Thiếu niên ngẩng đầu lên. Dưới ánh sáng, hai mắt của y giống như tia chớp xẹt qua mặt mũi của Phùng Uyển.

Nhìn thấy y đánh giá Phùng Uyển, Ngũ điện hạ khẽ cười nói: “Người biết phụ nhân này?”

Thiếu niên gật đầu.

Ngũ điện hạ thấy thế, hai tay xòe ra, “Nếu như thế, cô vương sẽ tha thứ cho trượng phu của phụ nhân kia.”

Triệu Tuấn ngồi xuống, trán liền rỉ ra một dòng mồ hôi lạnh, y nhấp một hớp rượu, khàn khàn nói: “Xong rồi, xong rồi.” Trong giọng nói mang theo mất mát vô hạn.

Phùng Uyển vừa liếc mắt nhìn y, nhắc bầu rượu lên, rót đầy trên chén rượu của y.

Trong tiếng rượu ào ào, Triệu Tuấn vươn nhanh tay ngăn lại Phùng Uyển. Động tác của y quá đột ngột, khiến rượu trong bầu văng ra tung tóe khắp nơi, cũng làm ướt vạt áo trước của y.

Triệu Tuấn nào có tâm tư để ý những thứ này? Y giữ thật chặt tay Phùng Uyển, khàn khàn khẽ nói: “Uyển Nương, nhờ vào nàng, tất cả chi có thể nhờ vào nàng.” Y cầu khẩn nói: “Từ trước đến nay Uyển Nương thông minh hơn người, nhất định sẽ có cách đúng không?”

Lúc này y muốn bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

Phùng Uyển từ từ để bầu rượu xuống, ngẩng đầu lên nhìn y.

Không thể nhận ra, khóe môi của nàng nhếch lên một chút cười yếu ớt: Đúng vậy, nàng sẽ giúp y. Ba tháng sau, nơi này sẽ bị kẻ địch tập kích bất ngờ, người trong thành bị giết sạch. Với thời gian ba tháng, nàng không có cách nào hòa ly (2) với Triệu Tuấn thành công. Phương pháp ôn hòa nhất để rời khỏi nơi này chính là cùng đi với Ngũ điện hạ.

(2): Hòa ly là chế độ ly dị trong xã hội phong kiến cho phép vợ chồng thông qua hiệp nghị tự nguyện để thôi nhau. Nhưng trong xã hội phong kiến trọng nam khinh nữ, phụ nữ bị trói buộc nghiêm trọng trong truyền thống “tam tòng tứ đức” và quan niệm trinh tiết, rất khó khăn thực hiện được nguyện vọng ly hôn. Nếu nói hòa ly thì phần lớn là hiệp nghị bỏ vợ hoặc “đuối vợ”, thường dùng hòa ly để nhà chồng che giấu nguyên nhân bỏ vợ, nhằm để tránh khỏi “việc xấu trong nhà truyền ra ngoài” mà lựa chọn thay đổi hình thức khác.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, Trần Nhã đang chờ mình, chờ Triệu Tuấn ở Đô Thành. Nàng cũng không muốn sai hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đề Nghị Hoang Đường

Ở bên này, Phùng Uyển còn đang suy nghĩ kẻ sách ứng đối. Bên kia, Ngũ điện hạ đang nhìn thiếu niên, hỏi: “Người rất có hứng thú với phụ nhân đó sao?”

Khi một người để tâm đến người khác thì ánh mắt sẽ khác hẳn.

Thấy thiếu niên không trả lời, Ngũ điện hạ liếc nhìn ra sau, khẽ nói: “Đáng tiếc, ta còn tưởng tiểu lang của ta rốt cuộc cũng có hứng thú với nữ nhân chứ.”

Giọng nói của y mang vẻ hài hước và đùa cợt.

Vậy mà khi y vừa dứt lời, thiếu niên lại ngẩng đầu lên.

Mắt phượng dài hơi xéch liếc nhìn thẳm kín, khiến lòng Ngũ điện hạ ngửa ngáy khó nhìn. Đột nhiên, thiếu niên đứng phắt dậy.

Chàng đi tới bàn của Phùng Uyển.

Triệu Tuấn đang trong lúc tuyệt vọng, khóe mắt chợt liếc thấy thiếu niên đi về phía này, không khỏi vừa bất an vừa mong đợi. Y đá chân Phùng Uyển dưới bàn, ra hiệu bằng mắt.

Phùng Uyển ngẩn ra, quay đầu lại.

Khó khăn quay đầu lại, thiếu niên đã đi tới phía sau nàng.

Không đợi nàng kịp phản ứng, thiếu niên đã đưa tay lên, vô cùng tự nhiên và thân mật đặt lên vai nàng.

Động tác này khiến Ngũ điện hạ ngẩn ngơ, Triệu Tuấn lại càng lặng người.

Bàn tay đặt trên vai Phùng Uyển nhẹ nhàng vuốt ve, dưới ánh sáng, mắt phượng của thiếu niên động nét cười. Trong khi mọi người đang kinh ngạc, ngón tay thon dài trắng nõn của chàng đã chuyển từ vai Phùng Uyển lên gò má nàng như thể tấu một khúc nhạc.

Bàn tay dịu dàng kẻ lên mặt nàng, thiếu niên như cười như không nhìn Triệu Tuấn, trầm giọng hỏi: “Người là gì của nàng?”

Đúng là biết rõ còn cố hỏi.

Triệu Tuấn nhìn thiếu niên một chút, rồi quay sang nhìn Phùng Uyển, ngờ ngác nói: “Ta là phu chủ của nàng.”

“Nàng là thê hay là thiếp của người?”

Giọng của thiếu niên cực kỳ trầm lắng, cực kỳ êm tai, tựa như khúc nhạc được thiên nhiên tấu nên, khẽ khàng làm cho lòng người ngửa ngáy.

Triệu Tuấn ngờ ngác đáp: “Là thê tử của ta.”

Y nghĩ, y nên đứng lên, nhiệt tình làm thân với thiếu niên này. Dù sao, người ta có thể tới đây, cũng là một bước ngoặt lớn phải không?

Nhưng bàn tay kia cứ hiên ngang kẻ vào mặt thê tử y, động tác kia thân mật dịu dàng vô cùng, Triệu Tuấn không biết làm gì khác ngoài ngẩn ngơ ngồi đó.

Nghe thấy câu trả lời của Triệu Tuấn, thiếu niên cúi đầu bật cười.

Chàng từ từ cúi đầu.

Khuôn mặt đỏ kè sát mặt Phùng Uyển, đôi mắt mắt phượng dài hơi xéch lóe lên ánh sáng ma mị rực rỡ. Chàng khẽ khàng, cất tiếng cười khúc khích: “Là thê tử của người à.”

Sau khi thốt ra lời này, thiếu niên nói tiếp: “Người tặng nàng cho ta đi. Trong nhà ta, còn thiếu một thị thiếp!”

Àm!

Triệu Tuấn chỉ cảm thấy tai mình ù đi, mắt mình hoa lên. Trong lúc bối rối, y chống tay lên bàn, lúc này mới có thể giữ cho thân thể vững vàng.

Giọng của thiếu niên không nhỏ.

Gần như những người trên lầu hai đều nghe thấy hết.

Có điều kẻ kinh hoàng choáng váng chỉ có một mình Triệu Tuấn mà thôi. Đám người Ngũ điện hạ cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Đúng vậy, lời nói của thiếu niên rất hoang đường, nhưng cũng hoang đường đối với những đệ tử Nho gia mà thôi. Trong mắt những người khác, thói đời còn có chuyện hoang đường gấp trăm lần thế này.

Ví như, trong lịch sử thực sự, hậu chủ Cao Vĩ (1) ở Bắc Tề, cảm thấy ái phi Phùng Tiểu Liên mà y vẫn hằng sùng ái đúng là báu vật trời sinh, mà báu vật trời sinh chỉ có mỗi y thương thức một mình thì thật đáng tiếc. Cho nên, y lệnh cho Phùng Tiểu Liên coi hết y phục nằm giữa triều đình, muốn đại thần và đám phú hào bỏ ra ngàn vàng để đến xem thân thể ái phi của y. Thành ngữ ngọc thể hoành trần cũng nhờ vậy mà có.

(1) Bắc Tề Hậu Chủ (北齊後主, 557–577), tên húy là Cao Vĩ (高緯), tự Nhân Cương (仁綱), đôi khi được đề cập đến với tước hiệu do Bắc Chu phong là Ôn công (溫公), là một hoàng đế của triều đại Bắc Tề trong lịch sử Trung Quốc. Trong thời gian ông trị vì, triều đình Bắc Tề đã trở nên hủ bại và hoang phí nghiêm trọng, tình hình quân sự cũng trở nên tồi tệ sau khi Hậu Chủ giết chết đại tướng Hộc Luật Quang năm 572. Sang năm 576, Bắc Chu Vũ Đế đã phát động một cuộc tấn công lớn vào Bắc Tề, quân đội Bắc Tề sụp đổ. Sau khi chính thức truyền ngôi cho con trai là Cao Hằng, ông đã

bị bắt trong khi đang cố gắng chạy trốn đến Trần, và bị hành quyết cùng toàn bộ các thành viên khác trong hoàng tộc Bắc Tề vào cùng năm.

Từng có một phú hào nhìn thấy thân thể của Phùng Tiểu Liên, còn ngóc đầu dậy ngay trước mắt tất cả mọi người. Cao Vĩ chẳng những không trách cứ, còn vô cùng tán thưởng.

Đây chỉ là một ví dụ. Ở thời đại này, bất kỳ chuyện hoang đường nào cũng có thể xảy ra, cũng là việc bình thường mà thôi. Thậm chí còn có chuyện quan to liêm tri cho hoàng đế.

Môi Triệu Tuấn mấp máy.

Tai y vẫn còn đang ù ù.

Y nhìn chăm chăm vào thiếu niên, cũng nhìn Phùng Uyển.

Y không thể nào thốt nên lời.

Nói thật là y không nở. Thê tử này thật sự đối với y rất tốt, hơn nữa nàng còn thông minh, từ khi nàng gả ỉnh, chức quan của mình càng ngày càng cao, gia sản cũng càng ngày càng nhiều.

Hôm nay nàng còn đích thân nạp một thị thiếp ỉnh.

Nhưng mà, nếu không đồng ý, thiếu niên trước mắt này rõ ràng được Ngũ điện hạ vô cùng yêu thích. Đắc tội y cũng chính là cắt đứt tiền đồ của mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Triệu Tuấn vô cùng mâu thuẫn.

Sắc mặt của y vừa xanh vừa trắng, bao vẻ do dự đều hiện rõ trên mặt.

Thiếu niên cười một tiếng lạnh lùng.

Nụ cười này cũng chỉ như thoáng qua. Trong nháy mắt, nụ cười của y trở nên ôn hòa đa tình.

Khê khàng dùng mặt vuốt ve mặt Phùng Uyển, thiếu niên cất giọng trầm ấm mê hoặc, cúi đầu cười nói: “Đã suy nghĩ kỹ càng chưa? Thôi thế này, nàng vẫn làm thê tử của ngươì, cùng lúc làm thiếp cho ta có được không?”

Đề nghị này còn đốn mạt hơn.

Tuy nhiên, ngoại trừ Triệu Tuấn, không có bất kỳ ai sững sốt trước chuyện này. Ngũ điện hạ kia như thể đang xem kịch vui, chống cằm, mặt mày tươi rói vô cùng hứng thú quan sát cảnh tượng này.

Họng Triệu Tuấn khô khan.

Hầu kết của y chuyển động, y chỉ cảm thấy miệng mình khô khốc.

Mắt phượng của thiếu niên liếc xéo, thấy thế chàng cúi đầu cười nói: “Cần gì phải do dự. Nàng đi theo ta, ta sẽ đề cử ngươì với Ngũ điện hạ, điện hạ sẽ cho ngươì một địa vị cao quý, thế nào?”

Họng Triệu Tuấn lại càng khô hơn.

Hầu kết của y liên tục chuyển động, gương mặt đáng thương trắng xanh lẫn lộn, không thốt lên được lời nào.

Ngũ điện hạ nhìn thấy vậy liền nổi hứng làm càn. Y bước đến, đứng sau lưng thiếu niên, nhìn Triệu Tuấn, mỉm cười chân thành nói: “Lời của tiểu lang chính là lời của ta.”

Dường như y cảm thấy còn chưa đủ đáng tin, nói thêm: “Ừm, phong cho ngươì làm thượng thư tả bộc xạ, là chức quan tam phẩm.”

Quan tam phẩm? Bây giờ Triệu Tuấn mới chỉ có chức quan cửu phẩm nhỏ nhoi, chỉ như vậy đã có thể vọt lên thành quan tam phẩm?

Mặt y đỏ bừng cả lên.

Y há miệng, trong họng vang tiếng khào khào.

Đúng lúc này, thiếu niên liếc nhìn Phùng Uyển, thấy trong mắt nàng thoáng hiện lên vẻ đau khổ rồi biến mất, chàng từ từ rời khỏi nàng.

Nhân tân đứng ở đó, thiếu niên hờ hững nói: “Chẳng vui gì cả.”

Dứt lời, y quay người trở về bàn.

Ngũ điện hạ vẫn chưa đi, y hứng khởi nhìn sắc mặt bắt đầu chuyển thành màu trắng của Triệu Tuấn, đưa tay xoa cằm mình, thông thả nói: “Ừm, như vậy

đi. Người trở về chuẩn bị một chút, theo ta về Đồ Thành.”

Hả?

Triệu Tuấn ngẩng phắt đầu lên. Thấy vẻ mặt không dám tin của y, Ngũ điện hạ cau mày nói: “Bảo người đấy, trở về chuẩn bị đi, có nghe thấy không hả?”

Cho đến khi Triệu Tuấn ngây ngốc gật đầu, y mới hài lòng trở lại bên cạnh bàn.

Triệu Tuấn nhìn đăm đăm về phía bàn của Ngũ điện hạ một lúc lâu, mới ở thu hồi ánh mắt trong ánh nhìn thờ ơ của mấy người ở đây. Sau một lúc cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên y nhớ tới Phùng Uyển.

Vội vàng ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển, y vươn tay ra xoa bàn tay nhỏ bé lạnh băng của nàng, hạ giọng nịnh nọt nói: “Uyển nương, vừa rồi ta không có nhận lời.”

Giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý, dường như việc y không chính miệng nói ra lời đồng ý là một công lao thần kỳ.

Tay Phùng Uyển vẫn lạnh như băng.

Phụ thân của nàng là một nho sinh, tuy Phùng Uyển chỉ học sơ qua Nho giáo, nhưng rõ ràng nàng nghiêm trang dè dặt hơn rất nhiều phụ nhân đương thời.

Kiếp trước, nàng chưa từng thấy chuyện nào hoang đường thế này.

Hơn nữa, gương mặt nàng rất bình thường thì chuyện đẹp đề cử này sao có thể xuất hiện trong đời nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Rời Đi

Triệu Tuấn đạt được mục đích, lại thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khác thường, bèn ngượng ngùng dắt tay Phùng Uyển, nói lời tạ ơn Ngũ điện hạ rồi rời khỏi tử lâu.

Vừa lên xe ngựa, y đã đứng ngồi không yên. Gương mặt thoáng đỏ thoáng xanh, trong ánh mắt nhìn Phùng Uyển cũng tràn ngập sự đấu tranh và xấu hổ.

Thấy vẻ xấu hổ của Triệu Tuấn, Phùng Uyển thầm nghĩ: Y vẫn chưa tột tể đến mức đó. Thời đại này, nam nhân dâng thê tử của mình cho cấp trên hưởng dụng nhiều không đếm xuể, so với bọn họ, Triệu Tuấn cũng coi là tốt.

Nhưng vậy thì sao chứ? Cuối cùng mình vẫn lâm vào kết cục như vậy.

Nghĩ đến đây, Phùng Uyển lại nhớ tới cảnh tượng trong tử lâu, nhớ tới phu quân trước mặt mình. Cả đời cả kiếp này y không bao giờ, không bao nghĩ rằng nàng cũng có tôn nghiêm của mình. Không, không chỉ có tôn nghiêm.

Hai ngày nay, mỗi lúc Phùng Uyển thấy Triệu Tuấn nói cười nhẹ nhàng, sẽ có kích động muốn hỏi y rằng: Nếu có một ngày, y cảm thấy mình vô dụng, vừa hay lại có nữ lang có bối cảnh cao quý hơn thích y, muốn làm thê tử của y, y sẽ làm thế nào?

Đáng tiếc, nàng không có cách nào lên tiếng hỏi.

Con người này, vận mệnh chỉ có thể nắm chắc trong tay mình, mới xem như không ngu xuẩn?

Vừa về tới phủ, Triệu Tuấn đã như rồng mây, ra lệnh cho những người hầu vây quanh: “Thu dọn mấy món đồ có giá trị trong nhà.” Y quay sang quản sự, “Đi bán hai gian cửa hàng mặt tiền kia đi, nhớ là phải nhanh, chiều mai ta muốn lấy được tiền.”

Người hầu nghe vậy, lúc đầu thì ngần ra, sau đó ánh mắt mừng rơn. Lê nào lang chủ lên chức thật?

Quản sự mừng rỡ, cười tươi hỏi: “Lang chủ, có phải Ngũ điện hạ nhìn trúng ngài, lang chủ sắp thăng quan rồi, là quan mấy phẩm vậy?”

Nhìn đám người hầu hớn hớn ra mặt, ánh mắt chờ mong, Triệu Tuấn cũng vui mừng, nhưng lại khó chịu. Y nhìn sang phía Phùng Uyển, sầm mặt nói: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Dù sao chúng ta sắp đi Đồ Thành rồi.”

Bọn người hầu hơi kinh ngạc với biểu cảm phức tạp của y, nhưng trong nháy mắt đã vui vẻ trở lại: Dù thế nào đi nữa, lang chủ nhà mình đã dựa thế được Ngũ điện hạ. Có câu một người làm quan cả họ được nhờ, họ cũng thấy nở mày nở mặt.

Bọn người hầu tán ra, Mi nương yếu điệu ông ẹo tiến đến, nàng thi lễ với Triệu Tuấn và Phùng Uyển, khẽ nghiêng người, cúi đầu nũng nịu hỏi han: “Thiếp

thân chúc mừng phu chủ, chúc mừng phu nhân.”

Triệu Tuấn nhìn thấy nàng, nở nụ cười tươi rói, phát phát tay, nói ôn hòa: “Nàng về phòng trước đi, ta nói chuyện với phu nhân đã.”

“Dạ.”

Mi nương biết, ý của phu chủ là muốn nàng chờ y trên giường, liền lặng lẽ liếc mắt đưa tình, vui vẻ trở về. Vừa đi, nàng vừa nghĩ: Không ngờ Mi nương ta cũng có ngày hôm nay, chẳng những được gả cho người ta, còn có cơ hội hưởng vinh hoa phú quý.

Triệu Tuấn đưa Phùng Uyển tới thư phòng.

Trên đường đi, Phùng Uyển chẳng nói lời nào, chỉ cúi đầu. Cũng không biết có phải vẫn tức giận vì chuyện vừa rồi không.

Nghĩ đến đây, Triệu Tuấn hơi cúi, y không kiên nhẫn thầm nghĩ: Người đó cũng chỉ cất lời nói giỡn, nàng biết rõ rằng ta không thể đắc tội với người bên cạnh Ngũ điện hạ, tại sao không thông cảm cho ta? Không phải cũng chỉ không lên tiếng khước từ thôi sao? Vậy mà nàng đã hờn dỗi.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng y vẫn kéo Phùng Uyển ngồi xuống sập, sau đó y dựa vào nàng, ôm eo nàng khẽ nói nhỏ nhẹ: “Uyển nương, đừng giận nữa.”

Nào ngờ Phùng Uyển lại ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn y, lại nói: “Thiếp không giận.”

Không giận? Sao lại có thể?

Triệu Tuấn nghi hoặc nhìn chăm chăm vào nàng, nhưng thoáng cái y liền thở phào nhẹ nhõm: Uyển nương của ta vẫn biết đạo lý, nàng không có tình gây sự, rất tốt rất tốt.

Y ôm eo Phùng Uyển, thom lên má nàng, đồng thời đưa tay nựng nịu vùng thịt mềm bên hông nàng, cười hì hì nói: “Uyển nương không giận, phu chủ rất vui. Cũng không còn sớm nữa, nàng mau đi nghỉ đi.”

Dứt lời, y phát tay áo, ngênh ngang đi tới tấm phòng của Mi nương. Đi được vài chục bước, tiếng ngâm nga lung tung kia vẫn truyền vào tai Phùng Uyển theo con gió.

Nếu nói vừa nãy y còn hơi xấu hổ thì bây giờ, y chỉ còn niềm vui.

Triệu Tuấn vừa đi, ngoài cửa phòng đã xuất hiện hai bóng dáng nhỏ bé lén lút. Phùng Uyển nhìn sang, nói: “Vào đi.”

Bên ngoài còn nhấp nhặng một lúc, Nhung Nhi mới cúi đầu, chậm chạp tiến vào.

Nhìn vào mắt Phùng Uyển, nàng quý phịch xuống đất, áp a áp ứng nói: “Phu nhân, có phải sắp chuyển nhà không? Nô tỳ phải làm sao đây?”

Nói đến phần sau, giọng nàng đã nghẹn ngào.

Cũng phải, ngày mai nàng định về nhà chăm sóc mẫu thân. Phùng Uyển đã nói là cho phép nàng nghỉ ba tháng. Nhưng một khi chuyển nhà, xa xôi ngàn dặm, cho dù nàng muốn trở lại cũng không có cách nào.

Trong thời buổi loạn lạc, đối với thứ dân bình thường mà nói, có thể có một chén cơm ăn đã tốt lắm rồi. Nhung Nhi nghĩ đến ba tháng sau, không biết phải lo cơm áo thế nào, không biết phải đi ở cho nhà ai thì vô cùng sợ sệt.

Chuyện này Phùng Uyển cũng không thể quyết định thay nàng, Phùng Uyển ôn hòa nói: “Người phải tự nghĩ kỹ tất cả.”

Nhung Nhi nào có cách gì đâu, nàng hoảng đến độ khóc thành tiếng.

Đang lúc này, ngoài cửa có một bóng người cúi đầu đến gần, một tiểu nha đầu chạy vào, từ ngoài cửa đã thi lễ với Phùng Uyển, cẩn thận nói: “Nô tỳ cho là Nhung Nhi không thể trở về.”

Ả mở to hai mắt nhìn Nhung Nhi, lấy dũng khí cất tiếng đồng dục: “Nhung Nhi, cho tỳ về phụng dưỡng song thân, đó là chủ mẫu nhân từ. Bây giờ Triệu phủ chuyển nhà tới nơi xa lạ, cũng là lúc cần người. Tỳ há lại ý vào lòng nhân từ của chủ mẫu, vì hiểu đạo mà vứt bỏ trung nghĩa?”

Những lời này mạch lạc rõ ràng, vô cùng có lý. Quan trọng nhất là, nó cho thấy người nói lời này cũng biết chữ, cũng biết một chút thi thư.

Người mở miệng chính là Phát Nhi. Sau khi nói xong lời này, ả rạp người xuống đất, nhận tội với Phùng Uyển: “Phát Nhi cả gan mở miệng, mạo phạm chủ mẫu, xin chủ mẫu trách phạt.”

Đúng là khéo ăn khéo nói.

Nói đến đây, đúng là trong Triệu phủ này không có nha đầu nào giống Phát Nhi.

Về tình về lý, một chủ mẫu nghe thấy vậy chắc hẳn sẽ chú ý tới nha đầu Phát Nhi này, cũng bắt đầu dùng ả phải không?

Trên sập, Phùng Uyển cười khẩy lạnh lùng.

Trong vẻ mong đợi của Phát Nhi, nàng chỉ nhìn thoáng qua rồi thờ ơ thu hồi ánh mắt. Dường như hoàn toàn không bị Phát Nhi tác động.

Trong vẻ tràn trề thất vọng của Phát Nhi, Nhung Nhi đập mạnh đầu, nói với Phùng Uyển: “Nhung Nhi sai rồi, phu nhân, nô tỳ không về nhà nữa. Nô tỳ muốn đi theo chủ mẫu, mãi mãi phụng dưỡng người.”

Phùng Uyển đứng lên, hờ hững nói: “Tùy người.” Phát tay, nàng ra lệnh: “Lui xuống hết đi.”

“Dạ.”

Sau khi hai người rời đi, nàng thoáng nghe thấy Nhung Nhi hỏi, “Muội nói hay như vậy mà hình như phu nhân vẫn không thích lắm. Thật kỳ quái.”

Phát Nhi cũng không trả lời câu này.

Nháy mắt ba ngày đã trôi qua.

Mấy ngày nay, Triệu Tuấn xử lý hết thầy mọi việc trong nhà, bán hai gian hàng đổi lấy tiền, đặt mua ba chiếc xe ngựa, mang hết châu báu có giá trong nhà theo, rồi dẫn người nhà theo Ngũ điện hạ rời khỏi Nguyên Thành.

Phùng Uyển cùng mấy tỳ nữ, chen chúc trong một chiếc xe ngựa. Đi trước xe ngựa của Triệu Tuấn là xe ngựa của nhóm người thân cận Ngũ điện hạ.

Triệu phủ không dư dả, xe ngựa này cũng không lớn, năm người ngồi hơi chật chội, hơi bí bức. Phùng Uyển vén rèm lên, vờn đầu ra hóng gió.

Đằng trước nàng là một chiếc xe ngựa màu đen lẳng lẳng chạy nhanh, thuộc về thiếu niên tuyệt sắc đó. Lúc này, bên trong truyền tới tiếng tiêu. Tiếng tiêu kia như phiêu đảng trong bình nguyên xanh biếc, bay bổng vờn quanh, liên tục không dứt.

Điều khiến cho Phùng Uyển thấy lạ chính là trong đội xe của Ngũ điện hạ lại không thấy bóng dáng của Ngọc lang. Không biết có phải y rời đi trước rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Động Lòng

Đêm xuống.

Lần này Ngũ điện hạ cải trang vì hành không mang nhiều người lắm, cộng thêm nhóm người Triệu Tuấn tính ra cũng chỉ chừng một trăm.

Ở trong cánh đồng bát ngát, hơn trăm lều trại được dựng chặt chẽ sát cùng một chỗ, để có thể chăm coi lẫn nhau. Dù sao, ở nơi người Hồ đồn dập xung đột này, lúc nào cũng xảy ra chuyện tranh đoạt địa bàn và chém giết lẫn nhau.

Bởi vì phần lớn là liên quan đến người Hồ, nên lều trại được dựng lên cũng khá mất trật tự.

Phùng Uyển ngồi trong lều trại, đây vốn là lều trại của nàng và Triệu Tuấn, nhưng mà y ở chỗ Mi Nương, nơi này chỉ có nàng và hai người Nhung Nhi và Phụng Nhi.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến, một tiếng kêu của hộ vệ vang lên: “Phùng thị Uyển Nương có đây không?”

Phùng Uyển ngẩng ra, giữa lúc nàng đứng lên thì Nhung Nhi đã cẩn thận đáp: “Có ạ.”

“Ra đi, Ngũ điện hạ muốn gặp cô.”

“Dạ.” Lần này chính là Phùng Uyển trả lời.

Nàng sửa sang lại áo bào bụi tóc một chút, đi chậm chậm bước ra khỏi lều trại. Hộ vệ cao lớn kia quan sát nàng trên dưới một cái, rồi nói: “Đi theo ta.”

Chỉ chừng trăm người nên có một chút tiếng vang cũng khiến người chú ý. Phùng Uyển đi lần này có rất nhiều người nhìn nàng. Khi Phùng Uyển đi qua lều trại của Mi Nương thì Triệu Tuấn vọt ra với xiêm y không ngay ngắn. Y khần trương nhìn Phùng Uyển, cho đến khi Mi Nương ở phía sau nhắc nhở y mới sửa sang lại áo bào ngay ngắn, đưa mắt nhìn Phùng Uyển đi tới trước mặt Ngũ điện hạ.

Ngũ điện hạ đứng dưới một thân cây, đang lau chùi bụi đất cho con ngựa yêu quý. Bên cạnh y không có thiếu niên tuyệt sắc kia.

Phùng Uyển khẽ chào y, cung kính nói: “Thiếp thân tham kiến Ngũ điện hạ.”

Ngũ điện hạ nghe được giọng nói của nàng, ném vãi bố đang cầm trong tay, ngoảnh lại nhìn về phía nàng.

Y đánh giá nàng một cái, rồi ra lệnh: “Ngồi xuống.”

“Dạ.”

Tư thế Phùng Uyển tao nhã ngồi xuống ở một bên sập.

Ngũ điện hạ đi lên, sau đó ngồi xuống đối diện với nàng, cúi đầu nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển tỉ mỉ, “Ngươi không sợ ta?”

Phùng Uyển mỉm cười, “Điện hạ là quân vương khoan hậu, sao thiếp lại sợ chứ?”

“Hà?” Ngũ điện hạ nhìn chăm chăm nàng, nói: “Nhưng mà phu chủ của ngươi sợ ta.”

Y ngửa đầu uống một hớp rượu lớn trong bầu, sau khi nuốt vào ừng ực, lại nói: “Trình độ gan dạ sáng suốt của phụ nhân như ngươi còn hơn phu chủ của mình. Cũng là việc kì quái.”

Phùng Uyển chỉ mỉm cười, không trả lời.

Ngũ điện hạ vẫn nhìn nàng chăm chăm hỏi: “Biết ta gọi ngươi đến làm gì không?”

Phùng Uyển lắc đầu cung kính nói: “Thiếp không biết.”

Trong mắt Ngũ điện hạ hiện lên vẻ hài hước, chợt y nói: “Vậy ngươi có biết, tại sao ta thu nhận phu chủ của ngươi không?”

Phùng Uyển vẫn cung kính trả lời: “Điện hạ uyên thâm, thiếp không biết.”

“Nói dối!” Ngũ điện hạ không kiên nhẫn nhíu mày nói: “Ngươi biết rõ sở dĩ ta thu dụng y, là bởi vì phụ nhân ngươi!”

Lời này của y không thể bảo là không nặng, nhưng lời nói toạc ra như vậy mà vẻ mặt Phùng Uyển vẫn bình tĩnh. Trong biểu cảm thất vọng lại hiện lên vẻ kiêu ngạo của Ngũ điện hạ, Phùng Uyển rũ mắt, nàng cung kính, nói khôn khéo: “Thiếp thân tạ ơn Điện hạ coi trọng.”

Câu nói nhẹ nhàng biết bao, tư thái bình tĩnh biết bao, hoàn toàn trong lúc lơ đãng liền dẫn câu nói mang hàm nghĩa khác về vấn đề chính. Trong lúc nhất thời Ngũ điện hạ quả thực muốn nghi ngờ ngồi ở trước mặt mình không phải là một vị phụ nhân mà là lão thần khác nào đó của triều đình.

Chân mày Ngũ điện hạ chau lại thật sâu.

Một hồi lâu, y lạnh lùng nói: “Hay ột phụ nhân, ngươi thật không biết ta muốn nói cái gì?”

Phùng Uyển cúi đầu, khẽ trả lời: “Xin điện hạ phê chỉ.”

Ngũ điện hạ hừ mạnh một tiếng, phụ nhân này dùng hai chữ phê chỉ, đó là chờ y ra lệnh trực tiếp rồi. Chẳng lẽ, nàng sẽ không sợ mình thật sự cho là lời nói đùa ở từ lâu kia thành thật, khiến nàng từ đường đường một phụ nhân biến thành một thị thiếp nhỏ sao?

Đúng rồi, nếu mình thật sự hạ lệnh như vậy, nàng cũng không cách nào kháng cự. Cho nên nàng thẳng thắn bình tĩnh mà chống đỡ.

Phụ nhân này thật là quá bình tĩnh, kiểu tính cách không nổi lên ngọn sóng này khiến cho y vừa mệt mỏi vừa tức giận.

Ngũ điện hạ kiềm nén buồn bực trong lòng, quyết định nói thẳng chính sự, “Ngươi và y quen biết nhau như thế nào?”

Y trong miệng Ngũ điện hạ, tất nhiên là người thiếu niên tuyệt sắc kia.

Phùng Uyển rũ mắt, cung kính và bình tĩnh trả lời: “Tiểu lang từng ở Đông Sơn tự, lúc thiếp thân dâng hương vô tình gặp gỡ.”

Ngũ điện hạ biết thiếu niên tuyệt sắc kia từng ở nhờ Đông Sơn tự, thậm chí y còn từng phái người thương cho trụ trì chùa này.

Đây không phải là đáp án y muốn, y bực bội hỏi tiếp: “Ta hỏi chính là, ngươi làm chuyện gì khiến y khắc sâu ấn tượng với ngươi như vậy?”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Đối diện với đôi mắt nàng, Ngũ điện hạ ngẩn ngơ mãi, suýt chút nữa bật thốt lên khen: Mắt thật là đẹp!

Phùng Uyển kinh ngạc nhìn Ngũ điện hạ, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Thiếp thân từng gặp qua tiểu lang, mặt tiểu lang đầy bùn, giống như một tên ăn mày khiến người người chán ghét.”

Rốt cuộc nghe được lời mình muốn nghe, Ngũ điện hạ nghiêng thân lên trước, vênh tai chờ câu sau. Phùng Uyển nhíu mi lại, dịu dàng nói: “Thiếp vừa thấy

Tiểu lang liền kinh hãi. Thiếp tranh thủ thức ăn và quần áo trong bao đang cầm đầy hai tay cho tiểu lang. Tiểu lang rất tức giận, quát trách móc thiếp thân: Ta không phải là tên ăn mày. Lúc ấy thiếp thân trả lời: Đôi mắt giống quân tử, làm sao có thể là tên ăn mày? Thiếp biết quân tử nhất định là quyền quý, đặc biệt lấy thức ăn đến kết giao, kính xin lang quân đừng ghét bỏ.”

Câu nói của nàng vừa dứt, Ngũ điện hạ đã cười lên ha ha, trong nháy mắt, y hạ giọng cười nói: “Phụ nhân ngươi rất biết nói chuyện, lúc đó y chắc chắn nhận đồ ăn của ngươi sao? Không ngờ hóa ra phụ nhân ngươi cứu vớt A Lang. Được, ta sẽ nhớ thay y chút ân nghĩa cơm ăn này. Ha ha.” Nói xong lời cuối cùng, y lại cất tiếng cười to.

Cách rất xa, Triệu Tuấn vẫn căng thẳng nhìn hai người, hai tay liên tục chà xát, chỉ hận không thể tiến lại gần nghe rõ ràng.

Nhưng mà, tất cả y lo lắng cũng được, bất an cũng được, đến lúc nghe tiếng cười to không chút nào che dấu của Ngũ điện hạ thì được giải thoát!

Y vui mừng, kích động nhìn tư thế tao nhã của Phùng Uyển ở nơi xa, cười nói: “Uyển Nương của ta quả thực tuyệt vời, nàng xem, ngay cả Ngũ điện hạ cũng bị nàng ta chọc cười rồi.”

Mi Nương ở phía sau nũng nịu nói: “Đó là hồng phúc của phu chủ.”

“Vẫn là nàng khéo ăn nói.”

Triệu Tuấn quay đầu lại, đưa tay vỗ nhẹ trên mặt Mi Nương. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp lẳng lơ này, gần như đột nhiên, trước mắt Triệu Tuấn hiện ra phong thái thông dong tao nhã không chút nào thua kém Ngũ điện hạ, thậm chí càng cao quý hơn mới vừa rồi của Phùng Uyển.

Trái tim y đập bình bịch, thầm nghĩ: Tuy Uyển nương không phong trần bằng Mi Nương, nhưng thật ra là nàng rất tốt, vô cùng tốt. Y quay đầu si ngốc nhìn Phùng Uyển đang ung dung cười nhẹ, thầm nghĩ: Thật ra thì phụ nhân mà ta từng gặp từ trước đến nay chưa từng có một người tao nhã tựa như một đại quý tộc người Tấn như Uyển Nương. Nàng thật sự rất tốt.

Y nhìn Phùng Uyển, đột nhiên phát hiện tim mình đập hơi nhanh, lòng bàn tay thấm mồ hôi. Lần đầu tiên xuất hiện cảm giác như vậy. Dù cho lúc y vừa gặp gỡ Phùng Uyển, đối diện con mắt xinh đẹp thần bí hiếm thấy của nàng cũng chẳng qua là có cảm tình mơ hồ, khác xa loại kích động khắc sâu này.

Mi Nương thấy y si ngốc nhìn Phùng Uyển, tiến lên nắm cánh tay y, nũng nịu nói: “Phu chủ phu chủ, chàng đang nhìn cái gì vậy?”

Tâm tư Triệu Tuấn bị cắt ngang, quay đầu lại nhìn nàng một cái. Không biết vì sao, mới vừa rồi rõ ràng còn cảm thấy Mi Nương từng hơn xa Phùng Uyển, thế nhưng giờ đây y lại chỉ cảm thấy nàng tục tũn đến không chịu nổi.

Y lập tức hơi nhú mày, đẩy tay Mi Nương đang khoắc ở khuỷu tay, bức bối nói: “Lui ra một chút.” Y lại lần nữa nhìn về hướng Phùng Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Gọi Tên Của Ta

Sau khi Ngũ điện hạ cười to một trận, lại nói: “Không tệ, nhân lực của phụ nhân ngươi không tệ.”

Y chạm vào Phùng Uyển, tò mò hỏi: “Ta nói này, công phu tu dưỡng của ngươi học được từ đâu? Chẳng lẽ tổ tông ngươi là đại nho người Tấn? Thư hương thế gia?”

Phùng Uyển lắc đầu. Kiếp trước nàng cũng không phải như vậy. Có lẽ từng chết một lần, nàng cảm thấy tất cả cũng không quan trọng, dù cho chết cũng chẳng qua như thế. Có lẽ là bởi vì đã trải qua một kiếp nên Ngũ điện hạ trước mắt này cũng không thể nào khuấy động được lòng của nàng.

Phùng Uyển lắc đầu cung kính trả lời: “Trước khi tổ phụ thiếp dời đến Nguyên Thành, tuy từng ở tại Kiến Khang, nhưng mà người chẳng qua là một tiểu lại cử phẩm nho sĩ thô thiển.”

Ngũ điện hạ cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, nghe nàng trả lời y cũng thờ ơ gật gật đầu.

Suy nghĩ một lát, y lại lần nữa ngẩng đầu đánh giá Phùng Uyển lần nữa.

Mắt của phụ nhân trước mặt này cực đẹp, nước da cũng mê người, nhưng mà gương mặt thật sự bình thường, thế nào A Lang cũng sẽ không thích nàng.

Lúc này, y khẽ à một tiếng, hai mắt sáng ngời nhìn phía trước, cười nói: “A lang ở kia, ngươi đến nói chuyện với y đi.” Trong giọng nói của y hàm chứa khôi hài. Nói thật, hôm đó trên lầu A Lang hiện ra vẻ mặt chính y cũng chưa từng thấy. Y rất thích, cũng rất có hứng thú khiến nó lại xuất hiện.

Phùng Uyển nghe vậy, cười khỏ một tiếng, nàng ngoan ngoãn đáp: “Dạ.” Nàng đứng lên, “Thiếp cáo lui.”

Quay người, nàng đi về phía thiếu niên tuyệt sắc đứng một mình ở trong rừng cây.

Giờ phút này trời chiều ngả về tây, trăng non bắt đầu nhú lên.

Ở bên trong rừng thưa, thiếu niên lẳng lặng đứng tựa vào cây, nửa bên mặt bị tóc đen che khuất, áo bào thon dài đang nhẹ nhàng tung bay theo gió đêm. Bộ dáng kia giống như một bức tranh có thể để lại ấn tượng nghìn năm. Trong ánh chiều đỏ au lại có vẻ cô tịch và tuyệt mỹ rực rỡ.

Bất tri bất giác, Phùng Uyển cất nhẹ bước chân, nàng sợ đánh thức khung cảnh đẹp này.

Nhẹ nhàng đi tới bên người y, nhìn thiếu niên này, nàng còn đang suy nghĩ có nên mở miệng hay không thì thiếu niên chậm rãi quay đầu lại, mắt phượng xé dài, sóng mắt quyền rũ mang theo tà ý liếc nhìn nàng.

Thấy là Phùng Uyển, y khẽ nhủ mảy, giọng nói trầm âm phiêu diêu trong gió đêm, “Nàng tới làm gì?” Giọng nói của y hơi êm tai và hơi khàn khàn có loại năng lực khiến cho trái tim người ta ngửa ngáy.

Phùng Uyển đi tới chỗ bên cạnh y cách khoảng một cánh tay, nhìn trời chiều rồi khẽ nói: “Ngũ điện hạ muốn ta tới.”

“Thật ư?” Khóe miệng thiếu niên khẽ cong, như cười như không, nhìn trên mặt không ra vui giận, “Tự bản thân nàng không muốn đến à?”

Giọng nói nhẹ nhàng tựa như mang tình ý, Phùng Uyển tin tưởng với bất cứ nữ nhân nào tìm cũng sẽ đập rợn lên, cũng sẽ cho là mỹ nam tử trước mắt này khiến cho cảnh đẹp trời chiều cũng âm đạm phai màu có thiện cảm với mình.

Phùng Uyển cười khỏ một tiếng rồi nói: “Ngũ điện hạ đang xem náo nhiệt.”

Nàng đang nhắc nhở người trước mắt.

Khóe môi thiếu niên lần nữa nhếch lên, vẻ mặt xem thường. Mắt phượng của y vẫn mang vẻ quyền rũ nhìn Phùng Uyển, giọng nói của y khẽ khàng giống như rù rì, “Ta họ Vệ, tên Dương, nhớ lấy.”

Y nói lời này, khẽ nghiêng thân mình, hơi nóng phả ra lao thẳng vào trong tai Phùng Uyển.

Phùng Uyển cúi đầu, mượn động tác này tránh xa y một chút, nàng đáp: “Vâng, ta nhớ kĩ rồi.”

Lúc này Vệ Tử Dương liếc mắt nhìn, vẻ mặt trở nên hơi lạnh lùng khó mà nhận ra, y thân nhiên nói: “Trở về đi thôi.”

“Dạ.” Phùng Uyển vội đáp, nàng lui về phía sau, mới đi ra ba bước liền nghe thấy tiếng cười của Ngũ điện hạ truyền đến, “Ồ, tại sao ta vừa đến phụ nhân này liền muốn đi?”

Phùng Uyển quay đầu rũ mắt, nhẹ nhàng khẽ chào rồi nói: “Không dám.” Đáp xong hai chữ này, nàng liền thành thực dừng lại giống như cọc gỗ đứng nguyên tại chỗ, cũng không ngẩng đầu, cũng không lui về phía sau.

Ngũ điện hạ thấy thế lắc đầu, phát tay thờ dài nói: “Lui đi lui đi.”

“Tạ điện hạ.”

Phùng uyển chậm rãi lui ra.

Sau khi đi hai ba mươi bước, nàng thờ ơ quay đầu lại đi. Trong rừng cây, Ngũ điện hạ đang cúi đầu, vẻ mặt tươi cười, ngẫm lấy lòng đang nói gì đó với thiếu niên kia. Mà vẻ mặt thiếu niên hồ hững, đáp lại câu có câu không.

Nhìn tình cảnh này, một ý niệm trong đầu Phùng Uyển chợt nảy ra: Y chưa chắc thích Ngũ điện hạ này.

Trong giây lát, nàng lại nghĩ ngợi: Lấy lòng ngũ điện hạ không bằng lấy lòng Vệ Tử Dương. Có phải ta nên thay đổi một chút thái độ không nhỉ?

Nàng vừa mới nghĩ đến đây, liền nở nụ cười khổ. Vài lần chung chỗ với Vệ Tử Dương đều hoàn toàn bị y khống chế tiết tấu. Minh thay đổi thái độ thì có ích lợi gì?

Nàng đang cúi đầu suy nghĩ, cảm giác được một người kẻ sát qua bên đây. Phùng Uyển cũng không quay đầu lại, một mồm nói: “Thiếp trở về lều trại thôi, có việc gì sáng mai nói hần nói.”

Dứt lời, nàng cũng không ngẩng đầu lên mà đi qua sát bên người nọ.

Người nọ hóa đá, ngẩn ra trong một chốc rồi y lên tiếng: “Uyển Nương.” Giọng nói kỳ lạ, không biết là lấy lòng hay là tức giận.

Là Triệu Tuấn.

Phùng Uyển thăm thở dài một hơi, ngẩng đầu lên.

Nàng đón nhận ánh mắt nồng nhiệt dị thường của Triệu Tuấn.

Thấy nàng nhìn về phía mình, Triệu Tuấn tiến lên một bước, vươn tay liền bắt lấy tay Phùng Uyển.

Nàng cố nén kích động muốn rút tay về, về mặt Phùng Uyển mỗi một khẽ nhún chào y, nàng nói: “Phu chủ là muốn hỏi chuyện vừa rồi ư? Ngũ điện hạ gọi thiệp, chẳng qua chỉ là hỏi thiệp và thiếu niên kia sao lại quen nhau.”

Những lời này của nàng nhắc nhở Triệu Tuấn, y vội vàng nói: “Ta cũng đang muốn hỏi nàng, nàng và thiếu niên kia quen biết nhau như thế nào?”

Phùng Uyển liền lặp lại lần nữa lời vừa nói với Ngũ điện hạ. Sau đó nàng nói: “Ngũ điện hạ nghe xong, cười lớn một trận.” Nói đến đây, nàng một môi nói: “Thiệp một rồi, xin cho cáo lui.”

Dứt lời, nàng chậm rãi rút tay bị Triệu Tuấn nắm chặt về, quay người sang chỗ khác.

“Uyển Nương.”

Triệu Tuấn gọi một tiếng, y đi tới phía sau nàng, dịu dàng vươn tay ôm eo nàng, tình ý triền miên nói: “Muộn chút ta đến chỗ nàng.”

Trong giọng nói của y mang theo chút hưng phấn và chờ mong khó hiểu. Không cần quay đầu lại Phùng Uyển cũng cảm giác được ánh mắt của y đốt nóng da thịt nàng.

Phùng Uyển rũ mắt, một lúc lâu sau, nàng thờ dài một tiếng.

Nghe thấy nàng thờ dài, Triệu Tuấn căng thẳng một trận, y liền vội hỏi: “Sao vậy?” “Sao nàng lại thờ dài?”

Phùng Uyển cúi thấp đầu, làm như khó có thể mở miệng, một hồi lâu, nàng khẽ thấp giọng nói, áp a áp ứng: “Mời vừa rồi Ngũ điện hạ hỏi. Y hỏi thiệp, thiệp sống với phu chủ thế nào?”

Sắc mặt Triệu Tuấn trắng nhợt, y nghĩ tới một màn trong tủ lâu kia, giọng nói run rẩy hỏi nàng: “Y nói cái gì?”

Phùng Uyển cười khẩy, nàng vẫn lấp bắp nói: “Y nói, tuy là phụ nhân nhà người cũng phải khắc chế một chút, sạch sẽ một chút, như vậy mới có lợi.”

Àm!

Triệu Tuấn lui về phía sau một bước, sắc mặt y trắng bệch, đôi môi run rẩy. Mấy lần hé miệng muốn hỏi: Đây là Ngũ điện hạ có ý gì?

Cũng không biết tại sao, y cũng không cách nào hỏi ra lời.

Phùng Uyển không cần quay đầu lại cũng có thể biết nam nhân phía sau đang đấu tranh căng thẳng. Ánh mắt nàng lạnh lẽo cất bước đi thẳng về phía trước. Trong nháy mắt liền để lại Triệu Tuấn ở xa phía sau, mãi cho đến khi vào lều trại của mình, nàng cũng chưa từng quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chia Đường

Đêm càng ngày càng sâu, bên ngoài lại càng náo nhiệt. Từng đồng lửa bùng lên, mùi rượu hòa với mùi thịt lan khắp bốn phía.

Sau khi tắm rửa xong, Phùng Uyển vẫy lui tỳ nữ, một mình ngồi dưới một thân cây, nhìn đồng lửa cách đó không xa, lẳng lặng xuất thần.

Phía bên trái là đội ngũ của Ngũ điện hạ, phía bên phải, là nhóm người Triệu Tuấn. Lúc này, Triệu Tuấn đang không ngừng tìm cơ hội, muốn đến gần Ngũ điện hạ. Y biết, mình đã để lại ấn tượng không tốt trong lòng Ngũ điện hạ, lúc này đã rơi vào bước đường cùng, thật sự là cơ hội tốt nhất để thể hiện mình, một khi vào Đô Thành, chắc sẽ không còn cơ hội tốt thế này nữa.

Chuyện liên quan đến sự nghiệp, y cũng chẳng còn tâm trí đâu chú ý xem Phùng Uyển đang làm gì.

Vì vậy, giờ phút này Phùng Uyển cảm thấy rất thanh tĩnh.

Nàng nghiêng đầu, lẳng lặng nhìn mọi người trong lửa khói hùng hực.

Từ lúc mơ thấy ác mộng đến nay, nàng cũng ít nói hăn đi. Cảm giác ảm ức vẫn cứ quanh quẩn trong lồng ngực, khiến nàng như bị đè nén, khiến nàng muốn tìm một cơ hội đã phát tiết ra, hoặc hoàn toàn quên đi.

Trong sự ồn ào náo nhiệt ấy, lòng nàng lại trở nên yên lặng một chút.

Đúng lúc này, một trận vó ngựa làm chấn động mặt đất đã phá vỡ sự yên tĩnh này.

Tiếng cười đùa lập tức dừng hẳn, gần như đột nhiên, một người quát to: “Vào hàng!”

Chỉ là, tiếng quát này vừa thốt ra, giọng nói lạnh lùng xen lẫn lười biếng của Vệ Tử Dương liền vang lên: “Không cần, là người mình.”

Nhìn mọi người ngạc nhiên nhìn về phía mình, Vệ Tử Dương hơi nhướn mắt phượng, nói: “Đất của Hà phủ cách nơi này ít nhất bốn trăm dặm đường bộ, bọn họ không thể nào không thông qua thành bên cạnh âm thầm đến đây. Và lại, mấy tiếng vó ngựa này nhẹ nhàng không đều, không giống như đang chuẩn bị lâm trận đón địch.”

Chàng nói đến đây, thấy mọi người vẫn còn đang tỏ vẻ không dám tin nhìn mình lom lom, đầu mày cau lại, vung ống tay áo thản nhiên bỏ đi.

Một lúc lâu sau, hộ vệ bên cạnh Ngũ điện hạ mở miệng, “Lời ấy cũng có lý, mọi người cũng đừng thả lỏng vội.” Y ra lệnh “Tiếp tục vào hàng đi.”

Nghe giọng điệu này, y rõ ràng nửa tin nửa ngờ đối với lời của Vệ Tử Dương

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần.

Một khắc sau, phía trước xuất hiện một hàng ánh lửa dài như rắn, từ đằng xa đã có người dùng khẩu âm của bốn quốc kêu lên: “Ngũ điện hạ đang ở đây không?”

Quả nhiên là người mình.

Ngũ điện hạ thở phào nhẹ nhõm, hộ vệ bên cạnh lập tức bước lên một bước, lớn tiếng đáp: “Đúng vậy.”

Đối phương lập tức nở nụ cười nhẹ nhõm, trong nháy mắt bọn họ xông đến trước mặt, một quân sĩ từ giữa đội ngũ chạy ra, từ đằng xa đã chấp tay làm lễ với Ngũ điện hạ, kêu lên: “Điện hạ, bệ hạ có chỉ, gọi người cấp tốc trở về.” Y phóng ngựa chạy đến, sau khi tung mình xuống ngựa, liền đến trước mặt Ngũ điện hạ nói nhỏ.

Y vừa nói xong, sắc mặt Ngũ điện hạ liền trở nên lo âu. Tay y vung lên, hét lớn: “Chuẩn bị đi, lên đường suốt đêm.”

“Tuân lệnh!”

“Điện hạ, còn đám phụ nữ và trẻ em kia?”

Nghe nhắc nhở, Ngũ điện hạ ra lệnh: “Chúng hộ vệ theo ta đi trước.”

Ý là muốn bỏ lại mấy người này rồi, tất nhiên, Triệu Tuấn cũng thuộc hàng ngũ mấy kẻ bị bỏ lại.

Mặt Triệu Tuấn biến sắc. Phùng Uyển đang ngồi trong góc thầm nghĩ: quả nhiên giống hệt kiếp trước.

Ở kiếp trước, Triệu Tuấn nhờ sự chỉ dẫn của nàng, làm được một việc lớn, chiếm được sự tín nhiệm của Ngũ điện hạ, lần này cũng được y mang theo. Đời này địa vị của Triệu Tuấn trong lòng Ngũ điện hạ thay đổi nhưng thời gian lại không hề thay đổi.

Như vậy, chuyện xảy ra tiếp theo cũng sẽ không đổi.

Ngũ điện hạ ra lệnh một tiếng, tất nhiên mọi người không dám chần chừ, lập tức chúng hộ vệ vây quanh y, đương khi bọn họ leo lên ngựa lại phát hiện Vệ Tử Dương sớm đã ngồi ngay ngắn trên thân ngựa, đang ở trên đường chờ bọn họ.

Thấy Vệ Tử Dương quyết định đồng hành cùng mình, Ngũ điện hạ vô cùng vui mừng. Y vội vàng mời chàng lên xe, Vệ Tử Dương từ chối. Cho đến khi đi được mấy dặm, bọn hộ vệ mới phát hiện, kỹ thuật cưỡi ngựa của Vệ Tử Dương cũng không thua kém bọn họ.

Ngũ điện hạ và chúng hộ vệ bỏ đi, chỉ còn lại đám người Triệu Tuấn và mấy người hầu phụ tá của Ngũ điện hạ, chỉ khoảng hai mươi người. Mọi người ngồi giữa cánh đồng hoang vu, đột nhiên cảm thấy, bốn phía tối đen như một cái hố động thật lớn đang vờn móng vuốt ra với bọn họ, đáng sợ khôn tả.

Thật vất vả mới đợi đến lúc trời sáng, mọi người lập tức chuẩn bị lên đường.

Chớp mắt hai ngày đã trôi qua.

Lúc này thời tiết hơi nóng bức, mặt trời đỏ rực như lửa chiếu sáng cả vùng đất, khiến người ta cảm nhận được ngày hè đã gần đến.

Phùng Uyển vẫn luôn nhìn mặt trời.

Nhưng Nhi nói: “Phu nhân, có phải người đang lo lắng tối nay không thể đến Hà phủ đúng giờ không?” Lần đầu tiên nàng ta thấy Phùng Uyển mặc quần áo người Hồ bỏ sát người, tiện cho việc hành động vô cùng, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Phu nhân cũng thích xiêm y này rồi sao?”

Phùng Uyển nói thân nhiên: “Như vậy đi ra ngoài thoải mái hơn.”

Nàng nói rất đúng, Nhung Nhi gật đầu lia lịa, không hỏi nữa. Bốn tỳ nữ khác trong xe ngựa cũng thu hồi ánh mắt. Một lúc lâu sau, nàng lại nhìn mặt trời lần nữa, rồi nhìn hai bên trái phải đằng trước, có thể mơ hồ thấy được thôn xóm, nàng phất tay gọi ngừng xe ngựa.

Ngự phu nhìn thấy nàng phất tay liền hiểu ngay, vội vàng cho dừng xe ngựa lại.

Nhìn thấy Phùng Uyển xuống ngựa, Nhung Nhi chuẩn bị đuổi theo, Phùng Uyển lắc đầu nói: “Không cần, ta đi một lát sẽ trở lại ngay.”

“Dạ.” Nhung Nhi vâng theo, những tỳ nữ này chỉ mới vào Triệu phủ hai tháng, lại là mấy đứa trẻ nhà nghèo ở thôn quê, không biết rõ quy củ lễ nghi, cũng không nghĩ tới chuyện phu nhân là một nữ tử đơn độc, đi vệ sinh như thế lỗ như bị răn cấm cũng không ai biết được.

Phùng Uyển bước sâu vào trong rừng.

Ở nơi hoang dã cây sâu rừng rậm, nàng vừa đi vào, bóng dáng liền biến mất sau tàng lá cây dày đặc.

Dường như là vừa chui vào rừng, chỗ đoàn xe phía trước nàng liền truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ. Chỉ thấy ở khe suối phía trước đột nhiên xuất hiện hai mươi tên hán tử kêu to. Trong đám hán tử, mấy tên đi đằng trước đều cầm đao, đám còn lại cũng cầm gậy trúc trên tay.

Một đám ô hợp như thế, bất kỳ đội ngũ nào cũng sẽ xem thường. Nhưng đội ngũ của Triệu Tuấn lại không như vậy, bọn họ không phải phụ nữ, trẻ em thì cũng toàn là bọn văn sĩ, có khoảng năm sáu tên hộ vệ tinh tráng nhưng thật chất vẫn chưa hề thấy qua máu me. Bọn cướp này vừa xông ra, nhất thời bọn họ loạn cả lên, mọi người hét chói tai, ngựa trong xe cũng chạy lòng vòng. Tình trạng này sao giống với kiếp trước, được Phùng Uyển kịp thời tỉnh táo tổ chức, lợi dụng xe ngựa tiến lên chống lại?

Đội ngũ náo loạn, mấy tiếng la hét ồn ào náo động cả lên. Bọn cướp kia vốn lo lắng, thấy cảnh tượng này liền mừng rỡ, lần nữa bao vây, gươm đao gần giọng quát lên: “Để lại tiền tài bọn ta sẽ tha mạng cho các ngươi!”

Triệu Tuấn bối rối hết lớn “Uyển Nương? Uyển Nương đâu rồi, mau ra đây giúp ta.” Thấy kêu mấy tiếng vẫn không có ai trả lời, lại thấy bọn cướp xông lên, y cắn răng, vén rèm xe run giọng nói: “Các vị hảo hán, chúng ta không có tiền.” Dù sao y cũng từng gặp qua sự đời.

“Không có tiền?” một hán tử mặt vàng quát lạnh nói: “Không có tiền thì để mạng lại.”

Ở đằng sau y, một hán tử khác hét lớn: “Để lại hai chiếc xe ngựa, ta tha cho các ngươi đi!”

“Đứng đứng, để lại hai chiếc xe!”

“Cả ngựa nữa!”

“Bọn ta muốn hai chiếc xe ngựa này.”

Mấy kẻ này chỉ vào xe ngựa của Triệu Tuấn và Phùng Uyển ngồi, kêu to không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Được Của

Triệu Tuấn lúc đầu sợ vô cùng, lúc sau nghe bọn họ nói chỉ cần hai chiếc xe ngựa, liền mừng rỡ, y vội vàng kêu lên: “Tốt, tốt, cho các ngươi, cho các ngươi.”

Vừa nói, y vừa dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa. Y vừa mới xuống xe ngựa, bọn cướp liền gào lên một tiếng, đồng loạt nhào lên.

Bọn chúng vừa mới lên xe ngựa, lại thấy phía trước có một trận bụi mù cuộn cuộn, một đội quân sĩ đang phóng ngựa chạy đến. Nhìn thấy đội quân kia, bọn cướp hoảng sợ, kêu lên loạn xạ: “Không còn kịp rồi!” “Tháo ngựa ra, tháo ngựa ra!” “Đứng, không cần xe ngựa, chúng ta mau rút lui.”

Bọn họ tuy loạn nhưng hành động vô cùng nhanh chóng, chém ba cái liền đứt dây cương, nhảy lên lưng bốn con ngựa, chạy về phía Phùng Uyển.

Triệu Tuấn không ngờ quân binh đến nhanh như thế, lúc này hối hận vô cùng: vừa rồi nếu chống cự một lát, sẽ không phải mất bốn con ngựa. Y giận đến hét lớn: “Cản bọn chúng lại, cản bọn chúng lại!”

Y kêu rất to, nhưng ở đây toàn là phụ nữ và trẻ em yếu đuối, ai có thể nghe lời y đây? Tuy có vài tên người hầu có vẻ khỏe mạnh, nhưng hai chân sao chạy lại bốn chân.

Mắt thấy bọn cướp càng đi càng xa, Triệu Tuấn giận đến ngã xuống đất.

Hướng bọn cướp chạy đến chính là chỗ của Phùng Uyển.

Những người này rõ ràng do nông dân giả trang thành, tư thế cưỡi ngựa của bọn họ không có ai chính xác, lúc cưỡi, còn có hai người té xuống từ trên lưng ngựa.

Vừa chạy, những người này vừa quay đầu nhìn bụi mù ở phía sau, trong giọng nói tràn đầy lo lắng bất an. Hán tử mặt vàng cảm đao hét lớn: “Tản ra, chúng ta tản ra chạy.”

Giọng nói khàn khàn của y nhắc nhở bọn cướp. Bọn họ tản ra ngay lập tức, tuy thế nhưng vẫn chạy tán loạn trong rừng rậm.

Hán tử mặt vàng gục trên lưng ngựa vừa vùng dậy cương, vừa liên tiếp quay đầu nhìn lại. Có lẽ y quá khản trương, quá hoảng sợ hoặc có lẽ thuật cưỡi ngựa của y thực sự quá kém, khi con ngựa xông qua một cái cây to, y bị đụng phải nhánh cây, ngã bịch xuống đất.

Hán tử mặt vàng lăn mấy vòng liên tiếp, đụng vào hai tảng đá đến bể đầu chảy máu. Y hét lên một tiếng, ngã vào bẫy của thợ săn đặt, sau đó không còn nghe tiếng động nào nữa.

Hán tử mặt vàng có chuyện, đồng bọn của y cũng toàn một lũ ô hợp, thấy thế cũng không đến cứu giúp, ngược lại càng quất to, chạy trốn không thấy bóng dáng.

Lúc này, từ sau mấy cây to xuất hiện một bóng người.

Đó là Phùng Uyển.

Giờ khắc này, quần áo người Hồ trên người nàng liền phát huy tác dụng. Nhẹ nhàng chạy đến, Phùng Uyển hất cổ trên cạm bẫy ra nhìn xem. Bẫy này được chế rất đơn giản, chỉ là mấy cây trúc được vuốt nhọn, hán tử mặt vàng này lại bị mấy cây trúc kia đâm vào giữ chặt, cả người máu me đầm đìa, xem ra đã chết rồi.

Cẩn rằng, Phùng Uyển nhảy xuống cái bẫy cao ngang người. Nàng cố kiềm sự sợ hãi, đưa tay về phía hán tử mặt vàng, lần tìm bên hông y.

Chỉ một lát sao, một bao đồ được bọc vải trắng xuất hiện trong tay nàng. Bao đồ này cũng không lớn, chỉ khoảng một nắm tay. Phùng Uyển mở ra, trong nháy mắt, từng ánh sáng màu vàng kim xen lẫn ánh ngọc bóng loáng chiếu vào mắt nàng.

Trong bao đồ, là một ngọc bội loan phượng và một bội long phượng thất lung. Hai loại ngọc bội này có nạm hoàng kim, chế tác rất tinh mỹ, cao quý, hơn nữa mang phong cách cổ xưa.

Phùng Uyển biết chúng. Chúng là ngọc bội tiếng tăm lẫy lừng của Hán cung, thuộc về thái hậu chuyên dụng trong cung.

Vật này tuy nhỏ nhưng giá trị lại không hề nhỏ chút nào. Đặc biệt là ở nơi không có chính thống như nơi này, dù bất kể là người Hồ hay người Tấn cũng khát vọng có thể chứng minh mình chính thống, là thời đại thuộc về thiên mệnh. Và đối với một người tay trắng, ăn uống đều phải dựa vào Triệu Tuấn như Phùng Uyển nàng thì nó càng vô cùng quý giá.

Nhanh chóng giấu hai thứ này vào trong tay áo, Phùng Uyển giẫm lên cái thang thợ săn đào dưới bùn, nhanh chóng bò lên.

Gần như nàng mới chạy ra chừng năm mươi bước, liền nghe thấy mấy tiếng kêu to gọi nhỏ ở bên ngoài, “Phu nhân, phu nhân?” “Uyển Nương, nàng ở đâu?”

Phùng Uyển vội đáp: “Ta ở đây”. Nàng xông ra ngoài, trước sự mừng rỡ của mọi người, nàng đưa tay chùi bùn đất trên trán, khàn giọng kêu lên: “Phu chủ phu chủ, mấy kẻ cướp kia thật đáng sợ!”

Triệu Tuấn làm gì có tâm trí quan tâm chuyện này? Y thấy Phùng Uyển không sao, liền quay đầu nói chuyện với thủ lĩnh của đám quân sĩ kia. Triệu Tuấn vái chào thật sâu, lớn tiếng nói: “May nhờ túc hạ * đến kịp, Triệu mỗ vô cùng cảm kích” Bốn con ngựa bị bọn cướp lấy đi, giờ đã tìm về được ba con. Chỉ tồn thất một con ngựa, đối với y mà nói là một niềm vui bất ngờ.

(*Túc hạ: anh, ngài, là một lối xưng hô kính trọng đối với người bạn)

Thủ lĩnh này gât đầu, lúc này, một quân sĩ hét lớn: “Tướng quân, tên người Hồ mặt vàng đã chết, thi thể của y rơi vào trong bẫy.”

Thủ lĩnh nghe vậy gât đầu, sau khi từ biệt Triệu Tuấn, y liền đi theo quân sĩ này đến chỗ phía sau cây, Phùng Uyển nghe y phân phó: “Kiêng thi thể lên. Đứng rồi, tên người Hồ mặt vàng này đánh cướp vô số, nhớ lục soát trên người y, có thể có thứ gì đó.”

“Dạ!”

.....

“Tướng quân, trên người y không có đồ.”

“Thôi đi, biết trước tới đây gặp phải mấy tên dân đen chắc cũng chẳng có vật gì tốt” Ở kiếp trước, Phùng Uyển nhờ được ngọc bội này mà đổi được trăm mẫu ruộng tốt trở nên giàu có. Vị tướng quân trước mắt không thêm đề ý chút nào phát tay, triệu tập chúng quân sĩ đi về.

Nàng cùng Triệu Tuấn trở lại đội ngũ, mọi người lại leo lên xe ngựa, theo các quân sĩ kia lên đường.

Mấy quân sĩ này sau khi nhận được tin tức của Ngũ điện hạ mới đến đây hộ vệ. May là họ đến kịp, nếu không một ít gia tài nho nhỏ này của Triệu Tuấn chắc sẽ mất một nửa.

Bởi vì xe ngựa của Phùng Uyển chỉ có một con ngựa kéo, nàng liền lên ngồi cùng xe ngựa với Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn rất hưng phấn, y liên tục ló đầu ra nói chuyện với vị tướng quân kia. Khác với sự hưng phấn của y, mấy tỷ nữ hơi bối rối. Mới vừa rồi Triệu Tuấn tiết lộ, muốn bán hai tỷ nữ đi để giảm bớt trọng lượng cho xe ngựa.

Trong xe ngựa ban đầu Phùng Uyển ngồi, Nhung Nhi liền tiếp nhìn về phía Phùng Uyển, lúc này nàng ta vừa bất an vừa hối hận. Biết trước có chuyện như thế thì đáng lẽ nàng nên về nhà mẫu thân trước cho rồi.

Mà Phát Nhi cũng bất an nhìn Phùng Uyển, ả đang lo lắng, phu nhân rõ ràng không thích ả, lỡ như bán ả đi mất thì phải làm sao đây?

Sau khi Triệu Tuấn trò chuyện với tướng quân kia, phát hiện đối phương cũng không có bao nhiêu thế lực nên y liền bắt đầu im miệng.

Quay đầu suy nghĩ một lúc, Triệu Tuấn đột nhiên nhìn về phía Phùng Uyển, cau mày nói: “Uyển Nương, có phải nàng có chuyện gì gạt ta không?”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của Phùng Uyển, y mất hứng nói: “Trước kia, vì phu có việc gì, Uyển Nương đều có thể nghĩ ra biện pháp. Kể từ khi vì phu về nhà, nàng lại như thay đổi, lạnh yên không lên tiếng, hỏi gì cũng không biết. Vừa rồi xảy ra chuyện như thế, nàng cũng không ở đây.”

Y nhìn nàng chằm chằm, từ từ nói: “Uyển Nương, có phải xảy ra chuyện gì không? Đừng để buồn bực trong lòng, không bằng nói rõ ràng với vi phu.” Bất tri bất giác trong giọng nói của y có sự dịu dàng và giải vây. Y đang giải vây giúp nàng, y đang tìm lí do khiến nàng thay đổi giúp nàng. Điều này ở kiếp trước chưa từng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tâm Tư Của Triệu Tuấn

Cảm giác được sự dịu dàng và giải vây của Triệu Tuấn, đầu tiên Phùng Uyển ngẩn ngơ, trong nháy mắt dịch vị dạ dày quay cuồng: Kiếp trước nàng làm rất nhiều vì y, y cũng xem là lẽ đương nhiên. Sao giờ tim nàng đã chết, máu đã lạnh, ngược lại y lại đề ý đến chứ?

Nén xuống những ý nghĩ lung tung trong đầu, Phùng Uyển dịu dàng khe khẽ nói: “Phu chủ xem trọng Uyển Nương rồi, Uyển Nương chỉ là một phụ nhân nhà người, đại sự liên quan đến tiền đồ bậc này sao có thể nghĩ ra chủ ý gì được chứ?”

Lời này hơi hột, Triệu Tuấn không tin. Y nhìn nàng chằm chằm, giọng nói trở nên lạnh lùng: “Uyển Nương, có phải nàng thích người khác hay không?”

Giọng nói y cất lên, đau đớn hỏi: “Có phải nàng đã thích cái tên luyến đồng kia rồi không?”

Dĩ nhiên y nói là Vệ Tử Dương.

Không biết tại sao nghe thấy Triệu Tuấn nói thẳng Vệ Tử Dương là luyến đồng, Phùng Uyển hơi không thích. Nàng nói lạnh lùng: “Phu quân, chàng biết mình đã nói gì không?”

Nhìn y chằm chằm một cái, giọng nói Phùng Uyển buông nhẹ: “Cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Những lời này cũng là nàng nhắc nhở Triệu Tuấn. Phu nhân của y, thê tử y cưới hỏi đàng hoàng nhưng y không có tư cách đến gần nàng. Lời Ngũ điện hạ vẫn còn đó, nói không chừng người y đề lại đang chú ý.

Lừa gạt không tên mạnh mẽ xông lên bộ ngực, Triệu Tuấn xanh mặt, nhìn chằm chằm thẳng vào Phùng Uyển.

Nếu trước kia y nhìn nàng chằm chằm như vậy, tất nhiên Phùng Uyển sẽ sợ hãi không thôi, nàng sẽ nghĩ trăm phương nghìn cách để y hết giận.

Nhưng bây giờ nàng lẳng lặng ngồi yên tại chỗ, sắc mặt như ngọc dưới ánh mặt trời, ánh mắt gọn sáng, rõ ràng trong tay cầm chén sứ men xanh nhưng phong phạm như nhặt một đóa mẫu đơn. Dù là Ngũ điện hạ Triệu Tuấn từng gặp cũng không bằng. Bất tri bất giác, lửa giận của Triệu Tuấn tàn đi, dần sinh ra ái mộ.

Y vươn tay, động tác đột ngột đè lên tay nhỏ bé của Phùng Uyển.

Đối với hành động thân mật này của y, Phùng Uyển vẫn cười hờ hững. Ánh mắt nhìn vào y không thấy xa cách, cũng tuyệt đối không thân mật. Nàng chỉ bình yên tĩnh lặng nhìn y.

Tuy ánh mắt như thế nhưng Triệu Tuấn vẫn reo hò trong lòng. Lần đầu y gặp nàng, tuy vì ánh mắt nàng thế này mới nảy sinh tình cảm yêu thích. Nàng nhìn bình yên tĩnh lặng như thế, ung dung dịu dàng như thế, dường như nàng mới là công chúa cao cao tại thượng, dường như y phải tốn hao hết sức lực mới có thể giành được nàng đối xử yêu thích. Đây mới là thê tử y muốn tìm, đây mới là thê tử xuất thân bình thường nhưng bằng vào khí thế cũng đã trấn áp được tất cả nữ nhân kia.

Hai tay y đồng thời đưa ra, dịu dàng đặt thật chặt lên tay nàng.

Nhìn nàng, Triệu Tuấn nói vui: “Uyển Nương, mới vừa rồi ta hơi kích động, nàng đừng nên để ý.”

Y nói xin lỗi với nàng!

Trong hình này, dưới tình huống tuyệt đối không sai, trong sự đối đãi thờ ơ của nàng như thế, vậy mà y ngược lại xin lỗi nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phùng Uyển trực giác được mình chưa từng biết rõ phu quân này.

Không biến sắc rút tay ra, Phùng Uyển rũ mắt, sau khi giấu toàn bộ cảm xúc đi mới khẽ nói: “Phu chủ đa lễ rồi.”

Lúc này bên ngoài truyền đến một tiếng nói inh ỏi của quân sĩ, “Triệu gia lang quân, đến Hà Phủ rồi.”

Triệu Tuấn đáp một tiếng, vén rèm xe lên ngắm nhìn phía trước, nhìn cửa thành cách đó một dặm, y thở hắt ra, “Cuối cùng có thể thư giãn một tí rồi.”

Tướng quân quân giục ngựa đến, y vừa chấp tay với Triệu Tuấn và nói: “Triệu gia lang quân, bây giờ miễn xin cáo lui trước.”

Triệu Tuấn đáp lễ, cười nói: “Tướng quân đa lễ. Ha ha, ngày khác nếu tướng quân đến Đô Thành, Triệu mỗ sẽ tận tình làm chủ.” Trong giọng nói ẩn chứa sự đắc ý.

Tướng quân kia cười ha ha một tiếng rồi nói: “Đến lúc đó nhất định phải đến quấy rầy. Đi thôi...”

Ngựa chúng quân sĩ xông về cửa thành như gió lốc.

Hà Phủ là một thành trì trung đẳng, lớn hơn Nguyên Thành chút ít. Đoàn xe vừa chạy vào liền bị dòng người như thủy triều chắn đường không vào được.

Nhìn phía trước Triệu Tuấn vừa vui mừng vừa thở dài: “Khách điểm nơi này sợ là không tiện nghi.”

Chuyện như vậy trước kia là Phùng Uyển lo. Có điều lần này di dời, tất cả tiền tài đều nằm trong tay Triệu Tuấn. Phùng Uyển lại không có yêu cầu tiếp quản. Cho nên những việc ăn mặc ở đi lại, tất cả đều do Triệu Tuấn lo nghĩ.

Sau lời nói kia, y quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển. Thấy ánh mắt nàng vẫn an hòa, vẻ mặt vẫn dịu dàng, con giận ầm ức lại hơi nhen nhóm: Uyển Nương này, nàng có xem mình là thê tử của ta nữa hay không?

Trợn mắt nhìn nàng một cái, Triệu Tuấn bỗng nói: “Uyển Nương, Nhung Nhi và Phượng Nhi trong phòng nàng đều đuổi đi.”

Giọng nói y hơi cao vút, y đang chờ nàng van xin y.

Phùng Uyển ngạc nhiên quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Phùng Uyển rũ mắt đáp: “Được!”

Nàng nói được! Nàng lại còn nói được!

Quả thật Triệu Tuấn không thể tin vào tai mình. Y nhìn nàng chằm chằm, hoài nghi hỏi: “Uyển Nương, nàng thật không có ý kiến gì à?”

Ý kiến? Nàng có ý kiến gì chứ? Với bản lĩnh trị gia của Triệu Tuấn, dù hiện tại không đuổi đi thì đến Đô Thành rồi cũng sẽ đuổi sạch gia nô. Bây giờ đuổi đi dù là Nhung Nhi hay Phượng Nhi vẫn có thể trở về nhà mình.

Phùng Uyển lắc đầu, mỉm cười nói: “Phu chủ lo lắng quá rồi, Uyển Nương không có ý kiến.”

“Thật không có?”

“Vâng.”

.....

Triệu Tuấn càng nghĩ càng không dám tin vào tai mình. Y trợn mắt nhìn Phùng Uyển một hồi, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, nói dịu dàng: “Uyển

Nương à... Thôi, Phát Nhi kia nghe nói là phụ thân nàng sai đến, để nàng ta ở bên cạnh hầu hạ nàng đi.”

Phùng Uyển rũ mắt, đáp hờ hững: “Được.” Vẫn y như cũ: Đặt bên cạnh sao? Cũng tốt. Cho đến bây giờ vận mệnh vẫn trong quỹ đạo ngoan cố. Dù bây giờ nàng từ chối, Phát Nhi vẫn sẽ dùng cách khác trở lại bên cạnh nàng. Rồi còn nói, nàng thật sự rất muốn biết, năm đó tại sao Phát Nhi muốn làm như vậy, có lẽ đặt ở bên cạnh có thể giải đáp được bí ẩn.

Triệu Tuấn nhìn nàng một hồi lâu mới thở dài một tiếng rồi nói: “Uyển Nương, ta là phu quân của nàng, nàng có ý kiến gì thì nhất thiết đừng giấu diếm.”

Phùng Uyển nói khẽ: “Phu chủ lo lắng quá rồi.”

Nghe được câu trả lời của nàng, Triệu Tuấn thở dài lần nữa.

Như vậy cũng không đành, Triệu Tuấn dứt khoát gọi Phụng Nhi và Nhung Nhi ra.

Nói rõ ý mình với hai tỷ nữ, sau đó Triệu Tuấn nhìn thoáng qua Phùng Uyển, không nhịn được nói thêm một câu: “Lần này vốn chuẩn bị mang các người đi bán. Có điều nghĩ đến thời gian này các người chăm sóc phu nhân rất cực nhọc. Liên tha cho các người trở về nhà.”

Y đưa khế ước bán thân của hai tỷ nữ vào tay Phùng Uyển, dịu dàng đề giữ, nói nhẹ nhàng: “Phu nhân, nàng xử trí đi.”

Phùng Uyển đáp nhẹ một tiếng, bỏ hai tờ khế ước bán thân vào lư hương, rồi nói: “Đi về nhà đi.”

Đợi mãi một lúc lâu vẫn không thấy câu sau của Triệu Tuấn, hai tỷ nữ mới phát hiện lời của nàng đã nói xong. Hai tỷ nữ ngẩn ngơ rồi đập đầu hai cái với nàng, tuôn lệ lui xuống.

Nhìn theo bóng dáng các nàng, Phùng Uyển đứng lên đi đến trước mặt hai nàng, hạ giọng từ từ nói: “Ba tháng sau Nguyên Thành xảy ra tai họa, các người sống ở thôn quê có thể không lo.”

Dứt lời, nàng quay người sang chỗ khác. Vừa quay người lại nàng suýt va phải một người, Phùng Uyển vội vã ổn định lại, nhìn vào ánh mắt Triệu Tuấn tròn to nhìn thẳng vào nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chỉ Muốn Hỏi Một Câu

Triệu Tuấn cười lạnh nói: “Uyển nương quả nhiên vẫn là Uyển nương, làm việc luôn lường trước, trượng phu tầm thường không thể sánh bằng!” Bây giờ y có thể hoàn toàn khẳng định, thế từ này đã thay đổi thật rồi, thay đổi hoàn toàn.

Rõ ràng nàng có kiến thức bất phàm, lại còn giả bộ ngu ngốc kém cỏi trước mặt mình!

Rõ ràng nàng đã có chủ ý, vậy mà chẳng hề hé răng nói một lời!

Nàng đã thay lòng đổi dạ rồi!

Trong chốc lát, sự tức giận và nỗi đau khổ và cả niềm uất ức ập tới đầu óc y như con thủy triều.

Mặt Triệu Tuấn bỗng chốc đỏ bừng, vèo cái y đưa tay lên bóp cổ Phùng Uyển!

Lúc này mặt mũi y dữ tợn, hai mắt đỏ rực, hai tỷ kia nào đã thấy. Hai người lập tức đồng loạt thét lên.

Tiếng kêu la khiến Triệu Tuấn đột nhiên thức tỉnh. Đôi mắt y khôi phục tỉnh táo, nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển dù đang bị siết cổ nhưng ánh mắt nhìn mình vẫn bình thản lại còn ẩn chứa nét lạnh lùng, cây ngay không sợ chết đứng. Triệu Tuấn khàn giọng khẽ hỏi: “Tại sao?”

Giọng của y run rẩy không dứt, “Tại sao nàng lại trở thành như vậy?”

Triệu Tuấn tuy là người Hồ, nhưng vẫn ngưỡng mộ văn hóa người Hán. Bình thường làm việc nói chuyện đều dịu dàng lễ độ.

Bọn người hầu chưa từng thấy y mất khống chế như vậy.

Giờ phút này, tay của y vẫn còn đang giữ chặt cổ Phùng Uyển, dường như mười ngón tay siết chặt thêm chút là có thể khiến nàng hồn tiêu phách tán!

Nhìn gân cơ căng cứng trên gò má Triệu Tuấn, nhìn khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt vô cùng đau khổ của y, Phùng Uyển nói: “Phu quân, chàng thất thố rồi.”

Nàng thờ ơ gạt tay của y xuống, ánh mắt sáng ngời, “Phu chủ, Uyển nương đúng là sai thật, nhưng cũng chỉ nói ít hai câu mà thôi, việc gì chàng phải tức giận như vậy?”

Đúng vậy, tại sao y có thể tức giận như vậy? Tại sao lại kích động muốn bóp chết của nàng dù có phải phá hủy tiền đồ của mình?

Y không phải như thế, rõ ràng không phải như thế. Sao y có thể tức giận như vậy?

Thấy hai tay của Triệu Tuấn vẫn còn đưa lên trước, còn duy trì tư thế bóp lúc trước, Phùng Uyển hờ hững ra lệnh: “Không có chuyện gì nữa, tất cả giải tán đi.”

“Dạ.”

Người hầu đã giải tán, nhưng người đi đường xung quanh vẫn còn ngó nghiêng. Phùng Uyển lại ra lệnh: “Đi thôi, đến khách điểm Thành Tây.” Sau khi ra lệnh cho người đánh xe, nàng tiếp tục đi về phía xe ngựa.

Khi nàng đi lướt qua Triệu Tuấn, y đột ngột giơ tay giữ lấy cánh tay nàng.

Phùng Uyển quay đầu lại, lẳng lặng nhìn y.

Nhìn vào ánh mắt của nàng, Triệu Tuấn cảm thấy ngực mình tắc nghẹn không chịu nổi. Y thở hắt ra một hơi, kéo tay nàng, sai bước tiến vào trong xe ngựa.

Xe ngựa rời đi, khó khăn tách khỏi đám người đi đường nhìn ngó, lên đường chạy tới Thành Tây.

Vừa vào Thành Tây, rõ ràng dòng người đã giảm bớt, khách điểm ở hai bên đường lộ vẻ cũ kỹ, có phần vắng vẻ. Phùng Uyển cho người hỏi, chọn lấy một gian tiện nghi, đoàn xe chạy nhanh vào.

Khi nàng ra lệnh liên tiếp, Triệu Tuấn vẫn nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng lại càng thông dong thì mặt y lại càng nhăn nhó, vẻ mặt cũng đọng nét đau khổ.

Khi xe ngựa dừng lại, Phùng Uyển đứng dậy, y lại nghiêng người, giữ lấy cánh tay nàng.

“Uyển nương, vì sao nàng lại như vậy? Nói cho ta biết, vì sao nàng lại trở thành như vậy?”

Dường như từng lời từng chữ y thốt ra đều vô cùng khó khăn, giọng nói khô khốc.

Phùng Uyển nhìn về phía y.

Nhìn y, đột nhiên nàng nhoẻn miệng cười, “Được, thiếp cho chàng biết.”

Nàng nhìn y, đôi mắt thần bí mỹ lệ như có ánh đao thoáng qua, “Triệu lang, nếu có một ngày, chàng gặp được một nữ nhân có thân phận cao quý, ví như công chúa. Nữ nhân này thích chàng, nhất định phải gả cho chàng. Liệu vì nàng, chàng có vứt bỏ kẻ vô dụng là thiếp đây không?”

Nuốt nước bọt, giọng nàng chậm dần, như thể gió lạnh, “Liệu chàng có hợp mưu với nàng ta, đưa thiếp vào chỗ chết không?”

Lúc nàng trả lời, Triệu Tuấn chăm chú lắng nghe.

Nhưng khi y nghe đến đây, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Y nhìn chăm chăm vào nàng, tức giận, hung tợn hạ giọng nói: “Phùng thị A Uyển! Nàng mới là người đứng núi này trông núi nọ, không đoái hoài gì tới phu quân. Đừng nói những lời hoang đường như vậy!”

Trong khi hấn trầm giọng gầm thét, Phùng Uyển vẫn nhìn chăm chăm vào y.

Nàng rất chân thành, vô cùng chân thành.

Về chân thành này thật sự rất quái lạ.

Triệu Tuấn thấy thế, lạnh giọng nói: “Những chuyện không có thật như vậy, mà lại dám hùng hồn chất vấn ta!”

“Trả lời thiếp!”

Giọng của Phùng Uyển vẫn lạnh lùng, kiên định.

Triệu Tuấn vừa tức giận lại vừa buồn cười, mà còn đau lòng gấp bội. Y buông tay nàng ra, lấy tay áo che mặt, cất giọng khàn khàn: “Đây là chuyện không thể xảy ra, ta trả lời thế nào đây?” Vung tay kia, y chợt quát lên: “Cút! Cút đi! Đừng khiến ta không khống chế được mà muốn giết nàng!”

Phùng Uyển liếc nhìn y, vén rèm, lập tức nhảy xuống xe.

Nàng vừa chạm chân xuống đất, đã đối mặt với ánh mắt nghi ngờ ngạc nhiên của các người hầu, Mi nương đứng một góc cũng há hốc mồm cứng lưỡi, không dám tin nhìn chằm chằm vào nàng.

Xem ra, sự bất hoà của hai người đã khiến những người này cảm thấy thấp thòm lo âu rồi.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, cất bước rời đi.

Mới đi ra hai bước, nàng không biết nghĩ tới điều gì, bước chân ngừng lại, chậm rãi quay đầu.

Nhìn xe ngựa, nhìn màn xe vẫn đang phát phơ, Phùng Uyển nói rất khẽ: “Ta đã từng có chết vẫn tin tưởng lời chàng nói lúc tân hôn, nguyện đời đời kiếp kiếp, bạc đầu giai lão.”

Giọng nói của nàng cực thấp cực khẽ, vừa mới hé môi đã bị gió thổi bay, bị tiếng lao xao ồn ã bao phủ.

Xoay người lại, Phùng Uyển một mạch theo sát chủ khách điểm.

Phát Nhi đi theo sau Phùng Uyển, cho đến khi vào phòng, ả mới ngẩng đầu lên.

Vừa khó hiểu vừa bất an liếc nhìn Phùng Uyển, Phát Nhi lui về phía sau, núp trong bóng tối.

Quãng đường về sau, Phùng Uyển và Triệu Tuấn mỗi người ngồi trên một chiếc xe ngựa. Triệu Tuấn vẫn im lặng, làm như không thấy dáng vẻ của Phùng Uyển. Ngay cả chi phí hằng ngày của nàng cũng bị cắt bỏ.

Về khinh thường của người chủ trong nhà khiến người hầu đều có phần thay đổi. Dần dần từng người từng người đều rời xa Phùng Uyển, thậm chí còn bắt đầu ra sức khước từ điều nàng sai bảo, càng ngày càng thân cận Mi nương hơn.

Trong số những người này, chỉ có Phát Nhi là khác biệt, ả vẫn biết điều nghe lời theo sát Phùng Uyển, nàng sai bảo gì, Phát Nhi đều không dám lơ là không dám không hoàn thành. Có một lần, ả còn lặng lẽ lấy tiền của mình bù vào cho Phùng Uyển. Dĩ nhiên, Phùng Uyển cũng không cần ả phải bù vào như vậy. Quản lý Triệu phủ một năm rưỡi, tiền tiêu xài của nàng vẫn còn.

Một tháng như vậy, đoàn xe đã tiến vào khu vực Đô Thành. Mấy ngày nữa, đã có thể vào cổng Đô Thành rồi.

Tiến vào phạm vi Đô Thành phạm vi, những chuyện khác không dám nói, nhưng an toàn có thể bảo đảm. Bây giờ, Phùng Uyển cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa chạy trên con đường rộng rãi, nhìn đồng ruộng xanh tươi hai bên, nghe tiếng ca của người đi đường, giọng nói mừng vui của Phát Nhi truyền đến, “Phu nhân, Đô Thành đẹp quá!”

Phùng Uyển cười nhạt. Đang lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới, vang vọng khắp đất trời như thủy triều.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp Gỡ

Đó là một đội kỵ sĩ, vó ngựa đầy bụi mù xông thẳng lên trời. Vừa mới nhìn qua, ít nhất cũng phải có hơn hai trăm.

Cưỡi ngựa đi đầu là mấy nam nữ thiếu niên mặc trang phục người Hồ. Đi đầu là một nam một nữ, nam tử thân hình cao lớn, mặt mũi anh tuấn, có điều sắc mặt trắng toát không giống người Trung Nguyên. Đi sau y một chút là một thiếu nữ.

Thiếu nữ này tầm mười bốn mười lăm tuổi, da cũng trắng như tuyết, mắt to môi mỏng, giống với quý tộc người Hồ đương thời. Xương gò má của ả hơi cao, lông mày rậm, màu mắt hơi nhạt hơn người bình thường. Lông trắng mắt hơi nhiều, lúc trừng mắt lên trên dưới trái phải chỉ thấy màu trắng, vì vậy ánh mắt tương đối hung tợn.

Vóc dáng của hai người đều rất cao, lao nhanh đến từ xa, còn chưa đến gần mọi người đã vội vàng nhích sang bên nhường đường.

Sau khi đến vùng lân cận Đô Thành, Triệu Tuấn có phần hơi kích động. Bây giờ y quan sát kỹ, lập tức nhận ra ngay, những nam nữ trẻ tuổi này chắc hẳn là con cháu quý tộc!

Y lập tức khẽ ho một tiếng, đứng thẳng lưng eo, mỉm cười nhìn thẳng vào những người đó.

Mà Phùng Uyển trong xe ngựa lại nhếch khóe miệng, nở một nụ cười lạnh.

Thấy vẻ mặt của nàng, Phất Nhi vội vàng quay đầu lại nhìn những người đó. À nhìn họ rồi lại nhìn Phùng Uyển, thầm nghĩ: Xem dáng vẻ của phu nhân, hình như biết những người này?

Trong nháy mắt, các thiếu niên đã lao đến.

Khi thấy rằng phải đi qua trong bụi bặm, đột nhiên, một thanh niên quát lên, “Dừng một chút!”

Người Hồ quả nhiên giời chinh chiến, thanh niên vừa lên tiếng, đoàn ngựa đồng loạt dừng bước, sau khi bụi đất cuộn lên, mới yên tĩnh trở lại.

Người lên tiếng chính là nam tử quý tộc dẫn đầu.

Giờ phút này, y quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào đám người Triệu Tuấn.

Sau khi liếc nhìn mấy gia phó trong đội xe của Ngũ điện hạ, y thúc ngựa tiến lên, hỏi Triệu Tuấn: “Đến từ đâu?”

Triệu Tuấn không ngờ y sẽ chủ động mở miệng với mình, vội vàng chấp tay, cung kính trả lời: “Bẩm điện hạ, Triệu lang đến từ Nguyên Thành.”

Nam tử quý tộc trừng mắt, quát lên: “Ngươi biết ta?”

Triệu Tuấn vội vàng nói: “Không phải, cũng vì điện hạ rất giống Ngũ điện hạ, thuộc hạ mới cả gan gọi vậy.”

Nghe thấy danh hiệu Ngũ điện hạ, nam tử quý tộc đó hừ nhẹ một tiếng. Lúc này, thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi kia quay đầu lại, nàng nhìn Triệu Tuấn chăm chú, đôi mắt sáng ngời lấp lánh, hỏi: “Này, ngươi tên là gì? Hi hi, thật anh tuấn.”

Triệu Tuấn nhận thấy thiếu nữ có thiện cảm với mình, trong bụng mừng thầm, y chấp tay, cất cao giọng: “Ta là Triệu Tuấn.” Y ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt thiếu nữ, trong mắt chứa nét cười. Biểu hiện lúc này của y, trong tao nhã còn ẩn chứa nét dịu dàng. Y biết các cô nương rất thích mình thế này.

“Triệu Tuấn?” Thiếu nữ nhảm lại, roi dài trong tay vung lên, nói: “Ừm, tên không tồi, ta thích.” Nàng cũng không để ý đến ánh nhìn của nhiều người, sau khi thẳng thừng nói thích, quay lại cười nói với huynh trưởng của mình: “Tứ huynh, Triệu Tuấn này không tệ, vừa nhìn đã biết là nam nhi người Hồ chúng ta.”

Tứ điện hạ nghe vậy hồ hững gật đầu, y liếc nhìn Triệu Tuấn, nói: “Nếu Ngũ đệ của ta không rảnh bận tâm đến ngươi, đừng ngại tới tìm ta.”

Sau khi quãng lại lời này, y quát to một tiếng, “Đi.”

Vó ngựa tung bay, thanh niên quý tộc đã dẫn bước lao đi.

Thiếu nữ đằng sau đi ngang qua Triệu Tuấn, đột nhiên nghiêng đầu liếc mắt đưa tình rồi lao đi.

Trong nháy mắt, sau các các kỵ sỹ phủ bụi lên đầu tất cả mọi người, đã khuất bóng đằng xa.

Triệu Tuấn còn đang nhìn bóng lưng rời đi của những người đó đến ngẩn ngơ.

Hung phấn nhìn một lúc lâu, y kích động nói: “Uyển nương, trời không diệt ta!” Vừa kêu lên, y mới đột nhiên nhớ lại, Uyển nương vẫn ngồi trên xe ngựa, hơn nữa, nàng và y đang lục đục nội bộ.

Quay đầu lại, y liếc nhìn vẻ mặt bình thản và dáng vẻ dù sóng tới vẫn không sợ hãi của Phùng Uyển.

Mi nương xuất thân từ hồng quân, rất hiểu tâm tư nam nhân, vội vàng uốn éo nhích tới gần, nhẹ nhàng cúi mình, nũng nịu nói: “Thiếp thân chúc mừng phu chủ.”

Triệu Tuấn đang kích động, nghe vậy cười ha ha một tiếng. Nhìn khắp nơi, đặc biệt khi thấy ánh mắt của mấy gia phó chỗ Ngũ điện hạ, y vội vàng thu lại nụ cười, ôm eo Mi nương, hưng phấn nói: “Trời không tuyệt đường ta, trời không tuyệt đường ta. Mi nương, nàng có thấy không? Công chúa chú ý đến ta, Tứ điện hạ cũng lên tiếng chiêu dụ ta! Vừa mới đến Đô Thành đã gặp chuyện tốt này, nàng biết cái này gọi là gì không?”

Y thò hất ra một hơi, kiềm chế nổi kích động nói: “Cái này gọi là trời muốn ban phú quý cho ta.” Y lại nói: “May là đã rời xa Nguyên Thành.”

Vừa nói, y vừa đắc chí thỏa lòng nhìn xung quanh. Quả nhiên, những người hưng phấn kích động như y không hề thiếu, ánh nhìn của những gia phó kia đều tràn đầy vẻ kính trọng và mong đợi.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Nhìn Phùng Uyển, Triệu Tuấn vẫn đang kích động chột lạnh mặt, gần như là bất chợt, y lạnh lùng nói: “Sẽ có một ngày, nàng có hối cũng không kịp!”

Tất nhiên Mi nương biết y nói tới ai, không khỏi trầm than một tiếng, liếc nhìn Phùng Uyển, Mi nương khẽ nói: “Phu nhân cũng thật lỗ mãng.”

“Chi lỗi mắng ư?” Triệu Tuấn đang kích động, lập tức oán thán: “Nàng ta thay lòng đổi dạ, không biết liêm sỉ! Hừ! Nàng ta lập tức sẽ phải hối hận, nói không chừng bây giờ đang hối hận rồi.”

Nói tới đây, mặt y hiện vẻ đắc ý và vui mừng, ngẩng lên đầu, Triệu Tuấn trừng mắt thị uy với Phùng Uyển, nhảy lên xe ngựa. (Chic: Mang thằng này đi chôn!!!!!!!! Ngay và luôn!!!!!!!!)

Đoàn xe lại lên đường, trong tiếng kéo kẹt, mọi người càng không ngừng nghị luận, cười nói.

Phát Nhi liếc nhìn Phùng Uyển, lo lắng nói: “Phu nhân, nô tỳ cho rằng vào lúc này, người không nên cãi vã với lang chủ.”

Ả xoắn góc áo, có phần căng thẳng lại tỏ vẻ rất chân thành nói: “Vinh hoa một đời của phu nhân cũng đến từ phu chủ. Hay là phu nhân nói vài lời dễ nghe với lang chủ xem thế nào?”

Nghe giọng nói thành khẩn của Phát Nhi, Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Nàng liếc nhìn Phát Nhi một cái, khẽ rũ mắt, nói: “Biết rồi.” Giọng nói hơi lạnh, có ý muốn ả bót can thiệp vào.

Nghe vậy, Phát Nhi mất hứng, ả không khỏi thầm nghĩ: Đây là phu nhân khoan hậu thông tuệ trong lời đồn đó sao?

Đến lúc dùng bữa trưa.

Mọi người đều xuống xe ngựa, người hầu vội vàng bắc nồi nấu com.

Phát Nhi đi xuống rồi Phùng Uyển mới xuống, nàng khẽ bước đến trước lão bộc đánh xe cho nàng, khẽ nói: “Lão thúc.”

Lão bộc vội vàng quay đầu nhìn nàng, ánh mắt có vẻ kích động: Đã bao nhiêu năm rồi? Nữ lang vẫn gọi mình như hồi còn bé.

Phùng Uyển không để ý đến sự kích động của ông, lén lút đưa miếng ngọc bội có được ngoài ý muốn vào tay áo lão nhân. Nàng khẽ nói: “Ngọc bội này trị giá ba mươi mẫu ruộng tốt, ít nhất cũng phải được hai mươi tốt mới có thể bán. Sau khi có được tiền, ông tới ngoại thành phía tây, có một thương hộ họ Trương bán nhà, ông mua một ngôi nhà. Ngôi nhà đó lấy danh nghĩa cháu ngoại của bà con xa Tăng Tú của ông đi.”

Lão bộc tròn mắt há mồm nhìn Phùng Uyển, lời nói của nàng bao hàm mấy tin tức khiến ông kinh ngạc. Nữ lang rõ ràng chưa tới Đô Thành, vậy sao nàng biết ngoại thành phía tây có người họ Trương bán nhà? Quan trọng nhất là nhà mình có cháu ngoại của bà con xa ở Đô Thành, ông cũng vừa mới nhớ ra, sao phu nhân còn biết được tên? Còn tin nhiệm mà gửi gắm tài sản như vậy?” Cho dù lão thúc vẫn luôn tin tưởng từng lời từng chữ của nữ lang, lúc này cũng phản ứng không kịp.

Phùng Uyển nhìn ông, khẽ nói: “Tin tưởng ta, đi làm đi.”

.....

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Tăng Tú

Mấy ngày sau, đoàn xe vào Đô Thành.

Đô Thành này mới được lập khoảng ba bốn mươi năm. Hai bên đường đều là phủ đệ mới xây. Bởi vì đương kim bệ hạ thống trị có phương pháp, mười năm lại chưa gặp chiến tranh, trong thành người đến người đi, vô cùng hưng thịnh.

Kể từ sau khi gặp được Tứ điện hạ, Triệu Tuấn liền có dự tính buồn bán. Vì vậy y không đi tìm Ngũ điện hạ trước mà tìm một cái cơ, sau khi đuổi hạ nhân của Ngũ điện hạ, y mua một phủ đệ gần đây.

Tuy là Đô Thành nhưng phủ đệ ở đây không đắt, tuy vậy dưới sự thống trị của người Hồ, gian nhà nào cũng đơn giản thô lậu, thiếu vài phần tinh xảo và thoải mái.

Sau khi mua phủ đệ, Triệu Tuấn không còn nhiều tiền, càng không bằng anh bằng em.

Cho nên, hình như y có ý dần xếp, ra ngoài liên tiếp. Đầu tiên y cầu kiến Ngũ điện hạ, sau khi biết được Ngũ điện hạ có việc đi ra ngoài, y lại đi tìm Tứ điện hạ.

Y bận việc xã giao, lão người hầu đã đổi ngọc bội của Phùng Uyển lấy số tiền tương đương với giá trị hai mươi lăm mẫu đất, cũng mua phủ đệ mà nàng chỉ định. Nhắc tới cũng đúng dịp, gian nhà mà thương hộ Trương này bán có giá hai mươi mẫu ruộng tốt, đúng là cực hạn phu nhân cho phép.

“Phu nhân, đến rồi.”

Tăng lão thúc cất giọng khàn khàn. Ông nhìn bóng người trong ngõ hẻm phía trước, cười tươi để lộ rõ nếp nhăn trên mặt, “Phu nhân giỏi thật đấy, chưa từng gặp đã biết cháu trai của ta là một người đáng tin cậy. Ha ha, phu nhân người khoan hãy nói, Tú nhi của ta đây á, thật sự là một đại trượng phu.”

Tất nhiên nàng biết y là đại trượng phu.

Khóe miệng Phùng Uyển nhếch lên, nở nụ cười thật lòng, khẽ nói: “Chính là y sao?”

Tăng lão thúc vừa nhìn, nói luôn miệng: “Dạ, dạ, là nó đó.”

Đứng trong ngõ hẻm là một thanh niên cao ráo. Thanh niên này khoảng chừng hai mươi hai một tuổi, khuôn mặt góc cạnh, hai mắt sáng ngời có thần.

Đường nét ngũ quan y rõ ràng, vô cùng tuấn lãng. Đây là vẻ tuấn lãng khác với vẻ trắng trẻo đang thịnh hành thời bấy giờ. Màu da y rám nắng, tay chân thon dài mạnh mẽ, mái tóc dài đen nhánh tung bay theo gió. Nếu bên hông y có một thanh bội kiếm nữa, Phùng Uyển liền tin rằng, nói không chừng đại hiệp Quách Giải vang danh thiên hạ thời Hán cũng có đáng về thể kia.

Nói cũng kì quái, rõ ràng một trượng phu nghiêm nghị hiện ngang như vậy, nhưng khi nhìn hai người Phùng Uyển ánh mắt lại vô cùng chan hòa và khoan dung. Đây là sự khoan hậu toát ra từ nội tâm, có thể khiến cho người ta thả lỏng theo bản năng.

Thấy Phùng Uyển, thanh niên bước đến.

Tiếng bước đi của y rất lớn, mỗi một bước đều hùng dũng mạnh mẽ. Đi tới trước mặt hai người, thanh niên thi lễ, gọi Tăng lão: “Thúc.” Sau đó quay sang nói với Phùng Uyển nói: “Tạ ơn phu nhân đã tin ta.”

Y đang tạ ơn thật lòng. Bất kể người ở thời đại nào, có thể tin một người khác vô điều kiện như vậy, chính là lời khẳng định và ngợi ca lớn nhất đối với y.

Cho nên, thanh niên ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt nhìn Phùng Uyển còn có vẻ thân thiết và bình thản.

Phùng Uyển cũng đang nhìn y. Bốn mắt nhìn nhau, nàng tháo mũ sa của mình xuống, đôi mắt mỹ lệ thần bí ấy tràn ngập ý cười và sự ngưỡng mộ.

Nàng thật sự ngưỡng mộ y, một phu nhân quan viên như vậy lại ngưỡng mộ kẻ tiểu dân lỗ mãng như y.

Mới đầu thanh niên Tăng Tú ngẩn ra, thoáng cái y liền mỉm cười.

Nhìn y mỉm cười, Phùng Uyển cũng cười thân thiện. Trong phút chốc này, giữa hai người có cảm giác hân hoan tâm đầu ý hợp.

Tăng Tú cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, nói: “Dù tóc có bạc thì vẫn còn trẻ, nghiêng ô rồi lại như xưa, cổ nhân nói cảm có sai bao giờ.”

Y lui về phía sau một bước, cúi đầu thi lễ với nàng, cất cao giọng: “Phu nhân có chuyện gì xin cứ việc sai bảo.”

Phùng Uyển mỉm cười nói: “Đúng là có chuyện.” Nàng khẽ nói: “Ngươi vào ở trong gian nhà này đi.” Nàng mỉm môi cười, rồi nói: “Nhưng mà những bằng hữu kia của ngươi, không phải tri kỉ thì không cần đưa về.”

Lời của nàng vẫn thân thiết và ngẫu hứng, hơn nữa còn nói theo giọng như tỷ tỷ nói chuyện đệ đệ. Nhìn dáng vẻ của nàng, Tăng Tú cao lớn không khỏi buồn bực.

Sau khi Phùng Uyển nói xong lời này, nhìn mặt trời rồi nói: “Nhân lúc còn chút thời gian, chúng ta đi xem gian nhà này đi.”

“Dạ.”

Vừa đi, Tăng Tú vẫn không nhịn được, hỏi: “Vì sao phu nhân lại tin ta?”

Phùng Uyển mỉm cười, cất lời giải thích: “Tất nhiên nghe nói quân là đại trượng phu.”

Tăng Tú nhún mày, một hồi lâu y mới cười khỏ, nói: “Hình như đại danh của ta chưa truyền được xa như vậy.”

Phùng Uyển cười khanh khách, nàng nhưống mây, nói: “Ai nói? Truyền không xa thì sao ta lại biết?”

Nàng leo lên xe ngựa, Tăng Tú liền nhảy lên bên cạnh Tăng lão thúc rồi ngồi xuống.

Khi xe ngựa chạy lộc cạch lộc cạch, Tăng Tú chợt nói: “Mới một khắc đồng hồ đã nghe thấy phu nhân thờ dài mấy lần. Chẳng lẽ phu nhân có tâm sự?”

Phùng Uyển ngẩn ra.

Không nghe thấy nàng trả lời, Tăng Tú quay đầu lại. Ngay tại khoảng khắc nhìn vào mắt y, Phùng Uyển vẫn luôn mỉm cười chột rung rung nước mắt.

Nàng nhanh chóng quay đầu đi.

Kéo mũ sa đang đội thấp xuống dưới một chút, để nó che hết mặt mũi mình. Lúc này, Tăng Tú đưa tới một chiếc khăn tay, dịu dàng nói nhỏ, “Đừng buồn nữa.” Y hơi luống cuống.

Phùng Uyển cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau sạch, không lên tiếng nữa.

Một lúc lâu sau, xe ngựa rẽ vào một căn viện. Căn viện này có diện tích rất lớn, nhưng mà cỏ dại um tùm như rừng rậm nên mang vẻ cũ nát. Lốp rêu trên tảng đá tróc ra, còn có thể thấy được tường vây bị phá hủy, cái viện này đã xây quá lâu rồi.

Tăng lão thúc nhảy xuống xe ngựa, vừa buộc chặt dây cương ngựa vừa nói khẽ: “Phu nhân, gian nhà này cũ quá rồi, chỉ riêng sửa sang đã phải tốn không ít tiền của, thảo nào họ Trương này bán rẻ như vậy?”

Phùng Uyển gật đầu. Lúc này, Tăng Tú đã bước nhanh tới trước, mở đường cho họ.

Sau khi rẽ vài vòng, Phùng Uyển đi tới cái giếng trong viện.

Ở đây mọc lên một gốc cây nhãn to. Dưới tàng cây nhãn, còn có một miệng giếng khô cạn. Giống với phía ngoài kia, bụi cỏ dại cũng mọc ở đây.

Nhìn ra sau cây nhãn, nàng thấy một đồng cỏ dại đang men tới bức tường vây, mắt Phùng Uyển sáng lên.

Nhanh thôi! Nàng thu lại tầm mắt, mỉm cười, nói: “Lão thúc, trước tiên nghỉ ngơi đã.”

“Dạ.”

Hai người mới vừa ngồi xuống, giọng nói của Tăng Tú đã truyền đến từ bên ngoài, “Thúc, phu nhân, nơi này không có mấy loài như rắn, và cáo.” Bỗng nhiên y dừng lại rồi nói thêm: “Ta còn có việc, cáo lui trước.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, nghe tiếng bước chân của Tăng Tú đi xa.

Hồi lâu, nàng mới chỉ về hướng cỏ dại chỗ tường vây kia, khẽ nói: “Lão thúc, đào nơi đó lên!”

Lần này, Tăng lão thúc không do dự, y đáp: “Dạ!” Tăng lão lấy một cái cuốc sắt từ trong xe ngựa rồi đi ngang qua Phùng Uyển. Không thể dẫn lại niềm hưng phấn, cẩn thận hỏi: “Nữ lang, người có thuật dị nhân sao?”

Hỏi tới đây, ông lại vội nói: “Nữ lang yên tâm, lão nô dù có chết cũng không kể dị thuật của người cho bất kỳ kẻ nào khác!” Ông lại nói: “Dù là Tú nhi cũng không nói.”

Tất nhiên Phùng Uyển tin ông ta. Nàng gật đầu, khẽ nói: “Vâng, có được thuật trong mơ.”

Tăng lão thúc kích động hẳn lên, ông bước đi đến đồng cỏ dại, ra sức cuốc.

Cuốc đến nửa canh giờ, bùn đất đã chất thành đống cao ngất, phía dưới ngoại trừ gạch ngói đất đá thì không còn thứ gì khác. Tăng lão nhìn thoáng qua phía Phùng Uyển, thấy nàng vẫn thản nhiên, liền đào tiếp.

Lát sau, cái cuốc vang tiếng “choang” giòn tan.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Binh Thư

Tăng lão thúc sùng sốt, lập tức phản ứng lại. Ông ném cái cuốc xuống, hai tay chuẩn bị bới bùn đất.

Chỉ chốc lát, ông khẽ nói: “Phu nhân, là một cái hũ.” Lại bới thêm nữa, ông kích động cất giọng khàn khàn: “Không đúng, là ba cái.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, đi tới phía sau ông.

Lúc này Tăng lão thúc lại cầm cuốc lên, cẩn thận gạt bùn đất bên cạnh cái hũ, ông cúi người xuống, ôm lấy cái lên.

Ba cái hũ này cũng không to, phía trên dùng da trâu phủ kín.

“Mở ra.”

“Dạ.”

Tăng lão thúc mở da trâu của một cái hũ, ghé mắt vào xem, nói thẳm: “Không có gì?” Ông cầm lên lắc lắc rồi nói: “Có đồ.”

Ông thò tay vào, lấy một quyển sách lụa ra.

Ông giao quyển sách lụa cho Phùng Uyển, chuyển sang cái hũ thứ hai.

Sách lụa vừa đến tay, trái tim Phùng Uyển liền đập chậm một nhịp. Là nó!

Trên sách lụa viết bốn chữ: Binh pháp Chu thị. Quả nhiên là binh thư mà thống soái Chu Á Phu triều Hán tận tay viết.

Sau khi Hán triều bị diệt vong, Trung Nguyên lâm vào thời kỳ chiến loạn lâu dài. Cho tới bây giờ, trong tay những quý tộc triều Tấn vẫn còn giấu không ít sách cổ quý giá. Nhưng mà hàng loạt sách cổ có giá trị đã bị nhấn chìm trong tro bụi của lịch sử.

Cũng bởi vì các quý tộc chiếm giữ sách cổ, các sĩ phu bản hàn có thể biết chữ đã là rất giỏi rồi, còn chuyện có thể tiếp thu kiến thức thì đúng là chuyện không tưởng. Cho nên ở triều Tấn, không ít sĩ phu bản hàn có chí hướng phải bán mình làm nô, để có cơ hội học tập kiến thức.

Như vậy, dù họ không có tiền đồ, nói không chừng hậu bối của họ còn có thể thoát khỏi cảnh bản hàn.

Dưới tình huống như vậy, binh pháp quý giá không gì sánh bằng. Gặp thời buổi loạn lạc, ăn bữa nay lo bữa mai, bao nhiêu nam nhi có chí khát khao có được một tờ binh thư, khát khao có thể ra chiến trường giành phú quý, lên làm quan lại giàu có.

Giống như Vệ Tử Dương, kiếp trước, chàng nhận được bản binh pháp của Chu thị này mà đã được tung hoành ngang dọc.

Nàng thu sách lụa vào trong tay áo, Tăng lão thúc cất giọng run run: “Vàng?”

Phùng Uyển cúi đầu nhìn.

Cái hũ kia cũng đã được mở ra, bên trong ánh vàng rực rỡ. Đúng là một hũ vàng.

Sau khi Tăng lão thúc nói ra chữ kia, vội vàng bịt kín da trâu lại, giao cái hũ cho Phùng Uyển.

Cái hũ thứ ba vẫn là vàng lá.

Phùng Uyển thấy Tăng lão thúc xúc động đến mức run tay, sai bảo: “Không có người, đổ ra đếm xem.”

“Dạ.”

Hai hũ vàng lá rải đầy dưới đất, Tăng lão thúc cất giọng run run: “Phu nhân, tổng cộng hai trăm lá vàng.” Dừng lại một chút, ông dẫn lại niềm xúc động, nói: “Nếu là ở triều Tấn, những thứ này có thể mua được vài trăm cánh đồng phì nhiêu không?”

Phùng Uyển từ một tiếng, nói: “Chôn chúng lại.”

“Hả? Vàng?”

“Lão thúc, ông để lại năm mươi lá, cho Tăng Tú giữ, phòng khi có việc gấp.”

“Dạ.”

Tăng lão thúc là một người thận trọng vững vàng, sau khi ông chôn hũ lại, cẩn thận lấp hố xong, sau đó chuyển một đồng củi ở bên cạnh che lên. Có lẽ sau khi củi mục nát, hố này lại rậm rạp cây cỏ trở lại.

Sau khi làm xong, Phùng Uyển bảo ông phủi bùn đất trên người mình đi, sau đó đi xe ra khỏi viện.

Mãi cho đến ra phố, Tăng lão thúc vẫn còn quay lại nhìn mãi. Ông nhếch mép cười nói: “Phu nhân, chúng ta có thể sửa chữa đôi mới căn viện này rồi.”

Có tiền, ông cũng lo lắng.

Phùng Uyển quay đầu lại liếc nhìn, lắc đầu rồi khẽ nói: “Việc này không vội.”

Đi một lát, Tăng lão thúc hỏi: “Phu nhân, chúng ta đi đâu?”

“Trở về thôi.”

“Dạ.”

Trở về phủ, Phùng Uyển cho Phát nhi lui ra, cầm một quyển sách lựa mới tinh chép binh thư của Chu thị.

Chữ của nàng vốn đẹp đẽ đều đặn, hiển nhiên đã từng khổ luyện. Nhưng ở nơi mạn di này, kiểu chữ đó thật sự khiến người khác chú ý.

Khoảng ba ngày sau, khi Phùng Uyển chép hết quyển sách lựa, nàng giao lại cho Tăng lão thúc, bảo ông chôn cẩn thận dưới cây nhãn đó, sau đó Phùng Uyển ra khỏi phòng.

Lần này, người đánh xe cho nàng là người của Triệu Tuấn.

Xe ngựa chạy tới ngã tư đường náo nhiệt nhất, người đánh xe mới tò mò, hỏi: “Phu nhân, giờ đi đâu?”

Phùng Uyển khẽ nói: “Đi tìm Vệ Từ Dương.”

Người đánh xe này nghe vậy, nhếch mép cười một tiếng, vui vẻ nói: “Cũng biết phu nhân sẽ ra tay. Phu nhân không biết, mấy ngày nay lang chủ gặp phải khó khăn, đã buồn đến mức không ăn nổi cơm rồi.”

Y chờ Phùng Uyển đau lòng.

Phùng Uyển cũng nhẹ nhàng ừ một tiếng. Giọng nói rất nhỏ, người lái xe không biết nàng có lo lắng hay không.

Chỉ chốc lát, xe ngựa đã đến phủ đệ của Vệ Từ Dương. Phủ đệ không lớn, ngay cạnh phủ đệ của Ngũ điện hạ. Cứ như y gọt một góc, xây tường vây rồi giao lại cho Vệ Từ Dương vậy. Tường vây này còn rất mới, bùn đất phía trên còn chưa khô.

Phùng Uyển nhảy xuống xe ngựa, đi thẳng về phía cổng phủ. Người gác cổng đang tiến lên, nàng cúi mình thi lễ, cất giọng trong veo: “Bạn cũ ở Nguyên Thành, phụng mệnh đến đây gặp.”

Phụng mệnh? Người gác cổng kia vội vàng lui về phía sau, cung kính nói: “Xin mời.”

Phùng Uyển gật đầu, nói với người lái xe kia: “Đứng đó chờ.”

Nàng bước vào cổng.

Mới vừa đi vào đình viện, nàng đã nghe thấy tiếng la hét. Trong tiếng la hét, một người hầu lớn tiếng khen: “Tài bắn cung của lang chủ quả là vô song!”

“Giả mà tài bắn cung vô song? Cũng chỉ bình thường.” Chính là giọng nói lạnh lùng êm tai của Vệ Từ Dương.

Bước chân Phùng Uyển thay đổi, đi đến theo hướng có tiếng nói.

Đi qua khu vườn rơi đầy hoa đào, bóng dáng của nàng vừa xuất hiện, Vệ Từ Dương đã trầm giọng quát lên: “Ái?”

Phùng Uyển dừng bước, nàng nói rõ ràng: “Bạn cũ từ Nguyên Thành, đến đây cầu kiến.”

Tiếng nói vừa dứt, Vệ Từ Dương liền bước đến.

Giờ phút này ánh mặt trời rực rỡ, mặt phượng chuyển động, mỹ nam tuyệt thế vô song đi dưới cây đào. May là hoa đã tàn, nếu vẫn còn hoa sẽ khiến người ta cảm thấy cảnh xuân sắc hoa chói lọi.

Vừa nhìn thấy Phùng Uyển, Vệ Từ Dương đã nghiêng mắt nhìn, chàng cười khẩy nói: “Phu nhân cũng thật thủ đoạn! Rõ ràng ta đã sai bảo, không cho bất cứ kẻ nào đi vào.”

Phùng Uyển nghe thấy chàng giễu cợt, vẫn cười nhạt.

Chàng bước đi đến trước mặt nàng.

Vọt tới cách nàng có nửa cánh tay, đột nhiên Vệ Từ Dương dừng bước. Chàng chợt duỗi tay ra, giữ lấy cánh tay nàng.

Rõ ràng vô cùng mạnh mẽ cô chấp, như thể hổ sói tấn công, nhưng khi nắm lấy tay nàng, chàng lại bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng.

Chàng cúi đầu thấp, đôi mắt tà mị lấp lánh, vô cùng mỉa mai, “Phu nhân vội vã như vậy, chẳng lẽ đã nghĩ kỹ, muốn làm thị thiếp của ta?”

Giọng nói trầm thấp mà mỉa mai, lay động thần trí con người.

Nói thật, thiếu niên Vệ Từ Dương này thật đẹp, chàng lại gần nàng như vậy, nói lời như vậy, trái tim như sắt đá của Phùng Uyển cũng đột nhiên đập mạnh một nhịp.

Nàng nhanh chóng bình ổn lại lòng mình.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng. Gần như là đột nhiên, nàng khoan thai cười một tiếng.

Nụ cười này thật đẹp, Vệ Tử Dương thậm chí cảm thấy được mắt nàng có một sức mạnh hút lấy hồn phách con người.

Khi chàng nhìn đến ngáy người thì Phùng Uyển lại gần chàng, môi của nàng dán vào mặt chàng, cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Biết quân trách ta. Hôm nay đến đây, cũng chỉ muốn giúp quân một tay.”

Lời nói vừa dứt, nàng lui về phía sau nửa bước, cúi thấp thi lễ với Vệ Tử Dương. Phùng Uyển nói rõ ràng: “Chủ công, thần phụ có vật quý, nguyện dâng cho chủ công.”

Nàng lấy sách lụa từ trong tay áo ra, cung kính đưa lên.

Vệ Tử Dương nhìn chằm chằm vào nàng, đưa tay nhận lấy.

Mới giờ một chút, khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng đã hiện vẻ kinh ngạc.

Nắm sách lụa này thật chặt, giọng nói của chàng trở nên khàn khàn, “Nàng có yêu cầu gì?”

Phùng Uyển vẫn chấp tay như nam tử, cất giọng trong trẻo: “Dân phụ chỉ cầu xin được chủ công che chở.”

“Che chở?” Vệ Tử Dương cười lạnh, nói: “Vậy phu chủ của nàng đâu?”

Phùng Uyển nói với giọng véo von: “Chàng tự có cơ duyên, không liên quan đến dân phụ.”

“Hay cho không liên quan đến nàng.” Vệ Tử Dương duỗi tay phải ra, lại kéo nàng ôm vào trong ngực. Chàng cúi đầu, đôi mắt tà mị kia mang vẻ thành thật hiếm hoi, “Phụ nhân nàng rất thú vị. Nói thật đi, nàng có bằng lòng làm thị thiếp của ta không?”

Chàng vẫn cần sự chú ý của Ngũ điện hạ, cho nên nàng vẫn chỉ có thể làm thị thiếp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Không Thể

Nhận ra sự nghiêm túc trong lời nói của Vệ Tử Dương, Phùng Uyển cũng chỉ tỏ vẻ phục tùng khiêm tốn, khẽ nói: “A Uyển không thể.”

“Ồ, không nỡ bỏ lại phu chủ của mình sao?” Vệ Tử Dương cười lạnh một tiếng, nhướn mày nói: “Cũng không nỡ bỏ lại địa vị phu nhân này?”

Chàng đưa tay nâng cằm Phùng Uyển lên, nhìn chằm chằm vào nàng, đôi mắt đẹp để điểm lệ của chàng vừa lạnh lẽo vừa tàn nhẫn: “Phùng thị A Uyển, nàng có tin không, làm thiếp của ta còn cao quý gấp trăm lần làm thê của y!”

Giọng điệu kiêu ngạo đến mức này, tự tin đến mức này!

Chàng nhìn thẳng về phía Phùng Uyển, ánh mắt không bỏ qua một sự biến hóa nhỏ nào trên gương mặt nàng.

Phùng Uyển khép mắt, nàng biết mình đã đi đến bước đường này, tuyệt đối không thể để cho nam tử trước mắt nghĩ rằng mình xem thường chàng, hoặc không tin tưởng chàng.

Nàng cúi đầu, hàng mi dài run rẩy, một lúc lâu mới nói một câu tối nghĩa: “Chàng là phu quân của ta.”

Đây mới là lời giải thích hợp tình hợp lý nhất.

Vệ Tử Dương hừ lạnh một tiếng, chàng buông cằm nàng ra, “Đúng là ngu ngốc không ai bằng!”

Cũng không biết lời này của chàng, là đang mắng Phùng Uyển hay là Triệu Tuấn?

Phùng Uyển vẫn chỉ khép mi buông mắt.

Vệ Tử Dương không nhìn nàng nữa, chàng lấy cuốn sách lụa ra, nhìn cẩn thận một lượt, đột nhiên nói: “Đây là do chính nàng viết?”

“Đúng vậy.”

Vệ Tử Dương chần chừ, chàng nhìn nàng, từ từ hỏi: “Chu Á Phu là gì của nàng?”

Chu Á Phu là danh tướng hàng đầu của triều Hán, là một thống soái xuất sắc, phụ nhân trước mắt này, dù không phải là đời sau mà chỉ có họ hàng với y thôi cũng đã được xem như là xuất thân từ danh môn rồi.

Một nữ lang xuất thân từ danh môn đại hộ ở Trung Nguyên, thảo nào có thể giữ được cử chỉ ung dung như thế.

Trong lúc Vệ Tử Dương suy nghĩ, Phùng Uyển lại không trả lời, nàng chỉ cúi đầu, yên lặng để mặc Vệ Tử Dương đánh giá.

Nàng muốn cho nam tử trước mắt biết rằng, nàng vẫn còn nương tay, lúc này nàng có thể lấy được bình thư, có lẽ tiếp theo, nàng có thể lấy được cả kẻ sách trị quốc.

Nàng không có gì cả, không có tổ tông xuất sắc, không có chỗ dựa vững chắc, không có phụ huynh có thể tin cậy. Trong thời buổi loạn lạc này, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối không quen biết ai. Nàng nghĩ, nếu như may mắn được người khác coi trọng, nàng nhất định phải khiến người đời tin rằng, nàng có chỗ dựa, nàng có ích.

Sự có ích của nàng mặc dù chỉ do đối phương tự suy đoán, nhưng tại lúc chiến tranh nguy hiểm thế này, ít nhất, người ta sẽ không dễ dàng hy sinh nàng, xem nàng như thứ bỏ đi.

Thấy Vệ Tử Dương vẫn cứ nhìn mình chằm chằm mà trầm tư, Phùng Uyển cúi người, nói khẽ: “Chủ công, thiếp cáo lui.” Dứt lời, nàng xoay người rời đi.

Mới đi được hai bước, Vệ Tử Dương gọi: “Khoan đã.”

Chàng đi đến phía sau nàng, nhìn bóng dáng uyển chuyển duyên dáng của nàng lặng lẽ đứng trong gió, nhìn cái gáy trắng nõn kia, chàng đột nhiên cúi thấp người thi lễ.

Phùng Uyển không quay đầu lại.

Nàng bước nhẹ về phía trước, cho đến khi nàng đã đi được một lúc lâu, ở phía sau nàng, Vệ Tử Dương vẫn giữ nguyên tư thế cúi người.

Phùng Uyển ra khỏi viện, nhảy lên xe ngựa, ra lệnh: “Trở về thôi.”

“Dạ.”

Ngồi trong xe ngựa, Phùng Uyển thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhắm mắt lại, dựa vào sập, âm thầm nhớ lại nội dung trong binh pháp của Chu thị.

Ở kiếp trước, dù nàng được xưng là thông tuệ nhưng lại chưa bao giờ tiếp xúc với chuyện quân sự, nàng không biết mình có tài năng ở phương diện này hay không. Nghĩ lại, vào thời buổi loạn lạc thế này, biết thêm chút cũng không phải không tốt.

Xe ngựa đi trên đường, dường như cứ cách hai khắc lại có một đệ tử quý tộc nghênh ngang lao qua. Dù là Phùng Uyển hay mấy người bán hàng rong ven đường đều vội vàng tránh qua một bên, núp ở một góc chờ bọn họ đi qua. Có người tránh không kịp, hoặc là bị đá văng ra xa, hoặc là bị đánh bầm dập cả người, thậm chí ới cả máu tươi, không thể sống nổi nữa.

Mọi người xung quanh thấy tình cảnh như vậy đều chỉ có thể trơ mắt nhìn. Họ đã thấy những cảnh tượng như vậy rất nhiều lần rồi.

Phùng Uyển cũng trơ mắt nhìn, bởi vì cảnh tượng như thế này, nàng cũng đã tập mãi thành quen. Nàng từng nghe người ta nói, quý tộc đất Tấn không phải như thế, quý tộc đất Tấn dù cao không thể với tới, nhưng họ nói năng nho nhã, làm việc phong lưu, quan trọng nhất là họ rất quan tâm đến danh tiếng của mình, quan tâm đến dư luận trong giới thượng lưu. Cho nên trước mặt thứ dân, họ luôn tỏ vẻ nho nhã lễ độ. Mà những thứ dân kia, cuộc sống cũng khá giả, có gạo cơm ăn không hết, thường xuyên mặc quần áo đẹp đẽ, tay trong tay ngăn cản xe ngựa của mấy vị danh sĩ và mỹ nam, yêu cầu bọn họ dừng xe để mình có thể thưởng thức sắc đẹp của họ.

Thật đúng là một nơi khiến người ta ao ước muốn đến sống. Phùng Uyển nhìn về phương Nam, mắt sáng ngời nghĩ: Trong đời ta, nếu có thể đến Kiến Khang một lần, chết cũng không hối tiếc.

Trong lúc Phùng Uyển đang suy nghĩ lung tung, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ngay lúc đó, có tiếng nói truyền đến: “Người ở bên trong là Phùng thị Uyển nương sao?”

Là giọng nói của phụ tá bên cạnh Ngũ điện hạ.

Phùng Uyển vội vàng vén rèm xe lên, khiêm tốn thi lễ, nói: “Dạ đúng.”

“Phụ nhân này cũng thật biết lễ nghĩa.” Vị phụ tá này cười cười, liếc nhìn vào xe mấy lần, hỏi: “Phu chủ của nàng đâu?”

“Phu chủ của thiếp thân còn ở trong nhà.”

“Ồ?” Vị phụ tá nói: “Đã tới Đô Thành sao không đi bái kiến Ngũ điện hạ?” Ngự phủ của Triệu phủ vội đáp: “Lang chủ nhà nô tài đã cầu kiến rồi ạ.”

Vị phụ tá trợn mắt nhìn ngự phủ, cười nói: “Phu nhân thật không biết cách trị gia.” Dừng một chút, y vung tay áo, nói: “Bảo phu chủ của nàng biết điều

một chút đi!”

“Dạ.”

Phùng Uyển nghiêm nghị xác nhận, đợi đến khi vị phụ tá kia rời đi, nàng mới bảo ngự phu đánh xe trở về.

Vừa đi, ngự phu vừa thăm nói: “Phu nhân, lang chủ rõ ràng đã cầu kiến Ngũ điện hạ nhưng lại không được gặp. Giờ còn nói mấy lời này, cứ như lang chủ nhà ta không hiểu biết lễ tiết.”

Lang chủ nhà y tất nhiên không biết lễ tiết! Chư vị điện hạ đều cao quý, lúc đấu tranh gay gắt, y và cầu kiến Tứ điện hạ, vừa muốn giao hảo với Ngũ điện hạ, lập trường không vững như thế, chủ tử nào thích được chứ?

Những đạo lý này nói thì đơn giản, nhưng nếu chỉ là một người bình thường không được tiếp xúc với kiến thức và tư tưởng mà tiền nhân truyền lại, chắc hẳn phải trả cái giá thật đắt mới có thể hiểu được những kiến thức mà tưởng như người người đều biết này.

Huống chi, Triệu Tuấn xuất thân là người Hồ, dù có được kiến thức sâu rộng cách mấy thì vẫn không thể sánh bằng những người xuất thân thư hương như Phùng Uyển.

Nhưng Phùng Uyển cũng không định nhắc nhở Triệu Tuấn. Nàng nghĩ: Nghe người kia nói, Ngũ điện hạ có vẻ như muốn dùng Triệu Tuấn. Lẽ nào, là Vệ Tử Dương nói gì đó?

Khi xe ngựa đang lẳng lẳng chạy, đột nhiên, ở phía bên trái con đường lại truyền đến tiếng cổ nhạc.

Tiếng cổ nhạc từng các, xen lẫn tiếng cười vui ồn ào, quả thật rất náo nhiệt.

Phùng Uyển nhìn sang, ngự phu cũng nói: “Phu nhân, bên kia thật náo nhiệt.” Ý tứ rất rõ ràng, y muốn đi xem một lúc.

Y gọi một lần, lại không thấy Phùng Uyển lên tiếng, bèn quay đầu nhìn. Y thấy Phùng Uyển đang nhíu mày suy nghĩ điều gì đó.

Ngự phu lắc đầu, vung roi lên, định chạy về Triệu phu.

Đúng lúc này, giọng nói của Phùng Uyển vang lên, “Đi xem một lát,” Ánh mắt nàng ki lạp, sắc mặt hơi lạnh lùng, giọng nói trầm thấp: “Là ả! Quả nhiên cũng đến Đô Thành.... Được thôi, xem thử ả ta nở mày nở mặt ra sao.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đường Hẹp

Xe ngựa đi về phía con phố náo nhiệt kia.

Con đường này xưa nay vẫn rất đông đúc, nhưng lúc này, quả thật vô cùng tấp nập. Mọi người chen chúc ở hai bên đường, chỉ tro giữa đường. Xe ngựa đi đến đây cũng dừng ở bên cạnh, yên lặng chờ đợi ngũ đang đi giữa đường.

Giữa đường, có một chiếc xe ngựa sơn màu vàng đang đi đến. Có điều chiếc xe ngựa này không nóc không vách, trên ván gỗ bằng phẳng, có mấy thiếu nữ xinh đẹp ngồi vững vàng, mặc quần áo đất tiền sắc sỡ sắc màu.

Hai bên thiếu nữ là hai đội quân trang bị giáp sắt, cầm trường kích trong tay, vừa thét vừa chỉ tro mấy mỹ nhân, không hề tôn trọng.

Người đi đường chỉ tro bình luận mấy mỹ nhân từ đầu đến chân, một tên mập gần bên cạnh xe của Phùng Uyển chảy nước miếng, mê đắm nói: “Mấy vị hoàng tử kia thật có phúc, nhiều mỹ nhân vui vẻ chạy đến Đô Thành như vậy, mặc cho bọn họ lựa chọn. Chắc chắn chắc, quả là có phúc, quả là có phúc.”

Phùng Uyển ngồi trên xe ngựa, nghe vậy thì cười cười. Nàng vén rèm xe lên, xuyên qua đồng đầu người chỉ chỉt, nhìn về phía thiếu nữ đang ngồi ở giữa kia.

Thiếu nữ kia mặc bào phục màu vàng hoa văn hoa đà. Bào phục của người Tần rộng rãi vô cùng, chỉ cần một con gió thổi qua có thể nhìn thấy hết bên dưới áo bào, còn có hương thơm thoang thoảng. Hơn nữa, những mỹ nhân kia lại còn không mặc thêm bất kỳ xiêm y gì bên trong.

Một con gió thổi qua, mấy giọng nói bàn luận vang lên bốn phía, tỏ vẻ giễu cợt, mấy kẻ còn tỏ vẻ soi mói. Có mấy quý tộc vốn đã nhìn quen sắc đẹp, lúc này cũng mê đắm, nhìn mấy mỹ nhân không chớp mắt, âm thầm bình luận, liếc nhìn chỉ tro.

Phùng Uyển biết đương kim bệ hạ quả thật hơi hoang dã. Nàng nhìn thiếu nữ mặc bào phục có hoa văn hoa đào kia, thầm nghĩ: Phùng Vân, người đến

đây vì phú quý, có điều lần này có ta ở đây, e rằng người không được thuận lợi như thế!

Nàng quay mặt đi, ra lệnh: “Trở về đi.”

Ngự phu không động dậy, y sững sờ nhìn mấy mỹ nhân, cho đến khi Phùng Uyển kêu hai tiếng mới khôi phục tinh thần, vừa thu mắt thì lại liếc thấy Phùng Vân. Lập tức, ngự phu chỉ vào Phùng Vân, vui mừng hét lớn: “Phu nhân, là Tứ cô tử! Đó là muội muội của người, Tứ cô tử! Nàng ta vào cung rồi!”

Tiếng kêu vang dội của ngự phu khiến nhiều người quay đầu nhìn lại. Cảm giác được ánh mắt của mọi người nhìn mình, ngự phu ưỡn ngực, tỏ vẻ đắc ý.

Lần này, Phùng Uyển phản ứng hơi chậm, cho đến khi xe ngựa đi được vài chục bước, đến một ngõ hẻm, nàng mới nhìn về phía Phùng Vân kêu lên, “Tứ muội vào cung?” Trong lời nói mang theo ý mơ hồ: “Nhưng Ngũ điện hạ?”

Nàng nói đến ba chữ Ngũ điện hạ, giọng nói rất thấp, trừ ngự phu không ai nghe rõ.

Ngự phu còn đang hoa mắt say mê nhìn mỹ nhân, nghe vậy phản ứng kịp thời, lập tức đáp: “Phu nhân yên tâm, Tứ cô tử không hợp mắt của Ngũ điện hạ đâu.”

Giọng nói của y không hề kiềm chế. Chẳng những vậy, y còn vô cùng đắc ý mà cất cao giọng.

Ngự phu không chú ý tới, giọng nói của y vừa cất lên, giữa con đường náo nhiệt ồn ào này, có một hai người lộ vẻ trầm tư.

Phùng Uyển đáp qua loa một tiếng: “Dừng xem nữa, đi thôi.”

“Dạ.” Ngự phu vừa đánh xe, vừa lưu luyến nhìn Phùng Vân và mấy mỹ nhân, miệng còn nói: “Phu nhân, lang chủ mà biết được chuyện này, chắc sẽ vui lắm.”

Phùng Uyển cười cười.

Nàng cũng quay đầu nhìn Phùng Vân. Từ góc độ này mà nhìn, ả ta đang ngồi trên xe chậm rãi đi, nụ cười như hoa, vẻ mặt xinh đẹp, nhưng ánh mắt kia làm hàm chứa dã tâm.

Xem ra, mình cho ả biết đến hai chữ “quý nhân”, quả thật đã tạo cho ả lòng tin và dũng khí không nhỏ.

Phùng Uyển cười lạnh, lúc này nàng cũng không vội về phủ, nói với ngự phu: “Đi dạo thêm lát nữa.”

“Dạ.”

Trong tiếng lộc cộc của xe ngựa, Phùng Uyển nhìn về phía mấy cửa hàng xung quanh, ngắm nghía đường phố.

Nơi này, tất cả đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Quen thuộc như thời gian trôi qua vậy.

Phùng Uyển nhắm mắt lại.

Xe ngựa đi một lúc, Phùng Uyển khẽ nói: “Dừng một chút.”

Nàng nhìn về phía một chiếc xe ngựa trong đám người kia. Khi rèm của xe ngựa bên kia được vén lên, nàng thấy một thiếu nữ xinh đẹp mang dáng vẻ người phương Bắc, ngũ quan sắc sảo, đang nhìn xung quanh,

Thiếu nữ kia?

Phùng Uyển nhìn nàng ta, khẽ nói: “Đánh xe sang trái.”

“Dạ.”

Xe ngựa vừa mới chạy tới chỗ thiếu nữ kia, thiếu nữ lại nói một câu với ngự phu, xe ngựa kia đột nhiên tăng tốc, trong nháy mắt liền vượt qua khỏi xe ngựa Phùng Uyển.

Phùng Uyển quay đầu lại, đưa mắt nhìn bóng dáng nàng ta đi xa, lắc đầu, trầm nghĩ: Cơ duyên vẫn chưa tới sao.

Lại đi lòng vòng qua mấy nẻo đường, Phùng Uyển mới chịu trở về.

Khi xe ngựa chậm rãi tiến cổng Triệu phủ, ngõ hẻm kia mới xuất hiện một bóng người. Người nọ nhìn chăm chăm tấm biển của Triệu phủ mấy lần, mới xoay người bỏ đi.

Y vừa vừa rời đi, Phùng Uyển vừa xuống xe ngựa lập tức dừng chân. Nàng nhìn qua cổng theo bóng dáng người nọ, trầm nghĩ: Đi theo đến một canh giờ, thật kiên nhẫn. Xem ra, có vài người đã xem Phùng Vân thành kinh địch rồi.

Triệu Tuấn không có ở trong phủ, Mi nương đang nói chuyện ồn ào cùng mấy tỷ nữ, thấy Phùng Uyển đến, các nàng lập tức ngậm miệng.

Phùng Uyển đến trước mặt họ.

Nhìn sắc mặt khác thường của họ, nàng nhú mày: “Đang nói chuyện gì?”

Mọi người cúi đầu không nói.

Phùng Uyển càng cau chặt mày, nàng lại hỏi: “Các người đang nói chuyện gì?”

Thấy giọng nói nàng hơi có ý tức giận, mọi người sợ hãi. Mi nương cúi người, lúng ta lúng túng nói: “Chủ mẫu, Quyên nhi đã lên đường, nhưng lang chủ lại giữ nàng ta lại.”

Quyên nhi? Tỷ nữ thông phòng bị đưa đến nông thôn kia? Xem ra mình lạnh lùng với Triệu Tuấn khiến y không vui rồi.

Nàng gật đầu, nói: “Chỉ có vậy thôi sao?”

Chuyện này còn chưa phải chuyện lớn sao? Mi nương trợn mắt nhìn Phùng Uyển, lại đụng phải ánh mắt nàng, liền vội vàng cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Lang chủ ở hồng lâu hai đêm liên tiếp. Nghe nói mấy ả ở hồng lâu rất thích chàng, chỉ mong được qua đêm cùng chàng.”

Vừa nói ra chuyện lo lắng nhất trong lòng, Mi nương liền hỏi hận: Phu nhân rất hào phóng, nếu không nàng cũng không nạp một kẻ xuất thân hồng lâu như mình vào hầu hạ phu chủ.

Suốt đường đi, Triệu Tuấn và Mi nương như hình với bóng, dịu dàng đa tình khiến Mi nương có được hạnh phúc mà nàng chưa từng dám ao ước. Nhưng ai ngờ, y vừa vào đến Đô Thành, chưa nhận được chức quan đã yêu thương người khác mất rồi.

Phùng Uyển liếc nhìn nàng, khi Mi Nương đang nao núng, hồ hững nói: “Chỉ vậy thôi sao?”

Mi nương quý phịch xuống đất, cầu khẩn: “Phu nhân, lang quân rất ngưỡng mộ phu nhân. Khi ở cùng Mi nương, chàng cũng thường gọi sai tên. Mi nương cho rằng chỉ cần phu nhân bằng lòng, lang quân chắc chắn sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Nàng chảy nước mắt nhìn Phùng Uyển, “Phu nhân, chàng là phu chủ của chúng ta, là trời của chúng ta. Phu nhân cần gì phải giận dỗi trẻ con thế này?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Lấy Lòng

Khi Mi nương khóc lóc van xin, người hầu đều nhìn về phía Phùng Uyển, ánh mắt của họ mang ý nói Phùng Uyển không hiểu chuyện.

Phùng Uyển cúi đầu, lạnh lùng nhìn Mi nương mấp máy môi.

.....

Giây phút trước khi chết đó, nàng vô cùng oán giận, nàng rất rất muốn biết, Triệu Tuấn có tham gia vào vụ việc đó không.

Sau đó, mấy ngày sau khi tỉnh lại, nàng hỏi tường lại tình cảnh kiếp trước của mình hết lần này đến lần khác, hỏi bản thân hết lần này đến lần khác: Tại sao nàng lại rơi vào kết cục như vậy? Rốt cuộc nàng đã làm sai điều gì?

Nàng suy nghĩ từng chuyện một, hiểu ra từng chi tiết một.

Không biết tại sao, càng hiểu ra thì lòng nàng càng lạnh. Nhìn thấy Triệu Tuấn về nhà, nàng không hề có tâm trạng vui hời.

Rũ mắt xuống, trong những giọt nước mắt mong đợi của Mi nương, Phùng Uyển khẽ nói: “Biết rồi, đứng lên đi.”

Nàng không đỡ dậy, thậm chí không thèm để ý, phát tay áo đi vào phòng.

Nhìn bóng lưng của nàng, Mi nương ngơ ngác hỏi: “Như vậy chủ mẫu đã đồng ý hay chưa?”

Tỷ nữ lắc đầu, vẻ mặt cũng mơ hồ.

Sau khi Phùng Uyển tắm rửa thay y phục, cứ ở trong phòng mãi mà không ra ngoài.

Sắc trời càng ngày càng tối, dần dần, trăng tròn treo lên ngọn liễu, dần dần, ngọn đèn dầu sáng ngời cũng trở nên leo lắt.

Phùng Uyển suy đi ngẫm lại về binh thư Chu thị, lúc này cũng mệt mỏi, nàng sai bảo: “Đập đèn.”

Tỳ nữ đáp: “Dạ.” Rồi cất bước tiến lên.

Nàng mới vừa cất bước, tiếng bước chân chậm rãi chợt vọng tới.

Tiếng bước chân của nam nhân, bây giờ thì chỉ có thể là lang chủ. Tỳ nữ đó lộ vẻ vui mừng, cũng không đợi Phùng Uyển sai bảo, đã lặng lẽ lui xuống.

Tiếng bước chân đi tới cửa phòng.

Sau đó, tiếng gõ cửa hỗn loạn “ỳnh ỳnh ỳnh” vang lên. Cùng lúc đó, giọng nói ồn ã chứa men say, lẻ nhà lẻ nhè truyền tới, “Mở cửa! Mở cửa! Uyển nương, cô mở cửa cho phu chủ đi!”

Rõ ràng cửa chỉ cài then hờ, y không biết đường kéo ra, lại đập cửa ầm ầm, thấy vậy tỳ nữ kia cũng sốt ruột.

Trong tiếng thét đinh tai nhức óc, giọng nói trong trẻo của Phùng Uyển vang lên: “Không còn sớm nữa, phu quân trở về phòng của Mi nương nghỉ ngơi đi.”

Triệu Tuấn không nhúc nhích, y đập cửa bồm bộp, hét lên: “Ta không muốn đi, ta muốn ngủ cùng Uyển nương của ta!”

Y kêu mấy tiếng liên tiếp, thấy trong phòng không hề có tiếng động, động tác gõ cửa của y chậm lại. Y mệt mỏi trượt dọc theo cửa, giọng nói lẻ nhè của y mang vẻ chua chát, “Uyển nương, nàng đừng ngo lơ ta nữa, Uyển nương.”

Trong giọng nói mềm mại có ý cầu khẩn!

Phùng Uyển đã nghe giọng nói này rất nhiều lần, kiếp trước, y đã nói vậy với nàng hai lần.

Thói đời như vậy, một đại nam nhân lại có thể nói với một phụ nhân bằng giọng điệu này hiếm hoi đến cỡ nào. Đáng tiếc, đối tượng mà y giờ giọng này ra cũng không chỉ giới hạn trong nàng, không, phải là không bao giờ giới hạn trong nàng, ngay cả vẻ dịu dàng của y cũng không chỉ dành cho nàng.

Triệu Tuấn kêu gào, làm cho đám tỳ nữ không chịu nổi nữa. Phất nhĩ đi ra, đứng sau y khẽ nhắc nhở, “Lang chủ, cánh cửa kia kéo ngược lại một chút là mở ra được rồi.”

Triệu Tuấn tựa mặt trên cánh cửa nghe vậy đáp qua loa một tiếng, tay phải kéo cửa!

Bây giờ cả người y tựa lên cánh cửa, cánh cửa đột nhiên mở ra. Phịch một tiếng, mặt Triệu Tuấn nhào xuống, ngã sũng hết mặt mũi.

Các tỳ nữ hét ầm lên, lay lay người Triệu Tuấn, nhưng y lại phát ra tiếng ngáy.

Y đã ngủ rồi.

Tỳ nữ dờ khóc dờ cười, Phùng Uyển khẽ sai bảo: “Lang chủ say rồi, gọi Mi nương hầu hạ đi.”

“Dạ.”

Tỳ nữ liến thoắng chỉ huy, ba chân bốn cẳng đỡ Triệu Tuấn dậy, từ từ chuyển về gian phòng của Mi nương.

Phùng Uyển đưa mắt nhìn y dần dần đi xa.

Nàng chậm rãi bước xuống giường, vung tay áo dập tắt ngọn lửa rồi rất nhanh chóng tiến vào giấc mộng.

Ngày hôm sau, Phùng Uyển dậy rất sớm, nàng đi dạo trong sân một vòng, nhẩm lại từng chữ từng chữ trong điều mười hai của binh thư Chu thị, mặt trời đỏ au đã lên đỉnh đầu.

Tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân kia đến thẳng phía sau nàng.

Nhìn vòng eo nhỏ không đến một nắm tay, gầy ngọc tóc mây, dáng người thướt tha của Phùng Uyển, giọng nói khàn khàn mỗi một truyền đến, “Uyển nương?”

Là giọng của Triệu Tuấn.

Y tiếng hai bước về phía nàng, đi thẳng tới phía sau nàng, cho đến khi hơi thở của y phả lên da nàng, y mới dừng lại.

Nhìn từ phía lưng về phía mình bằng ánh mắt phức tạp, y cất giọng khàn khàn mệt mỏi: “Đêm qua ta uống rượu say, nghe Mi nương nói, ta đi tìm nàng. Uyển nương, tại sao ta lại tỉnh lại trên giường của Mi nương?”

Không đợi Phùng Uyển trả lời, y đã hung dữ quát lên: “Đừng nói với ta Uyển nương còn bận tâm lời của Ngũ điện hạ.” Hắn khốn khổ nói: “Nàng là vợ của ta!”

Y rất dễ tâm, rất đau khổ.

Phùng Uyển kinh ngạc nhìn về phía trước, không khỏi trầm nghĩ: Hóa ra, bây giờ chàng còn có lòng với ta. Tần hôn đắm thắm, cá nước thân mật, cũng không hoàn toàn là hư ảo.

Nàng đưa tay xoa cây nhãn phía trước, móng tay sắc nhọn vạch từng đường trắng lên vỏ cây.

Hơi thở của Triệu Tuấn đứng sau trở nên thô ráp, thấy hắn sắp nổi giận, Phùng Uyển nói: “Ngũ điện hạ phái người tới tìm tiếp.” Nàng mỉm cười, nói: “Ngài trách cứ phu chủ tới Đô Thành, không đi cầu kiến điện hạ.”

Vừa nói, Phùng Uyển vừa mỉm cười quay đầu lại.

Quả nhiên, Triệu Tuấn vừa rồi còn rất tàn bạo, đau khổ một cách khó hiểu, giờ phút này đã há hốc, vẻ mặt ngạc nhiên hoảng hốt.

Y lên tiếng: “Thật ư?” Tiến lên một bước, y chợt ôm lấy bả vai Phùng Uyển, kêu lên: “Thật ư? Nàng nói thật ư?”

Sau khi có được câu trả lời khẳng định của Phùng Uyển, Triệu Tuấn ôm chặt lấy Phùng Uyển, cười ha ha mà nói: “Uyển nương, Uyển nương, có phải là nàng không? Nàng hôn tâu vì ta phải không?”

Phùng Uyển không phủ nhận.

Nàng không phủ nhận thì chính là thừa nhận. Triệu Tuấn cười tươi rói, y buông Phùng Uyển ra, xoa tay đi lại mấy bước, “Uyển nương của ta vẫn là giỏi nhất. Gặp Vệ Tử Dương kia một lần, đã khiến cho Ngũ điện hạ chủ động triệu ta.”

Y xoay người nhìn thẳng vào Phùng Uyển, nhìn đôi mắt sáng trong, nụ cười khoan thai của nàng, gần như là đột nhiên, Triệu Tuấn vọt tới trước mặt nàng, y cúi đầu, giọng nói dịu dàng, khẽ nói: “Uyển nương, có phải nàng không thích Mi nương không? Nàng cũng không thích ta cho gọi Quyên nhi về phải không? Uyển nương, nàng nói cho ta đi, chỉ cần một câu của nàng, ta lập tức đuổi các nàng đi.”

Về mặt của y thành khẩn gần như đang lấy lòng, thậm chí Phùng Uyển còn thấy trong mắt y có vẻ hèn mọn khi trông mong vào tâm ý của người khác.

Phùng Uyển chớp hàng mi dài, nàng cúi đầu, khẽ nói: “Các nàng còn có thể đi đâu được nữa? Bỏ đi.”

Triệu Tuấn gật đầu lia lịa, dè dặt hỏi: “Uyển nương không giận ta nữa à?”

Giận y ư? Không, nàng đã không còn tức giận, nàng đã không còn sức để giận nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiền Đâu?

Thấy Phùng Uyển lắc đầu nói không tức giận, Triệu Tuấn cũng không cảm thấy thoải mái.

Y nhìn chăm chăm vào ánh mắt vẫn bình tĩnh lạnh lùng của Phùng Uyển, lại bắt đầu bực tức.

Dẫn lại nổi bực bội, Triệu Tuấn cố gắng dịu dàng mở lời: “Bây giờ ta đi cầu kiến Ngũ điện hạ, Uyển nương có muốn đi cùng không?”

Phùng Uyển lắc đầu, nàng cúi người, “Thiếp mệt rồi.”

“Vậy vì phu đi.”

Y sai bước rồi đi, đi được vài bước, y nghĩ đến Ngũ điện hạ vẫn coi trọng mình. Nếu không phải mới đến đây được mấy ngày, y đã cho người đi gọi rồi. Tin rằng chỉ cần mình nắm chắc, là có thể cầu được ước thấy.

Y lại nghĩ: Tin tức hỏi thăm được hai ngày nay cho biết mấy vị hoàng tử đều đã trưởng thành, tranh đấu gay gắt. Xem ra mình đã phạm phải sai lầm. Nếu một lòng ủng hộ Ngũ điện hạ, sao lại có thể tiếp cận Tứ điện chứ? Sai lầm này không thể tái phạm lần nữa.

Dù sao y cũng là người thông minh, suy nghĩ mấy ngày đã hiểu được vài điều quan trọng.

(Chic: Hoang tưởng thấy góm ==)

Tối hôm đó, Triệu Tuấn kích động chạy về nhà.

Y vọt tới ngoài phòng Phùng Uyển theo bản năng, vừa định gõ cửa, đột nhiên nghĩ đến vẻ lạnh lùng của nàng, bàn tay vung lên dừng lại giữa không trung.

Cẩn rằng, y quay người đi ra ngoài.

Chốc lát sau, trong phòng Mi nương đã vọng tiếng cười. Tiếng cười duyên của nữ tử hòa với tiếng cười sáng khoái của nam nhân, khiến cho bầu trời đêm tĩnh lặng cũng trở nên náo nhiệt.

Nghe tiếng cười đó, Phùng Uyển vừa quay về từ rừng cây sau nhà thăm nghĩ: Xem ra chàng thành công rồi.

Phất nhĩ vẫn luôn đi theo sau Phùng Uyển, bây giờ thấy nàng nhìn về phía gian phòng của Mi nương, tiến lên một bước nhỏ, tò mò hỏi: “Phu nhân, tại sao lang chủ lại vui vẻ như vậy? Có phải ngài đã làm quan rồi không?”

Lời này như thế câu hỏi, nhưng là lời nhắc nhở thì đúng hơn. À đang nhắc nhở Phùng Uyển vào phòng của Mi nương, phu chủ thê thiếp chung vui.

Phùng Uyển không hề quan tâm.

Lúc này, trong tiếng cười duyên của Mi nương, truyền đến giọng nói vui mừng của Triệu Tuấn, “Mi nương, nàng nói xem hôm nay ta gặp ai nào?”

Mi nương dịu dàng lên tiếng hỏi: “Phu chủ đã gặp ai vậy?”

“Ta gặp Tứ cô tử Phùng thị A Vân,” Triệu Tuấn dương dương đắc ý, nói: “Chắc nàng không biết đâu, nàng ấy vào cung rồi. Ha ha, nhìn dáng vẻ của bệ hạ, có vẻ thích nàng ấy lắm.”

Hóa ra Triệu Tuấn vào cung, đồng thời còn gặp Phùng Vân.

Hết thầy đều như kiếp trước, không có gì thay đổi, thay đổi chẳng qua cũng chỉ có nàng mà thôi.

Phùng Uyển cất bước, đi về phòng mình.

Mấy ngày sau, Triệu Tuấn vẫn bận rộn, có khi mấy ngày liên tiếp cũng chẳng thấy bóng dáng y đâu.

Thoát cái đã hết nửa tháng.

Trong nửa tháng này, Triệu Tuấn vừa mới nhậm chức vội vàng đi giao tế, vội vàng lui tới chỗ đồng僚 và đám quyền quý. Tiền bạc đúng là tuôn đi ào ạt, nháy mắt đã cạn sạch.

Trưa hôm nay y về nhà, gương mặt thâm trầm.

Liếc nhìn quần gia, y ra lệnh: “Gọi toàn bộ người hầu ra đây.”

“Dạ.”

“Khoan đã, gọi phu nhân tới trước.”

“Dạ.”

Nhận được thông báo của quần gia, Phùng Uyển vội chạy đến.

Triệu Tuấn ngồi trong thư phòng, vui đầu viết lách. Nghe thấy tiếng bước chân của Phùng Uyển, y không thèm ngẩng đầu lên đã hỏi: “Nàng còn bao nhiêu của hồi môn có thể dùng được?”

Của hồi môn?

Mặc dù nhà nàng không túng thiếu, nhưng phụ thân tiêu xài hoang phí, vừa háo sắc vừa ham danh vọng, nhìn chòng chọc vào từng món hồi môn của mẫu thân. Hồi nàng gả đi, chỉ có tám cái rương nhỏ. Về sau thấy Triệu Tuấn đã có tiền đồ, từ tiểu lại không phẩm không cấp, từng bước bò lên chức quan cửu phẩm, lại cho nàng thêm ba rương.

Trong rương, vật đáng tiền cũng chỉ có năm món trang sức, và năm lá vàng mỏng như lá liễu.

Những năm gần đây, ở Nguyên Thành nàng vẫn lo liệu mọi việc trong nhà. Mặc dù Triệu Tuấn không có nhiều tiền, nhưng nàng quản lý gia tài thích đáng, mọi thứ trong nhà đều đâu ra đấy, chưa từng dùng của hồi môn đó.

Xem ra, Triệu Tuấn không thể chống đỡ được nữa rồi.

Sau khi Triệu Tuấn nói vậy, thấy Phùng Uyển im lặng không nói gì, liền ngẩng đầu lên.

Y nhìn chăm chăm vào nàng, cau mày nói: “Uyển nương nàng cũng biết, ta vừa tới Đô Thành, chuyện gì cũng phải dùng đến tiền. Mặc dù Ngũ điện hạ đã cho ta chức quan thất phẩm, nhưng bây giờ vẫn chưa tới lúc phát bổng lộc. Trong nhà nhiều người ăn tiêu như vậy, ta lại phải giao tế, phải dùng đến tiền bạc. Nàng cầm cố vài món trang sức, vàng lá cũng đưa cho ta, qua cửa ải này, ta được phát bổng lộc sẽ bù cho nàng.”

Y kiên nhẫn nói với Phùng Uyển tới nước này, ánh mắt và giọng nói đều có vẻ khó chịu. Cho tới nay, những chuyện này đều có Phùng Uyển lo lắng, nhà cửa thiếu thốn tiền bạc, nàng phải lập tức ra mặt gánh vác mới đúng. Bây giờ y phải mở miệng, như vậy nàng đã thất trách rồi.

Trong ánh nhìn chòng chọc của Triệu Tuấn, Phùng Uyển khẽ hé miệng.

Nàng biết, cái gọi là bổng lộc của y còn chẳng đủ để y uống rượu hoa giao tế. Sự thiếu thốn này mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Buông lỏng lỏng mày, Phùng Uyển lúng ta lúng túng nói: “Những món trang sức kia, lúc Phụng nhi Nhung nhi đi, thiếp đã cho hai đứa nó rồi.”

Vừa nghe nàng dùng ‘tiền của y’ vô trách nhiệm như vậy, Triệu Tuấn vô cùng bức tức, “Cũng chỉ là hai người hầu, không đòi lại tiền bán mình của chúng đã tốt lắm rồi, cô lại cho chúng trang sức?” Dẫn lại lửa giận, y hỏi: “Những thứ khác đâu? Đem hết ra đây.”

Phùng Uyển lại lắp bắp nói: “Đợt trước thân thể thiếp khó chịu, chi tiền hơi nhiều, cầm cố trang sức, vàng lá cũng dùng rồi.”

Triệu Tuấn giận tím mặt, y vọt tới, chỉ vào mũi Phùng Uyển, mắng: “Cô nói gì? Cô dùng rồi hả?”

Y nghiêng răng nghiêng lợi gầm thét: “Được lắm, chi tiêu kiểu gì mà hết sạch trang sức, hết sạch năm lá vàng hả? Há?”

Mặt Phùng Uyển hơi nhợt nhạt, hai bàn tay dưới lớp áo xoắn lại, khẽ ngắt lời y, “Từ khi rời khỏi Nguyên Thành, dọc đường phu chủ chưa từng cho thiếp tiền tiêu xài, thiếp đành phải dùng của hồi môn.”

Triệu Tuấn cứng họng, lúc này Phùng Uyển vẫn cúi đầu, giải thích: “Phu chủ không biết, hiệu cầm đồ kia biết chúng ta là người xứ khác, vội vã lên đường, ép giá rất thấp. Mấy người hầu cũng giống thiếp, đi đường mệt nhọc, thiếp lại phải mời đại phu kê thuốc. Đại phu kia đòi rất nhiều tiền, vì không muốn làm phu chủ chậm trễ, thiếp đành phải nhịn.”

Triệu Tuấn nghe đến đó, chỉ vào Phùng Uyển, thờ hờn hờn. Y đặt mông ngồi phịch xuống sập, giận dữ quát lên: “Phùng Uyển cô giỏi lắm, cô tiêu tiền giỏi thật.”

Y giận tới cực điểm, vô cùng mệt mỏi. Nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, y oán hận khô sở nói: “Trước kia cô không giống thế này, trước kia cô có thể này bao giờ đâu.”

Y không thể nói được rốt cuộc tại sao nàng không giống trước kia. Y chỉ cảm thấy Phùng Uyển trước kia luôn đặt lợi ích của y lên đầu. Mỗi khi thiếu thốn, cho dù không ăn không ngủ, nàng cũng phải dệt vải thêu hoa để bù vào. Cho dù bệnh sắp gục ngã, nàng cũng chi tiền tiết kiệm cho y ăn uống.

Nàng bắt đầu lo cho bản thân mình từ lúc nào vậy? Lòng quan tâm của nàng đâu rồi? Hiền đức của nàng đâu rồi? Sự dịu dàng của nàng đâu rồi? Sự thiện lương hào phóng của nàng đâu? Tất cả đi đâu hết rồi?

Lòng ngực Triệu Tuấn không ngừng phập phồng, gương mặt tuần tú xanh rồi lại tím, tím rồi lại đỏ. Ngón tay kia chỉ thẳng vào Phùng Uyển, giận đến độ không thể cất nên lời.

Một lúc sau, Triệu Tuấn mới thả tay xuống, quát: “Gọi hết ra đây, gọi hết người hầu ra đây.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Mị Nhãn

Sau khi triệu tập người hầu, Triệu Tuấn không nhiều lời mà nói thẳng chuyện thất bại chi tiêu, phải bán một số người hầu để bù vào chi phí trong nhà.

Bởi vì giận Phùng Uyển, Triệu Tuấn nhìn chăm chăm vào Tăng lão thúc và Phát nhi, trợn mắt nhìn một lúc, y ra lệnh cho Phùng Uyển: “Lão này giữ lại cũng vô dụng, bán đi.”

Người y nói là Tăng lão thúc. Khế ước bán thân của Tăng lão thúc ở trong tay nàng, lại từ nhà mẹ đẻ theo nàng đến đây, muốn bán ông đi cũng phải được Phùng Uyển đồng ý.

Phùng Uyển vẫn như lần trước, không hề đòi co, nói: “Thiếp biết rồi.”

Kỳ lạ chính là, Tăng lão thúc đã đi theo Phùng Uyển mười mấy năm, nghe tin này phải đau lòng tuyệt vọng mới phải. Nhưng ông không buồn rầu không trách cứ, chỉ biết điều củi đầu, không nói tiếng nào.

Triệu Tuấn nghi ngờ liếc nhìn Tăng lão thúc, đoạn bị tiếng kêu khóc của năm người hầu khác làm cho bức dọc.

Y vung tay lên, quát quản gia: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Gọi mẹ mình đi.”

Dứt lời, y vung tay áo, nhảy lên xe ngựa rồi vội vã rời đi.

Triệu Tuấn đi, mấy người hầu bị gọi tên đem bán chỉ biết rơi lệ, thảm thương van xin Phùng Uyển. Tiếng cầu cứu của họ không có trọng lực, dù sao lão bộc hầu hạ bên phu nhân mười mấy năm còn không giữ được, sao có thể giữ bọn họ lại chứ?

Liếc nhìn những người mang vẻ mặt tuyệt vọng, ánh mắt đau buồn, Phùng Uyển dẫn Tăng lão thúc tới rừng cây.

Vào trong rừng, Phùng Uyển khẽ nói: “Lão thúc, nhân cơ hội này lão rời đi đi. Có vài chuyện cũng cần có người tin được lo liệu bên ngoài.”

Tăng lão thúc biết trước là thế, nghe vậy đáp lời: “Dạ, nữ lang yên tâm.”

Phùng Uyển lại nói: “Lão lớn tuổi rồi, cứ ở cùng Tăng Tú, để hắn chăm sóc.”

“Dạ.”

Ông ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn Phùng Uyển, ậm ừ nói: “Nhưng nữ lang, cứ như vậy, bên nữ lang không còn ai đáng tin nữa.”

Phùng Uyển lắc đầu, nằng nặc cười, nói: “Lão không phải quan tâm đến chuyện này.” Bên cạnh không có người hữu dụng, đúng là phiền toái. Nhưng thế nào cũng có cách giải quyết.

Số người hầu Triệu Tuấn mang đến từ Nguyên Thành cũng chỉ có mười ba, trên đường hai người Phụng nhi Nhung nhi đã đi rồi, bây giờ cộng thêm Tăng lão thúc, lại đi thêm năm người nữa. Bây giờ số người hầu còn lại cũng chỉ có sáu.

Sáu người hầu này, một người hầu hạ Phùng Uyển, thêm hai người hầu hạ Mi nương và Triệu Tuấn, còn ba người đều giỏi đánh xe, có thể làm tráng bộc đi theo bảo vệ.

Về sau, Triệu Tuấn lại bận rộn giao tế ngày đêm không ngừng.

Có hôm, một hộ vệ vội vã chạy về phủ, tìm Phùng Uyển nói rằng bệ hạ mới phong một mỹ nhân, mỹ nhân đó là chỗ quen biết cũ của Phùng Uyển, cho nên Ngũ điện hạ ra lệnh cho nàng đến tiếp đãi, Triệu Tuấn cũng đã ở đó rồi.

Là Phùng Vân sao?

Cũng chỉ mới có hai mươi ngày thôi, ả đã trở thành mỹ nhân rồi, còn có thể xuất cung, còn có thể làm cho Ngũ điện hạ nhìn mình với cặp mắt khác xưa, đúng là không đơn giản.

Người Hồ không có kiên nhẫn với những quy củ rườm rà, tôn sùng làm theo thể chế của Đông Hán, trên chỉ có hoàng hậu, quý nhân, bên dưới là mỹ nhân, cung nhân, thái nữ tam đẳng. Phùng Vân tiến cung chưa được hai mươi ngày đã trở thành mỹ nhân, rất có bản lĩnh.

Dĩ nhiên, trở thành mỹ nhân thì dễ, nhưng lên một tầng lớp nữa thì không còn dễ dàng như vậy nữa.

Rửa mặt qua loa, Phùng Uyển lên xe ngựa.

Đường phố rất náo nhiệt, Phùng Uyển vén rèm xe lên, vừa quan sát dòng người khắp nơi, vừa âm thầm nhớ lại tình cảnh kiếp trước đã từng thấy trong mộng.

Hai khắc sau, xe ngựa vào con đường dẫn đến phủ đệ của Ngũ điện hạ. Đúng lúc này, xe ngựa đang chạy đột nhiên bị chặn lại.

Một kỵ sĩ thúc ngựa tới, đi tới bên cạnh Phùng Uyển.

Kỵ sỹ này đội đầu lạp, chỉ bằng một nửa khuôn mặt lộ ra đã khiến người ta cảm thấy chàng tuần mỹ đến mức rung động lòng người.

Tất nhiên hộ vệ đánh xe cũng nhận ra được chàng là ai, lúc này vội vàng nở nụ cười nịnh nọt, nhìn chàng nhích tới gần Phùng Uyển.

Nâng đầu lạp lên, chàng đưa đôi mắt phượng dài nhìn chăm chú về phía Phùng Uyển, “Tình hình của nàng không ổn.” Giọng nói của Vệ Tử Dương hơi sắc bén, sự sắc bén xen lẫn với vẻ mỉa mai hoặc khảng khái lại mang cảm giác gay gắt.

Nói sáu chữ xong, Vệ Tử Dương nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, chờ nàng mở miệng. Vẻ mặt này của chàng hiện nét ngây thơ như độ tuổi của mình.

Phùng Uyển cười một tiếng.

Nàng mím môi, chớp chớp mắt với Vệ Tử Dương, giọng nói nhỏ nhỏ, có phần nghịch ngợm hỏi: “Ý quân là mỹ nhân bệ hạ mới phong không thích ta, hay là nói phu chủ của ta đang tức ta?”

Không ngờ nàng lại có vẻ mặt này, Vệ Tử Dương thoáng ngơ ngác.

Trong nháy mắt, chàng cong môi nở nụ cười.

Người này vốn họa thủy, cười tươi như vậy khiến Phùng Uyển cảm thấy mắt mình chói lóa, như thể nhìn thẳng vào ánh mặt trời buổi ban mai. Nàng nhắm lại mắt theo phản xạ.

Vệ Tử Dương thấy thế, mắt phượng dao động, vẻ mỉa mai trong đôi mắt kia càng thêm rực rỡ. Chàng khẽ nói: “Phụ nhân nàng thật thú vị.”

Thấy Phùng Uyển vẫn quay đầu nhắm mắt, chàng nhướn mày, hai tay giữ mặt nàng lại, sau khi ép nàng quay lại nhìn mình, nói tiếp: “Rốt cuộc nàng đã làm gì vậy? Sao lại khiến muội tử ruột không thích mình?”

Chàng nói: “Nàng cũng đã biết, muội tử của nàng cũng có thù oán. Á ta liên thủ với Trần Nhã, ngay cả Ngũ điện hạ cũng không thể không để ý.”

Trần Nhã? Phùng Văn cầu kết với ả nhanh vậy sao?

Phùng Uyển khẽ mỉm cười, nàng rũ mắt, mượn động tác này tránh xa khuôn mặt của người trước mắt, lười biếng trả lời: “Họ không thích ta thì sao chứ? Triệu phu ở đó, gia tài cũng được, lòng người cũng được, Triệu Tuấn cũng được, họ cứ việc lấy hết đi.”

Nói tới đây, Phùng Uyển thấy Vệ Tử Dương nhìn mình không chớp mắt, hình như đang đánh giá thật giá trong lời nói của nàng.

Ngay tức thì, nàng nhắm mắt trái, mắt phải chớp chớp, dưới hàng mi dài, tròng mắt mỹ lệ thần bí kia hàm chứa nét cười long lanh.

Sau khi liếc mị nhãn với người trước mắt, Phùng Uyển nhìn thẳng vào thiếu niên ngây người như phỗng, nén cười, tiếp tục lười biếng nói: “Về phần ta, chỉ cần có Vệ quân che chở là đủ rồi.”

Đôi mắt của nàng vốn rất đẹp, vô cùng thần bí, tựa như ngôi sao trên bầu trời đêm. Cái nháy mắt này, nụ cười mím này tựa như hoa quỳnh giữa đêm sâu, cùng nở rộ.

Vệ Tử Dương ngẩn ngơ, thêm một lần cảm thấy ánh mắt của phụ nhân trước mặt này có năng lực hút linh hồn người vào. Nhưng chỉ trong phút chốc, chàng hừ nhẹ một tiếng.

Cảm thấy sự bất mãn của chàng, mới đầu Phùng Uyển còn ngẩn ngơ, ngay sau đó nàng thấy vành tai gò má của thiếu niên này chợt đỏ ửng đáng ngờ.

Thấy Phùng Uyển tò mò nhìn mình, Vệ Tử Dương lại hừ nhẹ một tiếng. Chàng trầm nghĩ: Phụ nhân này vẫn luôn nghiêm túc đoan trang. Trước giờ cứ chỉ ngôn hành còn thoáng qua vẻ ưu thương. Đường như có chuyện gì tích tụ.

Không ngờ rằng một người bình thường có vẻ ung dung đoan trang cứng nhắc, đột nhiên ngã ngón, lại khiến lòng người ta nhộn nhạo như vậy.

Chàng lại hừ thêm một tiếng. Quay đầu lại, Vệ Tử Dương mắt kiên nhẫn nói: “Nếu nàng không sợ hãi, vậy qua trước đi.”

Phùng Uyển biết nghe lời phải, nàng nói một tiếng với ngự phu, xe ngựa tiếp tục đi về phía phủ Ngũ điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Phản Kích

Phủ đệ của Ngũ điện hạ ở ngay phía trước, Phùng Uyển vừa xuống xe ngựa, một người hầu đã tiến đến, dẫn nàng tới khách điện.

Dù sao cũng là người Hồ, đường đường là phủ đệ của điện hạ mà nàng chỉ thấy rộng rãi chứ không thấy tinh xảo. Phùng Uyển đánh giá, nói về chỗ này, kiếp trước nàng đã tới đây rất nhiều lần.

Băng qua hành lang, tới một tiểu lâu bằng gỗ kiểu Tấn, cao hai tầng, tiếng cười đùa vọng ra từ bên trong.

Là tiếng cười của vài nữ quyến. Phùng Uyển lắng nghe, không do dự nữa, theo sau một tỷ nữ bước lên bậc thang.

Sau mấy lớp màn che, năm sáu chiếc bàn đặt lung tung, bên mỗi chiếc bàn là một nữ tử mặc hoa phục, dặm đầy son phấn.

Ngồi ở chính giữa là một thiếu phụ mười bảy mười tám tuổi, dáng vẻ đoan trang, mũi cao da trắng, mang nét mạnh mẽ của người Hồ.

Trên chiếc bàn bên trái chỗ của thiếu phụ, một nữ tử mặc đồ cung đình, lông mày mảnh gò má cao, môi đầy xinh đẹp, chính là Phùng Vân. Khác hẳn lúc gặp ở Nguyên Thành, giờ phút này ả trang điểm nhẹ nhàng, tóc mây vấn cao, khoác áo lụa mỏng, mang dáng vẻ phụ nhân cao quý.

Mấy người trò chuyện vui vẻ, cười nói không dứt, Phùng Uyển đến, có mấy người nhìn về phía nàng rồi khinh khinh thu hồi ánh mắt. Còn có hai người lén lút đưa mắt ra hiệu cho Phùng Vân.

Lập tức, khoe môi Phùng Vân nở nụ cười lạnh.

Bọn họ tiếp tục trò chuyện với nhau, làm như không ai biết Phùng Uyển đến.

Lúc này, Phùng Uyển đi tới cửa, nàng đưa mắt nhìn mọi người, không khỏi cười một tiếng: Vẫn không có gì thay đổi, quả nhiên giống kiếp trước. Nhớ tới kiếp trước, nàng sợ gây thêm phiền toái cho Triệu Tuấn, lại một lòng muốn cùng Phùng Vân quay về, đành để họ nắm mũi dẫn đi, chịu mọi tủ nhục. Chịu nhục ở đây cũng chẳng sao, nhưng sau khi về nhà nàng còn bị Triệu Tuấn mắng mỏ một trận.

Phùng Uyển dừng bước, hiền thực nhìn mọi người trong điện, hai tay khép lại trong tay áo, không nói năng cũng chẳng nhúc nhích.

Tỳ nữ dẫn nàng đi vài bước, thấy nàng vẫn chưa đuổi theo, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào nàng, hỏi: “Sao còn chưa đi?”

Phùng Uyển rũ mắt, mỉm cười, nói: “Trong phòng toàn khách quý, không còn chỗ ngồi, ta đứng ngoài lắng nghe tiếng quý nhân, cũng là vinh hạnh.”

Nàng nói vô cùng ôn hòa ưu nhã, cười ung dung tự tại. Nhưng lời nói kia, rõ ràng đang chỉ trích đường đường là phủ Ngũ điện hạ, ời khách tới mà ngay cả bàn còn không chuẩn bị.

Năm nữ tử cùng quay về phía Phùng Uyển.

Sau đó, họ liếc nhìn nhau, trong lúc vô tình hay cố ý, cũng nhìn về phía Phùng Vân.

Ngũ điện hạ phi nhíu mày, nàng cũng nhìn sang Phùng Vân, thấy vẻ mặt ả mang vẻ tàn bạo, không hề có dấu hiệu buồn lòng.

Nàng phát phát tay, kêu: “Chuẩn bị bàn cho khách nhân.”

“Dạ.”

Lời vừa cất lên, đã có tỳ nữ nhanh chóng tiến đến, xếp bàn đầu ra đấy. Nhưng vị trí thì chút không đúng, nó đặt ở bên trái phía sau chỗ của Phùng Vân, Phùng Uyển chỉ cần ngồi xuống, nhìn thế nào cũng cho rằng nàng là người hầu của Phùng Vân.

Ngũ điện hạ phi nhìn sang Phùng Uyển, ra lệnh: “Ngồi đi.”

Phùng Uyển không nhúc nhích.

Nàng chẳng những không nhúc nhích, mà còn nghiêng người dựa lên khung cửa. Nàng mang phong thái khoan thai, cử chỉ có nét ưu nhã từ tận cốt tủy. Động tác tùy ý thô lỗ này của nàng lại tạo thành vẻ thướt tha duyên dáng.

Dựa vào khung cửa, Phùng Uyển mỉm cười, ưu nhã mà thản nhiên nói: “Quý nhân có thể có điều không biết, Phùng mỹ nhân là Tứ muội ruột của ta. . . . Nhưng không biết hôm nay Phùng mỹ nhân vào phủ điện hạ, phải làm theo cung lễ hay lễ nghi trong nhà?”

Họ ngẩn ngơ, lại đưa mắt nhìn nhau. Phùng Uyển nói lời này vô cùng rõ ràng, Phùng Vân chỉ là muội muội của nàng, nếu như theo lễ nghi trong nhà, Phùng Uyển không nên ngồi trước mặt ả, ngồi sòng vai với ả cũng hợp tình hợp lý, còn nếu ngồi hơi tụt về phía sau bày tỏ sự tôn trọng, vậy cũng phải có sự tự nguyện của Phùng Uyển. Nếu như theo cung lễ, bây giờ Phùng Vân đại biểu cho uy nghiêm của Thiên gia, vậy trừ Ngũ điện hạ phi ra, ba phụ nhân kia cũng như Phùng Uyển phải ngồi ở vị trí hạ thần.

Bất kỳ người Hồ nào dựng nước đi nữa, cũng sẽ không hèn mà cùng học tập vài phong tục của người Hán. Bây giờ nước Trần đã được thành lập ba bốn mươi năm, mặc dù rất nhiều nơi vẫn còn thô tục bất kham, nhưng cũng biết chút Hán lễ.

Một lúc sau, Ngũ điện hạ phi cười lạnh, nói: “Hay ột phụ nhân rằng nhon miệng sắc!”

Sắc mặt của nàng ta đã xanh mét, vẻ mặt cực kỳ bất mãn.

Phùng Uyển lại cười một tiếng, khoe mắt nàng liếc thấy vài người chậm rãi đi tới đây. Nàng lập tức nhún mình thi lễ với Ngũ điện hạ phi, nói chậm rãi: “Nuông nuong đừng giận, mặc dù thiếp là phụ nhân, nhưng phu chủ của thiếp cũng là quan viên. Thiếp có thể không để ý đến mặt mũi của mình, nhưng phu chủ của thiếp không thể mất mặt.” Nàng đang nói cho Ngũ điện hạ phi biết, trượng phu của nàng chỉ là hạ thần của Ngũ điện hạ, chứ không phải là người hầu của y.

Mấy người đi tới đều dừng bước. Nghe thấy lời nói chậm rãi của Phùng Uyển, mắt Triệu Tuấn sáng lên, không kìm lòng nổi mà tiến lên một bước. Y là một người có dã tâm, sở dĩ phải dựa dẫm vào Ngũ điện hạ cũng chỉ vì muốn làm bề tôi dưới chân Thiên tử. Hiện tại Ngũ điện hạ còn chưa lên ngôi, nhưng thời khắc này đã bị thế tử của y nhục mạ, vậy sau này cho dù y có leo lên cao, cũng sẽ bị người đời chê cười.

Đằng sau y, một phụ tá khề lên tiếng khen ngợi: “Hay ột hiền थे!” Mấy thần tử khác đều quay đầu lại, nhìn về phía Ngũ điện hạ.

Phùng Uyển làm như không biết phía sau có nhiều người như vậy, nàng ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Nương nương, thiếp và muội tử của mình chẳng qua cũng chỉ vì chút chuyện nhà mà giận dỗi không đâu. Chuyện nhỏ nhặt mà phải phiền nương nương lo lắng, thật là thất lễ.” Rồi nàng khề thi lễ với Ngũ điện hạ phi.

Ngũ điện hạ phi trợn mắt nhìn Phùng Uyển, rồi liếc nhìn Phùng Vân. Thấy mặt Phùng Vân lúc xanh lúc đỏ, đột nhiên bùng lên cơn giận: Đúng là không có căn nguyên! Phùng mỹ nhân này cũng chỉ là mỹ nhân, dựa vào cái gì mà hoàng tử phi như mình phải chịu ngọn lửa vô danh này?

Lập tức nàng ta vung tay áo định mở miệng.

Đúng lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Ngũ điện hạ vọng tới từ ngoài cửa, “Đi thôi.”

Y vừa cất lời, năm nữ tử trong phòng đều giật mình. Sắc mặt của Ngũ điện hạ phi lại càng tái nhợt, nàng vội vàng chấp tay trước ngực, đứng lên.

Ngũ điện hạ mang theo mấy người Triệu Tuấn, đi tới trước mặt Phùng Uyển đang cúi mình.

Cúi đầu liếc nhìn nàng, Ngũ điện hạ nói: “Phụ nhân, thất lễ rồi.”

Lời này vừa thốt lên, sắc mặt của đám nữ tử đều biến đổi, điện hạ lại có thể nghe hết mọi chuyện.

Phùng Uyển khề nhún người, nói: “Không dám.”

“Có gì không dám đâu.” Ngũ điện hạ ngẩng đầu lên, ánh mắt như điện của y liếc qua năm nữ nhân, rồi nhìn đến Phùng Vân. Chân mày y nhíu chặt, thấy thế tử của mình, mắt y hiện vẻ không kiên nhẫn.

Cảm thấy phụ chủ không vui, Ngũ điện hạ phi thầm kêu khổ, nàng vốn không có được lòng yêu thích của y, bây giờ lại khiến y thất vọng.

Liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của thế tử, Ngũ điện hạ lạnh lùng nói: “Phụ nhân ở hậu đường, nên an tĩnh một chút, ít gây chuyện cho ta.” Y chợt cất cao giọng, quát lên: “Có nghe thấy không?”

Vừa rồi thế tử nhục mạ thế tử của Triệu Tuấn, đám thần tử phụ tá của y cũng nhìn thấy hết. Chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ thì cũng nhỏ. Lớn chẳng qua là vì thời cơ không đúng, bây giờ hoàng tử tranh giành ngôi vị, rối rít mượn hơi đại thần, tập hợp hiền tài. Nếu bị quan lại cho rằng y không tôn trọng họ, lòng người sẽ rệu rã.

Ngũ điện hạ phi vội vàng khúm núm đáp tiếng: “Dạ.”

Ngũ điện hạ phi tái mặt, nom nớp lo sợ như vậy, ba quý phụ kia cũng hoảng hốt.

Ngũ điện hạ quay đầu liếc nhìn Phùng Vân.

Đúng lúc này, Phùng Vân đã nghĩ kỹ lời giải thích, nàng nở nụ cười xinh đẹp như hoa, chậm rãi, ưu nhã ngẩng đầu lên.

Bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt Phùng Vân lại cứng đờ. Át tình huống cảm thấy lúc Ngũ điện hạ nhìn thấy vẻ lễ độ của mình, khuôn mặt tràn ngập vẻ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bất Mãn

Ngũ điện hạ Trần thị không kiềm được nhìn Phùng Vân, thầm nghĩ: Nữ nhân này đúng là thích gây chuyện, mới lên làm mỹ nhân đã đến quấy phá quý phu của ta.

Y vừa đi vừa liếc nhìn thế tử, lạnh lùng nói: “Nửa tháng này nàng an phận sống trong phủ, không được đi bất cứ đâu, có nghe không?”

“Dạ.”

“Triệu phụ nhân.” Ngũ điện hạ chuyển sang Phùng Uyển, gương mặt tươi cười, “Mời.”

Y đưa tay tỏ ý mời, Phùng Uyển cúi cúi người, khề cất bước đi theo.

Ngũ điện hạ đánh giá cử chỉ ung dung của nàng, vừa đi vừa cười, nói: “Phụ nhân cử chỉ ung dung, dường như rất tinh thông Hán lễ?”

Phùng Uyển lắc đầu, Ngũ điện hạ lại nói: “Hán lễ quả thật rất tốt, lễ chế của Nho gia có thể cảm hóa thiên hạ. Phu nhân nếu rảnh rỗi, xin hãy lui tới nhiều một chút, để ấy nữ nhân trong phủ ta cũng học hỏi được ít nhiều phong thái của phu nhân.”

Ngũ điện hạ vừa nói xong, một phụ tá gật đầu, nói: “Điện hạ nói không sai, lễ chế của Nho gia có thể làm cho thần tử tuân theo bốn phận, phụ nhân tuân theo nữ tắc, thứ dân trở nên ôn lương. Sau này, còn phải mời mấy nhà Nho tới lập quy định về lễ nghĩa mới được.”

Họ lại bắt đầu nói đến chính trị rồi.

Phùng Uyển vội vàng lùi về sau hai bước, nàng kín đáo quay đầu nhìn thoáng qua, thầm nghĩ: Vừa nãy khi nhìn ta, ánh mắt từ mấy vị phi tần của Ngũ điện hạ tuy có phần xấu hổ nhưng lại không mang vẻ thù hận mấy. Người thù hận nàng nhất chắc chỉ có mỗi Phùng Vân.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của nàng bình tĩnh trở lại.

Đúng lúc này, nàng lại nghe thấy một tiếng thở dài.

Phùng Uyển ngẩng đầu lên. Người thở dài chính là Triệu Tuấn, y buồn bã hỏi: “Uyển nương, người vừa rồi nhằm vào nàng là Tứ cô tử sao?”

Phùng Uyển khẽ nói: “Thiếp cũng vừa mới biết.”

Triệu Tuấn lại thở dài lầm bầm, “Làm ta còn vui mừng mấy ngày, cho rằng nàng ta lên làm mỹ nhân, sẽ trở thành một cánh tay đắc lực. Nào ngờ chỉ trong chớp mắt, nàng ta đã đắc tội với Ngũ điện hạ.”

Nói đến đây, y liếc nhìn Phùng Uyển, trách móc: “Uyển nương, vừa rồi nàng nên ôn hòa một chút.”

Giọng nói của y nghiêm túc, dường như không nhìn được, “Nàng là phụ nhân, sao lại có tính cách như vậy? Nếu không phải vừa rồi nàng cứng rắn như thế, Tứ cô tử cũng không đắc tội với Ngũ điện hạ.”

Lại bị trách móc.

Phùng Uyển thầm cảm thấy buồn cười. Kiếp trước, nàng cũng nghe lời y như thế, ủy khuất cầu toàn, cố gắng bảo toàn mặt mũi cho Phùng Vân, cũng bảo toàn thế lực của Triệu Tuấn. Nhưng y đã đối xử với nàng thế nào? Có lúc thì mắng to, có lúc còn cầm lấy cốc chén nện lên người nàng. Y luôn trách nàng không biết tự trọng, rõ ràng là phụ nhân mà lại đi làm chuyện của người hầu, khiến y không thể ngẩng đầu trước mặt Ngũ điện hạ và đồng liêu.

Giờ thì sao? Nàng cho y mặt mũi, y lại ngại nàng chặt đứt cánh tay đắc lực của y!

Giọng nói chỉ trích của Triệu Tuấn rất nhỏ, nhưng người bên cạnh đều tinh tường, nhìn thoáng qua đã thấu tâm tư của y.

Ngũ điện hạ nhướn mày, nói: “Triệu Tuấn, người cũng đừng trông cậy vào Tứ cô tử này của người. Mới lên làm mỹ nhân đã không biết trời cao đất rộng.”

Ngũ điện hạ lên tiếng, Triệu Tuấn chỉ còn biết nói dạ.

Phùng Uyển tìm cơ hội nói chuyện với Ngũ điện hạ, chậm rãi lui về sau.

Xe ngựa vừa chạy ra khỏi phủ Ngũ điện hạ, một giọng nói thanh thúy truyền đến từ phía sau, “Phùng thị A Uyển!”

Là giọng của Phùng Vân.

Tiếng nói vừa dứt, một cánh tay đã vén màn xe của Phùng Uyển lên.

Phùng Vân vận cung trang xinh đẹp, tàn bạo nhìn Phùng Uyển.

Phùng Uyển cũng khá quen thuộc với cảnh tượng này, Phùng Vân của kiếp trước sẽ không bỏ qua bất kì cơ hội nào để đả kích nàng. Gặp một lần, liền ngoài sáng trong tối nhục mạ nàng một lần.

Chỉ là khác với trước kia, Phùng Vân lúc này, trong mắt chỉ có phần hận và căm ghét, không có vẻ đắc ý.

Phùng Uyển mỉm cười nhìn Phùng Vân, đánh giá mỹ nhân phú quý tóc mây này, không lên tiếng.

Phùng Vân nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển, đột nhiên, ả ta cười ha ha, nói: “Đại tỷ, nhờ cát ngôn của tỷ, ta thật sự trở thành quý nhân.”

Ả nâng cằm, kiêu ngạo nhìn Phùng Uyển, chậm rãi nói: “Sau này, ta sẽ thường xuyên mời đại tỷ vào cung chơi.”

Nụ cười trên mặt Phùng Uyển không đổi.

Nàng yên lặng, yên lặng chờ Phùng Vân nói xong, mới quay đầu ra lệnh, “Đi thôi.”

Ngự phu ngẩn ra, sắc mặt Phùng Vân xanh mét. Thấy ngự phu vẫn còn chần chừ, Phùng Uyển ra lệnh, “Đi mau!” Giọng nói vang dội.

Ngự phu hoảng hồn, dạ dạ hai tiếng, vội vàng đánh xe ngựa rời đi. Đi được một đoạn, ngự phu cẩn thận hỏi: “Phu nhân, người cãi nhau với Tứ cô tử sao?”

Giọng nói của y tràn đầy vẻ bất an. Phải biết rằng, Phùng Vân lên làm mỹ nhân, bọn họ cũng giống như Triệu Tuấn, cũng vui vẻ vô cùng.

Phùng Uyển “Ừm” một tiếng, nói: “Mới vừa rồi, nàng ta nhục mạ ta và phu chủ trước mặt mọi người.”

Tứ cô tử nhục mạ lang chủ?

Ngự phu lập tức nhớ ra, đúng rồi, lúc ở Nguyên Thành, phu chủ từng quát mắng Tứ cô tử trước mặt mọi người. Không chỉ thế, tất cả bọn họ đã từng cười nhạo ả.

Nghĩ đến đây, trong lòng y cũng trở nên bài xích Phùng Vân.

Trong tiếng xe ngựa chạy lộc cộc, Phùng Uyển nhớ lại cảnh tượng vừa nãy. Ngẫm nghĩ: Xem ra, Triệu Tuấn vẫn có được sự tin tưởng của Ngũ điện hạ. Nhưng ở kiếp trước, y có thể từng bước thăng tiến, là nhờ sự tín nhiệm của Ngũ điện hạ và cả sự tương trợ của Phùng Vân. Giờ đây Phùng Vân nào loạn như thế, y đã để lại ấn tượng xấu trong lòng người khác, chắc là con đường thăng tiến cũng không thuận lợi như thế nữa.

Lát sau nàng lại nghĩ: Nàng vẫn phải tiếp tục trải qua cuộc sống như vậy.

Nàng biết, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối không nơi nương tựa. Nếu chỉ có chút tiền tài, lại không có ai để dựa vào, sao có thể bảo toàn được tiền tài và bản thân? Giờ nàng sống ở Triệu phủ, có thân phận phu nhân nhà quan, còn có người hầu bảo vệ, kẻ xấu cũng không chú ý tới nàng.

Chiều nay khi Triệu Tuấn trở về, mặc dù không quát mắng trách móc Phùng Uyển, nhưng y luôn thở dài than ngắn, tỏ vẻ không vui.

Hai đêm liền, sau khi thở dài than ngắn, y lại qua đêm bên ngoài, cho đến sáng hôm sau mới lê lét thân thể nóng nực mùi rượu và mùi son phấn về phủ.

Mấy ngày này, Phùng Uyển đều dậy rất sớm, tản bộ trong hoa viên.

Nàng đi một lúc, lại cảm thấy có người đang nhìn mình, liền quay đầu lại.

Phùng Uyển nhìn thẳng vào đôi mắt đầy tơ máu kia của Triệu Tuấn, tròn tròn mắt.

Từ xa, nàng đã cúi người với y, gọi: “Phu chủ?”

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm vào nàng, cất bước đi tới.

Đến trước mặt Phùng Uyển, mùi rượu từ trên người y xộc thẳng đến, Phùng Uyển khẽ nhủ mày, kín đáo lui về sau một bước.

“Uyển nương.”

Giọng nói Triệu Tuấn hơi trầm.

Phùng Uyển cúi cúi người đáp, “Dạ.”

Triệu Tuấn chuyển choáng say, thấy nàng như vậy giận dữ quát lên: “Nàng biết không, biểu hiện gần đây của nàng khiến ta rất không thích!” (Chích: Không thích ta càng vui *vỗ tay*)

Phùng Uyển cúi đầu.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm vào nàng, cắn hận nói: “Nàng nghĩ xem nàng có cái gì? Về ngoài tầm thường, trở thành thê tử của quan nhân như ta, muốn gia thế không có gia thế, muốn tài lực không có tài lực. Uổng công ta vẫn coi trọng nàng, mà nàng lại báo đáp ta ra sao hả?”

Có lẽ bất mãn này đã tích tụ qua lâu, có lẽ là do say rượu, lời nói của y vô cùng cay nghiệt, cay nghiệt hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Thời khắc này, Phùng Uyển cũng không hề sợ hãi, chỉ có mấy người hầu đều cảm như hén.

Triệu Tuấn còn đang nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển, thấy nàng cúi đầu không nói, y cười lạnh nói: “Biết tới qua ta đi với ai không? Nói cho nàng biết, đó là Ngũ điện hạ. Điện hạ nói, biểu hiện gần đây của ta rất tốt, cho nên thưởng cho ta một mỹ nhân.”

Hất cằm lên, Triệu Tuấn nhìn nàng từ trên cao xuống: “Mỹ nhân điện hạ ban cho có lẽ đã đến rồi, nàng là đương gia chủ mẫu, còn không mau đi nghênh đón. Bù lại, chi tiêu trong nhà có hơi eo hẹp, nàng nghĩ cách đi.”

Dứt lời, y vung tay áo, nghênh ngang bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Trương Vũ

Triệu Tuấn vừa đi, Phát nhi đã nhón bước chạy đến, ả nhìn bóng lưng của Triệu Tuấn, quay sang hỏi Phùng Uyển: “Phu nhân, làm thế nào đây?” Ả tỏ vẻ không yên, gương mặt gầy yếu tái nhợt cũng tràn đầy vẻ lo lắng.

Phùng Uyển quay đầu lại.

Lúc này nàng mới phát hiện, mấy người hầu ở đây đều nhìn nàng, ánh mắt vừa mang vẻ bất an, vừa ẩn hiện sự khinh thị.

Liếc nhìn bọn họ, Phùng Uyển mới nói: “Lời lang chủ đã nghe chưa? Đi dọn mấy gian phòng đi.”

“Dạ.”

Bọn họ vừa đi vừa liếc mắt nhìn, Phát nhi hỏi: “Phu nhân, người mới cho ai hầu hạ?”

Phùng Uyển trầm ngâm, nàng nhìn Mi nương, thấy mặt nàng ta không vui, liền thu hồi lời nói sẽ cho người mới và Mi nương cùng dùng chung người hầu, nói: “Sắp xếp cho nàng ta ở bên cạnh lang chủ.”

“Phu nhân, như vậy không ổn.”

Mi nương vội xông lên, nàng ta nhìn Phùng Uyển, luôn miệng nói: “Phu nhân, không thể được.”

“Hừm?” Phùng Uyển trầm ngâm: “Chỉ có ba tỳ nữ, làm thế nào đây?”

“Vậy để nàng ở cùng ta.” Mi nương cắn răng van xin: “Phu nhân, người để nàng ta ở cùng ta đi.”

Phùng Uyển mỉm cười, đây cũng là điều nàng muốn, sau này có chuyện gì cũng không thể gây phiền toái cho nàng. Kiếp trước nàng hạ lệnh trực tiếp, quả thật có sinh ra vài chuyện buồn bực.

Phùng Uyển gật đầu, thờ dài nói: “Cũng được.”

Thấy nàng đồng ý, Mi nương mang vẻ mặt không biết khóc hay cười.

Không để ý đến vẻ mặt đau khổ của Mi nương, Phùng Uyển xoay người, nói với Phát nhi: “Mĩ nhân điện hạ đưa đến chắc là sắp tới rồi, người thay ta nghênh đón đi.”

Lần đầu tiên Phát nhi được trọng dụng, vội cúi người, vừa định đáp lời lại dừng một chút, nói ấp a ấp úng: “Nhưng phu nhân, lang chủ nói muốn người...”

Phùng Uyển mỉm cười xen ngang lời ả: “Chỉ là một thị thiếp, ta đường đường là phu nhân, sao lại phải đi nghênh đón? Dẫn nàng ta đến gặp ta đi.”

“Dạ.”

Nhìn Phùng Uyển xoay người rời đi, Mi nương cắn môi, do dự một lúc rồi cất bước đuổi theo nàng.

Đi đến phía sau Phùng Uyển, Mi nương khẽ nói: “Phu nhân, người, người không sao chứ?” Nàng ta cắn môi, lời nói hơi loạn: “Phu nhân không buồn sao?”

Phùng Uyển quay đầu: “Tại sao ta phải buồn?”

Mi nương ngẩn ra, nàng ta ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển, một lúc lâu mới ấp a ấp úng nói: “Người mới đến, tất nhiên sẽ tranh giành sự sủng ái của phu chủ. Phu nhân đến giờ còn chưa có mang, còn tiếp tục như thế, có lẽ sẽ không tốt?”

Không hổ là người xuất thân từ hồng lâu, nói gần nói xa đều tỏ vẻ như đang nghĩ cho Phùng Uyển.

Nhìn Mi nương đang vội kéo đồng minh trước mắt, Phùng Uyển rũ mắt, nhẹ giọng nhắc nhở: “Mấy hôm nữa Quyên nhi sẽ đến.”

Sắc mặt Mi Nương càng tái nhợt.

Phùng Uyển xoay người, khẽ nói: “Nghe nói mĩ nhân Ngũ điện hạ ban tặng là một người có gia thế.”

Nàng không nói nữa, đi vào phòng ngồi.

Nằm nghiêng trên sập, Phùng Uyển nhấp một ngụm rượu, vị rượu ngon ngọt chậm rãi thấm ướt môi nàng. Trong chốc lát, cả người nàng đã ấm nóng hẳn lên.

Có vài tiếng bước chân truyền đến.

Giọng nói Phát nhi truyền vào từ bên ngoài. “Cầu kiến phu nhân.”

“Vào đi.”

“Dạ.” Tiếng đáp lại này không phải là của Phát Nhi, mà là một giọng nói trong trẻo khác.

Tiếng bước chân vang lên, Phát nhi đi vào cùng mỹ nhân đó.

Quả thật là một mỹ nhân. Trên gương mặt thon dài là một đôi mắt hạnh trong vắt như nước, môi rất mỏng, mũi à nhỏ, da mặt dù không tính là trắng nhưng lại có thân hình yếu diệu cân đối, ngũ quan tinh xảo.

Mỹ nhân vừa vào phòng liền dè dặt liếc nhìn Phùng Uyển, thấy Phùng Uyển chỉ tỉ mỉ thưởng thức rượu, chưa từng liếc mắt nhìn mình, thậm chí cười lạnh trong lòng: Quả nhiên là một kẻ có tướng mạo bình thường, muốn ra oai phủ đầu sao?

Nàng ta bước lên trước, đi đến trước mặt Phùng Uyển, cúi người nói: “Thiếp thất họ Trương, tên Vũ bá kiến chủ mẫu.” Địa vị thiếp thất của nàng ta là do Ngũ điện hạ ban cho, chủ mẫu trước mắt này cũng không có quyền cự tuyệt, nên nàng ta vừa mở miệng đã tỏ rõ thân phận.

Phùng Uyển từ từ đặt chén rượu xuống, ngẩng đầu nhìn Trương Vũ.

Nàng ta, Phùng Uyển biết.

Nhìn người đã khắc sâu trong trí nhớ này, nhớ lại lần đầu gặp mặt trong kiếp trước, Phùng Uyển cười cười, nàng chỉ về Mi nương đứng bên cạnh, ôn hòa giới thiệu: “Đây là Mi nương, các cô ở cùng nhau.”

Mi nương vừa định tiến lên, Trương Vũ đã nhẹ giọng kêu: “Phu nhân!” Giọng nói tuy nhẹ nhưng kiên định.

Dưới cái nhìn của đám người Phùng Uyển, Trương Vũ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Mặc dù Vũ nương thấp hèn, nhưng cũng do Điện hạ ban cho. ... Kính xin phu nhân ban chỗ ở khác.”

Ý của nàng ta tức là lai lịch của nàng ta không nhỏ, xem thường Mi nương xuất thân hồng lâu sao?

Trong khoảng thời gian ngắn, gương mặt xinh đẹp của Mi nương đã chuyển từ đỏ sang trắng rồi lại từ trắng chuyển xanh.

Phùng Uyển tỏ vẻ không hiểu, nàng đáp lời: “Vây ư? Xem ra Vũ nương không biết, trong phủ ta chỉ có ba tỷ nữ.”

Nàng ngẩng đầu nhìn Trương Vũ, cất giọng ấm áp: “Vũ nương không muốn ở cùng Mi nương cũng được, vậy việc ăn, mặc, ở, đi lại của cô, cô có thể tự thu xếp không?”

Về mặt của Trương Vũ lập tức sa sầm.

Phùng Uyển ôn hòa nói: “Cũng đã trễ rồi, Vũ nương nghỉ cho kỹ rồi hãy quyết định.”

Trương Vũ thấp giọng nói: “Là do Vũ Nương đường đột, kính xin phu nhân quyết định.”

“Vây thì ở cùng Mi nương đi.”

“Tạ ơn phu nhân.”

Đưa mắt nhìn Trương Vũ và Mi nương đi xa, Phùng Uyển cười cười, rót ỉnh một chén rượu. Cảnh tượng này y hệt kiếp trước, không có gì thay đổi.

Phát nhi đứng bên cạnh, thấy Phùng Uyển nhấp từng ngụm rượu, rót đến say sưa như thế, vui vẻ như thế. Á nhẹ nhàng cất bước, đi đến đằng sau Phùng Uyển.

Đứng ở đằng sau, Phát nhi lặng lẽ nhìn Phùng Uyển, thầm nghĩ: Lúc phu nhân uống rượu, thật sự rất xinh đẹp.

Phùng Uyển này, ngũ quan bình thường, nhưng nàng lại thanh mảnh như đồ sứ, đôi mắt cực đẹp, lúc này say rượu đỏ hồng hai má, sóng mắt óng ánh, khiến Phát nhi nhìn đến ngây người.

Một lát sau, Phát nhi mới nhẹ giọng nhắc nhở: “Phu nhân, lang chủ nói muốn người cân nhắc chuyện chi tiêu.”

“Vây à?”

“Đúng vậy, phu nhân quên sao?” Phát nhi sợ nàng uống rượu đến mơ hồ, vội vàng xác nhận.

Phùng Uyển cười, nàng nâng chén rượu lên, uống một ngụm nhỏ, “Chuyện chi tiêu, phu chủ đại tài như thế cũng lo không xong, ta chỉ là một phụ nhân khuê phòng, nào có bản lĩnh này?”

Nghe giọng điệu nàng tức là không muốn điều chỉnh.

Phát nhi lấy làm kì quái. Lúc ả còn ở Phùng phủ có nghe người ta nói, vị phu nhân trước mắt này vô cùng am hiểu về kinh tế. Những người hầu hạ lang chủ cũng nói, nàng là người có bản lĩnh, sao bây giờ lại phải bay sạch sẽ như vậy? Nàng không sợ lang chủ trách tội sao?

Phát nhi do dự một lúc, cúi đầu nói: “Phu nhân, nếu lang chủ trách phạt thì làm sao bây giờ?”

Trách phạt sao? Trách phạt nàng cũng tốt thôi.

Phùng Uyển không giải thích nữa, nàng vịn giường đứng lên. Nghe Phát nhi nói thế, nàng lại đột nhiên nhớ đến một chuyện.

Về chuyện của kiếp trước, sau vài đêm nàng mơ thấy ác mộng, có lúc đứt quãng, có lúc lại rõ ràng, rõ ràng đến khắc cốt, có một số việc lại mơ hồ. Lúc nàng không có gì làm thường nhớ lại những chuyện mơ hồ trong giấc mơ kia, muốn tìm kiếm một vài cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lưu Nguyên Tự

Phùng Uyển vừa ra khỏi phòng khách, liền thấy ở hoa viên nhỏ sau phủ, Mi nương đang đứng cạnh một tỷ nữ, bàn luận điều gì đó.

Liếc nhìn lần nữa, phía ngoài gian nhà giữa, Vũ nương mới tới đang nói chuyện với một tỷ nữ khác.

Hai người này thật chân thành.

Phùng Uyển vẫn còn nhớ, bản thân của kiếp trước cũng chân thành như vậy. Mỗi lần có người mới đến, nàng sẽ đợi chờ trong tấm phòng trống vắng, ôm cánh tay vùi mình trên giường không nhúc nhích. Mấy ngày sau, Triệu Tuấn sẽ nhớ ra còn một thể tử là nàng. Nàng thường choàng tỉnh giữa đêm thâu, ngẩn ngơ nhìn ánh nến ngoài trướng đến mất hồn. Nàng không biết mình đang nghĩ gì, nhưng nàng cảm thấy cô đơn. Dù phu quân có nằm ngủ bên cạnh, dù y vừa mới triền miên hoan hảo với nàng, dù y có đối xử với nàng dịu dàng thể nào đi nữa, nàng vẫn cảm thấy vô cùng cô đơn.

Sau đó, Triệu Tuấn càng ngày càng thăng chức, cái nhà này cũng càng ngày càng rộng, ban ngày nàng bận rộn giao tiếp với đám quý phu nhân, bận rộn xử lý điền sản cửa hàng, về phủ còn phải bận rộn nghe đám thị thiếp chỉ trích lẫn nhau, cho dù nhận một món trang sức, uống một cốc sữa, cũng phải đề phòng người này người kia hãm hại đủ điều.

Hồi đó nàng tập mãi cũng thành quen, chỉ có vô số đêm vắng, vuốt ve cái bụng nhỏ trống không, nàng cuộn mình lại, cố gắng sưởi ấm cho chính mình.

Bây giờ nghĩ lại, cần gì phải như vậy chứ? Đời người ngắn ngủi được bao năm, không có vui thích nhất thời, không có tự do tự tại buông thả nhất thời, thì khắp nhà toàn châu báu, trên mình vận hoa phục cũng có gì vui vẻ chứ?

Đời người như hoa quỳnh, chỉ nở rộ tuần hoàn như vậy. Nhưng hoa quỳnh còn có thể mặc sức tỏa hương vào thời khắc nở rộ, còn nàng thì sao? Nàng gắng sức kinh doanh, dốc hết tâm huyết, mà lại phải sống luồn cúi, chết trong túi nhục sao?

Thật là buồn cười.

Phùng Uyển đi ra, hai thị thiếp đều chú ý đến nàng. Họ lén lút quan sát Phùng Uyển, đưa mắt nhìn nàng ngồi lên xe ngựa rồi khỏi phòng.

Vũ nương thu hồi tầm mắt đầu tiên, nàng vẫy tay với Phát nhi ở đằng xa, thấy ả nghe lời đi tới, gương mặt Vũ nương hiện vẻ hài lòng, nở nụ cười ôn hòa hiền hậu.

Nàng tiến lên một bước, hai tay đỡ lấy Phát nhi, thân thiết nói: “Ngươi là Phát nhi sao? Thật đáng yêu.”

Trong lúc Phát nhi hoảng sợ thì lẽ, Vũ nương cười nói: “Sáng sớm thế này phu nhân đi đâu vậy? A, ta thấy trong nhà có hai chiếc xe ngựa mà, sao không bán đi một chiếc để tuyển thêm mấy thị tỳ?”

Phát nhi cúi đầu, ngoan ngoãn thật thà nói: “Lang chủ nói chi tiêu eo hẹp, mấy ngày trước mới bán một đám nô tỳ đi.”

Hóa ra là như vậy.

Vũ nương đảo mắt một vòng, khẽ nói: “Nghe nói phu nhân dòng dõi thư hương? Xuất thân như vậy, nhất định rất được phu chủ sùng ái.”

Phất nhi chưa trả lời câu này, một thị tỳ đứng sau Vũ nương đã lên tiếng: “Phu nhân và lang chủ rất hay cãi nhau.”

“Thật không?” Vũ nương vừa nghe thấy lời này, liền lộ vẻ hết sức tò mò, nàng hỏi: “Sao lại cãi nhau?”

Trong lúc tỳ nữ giải thích, Phất nhi lui về phía sau. Á đi được vài bước, quay đầu lại nhìn thoáng qua tỳ một thiếp đang vui vẻ nói chuyện, thầm nghĩ: Không dựa vào phu nhân được nữa, mỗi người bọn họ đều tìm được chỗ dựa rồi.

Á chợt nghĩ tới biểu hiện của Phùng Uyển, không khỏi nghĩ ngợi: Phu nhân bình thân như vậy, hoàn toàn không giống một người hồ đồ không biết chuyện gì.

Phùng Uyển ra khỏi cổng phủ.

Nàng vén màn xe hai bên lên, nhìn dòng người bên đường, ra lệnh cho ngự phu: “Đến Lư Nguyên tự.”

“Dạ.”

Lư Nguyên tự nằm ở núi Tây Nam của Đô Thành. Vừa mới xây được mười năm, thường ngày hương khói rất vượng, kiếp trước Phùng Uyển dâng hương ở đây hai lần.

Xe ngựa tới trước ngôi chùa, mười mấy người khách hành hương đang đi vào cổng chùa.

Phùng Uyển mua một bó hương, dâng hương kính mười tám vị La Hán điêu khắc ngoài cửa, từng bước từng bước kính lễ vào trong.

Đi qua từng hương đường, trong thoáng chốc Phùng Uyển đã tới trước Quan Âm nghìn tay. Lần này, nàng quỳ gối trên bồ đoàn, cung kính dập đầu lạy ba cái, lẩm bẩm: “Phật cứu khổ cứu nạn, có phải người thấy oan khổ của con, nên mới cho con cơ hội làm lại phải không?”

Nàng dập đầu vô cùng chân thành, đột nhiên, một tiếng cười khi truyền tới từ phía sau.

Tiếng cười này cực kì quen thuộc, Phùng Uyển quay đầu lại.

Ở nơi cửa chùa, có một mỹ nam đội đầu lạp đang khoanh tay, đôi mắt phượng dài hơi xếch như có ý lại tựa như vô tình liếc về phía nàng. Bên cạnh chàng là một nữ tử xinh đẹp đang níu chặt lấy tay áo chàng, nói líu ríu: “Vệ Tử Dương, huynh có nghe thấy không? Hôm nay huynh phải theo ta cả ngày!”

Thiếu nữ kia gọi hai tiếng, thấy Vệ Tử Dương không tập trung, liền nhìn theo ánh mắt của chàng.

Nàng thấy Phùng Uyển, nhìn thẳng vào gương mặt bình thường của Phùng Uyển, còn thấy trang phục của phụ nhân, thiếu nữ bĩu môi, khô thèm đếm xỉa thu hồi ánh mắt, la lớn: “Làm gì vậy? Phụ nhân kia có xinh đẹp đâu mà nhìn.”

“Vậy ư?”

Cuối cùng Vệ Tử Dương cũng mở miệng, giọng nói của chàng trầm lắng bình thản, khiến cho nữ tử kia si ngốc một hồi.

Vệ Tử Dương nhún mày, tiện tay cời đầu lạp xuống, phẩy phẩy: “Vào thôi.”

Chàng tuần mi đến mức nào? Vừa cời đầu lạp xuống, trong ngoài cổng chùa, dù là khách hành hương hay tiểu sa di đứng hầu cạnh bàn hương Quan Âm Bồ Tát, thấp hương cho khách hành hương cũng phải ngậy người.

Phùng Uyển đang quỳ khấn vẫn chăm chú trước tượng phật, dưới bàn hương.

Không ngờ rằng Vệ Tử Dương ở đây, nàng hơi do dự.

Cho đến khi Phùng Uyển liếc thấy tiểu sa di nhìn chăm chăm vào Vệ Tử Dương đến ngậy người, nàng mới nghiêng răng, thầm nghĩ: Liều thôi!

Lập tức, nàng quỳ lê mấy bước, lặng lẽ tới dưới bàn hương. Vươn tay nhanh chóng ấn lên bên trái phía sau mặt bên một cái gờ không bắt mắt, rồi Phùng Uyển vội vàng lui về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại, tránh khỏi bàn hương, chợt vang lên tiếng đá cọ vào nhau nặng nề.

Tiếng động kia vô cùng trầm đục, vang lên quá đột ngột, bốn năm người trong thiền phòng đều giật mình, đồng loạt nhìn về phía này.

Bên ngoài, còn có mấy người nghe thấy tiếng mà tụ họp lại.

Phùng Uyển nhanh chóng lui về sau ba bước, rúc vào trong góc.

Vừa mới đứng lại, nàng liền nhìn xung quanh, tất nhiên nàng biết rõ có mấy người thấy được hành động của mình!

Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt như cười như không của Vệ Tử Dương, nữ tử xinh đẹp ở bên cạnh Vệ Tử Dương cũng nghi ngờ mà nhìn xoáy vào nàng.

Nàng lại quay đầu nhìn tiểu sa đi. Tiểu sa đi mới chỉ mười bốn mười lăm tuổi, miệng y mở rộng, trợn mắt há mồm nhìn phiến đá dần dần tách ra dưới bàn hương kia, dưới phiến đá lộ cái động lớn, miệng liên tục ơ ơ, nhưng cũng không thốt lên được lời nào.

Có vẻ sợ ngây người rồi, không chú ý tới vẻ khác thường của Phùng Uyển.

Nắm lấy thời cơ, Phùng Uyển đi ra ngoài. Khi nàng đi lướt qua chỗ Vệ Tử Dương thì tay áo bị chàng nhẹ nhàng giữ lại, mắt phượng hẹp dài nhìn nàng chăm chăm. Vệ Tử Dương nói: “Cảnh xuân đẹp như vậy, Uyển nương nên dạo chơi cùng ta mới phải.”

Dứt lời, chàng buông tay áo Phùng Uyển ra, mặc cho nàng cố thoát khỏi hương phòng trong dòng người huyền ảo rất rít.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Nghi Ngờ

Phùng Uyển vừa mới lui ra, trong hương phòng đã có người hét lớn: “Có ma, sao dưới bàn hương này lại có cái động lớn như vậy?”

Một câu nói thức tỉnh những kẻ đang ngẩn ngơ. Chứng kiến phiến đá kia đã hoàn toàn dôi đi, cửa động tối đen lộ rõ, một tráng hán đưa tay qua túm lấy tiểu Sa đi kia, hỏi: “Bên trong có cái gì?”

Tiểu Sa đi nào biết được? Thậm chí y còn không biết vì sao một phiến đá lành lặn đột nhiên lại tách ra.

Tráng hán ném tiểu Sa đi đang lắc đầu hoảng loạn đi, thấy bên cạnh có rất nhiều tiểu nương tử xinh đẹp đều nhìn mình, vỗ ngực một cái, khí phách tận trời gào lên: “Đề ông xuống xem thử.”

“Được, ta cũng đi.” Một hán tử mặc quân phục hiệu úy đi tới, đồng thời cùng y dòi bàn hương đi.

Bàn hương vừa mới dôi đi, tiếng bước chân dồn dập chột vang lên. Trong tiếng bước chân, mấy hòa thượng trung niên mặc áo cà sa vàng óng ánh vội vàng kêu lên: “Không thể vào, không thể vào.”

“Tại sao không thể?”

Hiệu úy nhìn chăm chăm vào mấy đại hòa thượng, duỗi tay đặt lên vỏ đao, quát: “Đi, đi xuống.”

Thấy họ quay người định nhảy xuống, một hòa thượng béo hoảng loạn kêu lên: “Các ngươi như vậy sẽ quấy nhiễu Bồ tát!”

“Con bà nó, ông chỉ thấy thú vị mà thôi, nghe người nói vậy, chắc chắn nơi này có vấn đề. Này, nhảy đi.” Trong khi mấy hòa thượng bối rối kêu la, tráng hán kia hùng hùng hổ hổ nhảy xuống động với hiệu úy kia.

Người ở bên ngoài càng tập nập, nhưng chỉ trong nháy mắt, năm sáu chục người đã vây quanh ba vòng trong ba vòng ngoài hương đường nhỏ nhỏ này.

Vệ Tử Dương đã đội đầu lên, trong tiếng ồn ào, y bước đến trước Phùng Uyển, nhìn nàng chăm chăm, y cười khẩy nói: “Phu nhân đúng là một người thú vị.”

Y vươn cánh tay thon dài ra, phất qua mặt Phùng Uyển như gió xuân, bất đồng với ngón tay dịu dàng của y chính là giọng nói lạnh tanh như sắt đá, “Sao phu nhân biết dưới bàn hương này có một cái động? Giống như sao phu nhân biết Đông Sơn tự có một tên ăn mày là ta đây?”

Y kè sát nàng, phả từng hơi thở ấm áp hệt như sợi tơ len lỏi vào tai Phùng Uyển. Dù trái tim Phùng Uyển đã trở nên cứng cỏi, nhưng bây giờ cũng bởi vì hơi thở của y mà gương mặt phỉm hồng.

Nàng khẽ tránh ra, còn chưa mở miệng, một người đã xông đến. Nàng ta tóm lấy tay Vệ Tử Dương hất mạnh ra, sao đó đột ngột lao về phía ngực Phùng Uyển. Cú lao này quá mạnh quá đột ngột, Phùng Uyển lui lại hai bước, đập vào thân cây phía sau.

Trong lúc Phùng Uyển va mình vào thân cây đó, một cánh tay vươn ra đặt trước thân cây, đỡ cho Phùng Uyển. Có điều Phùng Uyển bị đụng đến nỗi nổ đom đóm mắt, tiếng kêu khó có thể nghe thấy truyền vào tai nàng.

Phùng Uyển vội ngừng đầu, lo lắng nhìn về phía chủ nhân của bàn tay.

Vệ Tử Dương vẫn mỉm cười, ánh mắt của chàng luôn hờ hững như vậy, Phùng Uyển cũng không nhận thấy y có vẻ khó chịu.

Thờ ơ rút bàn tay về, Vệ Tử Dương lạnh lùng liếc nhìn thiếu nữ xinh đẹp tức giận đỏ, nhàu mày.

Thấy cái nhàu mày của y, thiếu nữ xinh đẹp cứ như bị đổ oan, nằng bĩu môi, nước mắt tuối rơi ào ạt. Thiếu nữ xinh đẹp nghẹn ngào chất vấn: “Vệ Tử Dương, vừa nãy huynh làm gì với phụ nhân này vậy?”

Nàng ta quay về phía Phùng Uyển, hét to: “Phụ nhân nhà ngươi không biết xấu hổ, ngươi dám lại gần chàng như vậy làm gì?” Hết tới đây, nàng duỗi tay ra, định vung một cái tát về phía Phùng Uyển!

Một bàn tay vuron ra.

Sau khi nhẹ nhàng linh hoạt ngăn lại cái tát này, Vệ Tử Dương giữ chặt cổ tay của nữ tử kia. Cổ họng nàng nấc lên, định hét lên náo loạn thì tay trái của Vệ Tử Dương chém xuống một nhát, nhanh như chớp đã chém ra sau cổ thiếu nữ!

Bịch một tiếng, hai mắt thiếu nữ trợn trắng, ngã lăn ra ngất.

Nơi nàng ta ngã xuống chính là chỗ ở của Vệ Tử Dương. Vốn Phùng Uyển nghĩ rằng nàng ta sẽ ngã vào vòng ôm của Vệ Tử Dương, nào biết đâu, ngay lúc thiếu nữ ngã đến, Vệ Tử Dương chán ghét lui về phía sau một bước, “ụcch” một tiếng, mặt thiếu nữ đã vùi sâu trong bùn đất.

Lần này đến lượt Phùng Uyển trợn mắt há mồm. Nàng nuốt nước bọt, thấy Vệ Tử Dương phui tay, gọi một hộ vệ phía sau tới, ra lệnh: “Đưa Tứ công chúa về phủ.”

“Dạ.”

Hộ vệ vừa đỡ Tứ công chúa dậy, Vệ Tử Dương liền uể oải nói: “Nhớ rửa mặt sạch sẽ cho nàng ta.”

Việc gì phải thế chứ, trong lúc Phùng Uyển dờ khóc dờ cười, hộ vệ kia đã nể nếp đáp: “Vâng.” Rồi ôm lấy Tứ công chúa biến mất trong rừng cây.

Hai người vừa đi, Vệ Tử Dương đã ngẩng đầu nhìn về phía Phùng Uyển. Thấy nàng ngậy người nhìn mình, khóe miệng chàng nhếch lên, nở nụ cười giá buốt.

Vuron tay trái đặt lên cổ Phùng Uyển, chàng khẽ khàng vuốt ve làn da trắng nõn của nàng, hai mắt thì nhìn về phía hương phòng.

Phùng Uyển hỏi: “Vi sao ban nãy quân không đỡ lấy nàng?” Dù sao cũng là một công chúa, chàng hờ hững làm người ta bất tỉnh cũng bỏ qua được, đằng này lại còn để người ta ngã sấp. Với thân phận của chàng bây giờ, chịu đựng được sao?

Có lẽ nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của Phùng Uyển, Vệ Tử Dương lạnh lùng trả lời: “Ta ghét người khác chạm vào ta.”

Nhìn cái tay vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình, Phùng Uyển nuốt nước bọt thầm nghĩ: Chi cho phép chạm vào người khác sao?

Nhưng mà đây là lời nói không có ý nghĩa, cuối cùng nàng cũng không nói.

Sau khi hai người kia nhảy xuống động, mấy hòa thượng trung niên không chặn lại được, cũng định nhảy xuống theo.

Xa xa thấy động tác của bọn họ, Vệ Tử Dương lên tiếng ra lệnh: “Ngăn bọn họ lại!”

Mệnh lệnh trầm thấp của chàng truyền đến, mang theo vẻ uy phong khi sai bảo. Khách hành hương vậy ở trong hương phòng xem náo nhiệt, không hẹn mà cùng hành động, vuron tay kéo mấy hòa thượng.

Lần này, các hòa thượng luống cuống hơn, khi vài người họ ra sức giãy giụa vùng vẫy, dưới động vọng một tiếng kêu tức giận: “Dâm tặc! Dâm tặc! Các hương thân, mau mau bắt lấy hòa thượng kia, báo cho quan phủ. Trong động này giam giữ rất nhiều cô tử.”

Lần này hương đường đã rối như tơ vò, trong tiếng kêu la giằng xé, hai tròng mắt dưới đầu lạp của Vệ Tử Dương như có điều gì suy nghĩ, mà nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển.

Trong ánh nhìn chăm chú của chàng, Phùng Uyển cúi thấp đầu.

Mặt nàng không chút thay đổi, ánh mắt bình tĩnh an hòa.

“Sao nàng biết?”

Giọng Vệ Tử Dương nhẹ nhàng len lỏi vào tai.

Phùng Uyển khẽ nói: “Ta nhìn thấy.” Dừng một chút, nàng nói: “Ngày đó trời mưa to, trong chùa rất yên tĩnh. Ta vừa mới vào dâng hương, bởi vì vội vã trở về nên ngồi xe ngựa. Mới đi một bước, đã thấy dưới bàn hương có người ra vào... Sau đó ta liền để mắt, vừa nãy còn thấy có người nói đến, thường xuyên có phụ nhân xinh đẹp mất tích, chợt nghĩ tới điều này. Ban nãy vốn cũng chỉ muốn thử xem, không ngờ vừa thử đã thành công.”

Nàng thêu dệt mọi chuyện gọn gàng hợp lý, Vệ Tử Dương nghe đến say sưa. Chàng gật đầu, nói: “Thử bừa một lần đã thành công? Nếu là không thành công, với sự dũng cảm tức trí của phụ nhân, cũng không sợ rước họa vào thân. Tuyệt vời, thật sự rất tuyệt vời!”

Khóe môi chàng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Lời nói bịa đặt thì cũng đừng nên nói nữa.”

Y không muốn nàng nói, nàng cũng chẳng cất lời. Phùng Uyển vội vàng ngậm miệng, tiếp tục im lặng xem màn kịch hay.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hai Người

Vệ Từ Dương lườm nàng, hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ trong chớp lát, một đội vệ binh đã tiến vào. Họ xông tới chưa lâu, một đội quân binh khác cũng vọt tới.

Lát sau, một quan nhân đứng ra, lớn tiếng kêu lên: “Tất cả những người không liên quan mau rời đi.”

Sau khi y hạ lệnh, mười mấy binh sĩ đã tiến lên đuổi người.

Phùng Uyển nhìn xoáy vào trong, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Vệ Từ Dương liếc nhìn nàng, hồ hững nói: “Cứ rời đi như vậy thôi sao? Phu nhân đã mất bao công phu, còn phải mạo hiểm mới vạch trần được chuyện này, không lĩnh thưởng, không đợi người cảm kích đã rời đi sao?”

Phùng Uyển cúi đầu, không lên tiếng.

Vệ Từ Dương nhìn sâu vào nàng, sai bước rời đi. Chàng chân dài cao ráo, Phùng Uyển phải chạy chậm mới có thể đuổi theo.

Tới cạnh xe ngựa của mình, Phùng Uyển mới khẽ nói: “Ngày mai Uyển nương nhất định tới cầu kiến lang quân.”

Nàng nói vậy nghĩa là có việc cần làm.

Vệ Từ Dương quay đầu lại, nhìn chằm chằm về phía nàng, không nói hai lời, tung mình nhảy lên xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Thấy chàng không làm khó mình, Phùng Uyển thở ra một hơi.

Nàng bảo ngự phu đánh xe rời khỏi chùa.

Tới cổng chùa, Phùng Uyển nói: “Dừng lại xem một chút.”

Lời này rất hợp với tâm ý của ngự phu, y cũng rất tò mò, lập tức đáp một tiếng vang dội, “Vâng.” Đưa xe ngựa chạy vào một ngõ hẻm, y cùng với Phùng Uyển chen chúc giữa đám người, vừa bàn luận, vừa chờ người trong chùa đi ra.

Vậy mà phải chờ mất một hai canh giờ.

Khi quân binh ra ra vào vào, từng nhóm người tới lui không ngớt. Một quan nhân đi ra, nói với dân chúng ở bên ngoài: “Nếu có thân hữu mất tích, có thể tiến vào.”

Lời này vừa cất lên, mười mấy người dân liền đứng dậy, đi theo sau quan nhân kia.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa đi ra từ trong chùa.

Xe ngựa che màn kín mít, không ai có thể nhìn ra thân phận của chủ nhân. Phùng Uyển phải vênh tai mới có thể nghe thấy hai tiếng nước nỏ truyền đến từ bên trong.

Chắc đây là chính chủ rồi. Tốn bao nhiêu sức lực để phong tỏa ngôi chùa, sau đó còn phải đuổi hết những người biết chuyện ra xa, chính vì muốn che giấu sự vũ nhục mà người trong xe ngựa phải trải qua.

Nhưng Phùng Uyển cũng không thể coi là người biết chuyện, nàng chỉ gặp may, trong lúc vô tình đụng phải chốt, mở được cửa địa đạo mà thôi. Nàng còn định đợi sau khi mọi chuyện lắng xuống, khi gặp quý nhân thì âm thầm lan truyền chuyện mình đã làm. Bây giờ có Tứ công chúa ở đây, phải lan truyền ra sao, thì phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

Đưa mắt nhìn xe ngựa rời xa, Phùng Uyển vẫn không nhúc nhích.

Bây giờ, mười mấy người dân kia đang dẫn các thiếu nữ khoác tấm áo rộng thùng thình đi ra. Trong sự chỉ trỏ của mọi người, một bóng dáng núp sau các thiếu nữ hấp dẫn sự chú ý của Phùng Uyển.

Đây là mục tiêu thứ hai của chuyến này. Phải biết rằng, thế lực của bọn dân tộc rất lớn, nàng không dám chắc với hành vi này có thể mang đến tai hoạ ỉn hay không. Nếu như không phải có lợi ích đủ lớn, thì nàng không dám, cũng không muốn mạo hiểm như vậy.

Nữ nhân kia tóc tai rối bù, lão đảo, cô đơn theo sát phía sau mọi người, bước đi hỗn loạn.

Nhưng dù nàng đi tới bất kỳ đâu, đều có người chỉ trỏ nàng, còn có người nhạo báng.

Mái tóc rối bời che mất khuôn mặt, nước mắt rơi lã chã từng giọt.

Lúc này, có giọng nói dịu dàng trong trẻo chọt cất lên, “Lên xe ngựa đi.”

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy nhìn Phùng Uyển xuyên qua mái tóc rối bời.

Phùng Uyển ra hiệu cho ngự phu dừng xe lại, nàng lại vươn tay với phụ nhân này, khẽ nói: “Lại đây.”

Phụ nhân do dự một lát, nắm lấy tay nàng rồi trèo lên xe.

Xe ngựa chạy đi.

Trong xe, Phùng Uyển thấm ướt khăn lông, dịu dàng nói: “Lau sạch mặt đi.” Sau khi đưa khăn lông cho phụ nhân, Phùng Uyển khẽ thở dài: “Ông trời có mắt, ta chỉ vô tình ăn lên bàn hương, không ngờ lại đụng phải chột mở địa đạo của tộc nhân.”

Nàng đang khoe thành tích, cũng biểu lộ thân phận của nàng.

Phụ nhân run lên, nàng ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lên, hỏi: “Là phụ nhân phát hiện ra địa đạo sao?” Giọng nói của phụ nhân êm dịu mà nhẹ nhàng, mang khẩu âm tiêu chuẩn của Kiến Khang.

Đứng lên cúi người trước Phùng Uyển, phụ nhân cất giọng run rẩy: “Ăn cứu mạng, suốt đời khó quên.”

Phùng Uyển lắc đầu, nàng ân cần nhìn phụ nhân, nói: “Tỷ tỷ có chỗ để ở chưa? Ta có một người quen ở vùng ngoại thành, tỷ tỷ có thể đến đó.”

Lời nói của Phùng Uyển vô cùng thẳng thắn, phụ nhân này cũng có kiến thức rộng rãi, đôi mắt sáng ngời của nàng nhìn thẳng vào Phùng Uyển, Phùng Uyển vừa dứt lời, phụ nhân đã gật đầu nói: “Làm phiền phụ nhân.”

Đến nông nổi này, đúng là không sợ Phùng Uyển sẽ đối xử với nàng ra sao nữa. Nàng còn gì có thể mất nữa đây?

Thấy nàng đồng ý, Phùng Uyển nói với ngự phu: “Tới Ngô hạng ở ngoại thành phía tây.”

“Dạ.”

Chỉ trong chốc lát, xe ngựa đã tới Ngô hạng, Phùng Uyển lấy khăn tay ra, dùng phất viết mấy chữ lên đó, nói với phụ nhân: “Tỷ tỷ cầm cái này tới Trương phủ, sẽ có người tiếp đãi.”

Phụ nhân nhận lấy, nàng mở khăn tay ra, chỉ thấy trên đó viết mấy văn tự của người Hồ. Phụ nhân học rộng hiểu nhiều, đọc được chữ trên đó: Đây là quý nhân, đối đãi cẩn thận, nếu như muốn rời đi, cho hai mươi vàng. Phía dưới viết hai chữ Phùng Uyển.

Phụ nhân chỉ nhìn lướt qua, lại giả vờ không biết chữ viết của người Hồ, cất giọng Kiến Khang êm dịu: “Vây mười mười, tỷ tỷ phải đi rồi ư?” Giọng nói hoảng sợ bất an.

Phùng Uyển gật đầu, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ đi đi.”

Phụ nhân xuống xe, Phùng Uyển bảo ngự phu đánh xe về. Ngự phu kia tò mò nhìn lại mãi, hỏi: “Vây nàng ta đi đâu?”

Phùng Uyển nói: “Ở đây có người quen của nàng.”

Nàng làm như không kiên nhẫn, thúc giục: “Chết rồi, trì hoãn lâu như vậy, chắc phu chủ giận lắm, nhanh lên chút, chạy nhanh lên chút.”

Ngự phu còn muốn nhìn lại, nghe tiếng thúc giục của Phùng Uyển, vội vàng quay đầu lại đánh xe. Khi xe ngựa chạy tới khúc quanh, tiến vào một con phố khác, Tăng lão thúc kéo kẹt mở cửa ra, nhận lấy khăn tay, liếc nhìn một chập rồi đón phụ nhân kia vào nhà.

Mặt trời xuống dần phía tây, hai chủ tớ gần như đã xem náo nhiệt cả một ngày, phải mau mau trở về.

Trong khi xe ngựa lộc cộc tiến vào trong, Phùng Uyển nhắm mắt lại, nghĩ tới nữ nhân khiến quân binh phong tỏa ngôi chùa kia: Nàng từng là người ủng hộ hữu lực nhất của Trần Nhã, cũng đối tốt với Phùng Vân. Lần này sau khi nàng biết mình có ân với nàng, chắc sẽ xử lý mọi việc công bằng hơn? Nhớ tới kiếp trước, người vô tình đụng phải chột mở kia, bằng vài nguyên nhân nào đó, được ban thưởng hậu hĩnh. Hơn nữa chưa từng nghe nói người đó bị

ai trả thù, có thể thấy được chuyện này là an toàn.

Trong nháy mắt nàng lại nhớ tới nữ nhân vừa mới đưa đến tay Tăng lão thúc, nghĩ ngợi: Tồn hai mươi lá vàng, không biết có thể đổi lại bao nhiêu tiền tài ỉnh? Nếu có cơ hội trở lại Kiến Khang, kẻ biết được chuyện xấu của nàng là mình đây e chừng không ổn. Nhưng cũng không quan trọng, nếu có ngày đó thật, mình sẽ lan truyền chuyện này khắp chốn, để người trong thiên hạ biết được mình là ân nhân của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Không Có Tiền

Xe ngựa vừa mới tiến vào Triệu phủ, Phát nhi đã hỗn hển chạy tới. Á cúi chào Phùng Uyển rồi nói: “Phu nhân, lang chủ bảo là người hồi phủ thì vào thư phòng ngay.”

Dè dặt liếc nhìn vẻ mặt của Phùng Uyển, Phát nhi nói lí nhí: “Hình như lang chủ đang tức lắm?”

Vậy ư?

Phùng Uyển gật đầu, lững thững đi tới thư phòng.

Phát nhi ở phía sau nhìn bóng lưng của nàng đến mất hồn, giọng nói của một tỷ nữ kéo ả lại: “Phát nhi, sao muội tốt vậy chứ? Phu nhân hành sự ngu dốt, muội còn trung thành ngu ngốc theo phu nhân ư?” Phát nhi vốn hiền lành, trung hậu lại chịu khó, được mọi người yêu thích. Nói xấu phu nhân với ả, mà tỷ nữ này không hề cảm thấy áy náy.

Ngừng lại một chút, tỷ nữ lại nói: “Đạo này phu nhân đối xử với muội thế nào, bọn tỷ thấy hết rồi.”

Trong sự trầm lặng của Phát nhi, Phùng Uyển đã đi một quãng xa rồi.

Nàng tới ngoài thư phòng.

Vừa tới cửa, giọng nói kìm nén lửa giận của Triệu Tuấn đã vọng ra, “Vào đi.”

“Dạ.”

Phùng Uyển chậm rãi đi vào.

Trong thư phòng có người, ở hai bên trái phải Triệu Tuấn là Vũ nương và Mi nương, một người đang mài mực cho y, một người không nhanh không chậm đầm lưng cho y.

Đọc sách mà còn có mỹ nữ bầu bạn.

Phùng Uyển rũ mắt: Nổi giận đùng đùng kêu mình tới mắng chửi, còn để thiếp thị ở hai bên trái phải, muốn làm mình mất mặt sao?

Triệu Tuấn nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển vẫn dịu dàng bình tĩnh, lạnh giọng hỏi: “Phu nhân ra ngoài cả một ngày, đã nghĩ ra cách xoay xở chuyện tiền nong chưa?”

Phùng Uyển lắc đầu, nói: “Chưa có.”

“Thật hay cho câu không có!” Triệu Tuấn cau lên, y giận quá hóa cười, hỏi: “Vậy Uyển nương thử nói rõ ràng xem, hôm nay nàng ra ngoài làm gì thế?”

Phùng Uyển nhẹ giọng, dịu dàng bình tĩnh trả lời: “Phu chủ vừa mới tới Đô Thành, chi tiêu là đại sự, thiếp đi loanh quanh trong thành mấy canh giờ, vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết.”

Nàng nói lời này có ý rằng nàng có quá ít thời gian, Triệu Tuấn ngắt ra, lửa giận trong bụng người ngoại phản nào. Y nhìn chăm chăm vào nàng, giọng nói nhẹ đi, “Uyển nương nghĩ cách hộ vi phu thật sao?”

Phùng Uyển đáp, “Dạ.”

Triệu Tuấn trầm giọng, cau mày nói: “Nhưng sao ta lại nghe nói nàng đi xem nào nhiệt cả ngày?”

Phùng Uyển rũ mắt, vẻ mặt vẫn dịu dàng tĩnh lặng, “Không nghĩ ra cách, đành phải thư giãn một chút.”

Triệu Tuấn tròn mắt nhìn nàng một lúc, dần dần, gương mặt giận dữ trở lại bình thường.

Thấy cảnh tượng này, Vũ nương đảo mắt. Tất nhiên nàng biết phu chủ giận đến mức nào, nhưng nàng không ngờ rằng chủ mẫu nói hai câu không nhẹ không nặng, lửa giận kia đã tiêu tan hơn phân nửa. Như vậy, xem ra chủ mẫu có sức ảnh hưởng rất lớn với phu chủ.

Triệu Tuấn vẫn nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển.

Phụ nhân này thướt tha đứng đó, thiếu phụ trắng nõn, phong tư khoan thai, tựa như hoa sen nở rộ trong gió, không thể nói là xinh đẹp nhưng lại khiến người ta vừa thấy đã quên trần tục, vừa thấy đã muốn thân cận.

Y chợt mềm lòng, thầm nghĩ: Uyển nương nguyên nghĩ cách thay ta, ta không còn giận nàng nữa. Cho nên y nói với giọng âm áp: “Uyển nương, lại đây.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, chậm rãi đi tới.

“Đến trước bàn của ta đi.”

Triệu Tuấn đứng dậy khỏi sập, đi tới trước mặt Phùng Uyển, nắm lấy tay nàng, đi tới trước bàn của mình. Triệu Tuấn nhét bút lông vào tay nàng, dịu dàng nói: “Ồ Nguyên Thành, vì phu rất thích nắm tay Uyển nương viết chữ, bây giờ cũng vậy có được không?” Dứt lời, bàn tay to lớn của y bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của Phùng Uyển.

Giọng nói của y ôn hòa như nước, hơi nóng cũng phả ra liên tục.

Phùng Uyển dịu dàng rũ mắt, mỉm cười nói: “Có người ở đây mà.”

Triệu Tuấn cười ha ha một tiếng, nói: “Đều là người trong nhà, Uyển nương xấu hổ gì chứ.”

Y ôm Phùng Uyển từ phía sau, thầm nghĩ: Triệu Tuấn ta, bây giờ kiều thế mỹ thiếp đều có rồi.

Đắc ý vừa lòng một hồi, y lại nghĩ tới hoàn cảnh khốn khó trước mắt, thở dài nói với Phùng Uyển: “Uyển nương, đêm nay ta hẹn mấy vị đồng liêu tới Túy Hoa lâu uống rượu, hết sạch tiền thế này, biết phải làm sao đây?”

Triệu Tuấn vừa nhắc tới ba chữ Túy Hoa lâu, sắc mặt của Mi nương chợt sa sầm, mặt Vũ nương cũng hơi cứng ngắc, chỉ có Phùng Uyển vẫn dịu dàng mà cười.

Nàng buông mi, lầm bầm: “Thiếp cũng chỉ là phụ nhân, chưa quen cuộc sống ở Đô Thành, hôm nay đi trên phố nhìn ngắm xung quanh, không thấy ai quen biết. Thiếp cũng lo lắng đến chi tiêu của phu chủ, nhưng thật sự không dễ.”

Triệu Tuấn giật mình.

Y từ từ buông tay Phùng Uyển ra. Bước đi hai bước, y thở dài một tiếng, rồi bước tiếp hai bước, y lại thở dài một tiếng.

Đúng vậy, Uyển nương nói đúng. Tuy nàng có chút tài trí, nhưng đây không phải là Nguyên Thành, đây là Đô Thành. Nàng là một phụ nhân, tới nơi xa lạ này, thậm chí còn không quen đường, sao có thể giúp ta giải quyết vấn đề chi tiêu?

Nghĩ đi nghĩ lại, sự thỏa mãn vừa mới trào dâng trong lòng cũng biến mất, giờ đây chỉ còn sự nôn nóng.

Dạo này y gặp chuyện khó khăn, không khỏi trách cứ Uyển nương không gắng hết sức. Nhưng bây giờ được nàng nhắc nhở, y mới nghĩ đến, chuyện này thật sự không dễ dàng.

Triệu Tuấn lo âu đi tới đi lui, ba phụ nhân không một ai lên tiếng. Triệu Tuấn khó chịu phất tay nói: “Ra ngoài đi, ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Phùng Uyển dẫn đầu đi ra. Nàng mới tới cửa, Triệu Tuấn đã gọi nàng lại, “Uyển nương.”

Phùng Uyển quay đầu lại.

Triệu Tuấn bước đi, y ôm lấy bả vai nàng từ phía sau, dịu dàng, thành khẩn nói: “Uyển nương, nhớ phải nghĩ cách đó nhé.”

Phùng Uyển đáp “dạ” một tiếng, cúi người thi lễ rồi đi ra khỏi thư phòng.

Đến khi đi xa rồi, nàng còn có thể nghe thấy tiếng thở ngắn thở dài của Triệu Tuấn.

Vũ nương cũng đi xa rồi, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn về phía thư phòng mãi. Nàng cắn môi, thầm nghĩ: Tuy ta có xuất thân, nhưng trong thời buổi rối ren, chút tiền của tích góp được kia phải giữ lại để ngày sau phòng bệnh dưỡng lão. Nếu không thì nàng cũng giúp phu chủ một tay để giành được sự tôn trọng của y.

Không phải nữ nhân đều tranh giành trái tim của nam nhân sao? Một cơ hội tốt như vậy, nàng chỉ có thể tro mắt bỏ qua.

Suy đi nghĩ lại, Vũ nương hỏi tỳ nữ phía sau: “Ngày trước ở Nguyên Thành, chỉ tiêu trong nhà từ đâu mà có?”

Tỳ nữ nói: “Ở Nguyên Thành, phu nhân là một người có thủ đoạn. Chăm lo nhà cửa nửa năm, phu nhân đã kiếm cho lang chủ hai cửa hàng, còn để lại không ít tiền tài. Nhưng lang chủ chỉ tiêu rất nhiều.”

Vũ nương gật đầu, thảo nào nàng ta được phu chủ coi trọng, hóa ra còn có thủ đoạn này sao?

Cùng lúc đó, Phát nhi đi theo sau Phùng Uyển nói: “Phu nhân, bây giờ lang chủ rất lo lắng. Nếu phu nhân có thể giúp lang chủ giải quyết chuyện buồn phiền, về sau lang chủ phú quý, phu nhân cũng sẽ được tôn vinh.”

Ả chớp đôi mắt to nhìn Phùng Uyển, vẻ mặt mong đợi.

Phùng Uyển không hề quay đầu lại: Giúp đỡ lang chủ giải quyết chuyện buồn phiền ư? Nàng đã làm việc này rất nhiều lần rồi. Kiếp trước, tới Đô Thành chưa tới nửa năm, nàng chẳng những có thể cho Triệu Tuấn tiêu tiền như nước, mà còn kiếm cho y một cửa hàng, năm mươi mẫu ruộng tốt. Một năm sau, đã có năm cửa hàng, hai trăm mẫu ruộng tốt. Những thứ kia, mãi mãi vẫn chỉ dưới danh nghĩa của Triệu Tuấn, mặc cho Triệu Tuấn chi phối. Kết quả thế nào? Y rượu chè cả ngày, rồi lại còn vung tay múa chân với nàng. Mà thiếp thất của y đều nghĩ cho bản thân mình, nghĩ cho những đứa trẻ chưa ra đời của họ, vợ vét thêm chút, rồi vợ vét thêm chút.

Hỏi còn có thể được lợi, những nữ nhân này ra sức lấy lòng Triệu Tuấn. Khi Triệu Tuấn không có tiền, Mi nương của lúc này, Vũ nương rất biết tính toán, được Triệu Tuấn khen là tri âm tri kỷ không ngớt đều đứng ở bên, không nói một lời.

Kẻ ngu ngốc, cho tới bây giờ cũng chỉ có mình nàng!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Báo Thù

Triệu Tuấn ra khỏi nhà.

Có điều vừa đến đêm y liền trở về. Có một hộ vệ tiến đến hỏi y một câu, lại bị y vô cớ nổi giận.

Ba người Phùng Uyển núp trong phòng, không dám để lộ bóng dáng. Các nàng đều biết, Triệu Tuấn không có tiền nên đành phải hủy buổi giao tế tối nay, y rất căm tức.

Hai ngày sau, Phùng Uyển vẫn ngoan ngoãn ở nhà. Từ trong phòng, thỉnh thoảng có thể nghe tiếng quát tháo của Triệu Tuấn. Đặc biệt là lúc nghe đến chuyện Quyên nhi sắp tới Đô Thành, y quả thật đã tức đến mức chửi ầm lên, trong lời nói còn mang ý “chỉ cây dâu mà mắng cây hòe”, khiến Mi nương khóc thút thít.

Triệu Tuấn phiền não bất an, Phùng Uyển cũng không muốn đụng chạm đến lúc xúi quẩy của y, vì vậy chuyện đi gặp Vệ Từ Dương cũng bị y làm trì hoãn mấy ngày.

Ngày thứ tư, sáng sớm Triệu Tuấn đã ra ngoài, Phùng Uyển cũng leo lên xe ngựa ra khỏi nhà.

Trong nhà còn hai chiếc xe ngựa, Triệu Tuấn thực sự muốn dùng cũng có thể bán một chiếc. Nhưng y biết rõ chuyện của mình, bán đi một chiếc xe ngựa, cũng chỉ thêm được mấy đồng đi uống rượu hoa mà thôi. Nhưng về sau thì sao? Vẫn như lấy trứng chọi đá mà thôi. Biện pháp tốt nhất là chờ Phùng Uyển nghĩ ra cách, tiền bán xe ngựa này may ra còn có thể làm tiền vốn.

Giữa con đường phồn hoa náo nhiệt, xe ngựa cứ đi thẳng, mọi người còn đang bàn luận chuyện Lưu Nguyên tự. Nghe nói sau khi quan binh đến, chẳng những tống hết hòa thượng trong chùa vào đại lao, một tướng lĩnh trẻ tuổi sau khi biết chuyện còn hủy cả tượng phật, lấy hết nào vàng nào đồng để cống hiến cho việc quân.

Còn có người nói, trong địa đạo của Lưu Nguyên tự, còn có một căn mật thất, bên trong đầy tiền bạc trang sức vàng ròng, không biết là thật hay giả.

Đánh xe cho Phùng Uyển vẫn là người lần trước, y cũng nghe được kha khá chuyện.

Xe ngựa đến ngoài phủ Vệ Từ Dương, Phùng Uyển đi thẳng tới cổng lớn.

“Keng keng” hai trường thương đã chặn trước Phùng Uyển.

Một hộ vệ cao to dữ dằn nghiêng mắt nhìn nàng, ồm ồm hỏi: “Người là ai?”

Thật là, có cần cần người ta ở ngay ngoài cổng vậy không.

Phùng Uyển cười khổ một tiếng, cất giọng trong trẻo: “Thiếp là cố nhân đến từ Nguyên Thành, phụng lệnh tiểu lang đến bái kiến.”

“Phụng lệnh tiểu lang? Tiểu lang triệu kiến người?” Một hộ vệ khác tròn to đôi mắt như chuông đồng, quát lên: “Phụ nhân người nói xằng nói bậy, thật to gan!”

Phùng Uyển lui về sau một bước, nàng bất đắc dĩ hành lễ, nói: “Là thiếp đường đột, thiếp xin trở về.”

Dứt lời, nàng xoay người trở về.

Vậy mà, vừa mới nhúc nhích, keng keng hai tiếng, hai chiếc trường thương nhanh như chớp chặn trước mắt nàng.

“Đây là đâu mà một phụ nhân như người muốn đến là đến, muốn đi là đi hả?”

“Bất lấy cô ta, để lang quân xử trí!”

Hai đại hán nói xong, một kẻ dùng trường thương chĩa về phía lưng nàng, một kẻ sai bước mở đường, giải Phùng Uyển vào trong.

Bên ngoài, ngự phu há hốc mồm kinh ngạc, không dám tin cảnh tượng trước mắt. Y suy nghĩ một lúc, lập tức nhảy lên xe ngựa, chạy về Triệu phủ cầu cứu.

Phùng Uyển cười khổ.

Nàng đường hoàng để cho hai người kia áp giải, nhưng mũi thương lạnh lẽo đằng sau thỉnh thoảng lại cạ vào da thịt nhũn nhụi của nàng, nàng cũng chỉ biết cười khổ.

Ba người đi vào phủ.

Xuyên qua mấy cảnh liễu rủ, từ xa, người hầu nhìn thấy cảnh tượng này đều kinh ngạc chỉ trỏ Phùng Uyển.

Nói thật ra, trọng binh áp giải phạm nhân thì đã thấy nhiều, nhưng áp giải một phụ nhân yếu đuối thế này thật đúng là hiếm thấy.

Phùng Uyển được áp giải vào phủ, đi qua ngõ ngách sâu thẳm, đến một gian phòng rộng rãi âm u.

“Dừng lại.”

Một hộ vệ xoay người lại, ra lệnh: “Vào đi.”

Cửa phòng “ầm” một tiếng, bị đóng lại.

Phùng Uyển đi tới lui trong phòng, nhìn ra bên ngoài, cửa sổ bị kín mít, không hề có ánh sáng chiếu vào, nàng không thể nhìn thấy khung cảnh bên ngoài.

Gian phòng có thể chứa gần năm mươi người, trống rỗng, chẳng có một ai.

Nàng đi một vòng, sau khi quan sát một lần, bước đi mấy bước, chầm chậm ngồi xuống sập.

Phùng Uyển không ngờ mình phải ngồi vậy suốt một canh giờ.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh như thế, đi đến đẩy cửa mà không được, quả nhiên đã bị khóa từ bên ngoài.

Lắc đầu, Phùng Uyển đành phải ngồi xuống sập chờ đợi.

Một canh giờ qua đi.

Phùng Uyển ngồi đến muốn ngủ thiếp đi thì tiếng bước chân truyền đến.

Sau đó, cửa phòng liền được mở ra, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ngoài cửa.

Chàng không hề đi vào, mà đứng dựa vào cửa, mắt phượng chứa ánh sáng đỏ mơ hồ nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển, lạnh lùng hỏi: “Cảm giác bị đao thương kẻ lên người ra sao hả?”

Phùng Uyển từ từ quay đầu lại.

Khi nàng đối mặt với thiếu niên, chàng ngẩn người.

Phụ nhân bị nhốt gần hai canh giờ vẫn ung dung ngồi đó, đôi mắt đẹp đề sáng ngời như trăng sáng, lưng eo vẫn thẳng, cứ như nơi tối tăm rộng rãi này cũng chỉ như một căn phòng chứa đầy hoa tươi nở rộ.

Quan trọng nhất là, nàng không hề có vẻ tức giận.

Dưới cái nhìn chăm chú của thiếu niên, Phùng Uyển mỉm cười nói: “Biết là sẽ không có tai họa gì, nên không hề sợ.”

Đây không phải là đáp án mà thiếu niên muốn, chàng bất mãn hừ một tiếng, lại hỏi: “Cảm giác bị nhốt trong ngục tối ra sao?”

Phùng Uyển mỉm môi, buồn cười đáp: “Những ngày qua, vốn đã lao lực bốn ba, dù có ngủ cũng không được bình yên. Nơi này thoải mái tĩnh lặng, rất tốt.”

Thiếu niên trừng lớn đôi mắt phượng hẹp dài.

Chàng giận dữ nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, sai bước đi về phía nàng.

Chàng đuổi tay, kéo mạnh nàng về phía trước, thiếu niên nâng cằm nàng lên, tàn bạo nói: “Phụ nhân này.”

Chàng yên lặng một lúc, đột nhiên cúi đầu, mặt kẻ tới.

Chàng đặt môi bên gò má của Phùng Uyển.

Da thịt chạm nhau, giọng nói lạnh lùng của chàng nghe như đang lăm bằm: “Phụ nhân này thật đáng ghét!”

Cũng không rõ là giận dữ hay đang buồn bực vô cùng, tiếng nói vừa dứt, miệng chàng há ra, cắn một phát vào má nàng!

Cắn thật!

Phùng Uyển chỉ cảm thấy quai hàm đau đớn, chàng vẫn cứ nhìn chăm chăm vào nàng trong khoảng cách kề cận, đối mắt với nàng

Mọi chuyện chuyển biến quá mức kì quái, Phùng Uyển chỉ có thể nhìn chăm chăm vào chàng, đành phải nhìn thẳng vào mắt chàng.

Tình cảnh như thế khiến thiếu niên phì cười, chàng há miệng nhả ra, dương dương đắc ý nhìn dấu răng và nước bọt còn sót lại trên quai hàm nàng, ngừng đầu nói: “Phụ nhân, nàng biết những gì? Biết bao nhiêu chuyện của ta, còn không thành thật mà nói ra hết?”

Khi chàng quát, Phùng Uyển vẫn còn đang nhìn chàng đến ngẩn người.

Nàng biết, sau này chàng sẽ ra sao.

Nàng biết, sát danh của chàng sẽ khiến trẻ nhỏ cũng phải khóc thét!

Nàng biết, chàng sẽ có trăm triệu quân mã, chàng như một con gió lốc, không kẻ nào không phải cúi đầu.

Nam nhân đã từng có tin đồn với chàng cũng chết thê thảm đến không nỡ nhìn trong tay chàng.

Nhưng chàng cô độc cả đời.

Mà một người như thế, chỉ vì một người già đơn côi nơi Nguyên Thành từng cho chàng một bát cháo mà hạ lệnh: Kẻ nào động đến dân chúng Nguyên Thành, kẻ đó phải chịu mối họa diệt tộc. Lúc này sau khi cắn nàng một phát, lại cười đắc ý nhìn dấu răng trên mặt nàng ghệt như trẻ thơ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ngang Ngược

Phùng Uyển dờ ra một lúc mới tỉnh táo lại, nàng khẽ kêu một tiếng, đưa tay che dấu răng, về mặt đau khổ chuẩn bị cầu trợ Vệ Tử Dương, nhìn thấy dáng vẻ của chàng, lại đành ngậm chặt môi.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng người truyền tới, “Lang quân có ở đây không? Một người tên Triệu Tuấn báo có chuyện quan trọng cần tìm.”

Triệu Tuấn?

Vệ Tử Dương nhìn chăm chăm Phùng Uyển, cười lạnh nói: “Phụ chủ nàng cũng xem trọng nàng thật.”

Chàng dặt tay nàng, nói: “Đi, qua gặp y đi.”

Phùng Uyển bị kéo mà lao đảo mấy bước, thấy chàng càng bước càng nhanh thì hoảng hốt, nàng lắp bắp nói: “Tiểu lang.”

“Hửm?” Vệ Tử Dương quay đầu lại, híp mắt nhìn nàng.

Phùng Uyển lập tức sửa cách gọi, “Lang quân, có thể cho ta rửa mặt trước, một lúc sau ra gặp phu chủ có được không?”

Nàng mở to đôi mắt đẹp để long lanh, tay phải che dấu răng, vẻ mặt buồn khổ.

Vệ Tử Dương liếc mắt, chàng kéo tay nàng ra, trên gương mặt trắng nõn của Phùng Uyển hiện rõ dấu răng. Chàng vươn ngón giữa chạm lên dấu răng, hồ hững nói: “Nàng xấu như thế, ai thèm đụng vào nàng? Gặp phu chủ của nàng thì bảo là bị va phải.”

Va phải cái gì mà có dấu răng chứ?

Phùng Uyển tức vô cùng, nàng nhìn chằm chằm Vệ Tử Dương, không nhịn được đành dịu giọng đáp: “Được, ta nói với phu chủ, ta bị chó cắn.”

Lời này tức là mắng Vệ Tử Dương là chó.

Mắt Vệ Tử Dương trở nên u ám, chàng quan sát Phùng Uyển một lúc lâu, cười lộ hàm răng trắng như tuyết, nói: “Khá lắm phụ nhân, mắng người cũng lịch sự như thế.” Phụ nhân trước mắt này thanh tĩnh như mặt hồ, đôi mắt đẹp như ánh sao kia vô cùng trong suốt, cứ như nàng có thể nhìn thấu thế sự chuyển vần, cứ như nàng vốn đã quen với mưa to gió lớn.

Ánh mắt như thế, vẻ mặt như thế, mỗi khi Vệ Tử Dương nhìn thấy, đều kích động muốn đích thân phá hủy, muốn đập cho tan nát.

Đáng tiếc, nàng không bao giờ sợ hãi, chỉ kinh ngạc, có hành động gì đó thì cũng chỉ chớp mắt một cái mà thôi.

Vệ Tử Dương yên lặng một lúc, mắt liếc nàng, túm mạnh lấy cổ tay nàng, nói với giọng ngang ngược: “Không cho rửa mặt.”

Phùng Uyển bị kéo đi vậy thì vô cùng khó xử, lắp bắp nói: “Nhưng, nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Vệ Tử Dương nói: “Dù sao phu chủ của nàng cũng nhịn giỏi lắm mà.”

Nhắc tới Triệu Tuấn, giọng nói của chàng to ý xem thường. Đúng vậy, tính cách của Triệu Tuấn khác hẳn chàng, chàng xem thường Triệu Tuấn cũng phải thôi.

Vệ Tử Dương kéo Phùng Uyển đến sảnh đường. Vừa vào, chàng liền trở nên ưu nhã. Dưới ánh mắt tròn tròn của Phùng Uyển, Vệ Tử Dương được tỳ nữ hầu hạ thay một chiếc áo bào màu tím nhạt, mỏng như cánh ve, có thêu cảnh trăm loài chim đang vui đùa.

Chàng chậm rãi đến chỗ sập, khom gối nằm nghiêng lên.

Chàng vừa đặt người xuống, mấy tỳ nữ đã lập tức tiến lên, một người quỳ gối sau lưng chàng, chải mái tóc đen dài đến tận eo của chàng, một người đầm bóp bắp chân cho chàng, một người ngồi cạnh bóc vỏ nho, cẩn thận đút tới bên môi chàng.

Cứ như vậy, thiếu niên mang vẻ tàn nhẫn, còn chấp chứa nét ngây thơ vừa nãy, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một công tử phú quý.

Vệ Tử Dương chậm rãi ăn một quả nho, nghiêng mắt nhìn Phùng Uyển đang ngờ ngác nhìn mình, mắt phượng hẹp dài yêu mị mang ánh đỏ như lưu ly híp lại, chàng cất giọng khàn khàn, lười biếng nói: “Khanh khanh, nàng chảy nước bọt kìa.”

Phùng Uyển hết hồn đang định lấy tay áo lau đi, lập tức phản ứng lại. Vệ Tử Dương đã vui vẻ cười ha ha.

Vừa rồi, Phùng Uyển quả là đã nhìn đến ngây người.

Cho đến nay, nàng đã từng nhìn thấy chàng chật vật vô cùng, thấy chàng ngang ngược vô lễ, thấy chàng đa tình hài hước. Nhưng đây là lần đầu tiên nàng thấy chàng ưu nhã cao quý như thế, cứ như một người được trời cao ưu ái.

Nàng chưa bao giờ biết, một người chỉ cần thay một bộ quần áo, đôi nét mặt đã có thể biến thành loại người khác.

Nàng thật sự không thể tin được, một thiếu niên từng là một tên ăn mày lại có một ngày có được phong độ như thế, cứ như sinh ra đã ưu nhã cao quý như thế.

Vẻ ngờ ngác ngốc nghếch này của Phùng Uyển quả thật đã lấy lòng Vệ Tử Dương, chàng khẽ híp mắt phượng, như cười như không nhìn nàng mấy lần, giọng nói khàn khàn mê hoặc hơi cất cao: “Cho Triệu Tuấn vào đi.”

“Dạ.”

Người hầu tuân lệnh rời đi, Vệ Tử Dương nhìn về phía Phùng Uyển, thấy nàng hiền thực cúi đầu, đứng ở một góc, chàng vẫy tay, dịu dàng gọi: “Đến đây.”

Phùng Uyển vẫn cúi đầu, vẫn hiền thực như thế, cứ như không hề nghe thấy tiếng chàng gọi.

Vệ Tử Dương nheo mắt, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Tôi đây”. Rõ ràng là giọng nói dịu dàng, nhưng lại khiến mọi người trong phòng đều yên lặng.

Phùng Uyển thờ dài, chậm rãi đến gần chàng.

“Đến cạnh ta.”

Phùng Uyển lại thờ dài, đến đứng cạnh chàng. Nàng đứng sát chàng như thế, có thể cảm nhận rõ rệt nhiệt độ từ da thịt đối phương.

Liếc nhìn nàng, Vệ Tử Dương thỏa mãn gật đầu, nói: “Nhớ ngẩng đầu lên.”

Phùng Uyển cười khỏ, nàng hít sâu. Trong sự tĩnh lặng, nàng thấp giọng nói: “Lang quân, thiếp là nữ nhân đã có chồng, không được trêu chọc như thế.”

Giọng nói của nàng dịu dàng kiên định, nàng cúi đầu, mang theo vẻ khẩn cầu và bất đắc dĩ.

Vệ Tử Dương không trả lời, cũng biết nàng đang lảng lảng nhìn mình bằng đôi mắt đẹp để tĩnh lặng lại trong suốt kia. Cứ như đối mặt với nàng, là một đê đê hoặc đưa trẻ khiến nàng không biết phải làm sao.

Chàng biết, khi phụ nhân này nhìn chàng, luôn không kìm lòng được mà có sự dịu dàng và tình cảm của người mẹ. Thậm chí chính nàng còn không phát hiện được niềm thương yêu, kính trọng lại có chút ngưỡng mộ ẩn chứa trong ánh mắt đó. Mỗi lúc như vậy, ngoài cảm giác thoải mái, chàng còn hơi tức giận, muốn đập phá thứ gì đó.

Khóe miệng Vệ Tử Dương nhếch lên, chàng liếc qua bóng người càng lúc càng gần bên ngoài, mắt phượng hơi xéc liếc sang, trả lời với giọng khàn khàn mỉa mai: “Phụ nhân thì sao? Bôn lang quân cũng không ghét bỏ.”

Chàng vừa dứt lời, người bên ngoài liền cứng cả người.

Một lúc lâu, giọng nói căng thẳng, đè nén lại cung kính của Triệu Tuấn vang lên từ bên ngoài: “Triệu Tuấn cầu kiến...”

Không đợi y nói xong, Vệ Tử Dương đã nhin không được quát khê: “Vào đi.”

Tiếng quát này khiến Triệu Tuấn bên ngoài nghẹn họng. Đứng ngoài cửa, y nhìn bóng người như ẩn như hiện bên trong mà cắn răng, Triệu Tuấn cười lạnh nghĩ: Cũng chỉ là một tên kỹ nam, người nghĩ người là ai? Ta khinh! Chờ lão tử leo lên cao, sẽ khiến cho người sống không bằng chết!

Y cung kính đáp một tiếng, đẩy cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở, y liền nhìn thấy thiếu niên như ngọc đang nằm trên sập, đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn. Đồng thời, cũng nhìn thấy Phùng Uyển đang đứng sát bên thiếu niên, cúi đầu không nói.

Nhìn Phùng Uyển, Triệu Tuấn gọi thăm thiết: “Uyển Nương?”

Gọi một tiếng xong, y liền cúi thấp hành lễ với Vệ Tử Dương, cười tươi rói, nói: “Lang quân thứ tội, phụ nhân của ta làm việc lỗ mãng ngu dốt, không biết suy nghĩ, kính xin lang quân...”

Y còn chưa dứt lời, giọng nói lười biếng, mỉa mai động lòng người của Vệ Tử Dương đã vang lên, “Thôi đi, nàng trở về cùng y đi.”

Tay chàng vung lên, hai hộ vệ đi ra, làm tư thế mời với Phùng Uyển.

Trong khi Triệu Tuấn cứng họng không nói được gì, Phùng Uyển cúi đầu đi ra, nàng đến cạnh y, khê nói: “Phu chủ, đi thôi”

“Hả? Được, được. Đa tạ lang quân Vệ gia khoan dung độ lượng.” Vừa thờ dài, Triệu Tuấn vừa đi theo ra khỏi phòng.

Hai người vừa đi, một hộ vệ đến sau Vệ Tử Dương, thấp giọng nói, “Lang quân, phụ nhân này dù sao cũng là người đã có phu chủ, ngài làm thế, chỉ sợ sẽ phá hoại danh tiết của người ta.”

Vệ Tử Dương nghe thấy thế, thờ ơ nói: “Cũng không phải là chết, phá hủy danh tiết thì phá hủy danh tiết.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Lấy Có

Hai người Phùng Uyển và Triệu Tuấn, một trước một sau đi ra ngoài.

Sau khi đi được vài chục bước, Phùng Uyển hạ giọng, khẽ nói: “Phu chủ đừng trách, từ ngày lang quân Vệ gia kia gặp thiếp và chàng trong tửu lâu đó, toàn thích làm mấy chuyện bốn cột như vậy.”

Nàng rũ mắt, tiếng nói khẽ khàng hết như than thở, “Hình như lang quân muốn chọc giận chàng.”

Tên họ Vệ đó muốn chọc giận y?

Triệu Tuấn giật mình, đối với người một lòng chỉ muốn leo lên như y mà nói, tin tức này không hề tốt lành. Gần đây, y đến đâu cũng nghe thấy nữ tử Hoàng thất si mê thiếu niên tuyệt sắc này. Nghe nói có một công chúa còn khóc náo muốn gả cho Vệ Tử Dương.

Ngẫm lại lúc mới gặp ở tửu lâu, lại nghĩ tới lời của hộ vệ đưa Phùng Uyển đến đây, nàng bị chia thương giải vào Vệ phủ. Lòng Triệu Tuấn chùng xuống, đè nén nỗi sợ hãi, y gấp giọng hỏi: “Hắn muốn làm gì?” Dừng một chút, y lại hỏi: “Có phải nàng chọc giận hắn?”

Phùng Uyển lắc đầu, khẽ nói: “Thiếp không dám.”

Triệu Tuấn thở ra một hơi, nàng từ từ buông tay phải đang che xuống.

Cho đến lúc này, Triệu Tuấn mới phát hiện, trên chỗ mặt mà nàng vẫn che đó, có dấu răng còn hiện rõ ràng.

Khỏi cần suy nghĩ, thoáng cái mặt Triệu Tuấn chợt sung huyết đỏ bừng. Y thờ hồn hèn, trợn mắt nhìn chăm chăm vào dấu răng kia.

Trong khi y tức giận, Phùng Uyển khẽ nói: “Phu chủ, lang quân chỉ muốn chọc giận thiếp và chàng.”

Một câu thốt ra, Triệu Tuấn đang nổi giận ùng ùng như bị dội một chậu nước lạnh. Y thờ hồn hèn, tiếng nói chậm lại, “Lời này của nàng có ý gì?”

Phùng Uyển cúi đầu, nói khẽ: “Lang quân sai một tỷ nữ cần, nói là muốn xem phu chủ có phản ứng gì.”

Triệu Tuấn rùng mình, y nghĩ tới cảnh cáo của Ngũ điện hạ, nghĩ tới yêu cầu của thiếu niên hôm gặp nhau ở tửu lâu đó. Y nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, đè thấp giọng nói, ngờ vực hỏi: “Hắn không ngủ với nàng thật chứ?”

Phùng Uyển cười khỏ, “Phu chủ, với tướng mạo và thân phận của lang quân, phải cần vậy sao?”

Triệu Tuấn lắc đầu, lẩm bẩm: “Đúng là không cần vậy, nàng còn thua xa tỷ nữ bên người công chúa, sao hắn có thể để ý đến nàng?”

Lúc này y đã hoàn toàn tin tưởng, lập tức y trầm giọng nói: “Người này làm việc không thể phỏng đoán theo lẽ thường.” Dừng một chút, y lại tàn nhẫn nói: “Người này lòng dạ hẹp hòi, chắc hẳn thấy ta được Ngũ điện hạ coi trọng, sinh lòng đố kị! Phi!” Y nhìn chăm chăm dấu răng trên mặt Phùng Uyển, không thể không lộ vẻ chán ghét. Vung tay áo, Triệu Tuấn sải bước đi về phía xe ngựa, “Ngao ngao ở yên trong xe.”

Lên xe ngựa, Triệu Tuấn lại hỏi tiếp: “Đang yên đang lành, nàng tự dưng tới gặp hắn làm gì?”

Phùng Uyển rũ mắt, nói: “Lần đó sau khi lang quân nói sẽ cắt nhắc chàng với Ngũ điện hạ, còn bảo thiếp hôm nay đến gặp lang quân.”

Triệu Tuấn trầm mặt, hung tợn nhỏ giọng nằn: “Cũng chỉ là một tên kỹ nam, xem hắn đắc ý tới khi nào!”

Y mới nói được đến đây, sắc mặt Phùng Uyển chợt thay đổi. Không đợi y phát hiện ra, Phùng Uyển đã vội vã quay đầu đi.

Xe ngựa lộc cộc đi vài chục bước, vừa tới cổng Vệ phủ, đột nhiên một chiếc xe ngựa lao đến từ phía đối diện.

Thấy là xe ngựa có dấu hiệu cung đình, hai mắt Triệu Tuấn sáng ngời. Y vội vàng hạ lệnh cho ngự phu đánh xe sang bên, mình thì vurun đầu ra, cười nịnh nọt nhìn xe ngựa kia chạy qua.

Xe ngựa chạy nhanh tới.

Ngay lúc Triệu Tuấn cung kính cúi mắt nhìn nó tiến vào, xe ngựa chợt dừng lại.

Vụt một cái, màn xe vén lên.

Một nữ tử xinh đẹp xuất hiện ngay trước đôi mắt sáng rực của Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn đã từng gặp thiếu nữ này một lần. Nữ nhi của bộ hạ tuy nhiều, nhưng người xinh đẹp nhất, được sủng ái nhất không phải là công chúa xuất hiện trước mắt này ư.

Nữ tử kia nhìn thẳng vào ánh mắt cung kính nịnh hót của Triệu Tuấn, rồi liếc qua Phùng Uyển trong xe ngựa, nghi ngờ chau mày.

Có lẽ do ánh mắt của Triệu Tuấn tha thiết đến nỗi khiến cho người ta không thích, có lẽ do bóng dáng Phùng Uyển núp trong góc làm cho thiếu nữ này nhất thời không nhận ra. Nàng vurun tay kéo màn xe xuống, ra lệnh cho xe ngựa tiếp tục đi vào.

Đôi mắt nhìn theo xe ngựa kia chạy vào Vệ phủ, Triệu Tuấn cất lời ghen tỵ: “Tứ công chúa đó, vừa đẹp lại còn là công chúa, tiểu tử họ Vệ thật có phúc.”

Y quay đầu lại nhìn Phùng Uyển cúi đầu không nói, so sánh với Tứ công chúa, nghĩ ngợi: Có công chúa xinh đẹp như vậy, họ Vệ kia sao có thể muốn Uyển nương chứ? Xem ra dấu răng trên mặt nàng, thật sự là do họ Vệ kia sai một tỷ nữ cần.

Nghĩ tới đây, y nhìn chằm chằm Phùng Uyển, to tiếng ra lệnh: “Không được để cho người khác nhìn thấy cái dấu trên mặt nàng.”

“Vâng.”

Giọng nói của Phùng Uyển vẫn bình tĩnh dịu dàng.

Nhưng lần này, Triệu Tuấn hơi khó chịu với vẻ bình tĩnh đó, y lạnh lùng nói với nàng: “Bị người ta sỉ nhục như thế mà không hề rơi nước mắt sao?”

Vừa nói ra câu này, Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn về phía y.

Ánh mắt của nàng vẫn mỹ lệ thần bí như ánh sao, nhưng trong ánh sao u ám cô độc đó, ẩn chứa vẻ lạnh lùng mà Triệu Tuấn không hiểu nổi.

Bị nàng nhìn như vậy, không hiểu sao Triệu Tuấn chợt mềm lòng, y trầm mặt nói thêm: “Chuyện ngày hôm nay coi như xong.”

Tò về y đã tha thứ cho nàng.

Phùng Uyển rũ mắt, một lúc lâu sau nàng mới cúi đầu đáp một tiếng vâng, giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt.

Lòng Triệu Tuấn còn mềm hơn nữa.

Mới vừa tới cửa, một hộ vệ bước ra, y nói với Triệu Tuấn: “Lang chủ, Phùng mỹ nhân trong cung phái người đến, nói muốn phu nhân tiến cung.”

Phùng mỹ nhân Phùng Vân?

Triệu Tuấn luôn miệng hỏi: “Nàng đã nói gì hả? Muốn phu nhân tiến cung làm gì?”

Hộ vệ kia lắc đầu nói không biết.

Triệu Tuấn quay về phía Phùng Uyển, đang định ra lệnh thì thấy nàng ôm má, đành nói: “Mau, lấy khăn mặt nước ấm tới đây.”

Hộ vệ nghi ngờ tuân lệnh rời đi.

Hộ vệ vừa đi, Triệu Tuấn đã nói với Phùng Uyển: “Nàng vào cung lần này, nhất định phải nói lại tình xưa với Phùng mỹ nhân, dù sao cũng là tỷ muội ruột. Đừng thấy muội muội nàng trèo nhanh, trong cung muội ấy cũng vô thân vô cố, không có người giúp đỡ. Nàng yên tâm, mặc dù ta và nàng có hiềm khích với muội ấy, nhưng trừ chúng ta ra, muội ấy không còn ai để nương tựa nữa. Nàng tò về yếu đuối, nhất định muội ấy sẽ tha thứ cho hành động lần trước của nàng.”

Tha thứ ư?

Phùng Uyển rũ mắt, nàng chờ Triệu Tuấn huyền thuyên xong, mới khẽ nói: “Trong lúc vô tình thiếp ở Vệ phủ nghe nói, mấy ngày qua A Vân rất thân thiết với Tam điện hạ.”

Triệu Tuấn giật mình, cau mày suy nghĩ.

Phùng Uyển ngẩng đầu, nàng lặng yên nhìn Triệu Tuấn, khẽ khàng nói: “E rằng dấu răng trên mặt thiếp chưa thể biến mất được, nếu như để A Vân chờ lâu trách móc, chẳng bằng từ chối. Như vậy, phu chủ cũng có thể thăm dò quan hệ giữa A Vân và Ngũ điện hạ với Tam điện hạ, tránh phạm vào sai lầm khi mới vào Đô Thành.”

Triệu Tuấn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Có lý.”

Y phất tay ý bảo tỷ nữ bưng khăn mặt chậu nước lui về phía sau, nói với hộ vệ kia: “Đi chuyển lời cho người được phái đến, nói là thân thể phu nhân không khỏe, hôm khác bái kiến Phùng mỹ nhân sau.”

“Dạ.”

Lúc hộ vệ tuân lệnh rời đi, bất kể y hay Triệu Tuấn đều không chú ý tới nụ cười lạnh trên khóe miệng của Phùng Uyển: Thật ra thì chàng nói rất đúng, ả tứ cố vô thân, chỉ có thể dựa vào chàng lên để tìm chỗ dựa. Cho dù lần này ta đi, cho dù có sỉ nhục ta, ả sẽ lựa lời giải thích với chàng. Đáng tiếc, ta không cho phép chuyện đó xảy ra nữa!

Về phần chuyện Phùng Vân thân thiết với Tam điện hạ, cho dù Triệu Tuấn tra xét thì vẫn có kết quả như vậy. Dù sao Phùng Vân muốn leo lên cao thì phải có quan hệ tốt với các hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39: Quý Nhân Cho Mời

Tuy là Triệu Tuấn từ chối Phùng Vân, nhưng trong lòng luôn thấp thỏm. Sau khi y sai người đem khăn mặt và nước ấm cho Phùng Uyển thì nhún người nhảy xuống ngựa, nhủu mày sai bước rồi đi.

Nhìn thấy y cũng đã xuống mà Phùng Uyển còn ở trên xe ngựa, Vũ nương sinh lòng tò mò. Sau khi đón Triệu Tuấn, nũng nịu thì lễ với y, nàng nhìn về phía xe ngựa rồi hỏi: “Phu chủ, phu nhân đâu?” Nàng lo lắng hỏi: “Sao không xuống xe?”

Triệu Tuấn trừng mắt nhìn nàng. Bây giờ y cũng không có tâm tư trả lời chuyện này. Hất tay nàng ra, không nói hai lời liền tới thư phòng.

Thấy Triệu Tuấn không đáp, Vũ nương nhón bước về phía xe ngựa. Trong lúc đó, không chỉ nàng, ngay cả Mi nương và mấy tỳ nữ khác cũng tới.

Các nàng vây ngoài xe ngựa, ân cần hỏi thăm: “Có phải phu nhân không khỏe không?”

Chúng nữ cùng lên tiếng, xì xào lảnh lót. Phùng Uyển ngồi trong xe ngựa, đắp khăn ấm lên mặt, vén màn xe lên rồi nhảy xuống xe ngựa.

Chúng nữ vốn tò mò vây quanh nàng, thấy nàng thoải mái xuống xe ngựa như vậy cũng sợ hết hồn. Các nàng lui về sau một bước, ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển.

Bây giờ Phùng Uyển đắp khăn nóng che một bên mắt, thấy đám nữ nhân nhìn mình, sắc mặt nàng hơi khó coi, nói: “Tự tập ở đây làm gì? Tản đi đi.”

Hình như do nói chuyện phải cử động khoe miệng, chân mày Phùng Uyển khẽ nhăn lại. Nàng bước nhanh về phía phòng mình.

Nhìn bóng lưng của Phùng Uyển, một tỳ nữ nhỏ giọng nói: “A, ta biết rồi, chắc phu nhân chọc giận phu chủ.” Nàng vội vàng nuốt hai chữ “bị đánh” lại.

Không cần nàng nói, chúng nữ thấy vẻ mặt buồn bực của Triệu Tuấn cùng với sắc mặt khó coi lại ẩn chứa nét thương tâm của Phùng Uyển thì đều rút ra kết luận như vậy.

Nếu chuyện là như vậy, các nàng cũng không thể hỏi nữa. Chúng nữ giải tán rồi đi khắp nơi.

Họ vừa tản đi không lâu, lại có tiếng một chiếc xe ngựa truyền tới.

Sau khi chiếc xe có dấu hiệu cung đình kia dừng lại ở ngoài phủ, một thái giám chừng hai mươi tuổi, mặt tròn mập mạp, mắt ti hí đi tới. Y cất giọng the thé hỏi: “Triệu Tuấn ở đâu?”

Vũ nương phản ứng đầu tiên, vội vã cung kính đáp lời: “Phu chủ nhà ta đang ở thư phòng, công công cho gọi, ta lập tức gọi chàng tới đây.”

Thái giám ở thời buổi loạn lạc cũng không có quyền hành, y vội vàng cười nói: “Không cần, bọn ta sẽ tự đến thư phòng chuyển lời.”

Theo sau Vũ nương, thái giám đi về phía thư phòng. Vừa đến cửa thư phòng, Triệu Tuấn nhận được tin vội vã bước ra.

Thấy thái giám này, Triệu Tuấn vội vàng cung kính hỏi thăm, “Công công là?”

“Bọn ta phụng ý chỉ của Phùng mỹ nhân, đến đây mời quý phu nhân vào trong cung một lát.”

Cái gì? Lại là vì chuyện này?

Triệu Tuấn tròn to mắt, y lập tức kịp phản ứng, nói: “Vừa rồi Phùng mỹ nhân đã phái người đến đây mời.”

Thái giám nói: “Tất nhiên là chuyện quá khẩn cấp, Phùng mỹ nhân mới phái bọn ta đến đây.”

Triệu Tuấn nói lời quả quyết: “Công công đợi đã, ta phải đi gọi phu nhân.”

Dứt lời, y đi về phía phòng Phùng Uyển, đi được vài bước, phát hiện ra thái giám kia cũng theo sau, Triệu Tuấn thầm rùng mình: Đã xảy ra chuyện gì mà phải làm căng như vậy?

Y đi tới ngoài cửa phòng Phùng Uyển, lớn tiếng kêu: “Uyển nương?”

Tiếng nói vừa cất lên, Phùng Uyển nghe thấy giọng nói chọt mở cửa phòng ra.

Vừa nhìn thấy nàng, mấy người đều ngẩn ra. Lúc này, trên trán Phùng Uyển đắp khăn, chiếc khăn rũ xuống che hơn nửa mặt nàng, chỉ để lộ đôi mắt.

Tay Phùng Uyển vẫn đặt trên khăn mặt, nàng liếc nhìn Triệu Tuấn rồi quay sang thái giám kia, khẽ cù người thi lễ, Phùng Uyển nói: “Xin hỏi công công, Phùng mỹ nhân gọi thiếp vội vã như vậy, không biết có chuyện gì?”

Đối diện với nàng, thái giám kia vô cùng cung kính, y cười nói: “Phu nhân có điều không biết, hôm nay trong cung có một quý nhân biết Phùng mỹ nhân là muội muội của phu nhân, hỏi liền mấy câu rồi còn muốn gặp phu nhân một lần. Nếu không phải vậy, chúng nô tài còn vội vã chạy tới đây làm gì?”

Giọng nói tha thiết của thái giám hàm chứa vẻ khách khí khác thường.

Thật ra thì thái giám cũng không để lộ quá rõ thái độ, nhưng Triệu Tuấn là loại người nào? Y một mực quan sát nét mặt của vị công công tới từ trong cung này. Lập tức, trái tim y đập mạnh, tròn to mắt nghi ngờ nhìn Phùng Uyển, lại nhìn thái giám kia, trong đầu xuất hiện vài ý nghĩ.

Thái giám vừa dứt lời, Phùng Uyển đã giật mình: Chẳng lẽ, quý nhân kia đã nghe thấy chuyện ta làm ở Lưu Nguyên tự từ miệng Tứ công chúa?

Sau chuyện ở Lưu Nguyên tự, nàng cũng đã suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định, nếu Tứ công chúa sinh lòng nghi ngờ thì cứ mặc nàng ta lan truyền. Dù nàng nói thế nào đi nữa, thì mình cũng chỉ là một phụ nhân yếu đuối, lại có gia đình trong sạch, tới Đô Thành chưa được một tháng.

Chỉ cần các nàng điều tra, cuối cùng sẽ tin tưởng lời giải thích của mình.

Phùng Uyển ôm mặt, rừràng mắt, dịu dàng nói: “Thật ra thân thể thiếp không khỏe.” Nàng cười gượng rồi nói: “Nếu như Phùng mỹ nhân cường chế ép buộc thiếp bái kiến, thiếp có thể gắng gượng.”

Từ đầu tới cuối, nàng chỉ gọi Phùng Vân mà chưa từng gọi muội muội, lại còn cung kính mà xa lạ gọi nàng là Phùng mỹ nhân, giọng nói lại càng lộ vẻ xa lạ. Tỷ muội ruột gặp nhau, vì sao phải dùng từ “cường chế”, “gắng gượng”.

Thái giám nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển dịu dàng bình tĩnh, chợt nghĩ ngợi: Quý nhân đã nói, mời nàng thì phải ăn nói dễ nghe, không được thất lễ, càng không thể ép buộc bằng quyền thế.

Ngay sau đó, thái giám cười nói: “Phu nhân cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện bái kiến cũng không vội.”

Y đang định xoay người, Phùng Uyển thi lễ đáp lại, than thở: “Thiếp thân thật thất lễ. Công công, Phùng mỹ nhân có tức giận không?”

Nàng cúi đầu, có vẻ bất an.

Thái giám kia lại nhìn chằm chằm Phùng Uyển, y lắc đầu mỉm cười: “Phu nhân yên tâm.”

Dứt lời, thái giám quay người rồi đi dưới sự đưa tiễn của Triệu Tuấn.

Phùng Uyển không nhúc nhích, dưới lớp khăn ẩm, đôi mắt xinh đẹp vẫn tĩnh lặng. Nàng mỉm cười dối mắt nhìn theo bóng lưng thái giám rồi đi.

Phùng Vân rất gấp rút.

Vội vã dùng ta để lấy lòng quý nhân đó sao?

Nàng rừ mắt mỉm cười, tin rằng sau khi thái giám này chuyển lời của mình, quý nhân đó chỉ ít cũng hiểu rằng quan hệ giữa tỷ muội vô cùng xa lạ chứ không thân thiết như lời của Phùng Vân.

Nàng không thể trở thành bậc thang để Phùng Vân trèo lên được!

Sau khi Triệu Tuấn tiễn thái giám này đi, y đi về phía Phùng Uyển.

Y đi thẳng tới trước mặt Phùng Uyển, cúi đầu nhìn nàng. Triệu Tuấn cười nói: “Uyển nương, đây là vị quý nhân nào vậy? Sao thái giám này lại khách khí với nàng như thế?”

Phùng Uyển lắc đầu, nghi hoặc nói: “Thiếp cũng không biết.”

Triệu Tuấn thất vọng hỏi: “Nàng không biết?” Y vội vàng nói: “Uyển nương, chuyện này rất quan trọng, nàng suy nghĩ lại đi.”

Dừng một chút, y hạ giọng, khẽ sát vào Phùng Uyển nói: “Uyển nương, vị quý nhân có thể khiến cho Tứ cô từ tám lăm như vậy, chắc chắn địa vị rất lớn đấy.” Y chỉ chỉ lên trên trời, ánh mắt nhìn về phía Phùng Uyển có thể nói là nóng bỏng: “Nàng suy nghĩ thêm đi, nhất định phải nghĩ ra cách kết thân với quý nhân đó.”

Phùng Uyển biết nghe lẽ phải, nàng dịu dàng cười nói: “Vâng, thiếp sẽ nghĩ lại xem.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sự Tức Giận Của Phùng Vân

Trong hoàng cung.

Cung kính nhìn quý nhân trên ghế, gương mặt của Phùng Vân mang vẻ cung kính và lấy lòng vô cùng thích hợp.

Chủ đề bây giờ đã chuyển đến các vị hoàng tử. Phùng Vân biết rõ, những chuyện thế này, mình không cần phải mở miệng, chỉ cần mỉm cười lắng nghe đã đủ rồi.

Có điều vừa lắng nghe, ả vừa nhìn đồng hồ cát trong góc.

Gần hai khắc rồi, chắc Phùng Uyển sắp tới rồi nhỉ?

Nghĩ đến Phùng Uyển, Phùng Vân chợt có cảm giác không thích khó có thể nói rõ. Nói thật, đại tỷ này của ả thật sự chưa từng đắc tội với ả. Nếu nói đến chuyện đắc tội, thì Triệu Tuấn mới là kẻ đáng ghét.

Nhưng ả vẫn khinh thường, không thể thích nổi.

Lặng lẽ nhúc nhích một chút, lúc này, Lý mỹ nhân ghé đầu sang, nàng lặng lẽ liếc nhìn quý nhân trên ghế, nói với Phùng Vân: “Muội muội, chúc mừng muội.”

Hà Mỹ Nhân cũng hỏi: “Tỷ tỷ, sao đại tỷ của tỷ vẫn chưa tới?”

Giọng điệu của họ rất gần gũi, nhưng Phùng Vân biết, khi nhìn mình, ánh mắt của họ đều có địch ý.

Ngẩng mặt lên, Phùng Vân khẽ nói: “Chắc đại tỷ bắt đầu lên đường rồi.” ả liếc nhìn quý nhân, nghĩ thầm: Đây là một cơ hội hiếm có, ta giữ chặt lấy. Bất kể là Lý mỹ nhân hay Hà mỹ nhân khi thấy ta cũng phải nhún nhường!

Nghĩ tới đây, khóe miệng của ả hiện lên nụ cười đắc ý.

Lúc này, quý nhân kia nhìn thoáng qua ả.

Mặc dù ánh mắt của quý nhân rất hồ hững, nhưng Phùng Vân quen quan sát nét mặt vẫn biết, quý nhân cũng sốt ruột lắm rồi.

Nhiều mảy, Phùng Vân thầm nổi giận: Chẳng biết lẽ mề thế nào mà bây giờ còn chưa tới?

Phùng Vân không thể ngờ rằng Phùng Uyển dám từ chối. Nàng ta nên biết, có một muội tử hưởng vinh hoa trong cung chính vinh quang lớn nhất của Phùng Uyển.

Trong sự chờ mong của Phùng Vân, đồng hồ vẫn chảy xuống từng chút một.

Đang lúc này, một cung tỳ nhìn quen mắt đi về phía ả.

Đến rồi!

Phùng Vân hỏi hộp, ra hiệu cho cung tỳ kia lại đây.

Không biết tại sao, cung tỳ kia lại có vẻ hơi do dự, cho đến khi Phùng Vân tròn mắt nhìn, mới cúi đầu bước tới.

Cung tỳ vừa tới, Phùng Vân đã lên tiếng: “Gọi nàng vào đi.” Giọng nói còn mang vẻ căm tức, “Tuổi cũng lớn như vậy rồi mà còn không biết bớt việc cho người ta, còn chậm trễ đến mức này?”

Cung tỳ cúi đầu thấp hơn, đến khi Phùng Vân cảm thấy bất thường, cung tỳ mới hạ giọng nhẹ nhàng nói: “Triệu phu nhân không được khỏe, nói là hôm khác sẽ tới.”

Cái gì?

Phùng Vân nổi giận, ả cần có chỗ phát tác. Thấy ánh mắt trông sang của Hà mỹ nhân và Lý mỹ nhân, vẻ tức giận liền biến thành nụ cười. Cúi đầu, nàng nhỏ giọng hỏi: “Triệu Tuấn đâu?” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chẳng lẽ hần ta cũng không hiểu chuyện?”

Cung tỳ khẽ đáp lời: “Lời này do Triệu quan nhân truyền tới.”

Cung tỳ vừa dứt lời, sắc mặt của Phùng Vân trầm xuống.

Lúc này, Lý mỹ nhân ngồi cạnh che miệng khẽ cười, nói: “Phùng muội muội đang nói gì vậy? Sao không lớn tiếng lên, nói cho tỷ tỷ nghe với?”

Hà mỹ nhân cũng ân cần hỏi: “Tỷ tỷ, làm sao thế?” Giọng điệu ôn hòa, nhưng ánh mắt đã tràn đầy vẻ hả hê.

Phùng Vân mất mặt, ả cười lạnh, nói: “Vội gì chứ? Không phải còn có người vẫn chưa trở lại sao?” Mệnh lệnh của quý nhân mặc dù bí mật, nhưng ả nhìn thấy rõ ràng: Người được phái đi gọi Phùng Uyển, cũng không chỉ có một!

Ả vừa dứt lời, đã có một thái giám quen mắt xuất hiện ngoài cửa điện.

Thái giám kia cúi đầu, bước nhanh tới phía sau quý nhân đó, khẽ nói mấy câu.

Giọng của y rất nhỏ, nhưng Phùng Vân bởi vì được quý nhân tán thưởng nên ngồi tương đối gần, nghe rõ giọng của y, “Triệu phu nhân không được khỏe, không thể đến đây.”

Cái gì?

Bất cứ kẻ nào cũng biết, một người không muốn đến nơi nào đó, không được khỏe là lý do thỏa đáng nhất.

Lập tức, quý nhân kia có vẻ trầm ngâm.

Thấy nàng liếc về phía Phùng Vân, thái giám kia cất giọng thánh thót: “Triệu phu nhân nói, nếu như Phùng mỹ nhân cưỡng chế ép buộc, để Phùng mỹ nhân không tức giận, nàng có thể gắng gượng.”

Thái giám nói rất nhẹ nhàng, nhưng vốn dĩ những lời này có vấn đề rất lớn.

Lập tức, sắc mặt của quý nhân đó hơi trầm xuống.

Nàng nhìn sang Phùng Vân, sau khi đối diện với vẻ mặt trắng bệch của ả, lạnh lùng nói: “Thì ra là như vậy.”

Sau khi bỏ lại năm chữ này, nàng đứng lên.

Trong điện, các cung phi vốn đang thì thầm to nhỏ với nhau, quý nhân này vừa đứng lên, các nàng đều rung mình, vội vàng mỉm cười đứng lên theo.

Quý nhân xoay người, vươn tay về phía một phụ nhân xinh đẹp ăn vận mộc mạc, sắc mặt tái nhợt đứng trong góc, nói: “Đi.”

Phụ nhân kia vội vàng tiến lên, đỡ tay quý nhân chậm rãi đi ra.

Họ chậm rãi đi ra khỏi điện.

Đi ngang qua Phùng Vân, quý nhân đó không hề cúi đầu, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn.

Chậm rãi, quý nhân kia đi xa dần.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng dần xa của nàng, dù chưa nghe thấy lời bẩm báo của thái giám kia, các cung phi vẫn hiểu rõ. Họ đều nhìn về phía Phùng Vân, nở nụ cười giễu cợt.

Lúc này, giọng nói của Lý mỹ nhân vang lên sau lưng Phùng Vân, “Ôi, muội muội lại làm sao thế? Sao sắc mặt lại trắng như vậy? Ôi ôi, có phải bị bệnh hay không? Có muốn nói với bề hạ, để đại phu đến đây xem thử không?”

Hà mỹ nhân mỉm cười tươi rói, chen miệng vào nói: “Lý tỷ tỷ nói sai rồi, ta thấy Phùng tỷ tỷ quá đắc ý nên trúng gió rồi.”

Khi hai nàng chê cười, một cung phi cực kỳ xinh đẹp khác chợt phát tay áo, đi ngang qua Phùng Vân. Nàng quay đầu lại nhìn xoáy vào Phùng Vân, nói: “Trở về soi gương đi.”

Câu này vừa cất lên, khiến gương mặt của Phùng Vân vừa xanh vừa tím, ả không biết phải nói gì nữa.

Ả biết, ả trào lên quá nhanh, khiến những người trong cung sinh lòng đổ kỵ. Nếu không phải có thể tiếp cận công chúa Trần Nhã, cuộc sống của ả còn khổ sở gấp bội. Vốn định mượn cơ hội này để cho quý nhân kia có ấn tượng tốt về mình. Nếu có thể leo tới bên kia, ả đã có một ngọn núi để dựa trong cung rồi. Không ngờ rằng chẳng những không leo lên nổi, mà lại khiến quý nhân kia chán ghét.

Tất bật, Phùng Vân cắn răng, trong tiếng cười nhạo của mọi người, ả vội vàng rời đi.

Vừa đi đến đường mòn chốn không người, Phùng Vân giơ tay lên cho cung tỳ kia một cái bạt tai. Nhìn chằm chằm vào cung tỳ, Phùng Vân nghiến răng ken két, “Tiện nhân kia nói gì? Người không được khỏe không thể đến đây? Triệu Tuấn cũng nói vậy hả?”

Cung tỳ vội vàng quỳ xuống, bụm lấy khuôn mặt đỏ bừng đầy nước mắt, đáp lời: “Vâng, vâng, họ nói như vậy.”

“Hay ột Phùng Uyển! Hay ột Triệu Tuấn!” Phùng Vân nhấc tay phải lên, móng tay vạch lên thân cây liễu thô tao bên cạnh, “Hay ột đôi phu thê ngu xuẩn

không biết trời cao đất dày!” Mắng chửi mấy câu, ả ôm lấy bộ ngực đang phập phồng, quát với tỷ nữ: “Đi, người đến Triệu phủ một lần nữa, nói cho Triệu Tuấn và Phùng Uyển, bởi vì họ ngu xuẩn, Từ cô từ ta mất đi một cơ hội vô cùng tốt! Thuận tiện nói cho bọn họ biết, ở chốn Đô Thành này, nếu như ta thất thế, bọn họ đừng hòng có được vinh hoa phú quý!”

Nói câu cuối cùng cũng vì Phùng Vân đột nhiên nhớ tới, hai người kia đến từ chốn nông thôn ở Nguyên Thành, vừa ngu xuẩn lại không biết điều, có thể hoàn toàn không biết được, hành động tùy hứng của họ gây nên hiệu quả nghiêm trọng thế nào. Cho nên, ả phải nhắc nhở bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sinh Oán

Lúc cung tỷ đi tới Triệu phủ, Triệu Tuấn vừa mới đưa Phùng Uyển ra ngoài.

Phùng mỹ nhân đã giao nhiệm vụ chuyển những lời dạy dỗ này, nhất định phải nói trước mặt hai phu phụ đó. Cung tỷ này chỉ có thể không nói hai lời, ầm ừ về cung.

Sau khi chườm nóng hơn nửa canh giờ, dầu rã trên mặt Phùng Uyển cuối cùng cũng nhạt bớt.

Triệu Tuấn nghĩ tới tình cảnh lấy trứng chọi đá này, lại nghĩ Phùng Uyển đúng là có năng lực. Một nữ tặc như nàng, chỉ mới ra ngoài giao tế vài lần đã có được sự thừa nhận của Ngũ điện hạ và Vệ Từ Dương. Bây giờ lại có một quý nhân thân bí có địa vị coi trọng nàng.

Rồi lại nghĩ tới từ khi nàng gả ỉnh, mình vẫn không thấy vị trí suy suyển, nửa năm nhảy tới nhảy lui, bây giờ cũng đến Đô Thành, trở thành hạ thần hữu dụng bên Ngũ điện hạ. Y không thể tin chuyện này không nhờ đến vận vượng phu của Phùng Uyển.

Suy đi nghĩ lại, Triệu Tuấn quyết định mang Phùng Uyển ra ngoài, xem có thể đốc thúc nàng nghĩ ra cách kiếm tiền hay không. Nếu có thể khiến mình nhận được sự coi trọng của quý nhân nào đó là tốt nhất.

Ngồi trong xe ngựa, Triệu Tuấn dịu dàng đặt khăn nóng vào tay Phùng Uyển, “Đắp thêm nữa đi.”

Phùng Uyển hiền dịu đáp một tiếng, nhận lấy khăn, lại đắp lên mặt.

“Đề ta làm cho.” Triệu Tuấn đưa tay nhận lấy khăn, xoa nhẹ gương mặt trơn bóng của Phùng Uyển, cười híp mắt nói: “Đắp thế này, làn da của Uyển nương lại càng trắng trẻo hồng hào, càng thêm động lòng người.”

Giọng nói của y hết sức ôn hòa, phả hơi nóng vào tai và cổ Phùng Uyển.

Cúi đầu, Phùng Uyển e lệ đáp tiếng, yếu ớt hỏi: “Phu chủ, vết này trên mặt thiếp, chàng không giận sao?”

Viết trên mặt?

Nụ cười của Triệu Tuấn cứng đờ. Y tự nhủ rằng dầu rã này nhất định do tỷ nữ cắn, nhưng không biết tại sao, y vừa nhìn thấy Phùng Uyển, vừa nhìn thấy khuôn mặt kia của nàng, thậm chí thấy động tác chườm nóng của nàng, lồng ngực có ngọn lửa không tên bùng lên.

Đặc biệt khi nhìn thấy vẻ yên lặng bình thản, biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra của Phùng Uyển, ngọn lửa không tên kia lại càng hừng hực!

Nói đến đây, đúng là mình thông tình đạt lý, nếu đổi lại là trượng phu khác, nàng đâu còn có thể điềm tĩnh ngồi đây?

Được, coi như mình thông tình đạt lý, bản thân nàng cũng phải cảm thấy nhục nhã chứ? Dù là tỷ nữ cắn, nhưng nàng mang dầu rã như vậy đi ra từ phủ nam nhân, chẳng lẽ nàng không biết chuyện như vậy sẽ khiến người ta rất khó chịu sao?

Gân cơ trên mặt Triệu Tuấn co rút, bàn tay đang xoa nhẹ mặt của Phùng Uyển chợt cứng đờ.

Y buông thông tay, để mặc chiếc khăn rơi xuống mặt đất, hơi dịch người sang, quay đầu nhìn ra ngoài xe ngựa.

Từ nửa mặt bên của Triệu Tuấn, có thể thấy y đang cố gắng đè nén lửa giận.

Phùng Uyển rũ mi, hít sâu một hơi không khí mát lạnh, co người vào góc.

Xe ngựa lại yên tĩnh như nàng mong muốn.

Một lúc sau, nàng lặng lẽ dịch người, cúi đầu nhặt chiếc khăn kia lên, khẽ hỏi: “Phu chủ, chàng nói A Vân có giận hay không?”

Triệu Tuấn hưng dữ trả lời: “Muội ấy tức giận thì sao? Trên mặt nàng có dấu răng thì gặp ai được chứ?”

Giọng nói hàm chứa sự tức giận không thể kìm nén.

Phùng Uyển làm bộ như hoảng sợ vì sự giận dữ trong giọng nói của y, nàng lại rút người về phía sau.

Cô mình vào trong góc, Phùng Uyển rảnh rang nhìn ra ngoài. Một lúc sau, nàng mới nhu hòa cất tiếng: “A Vân rất nóng nảy. Muội ấy không thích thiếp và chàng, nên làm chúng ta mất mặt trước Ngũ điện hạ phi. Hôm nay, muội ấy phải hai người tới liên tiếp, mở miệng đã muốn thiếp vào cung. Vào cung cũng không sao, nhưng bây giờ là lúc các điện hạ tranh đoạt ngôi vị thái tử, nếu để bệ hạ cho rằng muội ấy thông qua chúng ta để kết cấu với Ngũ điện hạ..... Hôn nữa hồi ở Nguyên Thành, A Vân còn chủ động lấy lòng Ngũ điện hạ, vậy cũng.....”

Nàng nói úp úp mở mở.

Thời gian này Triệu Tuấn đi theo Ngũ điện hạ, đã hiểu phần nào sự kiêng kỵ trong hoàng thất. Bây giờ được Phùng Uyển nhắc nhở, y thăm rùng mình.

Y cau mày, trầm nghĩ: Ta vốn có hiềm khích với Tứ cô tử, nếu nàng ta có được phú quý, liệu có giúp ta không? Đây là một vấn đề. Mà Uyển nương cũng nói đúng, hồi ở Nguyên Thành, Tứ cô tử từng lấy lòng Ngũ điện hạ, đây chính là nhược điểm lớn. Nếu để cho bệ hạ hiểu lầm, không chỉ Ngũ điện hạ không chịu nổi, vinh hoa phú quý cả đời ta cũng vượt khỏi tay.

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn tròn mắt nhìn Phùng Uyển, ra lệnh: “Về sau nàng đừng nhắc tới chuyện ở Nguyên Thành nữa.”

Phùng Uyển hiền dịu đáp lời: “Dạ.”

Chân mày của Triệu Tuấn vẫn nhíu chặt, y lầm bầm: “Không được, cũng phải dặn dò người hầu những chuyện này, không được tin mấy lời xằng bậy.”

Phùng Uyển lại đáp: “Phu chủ nói rất đúng.”

Bây giờ Triệu Tuấn không còn muốn dạo phố nữa, y ra lệnh cho ngự phu: “Hồi phủ.”

“Dạ.”

Vừa vào phủ, Triệu Tuấn đã tròn mắt nhìn Phùng Uyển, nói: “Nàng đi dạo một mình đi.” Y nhấn giọng, “Bây giờ vì phu cần tiền gấp, nhớ kỹ nàng không còn nhiều thời giờ đâu!”

Phùng Uyển vẫn dịu dàng đáp: “Dạ.”

Gần như ngay sau khi xe ngựa của Phùng Uyển rời đi, một chiếc xe ngựa có dấu hiệu cung đình vội vàng chạy tới.

Xe ngựa kia dừng trước cổng Triệu phủ, cung tỳ nhảy xuống nhìn thấy Triệu Tuấn, cất cao giọng nói kiêu ra lệnh: “Quan nhân Triệu gia.”

Giọng nói vô cùng không khách khí.

Triệu Tuấn vừa bước vào phủ, liền nghe thấy tiếng gọi này, vội vàng quay đầu lại.

Là hầu gái bên cạnh Phùng Vân.

Chân mày Triệu Tuấn cau lại, chột mím cười, ân cần ghénh đón cung tỳ vào phủ, cười nói: “Là Tứ cô tử.....”

Không đợi y nói xong, cung tỳ vừa chịu trận của Phùng Vân nổi giận đùng đùng ngắt lời, “Phùng mỹ nhân có lời muốn chuyển cho người.”

Thái độ vô lễ của cung tỳ khiến nụ cười của Triệu Tuấn cứng đờ.

Cung tỳ xác xược tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Phùng mỹ nhân nói, hôm nay các người đã phạm phải một sai lầm ngu xuẩn, khiến mỹ nhân mất cơ hội tốt! Mỹ nhân còn muốn ta nói cho các người biết, trong Đô Thành này, nếu như mỹ nhân thất thế, các người đừng hòng có được vinh hoa phú quý!”

Đang uy hiếp sao?

Mới chỉ leo lên mỹ nhân đã bắt đầu uy hiếp ta sao?

Ta nhỏ vào! Ta đi theo Ngũ điện hạ, sau khi y trở thành thái tử, làm hoàng đế, ta sẽ trở thành hạ thần dưới chân Thiên Tử! Một mỹ nhân nhỏ nhỏ như người thì có là gì? Còn nói người thất thế, bọn ta đừng hòng có vinh hoa phú quý, người tưởng người là Ngũ điện hạ ư?

Nhìn chằm chằm vào thái độ vênh váo tự đắc, vẻ mặt xác láo của cung tỳ này, nghĩ đến lời nói của Phùng Uyển, lửa giận của Triệu Tuấn lại bùng lên: Thảo nào Ngũ điện hạ mắng ả không biết trời cao đất dày! Uyển nương quen biết quý nhân, người muốn xu nịnh lấy lòng. Ta thông qua Uyển nương là có thể đến gần quý nhân đó, sao phải cho người mượn thế chứ? Hôn nữa, người cũng chỉ là mỹ nhân, thật sự trở thành quý nhân rồi, nào đến phiên bọn ta ngăn đầu nói chuyện?

Gắng giọng dần lại lửa giận và bất mãn trong lòng, Triệu Tuấn cúi đầu, nén giận đáp: “Phùng mỹ nhân dạy rất phải.”

Điều cung tỳ muốn chính là lời này của y, nàng ta ngao mạn gật đầu, nói: “Trở về suy nghĩ thật kỹ đi.” Dứt lời, nàng ta xoay người, lên xe ngựa nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Cường Quyền

Lần này, Phùng Uyển vẫn trở về phủ mà không thu hoạch được gì.

Vừa mới vào phủ, nàng đã thấy mọi người đang vui sướng tùm tùm lại, thấy Phùng Uyển đi đến, Phát nhi nhanh chân chạy đến bên nàng, sung sướng nói: “Phu nhân phu nhân, Tứ cô từ gửi tới chút tơ lụa từ trong cung. Đúng rồi, còn có ba miếng ngọc bội, nói là tặng cho lang chủ.”

Không cần ả nói, Phùng Uyển cũng nhìn thấy hai hòm gỗ lớn có dấu hiệu của cung đình đặt dưới đất.

Lúc này, Triệu Tuấn đang đứng trước hai cái hòm kia, gương mặt lộ vẻ vui mừng.

Phùng Uyển nhẹ nhàng bước đến phía sau y, hành lễ, gọi: “Phu chú?”

“Uyển Nương đã về rồi à?” Triệu Tuấn quay đầu lại, y vẫy tay với Phùng Uyển, ý bảo nàng đến gần, nói: “Tứ cô từ cho người mang đồ tới.”

Phùng Uyển khó hiểu, nàng bối rối hỏi: “Chúng ta mới đây còn cự tuyệt nàng ta, sao lại có thưởng?”

Nàng nhấn mạnh từ “thưởng”, Triệu Tuấn nhủ mảy, hồ hững nói: “Chỉ là một phần lễ mọn thôi chứ sao.” Giọng nói vẫn tỏ vẻ vui mừng.

Phát phát tay, ý bảo người hầu khiêng hòm đi, Triệu Tuấn cười nói: “Cuối cùng cũng hóa giải được việc cấp bách của ta.”

Nói rồi Triệu Tuấn lại quay sang quản gia: “Đổi hết chỗ tơ lụa này thành vàng lá, nhớ phải nhanh, ta có chuyện cần dùng.”

Sau khi quản gia lên tiếng đáp lại, Vũ nương và Mi nương lại tỏ vẻ không vui. Đây là tơ lụa hiếm có trong cung, các nàng vốn định dùng để may mấy bộ đồ mới, phu chủ lại muốn đổi lấy tiền, các nàng phải làm sao bây giờ?

Cố nén sự bất mãn trong lòng, Vũ nương đưa mắt nhìn tỳ nữ thân cận bên người.

Nói đến tỳ nữ hay đi theo Vũ nương này, nàng ta vẫn thường hầu hạ bên Triệu Tuấn.

Tỳ nữ đi đến phía sau Triệu Tuấn, khẽ nói: “Lang chủ, năm ngày nữa Quyên nương sẽ đến Đô Thành. Chẳng lẽ lại không cho nàng hai bộ xiêm y sao?” Nếu đã cho Quyên nhi xiêm y, Mi nương và Vũ nương tất nhiên cũng sẽ có phần. Lập tức, chúng nữ đều lặng thinh.

Triệu Tuấn nhướng mày, cả giận nói: “Nàng ta tới thì tới, còn cho xiêm y gì chứ?” Triệu Tuấn lạnh mặt nhìn chúng nữ chăm chăm, nhếch mép: “Đúng là một đám vô dụng chỉ biết ăn.”

Y vung tay áo lên, đi về phía thư phòng.

Từ trước đến nay, mỗi khi y vào thư phòng, Vũ nương và Mi nương đều tranh nhau hầu hạ hẩn đọc sách, nhưng lúc này, hai thiếp đều không có tâm trạng.

Họ cùng đi về phía Phùng Uyển, Vũ nương lau khóe mắt, nức nở nói: “Phu nhân, cứ tưởng là đã đến tay rồi.”

Mi nương cũng nói: “Phu nhân, người nghĩ xem có cách nào không?”

Phùng Uyển nhìn nước mắt của hai thiếp, than nhẹ một tiếng, khẽ nói: “Chuyện chi tiêu thật sự quá lớn, ta cũng chỉ là một phụ nhân...” Nàng không nói tiếp, xoay người đi về phòng mình.

Lần này, Phùng Uyển vừa đi chưa được năm bước, Vũ nương lao đảo chạy đến ngăn lại.

Nàng hành lễ với Phùng Uyển, cẩn môi nói: “Phu nhân, thiếp tuy có chút đồ cưới, vốn định giữ lại để phòng thân, để dùng khi về già.”

Nàng nhìn thẳng vào Phùng Uyển, giọng nói như ám chỉ điều gì: “Nếu phu nhân cho phép Vũ nương quản lý thu chi trong nhà, Vũ Nương bằng lòng thử một lần.”

Nàng ta muốn đoạt lấy quyền hành về kinh tế.

Cuối cùng cũng khiến nàng ta phải nói ra những lời này rồi.

Phùng Uyển đưa lưng về phía Vũ nương, khoe môi nở nụ cười lạnh. Nàng từ từ xoay người lại.

Ôn hòa nhìn Vũ nương, Phùng Uyển nhẹ giọng nói: “Vũ nương bằng lòng trợ cấp chi phí trong nhà, đây là một chuyện tốt vô cùng. Sao không nói thẳng với lang chủ?”

Vũ nương trầm nghĩ: Người là chủ mẫu, lại được lang chủ tín nhiệm như thế, ta dám tùy tiện nói bậy sao? Chẳng lẽ ta lại ngu ngốc dốc hết công sức, còn người lại ngồi không hưởng công?

Nàng ta rũ mi, ngượng ngùng nói: “Chuyện này vốn do chủ mẫu quản lý, Vũ nương không dám vượt quyền.”

Phùng Uyển cười nói: “Nàng quả là hiểu lễ nghĩa.” Nàng gật đầu nói: “Nói với lang chủ đi. Ta thực sự không còn cách nào nữa rồi, Vũ nương có thể giúp sức, ta làm chủ mẫu vui còn không kịp. Đi đi, để cho lang chủ bớt lo.”

“Dạ.”

Vũ nương vừa đi, Mi nương vội vàng tiến lên, nói: “Phu nhân, như thế sao được.”

Phùng Uyển nhìn nàng ta, thờ dãi nói: “Bây giờ cũng không có cách nào khác.” Nàng dịu dàng nhìn Mi nương, nói: “Mi Nương có cách gì không?”

Mi nương lắc đầu nguây nguây.

Phùng Uyển thấy thế, lại than nhẹ một tiếng, cất bước trở về phòng mình.

Nàng vừa về đến phòng liền gạt hết mấy chuyện ngổn ngang kia qua một bên, chuyên tâm nhớ lại binh thư của Chu thị, chuyên tâm luyện chữ.

Phùng Uyển nghĩ, nàng rất muốn làm gì đó để mình có thể trở nên lớn mạnh hơn. Nhưng, nàng có thể làm gì đây?

Luyện được một lúc, nàng buông bút lông, ngồi trên sập, tiếp tục nhớ lại những chuyện trong mơ.

Một lát sau, Phùng Uyển đứng dậy, đi ra ngoài.

Nàng vừa bước qua hành lang, đã nghe tiếng hai tỷ nữ đang bàn luận xôn xao, trong giọng nói còn xen lẫn tiếng khóc thút thít.

Phùng Uyển đang muốn tránh đi, lại nghe một tỷ nữ nói: “Phát nhi, sao muội không nói với phu nhân? Nghe nói lúc Phượng nhi, Nhung nhi rời đi, phu nhân cũng cho các nàng đồ trang sức. Mẹ muội bệnh nặng như thế, có thể thử nói với phu nhân mà.”

Tới rồi.

Sao mà quen thuộc đến thế.

Năm đó, nàng nghe thấy cuộc trò chuyện này, không chút nghĩ ngợi mà gọi Phát nhi đến, cho ả đồ trang sức và vàng lá. Ít lâu sau, người nhà Phát nhi kéo nhau tới Đô Thành, trở thành tá điền của nàng.

Nhưng bây giờ mọi chuyện có liên quan gì đến nàng đâu?

Phùng Uyển nhếch môi, tiếp tục đi về phía trước.

Ở phía sau nàng, giọng nói áp úng, không tự tin của Phát nhi truyền đến: “Thế nhưng, bây giờ trong phủ cấp bách như thế. Hơn nữa, trên đường đi, phu nhân cũng đã dùng hết đồ cưới rồi, phu nhân không còn tiền đâu.”

Phát nhi nức nở nói: “Mà dù có tiền, phu nhân cũng không thích muội, cũng sẽ không lo chuyện của muội. Tỷ tỷ, muội phải làm sao bây giờ? Hu hu hu hu hu...”

Tỷ nữ này cũng đành bó tay, một lúc lâu sau lại nói: “Hay là cứ thử nói với phu nhân đi. Người không cho chẳng lẽ lại quay sang đánh muội, mắng muội sao?”

Phát nhi khóc không thành tiếng: “Buổi chiều muội sẽ hỏi, nếu phu nhân giúp muội lần này, Phát nhi có phải làm trâu làm ngựa cả đời, cũng sẽ báo đáp ân huệ này của người.”

Làm trâu làm ngựa sao?

Phùng Uyển hơi dừng bước, trước mặt hiện lên tình cảnh Phát nhi quỳ gối mấy lần trước mặt mình, nói mấy cảm động đến rơi nước mắt. Nghĩ lại, nàng cười lạnh một tiếng: Nếu như lời thề này hiệu nghiệm, đừng nói là cả đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa người vẫn phải là súc sinh!

Phùng Uyển đi về chỗ xe ngựa, để lại tiếng khóc và tiếng nói nhỏ của hai tỷ nữ ở đằng sau.

Xe ngựa của Phùng Uyển từ từ chạy đến phủ đệ của Vệ Tử Dương.

.....Sắp tới, chàng sẽ xuất chinh.

Nói thật, Phùng Uyển biết mấy năm kế tiếp, chàng sẽ chinh chiến liên miên. Lần này xuất chinh, cũng chỉ là bắt đầu.

Phùng Uyển nghĩ đến đây, không khỏi sợ hãi. Đây là lí do khiến nàng không dám trở mặt với Triệu Tuấn, hoàn toàn rời khỏi y.

Trong Đô Thành này, ăn mỳ, lưu dân, thứ dân, quý tộc hết thời hiếu thắng liều lĩnh nhiều không kể xiết. Nàng là một phụ nhân đơn chiếc, chỉ cần rời đi nơi che chở, cho dù không để lộ mình là người có tiền, cũng sẽ bị một đám mụon gió bẻ măng đến cướp sạch. Nếu không có tiền, chúng còn có thể bán nàng vào hồng lâu kiếm một khoản. Nếu hồng lâu chê nàng, sẽ còn có tư quán, tư quán cũng không xong, sẽ lưu lạc đến những quán rượu ở nơi hoang vắng, dùng làm bánh bao thịt người. (Chic: Mẹ ơi TT____TT)

Ngay cả quý nhân đó còn bị rơi vào tay đám hòa thượng hoang dâm ở Lư Nguyên tự, huống chi là người khác?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Mua Sách

Xe ngựa đi đến một góc phố, Phùng Uyển nhẹ giọng nói: “Dừng một lát.”

Ngự phu lên tiếng cho xe dừng lại, quay đầu nhìn Phùng Uyển.

Vậy mà Phùng Uyển lại ngăn người.

Nàng nhìn phủ đệ của Vệ Tử Dương cách đó hai trăm bước, không khỏi đưa tay sờ mặt mình. Dầu ráng trên mặt vừa nhạt đi, nàng lại phải đi tìm chàng, không biết phải nói sao. Dĩ nhiên, nàng không thể nói được, nàng làm sao có thể mở miệng nói với chàng. Chẳng lẽ nàng lại nói, chàng sắp phải xuất chinh rồi, đây là trận chiến đầu tiên của chàng, sẽ hơi nguy hiểm, chàng có thể bị thương?

Hay là nói, chàng phải đề phòng có người đâm sau lưng chàng?

Nàng không thể làm vậy.

Trầm tư một lúc, Phùng Uyển nói, “Rẽ sang ngõ bên trái đi.”

“Dạ.”

Ngõ bên trái khá sâu, đây là nơi người người ở trước khi Đô Thành được thành lập. Ngõ ngách nhỏ hẹp, đường đá nhấp nhô. Còn có mấy ngôi nhà gỗ thấp bé, bản thủ, khắp nơi đều là rác, nên hiếm có quý nhân lui tới nơi này.

Xe ngựa chao đảo lắc lư, ngự phu đánh xe khó khăn, nói: “Phụ nhân, chúng ta đi đâu vậy?”

“Cứ đi thẳng đi.”

“Dạ.”

Xe ngựa đi nhanh hơn một chút.

Một lát sau, đường càng vào sâu càng hẹp, ngõ hẻm mà xe ngựa không thể đi được xuất hiện trước mắt Phùng Uyển. Bảo ngự phu dừng xe, Phùng Uyển đi xuống.

Từ góc độ của nàng, có thể thấy đến cuối ngõ hẻm, ở phía bên phải có một gốc cây dâu tằm nho nhỏ, còn có một cái sập gỗ tồi tàn.

Phùng Uyển nói với ngự phu: “Đi theo sau ta, không cần quá gần.”

“Dạ.”

Nàng chậm rãi đi về phía cây dâu tằm kia.

Ở nơi cũ kĩ âm ẩm như thế này, một phụ nhân nhà quan quần áo tinh tươm như Phùng Uyển xuất hiện, quả thật rất hiếm thấy. Thỉnh thoảng có mấy đứa trẻ thò lò mũi xanh vươn đầu ra nhìn, ai ai cũng xanh xao vàng vọt, nhìn Phùng Uyển đến ngáy người.

Một lão nhân gầy gò đang ngồi trên chiếc sập gỗ sau cây dâu tằm, Phùng Uyển đến gần, không hề để ý tới xiêm y cũ kỹ rách rưới, vẻ dơ bẩn của lão nhân, nàng cúi người hành lễ với lão, khẽ nói: “Nghe đồn nhà lão trượng có kinh thư quý báu, tiểu phụ nhân muốn xin được mua vài quyển.”

Nàng dịu dàng lễ độ khiến lão nhân hết hồn, lão từ từ quay đầu, tròn đôi mắt mờ nhìn Phùng Uyển. Nhìn nàng bằng ánh mắt đờ đẫn, lão nhân nói bằng chất giọng khó nghe đậm chất phương Nam “Trên đời này vẫn còn người Hán? Còn có người biết đến Hán học?”

Giọng nói mang vẻ tuyệt vọng nồng đậm.

Phùng Uyển vẫn cúi người không ngẩng lên, nàng khép mắt, cúi đầu nói: “Còn. Còn huyết mạch, còn người Hán, còn con cháu, còn Hán học.”

Lúc này, nàng nói với giọng của người phương Nam mà nàng đã học được từ gia gia hồi mới còn là nữ lang.

Cuối cùng lão nhân cũng nghiêm túc mà nhìn chòng chọc vào nàng.

Nhìn nàng chăm chăm một lúc, lão run rẩy đứng lên, đi về phía nhà gỗ rách nát.

Sau một lúc lão lom khom bước ra, lấy ra một cuộn giấy da trâu từ trong ngực, cung kính mà thận trọng đặt lên bàn rồi mới khàn giọng nói: “Cầm đi đi, năm tấm vàng lá.”

Ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển bằng ánh mắt trống rỗng, lão cười toe toét để lộ hàm răng vàng, nói lời úp mở: “Gia cảnh khó khăn, nếu phụ nhân như người không đến, gặp phải nạn đi cũng đành phải đưa.”

Điều này Phùng Uyển biết. Hơn nữa nàng biết, cái giá này cao hơn cái giá mà lão đòi người Hồ ở kiếp trước rất nhiều.

Nàng bước lên, đưa tay cầm lấy cuộn giấy, mở ra nhìn thoáng qua rồi đặt vào ngực. Sau đó, nàng lấy năm tấm vàng lá từ trong tay áo rồi khẽ nói: “Lão trượng bảo trọng.”

Nói rồi, nàng xoay người đi.

Thấy nàng đi ra, ngự phu vội vàng lên đón. Y nhướng mày nhìn lão nhân mắt mờ, đang run rẩy quay người vào nhà, hỏi: “Phu nhân, sao lại chạy đến nơi này làm gì?”

Phùng Uyển nói thản nhiên: “Nghe nói lão bán sách, nên đến mua một quyển.”

Thời này, sách vô cùng quý giá, ngự phu nghe xong gật đầu, cũng không suy nghĩ nhiều.

Hai người một trước một sau lên ngựa, sau khi xe ngựa nhanh chóng rời đi, một đám hán tử mặt vàng vọt hóp hép, đôi mắt đục ngầu chui ra từ khắp mọi nơi. Bọn chúng nhìn chiếc xe ngựa tinh tươm, và cả Phùng Uyển bên trong với vẻ thèm thường.

Một thiếu niên xoa xoa hai tay, thấp giọng nói: “Xe ngựa này không tệ.”

Đại hán kia trừng mắt nhìn y, quát khê: “Không thấy ngự phu kia sao? Y cường tráng khỏe mạnh như thế, ta và người làm sao đánh lại?”

Thiếu niên vội vàng rút đầu lại, nhếch miệng cười, nói: “Nói vậy thôi, nói vậy thôi.”

Cuối cùng xe ngựa cũng chạy tới đường lớn, đi đến nơi ồn ào náo nhiệt, Phùng Uyển thở phào một hơi. Ngõ hẻm kia vừa cũ vừa thối, đúng là khiến người ta chịu không nổi.

Nàng đặt tay lên ngực, ở đó có một quyển sách hiếm có. Có lẽ trong mắt vài người, nó không đáng giá một đồng, nhưng đôi khi, ngàn vàng cũng khó có được.

Đề tay như vậy một lúc, nàng vẫn không chờ được mà lấy sách ra, xem kỹ dưới ánh mặt trời.

Đọc được một lúc, xe ngựa dừng lại.

Đến rồi sao? Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn.

Nhưng vừa nhìn, nàng lại ngẩn ngơ.

Sao lại đến ngoài phủ của Vệ Tử Dương rồi? Nhíu mày, Phùng Uyển nhét sách lại vào ngực, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Để ta trả lời người.”

Một giọng nói trong trẻo mềm mại vang lên.

Trong tiếng vó ngựa lộc cộc, một thiếu nữ mặc hoa phục xuất hiện trước mắt Phùng Uyển.

Cũng không chỉ có một người xuất hiện, cách đó không xa có ba chiếc xe ngựa, có người vươ đầu ra nhìn.

Không đợi Phùng Uyển quan sát kỹ lưỡng, thiếu nữ xinh đẹp mặc hoa phục kia đã đến bên cạnh xe ngựa của nàng, nghiêng đầu đánh giá nàng. Thiếu nữ hất cằm thon, quát hỏi: “Ngươi biết ta là ai không?”

Phùng Uyển hành lễ trong xe ngựa, cất tiếng: “Bái kiến Tứ công chúa.”

Thi lễ xong, nàng dịu dàng hỏi: “Không biết Tứ công chúa ngăn cản tiểu phụ nhân có gì dạy bảo?”

“Dạy bảo?” Tứ công chúa thờ hất ra một hơi, khinh thường nói: “Ta vốn chẳng có gì để nói với một phụ nhân như ngươi. Nhưng ngày đó, ngươi làm trò quái dị, còn dám dụ dỗ tiểu lang Vệ gia, ta muốn tính toán chuyện này với ngươi.”

Nàng ta giật roi từ bên hông xuống, quát lên xe ngựa của Phùng Uyển, ra lệnh: “Nói! Đã xảy ra chuyện gì ở Lư Nguyên tự?”

Tứ công chúa vừa cất lời, Phùng Uyển tinh tường cảm nhận được, tiếng lao xao trong mấy chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại.

Phùng Uyển cười, nàng dịu dàng nhìn Tứ công chúa, nhỏ nhẹ nói: “Thiếp mới cùng phu chủ đến Đô Thành được một tháng, lại chỉ là một phụ nhân, có thể gây ra chuyện gì ở Lư Nguyên tự chứ?”

Nhìn công chúa, Phùng Uyển nói: “Tất cả chỉ là tình cờ. Thiếp trước giờ đều tin Phật, hôm đó đi dâng hương gặp mưa to, loáng thoáng thấy có người ra vào dưới bàn hương Bồ Tát nên đề ý đến.”

Nàng nhìn Tứ công chúa, giọng nói chuyển sang vui mừng: “Bồ Tát từ bi, nhất định không dễ dàng tha thứ cho những chuyện vô si dơ bẩn trước mắt người. Thiếp nghĩ vậy nên không thể yên lòng, lúc dâng hương, liêu mình ẩn bừa dưới bàn hương.”

Phùng Uyển hỏi Tứ công chúa: “Chẳng lẽ công chúa cảm thấy tiểu phụ nhân như thiếp không thể làm được chuyện này sao?”

Tứ công chúa ghen giọng, một phụ nhân trung niên từ chiếc xe ngựa đằng sau lên tiếng, “Vị phụ nhân này cũng to gan thật, chẳng lẽ ngươi không sợ mình nhìn lầm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tâm Ý

Phùng Uyển chớp chớp mắt, hỏi với vẻ hơi mơ hồ: “Nếu là nhìn lầm thật, khi tiểu phụ nhân bò đến dưới bàn hương sờ soạng lung tung, lẽ nào sẽ bị quan gia trách tội, hay bị các đại sư từ bi trách tội?”

Lời này của nàng nói đến điểm quan trọng, dù nàng có nhầm đi nữa, nếu như chúng tăng trong Lư Nguyên tự vốn là cao tăng, nàng làm những chuyện này cũng chẳng hề hấn gì, sẽ không bị trách tội, sẽ không tự rước họa vào thân.

Phụ nhân trung niên kia im lặng.

Trong lúc phụ nhân đó im lặng, vài ánh mắt cũng liếc về phía bà ta, chờ bà ta lên tiếng.

Tứ công chúa vẫn luôn bất mãn lườm Phùng Uyển, lúc này cũng ngoan ngoãn đứng sang bên, không dám hé môi.

Một lúc lâu sau, phụ nhân trung niên kia chợt nở nụ cười, bà ôn hòa hiền hậu nói: “Hay cho bốn chữ ‘Tâm không thể tĩnh’ này, ta phải thưởng cho ngươi mới được.”

Trong lúc Tứ công chúa đầu nghiêng lên, một bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng như thể tay thiếu nữ mười tám vươ ra từ trong xe ngựa, phụ nhân trung niên nói: “Nhạ nhi, thưởng cái hộp này cho phụ nhân có lòng dạ tốt kia đi.”

“Dạ.”

Tỳ nữ Nhạ nhi cung kính nhận lấy, đi tới trước mặt Phùng Uyển, “Phụ nhân nhà ta thưởng cho ngươi.”

Phùng Uyển còn đang do dự, Tứ công chúa chợt quát âm lên, “Bảo ngươi cầm thì cứ cầm đi. Hừ!” Giọng điệu vô cùng mất kiên nhẫn.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng đưa tay nhận lấy hộp gỗ kia. Khoan hãy nói, mặc dù cái hộp gỗ này không lớn, nhưng không hề nhẹ chút nào.

Ngay khi nàng vừa cầm lấy, phụ nhân trung niên kia đã ra lệnh: “Đi thôi.”

Trong lúc Phùng Uyển nhẹ nhàng thi lễ, mấy chiếc xe ngựa đồng thời chạy đi rời khỏi tầm mắt của nàng.

Nhưng Tứ công chúa vẫn đứng yên đó.

Nàng ta còn đang nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, thấy nàng giữ cái hộp này, lại cất cao giọng: “Này, món nợ của ta và ngươi vẫn còn chưa xong đâu!”

Nàng tiến lại gần, giơ tay phải lên, chuỗi roi khảm vàng chỉ thẳng vào mắt Phùng Uyển, “Nói! Quan hệ giữa ngươi và Vệ lang là gì?”

Lần này, nàng vừa dứt lời, một giọng nói khàn khàn mỉa mai hoặc mang vẻ lười biếng chọt vang lên, “Công chúa quan tâm, sao không hỏi chính ta?”

Tiếng nói này là của Vệ Tử Dương.

Tứ công chúa quay ngoắt đầu lại.

Phùng Uyển cũng ngẩng đầu nhìn.

Vừa thấy được chàng, Tứ công chúa đột nhiên bĩu môi, khóc òa lên. Nàng ta dùng tay áo lau qua loa khóe mắt, ủ rũ chất vấn: “Tại sao huynh lại đối xử với ta như vậy?” Nàng là người bộp chộp, hỏi một câu liền nhảy xuống ngựa, vọt tới trước mặt Vệ Tử Dương. Tứ công chúa túm lấy tay áo chàng, nước mắt rơi như mưa, nói: “Tại sao huynh lại đánh ngất ta? Đánh ngất ta rồi, còn không đích thân đưa ta về nhà. Vệ lang, huynh thật nhẫn tâm!”

Vệ Tử Dương nhú mày, chậm rãi gỡ ngón tay Tứ công chúa ra. Sau đó, chàng không hề quay đầu lại mà đi về phía Phùng Uyển.

Trong ánh mắt vừa tức vừa hận của Tứ công chúa, chàng liếc mắt nhìn chăm chăm Phùng Uyển, duỗi tay phải ra, vô cùng dứt khoát vô cùng nhanh nhẹn đoạt lấy hộp gỗ kia trong tay nàng. Nhét hộp gỗ vào trong ngực, Vệ Tử Dương nói với vẻ uể oải: “Có được đồ tốt trước phủ ta, há có thể không có phần của ta?”

Dứt lời, chàng từ từ trở về bên cạnh Tứ công chúa.

Cúi đầu nhìn chăm chăm vào Tứ công chúa nước mắt lưng tròng, Vệ Tử Dương đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt Tứ công chúa. Trong lúc đó nàng ta đỏ bừng cả mặt, sau khi lau đi một giọt nước mắt, Vệ Tử Dương đột ngột cất tiếng: “Người đâu!”

“Dạ.”

“Đưa công chúa về.”

“Dạ.”

Mấy hộ vệ tiến lên, nửa đẩy nửa kéo công chúa đang xấu hổ vui mừng nhìn chăm chăm vào Vệ Tử Dương.

Tứ công chúa vừa đi, Vệ Tử Dương nói: “Xuống đi, vào phủ.”

Lời này nói với Phùng Uyển.

Phùng Uyển do dự một chút, nghe lời theo sát sau lưng chàng, đi vào trong phủ.

Đi qua lối đi trong rừng, cách cổng phủ một quãng xa, Vệ Tử Dương vươn bàn tay vừa mới lau nước mắt cho Tứ công chúa chà vào váy Phùng Uyển. Chàng cúi mặt xuống, lạnh lùng nói: “Sau này nàng ta sẽ không tiếp tục gây sự với nàng nữa.”

Đây là lời khẳng định.

Phùng Uyển khẽ đáp một tiếng.

Y lấy hộp gỗ kia từ trong ngực ra, ném cho Phùng Uyển, lạnh lùng nói: “Cất kỹ đi. Nữ tắc sinh sống không dễ dàng, đề phòng phu chủ của nàng chút ít.”

Phùng Uyển lại khẽ đáp một tiếng.

Hai người im lặng.

Một lúc lâu sau, Vệ Tử Dương cất tiếng lạnh lùng, “Sao không nói lời nào?”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Nàng dịu dàng nhìn Vệ Tử Dương, khẽ nói: “Chàng cẩn thận một chút.”

Vệ Tử Dương quay ngoắt lại nhìn nàng chăm chú.

Trong ánh mắt lạnh băng của chàng, Phùng Uyển cười một tiếng, khẽ nói: “Ngày hôm nay chàng che chở ta như vậy... Bởi vì sợ Tứ công chúa gây khó

để cho ta nên chàng mới dịu dàng với nàng ta. Còn hộp gỗ kia, chàng sợ phu chủ ta đoạt mất, nên cũng phải vòng vo như vậy.”

Nàng cắn môi, cúi đầu nói: “Có phải chàng có việc cần ra ngoài, sợ không thể che chở cho ta phải không?”

Vệ Tử Dương liếc nhìn nàng.

Đôi mắt phượng dài mang ánh đỏ mơ hồ kia, đầu tiên hơi lóe sáng, dần dần chuyển thành nét lạnh lùng.

Ngẩng đầu, Vệ Tử Dương cười ha ha. Chàng phát ồ tay áo, phì cười: “Phụ nhân vừa xấu vừa tự ỉnh là đúng.”

Phùng Uyển không thích nghe lời này, nàng nghiêng đầu, buồn buồn quay lưng về phía chàng.

Vệ Tử Dương nhìn chằm chằm Phùng Uyển, thấy buồn cười, tiếp lời ngay lập tức: “Đã thành phụ nhân có gia đình, mà vẫn không cho người khác nói nàng xấu sao?”

Phùng Uyển quay đầu không nhìn chàng.

Môi mỏng Vệ Tử Dương khẽ nhếch lên, chàng càng thấy buồn cười.

Từ từ, chàng thu lại nụ cười, vung tay áo lên, hét to: “Người đâu, tiễn khách!”

Chàng đang đuổi Phùng Uyển đi.

Phùng Uyển quay đầu lại nhìn chàng, cất bước ra khỏi cổng.

Đôi mắt nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, Vệ Tử Dương phì cười một tiếng, châm biếm: “Cũng chỉ là chuyện ngày một ngày hai, sao phải đến mức đó?” Cũng không biết đang nói chính chàng, hay nói người khác.

Ngự phu đang chờ Phùng Uyển ở bên cạnh xe ngựa, thấy nàng lại đây, vội vã nghênh đón.

Không đợi Phùng Uyển ngồi vững, ngự phu liền tò mò hỏi: “Phụ nhân, trong hộp gỗ này có gì?”

Phùng Uyển lắc đầu, nàng cười khổ, nói: “Ta nào có biết đâu?”

Ngự phu than một tiếng rồi nói: “Ra thế. Haiz! Nhất định có vàng lá. Họ Vệ này thật đúng là ngang ngược can rở, có chút đồ vật cũng cướp đi!”

Phùng Uyển rũ mắt nói: “Người ta cũng lấy mất đồ rồi, người đừng nói chuyện hôm nay cho lang chủ biết.” Dừng một chút, nàng nhỏ giọng nhắc nhở, “Hôm đó chúng ta lang thang bên ngoài cả một ngày, lang chủ vốn vô cùng tức giận. Nếu như biết ta còn làm chuyện nguy hiểm liều lĩnh như thế, e rằng chàng sẽ trách mắng người và ta.”

Nàng lấy một tấm vàng lá hình lá liễu mỏng nhất trong tay áo đưa cho ngự phu, nhẹ giọng dặn dò, “Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhớ chưa?”

Vàng lá, đây là vàng lá! Trong lúc Triệu phủ túng thiếu tiền bạc, liên lụy đến cuộc sống của đám người hầu, ngự phu đột nhiên nhận được một tấm vàng lá như vậy, thật đúng là vừa vui vẻ vừa thỏa mãn.

Ngự phu mừng như điên, vội đáp: “Dạ, dạ, nô tài không nói, không nói một lời.” Y thầm nghĩ: Lang chủ ngày ngày nói không có tiền tiêu, nếu như y biết phụ nhân cho ta một tấm vàng lá, chắc sẽ không vui đâu. Ủ, phụ nhân muốn ta không nói thì ta không nói.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Từ Chối

Hai chủ tớ về đến Triệu phủ thì thấy phủ rất náo nhiệt, Vũ nương đang triệu tập một đám người hầu, lớn tiếng quát mắng trách móc điều gì đó.

Xa xa thấy Phùng Uyển đi tới, nàng vội vã im miệng, lắc mông đi tới.

Vũ nương thì lễ, vui vẻ nói: “Phụ nhân, lang chủ vừa đồng ý cho thiếp lo liệu tất cả mọi việc trong ngoài nhà rồi.”

Nhìn dáng vẻ vui mừng của nàng ta, có lẽ đã phải bỏ ra không ít tiền tài để có được sự khẳng định và ngợi khen của Triệu Tuấn?

Phùng Uyển mỉm cười, nàng ngẩng lên nhìn thẳng vào Vũ nương, ánh mắt của nàng ta tự tin đầy ưu thế. Phùng Uyển mỉm cười, nói: “Cũng tốt.”

“Vậy thiếp đi lo việc đây ạ.”

“Đi đi.”

Phùng Uyển xuống xe ngựa, nàng nhìn Vũ nương hăm hở, nhìn những ánh mắt của đám người hầu liếc về phía mình, chậm rãi bước lên thềm.

Đúng lúc Triệu Tuấn đi ra. Quả nhiên tâm trạng của y rất tốt, mặt mày tuấn tú rạng rỡ, lưng eo cũng thẳng lên, hoàn toàn không rệu rã cúi mình như mấy ngày trước nữa.

Nhìn thấy Phùng Uyển, mắt Triệu Tuấn hiện vẻ ngượng ngùng. Y tiến lên một bước, nắm tay nàng dịu dàng nói: “Uyển nương, Vũ nương nói nàng biết cách làm ăn, vì phu đã đồng ý cho nàng chủ quản tài chính trong nhà rồi.”

Y nhìn Phùng Uyển, cúi đầu, rất thương tiếc nói: “Gần đây Uyển nương mệt mỏi, nghỉ ngơi cũng tốt.”

Phùng Uyển cúi người hành lễ, cười nhẹ nói: “Lang chủ nói rất đúng.”

Nàng vẫn như trước đây, không hề tức giận, không hề lo lắng, không hề khó chịu.

Thấy Phùng Uyển như vậy, đối diện với vẻ mặt yên lặng dịu dàng của nàng, đối diện với con người mỹ lệ thần bí như ánh sao, Triệu Tuấn nhũn chặt mày lại.

Nói thật, y không thích nàng như vậy. Thà rằng nàng làm loạn hết cả lên, thà rằng nàng tranh giành quyền chủ mẫu nên có.

Dù sao, thân là chủ mẫu, mất đi quyền lợi chủ nhà, nàng cũng không còn lại gì nữa.

Nhìn nàng chăm chú, Triệu Tuấn vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, nói cực kì dịu dàng: “Uyển nương, nàng có lời gì đều có thể nói với vi phu.”

Đối diện với phong tư tĩnh lặng như làn gió trong lành của nàng, Triệu Tuấn chợt thấy nóng lòng, không nhịn được nói: “Nàng yên tâm, nàng là chủ mẫu, chuyện này vi phu luôn biết chừng mực.”

Phùng Uyển rũ mắt, “Uyển nương tạ ơn lang chủ.” Nàng lắc đầu nói: “Thiếp đi lại mấy ngày, cũng không có được cách gì hay, không thể giúp lang chủ bớt nỗi âu lo. Uyển nương không thể yên lòng, nếu Vũ nương có thể giải quyết được thì đúng là chuyện tốt.”

Vẫn là không đau khổ không vui mừng, không hoảng sợ không giận dữ.

Triệu Tuấn nhìn chăm chăm nàng, chợt nói: “Uyển nương.”

“Dạ.”

“Nàng không tức giận ư? Nàng không còn biết tức giận nữa sao?”

Tức giận? Ta đã từng giận! Ta từng tức giận vô số lần...

Phùng Uyển đứng nơi đó mỉm cười, cúi đầu không trả lời Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nhìn nàng chăm chăm, y càng ngày càng cảm thấy bất lực trước biểu hiện này của Phùng Uyển. Cảm giác bất lực này khiến y cảm thấy vô cùng bức bối. Lập tức y hừ mạnh một tiếng, hất tay nàng ra, “Không buồn là tốt rồi.”

Dứt lời, y ngênh ngang rời đi.

Dõi mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của y, Phùng Uyển bước vào phòng ngủ.

Sau khi đóng cửa phòng lại, Phùng Uyển đi tới chỗ cửa sổ cạnh sập. Dưới ánh mặt trời, nàng lấy hộp gỗ kia ra.

Hộp gỗ nặng trịch, nhìn kĩ một chút, Phùng Uyển phát hiện hộp gỗ màu tím đậm, nước sơn tỏa ánh sáng mờ mờ. Nhìn kĩ hơn nữa, đây không phải là ánh nước sơn mà do bản thân màu gỗ sáng bóng. Sau đó nàng đưa lên mũi ngửi, có mùi hương thoang thoảng, được làm từ gỗ tử thiện thượng đẳng.

Không chỉ là vật liệu vô cùng quý giá, tạo hình của hộp gỗ này tinh tế mà đường nét độc đáo. Thụ họa phía trên cũng hơi quen mắt, nhìn kĩ là bức phong cảnh cung đình thời Hán.

Đồ tốt, riêng cái hộp này, xem chừng cũng đáng giá mấy chục tấm vàng lá rồi.

Phùng Uyển mừng thầm, mở hộp gỗ ra.

Trong hộp gỗ là chuỗi hạt Phật châu, tổng cộng có mười tám hạt châu, mặt trên trang trí hình bầu dục, điểm lốm đốm như sao đêm. Cách trang trí này tạo cho chuỗi hạt châu cảm giác sáng lóa như kim loại, vô cùng huyền bí, cũng không biết làm bằng chất liệu gì mà lại nặng như vậy.

Dù nó được làm bằng gì đi nữa, có từ tay quý nhân kia, tất nhiên không thể tầm thường.

Phùng Uyển đặt cái hộp và hai quyển sách quý giá cạnh nhau, sau khi khóa giấu kĩ, lẳng lặng ngồi ở trước bậu cửa sổ.

Bây giờ lòng nàng đã bình thản hơn chút.

Có những thứ này, nhờ đâu có phải chuyển chỗ lần nữa, hoặc vạn bất đắc dĩ phải chạy trốn, nàng còn có cái để dựa vào.

Đĩ nhiên, đó là vạn bất đắc dĩ.

Trong lúc yên lặng suy nghĩ, giọng nói sợ hãi, dè dặt của Phát nhi vọng tới từ bên ngoài, “Phu nhân.”

“Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, Phát nhi bung sữa đậu nành đến.

Ả dè chừng liếc nhìn Phùng Uyển, thấy nàng ngồi bên cạnh bậu cửa sổ, dịu dàng mà yên lặng, ả cảm thấy an tâm hơn.

Sau khi đặt sữa đậu nành lên bàn nhỏ, Phát nhi khẽ nói: “Mời phu nhân uống sữa.”

Phùng Uyển hồ hững đáp một tiếng.

Phát nhi cúi đầu, hiền lành đứng hầu ở bên, rồi lặng lẽ liếc nhìn Phùng Uyển. Thấy nàng bung cốc sữa lên nhấp một hớp, ả khẽ cắn môi, đi tới trước mặt nàng quỹ phịch xuống.

Dập mạnh đầu xuống đất, Phát nhi nói với giọng run rẩy: “Phu nhân, cầu xin người cứu Phát nhi.”

“Hả?”

Phùng Uyển uống một hớp sữa, hơi kinh ngạc, hỏi với vẻ khó hiểu: “Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lang chủ chàng lại?”

Hả?

Nghe thấy câu nói ẩn chứa vẻ châm chọc của Phùng Uyển, Phát nhi ngơ ra, gương mặt tái nhợt thon gầy đỏ bừng. Ả tròn to một đôi mắt, lắc đầu liên tục, vội vàng kêu lên: “Không phải, không phải, là mẫu thân của nô tỳ. Cầu xin phu nhân cứu mẫu thân nô tỳ.”

Ả lại tiếp tục dập đầu.

Phùng Uyển lặng yên nhận ba lượt khấu đầu của ả, thậm chí còn không hề chớp mắt.

Phát nhi ngẩng khuôn mặt với cái trán ửng đỏ lên, vừa nhìn thấy biểu hiện của Phùng Uyển, mắt ả hiện vẻ tuyệt vọng. Phát nhi lấy tay áo lau nước mắt, rầu rĩ nói: “Phu nhân, mẫu thân của nô tỳ bị bệnh, bệnh rất nặng, nô tỳ, nô tỳ muốn mượn ít tiền.”

Ả vừa mới nói được đến đây, giọng chột trở nên cấp bách, “Phu nhân yên tâm, Phát nhi sẽ trả, Phát nhi nhất định sẽ trả lại.”

Phùng Uyển rũ mắt, nàng nhấp một hớp sữa, thản nhiên hỏi: “Cần bao nhiêu?”

Hả?

Phu nhân bằng lòng ư?

Phát Nhi vừa mừng vừa sợ, môi ả run lên, nước mắt lưng tròng, một lúc sau mới nói đứt quãng: “Cần, cần năm tám vàng lá.”

Năm tám vàng lá, ra giá không hề thấp. Khế ước bán thân của Phát nhi ả còn chẳng đáng nửa tám vàng lá!

Thấy Phùng Uyển do dự, Phát nhi cắn môi, nước mắt ứa ra, ả nói với giọng run run: “Phu nhân, bốn tám, bốn tám cũng được, vậy, ba tám, hai tám cũng được.”

Nói đến hai tám, giọng nói của ả mang theo sự ừ rĩ chán chường.

Trong lúc nước mắt Phát Nhi tuôn trào, Phùng Uyển từ từ đứng lên.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu lên lưng Phùng Uyển, làm cho gương mặt của nàng bị chìm trong bóng tối.

Cúi đầu, rũ mắt, Phùng Uyển lẳng lặng nhìn Phát nhi quỹ dưới đất, nước mắt giàn giụa, đầm đìa đáng yêu. Nàng khẽ nói: “Ta không có vàng lá.” Nàng lấy một ít tiền đồng trong hộp gỗ đặt bên cạnh, nói: “Chỉ có những thứ này, người muốn không?”

Thứ này?

Đây là nén đồng mà?

Đôi mắt đờ đẫn của Phát nhi nhìn thẳng vào thứ xuất hiện trong lòng bàn tay trắng nõn của Phùng Uyển, khóc không ra nước mắt.

Dần dần, ả phải cố gắng hết sức mới có thể thốt nên lời, “Vô dụng thôi, phu nhân, những thứ này thì có tác dụng gì.” Ít tiền như vậy, thậm chí còn chẳng đủ để đi mời đại phu, chứ đừng nói đến tiền thuốc thang.

Trong lúc Phát nhi xơ xác tiêu điều, Phùng Uyển nói dịu dàng: “Nếu không, ngươi đi hỏi Vũ nương, xem nàng có thể cho ngươi được thứ gì không?”

Phùng Uyển vừa mở miệng, Phát nhi liền lắc đầu nguầy nguậy, Phùng Uyển tò mò hỏi: “Tại sao lại lắc đầu?”

Phát nhi cười khỏ, nói: “Nàng không phải là phu nhân... Nàng không cho đâu.”

Câu nói vừa dứt, con ngươi Phùng Uyển chợt sáng lên: Vậy ư? Ngươi hiểu rõ ta như vậy sao? Dù ta luôn lạnh nhạt với ngươi, coi thường ngươi, ngươi vẫn cho rằng ta là người duy nhất bằng lòng chi tiền cứu giúp mẹ ngươi ư?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lại Nằm Mơ

Phùng Uyển nghiêng đầu, nàng ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy phong cảnh xanh mướt một màu.

Một lát sau, nàng khẽ gọi: “Phát nhi.”

“Dạ.” Giọng nói yếu ớt của Phát nhi ẩn chứa nỗi ghen ngào. Không cần nhìn, Phùng Uyển cũng biết ả vẫn đang chờ mình mềm lòng.

Phùng Uyển không nhìn ả, nàng khẽ nói: “Cuộc đời này, ngươi đã từng nhận đại ân của ai chưa?”

Bất tri bất giác, nàng quay đầu nhìn Phát nhi.

Phát nhi có vẻ ngây ra, một lúc sau, ả lắc đầu.

Phùng Uyển lại hỏi tiếp: “Ngươi đã thích ai chưa?”

Phát nhi mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, vừa nghe thấy vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ả cuống quýt lắc đầu, nói: “Phu nhân, phu nhân, không có ạ.”

Xem ra mình lại nóng lòng rồi.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng cúi đầu, nói cực kỳ ôn hòa: “Phát nhi, ngươi cũng biết, trên đường tới đây ta đã tiêu gần hết tiền rồi. Ngươi đi cầu xin Vũ nương đi.”

Vừa dứt lời, Phát nhi ngồi phịch xuống đất.

Thấy gương mặt tái nhợt, đong đầy nước mắt của Phát nhi, Phùng Uyển từ từ đi khỏi. Nàng lướt qua Phát nhi, đi ra ngoài cửa.

Nàng không muốn thấy dáng vẻ này của Phát nhi, không muốn chút nào.

Phùng Uyển vừa bước ra ngoài, Phát nhi đã cúi gằm mặt, bước thấp bước cao chạy đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng lão đạo chạy xa của ả, Phùng Uyển thầm nghĩ: Lần này, ta nhất định không đưa tay ra nữa. Phát nhi, ta muốn xem thử ngươi có thể vượt qua những cửa ải này bằng cách nào, lĩnh hội những nỗi tuyệt vọng liên tiếp ra sao, ném trái nổi khổ cùng cực trong cảnh tứ cố vô thân như thế nào!

Kiếp này, mỗi khi Phùng Uyển thấy Phát nhi, đều nghĩ: Tục ngữ nói, được đằng chân lân đằng đầu. Kiếp trước, có phải ta có ân huệ quá lớn với Phát nhi, đối xử với ả quá tốt nên ả đã quen với lòng tốt của ta? Suốt quãng thời gian đó, bao nhiêu người ức hiếp ả, bao nhiêu người khoanh tay đứng nhìn ả, nhưng ả lại lấy lòng nịnh bợ từng người một, rồi lại ra tay với người coi ả như ty muội là mình?

Hai ngày sau khi Vũ nương tiếp quản công việc, phủ trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Ngày nào nàng cũng triệu tập các người hầu mắng nhiếc một trận. Ngay cả Phát nhi cũng bỏ quên Phùng Uyển mấy lần bởi vì bị triệu tập.

Tất nhiên Mi nương nổi giận đùng đùng với tình cảnh này, sau khi nàng tổ cáo mấy câu với Phùng Uyển, nghĩ đến tính tình hồ hững của phu nhân, đành

phải kêu ca với Triệu Tuấn trong lúc hầu hạ.

Triệu Tuấn an ủi Mi nương mấy câu nhưng cũng không ra mặt. Bây giờ y thật sự cần tiền, chỉ cần Vũ nương có thể làm ra tiền cho y, những chuyện còn lại y có thể nhắm mắt liền nhắm mắt.

Ngày thứ ba, Quyên nhi đã tới Đô Thành.

Tin tức truyền tới tai Phùng Uyển, nàng uể oải phái một hộ vệ, rồi không để ý tới nữa.

Gần tối, Quyên nhi đã vào phủ rồi.

Khi nhận được tin, Phùng Uyển đang đọc sách. Nàng nhét quyển sách vào tay áo, bảo người gọi Mi nương và Vũ nương tới, gặp Quyên nhi một lần.

Cửa phòng mở ra, một phụ nhân tầm hai mươi, trán hơi cao, làn da tinh khôi trắng nõn, ngũ quan thanh tú được hai tỷ nữ hầu hạ đi vào.

Nàng khẽ cúi mình thi lễ với Phùng Uyển, gọi: “Thiếu phu nhân.”

Phùng Uyển gật đầu.

Nàng cúi đầu nhìn Quyên nhi, đúng lúc Quyên nhi ngẩng đầu lên quan sát nàng, bốn mắt nhìn nhau, Quyên nhi lập tức cúi gầm mặt.

“Quyên nhi, đây là Mi nương, đây là Vũ nương.”

“Quyên nhi bái kiến Mi nương tỷ tỷ, Vũ nương tỷ tỷ.”

Mi nương nhẹ nhàng đáp lại Quyên nhi, Vũ nương thì có vẻ không vui. Tất nhiên Phùng Uyển biết, nàng ta như vậy bởi vì mình giới thiệu Mi nương trước.

Phải biết rằng, bây giờ Vũ nương đã lo liệu mọi việc trong nhà, xuất thân còn tốt hơn Mi nương, vì vậy rất không hài lòng với thứ tự giới thiệu của Phùng Uyển.

Thấy giọng điệu của hai thiếp không giống nhau, Quyên nhi ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Sau đó, nàng dè dặt nói với Phùng Uyển: “Phu nhân, chỗ phu chủ, nô.”

Nàng vẫn chưa nói hết, Vũ nương đã cướp lời, “Phu chủ không có ở đây.” Giọng của Vũ nương hơi cao, lộ vẻ sắc sảo, “Quyên nhi có chuyện gì cứ nói với ta cũng được.”

Hả?

Quyên nhi thoáng ngơ ngác, nàng nhìn về phía Phùng Uyển, thấy vẻ mặt dịu dàng hiền hoà của nàng, không khỏi âm thầm bối rối: Rõ ràng phu nhân mà mình gặp lần trước không phải như vậy.

Phùng Uyển mỉm cười, nàng gật đầu nói: “Vũ nương nói đúng, Quyên nhi, mọi chuyện gì cứ nói với Vũ nương. Thôi, ta cũng mệt rồi, lui hết xuống đi.”

“Dạ.”

“Quyên nhi phải bốn ba đến đây, bộ xiêm y tứ quý đó, Vũ nương bảo người làm đi.”

Lần này, Vũ nương không lên tiếng nhanh như vậy nữa. Nàng nhìn Phùng Uyển ngồi trên sập, gương mặt mơ hồ không rõ, thầm nghĩ: Quả nhiên mở miệng nói thật dễ dàng.

Chúng nữ vừa đi ra, căn phòng cũng yên ả trở lại.

Phùng Uyển lẳng lặng nằm xuống sập, khép hai mắt lại.

Chốc lát sau, tiếng ngáy khe khẽ truyền ra từ trong phòng.

Phát nhĩ đứng ngoài nghe thấy tiếng ngáy này, khẽ bước vào, cầm lấy ngoại bào nhẹ nhàng đắp lên người Phùng Uyển, rồi lui ra ngoài.

Dạo này Phùng Uyển vốn như vậy, lúc nên ngủ thì nàng không ngủ được, lúc không nên ngủ thì đặt lưng xuống là ngủ liền. May tính tình nàng ôn hòa, nếu không sẽ khiến tỷ nữ cực khổ muốn chết.

Trong căn phòng mờ tối, tiếng ngáy của Phùng Uyển khe vang, vàng trán trắng nõn rỉ ra vài giọt nước, nếu nhìn kĩ, có thể thấy dưới mí mắt, con ngươi của nàng đang chuyển động rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát, tiếng thở của Phùng Uyển trở nên dồn dập.

Phùng Uyển đang mộng mị, hai tay yết ốt giờ lên, môi anh đào khẽ hé nhưng không cất một lời.

.....

Thấy mấy chiếc xe ngựa chạy đến từ xa, cùng với dấu hiệu trên xe ngựa, Phùng Uyển và mọi người vội vàng cho xe ngựa sang bên.

Đoàn xe ngựa đó lao tới.

Phùng Uyển đang tránh sang bên, một giọng nói quen thuộc vang lên: “Khoan đã.”

Giọng nói của ả vừa cất lên, các xe ngựa cùng dừng lại. Ở chiếc xe ngựa đi đầu, một thiếu nữ vron đầu ra. ả ta nhìn ra sau, nói: “A Vân, làm sao vậy?”

Phùng Vân trả lời ả, mang trên mặt nụ cười quái dị, ả xuống xe ngựa với sự giúp đỡ của cung tỳ, thướt tha, cố tình tỏ vẻ ưu nhã đi tới trước mặt Phùng Uyển. Phùng Vân cười nói: “A Nhã, nàng chính là đại tỳ của ta.”

“Cô ta là đại tỳ của A Vân?”

Thiếu nữ kia lập tức nhảy xuống khỏi xe ngựa, ả bước đến trước mặt Phùng Uyển, nhìn chăm chăm vào nàng, thiếu nữ nói: “A Vân không thích cô ta ư?”

Phùng Vân nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển đang cười gượng, trán đổ mồ hôi lạnh, che mặt cười, nói: “Đúng vậy, ta không thích đại tỳ của ta. Công chúa nói phải làm sao bây giờ?”

“Thế này thì có gì khó đâu?”

A Nhã nhìn Phùng Uyển từ trên cao xuống, nói: “Xem ta đây!”

ả cười đắc ý, tay phải vung lên, trong sự kinh ngạc của mọi người, ả ta tát bốp lên mặt Phùng Uyển.

.....

Phùng Uyển hét lên một tiếng, toát mồ hôi đầy đầu, bật dậy.

Vừa mới ngồi dậy, Phất nhi đã tiến vào. Vừa thấy dáng vẻ của Phùng Uyển, ả thở dài một tiếng, khẽ nói: “Phu nhân, người lại gặp ác mộng!”

Đúng vậy, vừa gặp ác mộng.

Phùng Uyển đứng lên, nàng chậm rãi bước tới cạnh cửa sổ, tay phải bắt tri bắt giác xoa gò má trái. Cho đến khi tỉnh lại, nơi này vẫn còn đau âm ỉ.

Nhìn bầu trời rực rỡ ánh sao, Phùng Uyển lầm bầm: “Phùng Vân lại muốn triệu ta vào cung rồi?”

Gần như vừa dứt lời, một loạt tiếng bước chân truyền đến, một người hầu đứng ngoài gọi: “Phu nhân, có người trong cung đến, Tứ cô tử bảo người khăn cấp vào cung.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hoàng Cung

Thấy nàng cúi đầu suy nghĩ, Phất nhi nhắc nhở: “Phu nhân?”

Phất nhi vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền tới giọng the thé của một thái giám, “Triệu phu nhân, chẳng lẽ lần này người lại không khỏe nữa sao?”

Giọng nói chói tai, vô cùng không khách khí.

Phùng Uyển khẽ mím cười, nàng biết Phùng Vân, với tính cách của ả, tất sẽ không cho phép mình cự tuyệt ả hết lần này đến lần khác.

Lần này ả quyết tâm triệu mình vào cung đây.

Nàng tiện tay khoác thêm ngoại bào, đẩy cửa phòng ra.

Thấy nàng đi ra, thái giám kia lại nói với giọng the thé: “Lâu la thế! Phu nhân, đi thôi.” Thái giám này không phải là người lần trước, lúc y nhìn Phùng Uyển có vẻ khó chịu.

Phùng Uyển cúi người, nói: “Làm phiền công công rồi.”

“Hừ.”

Thái giám khẽ hừ một tiếng, đi kiệu chữ bát về phía xe ngựa.

Phùng Uyển đuổi theo.

Đĩ nhiên, nàng ngồi xe ngựa của Triệu phu.

Phía sau Phùng Uyển, ba thiếp và đám nô tỳ cũng vuron đầu ra, xôn xao ríu rít.

Hoàng cung cũng chẳng khác với những gì Phùng Uyển thấy trong mộng. Nàng lẳng lặng quan sát xung quanh, tiếng của thái giám kia truyền đến, “Triệu phu nhân, đi thôi.”

Xe ngựa dừng lại, đoạn đường tiếp theo phải dùng hai chân rồi.

Phùng Uyển theo sau thái giám kia, đi vài bước, thái giám kia quay đầu lại nhìn Phùng Uyển, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Triệu phu nhân, chúng nô tài còn có việc, người tự tới chỗ Phùng mỹ nhân đi.”

Phùng Uyển nhìn y.

Chậm rãi, nàng mỉm cười, nói: “Dạ.”

Vậy mà nàng vẫn thản nhiên như không.

Hiển nhiên thái giám kia rất ngạc nhiên, y nhìn Phùng Uyển từ trên xuống dưới một lượt, cười hai tiếng, quay người rời đi. Nhưng vừa đi vài bước, y lại quay đầu liếc nhìn Phùng Uyển.

Phùng Uyển yên lặng chờ bóng dáng của thái giám kia biến mất trong tầm mắt mới cất bước.

Nàng không đi tới cung điện của Phùng Vân, mà quay người đi thẳng về phía xe ngựa.

Phùng Uyển leo lên xe ngựa đi ra ngoài cung, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, thoáng cái, thái giám kia đã hô chối tai: “Triệu phu nhân, người đang đi đâu thế?”

Màn xe chậm rãi vén lên, Phùng Uyển ngồi trong xe ngựa mỉm cười, ung dung nhìn thái giám, mặt như gió xuân, nói khẽ: “Hoàng cung rộng quá, thiếp chỉ là một phụ nhân bên ngoài, sao có thể biết chỗ ở của Phùng mỹ nhân? Ngộ nhờ hỏi đường mà đụng phải quý nhân, sẽ cho rằng phu chủ thiếp đắc tội với Phùng mỹ nhân. Thiếp định rời đi trước, hỏi phu chủ chỗ ở của Phùng mỹ nhân rồi tiến cung.”

Nàng cười dịu dàng duyên dáng, nói không lọt một giọt nước. Nghe vậy, cơ mặt của thái giám kia co giật mấy lượt.

Y nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển mà muốn phát cáu. Không biết tại sao, đối mặt với tư thái quý phái duyên dáng của Phùng Uyển, y không thể bộc phát lửa giận.

Một lúc sau, thái giám mới cất giọng chẳng ra nữ không chẳng ra nam: “Triệu phu nhân nói vậy là đang trách cứ chúng nô tài sao?”

Phùng Uyển hồ hững trả lời: “Không dám.”

Không dám? Nhìn vẻ mặt, thái độ của nàng, là không dám thật hay giả bộ không dám?

Thái giám cất cao giọng: “Phùng mỹ nhân vội vã triệu kiến phu nhân, phu nhân rời đi như vậy, không sợ Phùng mỹ nhân tức giận sao?”

Phùng Uyển rũ mắt, nàng nói chậm rãi: “Nếu Phùng mỹ nhân biết còn chưa sắp xếp người dẫn đường, chắc cũng không làm khó đâu.”

Thái giám nghẹn lời.

Y nhìn chòng chọc vào Phùng Uyển.

Phùng Uyển không có hứng trừng mắt với y, nàng quay đầu nói với ngự phu: “Đi thôi.”

“Dạ.”

Xe ngựa vừa di chuyển, Phùng Uyển liền kéo màn xe xuống. Thấy nàng không nói hai lời đã rời đi, thái giám kia hốt hoảng, vội nói: “Được rồi, coi là chúng nô tài sợ người. Xuống đây đi, chúng nô tài đưa người vào.”

Trong xe ngựa vọng ra tiếng hồ hững của Phùng Uyển, “Nếu công công bận vậy thì cũng không cần đưa đâu.”

“Không bận, không bận.” Thái giám luôn miệng nói mấy lời không bận, lưng eo thẳng tắp lúc này đã lom khom theo thói quen.

Phùng Uyển khẽ kêu một câu, xe ngựa dừng lại.

Thái giám dẫn Phùng Uyển đi, vừa tới bóng rừng bên phải, vừa không nhịn được nói: “Triệu phu nhân để cái quá, thậm chí còn không biết đường nhìn nhin mỹ nhân của bộ hạ!”

Giọng nói vẫn cao vút.

Phùng Uyển rũ mắt, một lúc sau, nàng thở dài một tiếng.

Tiếng thở dài ôn hòa còn ẩn chứa vẻ bất đắc dĩ, khiến thái giám kia quay đầu lại.

Phùng Uyển dịu dàng nói: “Phùng mỹ nhân là muối muối ruột thịt của thiếp, nàng có được phú quý, người làm tỳ tỳ như thiếp cũng hết sức vui lòng. Nói không chừng tới khi đó, thiếp và muối ấy còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Nàng cố ý nhấn mạnh mấy chữ giúp đỡ lẫn nhau, nói tiếp: “Nhưng bây giờ muối ấy mới chỉ là mỹ nhân mà đã bắt kính mấy lần với đại tỳ này rồi. Haiz.”

Thái giám kia hiểu được, hóa ra Triệu phu nhân đang lo lắng Phùng mỹ nhân bây giờ đã vậy, tương lai tôn quý rồi, sao còn có thể niệm tình thân?

Đã là thái giám trong cung thì cũng không ngu ngốc. Thái giám đảo mắt mấy vòng, thầm nghĩ: Triệu phu nhân này phong thái bất phàm, nàng vừa nhắc tới giúp đỡ lẫn nhau, chẳng lẽ nói nàg? Không được, vẫn nên khách khí với nàng ta chút ít.

Chỉ trong chốc lát, một nhà gỗ tinh xảo dưới rừng cây thấp thoáng xuất hiện trước mắt Phùng Uyển.

Bây giờ Phùng Vân là mỹ nhân, chức vị như vậy chưa thể có khu viện riêng. Phùng Uyển cũng biết ả không hợp với Lý mỹ nhân và Hà mỹ nhân ở cùng viện.

Buông mí mắt, nàng liếc nhìn thái giám tới cửa bẩm báo.

Thái giám bước lên bậc thềm, chào hỏi hai cung tỳ xong, kính cẩn gọi một tiếng theo lễ nghi trong triều.

“Vào đi.”

“Dạ.”

Thái giám đi vào, cung kính thi lễ. Giọng nói có phần đắc ý, cũng có vẻ tươi vui truyền đến, “Sao rồi? Tỳ tỳ ta có phản ứng gì?”

Thái giám cúi đầu, sau khi thuật lại chuyện vừa xảy ra, nói tiếp: “Triệu phu nhân còn nói, tuy người là muối muối ruột thịt, nhưng nàng ta không dám trông mong sau khi người có được phú quý sẽ giúp đỡ nàng ta.”

Căn phòng yên tĩnh.

Một lúc sau, tiếng cười lạnh của Phùng mỹ nhân truyền tới, “Tỳ ta nói như vậy?”

“Dạ, Triệu phu nhân có ý như vậy.”

“Không dám trông mong vào ta sau khi có được phú quý sao?” Ả đứng lên, đi đi lại lại vài bước, lẩm bẩm: “Chẳng trách. Lần trước ở chỗ Ngũ điện hạ, ta cho rằng nàng ta biết nhin nhin. Kết quả nàng ta không thêm nhin. Lần trước cho triệu nàng, nàng ta dám không xuất hiện, bây giờ vào cung rồi mà còn dám tùy hứng như vậy. Hóa ra nàng ta và Triệu Tuấn nghĩ như vậy.”

Sau một lúc lâu bầu, Phùng Vân khẽ hừ một tiếng, thầm nghĩ: Cho dù nàng ta nghĩ như vậy thì sao chứ? Ân sủng bệ hạ dành cho ta chỉ có thừa, công chúa cũng thân với ta, các điện hạ ta cũng xử lý được rồi, chẳng lẽ nàng ta ngăn cản được phú quý của ta sao? Phi! Rõ ràng tầm thường như vậy, lại tỏ vẻ danh môn khuê tú, dù có đi đâu ta cũng chỉ có thể làm nền cho nàng ta.

Nhớ lại năm đó, Triệu Tuấn tới cầu thân, Phùng Vân vừa thấy đã thích. Ả nói với phụ thân muốn gả cho y, nhưng phụ thân nói thoái thác rằng mình còn nhỏ, còn nói cái gì mà người Triệu Tuấn đề ý là Uyển nương.

Lúc ấy mình rất không phục, xông tới chất vấn phụ thân, tại sao mình đẹp hơn đại tỳ nhiều như vậy, mà ai ai cũng chỉ chú ý tới nàng ta chứ không phải mình. Kết quả phụ thân nói ra sao? Phụ thân nói, mặc dù Uyển nương không đẹp lắm, nhưng nàng ta trang nhã nền nã, có tư thái của quý nhân. Phụ thân còn nói, với phong tư của Uyển nương, dù có đến Kiến Khang cũng xuất chúng nổi bật.

Từ đó, Phùng Vân luôn nghĩ, nếu có một ngày mình thành quý nhân, nhất định phải xé rách khuôn mặt đạo mạo của nàng ta, nhất định phải làm cho nàng ta quý gồi trước mình, van xin mình hết lần này đến lần khác.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phùng Vân chỉ muốn phi nhỏ, lại nhớ tới Triệu Tuấn: Chẳng lẽ Triệu Tuấn cũng cho rằng như vậy? Không được, về phía đằng ngoài chỉ có y mới giúp được ình, phải tìm cơ hội nói chuyện mới được.

Dù thế nào đi nữa, Phùng Uyển chỉ có thể sống dựa vào Triệu Tuấn, ả chỉ cần giải quyết mối quan hệ với Triệu Tuấn là đủ rồi. Mà Phùng Uyển, dù bị ả làm nhục và hành hạ thế nào đi nữa, Triệu Tuấn không ra mặt, nàng ta cũng chỉ có thể chịu đựng.

(Chic: Uống Fristy ít thôi mẹ ==)

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Ly Gián

Sau khi dạo qua một vòng, Phùng Vân ngồi xuống để cung tỳ vấn tóc cho ả.

Nhìn vào gương đồng, nhìn bóng dáng như hoa như nguyệt của mình, Phùng Vân cười xinh đẹp, nói với thái giám đang đứng bên cạnh: “Nhìn thử xem, vẫn còn đứng trong sân sao?”

“Dạ.”

Chỉ một lát sau, thái giám này đã cung kính bẩm báo: “Triệu phu nhân vẫn còn đứng đó.”

Phùng Vân thỏa mãn cười một tiếng “Ta có hẹn với A Nhã, sẽ ở lại khá lâu. Nếu như đại tỷ ta có hỏi, người cứ có sao nói vậy cho ta.”

“Dạ.”

Sau khi trang điểm xong xuôi, ả nhìn mình trong gương đồng một lần, rồi đứng lên nói: “Đi thôi.”

Phùng Vân đi ra bằng cửa khác, không hề chạm mặt Phùng Uyển.

Phùng Uyển lẳng lặng đứng trong sân dưới ánh mắt của bao người, nàng đoán canh giờ, bước lên mấy bước.

Nàng vừa đi chuyển thì thái giám cũng chậm rãi bước ra, nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, thái giám nói: “Triệu phu nhân, Phùng mỹ nhân có việc phải ra ngoài. Phu nhân muốn chờ ở đây tiếp hay về phủ?”

Phùng Uyển rũ mắt, dịu dàng nói: “Về phủ.”

“Được rồi, chúng nô tài xin tiễn Triệu phu nhân.”

Thái giám này đưa Phùng Uyển lên xe ngựa rồi xoay người rời đi. Y vừa đi, ngự phu liền hạ giọng hỏi: “Phu nhân, sắc mặt của thái giám này thay đổi nhanh thật!”

Phùng Uyển cười cười, rũ mắt nói: “Đi thôi.”

“Dạ, dạ.”

Xe ngựa chuyển hướng rời khỏi cung.

Lúc xuất cung, còn có xe ngựa của mấy thái giám lo việc ngoài cung, nghe thấy tiếng bánh xe đằng sau, có mấy người ngoảnh đầu lại nhìn.

Vừa nhìn, họ lập tức tránh sang bên đường.

Tất nhiên, xe ngựa của Phùng Uyển cũng tránh sang bên.

Xe ngựa chạy ào ào đến.

Nghe tiếng xe ngựa vọt tới, nhìn thấy cát bụi mịt mù đầy trời nhưng Phùng Uyển vẫn không cúi đầu.

Nàng thần nhiên mở to mắt, yên lặng nhìn cảnh tượng quen thuộc này.

Xe ngựa càng lúc càng tới gần.

Khi đoàn xe chạy đến trước mặt Phùng Uyển, nàng nghe rõ tiếng Phùng Vân: “Khoan đã!”

Giọng nói của ả vừa vang lên, tất cả xe ngựa đều đi chậm lại. Trong xe ngựa đầu tiên, một thiếu nữ vươn đầu ra.

Thiếu nữ này chừng mười lăm tuổi, làn da trắng như tuyết, mắt to môi mỏng, gò má cao, chân mày đậm, màu mắt hơi nhạt hơn người bình thường, trông trắng như tuyết, khi trừng mắt nhìn kẻ khác chỉ còn lại tròng trắng, vì vậy, ánh mắt tương đối dữ tợn.

Chính là vị cố nhân mà Phùng Uyển đã từng gặp trên đường tới Đô Thành.

Thiếu nữ nhìn về phía sau, lên tiếng: “A Vân, sao vậy?”

Cung tỳ của Phùng Vân tiến lên đỡ ả xuống xe ngựa, ả cười tươi rói mà ác độc, lại vô cùng xinh đẹp, còn cố ý tỏ vẻ ưu nhã đi đến trước mặt Phùng Uyển. Phùng Vân cười nói: “A Nhã, đây chính là vị đại tỳ kia.”

Nhìn vị công chúa đang đi đến từ phía sau, Phùng Vân nói: “A Nhã, muội nhìn xem, đại tỳ của ta có ung dung quý phái, khiến người ta như được tắm gió xuân không?”

Giọng nói Phùng Vân hơi the thé, nụ cười cũng vì đắc ý mà hơi quái dị.

“Nàng ta chính là đại tỳ của tỳ?”

Thiếu nữ kia bước đến trước mặt Phùng Uyển, sau khi nhìn chằm chằm vào nàng một lúc, thiếu nữ nói: “Tỳ không thích nàng ta?”

Đến rồi!

Tất cả đều giống hệt như trong mộng!

Trái tim Phùng Uyển thất lại, nàng ngẩng đầu đối mặt với thiếu nữ kia, cũng nhìn sang Phùng Vân, ung dung mỉm cười. Cũng ngay lúc này, Phùng Vân hát cảm nghiêng đầu đáp lời: “Đúng vậy, ta quả thật không thích đại tỳ này của ta. A Nhã, muội nói phải làm sao đây?”

“Không phải quá dễ sao?”

A Nhã đi đến con đường lát đá bên trái, những người chậm rãi đi lại bên đường đều nhìn sang. ả quay đầu nhìn Phùng Uyển từ trên cao, nói: “Xem ta đây!”

ả cười đắc ý, tay phải vung cao lên, trong sự kinh ngạc của mọi người vung tay tát bốp một phát!

Cùng với lúc ả vung tay lên, Phùng Uyển tựa như đã biết trước mà hơi lui về sau một bước. Sau đó, nàng giơ tay phải lên tóm chặt lấy cổ tay của A Nhã!

Không ngờ nàng ta giữ được tay mình, lòng mày A Nhã dựng đứng, ả hét toáng lên: “Ngươi dám cản ta? Khá khen ột tiện phụ, lá gan không nhỏ!”

Ánh mắt Phùng Uyển vô tình hay cố ý nhìn mấy người đi đường càng ngày càng lại gần kia, nắm chặt cổ tay Đại công chúa không để ả gãy ra, quay đầu trừng mắt nhìn Phùng Vân, quát lên: “Phùng thị A Vân! Ta là đại tỳ của ngươi! Dù chúng ta có ân oán gì, ngươi cũng cần gì phải kéo Đại công chúa tính tình ngay thẳng vào?”

Khi Phùng Vân bị quát đang sững sờ đến ngăn người, Phùng Uyển cũng hạ giọng, dùng âm lượng đủ ầy người kia nghe được, lạnh lùng nói: “A Vân, bây giờ ngươi được bệ hạ rất mực ân sủng, chẳng lẽ còn nhớ đến mối hận năm đó không được gả cho Triệu Tuấn sao?”

Lời này vừa nói ra lập tức khiến Phùng Vân hoảng hốt đến trợn mắt, làm sao nàng ta có thể biết được? Không thể nào!

Mãi một lúc sau, Phùng Vân mới kịp phản ứng: Nàng ta không biết, nàng ta cố ý nói mấy lời này để bôi nhọ mình.

Phùng Uyển đúng là không biết tâm tư trước kia của Phùng Vân, nàng nói chuyện này ra chỉ vì nàng biết Đại công chúa A Nhã thích Triệu Tuấn!

Mặc dù Phùng Vân phản ứng nhanh nhạy nhưng mỗi một nét biến hóa trên mặt ả đều bị Đại công chúa nhìn thấy.

Lập tức, Đại công chúa trầm mặt.

Triệu Tuấn, Đại công chúa biết, chẳng những biết mà còn có ấn tượng rất sâu sắc.

Đó là một nam tử tuấn tú rất hợp ý ả, không ngờ rằng phụ nhân trước mắt này lại chính là thê tử của Triệu Tuấn, càng không ngờ Phùng mỹ nhân vốn xưng tỳ gọi muội với mình, năm đó lại có ý muốn gả cho y.

Dẫn lại con giận trong lòng, Đại công chúa quát Phùng Uyển: “Tiện nữ, còn định tóm tay ta sao?” ả ta tung mình đá một phát vào bụng Phùng Uyển, hét to: “Buông tay!”

Phùng Uyển không hề ngăn cản cú đá này, vừa vịn bị đá trúng.

Lảo đảo lui về sau mấy bước, Phùng Uyển đưa tay che bụng, đau đớn ngồi xổm xuống đất.

Đại công chúa nào còn tâm trí để ý đến Phùng Uyển, ả trừng mắt nhìn Phùng Vân, cười lạnh nói: “Phùng mỹ nhân, xem ra mỹ nhân đã quên mất thân phận của mình rồi.”

Sao Phùng Vân không nhận ra sự khó chịu trong giọng nói của Đại công chứ chứ? ả thâm kinh hãi, vội vàng cười nói: “A Nhã, ta, không phải như thế,

ta...”

Không đợi ả nói xong, một giọng nói uy nghiêm chột vang lên từ phía sau: “A Nhã, ngươi cũng thật oai phong!”

A Nhã hoảng hồn, đột nhiên nhớ đến chuyện có người đang đi đến. Vốn là ả đã nhớ ra, định gọn gàng tát cho Phùng Uyển một cái rồi đi, không ngờ lại có biến, khiến họ chạm mặt nhau.

Ả vội vàng quay đầu lại, lấp bắp nói: “Đại cữu cữu.”

Người trung niên phong thái uy nghiêm tròn mắt nhìn ả, phát tay nói: “Mau đỡ phụ nhân kia lên.”

Hai cung tỳ vội vàng tiến lên, một trái một phải đỡ Phùng Uyển.

Người trung niên kia nhìn chăm chăm Phùng Uyển, thấy mặt nàng tái nhợt, liền trừng mắt cảnh cáo A Nhã, phát tay nói: “Đi thôi!”

Ông ta vừa xoay người đi liền nghe thấy giọng nói cảm tạ dịu dàng hiền thực của phụ nhân kia, “Thê tử của Triệu Tuấn, Phùng thị A Uyển tạ ơn Tể tướng quốc đã giúp đỡ.”

Nàng nói như thế, rất không hợp lễ, cũng không hề chỉ ra chức quan danh hiệu của phu quân nhà mình. Dưới tình huống như vậy, cách tự giới thiệu như thế, quý nhân đều không thể hiểu được.

Nhưng sau việc Lưu Nguyên tự, những quý nhân biết rõ mấy chuyện trong ngoài triều có thể hiểu được.

Người trung niên kia quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Trở Về

Chuyển ngữ: Vickiee Lương Biên tập: Loyal Pang Nhìn chăm chăm vào phụ nhân ung dung dịu dàng khiến lòng người sinh ra cảm tình kia, người trung niên chần chờ hỏi: “Ngươi là Phùng Uyển thê tử của Triệu Tuấn đó sao?”

“Dạ”

Người trung niên kia kịp phản ứng, ông tiến lên một bước, nhẹ đỡ lấy Phùng Uyển đang nhún chào chưa đứng dậy, cười ha ha nói: “Thì ra là Triệu phu nhân.”

Ông cười cười, ánh mắt lại nhìn thấy dấu chân dính bùn đất nhật trên người Phùng Uyển. Người trung niên thu hồi nụ cười, cũng không quay đầu lại nói: “A Nhã, vì sao lại đá Triệu phu nhân?”

Hỏi hai câu, không đợi được A Nhã trả lời, người trung niên quay đầu tròn mắt nhìn ả, quát lạnh: “Ương ngạnh như thế, cẩn thận không ai thêm lấy!”

Thấy A Nhã vẫn cúi đầu không nói lời nào, người trung niên liếc nhìn Phùng Vân một cái, nhìn trang sức mỹ nhân trên người ả, người trung niên hỏi: “Nàng ta là ai?”

Một cung tỳ đáp: “Nàng là Phùng mỹ nhân mới được bệ hạ sắc phong”

Người trung niên nhìn sắc mặt Phùng Vân càng ngày càng trắng nói: “Triệu phu nhân là đại tỷ của ngươi?”

Phùng Vân mặc dù là mỹ nhân trong cung, có thể tự do ra vào cung cấm nhưng trước mặt vị quý nhân này lại không là gì cả. Ả vội vàng cúi người, nhỏ giọng nói: “Dạ”

Người trung niên nói hờ hững “Làm muội muội thì nên biết đến hai chữ tôn trọng.”

Lời này không hề nhẹ.

Phùng Vân trắng mặt lấp bắp đáp: “Dạ”

Người trung niên lại chuyển sang Phùng Uyển, thở dài một tiếng, ông phát tay nói: “Mang đến đây.”

Một người hầu tiến lên.

Ông nhận lấy túi lụa người hầu đưa đến, cầm đưa tới trước mặt Phùng Uyển, người trung niên nói ôn hòa lễ độ: “Phu nhân đến hoàng cung lại bị kính sợ, đây là an ủi, kính xin phu nhân nhận lấy.”

Giọng điệu kiên định không cho cự tuyệt.

Phùng Uyển nhận bằng hai tay, cung kính tạ ơn.

Người trung niên lúc này mới chậm rãi rời đi.

Ông vừa đi xa, A Nhã liền hành động, vọt tới trước mặt Phùng Uyển, ả không khách khí hỏi: “Ngươi là ai? Vì sao Đại cữu cữu của ta cũng lên tiếng thay ngươi?”

Phùng Uyển như cũng ngỡ ngàng, nàng sững sờ lắc đầu.

Một cung tỳ lớn tuổi liền chạy đến phía sau A Nhã, rỉ tai ả mấy câu.

Sau khi A Nhã nghe xong, sắc mặt thay đổi. ả trừng mắt liếc Phùng Vân, giọng the thé nói: “Phùng mỹ nhân cũng giỏi lắm, đẩy ta ra chịu trận!” A Nhã vội vàng quay đầu kêu lên “Chúng ta đi!”

Cho đến khi lên xe ngựa, A Nhã vẫn còn lườm Phùng Vân và Phùng Uyển mỗi người một cái.

Phùng Vân ngơ ngác đứng ngây ra đó, mặt trắng bệch, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì.

Một lúc sau, ả mới hét lên một tiếng, vọt đến trước mặt Phùng Uyển.

Nhìn Phùng Vân vung tay lên muốn đánh mình, Phùng Uyển không lùi mà tiến đến, nàng lạnh lùng nhìn Phùng Vân giễu cợt, chậm rãi nói: “Phùng mỹ nhân, ngươi còn muốn đánh ta sao?”

Từ “còn” này được nàng nhấn mạnh. Phùng Vân vung tay lên, nghiêng răng nghe kèn kít, cái tát kia lại không thể vung ra.

Phùng Uyển rũ mắt, nói thản nhiên: “Ta nói này Phùng mỹ nhân, việc cấp bách là phải bỏ lên trên. Đối với vị tỷ tỷ như ta, ngươi vẫn chưa chịu buông tha sao?” Nàng nhìn Phùng Vân, từ từ nói: “Coi chừng vì việc nhỏ mà lỡ việc lớn!”

Câu nói sau cùng vừa nói ra, sắc mặt Phùng Vân lập tức thay đổi.

Phùng Uyển tinh tế thương thức sắc mặt ả, cười khẩy một tiếng, ngồi lên xe ngựa nói: “Đi thôi.”

Ngự phu còn nhìn ngây ra, lúc này mới kịp phản ứng, y ngơ ngác dạ dạ hai tiếng, đánh xe chạy ra giữa đường.

Rốt cuộc cũng xong.

Phùng Uyển dựa ra phía sau, thở phào một hơi.

Trong mộng, tuy cái tát kia không phải rất đau nhưng nó mang đến cảm giác nhục nhã, khiến Phùng Uyển không cách nào quên.

Nàng biết, với tính cách của nàng, mối thù của cái tát kia, nàng nhất định phải báo. Chỉ là lúc ở trong mộng, nàng đều suy nghĩ cho Triệu Tuấn, dù báo thù nhưng thù đoạn cũng rất mềm mỏng ôn hòa.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi cửa cung.

Phùng Uyển lắc lắc chiếc túi lụa trong tay. Túi không lớn, nhưng khá nặng, mở ra, bên trong có hai mươi bảy hạt đậu vàng, đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lấy trong đó ra một hạt đậu vàng, Phùng Uyển đưa cho ngự phu, thấp giọng nói: “Đừng vội lộ ra”

Triệu phủ chỉ có ba hộ vệ, hai hộ vệ biết đánh xe liền đồng thời đảm nhiệm chức ngự phu. Mọi người đều thích dùng người quen như vậy. Ngự phu này từ lúc vào Đô Thành vẫn hay đi cùng Phùng Uyển.

Mấy hôm trước, y nhận được một miếng vàng lá, đối với mấy người bán mình làm nô như bọn y, đây là khoản thu lớn nhất trong năm nay của y rồi.

Không ngờ, lúc này còn được một hạt đậu vàng.

Ngự phu đã hỏi thăm rồi, mấy người hầu trong phủ, chỉ những người theo hầu bên cạnh phu nhân mới có được một chút lợi ích.

Y vui mừng nhếch miệng, nắm chặt hạt đậu vàng trong tay, luôn miệng nói: “Phu nhân yên tâm, nô biết rồi.” Phu nhân không muốn lang chủ biết nàng có tiền, chuyện này đối với y cũng không có tổn thất gì. Lang chủ cũng chưa từng giao phó y báo cáo mọi hành động của phu nhân.

Cùng lắm thì nếu chuyện bại lộ thì thuận miệng thừa nhận thôi.

Cho nên lúc này ngựa phu rất an lòng.

Nghe giọng nói vui vẻ của ngựa phu, Phùng Uyển khẽ mỉm cười. Trong nhà chỉ còn lại mấy người hầu, trừ Phát Nhi không rõ tâm tư ra, còn lại mấy kẻ cũng không trung thành lắm với nàng hay Triệu Tuấn.

Không trung thành lắm, cũng không phải bất trung, chỉ có thể dùng lợi ích để sai khiến.

Xe ngựa đi được một lúc, Phùng Uyển bỗng nói: “Dừng lại.”

“Dạ.”

Ngựa phu vui vẻ đánh xe ngựa sang một bên, chờ hầu.

Phùng Uyển không chuyển mắt nhìn về phía trước.

Tại trung tâm con đường chật chội không chịu nổi phía trước, có một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy qua, gió thổi qua, màn xe ngựa lay động bay lên, lộ ra một gương mặt thanh niên tuấn mỹ bên trong xe.

Chính Ngọc lang đã từng gặp một lần ở Nguyên Thành.

Ở Đô Thành không thấy Ngọc lang, Phùng Uyển từng hỏi thăm qua, Ngọc lang đã thay Ngũ điện hạ đi làm một chuyện.

Không ngờ, hôm nay lại gặp y ở đây.

Dù là ngồi trong xe ngựa, dù mặc quần áo phủ kín chân thắt đai lưng thường ngày của người Hồ, bóng dáng Ngọc lang ngồi trong xe ngựa vẫn nổi bật như trăng, thông dong như gió.

Y đã đến Đô Thành.

Phùng Uyển nhìn y, không khỏi nghĩ ngợi: Nếu ta có thể đi theo ngày y rời khỏi Đô Thành, nếu ta có cơ hội trở lại Kiến Khang, ắt hẳn sẽ rất vui sướng thỏa mãn.

Trở lại nơi an toàn phú quý như Kiến Khang là chuyện nàng chỉ dám nghĩ đến trong mộng.

Khi Phùng Uyển đang đưa mắt nhìn xe ngựa của Ngọc lang chậm rãi chạy qua, một đôi kỵ sĩ phong trần mặt mệt mỏi cũng đang chạy đến.

Tiếng vó ngựa đạp lộc cộc trên đất mang theo bụi mù bay đến, mọi người vội vàng tránh ra. Đưa mắt nhìn đôi kỵ sĩ đang chạy về phía hoàng cung, một giọng nói truyền vào tai Phùng Uyển “Nghe nói ngũ điện hạ đã thắng trận lớn!”

“Không phải Ngũ điện hạ đánh, có người nói, thống soái chính là tên luyến đồng họ Vệ bên cạnh Ngũ điện hạ kia, y chém hơn mười đầu tướng lĩnh, bản thân còn xung phong dẫn binh bị trúng hai mũi tên. Người không biết đâu, may mắn là họ Vệ kia lĩnh binh, vốn Ngũ điện hạ còn tưởng đối phương chỉ có ba nghìn nhân mã, ai ngờ, đối phương có đến ba vạn! Lấy năm ngàn địch ba vạn, tiểu tử họ Vệ đúng là đã đánh một trận chuyển mình rất đẹp!”

“Lão soái cũng nói, tiểu tử kia là kỳ tài quân sự.”

“Kỳ tài quân sự con khỉ, một tên luyến đồng bán thân, có tư cách gì được khen bốn chữ kỳ tài quân sự này chứ?”

Bốn phía xôn xao, tiếng nghị luận hoặc ca ngợi hoặc chê cười vang lên, Phùng Uyển càng nghe càng kinh hãi. Vệ Tử Dương trước đây không lộ rõ tài hoa, nhưng cũng chỉ bị một hai lời chỉ trích trở trêu. Chuyện này vừa xảy ra, lời chê cười lại bay đến ngợp trời. Từng câu ác ý giễu cợt chua ngoa, hoàn toàn có thể ép điên một thanh niên tâm cao khí ngạo.

Phùng Uyển vội vàng nói: “Đi, ra Đông môn”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Khuyên Bảo

Chuyển ngữ: Kentu Biên tập: Loyol Pang

Xe ngựa đi về phía cửa đông, đoạn đường này thỉnh thoảng có quân sĩ dính vết máu và bùn đất trên khô giáp vọt tới, nhìn bọn y to tiếng nói cười, dáng vẻ tinh thần phấn khởi, rõ ràng lần chiến thắng này khiến bọn y có cảm giác rất thành công.

Lúc đi tới chỗ cửa thành đông, Ngũ điện hạ vừa dẫn tướng lĩnh phụ tá xông đến, Phùng Uyển mở to mắt nhìn từng người, không thấy có bóng dáng của Vệ Tử Dương, vội nói: “Ra khỏi thành.”

“Việc này, phụ nhân?” Không đợi ngự phu hoài nghi, Phùng Uyển quả quyết ra lệnh lần nữa, “Ra khỏi thành.”

“Dạ.”

Xe ngựa chạy ra khỏi cửa thành.

Sau khi đi khoảng chừng năm sáu dặm, chỗ đường lớn phía trước xuất hiện một chiếc xe ngựa đi chậm rãi, hai ba chục quân sĩ vây quanh bên cạnh xe ngựa đó.

So với quân sĩ vui vẻ phấn chấn dọc theo con đường này thì đội nhân mã phía trước kia lại trầm tĩnh ngoài dự tính.

Xe ngựa Phùng Uyển đi nghênh đón.

Vừa mới dừng xe ngựa lại, tiếng nói Phùng Uyển truyền ra từ trong xe, “Cố nhân ở Nguyên thành, muốn gặp Vệ quân.”

Giọng nói của nàng trong trẻo, hai quân sĩ phía trước nhìn thoáng qua lẫn nhau, gật đầu nói: “Tới đây đi.”

“Dạ.”

Xe ngựa Phùng Uyển chạy tới.

Màn xe vừa xóc lên, Phùng Uyển nhảy xuống từ trên xe ngựa, nàng khẽ bước đi tới bên cạnh chiếc xe ngựa, cúi chào, “Thiếp muốn lên xe, có được hay không?”

Người nàng hỏi nghe như là quân sĩ hai bên nhưng thật ra lại là người trong xe.

Một hồi lâu, một giọng nói khàn khàn mang theo sự mỏi mệt truyền ra từ trong xe ngựa, “Vào đi.”

Phùng Uyển trèo lên đi vào.

Ngoài dự liệu của nàng chính là, thiếu niên trong xe ngựa cũng không phải là thợ thoi thóp nằm trong xe. Chàng ngồi thẳng tắp, toàn thân mặc chiếc áo to màu đen thêu kim hoa, mỏng như cánh ve dán sát thân thể. Chỉ có băng gấm trắng quấn chặt tại ngực bị máu nhuộm đỏ tươi, cũng bởi vì phong thái của chủ nhân nên có vài phần chói mắt.

Màu sắc trên mặt thiếu niên tuyệt mỹ có phần trắng bệch, môi mỏng của chàng mím chặt, mắt phượng liếc xéo Phùng Uyển một cái, giờ chai rượu lên lắc lắc. Mái tóc dài đen như mực buông xõa bay phất phơ theo động tác của chàng, “Cũng chỉ có phụ nhân nàng đến thôi.”

Chàng cười cợt, ánh mắt tựa hữu tình như vô tình, trong động tác tao nhã lại thấy tà mị.

Mà Phùng Uyển nghe được tiếng nói của chàng lại có phần muốn khóc: Đúng vậy, rõ ràng đánh thắng trận lớn, rõ ràng thi triển tài hoa. Nhưng cả thành khắp thiên hạ muốn đến đây nghênh đón đại công thần là chàng, cũng chỉ có mình, một vị phụ nhân!

Nhưng mà Ngũ điện hạ cũng bởi vì đại tài của chàng nên nảy sinh bất an sao? Vì vậy bỏ lại chàng bị trọng thương, vì vậy chưa hề cho đại phu theo hầu bên người chàng.

Nàng bò đến ngồi bên cạnh chàng.

Đưa tay qua cầm bình rượu của chàng để sang một bên. Phùng Uyển rũ hai mắt, khẽ nói: “Mới vừa rồi ta bị tứ muội của mình ra lệnh cưỡng ép vào cung, sau lại gặp phải đại công chúa Trần Nhã, nàng muốn sát ta, ta tránh được.”

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Tử Dương, ánh mắt trong suốt sáng long lang, tiếng nói nghẹn ngào, Phùng Uyển nói khe khẽ: “Lúc phượng hoàng bay lượn trên trời không, phải chịu được nỗi khổ lửa thiêu.”

“Phụ nhân này, nàng muốn nói gì?”

Vệ Tử Dương thấy buồn cười, chàng ra vẻ nói uể oải: “Nàng tới chúc mừng ta? Hay là tới thương hại ta?”

Đối mặt với sự giễu cợt của chàng, Phùng Uyển lắc đầu.

Nàng lại bò hai bước về phía chàng.

Bò đến phía sau chàng, Phùng Uyển ngồi thẳng, nhẹ nhàng cởi ra gấm trắng buộc ở ngực chàng. Gấm trắng vừa mới cởi xuống, máu như nước suối tuôn ra ào ạt. Phùng Uyển vội lấy ra một băng gấm trắng khác quấn chặt lại, vừa buộc, nàng vừa nói nghẹn ngào: “Trước khi phượng hoàng bay vút tận trời cao, vốn không khỏi bị người đời xem thường.”

Vừa mới buộc chặc, nàng không nhìn được vron hai bàn tay ra, ôm lấy hông chàng từ phía sau, mặt đặt ở trên bả vai của chàng, Phùng Uyển nói: “Cho tới bây giờ, không bị người khác ghen tỵ là tài trí bình thường. Thân thể lang quân bị trúng tên không nên giận dữ quá mức bởi vì những kẻ tầm thường ghen ghét, mà để hối tiếc giống Chu lang.”

Chu lang nàng nói, là Chu Du thời tam quốc, sau khi y bị trúng tên lại hòa giận công tâm, đến nỗi chừng ba mươi tuổi đã tuyệt mệnh.

Phùng Uyển chết sớm, nàng không biết tình huống của Vệ Tử Dương sau này thế nào.

Nhưng ở trong mộng, cũng là sau trận đầu, chàng bị người đời chế nhạo xoi mói kích động đến phun máu vài lần. Nàng nhớ rất rõ, sau khi phun máu ra như vậy, cho dù có lương y thuốc tốt đi theo bên người, cả đời này cũng không dưỡng trở lại được.

Cuối cùng Vệ Tử Dương cũng thu hồi dáng vẻ uể oải kia, cười thờ ơ.

Chàng vron tay ra, muốn tách tay Phùng Uyển ôm lấy mình.

Vừa mới cử động, Phùng Uyển liền trở tay nắm lấy chàng.

Bàn tay này mềm mại êm ái mang theo sự ấm áp mà không ai có thể chối từ, tay Vệ Tử Dương cứng lại.

Chàng để mặc cho cái nắm tay ấm áp của nàng.

Lúc này, chàng nghe được tiếng thì thầm khe khẽ dịu dàng của phụ nhân phía sau, “Xin chàng, mặc kệ người ta nói gì, hãy cười trừ có thể hay không?”

Nghe được tiếng nàng run run, Vệ Tử Dương phì cười một tiếng, chàng nói chế giễu: “Nàng sợ ta tức chết, từ đó về sau không có người nào che chở cho nàng sao?”

Một lúc lâu sau, Phùng Uyển đáp rất khẽ: “Vâng.”

Đáp án này khiến Vệ Tử Dương lại nhú mày, chàng hất tay Phùng Uyển ra, lạnh lùng nói: “Nàng quá lo lắng rồi, Vệ mỗ là người thế nào, há có thể bị người tầm thường kích động?”

Điều Phùng Uyển muốn chính là một câu này của chàng.

Nàng đáp khẽ một tiếng, từ từ lui vào trong góc xe ngựa.

Im lặng một lúc lâu, Phùng Uyển nói khẽ: “Ngũ điện hạ đang tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chiến công này phải quy về y.” Nàng ngẩng đầu lên, nói thủ thi, “Lúc tiểu lang diện thánh, phải nhất thiết nhớ kỹ chính là được Ngũ điện hạ chỉ điểm mới chiến thắng trận này.”

Vệ Tử Dương nhìn nàng chăm chăm.

Môi mỏng của chàng khẽ mím lại, mắt sáng chói quỳnh rũ.

Mãi một lát sau, bỗng nhiên chàng hỏi: “Nàng còn biết cái gì?”

Phùng Uyển bị ánh mắt sáng chói bức đến cúi đầu, nàng khẽ nói: “Sau khi trở về, xin tiểu lang ra mặt cho ta một chút, tát đại công chúa kia lại một cái!”

Nàng ngẩng đầu, “Được không?”

Vệ Tử Dương cười, nụ cười này khiến khuôn mặt tuyệt mỹ kia tựa như hào quang tỏa ra tứ phía, lộng lẫy khôn tả, “Được!”

Chàng hơi ngửa về phía sau, cũng không để ý bởi vì động tác này mà vết thương trên ngực toác ra, trong nháy mắt gấm trắng biến thành gấm đỏ.

Chàng nhìn nàng chăm chăm rồi chậm rãi nói: “Ngang bướng, không hiểu cách xử sự, tuy có đại tài quân sự, nhưng cũng chỉ là một tướng lĩnh thôi.” Dừng lại một chút, giọng nói của chàng nhẹ nhàng như gió xuân, “Nàng nghĩ như ta không?”

Phùng Uyển cúi đầu, “Vâng.”

Ở trong mộng, sau lần chàng thắng này, vốn cũng là hung hiểm, nhưng chàng bị thế nhân chỉ trích kích động đến mức phun máu. Tuy thân thể bị hao tổn nặng, nhưng cũng vì vậy khiến kẻ bề trên thả lỏng tâm tư.

Lần này, Phùng Uyển không thể để chàng phun máu, nàng chỉ có thể sử dụng một cách hành xử khiến bề trên an tâm.

Dù sao, thống trị khu này là Trần thị người Hồ, dựng nước chỉ có ba bốn mươi năm! Mà tổ tiên của bọn họ chưa từng có công trạng lớn như Vệ Tử Dương thế này.

Dù sao, đây là thời đại có vũ lực thì có thể độc bá một phương!

Một cánh tay vươn ra.

Chàng cầm bình rượu kia lên, tự mình khẽ nhấp một miếng, sau đó đưa nó đến trước môi Phùng Uyển.

Mắt phượng nhếch lên chuyển động quyen rũ, huyết sắc mờ ảo, “Uống đi.”

Phùng Uyển nhìn chàng một cái. Đối mặt với đôi mắt sáng lung linh tràn ngập các loại màu sắc của thiếu niên tuyệt sắc kia, nàng cúi đầu, nương vào tay của chàng, uống một hơi cạn sạch bình rượu kia.

Sau khi uống cạn, nàng cúi rạp xuống, “Chủ công, A Uyển đi trước một bước.”

Nàng cẩn thận với phía ngoài xe một tiếng rồi xuống xe ngựa.

Nhìn xe ngựa Phùng Uyển dấy lên bụi đất, Vệ Tử Dương nhủ mảy, ngón tay thon dài vô tình hoặc cố ý vuốt ve chỗ mép bình rượu mình và Phùng Uyển mới vừa uống, cúi đầu nói: “Thật sự ta nhìn không thấu.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Yêu Cầu

Chuyển ngữ: Kentu Biên tập: Loyal Pang Xe ngựa Phùng Uyển vội vã chạy về trong thành.

Lúc tiến vào cửa đông, nơi này có không ít cô nương chen chúc. Những người này đều là nghe được thần uy to lớn hiển hách của Vệ Tử Dương nên chạy tới nhìn phong thái mỹ nam. Các nàng đang vui vẻ phấn chấn trò chuyện với nhau, luôn miệng nói là khuôn mặt Vệ Tử Dương xinh đẹp và quan hệ của chàng với Ngũ điện hạ. Về phần giành thắng lợi cuộc chiến lớn lần này, đám các nàng cũng như mọi người, đều không tin Vệ Tử Dương có bao nhiêu công lao.

Xe ngựa phi thẳng chạy nhanh ra khỏi phạm vi cửa đông, Phùng Uyển liền thở ra một hơi.

Đương lúc xe ngựa chạy đến chính giữa đường phố thì Phùng Uyển liếc mắt nhìn mặt trời buổi sáng trên đỉnh một cái rồi nói: “Chúng ta cũng đi xem nào nhiệt đi.”

“Dạ.”

Xe ngựa mới vừa tìm một vị trí dừng lại, hướng cửa Đông liền vang lên một loạt tiếng ồn ào náo động.

Trong tiếng ồn ào huyền não, phần lớn là tiếng hét chói tai của nữ tử.

Dần dần, tiếng ồn ào huyền não càng lúc càng gần.

Ngự phu kêu lên: “Phu nhân, lang quân Vệ gia vào thành rồi.”

Phùng Uyển quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên xe ngựa của Vệ Tử Dương vào thành.

So với sự yên tĩnh trong xe ngựa và quân sĩ hai bên nghiêm túc, tiếng kêu la xung quanh bên tai thật không ngớt.

Một văn sĩ trung niên xông ra, ngăn xe ngựa lại hét lớn lên: “Tên tiểu tử bán mông, hành quân đánh giặc đó là chuyện của đàn ông, ngươi chó mà không biết thẹn.”

Thân hữu của văn sĩ trung niên kia vừa mới kéo xuống, lại truyền tới một tiếng kêu the thé trong đám người, “Đúng đấy đúng đấy, tiểu tử họ Vệ hầu hạ Ngũ điện hạ nhà ngươi cho tốt là được rồi, cần gì mạo hiểm công trận kiểu này?”

.....

Lộn xộn rồi ren, trong tiếng cười đùa cay nghiệt đến nỗi khiến cho người ta tức giận, Phùng Uyển cắn chặt môi, trong phút chốc cũng không chớp mắt nhìn trong xe ngựa, thầm nghĩ: Chàng nhất định phải cố chịu.

Chàng nhất định phải cố chịu, mặc kệ thế nào cũng phải cố chịu.

Đang lúc mọi người chỉ trích, trong xe ngựa không có một chút động tĩnh, ngược lại quân tốt hai bên tức đến sắc mặt đỏ tía, chửi ầm lên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong xe, “Đi nhanh chút.”

Giọng nói lạnh lùng kia lại bình tĩnh và hờ hững vô cùng.

Ở trong sự bình tĩnh lạnh lùng mang theo một sự khinh thường trên cao nhìn xuống.

Chúng quân sĩ vốn đỏ mặt lên, giận đến muốn học máu, lúc này trong lòng cũng bình tĩnh lại. Bọn họ đồng thời đáp một tiếng, vội vàng kéo theo xe ngựa phóng về phía trước.

Lần này bọn họ đi, tiếng mắng chửi xung quanh càng cay nghiệt khó nghe hơn.

Đôi mắt nhìn theo lớp bụi xe ngựa đi qua, Phùng Uyển rũ mắt, thầm nghĩ: Trách sao, sau này chàng lại như vậy!

Lúc này, một tiếng thở dài như có như không truyền đến từ phía sau, “Ngay cả công thần cũng bị làm nhục nhã như thế này, ôi.”

Tiếng nói kia vừa thốt ra, một tiếng nói khác truyền đến, “Họ Vệ này đối nhân xử thế thật là tốt! Đợi một thời gian nữa chỉ sợ khó có thể trấn áp.” Giọng nói như rất khế.

Phùng Uyển quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng ăn vận đẹp đẽ sang trọng vội vã rời đi.

Ngồi lên xe ngựa, Phùng Uyển nói: “Về nhà đi.”

“Dạ.”

Lúc chạy về Triệu phủ, chúng nữ còn đang riu rít thảo luận chuyện đại thắng của Vệ Tử Dương. Thấy Phùng Uyển đi tới, các nàng liền im lặng.

Mi nương đi tới đầu tiên, nàng lo lắng hỏi han: “Phu nhân, người tiến cung à?”

Phùng Uyển thản nhiên đáp một tiếng, ra vẻ không muốn nói nhiều.

Mi nương ngậm miệng, Vũ nương vội vàng lại gần, nàng quan sát Phùng Uyển tỉ mỉ, thấy nét mặt của nàng bây giờ không nhìn ra vui giận, liền nhỏ giọng nói: “Chủ mẫu, người nhà của ta ột chút tiền bạc, ta nghĩ muốn dùng để mở ba cửa hàng mặt tiền, người nói làm vậy được không?”

Nàng cũng chẳng phải đang hỏi Phùng Uyển, nói tới đây liền tự mình trả lời: “Người ta đều nói lương thực ổn định, ta nghĩ muốn bán lương thực, hỏi phu chủ, chàng cũng nói được.”

Bán lương thực?

Sau đó không lâu thì có một cuộc đại chiến, kết quả lương thực trong triều không đủ, trực tiếp trưng dụng những thứ này trong cửa hàng lương thực của dân — Qua hơn nửa năm cũng trả được không tới một nửa, mà lương thực còn trộn lẫn đất cát.

Thật ra thì, quyền lực triều đình ổn định nhiều năm, ngày ngày người đời càng thích các mặt hàng xa xỉ như phấn son, thức ăn ngon và váy áo thường phục kiểu người Tấn tầng cao. Đời trước, nàng thuê hai cửa hàng để buôn bán thường phục người Tấn và phấn son. Bởi vì theo kịp thời cơ nên làm ăn vô cùng tốt.

Khẽ mỉm cười, Phùng Uyển nói: “Nếu phu chủ nói được thì chắc là được.”

“Phu nhân cũng đồng ý ư?” Vũ nương đắc ý cười, trong nháy mắt nàng còn nói: “Phu chủ nói, phu nhân có mắt nhìn. Phu nhân, như vậy làm thật hả?”

Phùng Uyển cười nhẹ, nói: “Có thể làm được.”

Thật ra thì ý Vũ nương đã sớm quyết định, sau khi nhận được đáp án của nàng liền cười đắc ý, ngoe nguẩy bước đi.

Vũ nương đi rồi, mặt Phát Nhi vẫn tái nhợt, nhắm mắt theo sát sau lưng Phùng Uyển, lộ ra vẻ hoảng hốt bồn chồn.

Về đến phòng, ả cũng lui vào trong góc, ra vẻ có tâm sự. Uống một chén nước mà kêu mãi hai lần mới nghe được.

Phùng Uyển biết ả lo lắng bệnh tình của mẫu thân ả. Kiếp trước nàng đã từng đi thăm mẫu thân của Phát Nhi. Phụ nhân kia cũng không hề có bệnh nặng gì, chỉ là hằng năm đôi khô, lâu ngày tích thành thể sức suy yếu. Trị lạnh dễ dàng, nhưng những thứ thuốc bổ kia có phần làm cho người ta sợ hãi, chỉ riêng hai củ nhân sâm đã rất tốn hao rồi.

Nàng thản nhiên nhìn sang Phát Nhi, Phùng Uyển không hề để ý tới ả, hai mắt nàng nhắm lại, lặng lẽ đọc thuộc binh pháp Chu thị.

Sau khi liên tục đọc sách, tiếng nói nhỏ nhẹ của Phát Nhi mới vang lên, “Phu nhân?”

Thấy Phùng Uyển quay đầu lại, ả nhắc nhở, “Lang chủ biết phu nhân tiến cung, nói là sau khi phu nhân trở về thì đến gặp người.”

“Được.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, rồi đi về phía ngai cửa.

Phất nhĩ đứng ở phía sau, ánh mắt phức tạp nhìn bóng lưng của nàng, cắn cắn môi, mãi cho đến khi thấm ra máu, cuối cùng cũng không nói lời nào, cúi thấp đầu ngoan ngoãn theo sau lưng nàng ra khỏi cửa phòng.

Nhưng mà vào lúc này, Triệu Tuấn cũng đã vào cung rồi. Một khắc trước, Phùng Vân lại gọi y đi.

Triệu Tuấn không có ở đây, Phùng Uyển quay người bỏ đi.

Mới đi hai bước, một giọng nói vội vã truyền đến, “Phu nhân, phu nhân.”

Phùng Uyển quay đầu lại.

Chính là Mị nương gọi nàng.

Mị nương nhẹ bước chạy đến trước mặt Phùng Uyển rồi nói: “Phu nhân, vòng tay của ta không thấy nữa. Đó là một vòng tay bạch ngọc tơ vàng, tương đối quý giá. Nhưng mà, không thấy nó đâu cả.”

Nàng nói tới đây, thấy Phùng Uyển ngơ ngác nhìn mình, ra vẻ nghe không hiểu, nàng ta vội vã khóc nói: “Phu nhân, chắc chắn là ai trộm mang chiếc vòng tay này đi, người phải làm chủ thay Mị nương đi.”

Phùng Uyển nhũn mày, “Người biết đã bị người khác đánh cắp thì đi bắt không phải là được rồi sao?”

Mị nương nghẹn đến mức quên mất cả nước mắt, nàng ta yếu ớt khóc lóc: “Phu nhân, việc này, việc này Mị nương nào biết là ai chứ?”

Phùng Uyển lại nói: “Vậy người nói phải làm sao?”

Mị nương cắn răng nói: “Ta muốn lục soát phòng.”

Nhìn dáng vẻ Mị Nương nghiêm trang, khóe miệng Phùng Uyển khẽ nhếch lên.

Trong lúc Mị Nương khóc đến càng lúc càng thương tâm. Phùng Uyển từ từ nói: “Dù bị người khác đánh cắp, nhưng nếu phu chủ bảo đừng nhắc đến chuyện này thì Mị nương sẽ làm thế nào?”

Mị Nương ngẩng phát đầu nhìn Phùng Uyển.

Đối diện vẻ mặt kinh ngạc của nàng, Phùng Uyển cười cười, xoay người rồi đi.

Thấy Mị Nương ngơ ngác đứng lên, một tỷ nữ chạy đến, nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân không đồng ý?”

Mị Nương lắc lắc đầu, thấp giọng nói: “Không phải là không đồng ý.”

“Vậy phu nhân đồng ý rồi hả?”

Mị nương lắc đầu lần nữa. Nàng nhìn bóng dáng Phùng Uyển khuất tại góc rẽ, sợ hãi nghĩ: Đường như phu nhân biết hết mọi thứ! Nàng nói như vậy, là nhắc nhở hiện tại ta không đủ sức quấy rối Vũ nương đúng không?

Lần đầu tiên, Mị nương xuất hiện một sự kính sợ đối với Phùng Uyển

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Bàn Tính Tốt

Lúc ban đêm, Triệu Tuấn trở về.

Y trầm mặc bước đi, cúi đầu nhũn mày suy nghĩ, ra vẻ trầm tư tâm sự. Mấy thiếp thất nhìn thấy y như vậy chần chừ tiến lên muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt của y lại đánh trống rút cờ.

Mấy ngày qua Vũ nương rất được Triệu Tuấn coi trọng, thấy Mị nương lui về phía sau, nàng lại tiến lên.

Cẩn thận nhìn mặt Triệu Tuấn, Vũ nương ân cần hỏi han: “Phu chủ, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiếng nói vừa thốt ra, Triệu Tuấn ngẩng đầu lên.

Y làm như không nhìn thấy Vũ nương đứng một bên, cất bước chân vội vã xông đến gian phòng của Phùng Uyển.

Vừa lúc y vào cửa, Phùng Uyển cũng ra cửa, y xông đến trước mặt nàng, nhú mồm vội nói: “Uyển nương, nàng biết hôm nay trong hoàng cung đã xảy ra chuyện gì không?”

Dừng một chút, y nói: “Khi ta và đại công chúa nói chuyện, đúng lúc Vệ Tử Dương đánh thắng trận trở về mới vừa được thái y chữa trị đi ngang qua. Nàng nói có buồn cười hay không, người đó nghênh ngang đi đến, lúc đối mặt với đại công chúa, chẳng những không buồn ngó đến mà còn liếc nàng ta vài cái xem thường. Tính cách của đại công chúa làm sao chịu được việc này. Nàng ta lập tức mắng chửi vài câu. Uyển nương, nàng biết kế tiếp xảy ra chuyện gì không?”

Triệu Tuấn trầm giọng nói: “Kết quả là bị họ Vệ kia xông đến, giơ tay liền tát cho công chúa một cái. Tát tai kia rất nặng, đánh đến mức đại công chúa lăn trên đất vài vòng, khoe miệng cũng rỉ ra máu. . . Hiện tại trong hoàng cung còn đang náo loạn, là ta lên lút đi về.”

Y nhìn Phùng Uyển, vẻ mặt lo lắng: “Uyển nương, lúc này ngũ điện hạ đang tranh giành ngôi thái tử, họ Vệ ngang ngược làm càn, ương ngạnh đến mức này, nàng nói xem có ảnh hưởng đến tiền đồ của Ngũ điện hạ không?” Y lại nói: “Hơn nữa, có không ít người biết ta đi chung đường với Vệ Tử Dương. Uyển nương, vì phu rất lo.”

Vũ nương đứng sau Triệu Tuấn mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào phu thê hai người: Hóa ra thật sự có chuyện gì phu chủ cũng sẽ quen đến hỏi phu nhân.

Phùng Uyển nhìn về phía Vũ nương, lắc đầu, nói: “Phu chủ chớ lo. Đại công chúa có cao ra sao cũng chỉ là một vị công chúa. Một phụ nhân thôi, mặt mũi mất thì mất. Vệ Tử Dương vừa mới lập công lớn, hiện nay xảy ra chuyện này, nhiều lắm cũng lấy công trừ vào tội. Về phần ngũ điện hạ có công giết giặc làm sao xảy ra chuyện gì.”

Triệu Tuấn suy nghĩ một hồi, gật đầu nói: “Nói không sai.” Trong nháy mắt, y thờ dài một tiếng, “Vệ Tử Dương kia cũng đã quá ương ngạnh. Đường đường là công chúa, y muốn đánh thì đánh, còn đánh nặng đến vậy. Làm hại một người đáng thân như đại công chúa bị sưng nửa bên mặt. Sau này không thiếu bị người cười nhạo, làm sao dễ chịu được?”

Lúc nhắc đến đại công chúa, trong vẻ mặt Triệu Tuấn không khỏi vui vẻ đắc ý: Nam tử trong thiên hạ đều như vậy, nếu như có một cô gái gia cảnh bất phàm thích y, coi trọng y, y sẽ không tránh khỏi tự mãn. Nếu như cô gái kia muốn phải gả cho y, vậy y sẽ cảm thấy mình cũng rất tài ba, rất dễ dàng khinh rẽ tình yêu và thể tử dẫu dẫu từng chịu chung hoạn nạn với mình.

Phùng Uyển kinh ngạc nhìn y, thầm nghĩ: Ở kiếp trước, ta đều thỏa mãn tất cả cho y, ta mãi mãi đặt y lên trên cao, có phải nguyên nhân vì ta đã chịu hư y nên sau này y mới như vậy hay không?

Triệu Tuấn than thở một hồi, thấy Phùng Uyển nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn lại nàng.

Đột nhiên y lại nhớ đến một sự việc khác.

Triệu Tuấn lập tức nghiêm túc nhìn Phùng Uyển chăm chăm, rồi nói: “Uyển nương, chúng ta vào trong, vì phu có lời muốn nói.”

“Được.”

Phùng Uyển vẫn ngoan ngoãn vâng lời.

Hai người đi đến thư phòng ngồi xuống, Triệu Tuấn đánh giá vòng eo nhỏ không bằng một vòng ôm, làn da ngọc ngà, mái tóc đen mượt và phong thái thật động lòng người của Phùng Uyển, y lại khẽ giọng trao đổi: “Uyển nương, hôm nay ta đến chỗ tử cô tử nói chuyện trong chốc lát.”

Y trầm ngâm một hồi, nói nghiêm túc: “Ta cảm thấy lời của tử cô tử có lý. Ở đất Đô Thành này, người thân cận chính của chúng ta chỉ có nàng ta. Dù sao cũng là người một nhà mà. Dù cho có một ngày tử cô tử được phú quý, người ngoài nhắc đến nàng ta, cũng biết Uyển nương là tỷ của nàng ta, nói gần nói xa cũng phải tôn kính ba phần, kiêng kỵ ba phần.”

Y tăng thêm giọng nói: “Tử cô tử nói đúng, đây chính là thế lực! Đây là người thân của chúng ta, là thế lực có thể cùng chung hưởng dụng!”

Y vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay Phùng Uyển.

Da thịt chạm vào nhau, Triệu Tuấn vuốt ve hai cái, giống như cho đến bây giờ y mới phát hiện da thịt của thể tử tốt đẹp vô cùng, thật khiến người ta thêm muốn.

Cho nên ánh mắt y nhìn về phía Phùng Uyển lại ôn hòa thêm một phần.

Triệu Tuấn thờ dài, nói: “Uyển nương, chuyện qua cũng đã qua rồi. Từ hôm nay trở đi, chúng ta và tử cô tử không thể tranh cãi mấy thứ kia nữa.” Dừng một chút, y ra lệnh: “Nếu nàng ta triệu kiến, nàng phải lập tức đi gặp. Dù cho bị người ta nói một câu, đánh một cái cũng không phải là việc lớn gì. Nàng là một phụ nhân, cần nhiều mặt mũi như vậy làm gì? Uyển nương, sau này nàng chỉ cần nhớ nàng phải giữ gìn mặt mũi của phu chủ ta và tử cô tử là đủ.”

rồi. Dù sao chúng ta có phú quý thì nàng được phú quý. Chúng ta thất thế thì nàng chẳng là gì cả!”

Thấy Phùng Uyển không nói lời nào, Triệu Tuấn cau mày nói: “Nàng có nghe lời của ta hay không?”

Phùng Uyển nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Triệu Tuấn gật đầu nói: “Nàng hiểu là tốt rồi. Đúng rồi, tứ cô tử nói mấy ngày nữa nàng ta hẹn nàng vào cung một chuyến. Đến lúc sẽ gặp một quý nhân. Trước mặt quý nhân nàng phải nói nhiều lời có ích cho tứ cô tử và đại công chúa. Nàng phải nói với quý nhân đó như vậy: Nàng lấy lam nguyệt vân bội của tứ cô tử, nàng ta muốn đòi lại, còn đánh chửi nàng.” Nói đến đây, miệng Triệu Tuấn hơi khô, lúc trong cung, Phùng Vân nói tương đối có sức thuyết phục, nào biết đâu vừa chuyển đến y thì giọng điệu lại khô khan.

Có điều chỉ thuyết phục Phùng Uyển thôi, Triệu Tuấn vẫn có tự tin.

Phùng Uyển chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng kinh ngạc nhìn Triệu Tuấn.

Bất tri bất giác nàng hơi buồn cười, trên thực tế khóe môi của nàng cũng hiện lên nụ cười nhạt.

Vân bội khảm lam nguyệt? Chính là món đồ quý giá nhất mà bệ hạ tặng cho Phùng Vân sao? Chính là ngọc bội có giá trị nghìn vàng kia?

Muốn nàng thừa nhận nàng lấy vân bội lam nguyệt của tứ cô tử ư?

Đường đường trộm bảo vật của bệ hạ ư? Khoan hãy nói phạm tội như vậy bị Phùng Vân liên tục trách mắng cũng được, bị đại công chúa đá vào ngực một cú cũng được, vẫn còn nhẹ!

Vì việc trước mắt này, vì thành tựu của Phùng Vân, vì lấy lòng công chúa A Nhã, nàng phải tự mình nói mình thành kẻ trộm, nói thành người đàn bà chanh chua, nói thành vật ngu xuẩn. Không chỉ cắt đứt đường quý nhân này, còn phải ép mình vào trong đường chết sao?

Tính toán này thật hay.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn, quả thật nàng không thể tin được, hóa ra trong mắt Triệu Tuấn và Phùng Vân, mình lại ngu xuẩn đến mức độ này sao? Cũng đúng, nàng là một phụ nhân trong nhà, nào biết được vân bội lam nguyệt là gì? Chẳng qua bọn họ dùng thủ đoạn giấu diếm lừa gạt này để mình bị mắc mưu mà thôi.

Có lẽ ánh mắt Phùng Uyển bình tĩnh đến quái dị, Triệu Tuấn cau mày nói: “Nàng nhìn ta làm gì?”

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, khẽ nói: “Phu chủ có biết vân bội lam nguyệt kia là gì không?”

Triệu Tuấn lắc đầu, y nói vô tình: “Không phải chỉ là một ngọc bội giắt lưng thôi sao? Tứ cô tử nói, đây không phải là vật đáng tiền gì. Nàng ta chỉ nói có như vậy thì mới có thể khiến mọi người đều được tốt.”

Phùng Uyển vẫn hiểu rõ Triệu Tuấn. Nàng nghe ra được thật sự Triệu Tuấn không biết vân bội lam nguyệt kia là vật gì.

Triệu Tuấn không ngu xuẩn, sở dĩ y không hề do dự đồng ý yêu cầu của Phùng Vân là chỉ vì từ đáy lòng y cũng chưa hề từng suy nghĩ cho Phùng Uyển.

Phùng Uyển đứng lên.

Nàng phát ồng tay áo một cái, chậm rãi đi ra ngoài.

Triệu Tuấn không nghĩ đến nàng không nói hai lời liền bỏ đi, không khỏi tức giận trong lòng, nhìn nàng chằm chằm. Triệu Tuấn trầm giọng nói: “Đây là nàng có ý gì?”

Phùng Uyển từ từ quay đầu lại.

Nàng mỉm cười nhìn Triệu Tuấn, trong ánh nắng chiều chiếu xuyên qua màn cửa sổ lụa mỏng, da thịt Phùng Uyển trắng như sứ mang theo một nét đẹp lạnh lùng.

Nhìn Triệu Tuấn nổi giận đùng đùng, từ từ Phùng Uyển nói: “Vân bội khảm lam nguyệt là tiên hoàng ban tặng cho bệ hạ lúc hai mươi tuổi. Ngọc bội kia rất kỳ lạ, thân ngọc bội trong suốt như lam nguyệt, đặt trong nước có thể thấy được như mây ngậm hiện lên, là một chí bảo nghìn vàng không mua được.”

Trong ánh mắt tròn to của Triệu Tuấn, Phùng Uyển nói hồ hững: “Phu chủ cho là thiếp trộm chí bảo bệ hạ ban cho Phùng Mỹ nhân như thế thì vị quý nhân kia sẽ đối với thiếp thế nào, đối xử với phu chủ của thiếp thế nào? Còn bệ hạ sẽ đối với thiếp thế nào, đối xử với phu chủ của thiếp thế nào?”

Nàng biết Triệu Tuấn là kẻ ích kỷ, vì vậy trong hai câu nói đều nêu ra trọng điểm “Phu chủ của thiếp”.

Triệu Tuấn nghe đến đó, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán. Phùng Uyển quay người, giọng nói mỏng manh yếu ớt của nàng vang lên, “Phu chủ, Phùng Mỹ nhân rất đáng sợ đó.”

Chương 53: Ép Mời

Lúc này Triệu Tuấn kịp nhận ra, y lên tiếng: “Không đúng, vân bội khám lam ngọc không phải là tử cô tử nói, là...” Phùng Uyển nhìn Triệu Tuấn nói không được, nói yếu ớt: “Là đại công chúa nói có đúng không?” Cũng đúng, tuy Phùng Vân độc ác, nhưng chuyện hãm hại người thân thể này ả thật sợ rước lấy họa. Chân chính độc ác không hề kiêng dè gì vẫn chỉ là đại công chúa Trần Nhã kia.

Hiện tại Trần Nhã và Phùng Uyển không có thù hận gì không thể giải. Ắt dùng chiêu này chẳng qua là quen tùy hứng, khinh khi người khác thôi.

Cả mặt Triệu Tuấn tái nhợt đứng tại chỗ, mắt thấy Phùng Uyển mở cửa phòng, y vội tiến lên một bước, cười nói theo: “A Uyển.”

Gọi lại Phùng Uyển, y trầm giọng nói: “Vi phu cũng không nghĩ đến vân bội lam ngọc kia quý như thế.” Lúc này Triệu Tuấn nhăn mặt chau mày, môi mỏng mím lại chỉ còn một đường.

Lại bước đi vài bước, đến phía sau Phùng Uyển, cánh tay phải vòng qua eo nàng, y cắn răng thở dài, “Chuyện này là vi phu tác trách, may là Uyển nương thông thái.” Lại nói tức tối: “Hại ta nghe những lời đó còn tin tưởng sâu sắc!”

Suy nghĩ một chút, y nghi ngờ, “Uyển nương, sao ngay cả vân bội lam ngọc nàng cũng biết?”

Phùng Uyển không giải thích.

Nàng khẽ cắn môi anh đào, gương mặt trắng sáng còn mang theo nét đau buồn lạnh lùng. Triệu Tuấn chờ lâu không nghe được đáp án, ngẩng đầu lên nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy, bèn cười khan hai tiếng.

Y buông tay ra, lui về sau một bước. Gần như là đột nhiên, y vái chào thật sâu với Phùng Uyển, về mặt cột nhả nói: “Uyển nương, vi phu sai rồi, may mắn được Uyển nương trí tuệ mới không phạm phải sai lầm lớn.”

Dứt lời, y như tên trộm nắm bàn tay nhỏ bé của Phùng Uyển, hôn lung tung lên mu bàn tay và cổ tay vài cái.

Phùng Uyển thần thờ mặc y hôn hít.

Phu chủ này nói thật ra vẫn khá hơn rất nhiều trượng phu người Hồ đương thời. Nàng từng gặp những trượng phu người Hồ kia, thô bỉ dốt nát, nghèo túng vất vả, đánh chửi thê tử là chuyện bình thường. Còn khá hơn một chút thì đích thân đưa vợ lên giường của quan trên cũng là chuyện thường.

Ở thời đại này, nữ nhân sao có thể trông vào được trượng phu thật lòng yêu thương mình, cưng chiều mình chứ? Dù cho biết rõ phu chủ không tốt, nhưng y chỉ tốt được một phần, trong lòng nữ nhân sẽ có ảo tưởng, nghĩ đến một ngày tất cả những gì mình trao ra sẽ nhận được y thật lòng hồi báo.

Nếu như kiếp trước Phùng Uyển không rơi vào cái chết thảm, giờ phút này trái tim cũng sẽ không lạnh như vậy.

Trong khi Triệu Tuấn vừa hôn vừa như tên trộm liếc mắt đưa tình, Phùng Uyển rũ mắt, nàng nói một mồi: “Phu chủ, thật sự khó lòng phòng bị được người như các nàng.”

Nàng nhẹ rút tay mình về, nói dịu dàng: “Phu chủ, chàng cũng mệt mồi rồi. Hiện tại Uyển nương không oán giận nữa.”

Nàng mỉm cười, nhẹ đẩy y, “Đi ra ngoài đi, Quyên nhi đã đến, phu chủ còn chưa từng nói chuyện với nàng nhiều đúng không? Vũ nương bận bịu cực khổ bên ngoài cũng đang chờ phu chủ đó.”

Triệu Tuấn mặc nàng đẩy mình ra cửa phòng.

Đứng ngoài cửa, nhìn chiếc bóng thê tử đứng đó, tuy là tối đen, nhưng đôi mắt nàng vẫn chói sáng như sao. Vòng eo nhỏ nhắn kia, tư thế đứng thẳng ung dung kia lại không cách nào che giấu được thân hình mỏng manh, luôn khiến tim y đập lên từng đợt lại từng đợt.

Cũng không biết tại sao, mỗi lần y muốn tiến lên một bước, đáy mắt xinh đẹp dịu dàng của nàng lại mang đến một sự lạnh lùng khiến cả người y khó chịu.

Hiện tại cũng như vậy, y biết đề nghị của mình đã tổn thương Uyển nương, vốn nghĩ tối nay ở với nàng, bù đắp bồi thường cho tốt, nhưng y thật sự không thích vẻ lạnh lùng trong đáy mắt nàng.

Cửa phòng bị đóng lại một lần nữa.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm cửa phòng, đang chuẩn bị gọi mở ra thì Mi nương nũng nịu, giọng nói chảy nước vang lên từ phía sau: “Phu chủ...”

Âm cuối kéo rất dài, là sự ngưỡng mộ toàn tâm toàn ý mà y yêu thích.

Chân mày nhíu chặt của Triệu Tuấn nói lòng một chút, y nhìn chăm chăm cửa phòng, thầm nghĩ: Sắp hai năm rồi mà nàng còn chưa có mang, ta cũng không tin là nàng thật sự không gặp.

Vừa nghĩ thế tâm trạng của y tốt hơn nhiều, quay người, một tay vòng qua eo thon của Mi nương. Vũ nương cũng nhanh chóng bước đến, Quyên nhi cũng kề đến gần, đôi mắt nhìn y trông mong. Triệu Tuấn trái ôm phải ấp, cười ha ha vài tiếng. Tiếng cười oang oang kia bay vào phòng Phùng Uyển rõ mồn một.

Triệu Tuấn vừa liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt vừa suy nghĩ: Vân bội lam nguyệt ư? Đây là đại công chúa có ý gì? Tứ cô tử thì sao? Đến tốt cùng là tâm ý của họ có mấy phần chân thật chứ? Xem ra là phải cẩn thận rồi.

Trong nháy mắt một đêm đã qua.

Tối hôm đó, sau khi Triệu Tuấn và các thị thiếp khác chơi đùa, cuối cùng tâm thần không yên liền đuổi các nàng đi, ngồi trong phòng ngáy người nửa đêm.

Ngáy giấc trong thư phòng như vậy, một mình cân nhắc lặp đi lặp lại sứt đầu mẻ trán, khiến Triệu Tuấn không hề thoải mái. Nhớ ngày xưa, mỗi lúc thế này, Uyển nương sẽ hầu bên y, hồng tỳ thêm hương, lời nói nhỏ nhẹ giải âu lo.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, thư phòng này chỉ còn một mình y. Thê tử từng hiền lành kia trở nên càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng thâm sâu không lường được.

Nghĩ đến Phùng Uyển, Triệu Tuấn nhăn mặt chau mày lần nữa.

Ngày hôm sau là một ngày trong xanh, Triệu Tuấn hiếm khi rảnh rỗi, nên cũng ở nhà chơi đùa với các thiếp thất. Nhìn chúng nữ vây quanh lấy lòng mình bằng mọi cách, tâm trạng Triệu Tuấn rất vui, thỉnh thoảng còn cười lên một trận rất to.

Chẳng là lúc cười như vậy, y vô tình hay cố ý luôn nhìn về phía gian phòng của Uyển nương.

Đúng lúc này thì một chiếc xe ngựa dừng trước cửa phủ.

Trong vòng bảo vệ của các hộ vệ xóc xắc, một người quần sự trung niên nghênh ngang đi thẳng vào.

Triệu Tuấn nghe thấy bầm báo vội vàng đi ra, nhìn thấy quần sự quen mắt kia liền ngo ngắc. Không đợi y lên tiếng, quần sự kia đã thi lễ với y một cái rồi nói: “Lang quân Triệu gia, ta phụng lệnh của tiểu lang nhà ta đến đây nghênh mời quý phu nhân đến phủ một chuyến.”

Cái gì?

Nụ cười Triệu Tuấn cứng đờ.

Sắc mặt y xanh mét, một hồi lâu mới khàn giọng cười nói: “Uyển nương nhà ta nàng...” Y nghĩ muốn chối từ, tên quần sự trước mắt này xông vào cửa nhà mình, nói không hề kiêng dè muốn đón thê tử mình, thật sự là quá vô lễ, quá khiến y cảm thấy nhục nhã.

Nhưng không biết tại sao, lời từ chối này nói cứng rắn được một nửa thì thế nào cũng không thể nói tiếp.

Nhận thấy không khí khác thường, chúng tỳ thiếp kinh ngạc nhìn Triệu Tuấn. Vũ nương lại càng hoảng hốt: Là tiểu lang nhà ai? Đến mời một một phụ nhân có chồng như vậy quá ngang ngạnh rồi.

Mi nương nghe lại càng kinh hãi: Sớm nghe người ta nói lang chủ đưa phu nhân lên giường của tiểu lang Vệ gia mới đổi được chức quan bây giờ. Nhìn thấy dáng vẻ quần sự này khí thế ngông nghênh như vậy chẳng lẽ là thật sao?

Dường như quần sự kia biết Triệu Tuấn do dự cái gì, cũng không mở miệng, chẳng qua nhìn y, trên mặt mang nụ cười kỳ quái.

Đương lúc hai người dửng dăng, cửa phòng được mở ra kéo kẹt, Phùng Uyển mặc bộ thường phục của Tấn màu xanh, váy dài tung bay, lẳng lặng đứng trên bậc thềm, nhìn nơi này.

Nhìn thấy nàng, quần sự kia vội vái chào, sau đó chuyển hướng Triệu Tuấn, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Lang quân Triệu gia không muốn à?”

Lời này vừa thốt ra, Triệu Tuấn vội vàng cười ha ha rồi nói: “Nào dám, nào dám.” Y lườm về phía Phùng Uyển, giọng nói ra lệnh không vui: “Uyển nương, Vệ tiểu lang đến đây mời, nàng chuẩn bị một chút theo y đi đi.”

Tiếng nói vừa dứt, y liền đón nhận đôi mắt thu thủy lạnh lùng của Phùng Uyển. Nàng lẳng lặng nhìn y, một hồi lâu, nàng rũ mắt đáp: “Vâng.”

Phùng Uyển chậm rãi bước đến chỗ quần sự Vệ phủ. Lúc đi ngang qua Triệu Tuấn, nàng chưa từng quay đầu lại: Người thân là lang chủ phủ này, chưa từng có một khắc một giây nào ra mặt cho ta và cho người khác. Ta không nổi giận thì người có cái gì để xấu hổ chứ?

Chương 54: Chung Đụng

Tro mắt nhìn Phùng Uyển lên xe ngựa Vệ phủ, tro mắt nhìn chiếc xe ngựa kia chạy ra khỏi phủ, Triệu Tuấn cảm thấy ngực như bị vật nặng đè lên.

Y quay đầu lại, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của đám người Mi nương Vũ nương, không khỏi giận dữ. Hung hăng lườm đám thị thiếp một cái, Triệu Tuấn quát lên như sấm: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Cút! Cút hết cho ta!”

Sau khi chúng nữ sợ đến mức bỏ chạy tứ tán, y vẫn khó tiêu cơn giận, đưa tay vỗ mạnh vài cái, Triệu Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi khế quát: “Tiểu tử họ Vệ, tất có một ngày người sẽ khóc lóc quỳ lạy trước mặt ta!”

Trước kia Phùng Uyển lên lút đến Vệ phủ, y có thể hiểu rõ. Phùng Uyển mang mấy dấu răng trên mặt từ Vệ phủ trở về, y cũng nhìn. Nhưng bây giờ họ Vệ lại phái người trực tiếp đến phủ đón người. Đón người thì thôi đi, nhưng thái độ kia, giọng điệu kia, dáng vẻ bề trên nhìn xuống kia, quả thật còn ngang ngược kiêu ngạo hơn cả người của hoàng cung phái đến! Đây là phủ đệ của y, là Triệu phủ mà, bọn họ làm vậy có nghĩ đến mặt mũi của mình không? Có nghĩ đến người trong phủ sẽ đối đãi với một lang chủ như y thế nào không?

Lúc Triệu Tuấn tức hận rối rắm, Phùng Uyển ngồi trong xe ngựa lại yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng.

Xe ngựa đi rất nhanh, nó chạy thẳng một mạch vào Vệ phủ.

Vệ Từ Dương còn bị thương nặng chưa khỏi, sau khi Phùng Uyển được người đưa thẳng đến tẩm phòng (1) của y thì mọi người đều lui xuống, để lại một mình nàng đứng ngoài cửa.

(1) Tẩm phòng: Phòng ngủ.

Thầm than một tiếng, Phùng Uyển nhẹ đẩy cửa ra, bước vào.

Tẩm phòng hơi tối.

Phùng Uyển nhìn lướt qua giường, ơ, không có ai à?

Lại chuyển mắt, nàng nhìn thấy được chàng thiếu niên nằm nghiêng trên sập dưới bệ cửa sổ.

Rõ ràng bị thương, rõ ràng là nằm trên sập không dậy nổi, vậy mà chàng vẫn cong gối nằm nghiêng... Cong gối nằm nghiêng cũng thôi đi, mái tóc chàng lại còn xổ ra, tóc đen buông trên lưng lóng lánh như muôn vàn ánh sao dưới ánh mặt trời chiều rọi.

Vì động tác cong gối kia nên bắp đùi hiện rõ sự rắn chắc, còn lớp áo tơ tím mỏng manh khiến đường nét tấm lưng như ẩn như hiện, không một nơi nào không vẽ lên nét quyến rũ.

Phùng Uyển cười khỏ, bước nhẹ đến sau chàng. Sau khi ngồi quỳ xuống bên sập, nàng cời cho lò lư hương đốt lên mùi đàn hương khiến lòng người yên bình.

Sau đó, nàng còn rót ỉnh một chén rượu, Phùng Uyển nhấp nhẹ một miếng, khẽ giọng nói oán trách: “Sao ban ngày lại phái quân sự đến gọi ta? Lại còn thái độ đó nữa?”

Chàng thiếu niên cũng không quay đầu lại, chẳng qua trong tiếng nói lười biếng mang theo sự phóng túng: “Phu chủ đó của nàng thật sự có khí phách thì từ chối đi. Y không dám từ chối thì sao ta lại không dám đón nàng?”

Phùng Uyển rũ mắt, nàng nói dịu dàng: “Chàng như vậy sẽ làm y căm tức ta, dù cho những tỷ thiếp kia cũng sẽ có lời ra tiếng vào.” Mà đám tỷ thiếp rảnh rồi tán gẫu không chừng lúc nào đó sẽ truyền vào trong cung...

Chàng thiếu niên từ từ quay người.

Chàng vừa cử động thì Phùng Uyển lại nhìn chăm chăm vào ngực chàng đang quấn chặt gấm trắng, nàng khẽ nói: “Nhẹ chút, chậm chút.”

Chàng thiếu niên không để ý đến.

Chàng nghiêng người ngược mặt lên đối mặt với Phùng Uyển, tiếp tục cong gối, lấy khuỷa tay chống cằm.

Chàng quay người lại thế này, mái tóc đen để xổ rũ xuống vạt áo trước nói lóng, hình dáng lồng ngực xinh đẹp hoàn mỹ theo ánh nắng lưu ly và gió mát

lướt đến, rõ ràng hiện ra trước mắt Phùng Uyển. Chủ nhân của nó vẫn cứ không hề có cảm giác, đôi mắt phượng dài hơi xé rách quyền rũ còn di chuyển liếc nhìn Phùng Uyển.

Cảm giác được trái tim như giếng cổ của mình đập nhanh thêm vài nhịp, Phùng Uyển nghiêng đầu đi.

Bắt gặp nàng nghiêng đầu, tiếng cười nói khàn khàn cuốn hút của chàng vang lên: “Sao lại quay đầu đi rồi hả?”

Đĩ nhiên Phùng Uyển không đáp.

Chàng thiếu niên cười thật khế, rồi nói: “Không dám nhìn ta?” Tiếng cười khế khàng này lay động như to, khiến cho lòng người ngứa ngáy khó chịu, hơn nữa nó còn gần như thế, giống như đang hòa với tiếng tim đập lọt vào trong lỗ tai.

Tuy Phùng Uyển là phụ nhân, nhưng vẫn còn trẻ. Và lại gặp phải báu vật như vậy thì dù là thần tiên cũng không chịu được. Khuôn mặt trắng nõn của nàng không khỏi ửng đỏ, quay đầu, nói tức giận: “Quay người sang chỗ khác!”

“Vì sao?”

Trong tiếng cười nhẹ của chàng thiếu niên mang theo chút đắc ý.

Phùng Uyển mặc kệ chàng, dứt khoát đứng lên.

Nàng đi đến một bên sập, tra xét các lọ thuốc bôi đặt bày ở trên đó khắp một lượt, rồi hỏi: “Hôm nay có thay thuốc chưa?”

Tiếng cười khẩy của chàng thiếu niên vang lên: “Chưa có.”

Phùng Uyển liếc nhìn về phía chàng, chân mày cau lại: “Tại sao? Vết thương của chàng rất sâu, nếu như thay thuốc trễ sẽ có hậu họa.”

Chàng thiếu niên nói không kiên nhẫn: “Mấy ánh mắt si mê của những tỳ phụ kia khiến người ta buồn nôn!”

Hóa ra là nguyên nhân này.

Phùng Uyển bật cười, nàng không hỏi chàng vì sao không để nam nhân thay thuốc.

Mang thuốc và vải vóc đã chuẩn bị xong, Phùng Uyển bung lấy chén thuốc đã nguội một bên, đi đến ngồi quỳ xuống bên cạnh Vệ Tử Dương, đưa chén thuốc qua, rồi nói: “Uống đi.”

Vệ Tử Dương liếc nàng một cái, nhúu mày, nhận lấy chén thuốc uống cạn sạch.

Phùng Uyển lại đặt chén thuốc xuống, đưa tay cởi xiêm y của chàng.

Chân mày Vệ Tử Dương nhướng lên lần nữa, chàng cười xòa nhìn tay Phùng Uyển đưa đến vật áo mình.

Quả nhiên lúc tay Phùng Uyển đưa đến trước ngực chàng thì cứng lại.

Nàng cúi đầu, sắc mặt hơi đỏ, giọng nói quát khế hơi tức giận: “Đừng nhìn ta!”

Vệ Tử Dương phì cười một tiếng, ác ý thổi một hơi lên mặt nàng, chàng nói: “Phụ nhân, nàng đỏ mặt rồi.”

Đương nhiên Phùng Uyển biết mình đỏ mặt. Lông mi thật dài của nàng chớp chớp, trả lời khô khốc: “Bị chàng nhìn như thế rất hiếm người không đỏ mặt.”

Dứt lời, nàng khế cắn môi, đưa tay đến bên hông, trực tiếp rút ra đai ngọc của chàng.

Đai ngọc vừa rơi xuống, xiêm y trên người chàng cũng bay nhẹ xuống đất. Đường nét tinh tráng mà duyên dáng của cơ thể thiếu niên lồ lộ trước mắt Phùng Uyển.

Cảm giác bên trên truyền đến hơi thở nóng bỏng, Phùng Uyển kiên trì không nhìn mặt chàng, đưa tay tháo xuống băng gắm bản đang quấn ngực chàng, phải rơi cả thuốc còn thừa, giọng nói Phùng Uyển nhẹ nhàng như nước, “Vết thương vẫn còn hơi rạn. Hình như là do hành động đột ngột trở mình mới vừa rồi, sau này không được vậy.”

Một lần nữa đắp băng thuốc lên, Phùng Uyển cầm lấy băng gắm quấn chặt lại, lúc băng gắm trắng vòng qua ngực chàng, tiếng nàng ầm áp như gió xuân phất phơ bên tai Vệ Tử Dương, “Ta đã hỏi đại phu, lúc vết thương sắp lành sẽ bị ngứa, khi đó không được gãi.”

Nàng lại nói: “Lần này chàng đại thắng, tuy rất nhiều kẻ đổ kỵ, nhưng những quan viên xuất thân thứ dân và những tướng lĩnh bình thường trong quân cũng sùng bái chàng. Chỉ cần chàng thắng một trận nữa thì những người đó có thể nghe chàng sai khiến.”

Lúc nàng nói chuyện thở ra hơi nóng ầm áp, mang theo mùi ôn hương, phất phơ trên mặt và cổ Vệ Tử Dương.

Động tác nàng quần băng cũng giống như gió xuân, nhẹ nhàng vừa chạm vào rồi liền rời đi.

Vệ Tử Dương nhìn nàng kinh ngạc.

Lúc này chàng nghe thấy Phùng Uyển hỏi: “Hôm nay gọi ta đến là có chuyện gì vậy?”

Vệ Tử Dương nghe vậy từ từ cười một cái rồi nói: “Không có gì. Chẳng qua là ta cũng bị thương, sao nàng có thể ở bên ngoài vui sướng như không có việc gì chứ?”

Trong ánh mắt Phùng Uyển lảng lạng liếc đến, chàng thu hồi nụ cười, ngửa đầu nhìn chằm chằm xà ngang, ra lệnh hơi mắt kiên nhẫn, cũng hơi lạnh lùng: “Hôm nay nàng ở đây, ăn xong buổi tối rồi lại đi về.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Từ Chối

Trong mệnh lệnh lạnh lùng của Vệ Tử Dương mang theo sự ngang ngạnh, đó là không cho nàng từ chối.

Phùng Uyển cười khổ, rũ mắt, giọng nói thật khê: “Ta là thê tử của Triệu Tuấn, ta...” Mới mở lời, Vệ Tử Dương lại nói lạnh lùng: “Đừng để ta phải nói lần thứ hai!”

Phùng Uyển yếu ớt cúi đầu.

Trầm mặc một hồi lâu, nàng khê hỏi: “Tại sao?”

Nàng nhìn chàng, giọng nói nhẹ nhàng như than thở: “Thiếp không phải là trượng phu, vẫn phải chịu ánh mắt thê nhân...”

Lại một lần nữa không cho nàng nói hết, Vệ Tử Dương cắt giọng quát lên: “Người đâu!”

Hai hộ vệ lên tiếng đi vào.

Vệ Tử Dương nhìn chằm chằm Phùng Uyển, nói lạnh lùng: “Triệu phu nhân rất thích căn phòng tối lần trước, để nàng ở đó chơi năm canh giờ đi.”

“Vâng.”

Thấy bọn họ từng bước dần đến, Phùng Uyển đứng lên, nàng cúi đầu, xinh đẹp như hoa sen trong gió đứng lẳng lẳng ở đó, ra về mặc cho bọn họ kéo đi.

Vệ Tử Dương nhìn Phùng Uyển chằm chằm, một hồi lâu, chàng vẫy lui hai hộ vệ, nói lạnh lùng: “Người khác chê trách lại quan trọng vậy sao?”

Phùng Uyển ngẩng đầu, chàng thấy được trong mắt nàng một màn dịu dàng, “Tiểu lang, ta là phụ nhân có phu chủ.” Nàng ngơ ngác nhìn ra phía ngoài, nói lầm bầm: “Giống như tiểu lang không cách nào vùng vũ khí chém đầu hết từng kẻ nói láo, ta cũng giống vậy.” Giọng nói của nàng mang theo một phần lạnh lùng, “Ta sợ.”

Nàng nói mình sợ với giọng bình tĩnh và lạnh lùng như vậy, điều này khiến Vệ Tử Dương ngẩn ngơ. Chàng nhìn Phùng Uyển không hề chớp mắt, một hồi lâu sau, chàng nói nhỏ: “Nàng đi đi.”

“Vâng.”

Phùng Uyển khẽ nhún chào chàng, rồi quay người đi.

Đưa mắt nhìn nàng đi đến cửa, tiếng nói trầm khàn của Vệ Tử Dương đột nhiên vang lên: “Phụ nhân.”

Phùng Uyển ngoái đầu lại.

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp như sao của nàng, Vệ Tử Dương mím chặt môi, cũng không nói một lời.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, Phùng Uyển nhún chào về phía chàng lần nữa, cất bước lui ra khỏi tầm phòng.

Ngồi trên xe ngựa, trong tiếng lộc cộc, tiếng nói của ngự phu đột nhiên vang lên: “Phụ nhân, dường như lang chủ rất tức giận.”

Trong tiếng nói của y mang theo sự bất an, khoảng thời gian này chung đụng với Phùng Uyển, lòng của ngự phu dần dần nghiêng về phía nàng.

Phùng Uyển thở dài một tiếng: “Ừ.”

Đương lúc hai người nói chuyện với nhau, bỗng có một chiếc xe ngựa xông đến ở trước đường.

Trong nháy mắt xe ngựa kia xông đến trước mặt hai người, màn xe xốc lên, một thiếu nữ mặc trang phục cung tỳ nói kiêu căng: “Có phải Triệu phu nhân Phùng Thị A Uyển không?”

Phùng Uyển không đáp, ngự phu vội vàng cung kính trả lời: “Đúng vậy.”

Cung tỳ nhìn chằm chằm bên trong xe ngựa, nói với giọng mắt kiên nhẫn: “Đại công chúa nhà ta muốn gặp ngươi, đi theo đi.”

Dứt lời, xe ngựa quay đầu.

Ngự phu quay lại nhìn về phía Phùng Uyển.

Sau khi xe ngựa kia chuyển hướng, tiếng nói ôn hòa của Phùng Uyển truyền đến từ trong xe ngựa, “Kính xin đại công chúa tha lỗi, thân thể Uyển nương khó chịu, không thể gặp mặt quý nhân.”

Nói đến đây, giọng nói nàng cất lên, ra lệnh: “Trở về phủ đi.”

Dĩ nhiên cung tỳ kia không nghĩ đến nàng sẽ từ chối thẳng, đầu tiên là ngây ra, trong nháy mắt xanh cả mặt kêu lên: “Á phụ nhân này! Ngươi có nghe rõ chính là đại công chúa muốn gặp ngươi hay không!”

Ả nhún mạnh ba chữ đại công chúa.

Tiếng nói thanh nhã của Phùng Uyển bình thân vang lên, “Đương nhiên thiếp biết đại công chúa.” Rèm xe vén lên, nàng nhẹ nhàng chào cung tỳ kia, nói: “Thật sự thân thể thiếp khó chịu, đa tạ ý tốt của đại công chúa.”

Cung tỳ giận quá hóa cười: “Phụ nhân thật to gan.” Ả nhìn chằm chằm Phùng Uyển, cất giọng quát lên: “Phụ nhân ngươi không sợ chọc giận công chúa nhà ta sao?”

Chọc giận công chúa nhà ngươi ư?

Không phải đã đắc tội rồi sao?

Phùng Uyển rũ mắt mỉm cười, “Đại công chúa đại nhân đại lượng, chắc chắn tha thứ cho thiếp.”

Cung tỳ thấy nói gì nàng cũng không thấm, nguyệt hấy nặng nề, cười khẩy nói: “Xin hỏi Triệu phu nhân không thoải mái ở đâu?” Ả đánh giá màu da trắng hồng và ánh mắt sáng ngời của Phùng Uyển, giọng nói hăm dọa.

Phùng Uyển đáp cung kính: “Thiếp mới vừa bị lang quân Vệ gia khiển trách, hiện tại dạ dày bị đau.”

Nói đến đây, nàng kéo màn xe xuống, “Thiếp thật sự khó chịu, phải đi rồi.”

Cung tỳ nhìn màn xe lay động, thấy ngự phu sau khi chân chờ một lát lại cúi đầu vung roi giục ngựa bỏ đi, hàm răng ả nghiến ken két, cho đến khi xe ngựa Phùng Uyển đi thật xa, ả còn thét lên chói tai, “Chưa từng thấy phụ nhân to gan như vậy!”

Sau khi để lại cung tỳ kia phía sau xa xa, ngự phu lại lo lắng hơn, y hỏi cẩn thận: “Phụ nhân, đại công chúa này là?”

Một hồi lâu, Phùng Uyển yên lặng mới cất tiếng dịu dàng có thể khiến lòng người thả lỏng, “Không có chuyện gì.”

“Vâng, phụ nhân.”

Tiếng ngự phu cất lên, thét vài tiếng, tăng tốc độ chạy đi.

Chỉ chốc lát xe ngựa đã trở về ngoài cửa phủ.

Nhìn chữ Triệu phủ, Phùng Uyển khẽ nói: “Ta đi một chút.”

“Vâng.”

Xe ngựa dừng lại, Phùng Uyển từ từ đi vào trong phủ.

Khi nàng bước vào phủ, thấy rõ ràng ánh mắt bốn tỳ nữ nhìn về phía mình đều thay đổi. Đi đến bậc thang, mấy người Mi nương và Vũ nương, Quyên nhi cũng lặng lẽ lộ đầu ra, ánh mắt các nàng đánh giá Phùng Uyển vừa hơi khinh bỉ vừa đố kỵ không nói nên lời. Dù sao vẻ đẹp của Vệ Tử Dương, chỉ cần là nữ nhân đều sẽ có cảm xúc. Người mà các nàng chỉ có thể nhìn xa xa lại thân mật với phụ nhân dung mạo tầm thường, nói đến quả là nàng điểm phúc không nhỏ.

Và lại, thân thể phu nhân có thể giúp lang chủ được quan chức, có thể từng bước giúp lang chủ thăng chức, đây cũng là một loại tư cách. Dù lòng lang chủ có gai, chỉ cần Vệ Tử Dương không ngã thì y cũng không dám động đến phu nhân này.

Không nhìn ánh mắt của bọn tỳ thiếp, Phùng Uyển bước nhẹ lên bậc thang, đi đến ngoài thư phòng của Triệu Tuấn.

Đẩy cửa đi vào, nàng lại nhìn thấy Triệu Tuấn nằm ngửa không nhúc nhích trên sạp, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm đỉnh đầu.

Phùng Uyển đi đến trước người y, ngồi quỳ xuống bên cạnh sạp. Cúi thấp đầu, giọng nói nàng dịu dàng mỏng manh như gió, “Bệ hạ vốn quyết định tháng sau lập Tử điện hạ làm thái tử. Lại vì Ngũ điện hạ lập được chiến công lần này nên do dự.”

Dừng một chút, nàng nói thật khê: “Không lâu nữa là sinh nhật bệ hạ. Bệ hạ rất coi trọng hiếu và bất hiếu.”

Vèo một tiếng, Triệu Tuấn ngồi thẳng dậy.

Y nhìn Phùng Uyển chăm chăm.

Thấy váy nàng ngay ngắn, vẻ mặt tự nhiên, nghĩ đến chỉ trong thời gian ngắn nàng đã trở về, lửa giận của Triệu Tuấn lại bớt xuống.

Y không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Phùng Uyển, Triệu Tuấn hỏi: “Đây là Vệ Tử Dương nói cho nàng?”

“Vâng.”

“Tại sao y không nói thẳng với Ngũ điện hạ?”

Phùng Uyển không đáp.

Triệu Tuấn nhìn nàng chăm chăm một cái rồi đứng lên, trong bụng nghĩ ngợi: Sau đại thắng lần này, Ngũ điện hạ và họ Vệ kia như có gì ngăn cách. Nói không chừng y vì một nguyên nhân nên thà rằng nói chuyện lớn như vậy với Uyển nương cũng không nói cho Ngũ điện hạ.

Triệu Tuấn không hề hoài nghi với tin tức phát ra của Vệ Tử Dương. Cả trong hoàng cung, không chỉ có Tử công chúa, hoàn toàn có thể nói hậu phi công chúa si mê Vệ Tử Dương không biết bao nhiêu, dù là trong đám điện hạ cũng không chỉ có Ngũ điện hạ có ý với y.

Sau khi đi dạo một vòng trong phòng, tinh thần Triệu Tuấn nghĩ phần khởi: Tin tức này đến kịp lúc, ta phải vội đi gặp Ngũ điện hạ.

Y vội xông ra ngoài, lúc đi ngang qua Phùng Uyển, bước chân dừng một chút.

Quay đầu lại đưa tay vỗ về bả vai của nàng, Triệu Tuấn cười nói: “Có cơ hội nói chuyện với họ Vệ kia thay vì phu, đã là một tấm lòng tốt cần gì phải giờ trò như vậy chứ? Được rồi, nàng cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi chút đi.” Dứt lời, y chạy ra ngoài như một trận gió cuốn.

Phùng Uyển đứng dậy, nhìn cánh cửa phòng bị Triệu Tuấn đung phẩy lung lay không dứt, nàng từ từ cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Sắp Đặt

Lúc Phùng Uyển đi ra thư phòng, đối diện với những ánh mắt nhìn chăm chăm bên này và tiếng xôn xao bàn luận của bọn tỳ thiếp.

Nàng chậm rãi bước lên, lúc đi đến bậc thang, Phùng Uyển dừng bước lại.

Ánh mắt liếc nhìn qua chúng tỳ thiếp, thấy các nàng rồi rít cúi đầu né tránh, Phùng Uyển cất giọng, nói hờ hững: “Mới vừa rồi có quý nhân gọi ta... các người hãy nhớ lấy thân phận của mình, thận trọng từ lời nói đến việc làm!”

Dứt lời, nàng phát nhẹ ống tay áo, quay người bỏ đi.

Nhìn váy dài bay bay và bóng dáng rời đi tự nhiên của Phùng Uyển, chúng tỳ thiếp nhìn nhau ngơ ngác. Vũ nương ngẩng đầu nhìn chăm chăm sau lưng nàng, trong bụng nói thầm: Nhớ lấy thân phận của mình ư? Hừm, khẩu khí thật lớn!

Phùng Uyển trở lại tẩm phòng, lấy ra một quyển từ hai quyển sách quý, quyển sách cũ này rất mỏng, cầm trên tay khá nhẹ, tên sách là “Nguyễn Bộ Binh Tịch”

Đặt quyển sách này vào trong ngực, Phùng Uyển đi ra cửa phòng.

Nàng vừa xuất hiện, tiếng thì thầm bốn phía lại nhỏ đi rất nhiều. Lúc Phùng Uyển nhìn lại, Vũ nương và tỳ nữ thân tín của nàng đồng thời tránh né quay đầu đi.

Nhìn nàng ta chăm chăm một cái, Phùng Uyển cười nhạt, lên xe ngựa.

Xe ngựa vừa mới ra khỏi cửa phủ, một tiếng khóc bị đè nén truyền đến tai Phùng Uyển. Ngự phu ngo ngác, nói với Phùng Uyển: “Phu nhân, Quyên nhi đang khóc đó.”

Màn xe lung lay, một hồi lâu, Phùng Uyển hờ hững “ừ” một tiếng không buồn để ý.

Thấy chủ mẫu không để ý đến, ngự phu cũng không nói nhiều lời, y điều khiển xe ngựa đi ra khỏi phủ.

“Phu nhân, đi đâu?”

“Ừ, đi Đông Hạng.”

“Vâng.”

Trên đường phố vẫn phồn hoa trước sau như một. Nhìn đám người ngựa xe như nước, tiếng nói Phùng Uyển bỗng vang lên, “Lập thu rồi sao?”

Ngự phu nói: “Đúng vậy ạ, đã lập thu rồi, phu nhân người nhìn xem nông phu gánh lương thực vào thành cũng nhiều hơn. Nhìn bên đó xem, giá lương thực cũng đã hạ xuống một đồng so với ngày hôm trước rồi.”

Phùng Uyển nhíu mày, hai mắt nhắm lại: Đã lập thu rồi!

Không đúng.

Nàng mở hai mắt ra: Trong năm nay, trước trung thu sẽ có một trận mưa to kéo dài liên tục hai mươi ngày. Nước mưa gây lũ lụt bất ngờ, nhấn chìm hết tất cả ruộng đồng, phá hủy đi mười vạn ngôi nhà tranh. Dù cho phủ của Triệu Tuấn hiện tại cũng bị mưa làm sập một nửa.

Sau đó cả đường phố đều ngập nước, tất cả hàng hóa trong cửa hàng đều trôi nổi, mục nát. Lương thực và củi đốt trong thành thiếu hụt, tiếng kêu than dậy khắp đất trời.

Phùng Uyển nói lập tức: “Đi Tây Giao đi.”

“Vâng.”

Xe ngựa đi về phía Tây Giao.

Lúc đi đến Tây Giao, Phùng Uyển căn dặn xe ngựa dừng lại ở đường tắt.

Trong ánh mắt tò mò của ngự phu, Phùng Uyển đi đến trước cửa trang đệ Chu thị.

Nàng gõ vài cái, một chốc sau có một ông lão đầu bạc đi ra. Ông vừa thấy Phùng Uyển đã lập tức ngạc nhiên kêu lên, nói luôn miệng: “Nữ lang? Là nữ lang!”

Đôi mắt với Tăng lão thúc vui mừng ngạc nhiên, Phùng Uyển cười một tiếng, gần như là đột ngột, nàng quay đầu lại liếc ngự phu kia một cái. Ngự phu kia còn đang hoài nghi, nhìn thấy ánh mắt sáng rực lạnh lùng của Phùng Uyển, y không khỏi rùng mình, vội vàng cúi đầu xuống đang hoảng.

Sau khi thấy y làm hành động đó, Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, đi theo Tăng lão thúc vào trong trang đệ.

Xem xét vài lần trang đệ rách nát, Phùng Uyển móc hai mươi tấm vàng lá trong ngực đưa cho Tăng lão thúc, nàng nói: “Lão thúc, thành Đông Hạng cũ có một ngôi miếu đồ nát đối diện đường cái, thúc còn nhớ không?”

“Nhớ, nhớ.”

“Đi thuê nó một tháng. Trước tiên tu sửa lại mái nhà cho chắc một chút, sau đó dùng những tấm vàng lá này mua củi khô và than lửa. Nhớ là nhét đầy gác xếp, phải lập tức bắt tay vào làm ngay!”

Nàng nhìn lên bầu trời quang đãng, nói cường điệu: “Trong vòng 3 ngày phải làm xong những chuyện này.”

Tăng lão thúc đáp luôn miệng, ông nhận lấy vàng lá, nói ân cần: “Chỉ có chút ít củi, cần phải tốn nhiều tiền như vậy sao? Phu nhân, người đều cho lão, bản thân người còn quá ít rồi hay không?”

Ban đầu Phùng Uyển bảo ông lấy năm mươi tấm vàng lá ra tiêu vật. Lần trước nữ nhân mang từ từ miếu về cũng cho nàng ta hai mươi tấm vàng lá. Sau đó Tăng Tú đưa nàng ta về cũng mang theo tám tấm vàng lá. Trong cửa Phùng Uyển chỉ còn hai mươi hai tấm, thoáng cái nàng lấy ra hai mươi tấm, có chuyện cần gấp lại không hay.

Phùng Uyển lắc đầu, nàng mỉm cười: “Đừng vội lo cho ta, ngôi miếu đồ nát kia có rất nhiều lần, nóng nhà lại phải sửa chữa. Ngoại trừ mua củi, nhân tiện lão cũng mua thêm lương thực. Cứ như thế thì hai mươi tám vàng lá cũng không nhiều.” Trong nháy mắt nàng hỏi: “A Tú đã trở về chưa?”

“Chưa ạ.” Tăng lão thúc cau mày nói: “Hắn đưa nữ nhân kia về, cho đến giờ vẫn chưa trở lại, cũng không biết có sao không.”

Phùng Uyển cười nói: “Không có chuyện gì.”

Giọng điệu của nàng bình tĩnh và chắc chắn, trong lòng Tăng lão thúc yên tâm, lập tức nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi.” Nói gần nói xa đã hoàn toàn tin lời của nàng.

Cất vàng lá xong, Tăng lão thúc tò mò hỏi: “Phu nhân, cần nhiều củi như vậy làm gì?”

Phùng Uyển rũ mắt cười: “Đến lúc đó lão sẽ biết.”

Chuẩn bị củi tất nhiên thừa dịp thiên tai đến kinh doanh một khoản tiền phi nghĩa rồi. Nàng là một phụ nhân, chỉ có làm những việc nhỏ như vậy mới có thể lén lút kiếm được tiền.

Phùng Uyển từ biệt Tăng lão thúc, đi đến bên cạnh xe ngựa, thấy ngự phu đang hoàng cúi đầu ngồi ở đó, nàng vén rèm xe nhảy lên, nói thân nhiên: “Cháu của Tăng lão thúc ở đây.”

Ngự phu vội vàng trả lời, y quay đầu nhìn lại bảng chữ Chu thật to kia, thờ dài nói: “Những nô bộc cùng đi, chỉ có Tăng lão thúc là tốt.”

Những người khác vẫn còn lay lắt ở chợ người, có kẻ thì đã sinh tử không biết.

Nhìn bóng lưng hơi khòm đầu hiu của ngự phu, Phùng Uyển nhắm hai mắt lại, nói hờ hững: “Nếu người trung thành với ta, ta cũng sẽ đảm bảo người cả đời yên ổn.”

Hả?

Ngự phu mừng rỡ, sống chung với Phùng Uyển được hai năm, bọn họ đều biết phu nhân này từ trước đến giờ chưa bao giờ phát ngôn khinh xuất.

Quay đầu lại, ngự phu nói liên thanh: “Phu nhân yên tâm, phu nhân yên tâm, ta nhất định sẽ trung thành, nhất định trung thành.” Y nghĩ đến tất cả hành động của Phùng Uyển, nhẹ giọng thêm vài câu, “Phu nhân có chuyện gì, dù là lang chủ ta cũng sẽ không báo cáo.”

Một hồi lâu, cuối cùng y nghe thấy tiếng nói thanh nhã của Phùng Uyển: “Rất tốt, ta đã nhớ.”

“Vâng, vâng, phu nhân cứ việc yên tâm.”

Lúc xe ngựa chạy trở về đường phố, Phùng Uyển trầm tư hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Đi đến phủ Ngũ điện hạ.”

“Vâng.”

Mới vừa đi vài bước, Phùng Uyển suy nghĩ một chút, rồi thờ dài một tiếng: “Vẫn về đi thôi.”

“Được ạ! Phu nhân.”

Khi xe ngựa Phùng Uyển đến cửa phủ, trong phủ đã huyền não ảm trời. Từ rất xa Phùng Uyển đã nghe được tiếng nói của một tỷ nữ: “Làm chủ? Người kêu ai tới làm chủ? Là lang chủ hả, hay là phu nhân? Ha ha, lang chủ sủng chủ tử của ta đến tận trời, phu nhân à, đó chỉ là tượng đất.”

Tỷ nữ đang nói chuyện, tiếng nói Mị nương kêu lên kỳ quái: “Giới cho tiện nhân người, ngay cả phu nhân cũng dám nói đến.”

Tỷ nữ kia kêu lên: “Sao ta lại không dám? Hừ, ta nói cho các người biết, phu chủ đã nói chỉ cần chủ tử quản tốt cái nhà này, giúp ngài kiếm thêm nhiều tiền thì ngài sẽ thăng chủ tử làm bình thê.”

Bình thê? Giống như là một tiếng sấm bổ xuống, cả viện vốn riu rít nhất thời yên tĩnh.

Lúc này ngay cả ngự phu đánh xe cho Phùng Uyển cũng lo lắng nhìn về phía nàng... Tuy Vũ nương đến chưa lâu, nhưng tư thế hùng hổ dọa người, kiêu ngạo ngang ngược của nàng ta đã khiến mọi người kiêng dè. Nếu như nàng ta trở thành chủ mẫu, vậy bao gồm cả phu nhân như Phùng Uyển làm gì có chỗ nào dung thân chứ?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tai Họa Mưa

Trong tiếng kêu đặc ý của tỳ nữ thỉnh thoảng truyền đến tiếng khóc òi của Quyên nhi.

Nghe bên trong náo loạn, Phùng Uyển nhủ mảy, “Vào đi thôi.”

“Vâng.”

Ngự phu vung roi, không nhìn được nói với Phùng Uyển: “Phu nhân, à Tả nhi kia nói chuyện chọc người chán ghét.” Tả nhi chính là tỳ nữ đang rêu rao ôm tôi bên trong kia, là tỳ nữ thân cận của Vũ nương.

Phùng Uyển không trả lời.

Khi xe ngựa của nàng chạy một mạch vào cửa phủ, chúng nữ đang ồn ào kêu gào trong phủ đồng thời yên tĩnh lại.

Quay đầu lại, nhìn thấy Phùng Uyển xuống xe, Tả nhi chớp mấy môi, nhìn về phía Vũ nương. Vũ nương ngang ngược ngẩng cao đầu, nhìn sang Phùng Uyển không hề để ý đến nàng ta.

Tuy là nghĩ đến phu nhân này chẳng có gì đáng sợ, nhưng cũng không biết tại sao, Vũ nương cũng thế, Tả nhi cũng vậy, lúc này đều ngậm miệng lại.

Phùng Uyển nhìn về phía sân.

Người khóc lấy khăn tay che mặt là Quyên nhi, vẻ mặt tức giận bất mãn chính là Mi nương. Phía sau các nàng là Phát nhi và chúng tỳ nữ đều cúi đầu không nhúc nhích.

Ngồi trong sân đặc ý tự mãn vô cùng là Vũ nương, Tả nhi đứng phía sau nàng ta, đang liên tục đánh giá Phùng Uyển. Dĩ nhiên nàng ta cũng biết tiếng rêu rao vừa rồi tất nhiên Phùng Uyển đều nghe thấy hết.

Thấy tay áo Phùng Uyển bay bay trong gió, yên lặng bình thân đi về phía phòng của mình, ngoảnh mặt làm ngơ với tất cả người đang ngồi trong miệng. Tả nhìn chép miệng, tiếng Quyên nhi khóc càng lớn hơn.

Mi nương là một người tính tình nóng vội, nàng ta nhìn chằm chằm Phùng Uyển, thấy nàng không có dự định để ý, liền ngón ngứa vội vàng đi đến Phùng Uyển kêu lên: “Phu nhân?”

Nàng ta đi đến trước mặt Phùng Uyển, nói luôn miệng: “Phu nhân, người phải làm chủ thay ta và Quyên nhi.”

Mi nương gọi đến vội, giọng nói cũng hơi loạn.

Nhìn vết nước mắt trên mặt nàng ta, đôi mắt Phùng Uyển sáng mà lạnh nhạt, móc lấy một mảnh vàng lá trong ngực đưa cho Mi nương. Trong sự ngạc nhiên của đám tỳ thiếp, Phùng Uyển căn dặn: “Xem ra mấy ngày nay dường như trời sắp mưa. Người đi mua thêm củi và lương thực một chút đi.”

Mi nương tròn to mắt, ngoác nhìn vàng lá trong lòng bàn tay. Nhất thời cũng không biết phải nói gì mới đúng.

Cũng là tiếng nói Vũ nương cung kính nhưng hơi tự cao vang lên phía sau: “Không nhọc phu nhân quan tâm, cỡ chuyện nhỏ này Vũ nương đã sớm làm xong.”

Nàng ta ngẩng đầu lên cười rất rạng rỡ: “Lương thực trong mấy cửa hàng kia của ta còn nhiều mà.”

Giọng nói của nàng ta cất cao vang vọng, nhưng Phùng Uyển như không nghe thấy, chẳng qua nhìn Mi nương, nói thản nhiên: “Đi đi.”

Vũ nương thấy thế bĩu môi, khẽ nói thầm: “Không phải nói là không có tiền sao? Vàng lá này ở đâu ra?”

Giọng nói của nàng ta tuy nhỏ, nhưng đám người Phùng Uyển lắng nghe cẩn thận cũng nghe thấy được.

Lần này, Phùng Uyển nhìn nàng chằm chằm một cái thật sâu.

Trong chờ mong của đám người Mi nương, giọng nói khe khẽ mà lạnh lốt của Phùng Uyển vang lên, “Phu chủ ngày đêm bốn ba chính là lúc cần người.” Dừng một chút, nàng mỉm cười nói: “Nếu Vũ nương người thật sự có thể giải ưu phiền cho phu chủ thì cũng là có công.”

.....

Không ai nghĩ đến Phùng Uyển sẽ nói như vậy.

Mi nương ngây người, Quyên nhi cũng ngưng nghẹn ngào. Vũ nương lại càng tròn to mắt, cầm vênh lên cũng quên bỏ xuống.

Mãi lát sau, Vũ nương mới nhanh chóng tỉnh lại: Đây là phu nhân chấp thuận, nàng nói ta có công!

Trong niềm ngạc nhiên, Vũ nương nhẹ nhún chào Phùng Uyển, lớn tiếng nói: “Phu nhân nói phải.” Vênh miệng lên, nàng ta nghĩ vui sướng: Không nghĩ đến phu nhân lại chẳng có cá tính như vậy... Ta nhất định phải kinh doanh lương thực cho tốt. Giờ ta đi chuẩn bị ngay, lấy hết mấy thứ tiền bạc kia ra. Ba tháng, nhiều nhất là ba tháng, ta nhất định phải trở thành nhị phu nhân!

Phùng Uyển nhìn Vũ nương, ánh mắt lướt qua ánh sáng tỏa ra trong mắt nàng ta, lướt qua gương mặt nàng ta đắc ý, rồi quay đầu bỏ đi.

Sau khi Phùng Uyển đi, trong sân vẫn yên tĩnh thật lâu.

Vũ nương đắc chí vừa lòng cũng không muốn náo loạn gì trong lúc mầu chót này nữa, nàng ta dẫn theo Tả nhi vội ra khỏi phủ.

Mà Mi nương và Quyên nhi sau một lúc mặt ủ mày chau cũng cầm lấy tấm vàng lá kia đi ra khỏi cửa.

Trong phủ an tĩnh lại.

Trong thoáng chốc đã qua năm ngày.

Trong năm ngày này, bởi vì lo việc sinh nhật của đệ hạ, Triệu Tuấn vẫn bận rộn, đến tối cũng không thể về phủ.

Vũ nương cũng nóng lòng muốn tạo nên thành tích, mấy ngày nay cũng không có thời gian đi thăm chọc người khác.

Về phần lương thực củi lửa mà Mi nương mua bằng mảnh vàng lá kia được Phùng Uyển đặt sau lầu các, nàng ta cũng không để ý đến nữa.

Lại hai ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm đó, bầu trời lại đổ mưa phùn liên tục.

Phùng Uyển ngồi xe ngựa đi tìm Tăng lão thúc. Sau khi biết ông đã chuẩn bị xong tất cả, căn dặn ông đến ở trong miếu, coi chừng đồ đạc. Thuận tiện gọi các bằng hữu của Tăng Tử đến, cho ăn cho ở, thuận tiện trông củi giúp. Nàng còn nói, khi nào củi trong thành trở nên thiếu hụt, giá tăng gấp năm lần thì mới bán ra.

Thời đại này, nhà nào cũng phải dùng củi, thông thường thì nhà giàu có mới dự trữ thứ này một chút. Chỉ có phủ đệ bình thường và thứ dân mới có thói quen mua ba năm ngày, dùng hết rồi mới mua tiếp.

Củi lửa là sản phẩm cần thiết lúc này, củi trị giá hai mươi mấy tấm vàng lá là một khoảng của cải rất lớn, gọi thêm vài người trông coi cũng là chuyện bình thường.

Phùng Uyển về phủ, mưa phùn liên tục đột nhiên biến thành mưa to tầm tã.

Trận mưa này đổ suốt một ngày.

Ngày hôm sau mưa vẫn to tầm tã.

Vũ nương hơi sốt ruột, Phùng Uyển ngồi trong phòng loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nói vô cùng trung khí của nàng ta: “Cái thời tiết quý này còn mưa cái gì nữa chứ?”

Tả nhi từng làm việc cho nhà nông khuyên lời: “Mưa mùa thu lớn nhất cũng chỉ có vậy, ngày mai sẽ tạnh thôi.”

“Tạnh là tốt, còn đổ vậy nữa thì sao ta làm ăn được chứ?”

Tối hôm đó, Triệu Tuấn vẫn không trở về.

Ngày thứ ba vẫn mưa to tầm tã. Tranh thủ giữa trưa mưa ngớt một chút, Vũ nương đi ra cửa hàng một chuyến, khi trở về nửa người ướt đẫm, sắc mặt cũng không tốt.

Ngày thứ tư mưa nhỏ xuống, nhưng vẫn rả rích cả ngày.

Một trận đập cửa vang lên.

Nhìn thấy không ai để ý, Vũ nương hơi lo lắng kêu lên: “Phu nhân, là ta, Vũ nương, ta tìm người có việc.”

Phía sau cửa, tiếng ngáp buồn ngủ của Phùng Uyển vang lên: “Nói đi.”

Ngủ ngủ ngủ, suốt ngày ngủ ngủ ngủ! Vũ nương thầm mắng vài tiếng, cất tiếng nói: “Phu nhân, mưa vẫn không ngừng, lương thực ta nhập vào cũng sắp này nọ thối rữa rồi, phải làm sao đây?”

Nàng kêu gào một trận, tiếng nói than thở của Phùng Uyển vang lên: “Chuyện này ta cũng không biết.”

Vũ nương ngây người.

Nàng ta cũng biết hỏi phu nhân chuyện này là dư thừa. Nhưng lang chủ không có ở nhà, ngoại trừ bàn bạc với phu nhân, nàng có thể nói với ai khác sao? Ánh mắt của Mi nương và Quyên nhi bên kia nhìn nàng ta đều mang theo chút hả hê.

Vũ nương cắn răng, phát tay áo bỏ đi.

Ngày thứ sáu, sáng sớm tuy trời vẫn âm u, nhưng mưa cũng ngừng.

Trong một trận hoan hô, tiếng Tả nhi hô to gọi nhỏ vang lên: “Ta nói có kẻ thích đặt điều thôi. Xía! May là ông trời mở mắt, mưa cũng đã ngừng rồi.”

Sau tiếng nói kia kêu lên, dường như có ai nói câu gì đó, lại nghe Tả nhi cười khẩy: “Phu nhân? Chủ tử nhà ta cũng sẽ là phu nhân, nàng cũng không phải là một bình hoa vô dụng!”

Từng câu từng chữ này cố ý châm chọc Phùng Uyển.

Phát nhi cẩn thận nhìn Phùng Uyển trong gương, không nhịn được nói: “Phu nhân, các ả quá vô lễ rồi!”

Phùng Uyển cười nhạt.

Ngày thứ bảy lại mưa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Kết Quả

Sau ba ngày mưa nhỏ liên tục, trời vẫn không tạnh, ngược lại sau giờ ngọ lại đổ một trận mưa to tầm tã.

Đây mới thật sự là mưa to như trút nước, bầu trời tối sầm, sấm rền từng trận lại từng trận. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái hiên, khiến người ta nghe mà hoảng hốt.

Đến lúc này, củi mà Vũ nương mua đã dùng hết, người hầu bắt đầu lấy củi của Phùng Uyển trữ ra sử dụng.

Khi mưa to đến nửa đêm, trong lúc bất chợt, một tiếng “ầm” thật lớn truyền đến.

Trong tiếng bước chân loạn xạ, Phát nhi và Vũ nương đồng thanh hét to: “Phu nhân, sụp rồi, sụp rồi. Nhà sụp rồi!”

Phùng Uyển đáp một tiếng, mặc bừa một chiếc áo khoác, đi ra khỏi cửa.

Một gian nhà gỗ ở phía đông bị sụp, bởi vì căn nhà kia đã dột nát không chịu được, chỉ bỏ vài vật lộn xộn. Sau khi xác nhận, chúng nữ yên lòng về phòng, tiếp tục ngủ yên.

Ngày thứ tám, trời vẫn mưa to tầm tã, hai gian nhà gỗ khác ở sườn đông cũng sụp trong mưa to.

Khi trời mưa đến trưa, Vũ nương ngồi không yên, cuối cùng mạo hiểm mưa to, ngồi xe ngựa ra khỏi cửa phủ.

Khi nàng ta trở về, cả người bị ướt sũng. Xe ngựa dừng lại thì nàng ta chạy ngay đến phòng Phùng Uyển.

Lúc này Phùng Uyển đang đốt hương đọc sách. Trong tiếng cửa phòng mở ầm ra, cả người Vũ nương ướt đẫm, nước mưa còn đọng trên trán và mắt, lao đảo đứng trước mặt Phùng Uyển.

Tả nhi vội chạy đến, đưa tay lau Vũ nương, kêu luôn miệng: “Chủ tử, chủ tử?”

Trong tiếng kêu của Tả nhi, nghe được tiếng Mi nương và Quyên nhi cũng đã đến, có điều là các nàng ngoe nguẩy mỉm cười vào cửa.

Vũ nương không có tinh thần để ý các nàng, nàng ta xông đến trước mặt Phùng Uyển, hai tay nắm lấy nàng, cũng không để ý đến bản thân mình, nước mưa trên tóc đã nhiều từng giọt dày đặc.

“Phu nhân” tiếng nói run run, hai mắt Vũ nương vô thần, sắc mặt tái nhợt nói với Phùng Uyển: “Không xong rồi.”

Về xin giúp đỡ nhìn luôn ôn hòa, hiền lành đến mức khiến người không lo ngại, dù cho là người phía sau chê người nhạo báng cũng không để ý, đôi môi run run, nói van xin: “Phu nhân, nước ngập cả cửa hàng rồi. Ta mới vừa nhìn thoáng qua lương thực, toàn bộ đều ngâm trong nước.”

Nàng ta nghen ngào, dùng tay áo lau nước mắt: “Phu nhân, người nói làm sao đây?”

Trong tiếng hỏi nghen ngào của Vũ nương, Phùng Uyển rũ mắt: Thật ra thì người vẫn còn tiền vốn mà.

Nàng lắc đầu, bỏ chén trà cầm trong tay xuống rồi nói: “Toàn bộ lương thực đều bị ngâm trong nước à?”

“Dạ, phải.”

Phùng Uyển nhíu mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Còn hai lều các đang bỏ trống, người đi quét dọn một chút.” Nàng căn dặn Tả nhi.

Tả nhi hơi giật mình, miệng vừa mấp máy lại kịp hiểu ra, nàng ta đáp: “Vâng.”

Phùng Uyển nhìn về phía Vũ nương, “Đi đưa lương thực lên xe ngựa, chuyển vào trong lều các. Có thể được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Quyên nhi do dự một trận, nói bên cạnh: “Nhưng lương thực đều ướt rồi, dù cho không gặp mưa nữa cũng sẽ nảy mầm ạ.”

Phùng Uyển nói quả quyết: “Nảy mầm vẫn có thể cho trâu ngựa ăn, đi đi.”

“Vâng.”

Tả nhi đi, Vũ nương vẫn chưa đi. Nước mưa trên trán nàng ta chảy vào trong mắt, nước mưa hòa với nước mắt trên gương mặt xinh đẹp của nàng ta, “Phu nhân, lều các nhỏ như vậy có thể chứa bao nhiêu lương thực chứ?” Nàng ta nói tuyệt vọng: “Phu nhân, người nhất định phải cứu ta.”

Phùng Uyển ngược mắt.

Một hồi lâu nàng mới nói: “Người đi tìm lang chủ ở phủ Ngũ điện hạ, nói cho chàng biết chuyện này... Quân mã thuộc hạ của Ngũ điện hạ đông đảo, nếu đúng lúc cần quân lương, những lương thực ướt này có thể vội sung vào quân lương để dùng. Chỉ có như vậy mới có thể giảm tổn thất.”

Hai mắt Vũ nương sáng choang.

Nàng ta nói gấp rút: “Được, ta đi ngay.”

Mới vừa bước được một bước, nàng ta quay đầu lại nhìn về phía Phùng Uyển, nói van xin: “Phu nhân, vậy, người đi có được hay không?” Chỉ có phụ nhân này có thể thông thả tự nhiên trước mặt Ngũ điện hạ và đám người quyền quý như Vệ Tử Dương. Tuy Vũ nương từ trong cung ra, nhưng nàng ta vừa nghĩ đến gặp đám người đó thì chột dạ.

Trong ánh mắt van xin của nàng ta, Phùng Uyển lắc đầu, “Đây là chuyện của Vũ nương, vậy thì tự mình người xử lý đi.”

Miệng Vũ nương mở rộng, vừa định cầu xin nữa thì đột nhiên nghĩ thầm: Không đúng, nếu như chuyện này thành công, ta vẫn có công lớn như cũ. Chuyện tốt này không thể quy công vào phu nhân.

Gương mặt nàng lập tức rạng rỡ, cắn răng nói: “Phu nhân, ta đi tắm rửa thay quần áo.”

Vũ nương vừa đi, tiếng nói lầm bầm oán giận nghe không rõ của Mi nương và Quyên vang lên.

Phùng Uyển vẫn mỉm cười.

Tối buổi tối, Vũ nương trở về với vẻ mặt tươi cười. Vừa trở về nàng ta liền léo nhéo: “Tả nhi, chuẩn bị cho ta hai món. Phù, cuối cùng cũng ổn rồi.”

Lại qua một hồi, tiếng cười vui đắc ý của Vũ nương truyền đến.

Nghe tiếng cười của nàng ta ầm ỉ đến nửa đêm, Phát nhi ở bên cạnh nói bất mãn: “Phu nhân cho nàng ta ý kiến, nàng ta cũng không đến cảm ơn một chút.”

Phùng Uyển cười nhạt như cũ.

Ngày thứ chín, Vũ nương đứng trên bậc thềm ngắm cảnh mưa nhỏ liên miên không dứt, thấy Phùng Uyển đi đến, lại cười nói đón chào: “Phu nhân, Ngũ điện hạ nhận rồi. Ngài nói tuy lương thảo không thiếu, có điều phu chủ là người có công lớn. Ngài chịu nhận những lương thực kia, đến ngày tạnh thì mang ra dùng.” Dừng một chút, Vũ nương bước đến trước mặt Phùng Uyển, hạ giọng nói đặc ý: “Biết điện hạ thương ta bao nhiêu tiền không? Vén vén tám mươi tám vàng lá.”

Quả nhiên đã đưa tiền, đưa tiền là tốt rồi!

Phùng Uyển cũng biết, thê tử của hạ thần mạo hiểm mưa to, thậm hại thê lương, hoang mang lo sợ, lại chạy đến phủ Ngũ điện hạ cầu xin trước mặt bao nhiêu người như vậy. Đây chính là làm thân chủ tử, giúp được thì phải giúp, mà không giúp được cũng phải giúp.

Giúp làm sao chứ? Vốn sẽ không lấy không lương thực tâm can của phụ nhân người ta đúng không? Không thể, chỉ có thể hoặc là thưởng hoặc là khen, lấy ra một khoản tiền cao hơn giá lương thực trả thôi.

Có điều là chờ ngày mưa tạnh ư?

Đáng tiếc, trong khoảng thời gian ngắn này trời sẽ không tạnh. Những thứ lương thực Ngũ điện hạ thu nhận kia đã định trước sẽ thối rửa. Mà Triệu Tuấn trong cảnh bị đồng liêu chỉ trích cố ý hay vô tình thì cũng sẽ bị uy hiếp rút công trạng, bị tai tiếng là ép chủ tử! Mà Vũ nương khiến phu chủ không vui, đương nhiên cũng không cách nào đắc ý nữa.

Phùng Uyển mỉm cười gật đầu, rồi nói: “Như vậy chúc mừng Vũ nương rồi.”

“Chuyện này còn phải tạ ơn phu nhân chỉ điểm.”

Vũ nương ngâm nga bài hát, cũng không nhìn Phùng Uyển một cái, ngoe nguẩy đi vào trong phòng nghỉ.

Nàng ta vừa vào phòng, Phùng Uyển liền nghe thấy tiếng nói cất cao, “À, căn phòng này thật là vừa tối vừa ẩm, chờ mưa tạnh rồi bảo phu chủ xây một tiểu lâu mới ột mình ta mới được.”

Tiếng nói Vũ nương vừa thốt ra, Tà nhi lập tức cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, chủ tử lập công lớn, đáng giá phải có phòng tốt.”

Trong nháy mắt lại qua hai ngày.

Lúc này cho dù trong lầu các vẫn còn cũi, nhưng chúng tỳ thiếp đều phải dùng tiết kiệm.

Lúc tối Triệu Tuấn trở về.

Chắc là mạo hiểm vượt mưa trở lại.

Xa xa đã nhìn thấy y, chúng tỳ thiếp vội vàng chào đón.

Gương mặt Triệu Tuấn bình tĩnh, đối diện với vẻ vui mừng chào đón của Vũ nương, y cau mày nói: “Trời mãi vẫn không tạnh.” Mím môi môi mỏng, giọng nói của y bất an, “Cũng không biết đồng lương thực kia của nàng có nảy mầm không đây?”

Vũ nương ngơ ngác.

Cho đến lúc này, nàng ta mới đột ngột nghĩ đến, dù cho đồng lương thực không còn trong tay mình nữa, nhưng nàng ta vẫn phải tiếp tục lo lắng cái thời tiết quý này.

Trắng bệch cả mặt, Vũ nương nói lấp bắp: “Có phải nảy mầm không?”

Triệu Tuấn liếc nàng ta một cái, nói lo âu: “Không thì tốt rồi.” Y thở dài một tiếng rồi nói: “Đừng thấy điện hạ dùng ta không, người nhìn chòng chọc vào ta cũng nhiều đó. Chỉ có chút lương thực như vậy mà hai ngày nay đã có người nói xấu rồi. Ôi, lương thực có thể sử dụng thì tốt, nếu không thể dùng, những người đó sẽ mắng ta vì tư lợi mà không để ý đến ích lợi của điện hạ.”

Mặt Vũ nương càng trắng bệch.

Triệu Tuấn không chú ý đến, y nhận lấy một chiếc khăn nóng lau mặt, lại nói: “Trời mưa này không ngừng, nghe nói nông hộ trong thôn núi đã bị lũ quét bắt ngờ. Mới vừa rồi lúc ta đi ngang, thấy miếu cũ bán củi lửa khô, giá cao gấp sáu bảy lần trước kia.”

Thở dài một tiếng, Triệu Tuấn nói: “Mấy ngày này chẳng biết là sao, ôi, nếu như do trời xanh tức giận thì phải đi mời thầy cúng trời rồi.”

Mặt Vũ nương trắng bệch như cũ, xác nhận vâng dạ.

Như mong muốn của Triệu Tuấn, buổi tối đó mưa đã tạnh.

Ngày thứ mười hai mưa lất phất, thỉnh thoảng mới rơi vài giọt.

Nhìn phương đông lò mờ hiện ra ánh sáng, lòng Triệu Tuấn nở hoa phóng đến phủ Ngũ điện hạ. Mà Vũ nương lại lần nữa cao giọng nói cười.

Khí trời như vậy vẫn kéo đến hết buổi chiều.

Ngày thứ mười ba, trời lại đổ mưa to tầm tã lần nữa, Triệu phủ trở nên vô cùng yên tĩnh.

Cách một ngày, vào đêm thứ mười lăm, Triệu Tuấn trở về.

Khuôn mặt y xanh mét.

Thấy Vũ nương đến gần, tay phải y giơ lên, ột cái tát nặng nề vang lên chan chát. Cái tát này rất tàn nhẫn, đánh đến Vũ nương lão đảo vài bước, ngã phịch xuống đất bùn. Triệu Tuấn tái mét cả mặt, mắt long lên mắng chửi: “Nguoi là à ngu phụ vô tri! Mười mấy xe lương thực kia trị giá bao nhiêu tiền hả? Bao nhiêu tiền? Một trăm tám vạn là có đủ không? Vì những thứ này mà nguoi lại chạy đến phủ Ngũ điện hạ, ép ta, ép Ngũ điện hạ nhận nó. Ngu

phụ, người có biết không? Máy thứ lương thực kia của người toàn bộ đã lên nấm, toàn bộ đều vô dụng!”

Y xông đến trước mặt Vũ nương, đang cất chân muốn đá lại ngừng. Vịn đầu gối, y khó khăn cúi người xuống, đôi mắt đỏ lòm nhìn Vũ nương chăm chăm, giọng nói khàn khàn khổ sở: “Vì giành được điện hạ xem trọng, ta mất biết bao công sức, dùng biết bao bản lĩnh? Ờ ngu ngốc, ờ ngu ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thu Hoạch

Triệu Tuấn tức giận, khiến Vũ nương khóc tức tưởi. Trong nước mắt ràn rụa, nàng ta chỉ vào Phùng Uyển gào lên: “Không phải thiếp, không phải thiếp, là phu nhân, là phu nhân bảo thiếp đi, là nàng bảo thiếp nói!”

Vũ nương kêu lên nức nở, thức tỉnh Triệu Tuấn, y ngẩng đầu, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm về phía Phùng Uyển.

Mi nương vất vả lắm mới thấy Vũ nương chịu khổ nên cũng không buông tha. Nàng ta đi ra, cười khẩy với Vũ nương: “Người còn dám trách phu nhân à? Ta nhớ rõ lúc đó phu nhân nói thế này: Người đi đến phủ Ngũ điện hạ tìm lang chủ, nói cho chàng biết chuyện này... Quân mã thuộc hạ của Ngũ điện hạ đóng đảo, nếu đúng lúc cần lương thực thì những thứ lương thực ướt này có thể vội nghiền ra sung vào quân lương. Chỉ có như vậy mới có thể giảm tổn thất.”

Nói đến đây, nàng ta kêu về phía Quyên nhi: “Có phải phu nhân nói như vậy không?”

Ngoài trừ Tả nhi ra, chúng nữ đều đồng thời gật đầu. So với phu nhân ôn hòa thì người gây sự như Vũ nương khiến người ta hận rất nhiều, các nàng ước gì nàng ta bị phu chủ lạnh nhạt.

Trong cảnh tất cả chúng nữ đứng chính, miệng Vũ nương mở to, muốn phản bác lại gì đó, nhưng lại không thể nói được gì.

Lúc này Triệu Tuấn thanh tỉnh lại một chút.

Y trừng mắt về phía Vũ nương, yếu ớt môi miệng nói: “Từ trước đến giờ Uyển nương làm việc chu đáo... Nếu người thật sự nghe lời nàng, lặng lẽ tìm ta, sau đó để ta giải quyết, chuyện này thì chắc chắn sẽ không thành ra như vậy. Nhưng còn người? Người ý vào xuất thân từ phủ điện hạ, xông vào như vậy, làm trò khóc sụt nước mắt trước mặt mọi người...”

Nói đến đây, hàm răng Triệu Tuấn nghiền lên ken kết.

Nói thật ra y cũng có sai, hôm đó lúc Vũ nương đến phủ Ngũ điện hạ, nếu như thái độ y kiên quyết, chết cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của điện hạ, thì sẽ không có chuyện xảy ra sau này. Nhưng lúc đó y cũng nghèo đến điên rồi, vừa nghĩ đến trong nhà ngay cả vài đồng xu cũng không có dư, y lại sắp trở lại tháng ngày kham khổ, nên lại ôm hi vọng, mặc cho Vũ nương khóc lóc van xin Ngũ điện hạ.

Dĩ nhiên Triệu Tuấn cũng sẽ không hối lỗi. Y chỉ nhìn Vũ nương chăm chăm, nước mưa đầm đìa trên khắp gương mặt tái nhợt.

Còn nghĩ muốn đánh Vũ nương một trận thật nặng, nhưng dù sao Triệu Tuấn cũng không phải kẻ thích dùng bạo lực, tức tối một hồi lại thôi.

Lui về sau một bước, Triệu Tuấn khàn giọng nói: “Vất vả lắm vì được Uyển nương nhắc nhở nên Ngũ điện hạ mới trọng dụng ta... Lại bị ngu phụ người phá hết tất cả!”

Y như kiệt sức, thân thể lão đảo như suy tể xuống. Mi nương và Quyên nhi đồng thời kêu lên một tiếng sợ hãi, nhảy ra đỡ y.

Triệu Tuấn được dìu về phía bậc thềm, vừa đi đến bậc thềm, tiếng nói y vang lên chán ghét, “Giảm Vũ nương lại, một ngày không cho ăn cơm.”

Trừng phạt này không nặng, Tả nhi vội vàng đáp một tiếng. Nàng ta đỡ Vũ nương dậy, lúc đối diện ánh mắt hả hê của chúng nữ, đầu của Tả nhi cũng cúi thấp sắp đụng ngực.

Triệu Tuấn đi vài bước, nhẹ nhàng vẫy ra khỏi hai tiểu thiếp dìu đỡ, đi về phía Phùng Uyển.

Nhìn nàng lặng lẽ đứng đó, yên lặng dịu dàng, ánh mắt cũng ân cần. Triệu Tuấn khàn giọng cầu xin: “Uyển nương, nàng là người trí tuệ, nàng nghĩ xem vì phu phải làm sao mới có thể để điện hạ tin nhiệm ta lần nữa? Có được không?”

Phùng Uyển rũ mắt, đáp cung kính: “Vâng.”

Sau khi nhận lời, nàng nói dịu dàng: “Mưa lớn hại thân, phu chủ nên đi tắm nước nóng đi.”

“Vậy nàng hãy suy nghĩ cho kỹ nhé?”

“Thiếp sẽ.”

Nhận được nàng đồng ý, lúc này Triệu Tuấn mới đi khắp khiêng về phía phòng tắm. Đi vài bước, y nghĩ đến điều gì, quay đầu lại nói: “Vũ nương cũng tắm đi.”

Vũ nương vốn đang mắt mắt vô cùng, đột nhiên nghe phu chủ quan tâm mình thì trong lòng mừng rỡ. Nàng ta vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, lúc đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Triệu Tuấn lại sợ hãi rũ mất xuồng. Nàng ta khẽ nhún chào, nói sợ sệt: “Tạ ơn phu chủ.”

Mưa vẫn còn tiếp.

Sau khi dùng bữa tối, lại một tiếng vang thật lớn truyền đến, là gian phòng của Quyên nhi bị sập. Nhìn nơi trong tro bụi và mưa gió khắp trời, Quyên nhi sững sờ tại chỗ, nước mắt tràn ra.

Phòng sập, người nàng ta không bị thương, nhưng đồ tùy thân của nàng ta đều ở bên trong. Nàng ta vốn không được phu chủ thích, lại không có đồ tùy thân...

Phùng Uyển thấy thế, thở dài một tiếng, nói về phía Triệu Tuấn: “Phu chủ, trước hết cho Mi nương và Quyên nhi ở chung với nhau đi.”

Triệu Tuấn nào có tâm tư để ý những thứ này? Y gạt đầu, phát ổng tay áo một cái trở về thư phòng.

Mưa to vẫn còn tiếp.

Trong trận mưa to trút xuống, tất cả đường phố cũng đều ngập trong nước. Hai ngày trước còn có thể đi xe ngựa, hiện tại xe ngựa cũng không đi được, mọi người dứt khoát tháo xe ra, cỡi ngựa phóng đi trên đường phố.

Trước trung thu một ngày, mưa đã tạnh, mặt trời ló ra.

Mặt trời sáng chói treo trên bầu trời, lúc chiếu sáng vô số cột đổ nhà xiêu tại đô thành, bách tính đã cười không ra tiếng.

Theo thời gian trôi qua, nước ngập trên đường phố đã từ từ rút đi.

Hôm đó, Phùng Uyển ngồi lên xe ngựa, lần đầu tiên ra cửa sau khi ở trong nhà hai mươi lăm ngày.

Rất nhiều cửa hàng ở địa thế thấp còn ngâm trong nước hai bên đường phố. Trong nước ngập dập dờn, lương thực và cọc gỗ mục nát trôi lênh bênh.

Dĩ nhiên mãi mãi chỉ có những người dân thường mặt ủ mày chau, những kẻ thế gia hào môn, quý tộc giàu có, tuy phủ của họ cũng được xây dựng bằng gỗ, nhưng nền móng được cắm sâu, phòng ốc được xây dựng kiên cố, cộng thêm hàng năm chiến loạn, các phủ đều có thói quen dự trữ lương thực củi lửa, cũng không bị tổn thất bao nhiêu.

Dọc đường đi qua vô số tường đổ vách xiêu, trước mắt Phùng Uyển chỉ xuất hiện một tòa nhà được xây dựng bằng gạch đá, đó là một ngôi miếu đồ nát... Trong lịch sử Trung Quốc, theo thói quen nhiều năm, gạch đá chủ yếu được xây cho chùa miếu, nhà ở của bách tính được dùng gỗ xây là chính.

Ngôi miếu đồ nát phía trước cũng là một đồng bừa bộn, có vài người đang ủ rũ đánh xe rời đi.

Phùng Uyển còn chưa đến gần đã nghe Tăng lão thúc kêu lên: “Thật hết củi rồi, đã bán sạch toàn bộ rồi.” Ông nói lớn tiếng: “Hôm nay trời đã tạnh rồi, không đến hai ngày sẽ có củi, các người vội gì chứ?”

So với vẻ sa sút tinh thần của người xung quanh, gương mặt ông là rạng rỡ nhất. Xa xa liếc thấy Phùng Uyển, Tăng lão thúc nhoen cười một cái.

Sau khi Phùng Uyển nói một tiếng với ngự phu thì nhảy xuống xe ngựa, đi về phía Tăng lão thúc.

Hai chủ tớ đi đến gác lầu hai.

Thấy Phùng Uyển đánh giá khắp nơi, Tăng lão thúc gãi ót cười nói: “Củi mới vừa bán xong, nơi này còn rất bừa bộn.” Chỉ vào một góc “Nữ lang người nhìn xem, chỗ đó vốn để lương thực, hiện cũng đã bán hết.” Lại chỉ chỉ đỉnh đầu, Tăng lão thúc không khỏi đặc ý: “May là nghe nữ lang, tu sửa lại nóc nhà này chắc chắn. Người không biết phủ đệ khá hơn cũng bị mưa dột, chỉ có chỗ này của lão là toàn vẹn.”

Ông vừa nói vừa chạy đến một góc, sau khi lấy ra vài tảng đá trên vách tường, ông khom lưng ôm ra một vò sứ thật to.

Tồn sức ôm vò sứ kia, Tăng lão thúc nói đặc ý: “Nữ lang cho lão hai mươi tám vàng lá, sửa nóc nhà dùng hai tấm, mua lương thực dùng hai tấm, còn dư lại đều mua củi. He he, nữ lang đoán xem bán lời được bao nhiêu?” Ông ngược khuôn mặt già nua cười như hoa cúc, nói vui sướng: “Bỏ ra mười tám tấm vàng lá, bây giờ đã biến thành một trăm mười ba tấm.”

Phùng Uyển mỉm cười nhìn ông.

Làm trò trước mặt Tăng lão thúc, nàng đếm vàng lá, dù cho là người nàng tín nhiệm nhất cũng không thể bỏ qua chuyện này. Không giám sát thích hợp thì dù người thiện lương cũng sẽ không thiện lương nữa.

Sau khi đếm xong, Phùng Uyển lấy ra mười tấm vàng lá, nói: “Những bằng hữu kia của Tăng Tử phần lớn là hán tử trọng nghĩa, lần này nếu không có bọn họ giúp đỡ, chúng ta cũng không thu hoạch được nhiều như vậy. Lão thúc mang chia ổi người một tấm đi.”

Lại lấy ra hai mươi ba tấm vàng lá cất đi, Phùng Uyển cười nói: “Lão thúc, còn dư lại chôn trong trang, bên dưới giường của lão.” Nàng vốn muốn chôn cùng chỗ với số vàng lần trước, sau lại nghĩ đến thô khôn không thể đào một hang, lại thay đổi ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đề Trần Nhã Xả Giận

Tăng lão thúc là một người thật thà, dưới hành động liên tiếp của Phùng Uyển, đôi môi run đến mức không còn ra hình dạng, cả buổi trời vẫn không nói được chữ nào.

Phùng Uyển cười, nàng cho vàng lá vào trong tay áo, rồi nói: “Lão thúc, ta đi trước.” Cho đến khi Tăng lão thúc vẫn còn ngơ ngác đưa nàng lên xe thì mới tìm được tiếng nói của mình, ông lên tiếng: “Nữ lang.”

Vừa kêu ra một tiếng, Tăng lão thúc nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của ngự phu, lời kia vẫn không nói ra được.

Phùng Uyển dịu dàng lắc đầu với ông, ý bảo không cần để ý, rồi xe lập tức chạy đi.

Trong nháy mắt lại qua hai ngày.

Sáng sớm hôm đó, Triệu Tuấn bước về phía Phùng Uyển, nói: “Uyển nương,” Y khẽ nói “Chuyện kia nghĩ xong chưa?”

Y hỏi không rõ ràng, nhưng tất nhiên Phùng Uyển biết y hỏi chính là làm sao để Ngũ điện hạ tín nhiệm y một lần nữa. Nàng lắc đầu, rũ mắt đáp: “Còn chưa có, chuyện vậy thật khó.”

Đương nhiên Triệu Tuấn biết rất khó.

Y nhìn Phùng Uyển, muốn nói lại thôi, một hồi lâu, y lúng ta lúng túng nói: “Uyển nương, nàng, nàng đi Vệ Phủ thử đi, xem xem Vệ Từ Dương có biện pháp gì tốt không.”

Gần như là tiếng nói y vừa thốt ra thì Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn về phía y ngay.

Đi Vệ Phủ sao? Biết rõ có thể nàng và Vệ Từ Dương làm bậy mà làm phu chủ như y còn mở miệng muốn nàng đi Vệ Phủ sao?

Ánh mắt của nàng rõ ràng bình tĩnh trong veo như trước, nhưng Triệu Tuấn vẫn bối rối quay đầu đi nơi khác.

Một hồi lâu, Phùng Uyển nói thản nhiên: “Thiếp biết rồi.”

Triệu Tuấn gật đầu, miệng y nhếch nhếch, cuối cùng không nói câu nào, phát ổng tay áo lên xe ngựa.

Hiện tại Triệu Tuấn có ý này, Phùng Uyển lại càng không việc gì, lúc này cũng đi ra ngoài một chút.

Giữa ngã tư đường, rõ ràng là vừa qua thiên tai, nhưng nơi nơi giăng đèn hoa rất náo nhiệt. Cũng do sinh nhật bệ hạ đã đến, chúng thứ dân muốn lấy lòng nên treo đèn khắp nơi. Loại náo nhiệt vui mừng này cũng khiến cho vẻ chán chường thiên tai bị quét sạch đi.

Xe ngựa chạy qua trước cửa hàng Vũ nương mở, cửa hàng đã được khai trương lại, có một nhóm lương thực được chuyển từ xa đến, đương được mang vào trong tiệm. . . Ngày đó tuy Triệu Tuấn tức giận, nhưng sau tối đó y vẫn đến an ủi Vũ nương một phen. Cũng không biết y nói cái gì, hiện tại thần thái Vũ nương kiên định, ra vẻ như lấy hết của cải tích góp muốn cứu vãn lại bại cục.

Khi Phùng Uyển nhìn về phía Vũ nương, đúng lúc Vũ nương thấy xe ngựa nhà mình, cũng quay đầu lại nhìn.

Bốn mắt nhìn nhau, Phùng Uyển dịu dàng cười một tiếng, Vũ nương thì cúi đầu. Ngày đó trong tình thế cấp bách nàng ta trèo cần Phùng Uyển, bị bọn Mị nương và Quyên nhi chê cười. Nói chi nhiều, Vũ nương cũng cảm thấy ánh mắt Phùng Uyển nhìn về phía mình dường như mang theo sự lạnh lẽo.

Có điều nàng ta ngẩng đầu nhanh cực kỳ, từ rất xa đã khẽ chào với Phùng Uyển, rồi Vũ nương đi vào trong tiệm.

Phùng Uyển cười lần nữa, rồi nói: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Hôm đó, tất nhiên Phùng Uyển không công mà về.

Ngày hôm sau lại là một ngày xanh trong, đám người Phùng Uyển dậy thật sớm, vội vàng tắm rửa thay quần áo. Triệu Tuấn nhường xe ngựa lại cho chúng nữ.

Hôm nay các nàng muốn dâng hương... Sau thiên tai, trước thánh thọ, lạy Bồ Tát một cái cũng là chuyện nên làm.

Khi Phùng Uyển đi ra, chúng thiếp đã chuẩn bị thỏa đáng vội vàng sán lại, chúng tỳ nữ đi theo, long trọng ra khỏi phủ.

Mới vừa đi ra cửa, một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy đến, nhìn thấy chúng nữ Triệu phủ, xe ngựa kia dừng lại, một tỳ nữ kéo màn xe, ra vẻ bề trên kêu lên: “Phùng Thị A Uyển sao? Khoan vội đã, đại công chúa nhà ta muốn gặp người.”

Đám tỳ thiếp kinh hãi, đồng thời nhìn về phía Phùng Uyển. Mà Phùng Uyển còn từ từ vén màn xe lên.

Nàng nhìn thấy ả cung tỳ mũi hất lên trời, xác lảo, không kiên nhẫn nhìn mình lom lom, nàng thầm nghĩ: Thật đúng là chủ nào tớ nấy, tính cách những ả cung tỳ này cũng giống hệt với Trần Nhã.

Phùng Uyển rủ mắt, thần nhiên, kiên định lắc đầu: “Kính xin đại công chúa tha lỗi, thiếp thật sự có việc.”

Nàng kêu lên với ngự phu: “Đi thôi.” Ngự phu kia đi chung với nàng đã lâu, nghe nàng thốt ra một câu như vậy không nói hai lời lập tức vung roi, hoàn toàn nghênh ngang chạy đi.

Hành động này của Phùng Uyển khiến ả cung tỳ kia giận đến mức ghen cả hòng, ả cắn răng thầm nghĩ: Ta chưa từng thấy phụ nhân nào trong thiên hạ vô lễ như vậy.

Ả còn không dám tin nhìn chằm chằm vào hai chiếc xe ngựa càng lúc càng xa, nói thầm hận: Muốn dâng hương sao? Được, ta đi nói ngay cho đại công chúa.

Phùng Uyển nghênh ngang bỏ đi không buồn để ý như vậy, chúng tỳ thiếp lại sợ ngây người. Dường như Vũ nương lần đầu thấy Phùng Uyển như thế, lập tức tròn tròn hai mắt, nhìn nàng chằm chằm không chớp.

Mà lúc này, Phùng Uyển đột ngột căn dặn ngự phu: “Đi chậm một chút.”

Đi chậm một chút?

Ngự phu hơi giật mình, Vũ nương không nhịn được hỏi: “Tại sao?”

Phùng Uyển cười nhạt: Không phải người ta luôn muốn tìm nàng trò chuyện sao? Đã từ chối hai lần, cũng nên đến lúc để ả trút giận rồi. Có điều là chỗ nào thì phải tùy theo mình quyết định.

Tất nhiên Phùng Uyển không trả lời câu hỏi của Vũ nương.

Xe ngựa còn chưa đến gần Kim Hoàng Tự thì một chiếc xe ngựa khác đã chạy đến từ phía khác. Trong ngoài xe ngựa vang lên tiếng cười, tiếng chào hỏi của các nữ quyến.

Bên ngoài Kim Hoàng Tự lại càng xe ngựa san sát, dòng người như nước. Cây cao to lớn trải thẳng về phía chân trời, ánh nắng xuyên qua lá cây rậm rạp tươi đẹp mà ấm áp, khiến cho tâm trạng người ta thật tốt.

Phùng Uyển trong vòng vây của đám tỳ thiếp đi lên con đường núi về phía cổng chùa. Dáng người nàng xinh đẹp, khí độ ung dung, càng giống quý phu nhân hơn cả những quý phu nhân bình thường. Lập tức hấp dẫn không ít ánh mắt trông lại của đám nữ quyến, âm thầm hỏi thăm thân phận của nàng.

Cứ từ từ leo lên bậc thang như vậy, lúc thấy cửa chùa đã ở trước mắt, cuối cùng một tiếng quát vang dội mà không bình tĩnh truyền đến: “Phùng Thị A Uyển?”

Giọng nói này có sự xác lảo vênh mặt hất hàm sai khiến theo thói quen. Trong khoảng thời gian ngắn, mặc kệ là nữ quyến của nhà họ khách, hay là lang quân thanh niên đi theo dâng hương tham gia náo nhiệt, hoặc chúng thiếu niên văn sĩ đều dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Phùng Uyển cũng dừng bước, lúc nàng quay đầu lại, đám tỳ thiếp vốn vây quanh nàng lại tỉnh bơ lui về phía sau một bước, đẩy nàng lên chính giữa.

Vì vậy người khắp bốn phía chỉ nhìn một cái thì hiểu ngay là nàng.

Phùng Uyển quay người lại, hai tay nàng khép lại cho vào trong tay áo, vòng eo thon được thắt rất chặt, đai lưng thật dài phất phơ theo gió. Đột nhiên nhìn lại, Phùng Uyển đứng trên bậc thang như vậy lại giống với quý nữ người Tấn trong bức bích họa, sang trọng duyên dáng khôn tả.

Phùng Uyển mỉm cười, khẽ nhún chào với người đến, nói: “Tham kiến đại công chúa điện hạ.”

Lời vừa thốt lên, tiếng ồn ào đã dậy lên khắp nơi. Lần này, không chỉ là tỳ thiếp Triệu phủ, ngay cả tất cả mọi người cũng lui về sau một bước, nhường lại

chỗ cho người đến.

Trần Nhã trong vòng vây của bọn cung tỳ hộ vệ bước về phía Phùng Uyển.

Trong thoáng chốc, ả xông đến trước mặt Phùng Uyển.

Đứng dưới bậc thang, ả ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển chăm chăm, tiếng nói vang dội đến mức hơi thô lỗ, mang theo sự chế giễu: “Thật là đúng dịp, bây giờ cuối cùng Triệu phu nhân đã có rảnh rồi rồi.”

Phùng Uyển rũ mắt mỉm cười, không đợi nàng mở miệng, Trần Nhã đã lớn tiếng quát khê: “Thu hồi lại nụ cười khiến người khác ghê tởm kia của ngươi cho bản công chúa.”

Lời thóa mạ không chút khách sáo, đưa đến ánh mắt kinh ngạc bốn phía càng dữ dội hơn. Mọi người lui về sau một bước lần nữa, mang về mặt khác nhau nhìn chăm chăm về phía Phùng Uyển.

Phùng Uyển vẫn cười thản nhiên như cũ, nàng đưa ngón tay mảnh mai ra, sửa sang lại mái tóc bị gió thổi rối. . . Trong thoáng chốc này, mọi người trực giác được, so sánh với Phùng Uyển ung dung phong thái hơn người, thì gương mặt của Trần Nhã có lẽ cao hơn một bậc. Nhưng khung xương ả thô to, vóc người Phùng Uyển thon thả, ả lại cao hơn Phùng Uyển nửa cái đầu, chiều cao xấp xỉ với một trưởng phu người Hán bình thường. Quan trọng nhất là, mắt trắng dã, khuôn mặt to mà không có thịt, dù là khí chất hay là tướng mạo, không hề dính líu gì đến thông minh thanh nhã, ung dung phóng khoáng cả. Vì vậy, ả đứng trước mặt Phùng Uyển, tuy là gương nanh múa vuốt, nhưng lại khiến người ta cảm giác Phùng Uyển mới thật sự là công chúa.

Phùng Uyển vuốt vuốt đầu tóc, nói dịu dàng: “Công chúa nói xong rồi ạ.”

Dứt lời, nàng khê nhún chào đại công chúa, không nói thêm gì, cũng không nhìn ả nữa, cứ như thể quay người, tiếp tục đi về phía công chúa. Lễ đường nhiên này, sự yên lặng này dường như khiến đại công chúa ngạc nhiên đứng ngây ra. Cho đến lúc này, ả mới hoàn toàn tin tưởng lời nói của các cung tỳ.

Mắt thấy Phùng Uyển sắp đến trước công chúa, đại công chúa hét lên một tiếng, “Đứng lại cho ta”, ả cũng hùng hổ xông đến trong tiếng hét chói tai. Mới vừa đến gần, tay phải ả giơ lên, một cái tát liên nặng nề vung về phía Phùng Uyển. Đại công chúa tát người ta đã quen, nên cái tát này vung ra vừa trôi chảy vừa mạnh mẽ.

Mắt thấy sắp đánh trúng mình, tay phải của Phùng Uyển đưa ra nhanh như chớp, giữ chắc cổ tay của đại công chúa lại trên đỉnh đầu. Phùng Uyển nhìn chăm chăm đại công chúa, lên tiếng nhắc nhở, nói lạnh lùng: “Đại công chúa, trước mặt bề tôi, xin hãy tự kiềm chế.”

Vốn cái tát này của đại công chúa chỉ là hành động bản năng vì tức giận nàng không nghe theo lời. Hôm đó sau khi bị hai trưởng bối răn dạy, ả từng bị cảnh cáo không được vô cớ nhắm nhằm làm khó hoặc hăm hại Phùng Uyển.

Nhưng bây giờ, Phùng Uyển lại giữ lấy cổ tay ả, dứt khoát cắt ngang cơn giận của ả. Lòng này dày rậm của đại công chúa nhướng lên một cái, đôi mắt tròn trĩnh nhìn chăm chăm kêu lên: “Phùng Thị A Uyển, ngươi thật to gan.”

Phùng Uyển hoàn toàn không nhìn thấy cơn thịnh nộ của ả, nàng nhìn chăm chăm vào đại công chúa, cười nhạt, giọng nói còn uy nghiêm hơn cả ả: “Thánh thọ bệ hạ sắp đến, đại công chúa nhất định phải làm Bô Tát không vui vào lúc này sao?”

Lời này vừa thốt ra, Trần Nhã giật mình. Những hộ vệ cung ty kia vốn bước đến gần đều dừng bước. Dù là đại sư sa đà đang đi về phía này, hai tay cũng chấp lại, hô lên Phật hiệu.

Trong trận nghị luận khe khẽ, Phùng Uyển buông cổ tay đại công chúa ra, quay người lần nữa.

Đại công chúa đưa mắt nhìn bóng lưng thẳng tắp, phong thái xinh đẹp đi về phía chùa của Phùng Uyển.

Ả nhắc chân theo bản năng, mới vừa đi được hai bước lại có hơn mười mấy đôi mắt nhìn ả chòng chọc. Những ánh mắt này cũng thuộc về những tín đồ, các nàng đang nhìn chăm chăm đại công chúa cảnh giác, giống như là đề phòng ả quấy rối trước mặt bề tôi.

Đối diện với những ánh mắt này, một hồi lâu đại công chúa mới kịp phản ứng, gương mặt trắng nõn của ả thoáng cái đỏ bừng, cất giọng lên, đại công chúa không kiềm được quát tháo: “Phùng Thị A Uyển, ngươi đứng lại cho bản công chúa.”

Tiếng quát lên như sấm, vang rền cả bốn phía.

Trong tiếng quát, Phùng Uyển không đứng lại, lưng nàng thẳng tắp như cũ, hai tay chấp lại, ung dung, đáng vẻ mảnh mai đi thẳng từng bước về phía trước.

Cũng là những tín đồ ào ào đi đến, bọn họ chắn phía trước đại công chúa, ngăn ngừa ả sẽ làm ra việc khiến Bô Tát nổi giận. Lúc này, một cung tỳ nói cẩn thận: “Đại công chúa, hay là chúng ta đợi lát nữa đi.”

Tuy cung tỳ kia nói cẩn thận, nhưng trong mắt đại công chúa là cơn giận không có chỗ để phát tiết, nghe vậy, ả chợt quay người, giơ bàn tay lên, liền cho cung tỳ kia một bạt tai nặng nề: “Bốp...” Một tiếng giòn vang, mang theo sự độc ác quá mức rõ ràng, vang vọng cả trời đất.

Một cao tăng mặc áo cà sa đỏ bước ra khỏi chùa, ông từ từ đi đến mặt đại công chúa, hai tay chấp lại, sau khi niệm một Phật hiệu, từ từ nói: “Phật môn

thanh tịnh, chúng sinh đều tự tại... thí chủ, mời trở về đi.”

Đây là ông đang đuổi người.

Vậy mà ông đang đuổi đại công chúa đi.

Dĩ nhiên, làm một đại sư hết lòng theo đạo Phật được thiên tử thân phong, ông có quyền này, cũng có cam đảm này.

Giương mặt đại công chúa thoáng cái đã đỏ tía... Đây là nhục nhã.

Sắc mặt ả sa sầm, nói cả giận: “Người biết bản công chúa là ai không?”

Cao tăng niệm Phật hiệu lần nữa rồi nói: “Thí chủ là ai có liên quan gì với lão nạp đâu? Có liên quan gì đến Bồ Tát đâu?”

Đại công chúa ghen hờn.

Ả lại muốn quát mắng thì một tiếng nói vang lên: “A Nhã, trở về.”

Bốn tỷ nữ vây quanh một phu nhân trung niên đi đến, bà bước nhanh đến trước mặt đại công chúa, nói hơi tức giận, cũng hơi xem thường: “Đây là Phật môn thanh tịnh, sao người có thể nào loạn đến đây chứ hả?”

Phu nhân trung niên nhìn xung quanh một vòng, hạ giọng nói giận dữ: “Người xem thử xung quanh thật không biết chuyện sao.”

Vô số ánh mắt xem thường còn mang theo sự không vui xung quanh đang hướng về phía bên này.. Lần này đến dâng hương đâu chỉ có một hai vị phu nhân chứ?

Lúc đại công chúa từ giận chuyển thành ngượng, sắc mặt càng đỏ tía thì một cung tỷ đi đến phía sau ả, nói nhỏ nhỏ: “Đại công chúa đừng vội tức giận, chỗ này không nên, chúng ta trở về rồi tính tiếp.”

Ả nhẹ nhàng kéo kéo đại công chúa, sau khi khuyên can, lại nói với vị phu nhân trung niên kia: “Ngài tha lỗi, thật sự là Phùng Thị A Uyển kia không biết trời cao đất rộng, lại dám xem thường công chúa nhà ta, có bao giờ công chúa gặp phải phụ nhân to gan vô lễ như thế chứ? Ngài cũng biết công chúa là một người tính thẳng thắn, công chúa giận lên là quên mất đây là đâu.”

Cung tỷ này nói cũng là sự thật, cả đời đại công chúa này thật đúng là chưa từng bị bất cứ kẻ nào ngang ngược xem thường như vậy... Cái kiêu đến từ Tần, từ thế gia Vương – Tạ, đến từ danh sĩ phong lưu quyền quý thấp hèn, làm theo ý mình này đối với người ương ngạnh lớn lối như ả thì thật sự là chẳng khác gì châm dầu thêm lửa. Phu nhân trung niên kia làm sao bình tĩnh nghe chuyện này? Bà để ý chẳng qua là ánh mắt xem thường bốn phía nhìn đến, chẳng qua là các đại sư không vui.

Bà lập tức nhíu mày ra lệnh: “Dẫn công chúa nhà người về.” Nhìn chằm chằm công chúa nổi giận không thôi, thở hổn hển, mấy lần muốn há miệng nói chuyện, phu nhân trung niên quát khê: “Ta sẽ đi bẩm chuyện này, để cho người ta quản giáo người cho tốt.”

Dứt lời, phu nhân trung niên quay người, sai bước đi về phía cổng chùa.

Bà vừa đi, tất cả mọi người cũng đi, trong thoáng chốc liền bỏ rơi đám người đại công chúa lại phía sau.

Giờ khắc này, dù cho có người nhìn về phía ả, có người nói chuyện, nhưng ánh mắt kia, giọng nói kia cũng là chứa sự không tán thành.

Tuy đại công chúa ương ngạnh, nhưng dù sao cũng là thiếu nữ tuổi thanh xuân, đối với người đến tuổi như nàng mà nói thì rất dễ ý ánh mắt của người khác phái. Giờ phút này đối diện với một đám thanh niên anh tuấn như tránh bò cạp, gương mặt đại công chúa hết trắng rồi lại đỏ, tím rồi lại xanh, giận đến mức không ngăn được nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ai Khinh Bạc Ai?

Phu nhân trung niên vừa vào cửa chùa thì liền đi tìm Phùng Uyển như vô ý như cố ý.

Nhìn lướt vài nơi, ánh mắt bà tập trung lại.

Chậm rãi bước đến quỳ xuống Phật Đà, nhìn thấy Phùng Uyển đang chấp hai tay, mắt khép hờ, miệng đọc lầm bầm.

Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, gương mặt thiếu phụ trẻ tuổi nhã nhặn, lịch sự và dịu dàng.

Phu nhân trung niên đứng bên cạnh nàng, hai tay cũng chấp lại, khi Phùng Uyển mở mắt ra, tiếng nói bà bình thản vang lên, “Triệu phu nhân?”

Nghe thấy tiếng kêu, Phùng Uyển quay đầu.

Dù cho bị một người không quen biết đột ngột kêu tên, thiếu phụ kia cũng không thấy sợ hãi, không thấy bối rối. Nàng nhìn sang với đôi mắt vô cùng xinh đẹp, vô cùng tĩnh lặng, tập trung lắng nghe.

Khoe môi phu nhân trung niên hơi nhếch, bà nói ôn hòa: “Mới vừa rồi đại công chúa đối với cô như thế, cô có giận không?”

Bà hỏi rất ôn hòa, rất hữu nghị.

Nhưng nhìn một cái đã nhận ra thân phận nàng. Tất nhiên Phùng Uyển biết bà đang thăm định mình.

Phùng Uyển rũ xuống hai mắt, nói ôn hòa khe khẽ: “Tức giận là tức giận. . . Nhưng Bò Tát đang nhìn, giữa ta và đại công chúa lại không có thù hận thật sự.”

Giống như nàng không biết thân phận phu nhân này, sau khi trả lời một câu, lại chỉ tiếp tục quay đầu về phía Bò Tát, hai tay chấp lại lần nữa, lẩm bẩm tụng kinh: “Thù ký nội tâm giả, tắc tri tham tướng, sân tướng, cập ngu si tà kiến tướng; tri thiện, tri bất thiện, tri vô ký, tri tâm lao lự chùng chùng chur khổ. Chúng sinh tâm thể, tông bản dĩ lai, bất sinh bất diệt, tự tính thanh tịnh, vô chướng vô ngại, do như hư không, ly phân biệt cố. Bình đẳng phổ biến, vô sở bất chí, viên mãn thập phương, cứu cánh nhất tương, vô nhị vô biệt, bất biến bất dị, vô tăng vô giảm.” (Loyal Pang: Đừng hỏi mình cái này, mình không biết dịch kinh phật chỉ biết nó trong một bài giảng ký kinh chiêm xét thiện ác nghiệp báo thôi.)

Tiếng tụng kinh của Phùng Uyển ôn hòa nhẹ nhàng. Phu nhân trung niên nhìn về mặt tĩnh lặng đến hiền hòa của Phùng Uyển, nghe nội dung nàng tụng, thâm nghĩ: Hóa ra là tín đồ thành kính.

Cũng là tín đồ thành kính, hành động mới vừa rồi của nàng giống như trong kinh phật đã dạy, “tự tính thanh tịnh, vô chướng vô ngại, bình đẳng phổ thông” chứ không phải là một kẻ bán tính lòng dạ sâu xa, xử sự xảo trá làm ra.

Nghe tiếng tụng kinh tĩnh lặng rõ ràng của Phùng Uyển bên cạnh, phiền não về điều này trong lòng của phu nhân trung niên kia đã dần dần biến mất, dần dần chuyển thành bình thản. Từ từ hai tay bà chấp lại, cũng cùng đọc thầm kinh văn giống Phùng Uyển.

Khi phu nhân trung niên mở mắt ra lần nữa, Phùng Uyển đã lặng lẽ rời đi.

Nàng đi ra khỏi cửa chùa.

Vào lúc này, chúng tỳ thiếp còn chưa ra, hai ngự phu đang tán gẫu câu có câu không bên cạnh xe ngựa.

Nhìn về phía bọn họ một cái, Phùng Uyển men theo lối đi trong rừng cây, đi về phía chân núi.

Hai bên đường núi nơi nơi đều là người đi đường, thỉnh thoảng có nam nữ trẻ tuổi tay nắm tay quần lấy nhau chui vào trong rừng núi. Cũng có người bị tiếng bước chân của Phùng Uyển dọa sợ lo đầu ra, nhìn thấy một phụ nhân dịu dàng, nhã nhặn, lịch sự như vậy, những người đó lại không buồn để ý, tiếp tục vui sướng.

Thấm thoát, Phùng Uyển đã đi đến nơi đường núi vắng người.

Cúi đầu đi một hồi, chợt cảm thấy bốn phía yên tĩnh kinh người, Phùng Uyển ngẩng đầu lên, quay người, lại muốn đi trở về.

Đương lúc này, cánh tay nàng đau nhói, nhưng bị một người đột ngột chế trụ. Ở trong mộng trải qua cái chết thảm như vậy, bị người chế trụ thể này thật sự là bóng ma của Phùng Uyển. Nàng lập tức cúi đầu ra sức vùng vẫy, hai chân đá loạn xạ, hể miệng muốn hét lên thất thanh.

Đương nhiên Phùng Uyển phản kháng kịch liệt ngoài dự liệu của người đó. Đột nhiên người đó ép chặt Phùng Uyển vào thân cây khô, dùng thân thể và tay trái giữ yên tứ chi của nàng, nhìn thấy nàng muốn mở miệng kêu to, bàn tay phải bịt kín miệng nàng lại.

Phùng Uyển cắn thật mạnh.

Trong thoáng chốc, mọi mùi máu tươi tràn ngập vào mũi. Mà mùi này cũng khiến cho Phùng Uyển gần như điên cuồng tỉnh táo lại, nàng mở hai mắt ra.

Nàng đối diện với một đôi mắt.

Đôi mắt này vốn là dài xếch lên, sóng mắt lưu chuyển, trong nét quyến rũ còn mang theo huyết sắc, lại càng như hữu tình như vô tình. Nhưng giờ phút này, tình ý trong mắt đã mất hết, có, chẳng qua là tức giận và lên án thôi.

Liếc xéo nàng, tiếng nói hơi khàn của chàng thiếu niên tức giận quát khẽ: “Nàng điên rồi à?” Giọng nói lại hơi có chút uất ức.

Ta nào biết đâu là chàng chứ?

Phùng Uyển mím môi, thả lỏng cơ thể. Hóa ra nàng quá căng thẳng, nên vừa thả lỏng thì cả người lại mềm rũ ngã về phía thiếu niên.

Không đúng, phải nói là chàng vốn đè nàng vào thân cây khô, nên vừa thả lỏng, da thịt ảm áp, nhịp tim đập hơi nhanh, còn có hơi thở hơi thô giữa chàng và nàng lại quyện vào nhau rõ ràng.

Bất tri bất giác, trong rừng cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Thiếu niên chẳng hề có tâm tư buông nàng ra, chàng vẫn áp chặt nàng như cũ, nhũu mảy hỏi: “Vừa mới xảy ra chuyện gì mà bỗng rồi sợ hãi đến dạng này?”

Phùng Uyển lắc đầu, nói yếu ớt: “Ai bảo chàng tự dưng nhảy ra.”

Thiếu niên cười khẩy một tiếng, “Nàng cũng quá nhát gan rồi.” Nói đến đây, giọng nói của chàng mang theo một chút nghi ngờ, “Không đúng, tại sao nàng phải sợ như vậy? Lẽ nào trước kia nàng từ bị người ta bắt như thế à?”

Phùng Uyển vội lắc đầu.

Nàng lắc quá kịch liệt, khiến cho chàng càng lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm.

Một hồi lâu, Phùng Uyển buồn phiền nói: “Đừng hỏi.”

Chàng khẽ hừm một tiếng, thốt lên: “Nàng cho rằng ta cảm thấy rất hứng thú với chuyện trước kia của nàng sao?”

Phùng Uyển đã sớm quen với lời nói lạnh nhạt như vậy của chàng, cũng không để ý, chẳng là tò mò hỏi: “Chàng chạy đến đây làm gì?”

Mây kiếm của thiếu niên nhướng lên, nói hờ hững: “Không phải là cái thứ ngu phụ Tử công chúa kia sao? Mấy ả dâng hương thì dâng hương thôi, không nên ép ta cũng đến đây. Sau khi hẹn ta đến đây, mà còn...”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng ửng đỏ, có chút khó nói.

Lẽ nào chàng bị khinh bạc sao?

Phùng Uyển tò mò, nàng mới vừa chớp mắt vài cái, lại đối diện với ánh mắt lạnh lùng hung tợn của chàng, ơ một tiếng, nàng nhanh chóng cúi đầu xuống.

Chàng nhìn Phùng Uyển lom lom, nén giận giải thích: “Ta đường đường là trượng phu, các ả có thể làm gì ta chứ?”

Phùng Uyển liên tục gật đầu không ngừng.

Thấy hài lòng với thái độ nàng, thiếu niên hừ một tiếng, lửa giận vơi đi.

Một hồi lâu, Phùng Uyển lại khe khẽ mở miệng lần nữa: “Chàng đè ta.”

Nàng nghĩ, những lời này của nàng rất bình thường.

Chân mày chàng cau lại, giống như bị nàng nhắc nhở, chàng nghiêm túc quan sát Phùng Uyển.

Chàng áp chặt nàng như vậy, khoảng cách hai khuôn mặt cách nhau chưa đến ba tấc. Trong tình trạng này, Phùng Uyển thật sự không chịu được ánh mắt sáng quắc, đầy quyền rũ, trời sinh hút hồn người kia.

Nàng đỏ bừng cả mặt, đầu cổ cúi xuống thật thấp, suýt nữa là đụng đến bộ ngực.

Thật sự không chịu được nữa, Phùng Uyển khẽ kêu lên: “Đừng nhìn ta như vậy.”

“Ta nhìn nàng làm sao?” Trong giọng nói của chàng mang theo nụ cười, khàn khàn hấp dẫn.

Phùng Uyển cắn cắn môi, lúc nàng đang suy nghĩ trả lời thế nào. Đầu của chàng lại đột ngột kề đến, hít thật sâu trên cổ nàng.

Sau đó chàng nói thầm: “Tuy là đáng vẻ nàng chả ra sao, nhưng mà mùi trên người nàng ngửi thoải mái hơn mấy phụ nhân kia nhiều.”

Trong tiếng nói thầm, chàng vẫn còn tiếp tục hít vào. Vừa ngửi vừa cọ như vậy, bỗng đột ngột chàng le lưỡi liếm một cái lên động mạch dưới tai của nàng.

Trời ạ!

Hai chân Phùng Uyển bủn rủn, suýt nữa ngồi tại chỗ. Bị chàng mạnh mẽ dùng hai bàn tay nhắc lên, Phùng Uyển cắn răng khẽ nói: “Vệ Từ Dương!” Trong cơn tức giận, nàng cũng bất chấp hết mọi thứ, “Chàng cũng quên mất đáng vẻ chàng thế nào à! Ta cũng không phải là lão bà bảy tám mươi, làm sao chịu được kiểu này, kiểu này...”

Câu nói tiếp cuối cùng cũng biến mất tăm hơi.

Phùng Uyển khẽ nói một lúc lâu, thấy chàng vẫn đề chặt mình không hề hối lỗi, lại ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu nàng lại đối diện với đôi mắt phượng quyền rũ, huyết sắc mờ mờ của chàng. Chàng nghiêng đầu, nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt. Đường lúc Phùng Uyển nghi ngờ, chàng mở miệng nói: “Nói đi, sao nàng không nói?”

Phùng Uyển cắn răng.

Chàng không nhìn nàng giận dữ, tiếp tục chăm chú nhìn nàng bằng đôi mắt hút hồn kia, cũng thì thầm “Giọng nói của nàng như nước, rất êm tai, ta thích.”

Lời này vô cùng chân thành.

Chân thành đến mức khiến Phùng Uyển cảm thấy hơi không thật.

Nàng tròn to mắt, nén cơn giận, nhìn thẳng vào chàng chăm chăm.

Đang nhìn nhìn, tay phải nàng giờ lên, đặt lên trán của chàng.

Trán chàng hơi nóng.

Lúc này chàng thiếu niên đang đề nàng bỗng cọ cọ, vừa cọ một cái nàng đã cảm giác được rõ ràng có một thứ cứng rắn chống vào bụng mình.

Về một cái khuôn mặt Phùng Uyển ngượng đến đỏ bừng.

Có điều trong ánh mắt trong veo sáng ngời của nàng có thêm vào một tia nghi ngờ.

Đưa tay ấn lên trán chàng, sau đó đề lên lồng ngực chàng, rồi lại nhìn về phía mặt chàng. Chỉ thấy môi chàng đỏ thắm, mắt đang nhìn mình hơi si mê, hơi thờ của chàng phả ra nóng rực cũng không thích hợp.

Nhú mày lại, Phùng Uyển khẽ nói: “Chàng bị bỏ thuốc?”

“Bỏ thuốc?” Chàng chau đầu mày, như hơi không giải thích được.

Từng cử chỉ hành động của chàng thoát nhìn vô cùng thanh tĩnh như thường, nhưng lại dán chặt lấy mình không nỡ buông ra, còn có hai gò má ửng đỏ, trong mắt hiện lên vẻ si mê, cũng khiến Phùng Uyển cảm giác không đúng.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vang lên.

Phùng Uyển rung mình, vội vàng khẽ nói: “Núp đi.”

Nàng nhìn thẳng chàng, vẻ mặt kiên định.

Chàng nhìn thẳng vào nàng chăm chăm, chân mày còn đang chau lại, nhưng người đã hành động, chàng nhắc nàng chuyển đến sau sườn núi.

Ném nàng lên cỏ, sau đó, cả người chàng lại không xấu hổ nhào đến, cứng rắn đề chặt nàng như cũ.

Phùng Uyển kinh hãi, vừa muốn vùng vẫy thì chàng đã nói thì thầm “Thật là thoải mái.”

Giọng nói hơi ngốc nghếch.

Phùng Uyển hoàn toàn khăng định, chàng thật sự đã bị bỏ thuốc.

Tiếng bước chân phía sau đã càng ngày càng gần.

Chỉ chốc lát, một tiếng nói nữ tử vang lên, “Rõ ràng là chạy về phía này.”

Tiếp theo, một tiếng nói nam tử vang lên, “Chắc chắn được lực đã phát tác. Phải tìm ra hắn.”

À kia hỏi bắt an: “Công phu của người này cực cao, lại bướng bỉnh, nếu biết chúng ta bỏ thuốc, chỉ sợ là sẽ không chịu bỏ qua.”

Nằm từ kia cười dâm dăng, nói: “Yên tâm, thuốc kia lấy được từ hoàng thất Kiến Khang, không tra ra được đâu. Lại nói, không phải là Tứ công chúa hẹn hắn sao? Liên quan gì đến chúng ta chứ?”

Phùng Uyển nghe đến đây, âm thầm kinh hãi, trong lúc bất chợt trước ngực lại tê dại một trận.

Nàng cúi đầu xuống.

Lại thấy không biết từ lúc nào chàng đã trượt xuống. Mặt chàng đặt lên ngực nàng, dĩ nhiên cảm thấy nơi đó mềm mại ấm áp. Chàng đang nhắm mắt lại,

thoải mái cọ tới cọ lui.

Vào một cái, gương mặt Phùng Uyển ngượng đỏ bừng lên.

Nhưng nàng vẫn không thể cự quây, chẳng những không thể nhúc nhích, mà nàng còn phải nhìn chăm chăm kẻ đang cọ xát lung tung trên người mình, phòng ngừa chàng không cẩn thận phát ra tiếng.

Trong tiếng tìm kiếm lao xao, nam tử kia có vẻ hơi không kiên nhẫn, y tức tối nói khẽ: “Sao lại để cho hắn chạy thoát chứ? Thật là không dùng được.”

Á kia nói oan ức: “Điện hạ, thật sự người đó không có hứng thú với nữ nhân, Thất nhi cũng đã sắp coi hết y phục, chẳng những hắn thờ ơ, còn đưa tay tát nàng một cái, đẩy ra rất xa. Không chỉ là nàng, mấy người bọn nô tỳ cũng bị đánh, hắn vừa đánh vừa nói bọn nô tỳ là nữ nhân xấu xí.”

Á kia nói dè dặt: “Điện hạ, có phải là hắn thích trượng phu hay không?”

Điện hạ kia lạnh lùng nói: “Không thể nào! Cái tên ngu ngốc lão Ngũ kia từng có giao hẹn với hắn, vì vậy chưa đụng đến hắn. Về phần người khác không được hắn chú ý nhiều, nhưng thật sự gần gũi thân cận với hắn thì cho đến nay chưa nghe thấy ai!”

Dừng một chút, y lại nói trầm ngâm “Hình như ta từng nghe y vô cùng chán ghét phụ nhân, người có thể đụng vào ngón tay y cực kỳ hiếm. Lúc trước ở trong cung từng có cung nữ nhào vào người hắn bị đánh đến phun máu.”

Hai người vừa nói vừa tìm, vòng tới vòng lui đều ở vùng lân cận. Dĩ nhiên bọn họ biết chuyện này không thể để lộ ra ngoài sáng, cũng không gọi hộ vệ tỳ nữ gì cả, hai người cứ như thể vừa tìm vừa lục soát.

Đúng lúc này, Phùng Uyển cứng đờ.

Nàng từ từ quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào, chàng lại trượt lên. Giờ phút này, chàng đang cúi đầu, hai tay sờ từ lồng mày nàng, đến mắt của nàng, rồi lại sờ đến môi nàng.

Chàng sờ cũng thôi, nhưng lại giống như một chú chó con, sờ soạng vài cái, chàng lại kề đến ngửi một cái, ngửi cảm thấy mùi vị không tệ, còn le lưỡi ra liếm một cái.

Như lúc này, chàng nhẹ nhàng liếm bờ môi Phùng Uyển, chiếc lưỡi đỏ đẹp để kia vén môi trên của nàng lên, theo đường môi, từ nhân trung phác họa đến khóe môi.

Hơi thở chàng ấm áp từng chút từng chút phá vào mặt Phùng Uyển theo hành động khinh bạc của chàng.

Phùng Uyển giống như cương thi, trong cảnh không thể cự quây, cuối cùng hứng thú của chàng chuyển đến ngực của nàng.

Trong lúc chàng vừa sờ vừa ấn xuống hõm xương quai xanh, Phùng Uyển quay đầu đi nơi khác.

Gương mặt nàng ngượng đến đỏ bừng, trong mắt cũng hơi ươn ướt. Lúc này nàng thật không nói được là mình tức giận, hay là xấu hổ, hay là gì nữa.

Nàng chỉ biết, thân thể của mình càng lúc càng mềm rũ...

Nơi hai người nằm là khuất sâu trong sườn núi, phía trên bị lùm cây che kín.

Hai người kia sau khi đã lâu không tìm được, cuối cùng quay người bỏ đi.

Mà lúc này, chàng thiếu niên đang nghiên cứu Phùng Uyển tỉ mỉ, cũng đã nằm trên người nàng ngủ khì.

Đừng xem hình thể chàng cao to cũng không lộ ra vẻ cường tráng, nhưng chàng lại đề chặt cương quyết vô cùng, hai tay còn nắm lấy tay hai tay Phùng Uyển theo bản năng, khiến cho nàng không thể làm sao vùng thoát ra được.

Giống như một con giun, sức lực kẹp ngay eo cũng rất lớn, Phùng Uyển buông xuôi.

Nàng dứt khoát nhắm hai mắt lại, cũng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, một đôi mắt lạnh lùng đang nhìn nàng chăm chăm.

Phùng Uyển mở mắt ra.

Bốn mắt nhìn nhanh, chàng thiếu niên đã sớm đứng thẳng, tuyết mỹ giống như là áng mây trôi tại chân trời đang lạnh lùng nhìn nàng lom lom.

Lẽ nào chàng còn tưởng rằng mình chiếm lợi chàng chăng?

Phùng Uyển nổi giận lên, đương muốn nói chuyện, thì chàng lại khề khàng, giọng nói cuốn hút lạnh lùng truyền đến: “Sau này không cho lên giường với tên phu chủ kia của nàng!” Cũng không đợi Phùng Uyển trả lời, chàng vung ống tay áo, ngạo nghễ bỏ đi.

Chương 62: Không Phụ

Nhìn bóng lưng chàng lướt đi, đột nhiên Phùng Uyển rất muốn nói gì đó.

Nàng bò dậy từ trên mặt đất, lao đảo đuổi theo. Mắt thấy xiêm y của chàng không ngay ngắn, đầu tóc rối bời đi ra rừng cây, Phùng Uyển kêu lên: “Xiêm y chàng rối loạn.”

Bước chân của chàng thiếu niên cứng đờ.

Chàng đứng tại chỗ không nhúc nhích một lúc lâu, rồi kiên quyết quay người, bước đến trước mặt Phùng Uyển.

Giơ hai tay ra về phía nàng, chàng ra lệnh: “Chỉnh lại cho ta.”

Mệnh lệnh của chàng cứng rắn mạnh mẽ, nhưng khi ánh mắt chàng chuyển dời đến trên mặt Phùng Uyển, nhìn vào tóc mai rối tung, mặt nàng đỏ ửng, ánh mắt chàng lại chuyển đi, nghiêng tức nghiêng đầu nhìn về phía bầu trời bên trái.

Phùng Uyển nhìn chàng chằm chằm.

Nàng cắn cắn môi, cuối cùng vẫn nén giận, tiến lên chỉnh thường phục của chàng, lại rút ra trâm ngọc bới tóc, xõa tóc chàng xuống.

Trâm ngọc vừa kéo ra, mái tóc đen như nước, rũ xuống mặt Phùng Uyển.

..... Gió lướt đến, tóc đưa hương, vạt áo dài bay phấp phới.

Bất tri bất giác, hơi thở của nàng lại hòa quyện vào hơi thở của chàng lần nữa.

Phùng Uyển rũ mắt, dùng ngón tay chải mái tóc đen của chàng.

Lúc ngón tay nàng chải đến bả vai chàng, thiếu niên đột ngột đưa tay giữ lấy cổ tay nàng.

Chàng không quay đầu lại, chỉ nắm chặt lấy cổ tay nàng.

Phùng Uyển ngẩng đầu, đương lúc muốn mở miệng, chàng đột ngột hất tay nàng ra, cứ để tóc xõa như vậy vội vàng đi ra phía ngoài.

Phùng Uyển há miệng muốn kêu, nhưng thấy bóng lưng chàng chạy đi quá mau, thì lại im miệng... Bỗng chốc cơn giận của nàng cũng mất đi.

Một hồi lâu sau, Phùng Uyển phục hồi lại tinh thần, nàng tìm được một con suối ngay khe núi, rửa sơ mặt mày, rồi đi về phía xe ngựa.

Lúc này đã sau giờ Ngọ, chúng tỳ thiếp Triệu phủ đã tụ tập ở cửa, đã sớm chờ mất kiên nhẫn.

Nhìn thấy Phùng Uyển đi đến, Mi nương vội nói: “Mau gọi bọn họ về, nói phu nhân đã trở lại.”

Phất nhì và đám người Vũ nương thì vội vàng xông đến, các nàng kinh ngạc đánh giá thường phục dính bùn của Phùng Uyển, tóc đã chải qua lần nữa và góc váy có nếp nhăn, ánh mắt chớp động nhưng không ai nói gì.

Phùng Uyển phối hợp đi về phía xe ngựa, khẽ nói: “Ta đã ra từ sớm, đụng phải người khác ở trên đường núi nên bị ném vào khe núi.”

Chúng nữ đồng thời hô lên kinh sợ, lúc ánh mắt lướt đến Phùng Uyển, tiếng hô kinh sợ kia nhỏ đi một chút.

Vũ nương hỏi: “Phu nhân, phu nhân, không biết người đó là ai?”

Phùng Uyển lắc đầu, nói: “Không nhìn thấy rõ, đoán rằng lúc vô tình đụng phải.”

Lời nói này của nàng vừa thốt lên, chúng nữ nhìn lẫn nhau một cái, nghĩ thầm: Chùa này cũng không phải là phố xá sầm uất, nào có chuyện trong lúc vô tình đụng phải người chứ? Xem ra phu nhân vừa đắc tội chính là đại công chúa thích gây thù, sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được?

Vốn là nếu như Phùng Uyển cứ nói chắc chắn là đại công chúa làm, không chừng các nàng sẽ hoài nghi đáng về hiện tại của nàng là có chuyện khác. Nhưng bây giờ nàng nói là trong lúc vô tình đụng phải, vậy tất nhiên là bị người ta báo thù rồi.

Phùng Uyển như không biết chúng tỳ thiếp đang tụ tập bên nhau bàn luận, nàng ngồi lên xe ngựa, kéo màn xe xuống.

Chỉ chốc lát, xe ngựa chạy đi.

Ngồi trong xe ngựa, hai mắt Phùng Uyển vẫn sáng kinh người như cũ, nàng nhìn phía trước chăm chăm, vẻ mặt hơi hốt hoảng.

Triệu Tuấn không có ở trong phủ, sau khi Phùng Uyển tắm rửa thay quần áo, xõa mái tóc dài ẩm ướt ngồi trong phòng ngủ. Ánh nắng xế chiều chiếu xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào người ngồi quỳ trên sập, Phùng Uyển tự mình châm trà ỳnh, trên người nàng có cảm giác yên tĩnh khó tả.

Lúc này tiếng nói yếu ớt của Phát nhi truyền đến, “Phu nhân, đốt hương không?”

Tiếng nói này thật yếu ớt, giống như chứa đầu ưu thương và đau khổ... Đúng rồi, hôm qua cha của ả đã đến, xem ra mẫu thân ả lại bệnh nặng rồi.

Phùng Uyển hồ hững “ừ” một tiếng, nói: “Đàn hương đi.”

Tiếng sột soạt vang lên.

Chỉ là chút hương mà thôi, tiếng động kia vang lên một trận xon, lại là tiếng bước chân đi tới đi lui không ngớt bên tai.

Cũng không biết qua bao lâu, trong lúc bất chợt, một tiếng “phịch” vang lên, có người nặng nề quỳ trên mặt đất.

Chỉ thấy Phát nhi quỳ gối trước mặt Phùng Uyển, sau khi quỳ gối đi hai bước, ả đập đầu rầm rầm rồi ngẩng lên.

Phùng Uyển vờ như bị hành động kịch liệt của nàng dọa sợ nhảy dựng, đầu mày chau lại, Phùng Uyển hỏi: “Sao vậy?” Trong giọng nói ả chứa sự mất kiên nhẫn.

Phát nhi nghe ra nàng mất kiên nhẫn.

Ả cắn chặt môi, rung giọng nói: “Phu nhân, người cứu mẫu thân nô tỳ đi. Phu nhân, người là một người từ thiện, chỉ có người mới có thể cứu mẫu thân nô tỳ thôi.”

Phùng Uyển nhìn về phía Phát nhi đập đầu đến bầm tím, từ từ nhấp một miếng trà.

Nàng muốn nhìn xem thử đầu của Phát nhi có thể đập được đến khi nào.

Trong âm thanh rầm rầm nặng nề, Phát nhi nghẹn ngào, khóc lóc van xin: “Xin phu nhân, xin phu nhân.”

Mãi đến khi thấy trán ả cũng rỉ máu, trong phòng yên lặng, tiếng nói của Phùng Uyển mới dịu dàng thốt lên: “Phát nhi.”

“Vâng, vâng.”

“Tình trạng trong phủ người biết rõ ràng nhất. Chỗ của ta đâu có tiền.”

Nàng rù mắt nhìn chăm chú về phía Phát nhi thấy môi ả run run không lên tiếng, tất nhiên là biết Phát nhi muốn hỏi: Lần trước người cũng nói không có tiền, nhưng lúc mưa to không phải người cũng lấy ra một tấm vàng lá sao?

Dĩ nhiên Phát nhi không hỏi câu này ra miệng.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn Phát nhi, nàng vờ như suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nghĩ ra hướng giải quyết: “Phát nhi, người nhà của ta phải người đến, khế ước bán thân còn trong tay ta. Nếu như người muốn, ta đưa khế ước kia cho người, người tự mình đi ra chợ người...”

Câu sau nàng còn chưa nói hết.

Nhưng Phát nhi không phải kẻ ngu, ả hiểu rõ ràng: Đây là phu nhân muốn ả đi tìm một gia đình khác, lấy tiền bán mình xem bệnh ầu thân.

Nhưng tiền ả bán mình thì có được bao nhiêu?

Môi Phát nhi run rẩy, tuyệt vọng lắc đầu, càng không ngừng lắc đầu.

Không muốn sao?

Phùng Uyển nhìn ả, nhiu mày thờ dài: “Điều này cũng không được ả?”

Phát nhi nói nức nở: “Phu nhân, tiền đó không đủ.”

Phùng Uyển nhìn ả, nàng thờ dài một tiếng, nói hơi ngượng: “Chợ người có vài chỗ... thôi, người không muốn thì thôi.”

Chợ người có vài chỗ!

Phu nhân dám nói, chợ người có vài chỗ!

Sắc mặt Phát nhĩ tái nhợt nhìn Phùng Uyển, thật sự không tin vào lỗ tai của mình: Lễ nào phu nhân sẵn lòng để ả đi bán thân làm kỹ nữ, cũng sẽ không đưa tay giúp đỡ sao? Không đúng, phu nhân không phải người như thế, xem ra là người thật sự không có tiền.

Ả cắn chặt môi trên, cho đến khi môi thấm ra máu, Phùng Uyển mới thần thờ đứng lên, cứng nhắc đi ra ngoài.

Câu nói cuối cùng của phu nhân rất nhẹ nhưng lực lại rất nặng... Ả là nữ nhi, cũng có chuyện không muốn làm, tại sao phải gây khó dễ cho người khác chứ? Hơn nữa người này còn là chủ tử của nàng.

Một hồi lâu sau, một tiếng khóc bị đè nén loáng thoáng vang lên, thật lâu thật lâu cũng không dứt.

Lúc chạng vạng, Triệu Tuấn lao thẳng đến phòng Phùng Uyển.

Y nhìn chăm chăm Phùng Uyển đang cầm lấy cuốn sách tụng niệm thật khế, y bước đến gần, trầm giọng hỏi: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Phùng Uyển quay đầu lại, nhìn vào gương mặt khản trương phiền não của Triệu Tuấn, nàng gật đầu nói: “Đại công chúa phái người tìm thiếp hai lần...”

Không đợi nàng nói xong, Triệu Tuấn phát tay cắt ngang, “Vậy sao nàng không nhận lời? Nàng phải nhận lời, ta nhận được tin tức ở trong cung, đại công chúa bị người ta khiển trách một trận, nàng ta tìm nàng chỉ muốn làm hòa thôi!”

Làm hòa sao?

Tất nhiên nàng biết, lần này Trần Nhã tìm nàng chỉ là muốn làm hòa.

Nhưng có ý đến làm hòa cũng kiêu căng ương ngạnh như vậy, hướng chi là đến địa bàn của nàng? Với sự hiểu biết của mình với Trần Nhã, trước khi nữ nhân này ban ân một câu tha thứ thì sĩ nhục và tát tai là không thể thiếu.

Hướng chi, nàng không cần phải làm hòa với Trần Nhã.

Triệu Tuấn thấy Phùng Uyển rũ mắt không nói, thờ dài một tiếng rồi nói: “Thù này càng kết càng sâu rồi.” Y đi tới đi lui trong phòng, lại hỏi: “Nghe nói có một phu nhân trung niên khiển trách đại công chúa một trận, đáng vẻ bà ta trông thế nào?”

“Ba bốn mươi tuổi, mặt dài, bên trái mi tâm có nốt ruồi đen, da thịt rất trắng, có điều không giống là người Hồ.”

“Biết rồi,” Triệu Tuấn phát tay ngắt lời nàng, nói: “Đó là muội muội của hoàng hậu, thê tử của Lý tướng quốc.”

Đang trầm ngâm, Triệu Tuấn lại hạ giọng nói: “Vị phu nhân này làm việc chu đáo tỉ mỉ lại công chính, nói chuyện rất có sức ảnh hưởng. Nếu bà mở miệng nói muốn thượng bầm, còn nói muốn quân giáo đại công chúa thì chắc là thật.”

Quay đầu, y nhìn Phùng Uyển chăm chăm, thờ dài một tiếng, “Quân giáo rồi thì thế nào, cuối cùng nàng cũng đã đắc tội nặng với Đại công chúa.”

Lại liếc Phùng Uyển một cái, Triệu Tuấn nhấn mạnh nói tức tở: “Một người hai người không ai bớt việc. Hừ, Vũ nương ngu phụ kia cũng thôi, rõ ràng nàng là người chu đáo, chuyện này làm lớn vậy thật là ấu tã!”

Đối mặt với tiếng quát lớn của y, tất nhiên Phùng Uyển sẽ không biện giải.

Triệu Tuấn quay một vòng lại hỏi: “Nghe nói nàng bị đẩy đến khe núi, qua một canh giờ mới leo ra sao?”

Phùng Uyển rũ mắt, khẽ đáp: “Dạ.”

Triệu Tuấn nhìn chăm chăm nàng đứng ở chỗ tối, thân hình mỏng manh yếu ớt, y bước đến một bước, đưa tay ôm lấy hông nàng.

Ôm Phùng Uyển yên lặng ngoan ngoãn vào ngực, Triệu Tuấn vỗ về lưng nào, nói dịu dàng: “Thật không thấy rõ ai ra tay sao?”

Phùng Uyển lắc đầu.

Triệu Tuấn thờ dài một tiếng, nói: “Uyển nương, nàng cũng có sai biết không? Sáng nay công chúa phái người kêu nàng, nếu nàng đi theo cũng sẽ không có chuyện phía sau. Nhưng chẳng những nàng không đi theo, ta nghe Vũ nương nói lúc đó nàng còn rất ngang ngạnh.”

Phùng Uyển rũ mắt.

Không đợi nàng trả lời, Triệu Tuấn chỉ tiếp tục nói: “Nàng đó, chính là đọc nhiều sách nho quá, quá nặng cốt khí gì đó. Dù cho tỳ nữ kia nói chuyện khó nghe, nàng nhún nhường một chút, không phải là sẽ không có chuyện gì sao?”

Y cúi đầu nhìn nàng, tuy lời nặng như lại nói nhẹ: “Uyển nương, đó là vì ta, nàng cũng nên nhún nhường. Dù sao nàng là phụ nhân, cần nhiều sĩ diện vậy làm gì?”

Triệu Tuấn nói đến đây, thấy Phùng Uyển vẫn yên tĩnh, không chịu nhận lỗi. Y không khỏi nhăn mày, đẩy nàng ra.

Y nhìn nàng chăm chăm, tiếng nói chậm dần, nói từng câu từng chữ: “Chuyện đại công chúa, ta sẽ tìm một cơ hội nói vun vào cho tốt. Uyển nương, vi phu nói thế này với nàng, nếu đại công chúa chịu tha thứ nàng, nàng không thể nào loạn thế này nữa! Vi phu biết, nàng để ý đến chuyện văn bội lam nguyệt. Sự việc đó ta đã từng nghĩ, dù cho quý nhân đó thật sự muốn trách móc, cũng chỉ là phát đánh nàng một trận nhỏ thôi, nàng không cần phải để ý.”

Bị phạt là nàng, bị đánh cũng là nàng, tất nhiên y không phải để ý. Dù cho trong cơn tức giận quý nhân kia ra lệnh bắt buộc hưu thê, y cũng không phải để ý.

Triệu Tuấn nói đến đây, nhìn Phùng Uyển chăm chăm, hỏi không kiên nhẫn: “Nghe rõ chưa?”

“Dạ.”

Nghe thấy Phùng Uyển lên tiếng, Triệu Tuấn hài lòng gật đầu. Y vung tay áo đi ra ngoài, vừa đến cửa, anh lại dừng lại, quay đầu về phía Phùng Uyển ra lệnh: “Ngày mai nàng đi đến chỗ Vệ Tử Dương xem.”

Y như hạ quyết tâm làm gì đó, vẻ mặt vô cùng kiên định. Cũng đúng, vua và dân đều nói, y dựa vào kẻ luyến đồng Vệ Tử Dương này mà lên, nếu y không cách nào tự tách thì không bằng dứt khoát làm đến cùng.

Triệu Tuấn tiếp tục ra lệnh: “Mấy ngày nay nàng có thể đi thường. Nếu như nghe được tin tức gì, trở về nói ngay với vi phu.”

Dứt lời, y lại vung ống tay áo, sai bước bỏ đi.

Sinh nhật bệ hạ đã đến.

Được Ngũ điện hạ ra lệnh: Thiên tử ân đức, mặc kệ là quan nhỏ quan lớn, cũng có thể dẫn theo người nhà tham dự thịnh yến này.

Vì vậy Triệu Tuấn và Phùng Uyển lập tức ngồi xe ngựa chạy về phía hoàng cung.

Ngũ điện hạ chưa từng quy định mang theo mấy người nhà, Triệu Tuấn cũng có thể mang theo mấy người Vũ nương Mi nương. Nhưng Vũ nương vốn xuất thân từ phủ ngũ điện hạ, hiện tại lại đắc tội ngũ điện hạ, không phải người lựa chọn thích hợp. Mi nương xuất thân hồng lâu, cũng không thích hợp, nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Tuấn chỉ có thể đưa theo một mình Phùng Uyển.

Lúc xe ngựa chạy đến trước cửa cung, nơi này đã ngựa xe như nước. Hai bên đường lớn treo đèn lồng đỏ, hộ vệ trong cung mặc khôi giáp mới tinh, khắp nơi có thể thấy được quý tộc thượng quan, khiến Triệu Tuấn tinh thần phấn chấn càng thêm rất nhiều áp lực, lưng của y hơi khòm xuống.

Căn dặn xe ngựa đứng hầu một bên, chờ ấy chiếc xe ngựa của quý tộc và thượng quan đi trước. Triệu Tuấn càng đội càng ỉu xiu.

Y quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển.

Phùng Uyển đoạn chính ngồi trong xe, sau khi gió đêm thổi lên màn xe, nàng mang khăn che mặt, đôi mắt sáng ngời như sao, dù tay đang cầm chén trà, cũng rất vững vàng. Vẻ ung dung này càng không che được vẻ tự tại, khiến người ta cảm giác rằng nàng mới là tiểu thư cao quý là ngọc cảnh vàng.

Nhìn Phùng Uyển như vậy, tinh thần Triệu Tuấn trấn định, vốn có chút khó chịu chợt dạ thoái chí, lúc này cũng đã biến mất.

Đây là phu nhân của y, phu nhân của Triệu Tuấn y. Có phu nhân như vậy, cả đời y làm sao mà là tôm bé cá nhỏ được chứ?

Trong lúc kích động, Triệu Tuấn đột ngột đưa tay, nắm chặt cổ tay Phùng Uyển.

Đón lấy ánh mắt hỏi dò của Phùng Uyển, Triệu Tuấn nói nghiêm túc, giống như thề với nàng: “Uyển nương, ta.” Y ra sức nói: “Dù ta làm được tướng quốc, nàng cũng là tướng quốc phu nhân! Uyển nương, ta tất sẽ không phụ nàng!”

Y nói vô cùng thật tình.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn y, khóe môi nhướn lên, lại cười nói: “Phu chủ làm sao vậy?”

Được nàng nhắc nhở, Triệu Tuấn mới phát hiện mình thất thường, y cười nói: “Thấy Uyển Nương đáng vẻ trời sinh nên yêu quý trong lòng.”

Y thấy xe ngựa dừng ở chỗ khá kín, nên lặng lẽ giơ tay Phùng Uyển lên, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay nàng, nhìn thẳng vào mắt Phùng Uyển, nói chứa chan tình cảm: “Vi phu nói như vậy, lẽ nào Uyển nương không vui sướng sao?” Khóe miệng y nhướn lên vui mừng, tiếng nói thì thào khe khẽ, “Uyển nương, tối nay vi phu sẽ hậu hạ nàng chu đáo... Cũng hai năm rồi, còn chưa có hài nhi, người khác sẽ chê cười Uyển nương.”

Nói xong, y chớp mắt vài cái với Phùng Uyển.

Đương lúc vui mừng, bất chợt Triệu Tuấn cảm giác xe ngựa tối sầm lại, giống như bị ai đó che đi ánh sáng.

Y quay đầu lại. Vừa quay đầu, y nhìn thấy Vệ Tử Dương đầu đội đầu lạp, ngồi một chiếc xe ngựa vô cùng bình thường. Lần này, hai mắt thiếu niên nhìn chăm chăm vào tay của y không chớp mắt.

Theo ánh mắt chàng, Triệu Tuấn cúi đầu xuống nhìn tay mình đang nắm tay Phùng Uyển.

Vừa cúi đầu xuống, Triệu Tuấn cảm giác được ánh mắt kia càng bức người. Theo bản năng, y hất tay Phùng Uyển ra.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đối Chọi Gay Gắt

Triệu Tuấn vùng tay, thiếu niên khề nhếch khóe miệng, tỏ vẻ như hài lòng, thậm chí còn mang vẻ giễu cợt.

Liếc nhìn Phùng Uyển với vẻ cảnh cáo, chàng thu hồi ánh mắt, giục xe ngựa đi thẳng về phía trước.

Nhìn thiếu niên rời đi, Triệu Tuấn phì nhả một tiếng, sắc mặt rất khó coi.

Chuyện này xảy ra khiến Triệu Tuấn không còn tâm tư thân cận với Phùng Uyển nữa. Thấy xe ngựa đi khá xa, y tức giận quát lên: “Còn đứng ngây đó làm gì? Đi mau.”

“Vâng, vâng.”

Xe ngựa lại lên đường.

Nơi tổ chức lễ sinh thần của bệ hạ là khoảng sân bên ngoài Hoa Anh cung. Lúc Triệu Tuấn đến, nơi này đã bày sập la liệt, bếp lửa đã được nhóm, từng con bò từng con dê đều được lột da gác trên đồng lửa. Thịt nướng vàng óng ánh thỉnh thoảng nhỏ một giọt dầu, rơi trên ngọn lửa.

Nhìn biển người trước mặt, Triệu Tuấn tập trung chú ý một hồi, cuối cùng cũng thấy Ngũ điện hạ. Bao quanh Ngũ điện hạ là mấy chục đại thần. Trong số những đại thần này có Vệ Tử Dương mặc thường phục, đầu đội đầu lạp, khoanh tay, uể oải đứng phía sau. Rõ ràng ngay cả chiếc cảm cũng không thấy rõ, nhưng vẫn không thể giấu được vẻ tuyệt thế tao nhã, vô hình trung vẫn lôi cuốn rất nhiều ánh mắt, lẫn át cả Ngũ điện hạ.

Triệu Tuấn trừng mắt nhìn Vệ Tử Dương, đúng lúc đó Vệ Tử Dương cũng liếc về phía này. Triệu Tuấn vội vàng thu hồi ánh mắt, nhưng Vệ Tử Dương cũng chẳng thèm nhìn y, chàng chỉ đưa mắt nhìn ra sau y, rồi thờ ơ thu hồi ánh mắt.

Triệu Tuấn khề hừ một tiếng, nói với Phùng Uyển: “Đi nhanh lên.”

Y chen chúc vào đám người.

Dĩ nhiên Phùng Uyển phải nhắm mắt theo đuôi.

Triệu Tuấn hao công tốn sức len được vài bước, thế nhưng những kẻ vây quanh Ngũ điện hạ bắt chuyện rất nhiều, y chen đến mức mướt mồ hôi mà vẫn bị gạt ra ngoài.

Lúc này, y nghĩ tới Phùng Uyển.

Vội vàng quay đầu lại, đưa tay dắt Phùng Uyển, Triệu Tuấn lại tiếp tục chen lấn.

Quả nhiên, lần này đã dễ dàng hơn chút.

Được năm sáu bước, Triệu Tuấn không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn Phùng Uyển.

Dưới ngọn đèn dầu, thê tử của y nhan sắc tầm thường, làn da trắng ngần như sứ được ngọn lửa nhuộm đỏ ửng. Trong bóng đêm, trông mắt nàng sáng ngời như thế, tác phong nhẹ nhàng thướt tha, ung dung tự tại khiến người ta không dám khinh thị. Nàng đi đến đâu cũng làm cho người ta theo bản năng mà cho rằng nàng là nhân vật nào đó, bất giác nhường đường.

Thấy vậy, Triệu Tuấn nắm chặt tay nàng.

Y nắm quá chặt, khiến Phùng Uyển hơi đau. Lập tức, đôi mắt mỹ lệ sáng ngời của nàng hờ hững liếc nhìn y, nhưng không nói một lời, điềm tĩnh bình thản.

Bị nhìn như vậy, Triệu Tuấn buông tay theo bản năng, nhưng y liền dùng móng tay gãi lòng bàn tay nàng, cười nói: “Uyển nương, chúng ta đến bên cạnh Ngũ điện hạ đi. Nếu may mắn được gặp bệ hạ, nhớ biểu hiện thật tốt nhé.”

Biểu hiện thật tốt sao?

Phùng Uyển rũ mắt, dịu dàng đáp: “Dạ.”

Hai người tới bên cạnh Ngũ điện hạ.

Triệu Tuấn vừa định lùi ra sau, Ngũ điện hạ đã nhìn thấy Phùng Uyển. Ánh mắt của y chuyển hướng về phía Triệu Tuấn đứng trước Phùng Uyển, gật đầu.

Lúc này, một thái giám đi tới bên cạnh Ngũ điện hạ, nói nhỏ một câu với y.

Ngũ điện hạ ừm một tiếng rồi quay sang cười với Triệu Tuấn: “Phu nhân của Triệu khanh thật nổi bật. Vừa mới tới đã có người cho gọi.”

Y khoát tay, nói: “Cùng đi thôi.”

Y cất bước đi thẳng về phía trước.

Triệu Tuấn vội vàng nắm chặt tay Phùng Uyển, đuổi theo sau.

Bây giờ vẫn là tiết thu, ban đêm mát mẻ mà không lạnh, trên sân điện, bếp lửa được đặt khắp nơi, không ít người nhỏ mồ hôi hột nơi đầu mũi.

Triệu Tuấn cũng vậy, không chỉ ứa mồ hôi trên chóp mũi, lòng bàn tay cũng ẩm ướt. Bì bàn tay thấm đẫm mồ hôi đó nắm chặt, không hiểu vì sao Phùng Uyển rất muốn giặt tay ra.

Theo sát phía sau Ngũ điện hạ, đoàn người đi tới lầu các ở phía bắc sân điện. Giờ phút này, tầng một căn lầu treo lớp lớp màn tơ. Gió thổi qua, màn tơ tím tím hồng hồng phất phơ theo con gió, như đắm chìm trong sương khói dưới ánh trăng.

Ngũ điện hạ vén hai lớp màn tơ, đi vào. Phùng Uyển vừa tiến vào đã phát hiện có mấy chục cung phi trang điểm điểm lệ.

Thấy mọi người đi vào, đám cung phi đều đưa mắt nhìn sang. Họ đồng thời chú ý tới Phùng Uyển theo sát phía sau Triệu Tuấn.

Ngũ điện hạ vẫn đi thẳng về phía trước.

Phùng Uyển theo sau, đi vài bước, nàng liền thấy Phùng Vân ngồi ở vị trí bất mắt dưới chủ vị. Mái tóc mây của Phùng Vân vẫn cao, để lộ cái gáy thon dài. Cách ăn vận trang điểm tôn lên khí chất này đã che giấu vẻ khắc nghiệt của ả, vẻ xinh đẹp ngút ngàn này cũng hơi động lòng người.

Dĩ nhiên, những cung phi ngồi đây đều xinh đẹp động lòng người.

Phùng Vân cũng nhìn thấy Phùng Uyển, ả ngẩng đầu, mắt hạnh lạnh tanh, đáng vẻ đắc ý.

Lúc này, Ngũ điện hạ đi trước đã dừng lại.

Y thi lễ, cười nói: “Nhi thần bái kiến Thái hậu nương nương, Ngu Thái phi nương nương, bái kiến mẫu hậu.”

Vậy mà lại là Thái hậu nương nương và Hoàng hậu? Trái tim Triệu Tuấn đập thình thịch.

Y cúi đầu, vừa mới đứng lại, không nhận được lại liếc nhìn Phùng Uyển. Thấy vẻ mặt của nàng, y bình tĩnh trở lại.

Giờ phút này, người chú ý đến Phùng Uyển chú ý không chỉ có Triệu Tuấn và Phùng Vân, mà mấy vị công chúa đứng sau Hoàng hậu cũng đồng thời nhìn sang. Họ liếc nhìn Phùng Uyển, rồi quay sang phía Đại công chúa, sau đó lấy tay áo che miệng, dường như cười trộm.

Lúc này, một quý phụ trung niên ngồi dưới Hoàng hậu chợt ôn hòa cất tiếng: “Phùng thị A Uyển, lại đây một chút.”

Gọi nàng rồi.

Phùng Uyển đáp một tiếng, đi lên hai bước, cung kính thi lễ với các quý nhân.

Mấy chục ánh mắt đều hướng về phía nàng.

Quý phụ trung niên hiền từ quan sát Phùng Uyển, mím môi cười nói: “Các người xem con bé này, có thấy cử chỉ ung dung, phong tư xuất chúng không?” Thấy ánh mắt kinh ngạc của Phùng Uyển khi nhận ra bà, quý phụ trung niên cười một tiếng, nói với Thái hậu và Thái phi: “Con bé này, nàng tin Phật, là người tụng tụng câu kinh Phật đó.”

Bà vừa dứt lời, Hoàng hậu ở bên cười nói: “Đúng vậy, mấy vị công chúa thua xa nàng.”

Câu này vừa thốt ra, lòng Triệu Tuấn lập tức chùng xuống: Chết tiệt, chắc hẳn Uyển nương đắc tội với Đại công chúa, khiến Hoàng hậu không vui rồi.

Một câu nói đã khiến Phùng Uyển đắc tội với các công chúa, công lực của Hoàng hậu thật thâm hậu.

Phùng Uyển rũ mắt, khoe miệng vẫn e ấp nụ cười dịu dàng xấu hổ. Nơi này không chỉ có Hoàng hậu làm chủ. Tiếng cười hiền lành ẩn chứa vẻ uy nghiêm vang lên, “Con à, lại đây.”

Là giọng của Thái phi.

Phùng Uyển khẽ đáp một tiếng, chậm rãi bước đến gần.

“Con bé ngốc, lại gần hơn chút, để ta nhìn xem.”

Phùng Uyển hơi ngạc nhiên, trái tim đập loạn nhịp. Nàng nhìn thẳng vào Thái phi, nhìn thẳng vào đôi mắt hiền lành mang vẻ yêu thích của bà, bất tri bất giác, Phùng Uyển xấu hổ cười một tiếng.

Nàng tiến lên trước hai bước, sau đó dịu dàng nhún người, ngẩng đầu lên nũng nịu nhìn Thái phi, rồi nhanh chóng cúi đầu.

Dưới ngọn lửa, Phùng Uyển trầm tĩnh mà thanh tao, không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của Hoàng hậu. Thái phi cười cong cả mắt, từ từ vươn tay ra.

Bàn tay xương xương lộ vẻ già nua nhẹ nhàng xoa đầu Phùng Uyển, vuốt mái tóc của nàng, Thái phi nhẹ giọng hỏi: “Con à, năm nay bao tuổi rồi?”

Phùng Uyển rũ mắt, xấu hổ mà hiền hòa đáp: “Thiếp mười chín rồi ạ.”

“Mười chín rồi à? Vậy không còn nhỏ nữa rồi.” Thái phi làm như nghĩ tới điều gì đó, hơi bùi ngùi.

Lại ngắm nhìn Phùng Uyển, dường như bà càng nhìn càng thích. Cởi chiếc vòng ngọc trên cổ tay trái, Thái phi nắm tay Phùng Uyển đeo lên.

Đeo xong, Thái phi lại vỗ về cổ tay mềm mại của Phùng Uyển, khen: “Đứa bé ngoan, không chỉ có phong tư xuất chúng, da cũng đẹp nữa, vừa nhìn đã biết là người có phúc.”

Dứt lời, bà chỉ thắp kỷ sau mình, nói: “Con à, ngồi kia đi.”

“Dạ.” Phùng Uyển đi về phía thắp kỷ đó, nhưng nàng không ngồi xuống. Bây giờ, các công chúa vẫn đang đứng.

Bên này, Thái phi chú ý tới Triệu Tuấn, quan sát y một hồi rồi cười nói: “Ngươi là Triệu Tuấn à? Yên tâm, thê tử ngươi đã có ta chiếu cố, không thiếu một sợi tóc đâu.”

Triệu Tuấn nghe thấy giọng trêu đùa của Thái phi, mặt đỏ lên, vội nói: “Thái phi nương nương nói đùa, nói đùa rồi.” Nói xong, một giọt mồ hôi trong suốt lăn xuống theo trán y.

Thái phi chú ý tới điều này, chân mày khẽ chau lại, trầm nghĩ: Trọng phu này là kẻ nhất gan, kém xa thê tử.

Bà hỏi với giọng ấm áp: “Các ngươi thành hôn mấy năm rồi?”

Triệu Tuấn cung kính trả lời: “Gần hai năm rồi ạ.”

“Có con chưa?”

Triệu Tuấn ngẩn ra, nói: “Chưa có ạ.”

Ngay khi y dứt lời, mặt Thái phi trầm xuống, bà không vui nói: “Trong nhà quá nhiều thiếp thất, không có tinh lực bận tâm đến thê tử há?”

“Không, không phải ạ.” Triệu Tuấn nhận ra vẻ không vui trong giọng Thái phi, vội vàng giải thích: “Thực ra Uyển nương chưa từng mang thai.”

Mấy chữ chưa từng mang thai này vừa thốt ra, tiếng thăm thì to nhỏ chọt dấy lên, loáng thoáng trong đó có tiếng cười chê.

. Thân là phu chủ, lời này của Triệu Tuấn gần như mang vẻ chỉ trích thê tử. Nụ cười của Thái phi thu lại, bà đặt chén trà trong tay xuống.

Tiếng “cạch” giòn tan chứng tỏ sức lực không hề nhẹ.

Những người biết quan sát ở đây đều biết Thái phi lại càng không vui.

. Lúc này, Hoàng hậu mỉm cười, nói: “Thằng bé này đúng là người nghĩ gì nói đấy.” Bà nhìn về phía Đại công chúa, thờ dài nói: “Giống hệt Nhã nhi của ta. Haiz, hơi tí là gây chuyện.”

Mồ hôi trên trán Triệu Tuấn ứa ra càng nhiều, y hối hận cắn chặt răng. Vừa nãy khi thốt ra lời kia y đã thấy không đúng, chỉ đồ thừa xua nay mình vẫn nghĩ như vậy, quên mất phải che giấu trước mặt quý nhân.

Nghe thấy Hoàng hậu nhắc tới Trần Nhã, Thái phi hờ hững nói: “Hoàng hậu quá lời rồi.”

Hoàng hậu mỉm cười, bà liếc nhìn Phùng Uyển, nói: “Phùng thị A Uyển, nghe nói ngươi là đại tỷ của Phùng mỹ nhân?”

“Dạ.”

“Bẩm Hoàng hậu, đúng vậy ạ.”

Phùng Uyển và Phùng Vân cùng đứng lên, cung kính trả lời.

“Ồ?” Hoàng hậu nhìn hai người chăm chú. Dưới ánh mắt của bà, Phùng Uyển cúi đầu đi ra, khom người nhận lấy ánh nhìn đánh giá của Hoàng hậu, “Nghe nói quan hệ của các người không được tốt, có thể nói cho ta biết lý do không?”

Phùng Uyển rũ mắt, Phùng Vân cũng không mở lời.

Hoàng hậu nhìn Phùng Uyển, mỉm cười nói: “Đại tỷ nhà người nói trước đi.”

Bà nhấn mạnh hai chữ đại tỷ, khiến cho câu nói này trở thành lời chỉ trích Phùng Uyển.

Phùng Uyển rũ mắt.

Một lúc sau, nàng khề khàng nói: “Đích mẫu chỉ có mình thiếp là nữ nhi, nhưng mẫu thân mất sớm. A Vân khác thiếp, tính tình con bé hoạt bát vui vẻ. Thiếp, có lẽ là thiếp đồ kỵ.”

Tuy miệng Phùng Uyển nói mình nói đồ kỵ, nhưng cử chỉ của nàng tự nhiên phóng khoáng, tròn mắt sáng ngời mà thông minh, một cái ngẩng đầu, một câu nói, một cái phất tay áo đều mang vẻ ung dung tao nhã. Rõ ràng là danh sĩ mà người Tần ca tụng, đầu giống một phụ nhân tính toán chi li?

Trái lại, Phùng mỹ nhân ở bên cạnh vừa nghe Phùng Uyển nhận tội, hai mắt đã sáng choang, chớp mũi sắc sảo nhếch cao, gương mặt xinh đẹp không thể che giấu vẻ khắc nghiệt và đắc ý.

Không hẹn mà mọi người đều nghĩ: Cô nhi mất đích mẫu, lại nhân hậu điềm tĩnh, tất nhiên dễ dàng bị kẻ muội được sủng ái ức hiếp. Hoàng hậu lại quay sang nhìn Phùng Vân, chậm chậm lên tiếng: “Phùng mỹ nhân, cô nói thế nào?”

Phùng Vân nhún mình, cất giọng trong trẻo hoạt bát: “Bẩm hoàng hậu, đúng như lời A Uyển nói.”

Nếu đôn hậu thật, trước mặt nhiều người như vậy, thế nào cũng phải để chút mặt mũi cho đại tỷ mình. Nhưng ả vừa lên tiếng đã thừa nhận, còn gọi thẳng tên của đại tỷ, nào có chút nào cung kính khiêm nhường?

Phùng Vân vừa nói lời này, Hoàng hậu lập tức cau mày.

Lúc này, giọng nói ôn hòa của Thái phi vang lên, “Con à, còn đứng đấy làm gì? Ra sau ta ngồi đi.”

Giọng nói của bà tràn đầy thương yêu. Lòng yêu thương không hề che giấu này khiến Phùng Vân ngạc nhiên, ả trừng mắt nhìn Phùng Uyển.

Cái trừng mắt ấy khiến chân mày Thái phi cũng chau lại.

Một bên, Hoàng hậu không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: Phùng mỹ nhân khi ở cùng trượng phu thì thân mật khăng khít, nhưng cuối cùng lại không phải là người nhanh nhẹn.

Thật ra người Hồ tính tình hào sảng thẳng thắn rất nhiều, ngoại trừ mấy người ở trong cung đã lâu, cũng có mấy cung phi công chúa giống Phùng Vân, không thông hiểu mấy lời bóng gió của phụ nhân.

Hoàng hậu nhìn sang Phùng Vân, cũng lười bảo ả về sập, liền quay sang nói với Đại công chúa Trần Nhã: “A Nhã, lại đây.”

Đại công chúa cúi đầu đi ra.

Cho tới bây giờ, Đại công chúa vẫn tỏ vẻ bình thản, khi đến trước mặt Hoàng hậu thì lại ngoan ngoãn khoanh tay. Phùng Uyển thầm nghĩ: Xem ra Đại công chúa bị khiển trách thật rồi.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm ả, ra lệnh: “Có phải con đã từng vô lễ với Triệu phu nhân ở Kim Hoàng tự không? Tới đây tạ tội với Triệu phu nhân đi.”

Bà vừa dứt lời, tiếng xì xào chọt nôi lên khắp nơi, Phùng Uyển ngẩng đầu: Đường đường là một công chúa, vậy mà phải tạ lỗi với phụ nhân của ngoại thân nhỏ nhỏ là nàng đây? Như thế không phải là khiến hoàng thất mất mặt sao? Ngón này của Hoàng hậu cũng đủ ngoan độc.

Lúc này, tốt nhất Phùng Uyển nên xông ra, quỳ gối trước Hoàng hậu và Trần Nhã, tạ tội với họ, nói với họ rằng mình cũng sai.

Nhưng Phùng Uyển không muốn ra.

Nàng muốn thấy Trần Nhã cúi đầu trước mặt mình

Quan trọng hơn, Phùng Uyển thật sự hiểu rõ Trần Nhã.

Hoàng hậu vừa nói xong, Trần Nhã vừa được gọi lên lập tức tới trước mặt Phùng Uyển, hơi cúi người, lớn tiếng nói: “Triệu phu nhân, là ta không tốt, ta không nên vô lễ với cô.”

Vô lễ?

Đường đường là công chúa mà lại dùng hai chữ vô lễ với một phụ nhân của ngoại thần?

Bây giờ, sắc mặt của Thái phi đã trở nên hơi khó coi.

Mọi người lặng thinh.

Phùng Uyển tiến lên một bước, bóng dáng xuất hiện trong ánh lửa.

Phùng Uyển cúi đầu, nhìn về phía đại công chúa ngoại trừ vẫn ngẩng cao đầu, thì cử chỉ đã lộ rõ vẻ nhún nhường.

Giờ khắc này, Phùng Uyển đưa lưng về ánh sáng, ánh mắt thấp thoáng về châm biếm và khinh thường mãnh liệt. Ngay khi vừa thấy ánh mắt này, Trần Nhã lập tức nổi cơn giận dữ, mặt ả đỏ bừng. Nhưng hiện giờ, Phùng Uyển chỉ còn ánh mắt dịu dàng đôn hậu, cất giọng lo âu, “Đại công chúa, không phải người nói A Uyển phải thừa nhận mình đã trộm vãn bội khảm lam nguyệt của Phùng mỹ nhân trước mặt Thái hậu và Thái phi, mới bằng lòng cho A Uyển một cơ hội sao? Sao bây giờ người lạilại.....?”

Nàng không nói gì thêm nữa.

Nhưng Trần Nhã có thể nhận ra vẻ châm chọc trong lời nói của Phùng Uyển.

Ả chợt hiểu ra, thảo nào thời gian này Triệu Tuấn thấy mình đều trốn tránh ở đằng xa. Thảo nào lúc y đối mặt với mình lại không nói cười dịu dàng ân cần như trước nữa. Thì ra là phụ nhân này chọc ngoáy sau lưng, lại còn đứng đây mà châm biếm mình. Trần Nhã đã sớm tái mặt, định giơ tay lên tát theo phản xạ. Phùng Uyển thấy ả giận dữ thì hoảng hốt kêu lên, nhắm chặt hai mắt theo bản năng, không nhúc nhích mà chuẩn bị nhận lấy cái tát này.

Nhưng bàn tay giơ lên của Trần Nhã không vung tới. Con người tùy hứng như ả cũng biết nhìn quanh, đột nhiên hiểu hoàn cảnh hiện tại không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cổ Nhân

Mấy chục ánh mắt ngạc nhiên đều đổ về phía Đại công chúa.

Một lúc lâu sau, giọng nói lạnh lùng của Thái phi vang lên, “Không tệ, lá gan rất lớn, bản lĩnh dạy dỗ người cũng rất cao siêu.” Bà quay về phía Thái hậu, bức tức nói: “Tỷ tỷ, xem ra công chúa của hoàng gia cần phải dạy dỗ rồi.”

Thái hậu gật đầu, không lên tiếng.

Thái hậu này tầm sáu mươi tuổi, hai bên tóc mai hoa râm, môi đầy tướng mạo phúc hậu, mặc dù ngồi trên Thái phi nhưng bà vẫn lặng yên, dường như cũng có phần tôn trọng Thái phi trẻ tuổi xinh đẹp hơn bà.

Bây giờ Hoàng hậu không cười nổi nữa. Bà nhìn Đại công chúa chằm chằm, quát lên: “Lại đây.”

Từ lúc Đại công chúa vung tay lên đã cảm thấy bất thường. Nhưng ả cười lên lưng hồ khó có thể xuống. Bây giờ nghe tiếng quát của mẫu hậu thì nấp mấy môi, hung hăng liếc nhìn Phùng Uyển, không cam không nguyện lui ra.

Ả đi tới trước Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm ả như tiếc rên sắt không thành thép, phát tay, bức bối ra lệnh: “Lui sang bên đi.” Phùng Uyển ở đây, bà không muốn dạy dỗ công chúa trước mặt người ngoài.

Đại Công Chúa vừa lui ra, Hoàng hậu đã quay đầu lại, mỉm cười nói chuyện phiếm với Thái phi. Hoàng hậu là người biết ăn nói, nói vài câu dí dỏm đã khiến ọi người bao gồm Thái phi nở nụ cười.

Thái phi đáp lại hai câu, thấy Phùng Uyển yên lặng đứng bên, khép mi buồn mắt, dáng vẻ thanh tú xinh xắn nhưng lại buồn thiu. Bà thở dài một tiếng, hiền lành nói: “Con à, đi chơi đi.”

Vươn tay vỗ vỗ lưng nàng, Thái phi nói: “Sau này lúc nào muốn cứ tới đây với ta.”

Phùng Uyển nhẹ nhàng cúi người thi lễ, nói: “Dạ.” Trong vẻ dịu dàng còn hàm chứa sự cảm kích và vui mừng.

Phùng Uyển quay sang Thái hậu, Hoàng hậu, sau khi thi lễ với từng người thì chậm rãi bước ra ngoài.

Triệu Tuấn đang chờ Phùng Uyển ở ngoài. Câu nói ‘Uyển nương chưa từng mang thai’ của y lúc nãy đã khiến Thái phi nổi giận, Ngũ điện hạ không muốn tự rước họa vào thân nên kéo kẻ mồm miệng bồ bã này ra ngoài.

Đáng lẽ sau khi ra ngoài y có thể đi cùng Ngũ điện hạ. Nhưng nhìn thấy vẻ lạnh nhạt của Ngũ điện hạ, lại nhớ đến Phùng Uyển ở bên trong, y quyết định ở lại. Thấy Phùng Uyển đi ra, y vội vàng nhào đến, khẽ hỏi: “Thế nào rồi?”

Vừa hỏi, y vừa liếc nhìn bên trong, vẻ mặt buồn bực, hiển nhiên vì không để lại ấn tượng tốt trước mặt Thái phi nên giờ hối hận không ngừng.

Phùng Uyển bình thân nói: “Hoàng hậu hỏi thiếp vì sao không hòa hợp với A Văn.”

Lời này không cần nàng nói, Triệu Tuấn cũng biết. Lúc họ lui ra, Hoàng hậu cũng vừa mở miệng.

Triệu Tuấn nhủ mảy. Y nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, một lúc sau thở dài một tiếng, lầm bầm: “Hai người là tỷ muội ruột, sao lại gây chuyện đến mức Hoàng hậu Thái hậu đều biết? Haiz, đúng là không hay ho gì.”

Chuyện xảy ra tối nay thực sự đáng lo, y muốn nói Phùng Uyển hai câu, nhưng bên trong nói chuyện gì y cũng không biết rõ, không thể quở trách được. Hơn nữa Thái phi lại coi trọng nàng như vậy, đúng là chuyện vui.

Triệu Tuấn lầm nhảm hai lần đây là chuyện vui, cố gắng dần nỗi khó chịu trong lòng, cười gượng một tiếng, nghiêm túc nói với Phùng Uyển: “Xem ra Thái phi rất thích nàng. Uyển nương, sau này nàng có thể vào cung nhiều một chút.”

Nhưng hoàng cung khác hẳn phủ đệ của Vệ Từ Dương, Phùng Uyển cũng không muốn y cả ngày thúc giục mình vào cung. Lập tức nàng buống mĩ mắt, khẽ nói: “Nhưng Hoàng hậu nương nương hình như.”

Nàng không nói tiếp.

Nhưng này câu kịp thời nhắc nhở Triệu Tuấn rằng Hoàng hậu không thích Phùng Uyển.

Chân mày khó khăn lắm mới giãn ra của y chợt nhíu lại.

Một lúc sau, y thở dài một tiếng rồi không nói năng gì nữa.

Hai người mãi nói chuyện, bất tri bất giác đã trở về sân điện. Xa xa thấy Ngũ điện hạ đang tươi cười nói gì đó với chúng thần, Triệu Tuấn nói: “Nàng chú ý một chút.” Dứt lời, y vội vàng len vào.

Đưa mắt nhìn Triệu Tuấn rời đi, Phùng Uyển dừng bước.

Lúc này gió đêm khẽ đưa, vốn hơi lạnh lẽo nhưng bởi vì ngọn lửa cháy bùng khắp nơi nên ngọn gió mang theo hơi ấm.

Phùng Uyển nghiêng đầu, đưa lưng về phía ngọn lửa, chậm rãi bước vài bước vào bóng đêm.

Ánh lửa bập bùng, hơi nóng ập vào lưng, phía trước lại tối đen, bóng cây lay động, thấp thoáng tiếng gió lướt qua từng nhánh cây. Nhìn như vậy, nghe như thế, dường như nơi đó cất giấu vô vàn bí mật, nhưng dường như cũng chỉ có sự tĩnh lặng.

Phùng Uyển tiện tay đưa ngón trỏ đặt lên mép, khẽ thổi.

Nàng thổi một khúc nhạc không tên, tiếng nhạc véo von ẩn chứa nỗi phiền muộn, như một người đi tới từ bóng tối không bến bờ. Một bên nàng là ánh hừng đông rực rỡ, bên kia lại là hơi lạnh tăm tối.

Nàng không phải là người muốn gây sự chú ý. Khúc nhạc này trầm thấp mà uyển chuyển, như có ngàn lời muốn nói, nhưng chỉ quanh quẩn nơi đầu môi.

.

Một giọng nói trong trẻo tò mò vang lên, “Tỷ thổi gì thế? Hay quá”

Là giọng của một thiếu nữ thanh xuân.

Phùng Uyển từ từ quay đầu lại.

Chưa đối mặt, môi của nàng đã nở nụ cười. Quay đầu lại, dịu dàng nhìn thiếu nữ xinh đẹp ngây thơ, Phùng Uyển gật đầu làm lễ, nói: “Cũng chỉ thổi bừa mà thôi.”

“Thổi bừa thổi sao? Nhưng mà hay lắm.”

Giọng nói của thiếu nữ giòn tan mà mềm mại, mắt hạnh tò mò quan sát Phùng Uyển.

Phùng Uyển cũng quan sát nàng. Thiếu nữ này mặc bộ đồ lụa Hồ màu ngọc bích cao quý, gương mặt mỗm mĩm tựa trẻ thơ tràn ngập nụ cười ngây thơ. Phùng Uyển biết nàng, kiếp trước, nàng cũng quen biết thiếu nữ trong dịp này. Thiếu nữ ngây thơ thiện lương, mang quan điểm hồn nhiên non nớt với nhiều chuyện, luôn nghĩ tốt cho người khác. Nàng là bạn thân của Phùng Uyển.

Sau khi sống lại, có một lần nàng đã thấy thiếu nữ trên đường, lúc ấy Phùng Uyển từng muốn kết giao với thiếu nữ. Dù sao thiếu nữ này cũng có địa vị, có thể giúp đỡ nàng tạm thời.

Nhưng bây giờ Phùng Uyển đột nhiên không muốn.

. Trong cuộc đại loạn vào mấy năm sau, thiếu nữ cũng chết mất xác hết như hàng ngàn hàng vạn người khác. Không lâu sau khi nàng chết, Phùng Uyển cho rằng Triệu Tuấn đã bị trọng thương trong con loạn lạc, lúc vội vàng chạy tới thì rơi vào bẫy, buộc phải tự sát.

Thói đời như vậy, năm nào cũng có náo động, mỗi sinh mạng khó có thể sống đến già. Nàng mệt rồi, kiếp trước đã phải suy nghĩ cho người khác quá nhiều. Kiếp này, nàng không muốn phải quẩn quanh trong con ác mộng, ngay cả bản thân còn khó có thể bảo toàn, sao còn có thể lo lắng cho bạn thân sắp gặp con hoạn nạn.

Cứ vậy đi, để cho hết thảy thuận theo tự nhiên. Nếu như tương lai có thể cứu giúp, nàng sẽ vươn tay.

Thiếu nữ thấy Phùng Uyển nhìn mình chằm chằm, cười toe toét để lộ hai cái răng khểnh, nói: “Muội là Trần Chi, thế còn phu nhân?”

Phùng Uyển mỉm cười, nói: “Ta là Phùng Uyển.” Dứt lời, nàng thi lễ với Trần chi, nói: “Nữ lang từ từ thương thức, ta cáo lui trước.”

Dứt lời, nàng xoay người. Đi vài bước, Phùng Uyển thấy một bóng dáng lướt vội qua. Rõ ràng đang đeo thắt lưng người Hồ, nhưng cứ như đang mặc trường bào, trong vẻ thản nhiên mang nét rục rờ tuổi xuân.

Là Ngọc lang kia, y đang đến chỗ bệ hạ.

Phùng Uyển liếc nhìn bóng dáng nhẹ tênh của y, ánh mắt chợt lóe lên.

Lúc này, một tỷ nữ vội vàng túm lấy nàng, nói: “Triệu phu nhân có phải không? Phu chủ của người cho gọi đấy.”

Phùng Uyển đáp một tiếng: “Được.”

Tỷ nữ dẫn nàng đến chỗ Ngũ điện hạ. Nàng ta vừa đi vừa nói: “Phu nhân theo sát chút, phu chủ của người có chuyện gấp lắm.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Khước Từ

Sân điện chật kín người, tỷ nữ đi vài bước liền quay người vòng ra ngoài.

Nơi nàng đi đến là khu vực chênh chếch ngoài sân điện, rõ ràng nơi này yên tĩnh, âm trầm hơn sân điện người đến kẻ đi kia. Cách đó không xa, tiếng gió thổi qua kẽ lá vi vút không ngừng.

Phùng Uyển cúi đầu đi vài chục bước liền thấy hai hán tử mặc trang phục hộ vệ đi từ bóng tối về phía mình.

Họ đi rất nhanh, bước chân lẹ lẹ mạnh mẽ, ánh mắt nhìn chòng chọc vào nàng thì thoáng lóe lên.

Phùng Uyển hơi giật mình.

Nàng dừng bước.

Tỷ nữ kia đi hai bước, thấy nàng vẫn chưa đuổi kịp thì quay đầu lại. Nàng ta nhăn mày kêu: “Triệu phu nhân, Triệu phu nhân?”

Giọng nói hơi gấp hơn cao, tỏ rõ vẻ sốt ruột.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn nàng ta, nhếch môi cười, dịu dàng lễ độ nói: “Khách khí quá. Ta tự đến chỗ phu chủ là được rồi.” Nàng ân cần nói: “Cô từ

vội vàng như vậy chắc là có chuyện, cô từ đi lo việc của mình đi.”

Dứt lời, Phùng Uyển quay người, đi tới chỗ sân điện đông người.

Nàng khước từ hầu hạ, tỳ nữ kia ngẩn ngơ rồi lên tiếng: “Nhưng phu chủ của người cho gọi gấp lắm”

“Cô từ quan tâm quá. Chỗ phu chủ ta sẽ giải thích, cô từ đi mau lên.”

Phùng Uyển nhìn hai hộ vệ đang đi về phía này, không nhiều lời thêm nữa, xoay người hòa vào dòng người.

“Này! Này! Triệu phu nhân, Triệu phu nhân?”

Tỳ nữ kia vội vàng hô mấy tiếng, thấy Phùng Uyển càng đi càng xa thì không khỏi buồn bực dậm chân. Lúc này, giọng nói của một bà tử vang lên, “Sao lại để phu nhân đi như thế?”

Tỳ nữ vội vàng quay đầu lại thì lễ, uất ức nói: “Nô tỳ cũng không biết. Triệu phu nhân này tùy hứng quá.”

Bà tử nhìn chăm chăm vào tỳ nữ, lạnh lùng nói: “Lời này ngươi hãy đi nói với Đại công chúa đi.” Dứt lời, bà tử đưa mắt ra hiệu cho hai hán tử kia, sau khi bảo họ dừng bước thì đi tới một góc nhỏ cùng tỳ nữ.

Đứng ở góc khuất, Phùng Uyển thấy rõ cảnh tượng không có trong mơ này. Nghĩ đến đây, có một số việc đã thay đổi.

Nhưng thay đổi thì sao chứ? Tính cách của họ vẫn vậy, với tính cách như thế, sẽ hành xử tương tự.

Nghĩ đến chuyện tính cách, Phùng Uyển lắc đầu. Theo nàng biết, Trần Nhã là người hấp tấp, mối thù của nàng ta sẽ không để tới ngày thứ hai.

Phùng Uyển trầm tư một hồi, cất bước tới chỗ bàn tiệc của Ngũ điện hạ.

Chỉ trong chốc lát, nàng đã ra sau Triệu Tuấn.

Lúc này Triệu Tuấn đang ngồi trên tháp kỷ, giữa đám chư thần của Ngũ điện hạ, vị trí của y ở tít đằng sau, nửa người chìm trong bóng tối.

Cảm thấy Phùng Uyển đi tới, Triệu Tuấn nhìn về phía nàng, cau mày nói: “Sao giờ mới tới?”

Thấy Phùng Uyển không đáp, y bực bội quay đầu đi, không để ý tới nữa. Vì vậy, y cũng quên gọi tỳ nữ kê tháp kỷ cho thê tử mình.

Triệu Tuấn hành xử như vậy, thê thiếp của chúng thần ngồi bên đều chú ý, thi thoảng đưa mắt nhìn sang, nhưng thấy phong thái khoan thai của Phùng Uyển thì không dám xoi mói.

Phùng Uyển ngẩng đầu lên liếc nhìn Triệu Tuấn mãi nghe đám đồng liêu ngồi trước nói cười, phát tay gọi một tỳ nữ, khách khí muốn một tháp kỷ.

Theo như ý của nàng, ở chỗ tối tăm như vậy cũng không có gì đáng ngại. Nhưng nàng không kiên nhẫn đợi Triệu Tuấn nhớ ra, rồi trách nàng không biết xem trọng bản thân.

Tỳ nữ tuân lời, nhanh chóng đưa tới một tháp kỷ.

Phùng Uyển vừa mới ngồi xuống, một vị phụ nhân ngồi cạnh đã quay đầu lại, cười nói: “Xem ra phu nhân đã quen cai quản mọi việc. Phu chủ nhà phu nhân chưa mở miệng mà đã đòi tháp kỷ.”

Lời nói mang vẻ giễu cợt.

Phùng Uyển quay đầu lại.

Trong chỗ tối tăm, đôi mắt long lanh của nàng sáng ngời khác thường, mỉm cười nhìn phụ nhân kia rồi dịu dàng đáp: “Phu chủ còn bận đại sự, chuyện nhỏ như vậy sao phải phiền chàng bận tâm?”

Phụ nhân kia ghen lời.

Triệu Tuấn ngồi ở phía trước vừa hay nghe rõ lời hai người. Thấy Phùng Uyển trả lời như vậy, khóe miệng y hải lòng nhếch lên.

Lúc này, tiếng mấy người nói chuyện chọt truyền vào tai Phùng Uyển, “Ngũ điện hạ vừa mới bái kiến bệ hạ.” “Hình như bệ hạ gì đó, người nhìn điện hạ vui vẻ chưa kia.”

“Hôm nay trời tối sớm quá, bây giờ mới giờ Dậu hai khắc.”

“Xem kìa, yến hội bắt đầu rồi.”

Yến hội đã bắt đầu.

Bếp lửa cùng cháy lên trong nháy mắt. Trong ánh lửa bập bùng, cung tỳ và thái giám xếp thành hàng mang rượu thịt thức ăn tiến đến.

Mà ở giữa sân điện, đoàn ca múa đất Tấn mà Ngũ điện hạ mời tới đã lên sân khấu trong tiếng trống rộn vang và làn gió mát lạnh.

Ngũ điện hạ không phải là người phong nhã, đoàn ca múa y mới tới chỉ có một chữ: Đông! Hai ba trăm mỹ nhân mặc váy lụa bông bành vừa xuất hiện đã giành được tiếng trầm trồ thô kệch của một đám lão già.

Lúc này, Ngũ điện hạ bước ra.

Y nâng bình rượu, cung kính thi lễ với phía lầu các, cất cao giọng: “Bình rượu này tôn kính phụ hoàng, chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương, chúc nước Trần ta vạn năm thịnh vượng.”

Vừa dứt lời, y dẫn đầu quỳ rạp xuống đất. Theo sau Ngũ điện hạ, chúng thần hộ vệ tỳ thiếp đứng sau y đồng loạt quỳ xuống.

Những người này đều đã quỳ, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau rồi từ từ quỳ xuống trong do dự. Dần dần, tiếng đầu gối chạm đất thỉnh thoảng truyền đến, trong nháy mắt, mọi người trên sân điện đều quỳ xuống. Dưới sự dẫn đầu của Ngũ điện hạ, họ hô lên trong hỗn loạn: “Chúc bệ hạ vạn thọ vô cương, chúc nước Trần ta vạn năm thịnh vượng”

Những nước do người Hồ cai trị từ xa xưa đã không còn quy củ như người Hán. Xưa nay các thần tử thấy Hoàng đế cũng chẳng có mấy người quỳ lạy. Bây giờ mọi người đều quỳ xuống, tiếng hô kinh thiên động địa, Hoàng đế trên lầu các thật sự cảm thấy mình là chân long thiên tử. Ông ta cười ha ha, vung tay áo nói: “Đứng dậy đi.” Nói xong ba chữ này lập tức cảm thấy không ổn, Hoàng đế vội lớn tiếng sửa lại: “Miễn lễ.”

Ngũ điện hạ vội vàng dẫn đầu kêu lên: “Tạ bệ hạ long ân.”

Dứt lời, y dẫn đầu đứng lên.

Lúc đứng lên, mặt mày Ngũ điện hạ bừng sáng. Triệu Tuấn cũng hớn hờ. Những ngày mưa tầm tã đó, họ ru rú trong phủ Ngũ điện hạ để bàn bạc chuyện này. Chính tới chính lui, cuối cùng tất cả quyết định làm vậy. Bây giờ nhìn lại, bệ hạ quả nhiên vui mừng.

Triệu Tuấn nhìn xung quanh, thầm nghĩ: Chuyện cho phép các thần tử mang theo thê thiếp là ta đề nghị. Nhìn dòng người trên sân điện đi, cảnh tượng quỳ lạy hô vang náo nhiệt vừa rồi quả nhiên đã khiến bệ hạ chấn động.

Nghĩ tới đây, y rung đùi thích thú, dương dương tự đắc.

Hiển nhiên Hoàng đế rất vui vẻ, trong tiếng cổ nhạc, ông ta mang theo các phi tử bước xuống lầu các.

Bệ hạ cất bước, thậm chí còn đi tới bàn tiệc của Ngũ điện hạ. Mọi ánh mắt trên sân điện đều tập trung vào góc này. Bên kia, ánh mắt của mấy vị điện hạ khác đều mang vẻ đố kỵ.

Bên cạnh Hoàng đế là Hoàng hậu, phía sau Hoàng hậu, trong lụa là gấm hoa, bóng dáng của Phùng Vân như ẩn như hiện. Bên kia là mấy vị công chúa, trong các công chúa, bóng dáng của Đại công chúa cũng như ẩn như hiện.

Phùng Uyển lặng lẽ dịch người ra sau. Nhìn lại, phát hiện mình vẫn bị ánh sáng chiếu vào. Trái phải lại không có ai chú ý đến mình, Phùng Uyển lặng lẽ đứng lên, từ từ đi về góc khuất phía sau.

. Đại công chúa là người nóng nảy, bây giờ nàng nên tránh đi, không chạm mặt với công chúa thì hơn.

Mới vừa ẩn sau bóng tối, Phùng Uyển thấy nơi đó có một người, nàng dừng bước theo bản năng, xoay người định rời đi.

Lúc này, người kia chợt cất tiếng, “Nàng là Phùng thị Uyển nương phải không?”

Mặc dù mang vẻ nghi ngờ nhưng giọng nói lại trong trẻo êm tai, đó chính là tiếng của Ngọc lang.

Phùng Uyển không ngờ vừa rồi còn thấy y, giờ phút này y đã trốn vào đây rồi. Không khỏi thoáng ngơ ngác.

Quay đầu lại, nàng đang định hành lễ thì nhớ tới tính cách của người trước mắt này, liền dừng động tác lại. Nghiêng đầu, Phùng Uyển mỉm cười nhìn y, khẽ nói: “Không thích náo nhiệt hay không chịu được lễ nghi?”

Nàng hỏi thẳng thắn như vậy.

Trong bóng tối, Ngọc lang hạ thấp tiếng cười ha ha, khẽ trả lời: “Tất nhiên không chịu được lễ nghi.”

Tuy chỉ có bảy chữ nhưng lại mang vẻ kiêu ngạo không thể che giấu, thậm chí còn sự khinh thường thấp thoáng. Cũng phải, với xuất thân của y, sao lại có thể cam tâm quỳ lạy hành đại lễ trước đám man di tiểu tộc người Hồ này?

Phùng Uyển cười một tiếng.

Tiếng cười giòn tan của nàng truyền vào tai Ngọc lang lại khiến y thờ dài một tiếng, nói: “Phụ nhân như nàng, sao lại có một.”

Không đợi y nói xong, ở nơi bùng sáng phía sau, tiếng gọi khê khằng nôn nóng của Triệu Tuấn truyền tới, “Uyển nương, Uyển nương?”

Xem ra không tránh được rồi.

Phùng Uyển thi lễ với Ngọc lang, khê nói: “Có người cho gọi, xin cáo lui trước.”

Nàng vừa quay người, giọng của Ngọc lang liền vang lên, “Người cho gọi là ai chứ? Sao phải cáo lui?” Giọng điệu mang vẻ kiêu ngạo toát ra từ cốt tủy.

Phùng Uyển lắc đầu cười khò: Thiên chi kiều từ này tùy hứng quen rồi, bên cạnh cũng có rất nhiều người bảo vệ. Y không hiểu rằng phụ nhân như mình nào có tư cách từ chối trượng phu, nào có tư cách tỏ vẻ ngạo nghễ không thèm quan tâm?

Nàng không quay đầu lại, chỉ dịu dàng cười nói: “Lang quân quên rồi, thiếp vừa là dân đen cũng là phụ nhân! Vô lễ kiêu căng là lý do đáng chết của ngu phụ dân đen.”

Mỗi người ở đây chỉ cần duỗi một ngón tay đã có thể lấy mạng nhỏ này của nàng.

Nhìn bóng lưng Phùng Uyển rời đi, Ngọc lang trầm mặc.

Một hồi lâu, y cười nhẹ nói: “Nói mình hèn mọn khiếp nhục mà phong tư lại ung dung đến cùng cực, cũng thật thú vị.”

Trong nháy mắt, Phùng Uyển đã tới chỗ có ánh sáng.

Quả nhiên, không biết từ lúc nào Triệu Tuấn đã đứng bên cạnh bệ hạ. Không đứng, y đứng trước mặt Đại công chúa, nhưng cách xa Đại công chúa năm bước. Bệ hạ chỉ thân thiện cho gọi mấy vị đại thần gặp mặt mà thôi.

Thấy Phùng Uyển từ đằng xa, đôi mắt của Đại công chúa Trần Nhã neho lại, vẻ thù hằn chán ghét trào dâng mãnh liệt.

Về phần Triệu Tuấn, y thấy Đại công chúa cười với mình, gương mặt tuấn lãng tràn đầy vẻ ân cần niềm nở. Triệu Tuấn vốn có thù đoạn với nữ nhân, dù không thích y vẫn có thể giả bộ thích.

Thấy Phùng Uyển thướt tha duyên dáng đến gần, hàng mày tĩnh lặng, chân mày Trần Nhã dựng lên, giọng nói mang vẻ cười cợt: “Bệ hạ giá lâm, phụ nhân này lại một mình chạy đi đâu, chẳng lẽ có tình lang?”

Giọng nói lạnh lạnh vang dội, mang theo vẻ bốc đồng.

Quả nhiên, nghe thấy lời nói vô lễ này, những quý nhân bên cạnh Hoàng hậu chỉ chau mày rồi không để ý gì nữa.

Nhưng công chúa đã lên tiếng, Phùng Uyển là phụ nhân của hạ thần thì phải để ý, phải trả lời.

Phùng Uyển ngượng ngùng cúi đầu, cắn môi nói: “Đại công chúa nói đùa rồi. Thần phụ chẳng qua là, chẳng qua là.” Nàng xấu hổ mở miệng.

Thấy nàng như vậy, mấy ánh mắt liếc nhìn sang đều thu lại: Đại công chúa cũng thật là, phụ nhân người ta chắc đi tiêu thôi. Lớn tiếng ép hỏi trước mặt mọi người như vậy, thảo nào phụ nhân này xấu hổ không ngẩng đầu lên nổi.

Tuy nhiên, nếu Phùng Uyển có đáng về phong tao diễm lệ, có lẽ còn có vài người tin được câu có tình lang của Đại công chúa.

Đại công chúa khê hừ một tiếng, Phùng Uyển làm bộ như vậy, tất nhiên ả không nên ép hỏi thêm nữa.

Con người đảo một vòng, ả cười nói với Triệu Tuấn: “Lang quân Triệu gia, ta thấy thê tử này của chàng không tệ, vừa biết ăn vận vừa biết lễ nghi. Không bằng tối nay chàng cho ta mượn nàng, có được không?”

Lời này là do Đại công chúa nhanh trí nói ra. Vừa thốt ra, bản thân ả cũng cảm thấy lý do vô cùng thỏa đáng, lập tức héch cằm, nhìn Triệu Tuấn chăm chú, tỏ vẻ y không đồng ý cũng phải đồng ý.

Triệu Tuấn ngẩn ngơ.

Trong thoáng chốc đó, y tĩnh tường cảm thấy bầu không khí khác lạ. Đáng vẻ hiện giờ của Đại công chúa rõ ràng là không có ý tốt. Nếu thật sự để Uyển nương ở lại trong cung, chỉ sợ hôm sau y chỉ còn thấy thi thể.

Vừa nghĩ tới Phùng Uyển biến thành xác chết, đáng vẻ cứng ngắc xám tro, lòng Triệu Tuấn rét lạnh. Gần như phản xạ, y lắc đầu nói: “Đại công chúa nói đùa rồi.”

Lời khước từ này vô cùng dứt khoát vang dội, lắc đầu, y tìm được nguyên nhân nhanh chóng, “Bây giờ trời đã tối, lúc yến hội kết thúc e rằng đã tới giờ Tý rồi. Chắc Đại công chúa đang nói đùa thôi.”

Trần Nhã không nghĩ tới điều này, không khỏi thoáng ngơ ngác.

Trong nháy mắt, ánh mắt hung hăng của nàng nhìn chòng chọc vào Triệu Tuấn. Thấy y nhìn mình, vẻ mặt kiên định mà cố chấp, không khỏi tức giận bủn rủn.

Lần này, Triệu Tuấn không thèm để ý tới nữa.

. Đại công chúa có đối xử với y hòa nhã hơn nữa, tình cảm hơn nữa, đại trượng phu như y không thể khúm núm dâng thê tử tới tay ả tìm chết được. Dù thế nào đi nữa, Uyển nương vẫn là thê tử của y, hơn nữa sau lưng Uyển nương còn có Vệ Tử Dương, còn có Thái phi.

Hơn nữa phụ nhân chính là ngựa, cứ xem tính tình của nàng đi. Nói không chừng nàng ta sẽ hất ngã người vào lúc nào đó cũng nên. Hòa nhã dịu dàng cũng không có nghĩa là chuyện gì cũng nghe lời.

Đại công chúa tức giận nhìn Triệu Tuấn chằm chằm, rồi nhìn Phùng Uyển chằm chằm, vô cùng giận dữ, nhưng chỉ có thể đứng yên ở đó.

Ả thi thoảng đưa mắt nhìn Hoàng hậu, biết bà vẫn còn bận tâm.

Lúc này, Phùng Uyển đã đến gần.

Đại công chúa nhìn chòng chọc vào Phùng Uyển đang hành lễ với mình, cười lạnh với Triệu Tuấn: “Quả nhiên phu thê tình thâm. Hừ, chẳng lẽ người cho rằng ta có thể ức hiếp phụ nhân này ư? Nói cho người biết, bản công chúa cũng chỉ thăm dò mà thôi.”

Lời này của ả có vẻ như nói cho phu thê Triệu Tuấn nghe, nhưng đúng hơn là giải thích với Hoàng hậu và Thái phi.

Trong tiếng cười xa gần, Đại công chúa nhìn chằm chằm vào Triệu Tuấn và Phùng Uyển, có vẻ hơi nôn nóng. Nghiến răng kèn kẹt, trừng mắt liên hồi, cuối cùng mới dần được nổi giận, không nói thêm lời nào nữa.

Bên kia, bệ hạ đã triệu kiến Vệ Tử Dương.

Sau khi ôn hòa nói với chàng hai câu, bệ hạ đưa tay lên vỗ vai Vệ Tử Dương, khen ngợi: “Vệ lang tuy trẻ tuổi nhưng không thua Hoắc gia.” Ý của ông là danh tướng Hoắc Khứ Bệnh của Hán triều.

Nói tới đây, bệ hạ trừng mắt cảnh cáo Ngũ điện hạ, rồi cười nói: “Thằng nhóc này vừa có diện mạo vừa có tài, trẫm cũng thấy vui mừng. Hay là trẫm phối hôn Tử công chúa cho người, thế nào?”

Ngũ nhi tử của ông là người có tài. Nhi tử như vậy mà lại trâm mê một nam tử, thật sự không phải chuyện tốt. Thôi, hôm nay cắt đứt nghiệt duyên này. Nghĩ tới đây, bệ hạ phát phát tay, đẩy Tử công chúa đang ngượng ngùng, kích động đến độ muốn khóc đến bên cạnh.

Bệ hạ khẽ đẩy. Tử công chúa đỏ mặt, nước mắt hạnh phúc tuôn rơi đã đứng bên cạnh Vệ Tử Dương.

Vô số ánh mắt đều hướng về phía này.

Phùng Uyển cũng nhìn theo.

Trong ánh nhìn chăm chú của mọi người, Vệ Tử Dương ngẩng đầu lên.

Đôi mắt phượng dài hơi xé rách ả chứa cảm xúc nhìn về phía Phùng Uyển, sau ánh nhìn vô tình hay cố ý, giọng nói tràn khàn mà kiên định của Vệ Tử Dương vang lên, “Bệ hạ thứ lỗi, thần không muốn.”

Thần không muốn!

Ba chữ này quá kiên định quá quyết tuyệt, đó là sự quyết tuyệt không hề đắn đo.

Tử công chúa tái mặt.

Hoàng đế hơi bất mãn, ông nhíu mày, “Vì sao?”

Vệ Tử Dương ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Tử công chúa, lạnh lùng nói: “Mấy ngày trước, thần đáp lời ước hẹn của Tử công chúa, nhưng suýt nữa bị người hạ độc.”

Trong sự tĩnh lặng tuyệt đối, Vệ Tử Dương nhướn mày, chán ghét nói: “Thần đường đường là đại trượng phu, thực sự không thích nổi nhục này.”

“Hu huuu!” Tiếng khóc của Tử công chúa vang lên. Nàng ta vừa khóc, vừa thút thít nói: “Không phải, không phải là ta, không phải là ta. Hu hu.”

Trong không khí lạnh như tờ, tiếng thút thít của Tử công chúa như hòn đá rơi xuống hồ nước, đẩy lên những gợn sóng lăn tăn.

Khi Hoàng đế xanh mặt, không biết phải xử lý như thế nào, Vệ Tử Dương quay sang nói với Tử công chúa: “Ta biết không phải là cô.” Giọng nói của chàng vô cùng lạnh lẽo, “Ta cũng biết rõ kẻ đó là ai.”

Chàng vừa dứt lời, cảnh tượng tĩnh lặng thay bằng tiếng xì xào ồn ã.

Ngay cả Hoàng đế cũng không nhận được mà liếc nhìn Vệ Tử Dương, nhìn thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ khiến ông trời cũng phải đỏ mặt, ngẫm nghĩ: Người biết thì sao chứ? Người chú ý đến người rất nhiều mà.

Lúc này, ông cũng không biết phải làm sao, hoàn toàn hết cách với thiếu niên thiên tài trước mắt.

. Có bề ngoài như vậy, lại mang tính tình bộc trực, có tài năng hơn nữa thì thế nào chứ? Ta gọi một đao phủ tới là có thể giết y được ngay!

Nghĩ tới đây, Hoàng đế thở dài một tiếng, tỏ vẻ thẹn trong lòng, rồi lại biểu hiện như không thể cho thiếu niên trước mắt này công đạo.

Trầm ngâm một hồi, Hoàng đế đột nhiên ra lệnh: “Vệ Tử Dương nghe lệnh.”

Nhìn Vệ Tử Dương mặt vẫn lạnh lùng, nghe lời quỳ một gối, Hoàng đế nói: “Từ ngày hôm nay, phong người làm Hồ Bí tướng quân.”

Mọi người lại xôn xao.

Quy tắc quân đội của triều Trần kế tục triều Hán, Hồ Bí thống lĩnh hai nghìn tinh kỵ, chủ yếu bảo vệ Đô Thành không bị xâm phạm. Vậy là đã có quyền thống lĩnh một phương rồi.

Mọi người không ngờ rằng lòng thần luyện đồng có xuất thân thấp hèn, không nể mặt bề hạ này chỉ trong chớp mắt đã được ban chức vị quan trọng, trở thành tướng quân có thực quyền trong tay.

Khi ai ai cũng ngẩn ngơ, Hoàng đế hài lòng nhìn phản ứng của mọi người, nói: “Còn không tạ ơn?”

“Thần tạ ơn!”

Hoàng đế cười ha hả một tiếng, đỡ Vệ Tử Dương dậy, vỗ vai chàng nói: “Làm tốt lắm.”

“Vâng!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Chọc Gheo

Hoàng đế thấy Vệ Tử Dương vẫn một mực cung kính thì cười ha ha một tiếng. Lúc này chợt vang tiếng khóc tức tưởi, Tử công chúa lấy tay áo che mặt xông ra ngoài.

Liếc nhìn bóng lưng của nữ nhi, Hoàng đế quát khẽ: “Đúng là không hiểu chuyện.”

Dù có quát nhưng trong mắt ông ta lại hiện hiện rõ vẻ hài lòng. Nữ nhi mà ông thương yêu nhất sao có thể gả ột trượng phu xuất thân như vậy? Vốn còn nghĩ, nếu Vệ Tử Dương thật sự muốn làm phò mã thì ông cũng không ngại dùng một vài thủ đoạn để y hiểu rõ vị trí của mình. Có vài người tài thì tài thật đấy, nhưng cần phải dùng thuận tay, còn phải mài giũa đâu ra đấy.

Ông rất hài lòng với kết quả này.

Ngẩng đầu, Vệ Tử Dương nhìn Hoàng đế, khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt liếc nhìn đám người đứng sau ông ta.

Trong nháy mắt, chàng nhìn rõ vẻ mặt ngạc nhiên lo lắng của mọi người.

Đúng lúc đó, ánh mắt của chàng hơi khựng lại.

Chàng nhìn thấy một phụ nhân, khi hai người giao mắt, phụ nhân vội vã cúi đầu.

Dù chỉ có vậy, nhưng trong nháy mắt đó, đôi mắt ướt át của nàng, vẻ mặt mừng như điên vẫn đập vào mắt chàng.

Chàng thật sự không ngờ rằng phụ nhân này lại vui mừng kích động như vậy.

Đúng là Phùng Uyển rất vui.

Chàng có binh quyền rồi.

Trên đời này có một loại người, cho y một chút gió là y có thể bay lượn tới tận chân trời, cho y một chút nước là y có thể che khuất bầu trời.

Lần trước Vệ Tử Dương lập công lớn, nhưng công lao đó lại vào tay Ngũ điện hạ, chỉ có thể tiếp tục sống bằng danh tiếng luyến đồng lõa thần. Phùng Uyển không nhớ rõ kiếp trước chàng khởi bước từ lúc nào, lòng cũng bất an. Nàng sợ bởi vì mình nhúng tay vào khiến vận mệnh chàng bị thay đổi.

Vận mệnh của chàng không thay đổi, thật tốt.

Rũ mắt, Phùng Uyển siết chặt nắm tay, mượn động tác này để che giấu niềm vui trong lòng.

Ở bên cạnh Phùng Uyển, Triệu Tuấn cũng vui mừng, dù thế nào đi nữa, chuyện Vệ Tử Dương trở thành tướng quân cũng có lợi cho y.

Vệ Tử Dương thu hồi ánh mắt, khom mình hành lễ với bệ hạ rồi lui về phía sau, nhận lấy thánh chỉ vừa mới viết.

Nhìn đám người vây quanh Vệ Tử Dương chúc mừng không dứt, Triệu Tuấn khẽ nghiêng đầu, nói với Phùng Uyển: “Uyển nương, lát nữa chúng ta cũng tới chúc mừng.”

Nói tới đây, y lẩm bẩm, “Bệ hạ cũng quá coi trọng công trạng rồi.”

Đương kim bệ hạ không chỉ coi trọng công trạng, hơn nữa còn coi trọng tướng tài. Ông còn yêu thích và coi trọng quân nhân hơn cả văn nhân.

Nghĩ tới Vệ Tử Dương này, xuất thân của y kém xa mình, nhưng bây giờ y đã tướng quân dẫn đầu một đội quân rồi. Còn mình vẫn ở dưới trướng Ngũ điện hạ, thực khách chẳng ra thực khách (*), môn khách cũng không giống môn khách (*), thậm chí còn không phải thần tử chính thức.

* Môn khách và thực khách là những người sống trong nhà quý tộc thời cổ đại (bắt đầu từ thời Xuân Thu), hiến kế, bốn ba vì chủ nhân. “Khách” phụ thuộc vào chủ nhân, còn chủ nhân chịu trách nhiệm “nuôi khách”. Sr vì ta không phân biệt được hai thứ này TT_____TT Nhưng có vẻ thực khách có địa vị thấp hơn. Có ý kiến cho rằng thực khách ở trong thời gian ngắn, môn khách ở trong thời gian dài

~~Triệu Tuấn nghĩ tới đây, lại than thở một tiếng.

Gần như đột nhiên, y quay đầu nhìn Phùng Uyển, nói: “Uyển nương, chắc nàng không đưa ý kiến giúp đỡ tên họ Vệ đó chứ?”

Y cũng không biết tại sao mình muốn hỏi, nhưng y mơ hồ cảm thấy dường như Uyển nương có năng lực này.

Phùng Uyển kinh ngạc nhìn về phía Triệu Tuấn, đối mặt với vẻ mặt ừ ừ bất mãn của y, không khỏi cười nói: “Sao phu chủ lại nói vậy? Chiến công của lang quân Vệ gia, một phụ nhân như thiếp sao có năng lực như vậy?”

Triệu Tuấn ngắt ra, cười ngượng ngùng, thầm nghĩ: Cũng phải.

Y lại đưa mắt nhìn Vệ Tử Dương bị mọi người vây quanh, thờ dài một tiếng rồi nói với Phùng Uyển: “Uyển nương, phu thê vốn là một, vừa nãy vì nàng mà ta đã đắc tội với Đại công chúa. Còn nàng? Nàng có vì ta mà moi tin từ Vệ Tử Dương hay không? Nghĩ ra cách gì giúp ta hay không?”

Y nói xong liền mỉm cười, nhìn Phùng Uyển bằng ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Tới rồi.

Y vốn như vậy, rất thích thói phóng công lao của mình, muốn người ta cảm thấy y đã làm rất nhiều cho kẻ đó.

Thật ra thì với tính cách của y, sao có thể để Đại công chúa không trả giá mà có được điều mình muốn? Trong thâm tâm y, làm sao có thể có chuyện bỏ vốn mà không thu được lợi?

Rũ mắt, Phùng Uyển trả lời khê khàng: “Chuyện này không dễ chút nào. Ngũ điện hạ tổ chức đại thọ cho bệ hạ, khiến bệ hạ vui lòng.”

Không đợi nàng nói hết, Triệu Tuấn không kiên nhẫn ngắt lời, “Uyển nương nàng phải nghĩ cách giúp ta, chứ không phải nghĩ cách giúp Ngũ điện hạ.”

Dừng một chút, y lại nói: “Ta không quan tâm điện hạ nhận được lợi ích gì, ta chỉ muốn văn hời hình tượng của mình trong lòng điện hạ, muốn được ngài trọng dụng lần nữa. Nàng có hiểu không?”

Tất nhiên Phùng Uyển hiểu, nàng rũ mắt, ngập ngừng nói trong cái nhìn chăm chú của y: “Ý, ý thiếp là, Ngũ điện hạ có được sự yêu thích của bệ hạ, dù có ý kiến hay đi nữa cũng không được coi trọng như lần trước.”

Ý của nàng là thời cơ còn chưa tới, cần phải kiên nhẫn chờ đợi ư?

Gân cơ trên mặt Triệu Tuấn đột nhiên co rút, y môi mím thật chặt, nôn nóng nói: “Nàng không biết ánh mắt khi những người đó nhìn ta đâu. Rõ ràng kính ta sợ ta, bây giờ lại có gan giễu cợt trước mặt ta. Ta không muốn đợi nữa.”

Y vừa dứt lời, liền quay sang nhìn Phùng Uyển, rõ ràng dịu dàng nhưng lại để lộ ánh mắt kỳ dị. Y nhìn nàng chòng chọc, Phùng Uyển lập tức cúi đầu, vẫn thanh tao khiếp nhọc như vậy.

Triệu Tuấn thu hồi ánh mắt, tiếp tục chìm trong nỗi buồn khổ của mình.

Y không biết Phùng Uyển vẫn rũ mắt đang suy nghĩ: Kiếp trước y là một trong năm đại thần Ngũ điện hạ coi trọng nhất. Không lâu sau ngày thánh thọ bệ hạ, đúng vậy, ngày mai bệ hạ sẽ triệu kiến thăng quan cho y.

Ngày mai, Triệu Tuấn sẽ đường đường chính chính trở thành một viên quan triều đình, từ đó về sau y đi từng bước từng bước trên con đường huy hoàng của mình.

Nhưng kiếp này, y lại vô cùng khốn đốn.

Khóe miệng nở nụ cười kín đáo, Phùng Uyển từ từ ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn nôn nóng bất an, buồn khổ không dứt.

Đang lúc này, Phùng Uyển nghe thấy tiếng quát bức bối khó chịu của Triệu Tuấn: “Cũng tại tiện phụ Vũ nương kia làm hỏng chuyện tốt của ta.”

Quát xong, y đá chân về phía trước, nhưng vì quá đà nên mũi chân đụng phải một tảng đá. “Bụp” một tiếng, Triệu Tuấn đau đến mức kêu oai oái, ôm chân nhảy tung tung.

Tiếng kêu đau của y không lớn, nhưng lúc này lại có một giọng nói hoảng hốt truyền đến, “Đại tỳ phu làm sao vậy?”

Phùng Vân ăn vận khoan thai lắc mông vội vàng đi tới. Ả lo lắng nhìn Triệu Tuấn chậm chạp đặt chân xuống, khuôn mặt đau đến nhăn nhó nhưng vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Ả nhìn Phùng Uyển chăm chăm, kêu lên: “Đại tỳ, tỳ phu đau đến mức này mà tỳ không đau lòng, còn đứng bên cạnh xem chuyện vui sao?”

Lần này, Phùng Vân vừa lên tiếng, Triệu Tuấn đã vội thấp giọng nói, “Đừng làm ầm lên, ta không sao, không sao đâu.”

Y quay đầu lại nhìn quanh quất, thấy chỉ có mấy người chú ý về phía này thì nhẹ nhõm hơn nhiều: Ở chỗ nhiều quý nhân như vậy, không nên để họ thấy đáng về hốt hoảng của mình.

Quay đầu lại, thấy Phùng Vân vẫn nhìn chăm chăm Phùng Uyển, Triệu Tuấn nhú mày, không nhịn được thấp giọng giải thích: “Đại tỳ của muội đứng, nàng biết ta không muốn bị ai thấy.”

Ngay khi dứt lời, Triệu Tuấn thầm nghĩ: Uyển nương đúng là Uyển nương, Tứ cô từ không phải là không thông minh, nhưng nàng ta chỉ nghĩ tới mình, không nghĩ cho ta.

Phùng Vân lại làm y không vui, bất tri bất giác, kiếp trước hai kẻ khăng khít keo sơn, kiếp này chỉ thấy đối phương như cái gai trong lòng. Bình thường không sao, một khi có việc, liền theo thói quen mà nghĩ đến điểm xấu của đối phương.

Một hồi lâu, Triệu Tuấn không còn đau nữa đứng thẳng dậy, y mỉm cười nhìn Phùng Vân, thân mật gọi một tiếng: “Tứ cô từ, sao muội lại rảnh rỗi tới đây vậy?”

Đúng vậy, sao mỹ nhân như Phùng Vân lại có thể đến gặp họ lúc bệ hạ chưa rời đi như vậy?

Triệu Tuấn không nói lời này thì thôi, vừa mở lời, Phùng Vân đã hơi giận. Ả nén giận, thấp giọng nói: “Là Hoàng hậu nương nương bảo ta tới.”

Dứt lời, ả nhìn Phùng Uyển, không kiên nhẫn nói: “Đại tỳ, chúng ta vốn là tỳ muội ruột, trước kia có gì không đúng hãy bỏ qua hết đi.”

Ả nhìn Phùng Uyển chăm chăm, ra lệnh: “Sau này tỳ không được phép hạ bệ ta! Không được phép làm ta lúng túng trước mặt người ngoài nữa.” Liếc nhìn Phùng Uyển vẫn dịu dàng lặng im, Phùng Vân chua xót nói: “Tỳ nói xấu ta trước mặt Đại công chúa, rồi lại làm ta mất mặt trước Thái phi Hoàng hậu như vậy là hay lắm sao? Tỳ có biết không, tỳ làm như vậy sẽ cản trở đường phú quý của ta. Tỳ cản trở đường phú quý của ta, chính là cản trở đường phú quý của đại tỳ phu.”

Phùng Vân nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thỉnh thoảng liếc nhìn Triệu Tuấn, thấy y cúi đầu lắng nghe, liền quay sang Phùng Uyển, “A Uyển, tỳ có hiểu không?”

Giọng nói có phần nghiêm nghị.

Thật buồn cười, rõ ràng yếu thế, rõ ràng bị quát mắng trách móc, muốn đến giải hòa nhưng cách nói chuyện lại trịch thượng như vậy.

Phùng Uyển rũ mắt không nói gì.

Phùng Vân nén giận, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ tỳ cho rằng bám vào Vệ Từ Dương kia là có thể được phú quý sao? Tỳ cũng quên mất y.”

Bởi vì vô cùng bất mãn nên giọng của ả hơi cao.

Vẫn chưa nói hết, giọng nói mỉa mai hoặc êm tai chợt vang lên, “Hình như có người nhắc đến ta?”

Giọng nói này êm tai như vậy, dường như vừa thốt lên đã át hết âm thanh bên cạnh, khiến mọi người bất giác tìm theo giọng nói đó.

Phùng Vân và Triệu Tuấn cũng quay đầu lại.

Phùng Uyển cũng quay sang.

Vệ Từ Dương mặc bộ áo đen đang đứng khoanh tay, uể oải bước ra khỏi chỗ khuất sáng. Ngọn lửa bập bùng chiếu lên gương mặt tuyệt mỹ khôn xiết của chàng, ngọn lửa màu đỏ rơi vào con người yêu mị như chất chứa lửa máu rung động lòng người.

Môi mông khê nhếch, hàm chứa sự lạnh lẽo cũng hàm chứa nét cười, chàng từ từ tiến tới gần.

Bất tri bất giác, mọi người cùng nghĩ tới con báo đi săn trong bóng đêm. Bất tri bất giác, mọi người bị vẻ ưu nhã và nguy hiểm hoa mỹ này kích động mà lui về phía sau một bước.

Phùng Vân khó khăn mới lùi lại được một bước, liền vội dừng lại, kinh hãi nghĩ: Sao bị y nhìn chăm chăm mà lại đáng sợ như vậy? Hình như bệ hạ cũng không có uy thế như y.

Đối mặt với thiếu niên mang theo vẻ đẹp cao quý bẩm sinh chậm rãi tiến đến, mặt Phùng Vân và Triệu Tuấn trở nên trắng bệch. Bất tri bất giác, họ cúi đầu xuống, tỏ vẻ vô cùng nao núng.

Hai người đó đâu còn vẻ ngông cuồng tự đại vừa nãy nữa?

Vệ Từ Dương liếc nhìn hai người, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, ánh mắt liếc về phía Phùng Uyển.

Nhìn nàng, chàng cất giọng trầm thấp: “Mấy ngày không gặp, hết thấy đều tốt chứ?”

Phùng Uyển rũ mắt, thi lễ với chàng, nói: “Bẩm Hồ Bí tướng quân, thiếp thân vẫn bình an.”

Nghe thấy câu trả lời của Phùng Uyển, Vệ Từ Dương cười khàn khàn, giọng nói trầm thấp, mị dăng lướt tới như cơn gió xuân, “Khá lắm, thật hữu lễ.”

Chàng nói tới đây, vươn tay nắm lấy cánh tay Phùng Uyển, kéo nàng đến trước người mình, như cười như không mà nói: “Triệu phu nhân thật thanh khiết.”

Giọng điệu này, động tác này!

Phùng Uyển cảm thấy lưng mình bỗng rất!

Nàng cười khổ: Không hiểu thiếu niên này nghĩ gì, chắc sợ thiên hạ không loạn.

Nàng ngẩng lên, trong bóng đêm, đôi mắt mỹ lệ của nàng chất chứa sự dịu dàng và tiếng thở dài, “Mau buông tay.” Nàng cầu xin y, “Mọi người đang nhìn đây.”

Thiếu niên trước mắt này đúng là yêu nghiệt, quả thực là một viên dạ minh châu, đi tới đâu cũng gây sự chú ý. Rõ ràng chàng biết mình không thích bị người khác nhìn chăm chú, lại càng cố ý trêu chọc nàng. Rõ ràng y mình đã là phụ nhân đã có trượng phu, vậy mà hết lần này tới lần khác cứ trêu chọc nàng trước mặt phu chủ.

Nhưng nàng không biết phải làm sao, chỉ có thể thở dài, chỉ có thể van cầu chàng.

Ánh mắt tập trung về phía này càng lúc càng nhiều, nhưng Vệ Từ Dương vẫn làm như không thấy. Chàng nghiêng đầu, hứng thú nhìn dáng vẻ hoảng hốt của Phùng Uyển.

Khóe miệng y cong lên.

Lại kéo nàng đến gần hơn, Vệ Từ Dương cất giọng trầm thấp: “Nào, nói gì với ta đi.”

Dứt lời, chàng nửa lời nửa kéo Phùng Uyển vào trong bóng tối như vậy, để đám người bàn luận xôn xao, nhìn nhau ngơ ngác.

Những người này, những ánh mắt này, sau một lúc thì thăm to nhỏ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Triệu Tuấn.

Nhận thấy vẻ ‘thì ra là thế’ trong ánh mắt những người này, gương mặt tuấn lãng của Triệu Tuấn hết xanh rồi lại đỏ, đỏ rồi lại tím!

Y cắn chặt môi, không chú ý tới môi mình đã chảy máu.

Phùng Vân vẫn ngây người như phỗng nhìn hai người rời đi, một lúc lâu sau ả mới kịp phản ứng.

Vội vã quay đầu lại, Phùng Vân trừng mắt nhìn Triệu Tuấn, cúi đầu kêu lên: “Đại tỳ phu!” Giọng điệu của ả có vẻ không dám tin, “Tỳ phu để mặc đại tỳ như vậy, như vậy.” ả không nói được gì nữa.

Triệu Tuấn then quá hóa giận, nghe thấy vậy sắc mặt tím ngắt lại, y tròn mắt nhìn ả, khê hừ một tiếng.

Phùng Vân thấy y nổi giận, cũng thức thời vội vàng ngậm miệng. Thấy Triệu Tuấn quay người định rời đi, Phùng Vân đuổi theo, khẽ gọi: “Đại tỷ phu!”

Phía trước truyền đến tiếng giận dữ có đè nén của Triệu Tuấn, “Câm miệng!”

“Không phải chuyện này.” Phùng Vân nghiêm túc giải thích: “Đại tỷ phu có biết, đệ hạ nói Vệ Tử Dương này thế nào không?”

À xông về phía trước, hạ giọng khẽ nói: “Đệ hạ nói, người này có tài tuyệt thế, sao lại không mang họ Trần chứ? Đệ hạ còn nói, may là vọng động bộc trực, một thời gian sau có thể trở thành rường cột của Đại Trần!”

Thấy Triệu Tuấn từ từ dừng bước, Phùng Vân cúi đầu nói: “Muội ở bên đệ hạ lâu như vậy, chưa từng nghe ngài khen ngợi ai. Trận chiến y lãnh đạo khi đó, đệ hạ hỏi han tra xét mãi, cuối cùng cảm thán như vậy.”

Cấn môi, Phùng Vân không giấu nổi vẻ mừng rỡ trên mặt, “Đại tỷ phu, Vệ Tử Dương này có thể trở thành trợ thủ của chúng ta!”

Phùng Vân liếc nhìn mọi người, khẽ nói: “Chỉ cần có cơ hội, đại tỷ phu nhớ giới thiệu họ Vệ này uôi. Tỷ phu nên biết, tính tình của đại tỷ rất kỳ quặc. Dựa vào đại tỷ không bằng tự dựa vào chúng ta.”

À vừa nói hết câu, Triệu Tuấn liền cất giọng lãnh đạm, “Chỉ sợ họ Vệ kia sẽ không nể mặt muội đâu.”

Phùng Vân nghe vậy, cúi đầu cười một tiếng, “Cái này đại tỷ phu không biết đâu, nếu là phụ nhân, có lẽ ta không biết phải làm thế nào, nhưng đối phó với trượng phu, A Vân sẽ có thủ đoạn.” À mỉm cười, nói: “Ít nhất mạnh hơn đại tỷ ta gấp trăm lần.”

Giọng nói tràn đầy vẻ tự tin.

Phùng Vân nói tới đây, thấy Triệu Tuấn cúi đầu không nói gì, đang định nói thêm thì hai cung tỷ bước về phía à.

Phùng Vân thấy họ đến, vội nói: “Hoàng hậu gọi ta rồi. Đại tỷ phu, lời ta vừa nói với tỷ phu, nhất định phải ghi nhớ trong lòng.”

Dứt lời, à lắc mông, nở nụ cười rực rỡ xinh đẹp đi theo hai cung tỷ kia.

Phùng Uyển không biết phải làm sao cả.

Tay nàng bị giữ chặt, bị kéo vào chỗ tối như vậy, không cần nghĩ nàng cũng biết sau này mọi người sẽ đối xử với mình thế nào.

Phùng Uyển cố gắng nhẫn nhịn, nghiêng răng ken két, khẽ nói: “Vệ Tử Dương!” Trong bóng tối, đôi mắt nàng vì tức giận mà sáng rõ, “Chàng đừng quá đáng!”

Phía trước truyền đến giọng nói lười biếng của Vệ Tử Dương “Ta quá đáng thế nào?”

Phùng Uyển giận dữ, nàng nghiêng răng, hỏn hển nói: “Chàng cũng biết, chàng kéo ta như vậy, ta sẽ bị người đời chê trách và làm khó đến mức nào không?”

Giọng Vệ Tử Dương vẫn uể oải, mang vẻ không thèm quen tâm, “Vậy ư? Dù sao phụ nhân gian xảo như nàng cũng tìm được cách ứng phó thôi.”

Phùng Uyển oán hận.

Nghe rõ tiếng nghiêng răng của nàng, Vệ Tử Dương cúi đầu cười nói, “Như lần trước đây. Ta vốn tưởng trên mặt có dấu răng, nhất định nàng sẽ gấp khó khăn.” Y hừ một tiếng, có phần bất mãn, “Kết quả thì sao? Phụ nhân này chẳng hề tổn hại gì cả. Không hiểu khua môi múa mép thế nào mà qua cửa được.”

Nghe giọng điệu của chàng, lần trước mình không bị Triệu Tuấn trách mắng, làm khó, nhục mạ, y rất thất vọng rất khó chịu ư?

Phùng Uyển buồn bực.

Bây giờ Vệ Tử Dương mới dừng bước, quay đầu lại.

Nhìn đôi mắt ẩn trong bóng tối, bởi vì tức giận mà sáng như sao của Phùng Uyển, Vệ Tử Dương từ từ tiến sát về phía nàng.

Kề sát nàng như vậy, cho đến khi mũi hai người chạm nhau, chàng mới dừng lại. Chàng tựa quá gần, Phùng Uyển vừa muốn nghiêng đầu tránh ra, bỗng dưng chàng đưa tay lên, giữ chặt mặt nàng.

Buộc Phùng Uyển nhìn thẳng vào mắt mình, thấy đôi mắt mỹ lệ kia trọn trùng, Vệ Tử Dương mới đắc ý nhướng lông mày. Chàng vươn ngón trỏ xoa mắt nàng, cất giọng dịu dàng mỉa mai: “A Uyển.”

Tiếng gọi của chàng thật sự quá dịu dàng, hơi thở ấm áp phả ra mon tron trên mặt Phùng Uyển.

Bất tri bất giác, đôi mắt trọn trùng của nàng trở nên chuyên chú hơn.

Vệ Tử Dương nhin cười, giọng nói vẫn mỉa mai hoặc như nước, ngón trỏ khẽ lướt qua giữa mắt nàng như cơn gió xuân. Chẳng nỉ non: “A Uyển, ta không thích nàng lạnh lùng như vậy đâu. Nhìn đáng vẻ xấu hổ ngớ ngẩn bây giờ của nàng có phải đẹp không?”

Chàng mỉm cười nhìn sắc mặt Phùng Uyển từ ứng đỏ chuyển sang xanh mét, đột nhiên kẻ môi tới hôn lên giữa hàng mày của nàng.

Sắc mặt xanh mét của Phùng Uyển lại đỏ ứng.

Thấy Phùng Uyển luống cuống tay chân, ngơ ngác ngác ngác, Vệ Tử Dương lúc đầu còn cười đắc ý, ngay sau đó chàng chợt nhíu mày, dường như cũng hoảng hốt vì hành động của mình.

Thong thả ung dung buông nàng ra. Sau đó, chàng thong thả ung dung sửa sang lại xiêm y, kiêu ngạo mà nhìn nàng, giọng nói chàng lạnh lùng như băng, “Nữ nhân xấu xí, ta không thêm thích nàng đâu!”

Dứt lời, chàng ưu nhã quay người, ngạo nghễ rời đi.

Phùng Uyển ngơ ngác đưa mắt nhìn y rời đi. Cho đến khi sau lưng truyền đến mấy tiếng cười khì, nàng mới phát hiện có mấy nữ lang tụ tập xem chuyện vui từ lúc nào không hay!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lửa Giận Của Triệu Tuấn

Đám nữ lang chạy tới hóng hót nhìn Phùng Uyển không chớp mắt, cười khi luân miêng, tràn đầy vẻ đùa cợt.

Thấy những người này, Phùng Uyển thầm than một tiếng, nghĩ: Tên Vệ Tử Dương này nhất định bởi vì ta không chấp nhận rời khỏi Triệu Tuấn mà hờn dỗi. Nhưng trận dỗi này đã gây khó dễ cho ta rồi.

Nàng bình tĩnh nhìn đám nữ lang, sửa sang lại xiêm y, ưu nhã cất bước.

Nàng tự tại mà tự nhiên đi sát qua đám nữ lang, trở về sân điện với tư thái uyển chuyển thướt tha.

Nhìn về tự tại tới cực điểm của nàng, chúng nữ lang ngẩn người, cho đến khi thấy Phùng Uyển đi được năm sáu bước, tiếng cười giễu cợt mới rộ lên.

Theo những nữ lang này, chắc hẳn đang chê cười nàng phóng đảng không biết xấu hổ, không biết soi gương xem mặt mũi mình ra sao. Lời họ nói chẳng có gì mới mẻ, Phùng Uyển để ý làm gì? Nàng thần nhiên rời khỏi nơi khuất sáng.

Đứng ở góc, nhìn mọi người ồn ào náo nhiệt, nhìn Triệu Tuấn lẻ loi một mình, cúi đầu dạo bước, vẻ mặt buồn bực, Phùng Uyển thầm than một tiếng, xoay người tới chỗ xe ngựa.

Nàng phải yên tĩnh một chút, phải suy nghĩ thật kỹ càng.

Xe ngựa của Triệu phủ đỗ ở nơi tầm thường, thấy Phùng Uyển đi tới, ngự phu vội vàng vén rèm xe lên.

Phùng Uyển nhảy lên xe ngựa, vươn tay kéo rèm xe xuống. Ngọn lửa vẫn đang bập bùng ở đằng xa, nàng mở to mắt lẳng lặng nhìn bàn tay ả khuất trong bóng tối của mình.

... Thời gian lặng lẽ trôi qua, loạt tiếng bước chân lần lượt truyền đến, sau đó từng chiếc xe ngựa rời đi. Lát sau, tiếng gọi cung kính của ngự phu vang lên: “Lang chủ?”

Triệu Tuấn tới rồi?

Phùng Uyển từ từ đưa mắt nhìn. Lúc này, tiếng hô vừa dứt rèm xe đã được vén lên, gương mặt khuất sáng của Triệu Tuấn hiển hiện rõ ràng trước mặt nàng.

Y yên lặng nhìn Phùng Uyển, bởi vì đêm đen mà nàng không thấy rõ vẻ mặt của y.

Nàng cũng lẳng lặng nhìn y, rõ ràng làm chuyện không biết thẹn như vậy, ánh mắt của nàng lại bình thản trong suốt đến thế? Lẽ nào phụ nhân này không biết thế gian có hai chữ xấu hổ sao?

Nhìn nhau một lúc lâu, Triệu Tuấn cắn răng quát khẽ, “Cút xuống!”

Phùng Uyển rũ mắt, nhẹ nhàng chậm chạp vén rèm xe, bình thản xuống xe ngựa.

Hơi thở của Triệu Tuấn hơi thô.

Y nhìn nàng chòng chọc, đột nhiên y giơ tay lên định tát Phùng Uyển.

Động tác của y chậm chạp, vậy mà Phùng Uyển không hề tránh né. Quả nhiên, khi cái tát sắp sửa đến mặt Phùng Uyển, y lại do dự.

Bàn tay to dừng giữa không trung, run rẩy một lúc lâu, y mới hạ giọng quát: “Cô và y...” Y cắn răng, khó khăn nói: “Cô và y đã lên giường rồi hả?” Những lời này thay vì mang ý nghi vấn thì lại đậm chất khẳng định hơn.

Sau khi nói lời khẳng định này, Triệu Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phùng Uyển chăm chăm, nhìn một lúc lâu, y nhỏ nước bọt xuống đất, cắn hận nói: “Ghê tởm!”

Ghê tởm ư?

Phùng Uyển nghiêng đầu, nàng để gió đêm lướt qua lọn tóc rơi xuống má, hưởng thụ cảm giác dịu dàng này... Rõ ràng nam nhân bên cạnh vô cùng thô bạo, rõ ràng hơi thở của y mang theo ngọn lửa mãnh liệt, nhưng không biết tại sao Phùng Uyển vẫn bình thản, vô cùng bình thản.

Đúng rồi, nàng cũng thấy ghê tởm. Mỗi khi tỉnh dậy từ giấc mộng, mỗi lần nam nhân này muốn đụng vào nàng, nàng đều cảm thấy khó chịu, cảm thấy ghê tởm.

Hơn nữa, kiếp trước mỗi khi y có một thiếp thất mới, tận hứng rồi mới nghĩ đến nàng. Khi đó hấn đụng vào mình nàng cũng không thích, cũng thấy ghê tởm... Nhưng cảm giác chỉ thoáng qua, nàng theo bản năng cho rằng không nên như vậy, liền cố gắng áp chế.

Triệu Tuấn tròn mắt nhìn chăm chăm Phùng Uyển, hận không thể đục lỗ trên người nàng. Rõ ràng y biết, lời của Phùng Vân rất có lý, rõ ràng hết lần này đến lần khác y muốn nàng đi tìm Vệ Tử Dương, nhưng y cũng biết có thể sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nhưng có lý thì sao, lòng trước thì sao? Khi tận mắt thấy họ thân mật như vậy, thấy thiếu niên kiêu ngạo được không ai bì nổi thân mật với phụ nhân của mình như vậy, y vẫn rất khó chịu, vô cùng khó chịu.

... Y thà tin rằng Vệ Tử Dương đẹp như vậy tuyệt đối sẽ không có hứng thú với Uyển nương!

Hắn vốn tưởng rằng, so với mỹ nhân khắp mọi nơi, Vệ Tử Dương khinh thường không thèm đụng vào nàng!

Trong ánh sáng lập lờ, trong tiếng xe ngựa thì thoảng rồi đi, nghe thấy tiếng thở hồng hộc của người đàn ông bên cạnh, Phùng Uyển từ từ đưa mắt nhìn.

Trong bóng đêm, đôi mắt của nàng như mặt nước, tĩnh lặng trong suốt. Nhìn y một lúc, nàng lẳng lẳng mở miệng, “Hồ Bí tướng quân không đụng vào thiếp.”

Ánh mắt của nàng trong suốt, giọng nói dịu dàng mà bình thản, “Xinh đẹp như Tứ công chúa mà tướng quân còn khinh thường, phu chủ cho rằng tướng quân sẽ đụng vào phụ nhân không hề có tư sắc như thiếp sao?”

Có lẽ giọng nói của nàng quá yên bình quá điềm tĩnh, có lẽ ánh mắt của nàng quá trong suốt quá sáng ngời, bất tri bất giác, tiếng thở dốc của Triệu Tuấn nhẹ đi phần nào.

Hơi rũ mắt, Phùng Uyển nhẹ nhàng nói: “Thiếp đã nói với phu chủ rồi, tướng quân chỉ thích trêu thiếp thôi... Tướng quân biết chúng ta muốn cầu cạnh mình nên đùa bỡn cho vui.”

Nói tới đây, nàng lại im lặng.

Triệu Tuấn đợi một lúc không thấy nàng nói gì nữa, lập tức nói với vẻ lạnh lùng: “Chỉ vậy thôi sao?”

“Dạ.” Giọng nói của Phùng Uyển vẫn dịu dàng mà thùy mị.

Triệu Tuấn nhìn nàng chăm chăm.

Vẫn nhìn nàng mãi.

Một lúc lâu sau, y cười lạnh nói: “Cô nói y làm chuyện như vậy trước mặt bao người chỉ để trêu cô thôi ư?” Cười khẩy một tiếng, y nói: “Y cũng rảnh rồi quá.”

“Phu chủ không tin, thiếp cũng không biết phải làm sao.”

Giọng của Phùng Uyển vẫn mềm mỏng tinh tế.

“Phở”, tiếng nhỏ nước bọt lại truyền đến.

Kéo rèm, Triệu Tuấn nhảy lên xe ngựa. Y nhìn Phùng Uyển chăm chăm, ra lệnh: “Cô tự về nhà đi!”

Dứt lời, y quát ngựa phụ: “Đi!”

Ngựa phụ không động đậy, y nhìn cặp phu thê với vẻ dơ dáy, một lát sau lắp bắp nói: “Nhưng, nhưng đã muộn thế này, phu nhân chỉ là một phụ nhân...”

Triệu Tuấn lạnh mặt, y giật mạnh rèm xe xuống, gầm nhẹ: “Bảo người đi thì đi đi!”

“... Dạ.”

Xe ngựa nhanh chóng rời đi.

Khi xe chạy được hai ba mươi bước, ngựa phụ nghe thấy lang chủ nhà mình ra lệnh: “Đi chậm một chút.”

“Dạ.” Lần này, ngựa phụ trả lời quyết đoán hơn nhiều.

Nhìn xe ngựa từ từ lăn bánh phía trước, Phùng Uyển lặng lẽ đi theo.

Nàng cũng không phải là một thiếu phụ yếu đuối chốn khuê phòng, từ khi sống lại tới nay, không có việc gì làm nàng sẽ đi đi lại lại trong sân viện.

Nàng biết trong thời buổi loạn lạc, thể chất yếu đuối sẽ trở thành nhược điểm trí mạng của bản thân.

Một lúc sau, Triệu Tuấn không nhịn được vén rèm xe lên, nhìn chằm chằm bóng dáng cô đơn mỏng manh phía sau.

Nhìn rồi lại nhìn, y chợt nghĩ: Sắp đến cửa cung rồi, đến đó sẽ có rất nhiều người. Toàn mấy kẻ thích lời qua tiếng lại, nếu thấy ta làm vậy, e rằng chỉ loạn hơn.

Y ra lệnh: “Dừng lại.”

“Dạ.”

Phùng Uyển thấy Triệu Tuấn cho xe ngựa dừng lại, lập tức bước nhanh hơn, vội vàng chạy tới.

Vừa đến cạnh xe ngựa, nàng khẽ thi lễ, cúi đầu yếu ớt nói: “Đa tạ phu chủ khoan dung độ lượng.”

Trong xe ngựa, Triệu Tuấn khẽ hừ một tiếng.

Phùng Uyển nghe được tiếng của y, biết y muốn mình lên xe, liền vén rèm xe trèo lên xe ngựa.

Lên xe ngựa, Phùng Uyển liền yên lặng ngồi sâu trong góc. Nàng biết, bây giờ Triệu Tuấn vẫn còn đang giận, không thể dây vào.

Trong xe ngựa lay động, le lói ánh sáng, tiếng thở hổn hển của Triệu Tuấn thỉnh thoảng truyền đến.

Cảm thấy ánh mắt phản hận vẫn hướng về phía mình, Phùng Uyển lại rúc vào trong góc. Nàng biết, đối với Triệu Tuấn mà nói, dù nàng và Vệ Tử Dương có đi nữa, chưa chắc y đã để mãi trong lòng.

Điều khó đối phó thật sự chính là đám tỳ thiếp trong nhà và lời qua tiếng lại của người ngoài.

Nghĩ đến đây, Phùng Uyển lại thờ dài.

Xe ngựa trở về phủ.

Vừa mới dừng lại, mấy thiếp thất liền quần lấy Triệu Tuấn. Nhân lúc họ lúu rúu vẫn an, Phùng Uyển lặng yên lui sang một bên, đi về phòng mình.

Vũ nương quần lấy Triệu Tuấn huyên thiên một hồi, thấy y không yên lòng, nhìn phu nhân chòng chọc, không khỏi tò mò hỏi: “Phu chủ, đã xảy ra chuyện gì vậy? Phu nhân sao thế?”

Dù cố gắng kìm nén nhưng giọng nói vẫn lộ vẻ vui mừng.

Triệu Tuấn nhận thấy nàng ta vui mừng, hung tợn trừng mắt, ngậm chặt miệng trầm nghĩ: Cũng chẳng phải chuyện hay ho gì, cứ thôi đi.

Y cũng không rảnh mà nhiều lời với thiếp thất, vươn tay đẩy họ ra, sai bước đi về phòng mình.

Y mới vừa đi được vài bước, Vũ nương đã vội vàng đuổi theo. Nàng theo sau Triệu Tuấn, thi lễ với y, nói với vẻ đắc ý vui mừng: “Bẩm phu chủ, mấy ngày nay khách điểm làm ăn rất tốt.” Nàng vội vàng lấy từ trong ngực ra một túi lụa, đưa cho Triệu Tuấn như hiến vật quý, “Phu chủ, đây là tiền lời mấy ngày nay.”

Tiền?

Triệu Tuấn dừng bước.

Y nhận lấy túi lụa Vũ nương đưa tới, vừa cầm lấy, túi lụa đã trĩu xuống. Mở ra nhìn, bên trong đầy đỉnh vàng lấp lánh, tỏa ra ánh sáng khiến con người khoái trá.

Thấy chỗ vàng này, Triệu Tuấn ngẩng đầu nhìn Vũ nương. Dưới ngọn đèn, thấy rõ gương mặt hao gầy của nàng ta, Triệu Tuấn chợt cảm động: Vũ nương thật có lòng vì ta.

Trong lúc vô tình y lại liếc mắt nhìn bóng dáng của Phùng Uyển, nhìn chăm chăm kẻ vừa gây ra chuyện xấu mà chỉ biết vội vã chuồn đi, Triệu Tuấn vô cùng giận dữ.

Gần như đột nhiên, y nhìn theo bóng lưng Phùng Uyển lớn tiếng ra lệnh: “Từ ngày mai trở đi, tất cả mọi chuyện trong nhà do Vũ nương lo liệu!” Nhìn bước chân dừng lại của Phùng Uyển, lòng y chợt dâng trào nỗi vui sướng, lại lớn tiếng nói: “Nhớ lấy, từ ngày mai trở đi, Vũ nương được cung ứng chi tiêu như phu nhân.” Quay đầu lại, y liếc nhìn Vũ nương vui mừng như điên, Mi nương kinh hãi, Quyển nhi ngăn người, cường điệu nói: “Cả chi tiêu của phu nhân cũng do Vũ nương lo liệu, các người có hiểu không?”

Sao mọi hiểu được chứ? Đám tỳ thiếp người hầu, đều há hốc miệng, ngây người như phỗng.

Triệu Tuấn đưa mắt nhìn từng người rồi nhìn tới Phùng Uyển.

Y nhìn Phùng Uyển chăm chăm, trầm giọng hỏi: “Uyển nương, cô đã nghe thấy chưa?”

Trả lời của y là bóng dáng Phùng Uyển mỉm cười thi lễ, đẩy cửa vào phòng.

Gần như ngay khi Phùng Uyển vừa vào trong, Vũ nương liền tụt vào lòng ngực Triệu Tuấn, nàng kéo tay y, nũng nịu nói: “Phu chủ, Vũ nương dù có chết cũng không phụ sự phò thác của chàng.” Trong bóng tối, nàng mừng rỡ sùng bái nhìn Triệu Tuấn, chân thành nói: “Phu chủ yên tâm, sau này Vũ nương sẽ lo liệu chi phí trong nhà đâu ra đấy. Đặc biệt là chi phí của phu chủ.”

Nàng ta nói vô cùng chân thành, Triệu Tuấn gật đầu, nói: “Nên như vậy.” Dứt lời, y lại quay đầu trừng mắt nhìn gian phòng của Phùng Uyển.

Vũ nương thấy y vẫn đề ý đến phu nhân như vậy, vội vàng cọ cọ bộ ngực cao vút của mình vào cánh tay y, khẽ khàng gọi: “Phu chủ.” Gọi Triệu Tuấn quay lại, dưới ánh sao, đôi mắt xinh đẹp của nàng như tơ, “Phu chủ, để Vũ nương hầu hạ chàng đi tắm.”

Vừa nói, nàng vừa uốn éo thân mình, bộ ngực cao vút, bắp đùi trắng mịn thi thoảng lại lướt qua chỗ mẫn cảm của y.

Triệu Tuấn nhìn thiếp thất xu nịnh lấy lòng, vẻ mặt lộ rõ, cuối cùng cũng thu hồi ánh mắt nhìn chòng chọc về phía gian phòng Phùng Uyển, nắm tay nàng ta đi về phòng mình.

Đêm nay, tiếng cười duyên, tiếng rên rỉ của Vũ nương còn vang mãi. Âm thanh này cùng với ánh đèn tỏ tường suốt đêm khiến rất nhiều người không thể ngủ được.

Phùng Uyển lẳng lặng dựa trên sập, mái tóc để xổa, dáng vẻ lười biếng.

Một lúc lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, vươn tay chà xát mi tâm của mình.

Nàng muốn làm động tác này lâu lắm rồi.

Oán hận cắn răng, Phùng Uyển nghĩ: Vệ Tử Dương này quá tùy hứng rồi!

Nếu là người khác, nàng sẽ nghĩ cách kiềm chế tâm tính của kẻ đó. Nhưng đối với Vệ Tử Dương, nàng lại không dám, nàng thật sự không dám.

... Thiếu niên kia quá mạnh mẽ, lại còn thù dai.

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển lại chà xát mi tâm.

Trần trọc trở mình như vậy, Phùng Uyển cũng không biết mình thiếp đi lúc nào. Khi tỉnh lại, Phất nhi đã chuẩn bị xong nước nóng khăn lông.

Phùng Uyển nhận lấy khăn lông rửa mặt xong, Phất nhi sợ hãi lên tiếng, “Phu nhân.”

“Hử?”

“Sáng sớm Mi nương đã tới tìm phu nhân. Nhưng phu nhân ngủ ngon, nô tỳ không dám đánh thức.”

“Ừ.”

Đợi một lúc không thấy Phùng Uyển lên tiếng, Phất nhi cẩn thận quan sát Phùng Uyển.

Trong ánh nắng sớm, làn da của Phùng Uyển trắng mịn hồng hào, đôi mắt sáng ngời có thần, khoe miệng hơi cong lên, nào đâu có dáng vẻ không vui

không thích?

Lúc Phát nhi đang mãi ngắm nhìn, Phùng Uyển quay đầu lại.

Đối mặt với ánh mắt của Phùng Uyển, Phát nhi sợ tới mức vội vàng cúi gằm mặt.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, hờ hững nói: “Nếu họ tới tìm cứ từ chối.”

Hả?

Phát nhi vội ngẩng đầu lên, nhìn Phùng Uyển, ả muốn nói lại thôi, một hồi lâu mới lắp ba lắp bắp: “Phu nhân, nhưng lang chủ, Vũ nương cũng...”

Ả không nói tiếp.

Giọng nói của Phát nhi mang vẻ bất mãn khó hiểu. Thật là, trong thiên hạ có bất kỳ chủ mẫu nào nếu ngay cả chi tiêu cơ bản nhất cũng bị thiệp thắt quản thúc, vậy sẽ có cảm xúc thế nào?

Phát nhi thật sự không rõ, chuyện lớn như vậy, quan trọng như vậy, phu nhân sao có thể hờ hững, không nao loạn không phản đối mà còn hờ hững thản nhiên như thế?

Nếu không phải trước kia đã từng gặp, ả thực sự cho rằng vị phu nhân trước mắt này ngu dốt bẩm sinh.

Trong khi Phát nhi suy nghĩ miên man, Phùng Uyển hỏi: “Lang chủ đi rồi?”

“Dạ.”

Gần như ngay khi Phát nhi vừa dứt lời, giọng nói đặc ý của Vũ nương chợt vọng tới từ bên ngoài: “Phát nhi, phu nhân đã dậy chưa?”

Đứng dưới bậc thang, giọng nói sung sướng chói tai của Vũ nương truyền tới: “Phát nhi có nghe thấy không? Tới qua phu chủ ra lệnh cho ta lo liệu chi tiêu trong nhà, Vũ nương ta cũng chỉ tuân lệnh phu chủ mà thôi. Nếu phu nhân dậy rồi, ngươi hãy nói với phu nhân một tiếng, muốn dùng gì cứ hỏi Vũ nương ta là được. Đứng rồi, nhân tiện ngươi nói cho phu nhân, tiền công gia trong tay phu nhân ta cũng không thu lại, để cho phu nhân tiêu vặt cũng được.”

Tiền công gia trong tay ta?

Phùng Uyển cười lạnh: Trong nhà có quán gia, chắc Vũ nương này cũng bàn bạc với quán gia rồi, trong tay mình có tiền công gia hay không chắc cô ta cũng không rõ? Vũ nương này thật giống Phát nhi, khi có lũ lụt thấy mình lấy một tấm vàng lá mua chút củi lửa lương thực cho phù, liền cho rằng trong tay mình vẫn còn của hồi môn không cho Triệu Tuấn biết.

Đối với lời nói sắc sảo quang minh nhưng hàm chứa ý trào phúng, vô cùng không xuôi tai của Vũ nương, mặt Phát nhi xanh mét. Ả dè dặt thăm dò Phùng Uyển, thấy nàng vẫn bình tĩnh như thường, không khỏi cảm mọi khuyên nhủ: “Phu nhân, như vậy không phải là cách hay. Vũ nương như vậy, sau này phu nhân làm gì còn chỗ để lên tiếng nữa?”

“Thật ư?”

Giọng nói của Phùng Uyển vẫn dịu dàng bình tĩnh, nàng đưa mắt nhìn đồng hồ cát, hỏi: “Tháng mấy rồi?”

“Trung tuần tháng chín rồi.”

Phùng Uyển gật đầu, khẽ nói: “Còn không tới một tháng nữa.”

“Sao cơ ạ?” Phát nhi không hiểu.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, nàng liếc nhìn Phát nhi, cũng không giải thích: Không tới một tháng nữa chiến tranh sẽ nổi lên, triều đình thu thuế lương thực cửa hàng của các nhà. Vũ nương chỉ đặc ý được lúc này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Hỉ Nộ Do Nàng

Dù là như vậy, Phùng Uyển cũng không muốn ngồi chờ một tháng.

Nàng chậm rãi đứng dậy, lách cách đẩy cửa phòng ra.

Vũ nương mặc một bộ váy màu đỏ, ngẩng đầu ngang ngược cất tiếng nói vọng về phía gian phòng của Phùng Uyển, đồng thời thi thoảng liếc nhìn Mi nương và Quyên nhi, vẻ mặt vô cùng đắc ý. Sau đó, ả ta nhìn thấy Phùng Uyển.

Mái tóc mây của Phùng Uyển được vấn cao, bộ váy kiểu Tần rộng rãi phất phơ theo con gió, càng tôn lên vòng eo mảnh mai, dáng người duyên dáng yêu kiều.

Mà bây giờ, nàng đang đứng trên bậc thang, nhìn Vũ nương từ trên xuống.

Phùng Uyển vẫn luôn dịu dàng, thậm chí có lúc còn dịu dàng bình thản đến mức không có cảm giác tồn tại. Nhưng giờ phút này, nàng đứng ở đó không nói một lời, nhưng lại có phong thái bức người.

Nụ cười trên mặt Vũ nương từ từ cứng ngắc, bất giác nhớ lại cảnh tượng mình quỳ trước Phùng Uyển cầu xin.

Phùng Uyển thấy Vũ nương không hùng hổ nữa thì nhẹ nhàng chậm rãi mở miệng: “Vũ nương?”

“Phu nhân.” Vũ nương đáp một tiếng theo bản năng, chợt đứng thẳng người, mỉm cười với Phùng Uyển.

Phùng Uyển nhìn ả chăm chú, rồi lại liếc nhìn Mi nương và Quyên nhi, hờ hững nói: “Cái nhà này không lớn, nên dĩ hòa vi quý.”

Vũ nương nghe vậy thì âm thầm cười lạnh, nhưng khi ả muốn mở miệng, lại bị Phùng Uyển nhìn chăm chú, không tự chủ được lại ngậm miệng.

Nhìn ả một lúc, Phùng Uyển hờ hững nói: “Vũ nương, chắc ngươi cũng biết bởi vì mình mà phu chủ đang gặp rắc rối ở chỗ Ngũ điện hạ nhỉ?”

Phùng Uyển nào có chi trích người khác trực tiếp như vậy?

Thoắt cái, sắc mặt Vũ nương tái mét.

Giọng nói hờ hững của Phùng Uyển lại vang lên, “Tuy ngươi xuất thân từ phủ Ngũ điện hạ, nhưng chỗ điện hạ cũng coi như đã tuyệt đường rồi. Bây giờ trong mắt phu chủ ngươi cũng phạm phải sai lầm rất lớn.” Giọng Phùng Uyển hơi trầm xuống, “Sau này tự giải quyết đi!”

Dứt lời, Phùng Uyển quay người, bước vào hoa viên theo bậc thang.

Vũ nương ngăn người, gương mặt vừa xanh vừa trắng nhưng không nói được lời nào.

Ả vốn có tính tình càn rỡ, bây giờ Phùng Uyển không hề nể mặt vạch trần cảnh ngộ của ả trước mặt mọi người, điều này khiến ả vừa mất mặt, vừa sợ hãi.

Vũ nương nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Phùng Uyển, nhớ lại lời mắng chửi trong mơ của phu chủ đêm qua. Ả không nghĩ như Triệu Tuấn, Triệu Tuấn đưa Phùng Uyển tới quý phủ của Vệ Từ Dương, còn mong mọi nàng ta vẫn còn trong sạch, ước gì mình luôn được nghe tin tốt, mà không hề có chút tổn thất nào. Vũ nương lại cho rằng, làm gì có nam nhân nào cho không lợi ích mà không đòi lại gì? Nếu Phùng Uyển từng đến Vệ phủ, nhất định nàng ta đã có quan hệ với Vệ Từ Dương. Phu chủ chỉ lừa mình dối người mà thôi.

Trong nháy mắt, Vũ nương lại muốn nói: Dù là chuyện rành rành ra đó, nhưng nếu đã đến mức này thì phải nói toạc ra, không thể để cho cô ta thư thái được.

Cho nên ả quay đầu lại.

Quả nhiên, vừa quay đầu, ả đã thấy khuôn mặt đắc ý chê cười của đám Mi nương. Nhưng khi họ đối mặt với ánh mắt của ả thì lại quay đầu đi.

Vũ nương thầm hừ một tiếng, cắn răng khế nói: “Có vài người chỉ thích dạy dỗ người khác. Đại yển chỗ bệ hạ đêm qua, là ai thân mật với nam nhân khác, còn dắt tay nhau vào chỗ tối hẹn hò? Phi! Ta phạm phải sai lầm, chẳng lẽ ngươi chưa từng phạm sai lầm?”

Ả nói lời này là để cho đám Mi nương nghe thấy, giọng cũng không lớn.

Vừa cất lời đã khiến đám tỳ thiếp Mi nương ngơ ngác nhìn nhau, Vũ nương lắc mông đi về phòng mình.

Phùng Uyển bước đi thong thả một vòng rồi trở lại, đám tỳ thiếp đang bàn luận xôn xao, thấy nàng đi tới thì nhìn với ánh mắt kỳ dị.

Thấy ánh mắt của họ, Phùng Uyển thầm than một tiếng: Thôi đi, cứ cho y chút lợi ích.

Quyết định như vậy, nàng về phòng thay xiêm y, đi tới chỗ xe ngựa.

Lần này nàng đi, những ánh mắt nhìn tới càng kỳ dị hơn.

Đi tới bên cạnh xe ngựa, Phùng Uyển vén rèm, nhảy lên xe ngựa.

Sau đó, nàng liếc mắt hờ hững nói với đám tỳ thiếp: “Nếu lang chủ hỏi, cứ nói ta đến Vệ phủ.”

Vậy mà nàng lại nói thẳng sẽ đến Vệ phủ!

Đám tỳ thiếp vô cùng sửng sốt.

Thấy vẻ bàng hoàng thảng thốt của họ, Phùng Uyển cười cười. Nàng khẽ nghiêng đầu, hờ hững nói: “Nhớ lấy, ở trong phủ này phải cẩn thận lời nói.”

Dứt lời, nàng ra lệnh: “Đi thôi.”

“Dạ.”

Ngự phu đánh xe, nhanh chóng rời khỏi Triệu phủ.

Phía sau, đám tỳ thiếp vẫn ngơ ngác nhìn nhau.

Vốn dĩ, Phùng Uyển đến Vệ phủ, mọi người trong phủ cũng thừa biết chuyện phụ nhân đã có chồng như nàng mập mờ với mỹ nam tử đó. Có điều chưa có ai dám vạch trần.

Bây giờ Vũ nương lại khơi ra, theo đạo lý, Phùng Uyển là chủ mẫu, dù gì cũng phải biết xấu hổ chứ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của nàng bây giờ nào có xấu hổ? Lại còn cây ngay không sợ chết đứng, thậm chí còn công khai chuyện này!

Xe ngựa của Phùng Uyển chạy một mạch tới Vệ phủ.

Đi tới cổng Vệ phủ, sau khi bảo ngự phu chờ đợi, Phùng Uyển bước vào phủ.

Trong Vệ phủ vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói và chúc mừng không ngớt. Cũng phải, tối hôm qua chàng vừa được phong làm tướng quân, bây giờ mọi người tới chúc mừng.

Phùng Uyển lắng nghe một lát, không tiếp tục đi vào trong mà quay người ra ngoài.

Lên xe ngựa, bảo ngự phu quay xe, Phùng Uyển đoán chừng Triệu Tuấn cũng đã về phủ, lên tiếng: “Về thôi.”

“Dạ.”

Xe ngựa chạy vào Triệu phủ, trong phủ vô cùng ồn ào huyên náo. Gần như ngay khi xe ngựa của Phùng Uyển vừa tiến đến, tiếng xôn xao chợt im bặt.

Sau đó, bắt gặp Triệu Tuấn hùng hực bước ra ngoài.

Y sai bước tới bên cạnh xe ngựa Phùng Uyển.

Hất rèm xe lên, y nhìn chằm chằm vào Phùng Uyển, lạnh mặt quát mắng. Giọng nói dịu dàng khê khàng của Phùng Uyển vang lên, “Phượng Bắc sắp xảy ra chiến sự rồi.”

Triệu Tuấn ngẩng phắt đầu lên, nhìn nàng không chớp mắt.

Phùng Uyển rũ mắt, gương mặt trắng nõn vẫn dịu dàng sự tĩnh lặng, nàng dịu dàng nói: “Nghe nói chuyện hơi nghiêm trọng.”

Động tác vén rèm xe của Triệu Tuấn dừng lại, một lúc sau y khàn giọng hỏi: “Đây là tin tức từ đâu?”

Biết rõ còn có hỏi, Phùng Uyển thấp giọng trả lời: “Vệ Từ Dương vừa mới phân tích, bởi vì tình hình chưa được chứng thực, tướng quân không dám bẩm báo với Ngũ điện hạ và bệ hạ.”

Dừng một chút, Phùng Uyển kẻ sát vào Triệu Tuấn, cúi đầu nói: “Chiến sự trọng đại, sao phu chủ không nhân lúc này thu thập thêm thông tin về hành động bất thường của chư tộc phía bắc. Dù bẩm báo trước hay sau Vệ Từ Dương, thiếp tin rằng phu chủ nói chuyện này sẽ khiến Ngũ điện hạ nhìn chàng với cặp mắt khác xưa!”

Đứng thẳng người, Phùng Uyển dịu dàng nói: “Bệ hạ trọng tướng tài, Vệ Từ Dương thậm chí còn từ chối không muốn cưới Tứ công chúa ngay trước mặt bao người, cũng bởi vì tướng quân có tài mà bệ hạ không trách. Nếu phu chủ cũng biểu hiện tài hoa ở phương diện này, dù có kém Vệ Từ Dương nhưng cũng được triều đình trọng dụng.”

Đương nhiên rồi, xuất thân của y tốt hơn họ Vệ kia nhiều!

Triệu Tuấn vừa nghĩ đến đây, lại hơi lo lắng nói: “Nếu phải ra chiến trường, ta sợ.”

Sợ lộ nguyên hình sao?

Phùng Uyển cười lạnh: Nếu ngươi có tài thật, ta còn cho ngươi cơ hội thể hiện như vậy sao? Nhưng chỉ cho ngươi tòa sáng nhất thời, để khỏi quần lấy bối mốt ta mà thôi.

Phùng Uyển rũ mắt, trầm tư hồi lâu thấp giọng nói: “Phu chủ tài hoa hơn người, điều thiếu sót chẳng qua là sự coi trọng của quý nhân thôi. Mượn cơ hội này, nếu phu chủ có thể được quý nhân coi trọng, dù không thể ra chiến trường, biểu hiện tài năng ở phương diện khác cũng có thể cải thiện tình cảnh trước mắt.”

Đây là lời Triệu Tuấn thích nghe nhất. Y vẫn cho rằng mình có tài, vẫn cho rằng mình giỏi hơn đại đa số các kẻ quyền, ít nhất cũng giỏi hơn Vệ Tử Dương nhiều. Vẫn luôn cảm thấy nếu Ngũ điện hạ trọng dụng mình, nói không chừng bây giờ Ngũ điện hạ đã là thái tử rồi.

Vì vậy lời này của Phùng Uyển quả thực là nói đúng nỗi lòng của y. Khóe miệng y lập tức cong lên, không nhịn được cười ha hả: “Phu nhân nói chí phải.”

Tiếng cười và năm chữ kia khiến tiếng xì xào của đám tỷ thiếp đứng sau im bật.

Trong không gian tĩnh lặng như tờ, Phùng Uyển rũ mắt, buồn bã nói: “Nhưng phu chủ, lại nghe thiếp thất. . . .” Nàng làm như không biết nói ra sao.

Bây giờ Triệu Tuấn càng nhìn Phùng Uyển càng thấy vui, thậm chí mấy câu mà hôm qua y không nghe lọt, “Hồ Bí tướng quân không đụng vào thiếp.”

“Xinh đẹp như Tứ công chúa mà tướng quân còn khinh thường, phu chủ cho rằng tướng quân sẽ đụng vào phụ nhân không hề có tư sắc như thiếp sao?”

“Tướng quân chỉ thích trêu thiếp thôi. . . Tướng quân biết chúng ta muốn cầu cạnh mình nên đùa bỡn cho vui.”

Vậy mà bây giờ cứ văng vẳng trong đầu y, hơn nữa càng hồi tưởng lại càng để ý.

Ngẩng đầu nhìn thê tử dịu dàng ung dung trước mắt, Triệu Tuấn ngẫm nghĩ: Dù nói thế nào đi nữa, vẫn chỉ có Uyển nương của ta mới có thể mang đến phú quý cho ta.

Lập tức, Triệu Tuấn quay đầu, y nhìn chăm chăm Vũ nương, đột nhiên quát âm lên: “Vũ nương, cô bắt kính với chủ mẫu hả?”

A?

Vũ nương kinh hãi, ả vội quỳ xuống, đang định giải thích thì Triệu Tuấn đã không thèm để ý tới ả nữa. Y quay đầu nhìn Phùng Uyển, lớn tiếng nói: “Tối qua không phải vì phu uống nhiều quá sao? Phu nhân yên tâm, dù thế nào đi nữa, nàng vẫn là phụ nhân trong phủ này, là chủ mẫu của họ.”

Dừng một chút, y dịu dàng nói: “Nàng đó, đừng hiền lành vậy nữa, cũng chỉ là đám tỷ thiếp mà thôi, nàng muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được, bản luôn cũng chẳng sao. Lẽ nào vì phu còn có thể so đo ư?”

Lời này vừa dứt, sắc mặt Vũ nương trắng bệch.

Triệu Tuấn lại cười ha ha, y dịu dàng đỡ tay Phùng Uyển đi xuống xe ngựa. Vừa đi, y vừa lớn tiếng nói: “Uyển nương và Vệ Tử Dương thật ra còn thân thiết hơn tỷ đệ ruột.” Y nhìn quanh.

Rồi cười ha hả nói tiếp: “Thảo nào tối qua lại nghe thấy y gọi nàng là tỷ tỷ.”

Y đang chứng minh sự thanh bạch của Phùng Uyển.

Dĩ nhiên, quan trọng hơn là giữ thể diện cho bản thân.

Phùng Uyển mỉm cười, đám tỷ thiếp đồng thời cúi đầu xuống, họ lùi ra sau một bước, đưa mắt nhìn lang chủ và phụ nhân rời đi. Không hận mà cùng họ đều quay đầu nhìn Vũ nương, cười thầm: Đúng là buồn cười, lang chủ cho cô ta chút mặt mũi, vậy mà cô ta đã làm loạn cả lên, còn muốn giẫm lên đầu phụ nhân. Phi, còn không nhìn xem mình có đáng về ra sao?

Lúc này Tả nhi cũng mừng thầm. Lần dạy dỗ lúc trước đã khắc sâu vào trí nhớ của nàng, vì vậy lần này Vũ nương dễ dàng đắc ý, nàng vẫn cố kiềm chế, không hề lên tiếng cười nhạo trước mặt phụ nhân và hội Mĩ nương. Bây giờ nhìn lại, xem ra mình cẩn thận là đúng.

Triệu Tuấn nắm tay Phùng Uyển trở về phòng, có điều vừa dịu dàng nói chuyện lúc nhỏ, ánh mắt của y còn thi thoảng liếc nhìn cổ Phùng Uyển. Thấy Phùng Uyển quay người, y vươn tay ôm lấy, thân mật vuốt ve nàng.

Phùng Uyển biết y muốn xác định quan hệ giữa mình và Vệ Tử Dương.

Đây vốn là chuyện nhỏ, nhưng bị bàn tay của y vuốt ve như vậy, dạ dày nàng nhộn nhạo không ngừng.

Nàng yên lặng đứng đó, khi bàn tay của Triệu Tuấn dời tới trước ngực, Phùng Uyển như thể nhớ lại một chuyện, chợt nói: “Đúng rồi, nghe nói Ngũ điện mở tiệc chiêu đãi chư tướng để ăn mừng Vệ Tử Dương thăng chức.” Nàng quay đầu lại nói: “Bữa tiệc tổ chức vào trưa hôm nay, ở đó, phu chủ có thể gặp các vị tướng lĩnh chủ trì việc quân phương bắc.”

Triệu Tuấn ngẩn ra.

Y thu tay lại, nhú mồm nói: “Trưa nay?”

Phùng Uyển gật đầu.

Triệu Tuấn khổ sở nói: “Không ai nói cho ta biết.” Giọng nói mang vẻ đau khổ khó che giấu.

Phùng Uyển mỉm cười, nằng ôn hòa nói: “Mấy ngày nữa họ không làm vậy nữa đâu.”

Triệu Tuấn gật đầu lia lịa, hiên ngang nói: “Đúng vậy, những ngày khó khăn trước kia ta còn vượt qua được, huống chi là bây giờ.”

Y vung tay áo, sải bước ra ngoài.

Đưa mắt nhìn bóng lưng vội vã rời đi của y, Phùng Uyển vội vàng ra tiễn như tiểu thê tử. Nàng dịu dàng nói: “Phu chủ, phải cẩn thận đấy.”

Triệu Tuấn quay đầu lại nhìn nàng, gật đầu nói: “Yên tâm, ta biết chừng mực.”

Đưa mắt nhìn xe ngựa Triệu Tuấn hất bụi rời đi, Phùng Uyển thăm thở dài, ngẫm nghĩ: Lần này y sẽ không thể nào quên, lúc đối mặt với ta cũng phải áp chế phần nào.

Quay đầu lại nhìn đám tỳ thiếp, Phùng Uyển lại nghĩ: Quan trọng nhất là, bây giờ tai mình có thể yên lành rồi.

Khi ánh mắt Phùng Uyển lướt tới, đám tỳ thiếp đều cúi đầu.

Phải biết rằng, Mi nương cũng khá thân với nàng, khi nghe Phùng Uyển có gian tình, trong lòng cũng không phải là chưa từng có cảm giác thoải mái. Mọi người là như vậy, khi người khác bị thảm và xui xẻo, cùng với lòng đồng cảm thì cảm giác hả hê càng mãnh liệt. Tâm thái này, càng là người bên cạnh, càng là người gần gũi càng rõ ràng.

Chỉ có bạn thân thực sự mới có thể buồn vì nỗi buồn của người, vui vì niềm vui của người.

Phùng Uyển tiến lên phía trước.

Đi ngang qua Vũ nương, bước chân nàng hơi dừng lại.

Chậm rãi đưa mắt nhìn, ép Vũ nương lùi ra sau một bước, biết điều cúi đầu, Phùng Uyển lảng lảng nói: “Sau này, hãy nhớ thân phận của mình.”

Dứt lời, nàng thướt tha đi vào.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại, Vũ nương mới ngẩng đầu lên.

Nhìn cửa phòng còn hơi đung đưa, mặt Vũ nương hết xanh lại đỏ, đỏ rồi lại xanh.

Nếu như lần trước không phải bởi cơn mưa chết tiệt kia bây giờ ả đã được lang chủ thăng làm bình thê rồi. Cai quản gia đình, lại là bình thê, dù là phu nhân thì sao chứ? Còn không phải muốn chi chiết thì chi chiết sao!

Ông trời thật không có mắt!

Trong khi Vũ nương đang phẫn hận, phía sau vang tiếng nói khê của Tả nhi: “Chủ tử, nô tỳ thấy phu nhân rất có bản lĩnh.” Dừng một chút, nàng cúi đầu nói: “Người nhìn đi, dù lang chủ có giận dữ thế nào đi nữa, phu nhân luôn có thể làm phu chủ nguôi giận mau chóng. Dù lang chủ vui mừng hay tức giận, phu nhân đều có thể ứng phó dễ dàng.”

Vũ nương quay đầu lại, trừng mắt liếc nhìn Tả nhi, đang định mở miệng, Tả nhi đã vội giải thích: “Chủ tử, lời này là nô tỳ nghe Phát nhi nói. Nô tỳ suy nghĩ một lát cũng thấy có lý, chủ tử cảm thấy thế nào?”

Ả cảm thấy thế nào ư?

Vũ nương suy nghĩ một chút, sắc mặt càng khó coi. Ả cắn răng khê quát: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Về phòng đi!”

Lao tới chỗ bậc thang, nhìn đám Mi nương, Vũ nương cất giọng the thé: “Nhìn cái gì? Đừng quên lời phu chủ! Hừ, phu nhân ta không động vào được, nhưng ta có bản lĩnh quản các người đấy!”

Ả nói xong, đám Mi nương lập tức cúi đầu, ngu ngơ trở về phòng riêng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Chuyện Mang Thai

Khi Triệu Tuấn trở về, sắc mặt tươi rói, lấy mấy thỏi vàng từ tay Vũ nương rồi lên xe ngựa ra ngoài.

Buổi tối Triệu Tuấn trở về, trong mùi rượu nồng nặc khắp người còn phảng phất hương phấn son.

Đây là đêm đầu tiên, hôm sau y chề chén đến nửa đêm mới về, vạt áo cũng xộc xệch, dấu son và móng tay cào trên ngực lộ rõ.

Hôm thứ ba, Triệu Tuấn phải đến rạng sáng mới về, lê lét thân thể đầy mùi phấn son về phòng. Vũ nương thấy vậy mà rơi nước mắt.

Ngồi trong phòng, sau khi hầu hạ Triệu Tuấn đi ngủ, Vũ nương càng nghĩ càng thấy bất thường, ả không kiềm lòng được đành tới ngoài cửa phòng Phùng Uyển, suy nghĩ một chút rồi gọi: “Phu nhân?”

“Chuyện gì vậy?”

Trong phòng, giọng nói của Phùng Uyển thanh lạnh tự tại.

Vũ nương cắn môi, nói: “Phu nhân đã nói gì với lang chủ vậy?” Cảm thấy vẻ chỉ trích trong lời này, Vũ nương bây giờ không dám chọc vào Phùng Uyển đành phải hạ giọng: “Phu nhân không biết, mấy ngày qua lang chủ nói mớ mải. Chẳng nói, có một tướng quân gì đó khẳng khẳng gả nghĩa muội cho chàng, lang chủ còn cũng gặp nghĩa muội đó rồi, năm mợ còn khen ‘tay mềm như cỏ, mắt xinh sáng ngời’.”

Nói tới đây, giọng của Vũ nương hơi khàn khàn hơi tức tối, “Rốt cuộc phu nhân đã nói gì với lang chủ? Trước kia chàng đi xã giao cũng chưa từng như vậy!”

Hình như cô ta rất sốt ruột?

Cũng phải, trong phủ này mặc dù chỉ có mấy nữ nhân, nhưng mình không thêm cai quản mọi việc, Mi nương Quyên nhi không đáng để lo, Vũ nương đang sống rất thoải mái. Có thêm một nữ nhân có thân phận, địa vị của cô ta sẽ bị uy hiếp.

Kiếp trước nữ nhân này cũng vậy, ngu đến nực cười. Chẳng lẽ cô ta thật sự cho rằng mình có thể lên làm bình thê của Triệu Tuấn sao? Cô ta thật sự cho rằng toàn tâm toàn lực giúp Triệu Tuấn là có thể nhận được sự ân ái và cảm kích của y sao?

Gần như đột nhiên, Phùng Uyển thấy lòng mình giật thót.

Ngay lập tức, nàng cất tiếng dịu dàng thanh nhã, “Vũ nương, ngươi có thai rồi hả?”

“A?”

Lời này của Phùng Uyển vô cùng bình thản, vô cùng dịu dàng, nhưng vào tai Vũ nương lại như một tiếng nổ.

Ả chột lù về phía sau ra một bước, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào cửa phòng, sắc mặt xanh trắng, dường như đằng sau cánh cửa đóng im lìm này là một con quái thú đáng sợ.

Cảm thấy sự bất thường của Vũ nương, Phùng Uyển khẽ mỉm cười: Quả nhiên có thai rồi.

Cũng phải, mình gả chồng lâu vậy rồi mà còn chưa có thai. Vào lúc này, nếu Vũ nương sinh cho Triệu Tuấn một đứa con trai thì đó chính là trưởng tử. Có trưởng tử, lại cai quản việc nhà, trong Triệu phủ này, không phải cô ta còn cao quý hơn phu nhân sao?

Một lúc lâu sau, giọng nói tức tối của Vũ nương vang lên, “Sao phu nhân biết được?”

Lách cách một tiếng, Phùng Uyển mở cửa phòng ra. Vạt áo nàng phất phơ theo con gió, nhả nhận nhìn Vũ nương, hờ hững nói: “Ngươi nói xem?”

Ba chữ này vừa dứt, sắc mặt Vũ nương tái nhợt. Ả chột nhìn chăm chăm vào Tả nhi, thầm nghĩ: Chuyện ta mang thai, ngoại trừ Tả nhi, ngay cả phu chủ cũng không biết. Chẳng lẽ là Tả nhi?

Ả không muốn nghi ngờ, nhưng sự thật rành rành như vậy, ả không thể không nghi ngờ.

Gần như ngay khi Vũ nương đưa mắt nhìn sang Tả nhi cũng tái mặt, nàng vội vàng nói: “Chủ tử, nô tỳ không nói!”

Nói mấy câu liên tiếp, Tả nhi vội tiến tới, biện bạch: “Chủ tử, không phải là nô tỳ, thật sự không phải là nô tỳ.”

“Được rồi!”

Người ngắt lời nàng là Phùng Uyển. Phùng Uyển lẳng lặng liếc mắt nhìn Vũ nương, hờ hững nói: “Chỉ là chuyện nhỏ, chủ mẫu như ta không có tư cách biết ư?”

Lời này rất nặng nề.

Vũ nương vội nói: “Không phải vậy, không phải như vậy.”

Ả chỉ mới phản bác tới đây, khi thấy ánh mắt lạnh lùng tĩnh lặng của Phùng Uyển, những lời chưa kịp nói tắc nghẹn trong họng.

Lúc này, Phùng Uyển chợt nói, “Mang thai là chuyện tốt, không nên câu gắt vô cớ. Sau khi phu chủ về, ta sẽ báo cho phu chủ.”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Vũ nương còn đang ngơ ngác nhìn cửa phòng, lại nghe Tả nhi giải thích hết lần này đến lần khác, Vũ nương chán ghét nói: “Đủ rồi!”

Ả tròn mắt nhìn Tả nhi, xoay người về phòng mình.

Đứng trong góc nhỏ, Phát nhi thông cảm nhìn Tả nhi khóc không ra nước mắt, một lúc sau ả khẽ gọi: “Tả nhi.”

Tả nhi lau nước mắt, ngẩng đầu lên.

Phát nhi liếc nhìn xung quanh, khẽ nói: “Chắc phu nhân chỉ ga hời thôi.”

Gạ hời? Tả nhi giật mình, nàng gật đầu lia lịa. Vừa cất bước rời đi, Tả nhi không nhịn được quay đầu lại, khẽ nói: “Phát nhi, thật ra phu nhân là người rất dễ hầu hạ.”

Nàng không nói gì thêm.

Dù là Phát nhi hay bản thân nàng đều hiểu, lời này rất rõ ràng, so với Vũ nương, phu nhân đâu chỉ là người dễ hầu hạ?

Phát nhi ngẩn ngơ, một lúc lâu ả mới cắn môi nói: “Ta cũng biết phu nhân là người dễ hầu hạ. Nhưng phu nhân.” Phu nhân không thích ta.

Mấy chữ cuối cùng, Phát nhi không nói thành lời.

Tả nhi nhìn về phía phòng Vũ nương mấy lần, cuối cùng vẫn không có gan tiến tới. Nàng đi tới bên cạnh Phát nhi, hai người nhân lúc không có ai chú ý liền chui vào một góc.

Núp trong góc, Tả nhi cắn môi nói: “Phát nhi, người thấy ta trở về nói phu nhân chỉ ga hời, liệu chủ tử có tin không?”

Tả nhi nói tới đây, cũng không cần Phát nhi trả lời, chỉ tiếp tục lắc đầu, lẩm bẩm: “Dù tin cũng không tin hoàn toàn.”

Nàng nói tới đây, thấy Phát nhi đứng trước mình vẫn im bất, không khỏi tò mò hỏi: “Người đang nghĩ gì vậy?”

Mãi lâu sau Phát nhi mới trả lời, “Không có gì.”

Hôm nay, mới sẩm tối Triệu Tuấn đã trở về.

Sau khi về nhà tắm rửa thay y phục, y mặc thường phục rộng rãi, hiển nhiên không định ra ngoài nữa. Trong sự hân hoan của Vũ nương, Triệu Tuấn bước vào phòng Phùng Uyển.

“Uyển nương?” Y đẩy cửa vào, thấy Phùng Uyển cầm bút luyện chữ, y hơi hoang mang: “Uyển nương, ta đã hỏi rõ mọi chuyện rồi.”

Y lấy một cuộn giấy lụa từ trong ngực ra, hơi lo lắng nói: “Đây là những thứ ta điều tra được, Uyển nương xem có ổn không?”

Phùng Uyển đưa tay nhận lấy.

Trên lụa viết mấy trăm chữ, đều là những phán đoán chính xác về chiến sự dựa theo hiện trạng của chư hầu phương bắc. Y đúng là người tài hoa, bản điều trần này viết mạch lạc rõ ràng, luận chứng đầy đủ, rất có sức thuyết phục.

Triệu Tuấn lo lắng nhìn Phùng Uyển, thấy nàng xem hồi lâu vẫn không lên tiếng, không khỏi dè dặt nói: “Uyển nương, nàng thấy thế nào?”

Phùng Uyển chậm rãi đặt cuộn giấy lụa xuống, nói: “Phu chủ viết rất tốt, ngay cả một phụ nhân như thiếp cũng cảm thấy rất có lý.”

Từ khi đến Đô Thành, Triệu Tuấn vẫn cảm thấy buồn phiền vì không ai có thể chia sẻ nỗi lòng với y. Đây cũng là nguyên nhân y không tự chủ được đến đây nói chuyện với Phùng Uyển.

Lần này, sau khi nghe thấy lời khẳng định Phùng Uyển dành ỉn, Triệu Tuấn vô cùng vui mừng. Y cười ha ha, cúi mình vái Phùng Uyển, nháy mắt cười nói: “Được phu nhân khen ngợi, vì phu thê không dám nhận.”

Phùng Uyển mỉm cười.

Trong ánh tà dương le lói chiếu qua khe cửa, lúm đồng tiền như hoa, đôi mắt mỹ lệ thần bí tựa ánh sao của Phùng Uyển vô cùng xinh đẹp và khoan thai.

Triệu Tuấn nhìn đến mức ngây người.

Ngẩn ngơ nhìn nàng, Triệu Tuấn chợt nói: “Uyển nương.”

Phùng Uyển quay đầu lại.

Giờ phút này, đôi mắt của Triệu Tuấn thâm tình mà ôn hòa, y chân thành nhìn Phùng Uyển, khẽ nói: “Uyển nương, sinh cho ta một đứa con đi.”

Tiến lên một bước, y nắm lấy tay nàng, có lẽ bởi vì mong đợi, có lẽ bởi vì xúc động nhất thời, giọng Triệu Tuấn hơi run: “Uyển nương, nàng vào phủ cũng gần hai năm rồi. Hai năm qua, tính tình nàng thế nào, vì phu hiểu rõ. Ta và nàng sinh một đứa con đi. Con của chúng ta, nhất định sẽ thông tuệ như nàng, nhất định sẽ có thành tựu lớn.”

Con ư?

Phùng Uyển kinh ngạc ngẩng đầu.

Nàng đã từng có.

Hình như không lâu sau đại thọ của bộ hạ, nàng phát hiện mình mang thai, sau đó nói cho Triệu Tuấn biết. Nhưng hồi đó y bận nhiều việc, chỉ thuận miệng đáp một tiếng.

Sau đó, một lần nàng cùng y ra ngoài, trên đường gặp Đại công chúa. Cũng không biết bởi vì chuyện nhỏ gì mà Đại công chúa đột nhiên nổi giận, giờ tay tát khiến nàng ngã xuống xe ngựa.

Một thoáng sau, bụng nàng quặn đau, máu nhuộm đỏ váy. Đại phu được mời tới nói cho nàng biết nàng đã sảy thai. Triệu Tuấn từng giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi mắng nhiếc Đại công chúa, lạnh lẽo nói cả đời này cũng không tha thứ cho phụ nhân độc ác kia.

..... Vì vậy, cho đến cuối cùng nàng cũng không biết, Triệu Tuấn thích Đại công chúa từ khi nào.

Triệu Tuấn thấy Phùng Uyển suy nghĩ đến ngẩn người, tưởng nàng đang mãi nghĩ chuyện khác, gương mặt tuấn tú trầm xuống, cắn răng, cuối cùng vẫn ôn tồn nói: “Uyển nương, Vệ Tử Dương là người thật sự có tài, bởi vì mỹ mạo mà những điện hạ công chúa dỗi theo y cũng quá nhiều. Nàng cũng biết rồi đấy, nếu những người đó biết nàng dây dưa với y, chỉ cần vuron tay đã bóp chết được nàng rồi. Hơn nữa, chuyện xảy ra trong ngày đại thọ cũng do tên họ Vệ đó đã tùy hứng thành quen, hơn nữa nàng lại là phụ nhân không có tư sắc, chính y nói không thích nàng nên mọi người mới không để ý.”

Y nói vậy cũng đúng. Kiếp trước, khi Vệ Tử Dương có được quyền thế ngất trời, những kẻ ở bên cạnh có chút tin đồn mập mờ với y đều bị âm thầm hãm hại. Thậm chí Ngũ điện hạ, người có tâm tư với Vệ Tử Dương, cũng không thể yên ổn.

Phùng Uyển vừa nghe giọng điệu của Triệu Tuấn liền biết, chắc chắn mấy ngày qua y đã điều tra rõ chuyện này rồi.

Cũng phải, Vệ Tử Dương tùy hứng đã thành quen. Việc chàng làm hôm đó mặc dù ngả nón, nhưng nào có đáng giá để những người đó quan tâm chứ? Dù thế nào đi nữa, một phụ nhân đã có chồng như mình, về bề ngoài mà so với Vệ Tử Dương thì đúng là một người trên trời một kẻ dưới đất, người đời có nghĩ nát óc cũng không tin hai người có gì đó mập mờ.

Mấy ngày nay mình suy nghĩ lung tung rồi.

Phùng Uyển thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này, một bàn tay uôn ướt ôm lấy hông nàng.

Sau đó, hơi thở của Triệu Tuấn cũng phả lên mặt nàng. Ôm Phùng Uyển từ đằng sau, Triệu Tuấn vùi mặt vào cổ nàng, lẩm bẩm: “Uyển nương, vì phu mệt lắm. Mệt lắm rồi, Uyển nương. Chúng ta trở lại như xưa có được không? Nàng đọc sách cùng ta, dốc sức giúp ta làm ăn. Còn ta, ta sẽ cho nàng một đứa con. Sau này, dù trong phủ này có bao nhiêu người, nàng vẫn mãi là chủ mẫu, vẫn mãi là người ta coi trọng nhất, có được không?”

Giọng nói ôn hòa thành khẩn, phát ra từ đáy lòng.

Một lúc lâu sau, Phùng Uyển mới cúi đầu nói: “Vệ Tử Dương không đồng ý đâu.”

Nàng từ từ kéo tay Triệu Tuấn ra, kéo dần khoảng cách. Trong bóng tối, nàng đứng quay lưng về Triệu Tuấn, giọng nói bình thản mà lạnh lùng, “Tướng quân coi thiếp như đồ chơi, nếu món đồ chơi này mang thai, chắc chắn tướng quân không nhân nhận đâu.”

.....

Yên lặng như tờ, kéo dài một lúc lâu.

Không biết mất bao lâu, Triệu Tuấn cất giọng hơi yếu ớt, “Uyển nương, y thật sự chưa từng chạm vào nàng ư?”

Lời này vừa dứt, khóe miệng Phùng Uyển khẽ cong lên.

Xem đi, bây giờ mà y còn nhớ tới chuyện này. Phải nói, người này luôn như vậy, luôn tỉnh linh hỏi thứ y muốn biết ngay khi đang ôn hòa triền miên với người.

Y luôn tỉnh táo như vậy.

Nghe thấy câu hỏi mềm yếu thâm tình của Triệu Tuấn, Phùng Uyển dịu dàng trả lời: “Chưa từng.”

Nàng lẳng lẳng nói: “Tướng quân thấy thiếp gai mắt.”

Căn phòng lại yên lặng như tờ.

Một lúc sau, Triệu Tuấn lại khê khằng lên tiếng, “Uyển nương, không có con, nàng không sợ sao?”

Giọng nói khê khằng, ẩn chứa lòng quan tâm dào dạt.

Phùng Uyển mỉm cười, cuối cùng nàng cũng quay đầu nhìn Triệu Tuấn, khẽ nói: “Con của phu chủ không nhất thiết là con của thiếp phải không? Thích đứa nào, thiếp nuôi nó là được.”

Đây là lời Triệu Tuấn thích nghe, y gật đầu, cười nói: “Như vậy cũng được.”

Suy nghĩ một lát, y nói: “Uyển nương có biết Vũ nương mang thai rồi không?”

Phùng Uyển gật đầu, lại cười nói: “Thiếp biết.”

Triệu Tuấn cười ha ha, nói: “Đây là đứa con thứ nhất của ta. Uyển nương, nàng là chủ mẫu, nên quan tâm một chút.” Ngừng một lát rồi nói tiếp: “Dù Vũ nương có vô lễ cũng đừng để bụng.”

Nghe giọng điệu này, chắc Vũ nương còn tìm y kể lể?

Phùng Uyển cười một tiếng, nói: “Vâng.”

Có được lời khẳng định của nàng, Triệu Tuấn gật đầu, lại lôi cuộn giấy lụa ra.

Nhìn kỹ một lần nữa, Triệu Tuấn đi đi lại lại, “Uyển nương không biết đâu, đám lính thô kệch kia thật khó hầu, mấy ngày qua ta bị hành hạ lên bờ xuống ruộng.”

Đưa tay gỡ cuộn giấy lụa, Triệu Tuấn hỏi: “Uyển nương, nàng cảm thấy vật này nên đưa cho Ngũ điện hạ vào lúc nào?”

Phùng Uyển mỉm cười, nói: “Chuyện này phu chủ tự quyết, cần gì phải hỏi phụ nhân như thiếp?”

Triệu Tuấn cười ha ha, nói: “Đương nhiên phải tự quyết, nhưng Uyển nương của ta thông minh mà.”

Nói tới đây, y dừng bước, nhìn Phùng Uyển dưới ánh trời chiều.

Trong ánh tà dương, gương mặt như gốm sứ của Phùng Uyển tỏa ánh sáng hồng hào bình lặng.

Bất tri bất giác, Triệu Tuấn nhìn đến ngẩn ngơ.

Nhiều khi y cảm thấy, khi đối mặt với Uyển nương, lòng y sẽ trở nên vô cùng tĩnh lặng, bản thân cũng không xúc nổi nữa.

Vì vậy, có nhiều lúc y nhìn chúng nữ trong phòng, sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Người đòi đều nói kiều thê mỹ thiếp, bây giờ y cũng được như vậy. Nam nhân được như vậy, cũng có thể coi như có thành tựu phải không?

Dĩ nhiên, nếu kiều thê hiền lành hơn chút, toàn tâm toàn ý với y hơn chút, mỹ thiếp có thêm vài người thì sẽ hoàn mỹ hơn.

Cảm thấy Triệu Tuấn đang ngẩn ngơ, Phùng Uyển cất bước đi tới trước sập.

Nàng cầm bút lông lên, cẩn thận viết một chữ “tĩnh”.

Gần như ngay khi nàng vừa viết xong chữ “tĩnh”, giọng nói nũng nịu của Vũ nương chọt vọng tới từ ngoài cửa, “Phu chủ, phu chủ?”

Giọng ả mềm mại mà êm ái, tình ý vô hạn, “Phu nhân, phu chủ có ở đó không?”

Ả nói xong, Phùng Uyển cười một tiếng, nàng hồ hững nói: “Vũ nương cất giọng yếu điệu như vậy, không phải biết thừa phu chủ ở đây sao?” Dứt lời, nàng quay sang Triệu Tuấn, ôn hòa nói: “Phu chủ, người đòi không họa hoàn vì hẹp hòi, mà họa hoàn vì không công bằng. Chỗ Mi nương và Quyên nhi, chàng nên quan tâm chút.”

Lời này thật hiền hậu, Triệu Tuấn thích nghe. Y cười ha ah, nói: “Cần tuân mệnh lệnh của phu nhân!” Dứt lời, y vung tay áo, hón hờ cất bước rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Khanh Vốn Phong Lưu

Ngày hôm sau, mới sớm tinh mơ Triệu Tuấn đã ra ngoài, bận bịu đến đêm khuya cũng không thấy về nhà.

Chớp mắt một ngày đã qua, màn đêm đã bao phủ nhưng Triệu Tuấn vẫn không về phủ.

Vũ nương đi tới đi lui trong sân viện, vẫn không kiềm lòng đi tới ngoài phòng Phùng Uyển, khẽ gọi: “Phu nhân?”

“Ừm.”

“Lang chủ vẫn chưa về. Trước kia có vậy không?”

Một lúc sau mới truyền tới giọng nói lạnh nhạt của Phùng Uyển, “Vũ nương, nguoi quá mức rồi.”

Một thiếp thất không có tư cách theo dõi hành tung của phu chủ, không có tư cách quần lấy phu nhân hỏi chuyện của phu chủ!

Vũ nương ngẩn ra, gương mặt lúc xanh lúc trắng.

Cẩn môi, Vũ nương đột nhiên cười lạnh nói: “Phu nhân thấy ta mang thai nên đổ kỵ à?”

Tiếng bước chân khẽ vàng lên, “lách cách” một tiếng cửa phòng mở ra, Phùng Uyển mặc váy dài kiểu Tấn, mỉm cười thanh nhã xuất hiện trước mặt Vũ nương.

Có thể cười bất cứ lúc nào, nhưng ánh mắt Phùng Uyển rất lạnh. Khóe mắt liếc thấy chiếc xe quen thuộc chạy tới ngoài phủ, nàng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Vũ nương, gần như bất chợt, Phùng Uyển giơ tay tát “bốp” lên mặt Vũ nương.

Sao Vũ nương có thể ngờ được nàng sẽ ra tay? Lập tức la hét ầm ĩ, ôm mặt, vừa tức vừa sợ, nước mắt cũng tuôn rơi.

Ả nhìn Phùng Uyển chòng chọc, thét to: “Nguoi dám đánh ta?”

Không phải phu nhân này vẫn luôn bình lặng đến mức dường như không tồn tại sao? Không phải vẫn mặc người cười nhạt náo loạn mà cũng không mấy khi buông lời nói nặng sao? Tại sao cô ta có thể, tại sao cô ta có thể đánh mình?

Vũ nương vừa sợ vừa giận, hét ầm lên: “Nguoi đánh ta? Nguoi dám đánh ta? Đừng tưởng rằng nguoi là phu nhân, nguoi chỉ là con gà không biết đẻ trứng, trong mắt phu chủ nguoi chẳng là cái thá gì đâu!”

Trong tiếng la hét, đám tỳ thiếp rồi rít vọt ra.

“Đánh nguoi?”

Phùng Uyển cười lạnh một tiếng, nàng tiến lên một bước, lúc Vũ nương còn đang mắng nhiếc không ngừng, tay phải lại giơ lên cho ả ta thêm một bạt tai!

“Bốp” một tiếng, cái tát này thực sự chất chứa, vô cùng vang dội!

Không ngờ nàng còn dám ra tay, Vũ nương bụm mặt hét ầm lên.

Trong tiếng thét giận dữ đình tai của ả, một chiếc xe ngựa dừng trong viện, đồng thời giọng của Triệu Tuấn cũng vang lên, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phu chủ về rồi?

Vũ nương mừng rỡ, ả vội vàng quay người, bưng mặt khóc tức tưởi vọt tới trước mặt Triệu quân kể tội: “Phu chủ, phu chủ, chàng hãy đòi lại công đạo cho thiếp.”

Nói đến đây, ả khụy xuống, ôm bụng kêu đau: “Phu chủ, thiếp đau quá, bụng thiếp đau quá, e rằng con của thiếp không giữ được mất.”

Không giữ được con?

Triệu Tuấn ngẩn ra, y nhìn chăm chăm Vũ nương rồi quát lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy y để ý, Vũ nương mừng rỡ, ả nước mắt giàn giụa quay đầu lại, chỉ vào Phùng Uyển. “Là phu nhân đánh thiếp. Cô ta đồ kị thiếp có con của phu chủ, nhân lúc phu chủ không có ở đây ức hiếp thiếp!”

Uyển nương?

Triệu Tuấn chau mày. Y cất bước tới trước mặt Phùng Uyển, khẽ hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Giọng nói mang vẻ khách khí và ôn hòa.

Gần như ngay khi Triệu Tuấn vừa dứt lời, Vũ nương đang hớn hờ lại gào ầm lên. ả trợn to đôi mắt đầm lệ, nhìn Triệu Tuấn, rồi lại nhìn Phùng Uyển với vẻ không dám tin.

Nàng cười nhạt: Nếu như không phải đã ngờ trước Triệu Tuấn sẽ phản ứng như vậy, sao nàng có thể vung hai cái tát đó? Nam nhân này, bởi vì mới có được chủ ý của mình, chiếm được lời khích lệ và sự khẳng định của Ngũ điện hạ, bây giờ chắc hẳn đang mừng rỡ đắc ý mà cảm kích mình. Với tính cách của y, sao có thể đắc tội làm trái ý mình vào lúc này?

Phùng Uyển buông mi, vẫn dáng điệu dịu dàng điềm tĩnh đó, nàng đáp: “Vũ nương nói với thiếp: Đừng tưởng rằng nguoi là phu nhân, nguoi chỉ là con gà không biết đẻ trứng, trong mắt phu chủ nguoi chẳng là cái thá gì đâu! Nghe vậy, thiếp liền cho cô ta hai cái bạt tai.”

Phùng Uyển nói xong, Vũ nương lại hét ầm ĩ: “Lúc đầu không phải như vậy, nguoi nói vớ vẩn gì thế?”

Phùng Uyển lâm ngơ trước tiếng hét của ả, nàng nói với Triệu Tuấn: “Nếu phu chủ không tin, có thể hỏi hội Mi nương.”

Triệu Tuấn không hỏi, y quay sang nhìn Vũ nương, nhũ mày nói: “Được rồi, đứng lên đi, đừng ở đây vừa khóc vừa nháo, còn ra thể thống gì nữa!”

Vũ nương nghe vậy, vừa đau lòng lại vừa tức giận, ả không thèm đứng lên, cứ ngồi xỏm dưới đất ôm bụng kêu đau oai oái. ả chảy nước mắt, kêu đau thảm thiết liên hồi, thật sự khiến Triệu Tuấn cũng hơi lo lắng.

Lúc này, Mi nương lên tiếng, “Chao ôi, Vũ nương làm thế này là sao đây? Rõ ràng phu nhân chỉ tát cô hai cái, sao lại đau bụng được?”

Quyên nhi đứng bên cũng nói: “Đúng vậy, phu nhân yếu ớt thế kia, tát cô hai cái còn chẳng có vết. Cô vẫn khỏe khoắn như thường, vừa thấy phu chủ vừa về lại ôm bụng kêu đau là sao?”

Nghe thấy hai người mĩa mai, Phùng Uyển lắc đầu, nàng ôn hòa nói: “Đi mời đại phu đến đây đi.”

“Vâng.”

Nàng ngẩng đầu, thấy Triệu Tuấn cau mày thì mỉm cười, dịu dàng nói: “Phu chủ bận rộn hai ngày, hiệu quả thế nào rồi?”

Lời này của nàng khiến Triệu Tuấn bừng tỉnh, y lập tức vui vẻ cười ha ha, mặt mày hớn hờ nói: “Rất thành công.” Bước đến trước mặt Phùng Uyển, y nắm tay nàng, vừa đi tới thư phòng vừa thấp giọng nói: “Điện hạ rất coi trọng ta, ngài đưa ta tới gặp bệ hạ ngay lập tức. Tối qua ta ở lại trong cung đây.”

Nói đến phần đắc ý, lòng y vô cùng thoải mái, cất tiếng cười to. Vừa cười, y vừa nhìn Phùng Uyển, cảm khái: “May mà có Uyển nương.”

Chúng nữ không hiểu mấy lời lúc trước của Triệu Tuấn, nhưng đến mấy chữ sau, Vũ nương nghe rất rõ.

Lúc này, giọng nói nhẹ nhàng của Phùng Uyển lại chậm rãi cất lên, “Vũ nương có con của phu chủ, vốn là chuyện vui. Nhưng cô ta lại chẳng coi ai ra gì, thực không phải phúc của hậu viện. Phu chủ, đạo gần đây phu chủ nên nâng tới chỗ Mi nương và Quyên nhi, để các nàng thêm con thêm phúc cho phu chủ.”

Nàng nói thẳng thừng rõ mười mươi.

Giọng của nàng không nhỏ, chẳng những Vũ nương nghe thấy, ngay cả Mi nương và Quyên nhi cũng nghe rõ từng từ.

Trong giây lát, ba phụ nhân đồng loạt ngẩng đầu nhìn hai người, chỉ nghe giọng nói ẩn chứa ý cười của Triệu Tuấn truyền đến, “Phu nhân nói chí phải.”

Giọng nói tuy thờ ơ hờ hững, nhưng thể hiện rõ sự tán đồng và khẳng định.

Vậy mà phu chủ không hề để ý tới kẻ vừa bị thương tổn là mình!

Vũ nương chỉ cảm thấy một luồng khí nhe nhuốc dâng lên, bất tri bất giác sắc mặt ả tái nhợt, người mềm nhũn gục xuống đất.

Ngồi phịch xuống đất, thậm chí ả còn không dám ngẩng đầu lên. ả biết, chắc hẳn bây giờ đám Mi nương đang cười nhạo mình, cảm kích nhìn phu nhân, ngay cả Tả nhi trung thành với mình nhất nói không chừng cũng nghĩ như vậy.

Cũng phải, người đời đều nói mẹ sang nhờ con, khó khăn lắm mình mới có con của phu chủ, rõ ràng nhận được sự thương yêu và dịu dàng của chàng, rõ ràng mình có thể mượn thể này chèn ép uy phong của phu nhân, khiến đám Mi nương khúm núm trước mình.

Nhưng vì sao lại có kết quả như vậy? Phu chủ thậm chí không thèm để ý tới con, chỉ lo dịu dàng lấy lòng phu nhân.

Nghĩ đi nghĩ lại, con oán giận lặng lẽ gột rửa hết niềm vui của ả.

Sau khi Triệu Tuấn và Phùng Uyển ở trong thư phòng nửa canh giờ, Triệu Tuấn lại lên xe ngựa ra ngoài.

Y vừa ra ngoài, Phùng Uyển cũng rời đi. Gần như ngay khi y vừa lộ mặt, Mi nương và Quyên nhi liền vội vàng tiến tới thỉnh an.

Nhìn dáng vẻ vui mừng cảm kích của hai người, Phùng Uyển cười nhạt, nàng liếc nhìn căn phòng của Vũ nương, ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng và chán ghét.

Đám Mi nương liếc nhìn nhau, ngẫm nghĩ: Bây giờ ngay cả phu nhân cũng ghét cô ta, phu chủ lại nghe lời phu nhân. Xem ra, ta cũng không phải sợ tiện nhân kia nữa.

Phùng Uyển chỉ liếc nhìn thoáng qua, sau đó hồ hững thu hồi ánh mắt. Nàng nhẹ nhàng cất bước, cũng leo lên xe ngựa.

Vừa ra khỏi phủ, nàng loáng thoáng nghe thấy đám Mi nương chanh chua mắng nhiếc Vũ nương.

Nàng vươn tay day mi tâm.

Nàng hoàn toàn không thích cuộc tranh đấu giữa phụ nhân thế này. Nhưng nàng lại càng không thích bị kẻ khác ức hiếp.

Sống lại một lần, nàng không muốn để cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội đè đầu cưỡi cổ nàng!

Xe ngựa lẳng lặng đi về phía Chu phủ ở ngoại thành phía tây.

Khi Phùng Uyển đến nơi, cổng Chu phủ đang mở rộng, Tăng lão thúc nói chuyện với một đại hán, đưa mắt nhìn đại hán kia rời đi, ông chỉ chớp mắt đã thấy Phùng Uyển mỉm cười đứng đó.

“Nữ lang!”

Tăng lão thúc cười hề hề đi tới.

“Lão thúc có khỏe không?”

“Khỏe lắm.” Tăng lão thúc vui mừng đáp một tiếng, nói: “Chỉ có nữ lang lẻ loi một mình, bên cạnh không có ai có thể tin cậy, lão thúc thực sự lo lắng.”

Phùng Uyển và ông không như trong phủ, nói: “Không cần phải lo lắng, một mình ta cũng có thể sống tốt.”

Đi tới một góc yên lặng, nàng dừng bước, quay đầu nhìn Tăng lão thúc, Phùng Uyển nghiêm túc nói: “Lão thúc đi lấy thêm sáu mươi tấm vàng lá ra ngoài mua số lương thảo có thể dành ăn hai năm và tám con tuấn mã, bốn chiếc xe tốt. Đúng rồi, nhân tiện sắm chút binh khí cho đám Tăng Tú.”

“Phu nhân, cần nhiều như vậy ư?”

Phùng Uyển gật đầu. Vừa nãy ra ngoài hỏi, quả nhiên hết như trong trí nhớ của nàng, mặc dù nạn lụt tàn phá không ít hoa màu, nhưng rất nhiều lương thực đã được chuyển từ nơi khác đến Đô Thành. Bây giờ giá lương thực ở Đô Thành không cao như lương thực thu hoạch vụ thu.

Nhưng chiến tranh sắp nổ ra, đến lúc đó, lương thảo có thể đắt hơn bây giờ năm sáu lần, mấy đồ quân dụng như tuấn mã đồ sắt sẽ biến mất khỏi chợ.

Có thể nói như vậy, ra tay vào tầm này là thời cơ tốt nhất. Có được khoản này, ít nhất nàng cũng có hai năm ăn mình, không phải lo cơm áo, nếu chẳng may phải rời đi, nàng cũng có của ăn của để.

Tăng lão thúc thấy nàng quả quyết như vậy, lập tức gật đầu nói: “Vâng, vậy lão thúc làm ngay.” Ông mỉm cười, vui vẻ nói: “Tú nhi vừa lúc trở về từ Kiến Khang, nếu nó biết phu nhân mua thêm binh khí cho chúng nó, không chừng lại nói phu nhân là người nhân nghĩa. Đúng rồi, vừa nãy nó còn nói muốn gặp phu nhân đây.”

Gặp ta ư? Nhất định là vì phụ nhân mà y hộ tống đến Kiến Khang kia.

Phùng Uyển mỉm cười, nói: “Không vội.”

Không phải vội, nàng rất rõ phụ nhân kia có thân phận gì.

Lão thúc gật đầu.

Chủ tớ hai người chuyện trò một lúc, Phùng Uyển lên xe ngựa rời đi.

Ngoại thành phía tây là nơi tương đối yên tĩnh, dọc theo đường đi, vô số thứ dân cắm rom rạ, bán con trai con gái xếp thành một hàng, quỳ gối hai bên đường.

. Những người này đa số là nạn dân trong nạn lụt đó.

Thấy Phùng Uyên nhìn lại, từng đôi mắt đôi khó lạnh lẽo trở nên gấp rút mà nóng như lửa, họ kêu than, càng không ngừng đập đầu khóc lóc cầu xin Phùng Uyên.

Phùng Uyên không để ý.

Tình cảnh này, cuối kiếp trước gần như nàng có thể thấy hằng ngày: Dưới sự trị vì của người Hồ, bán con cũng chỉ là cảnh tượng quá đỗi bình thường của đám thứ dân.

Phùng Uyên về phủ, dặn dò ngự phu mấy câu, đơn giản cũng chỉ muốn y ngậm miệng, không được nói gì với người khác, sau đó nàng về phòng.

Đêm đã khuya.

Phùng Uyên bị tiếng khóc rầm rút làm tỉnh giấc.

Nàng ngồi thẳng người dậy, đưa tay tìm ngoại bào mặc lên, vừa mới chuẩn bị rời khỏi sập, đã nghe thấy tiếng thì thầm khe khẽ truyền tới.

Tiếng động đó phát ra từ nơi có tiếng khóc.

Trong tĩnh lặng, truyền tới tiếng an ủi khe khọt, “Phát nhi, ngươi làm sao vậy?”

Là giọng của Tả nhi.

Phát nhi khóc thút thít, ả khóc quá nhiều, giọng nói nghẹn ngào, hơi khàn. “Mẫu, mẫu thân của ta không xong rồi.”

Tả nhi ấp úng nói: “Ngươi đừng đau lòng, ai cũng phải chết mà thôi.”

Phát nhi lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Đại phu từng nói, bệnh của mẫu thân ta chỉ cần có tiền là sẽ khỏi. Nhưng nhà ta không có tiền.”

Giọng nói của ả mang theo ý oán trách, Tả nhi nói như lẽ đương nhiên: “Người nghèo đều vậy. Cũng vì không có tiền mới sinh bệnh, không chữa được nên mới chết.”

Phát nhi nói tiếp: “Mẫu thân của ta không qua khỏi, phụ thân rất đau lòng. Phụ thân nói với ta, để chữa bệnh ảu thân, đất đai trong nhà đều bán sạch, bây giờ cơm cũng không có mà ăn.”

Đúng rồi, ở kiếp trước, lúc này mình đã đưa tay ra giúp mẫu thân Phát nhi chữa khỏi bệnh, thấy họ không có đất đai cày bừa, làm người tốt làm cho tới cùng, thu nhận họ làm cố nông (*), cày cấy trên khu ruộng mình mua cho Triệu phủ.

* Nông dân làm thuê làm mướn

Bây giờ nàng vẫn còn nhớ như in về mặt cảm động đến rơi nước mắt của Phát nhi khi đó. Lúc ấy mình nghĩ, mình có ân với Phát nhi như vậy, suốt đời này ả nhất định sẽ trung thành với mình.

Nhưng buồn cười chính là mọi chuyện lại không phải như vậy.

Tả nhi im lặng.

Lúc này, Phát nhi oán hận nói: “Ông trời thật vô tình, tại sao lại đối xử với ta như vậy? Sao ta lại khổ như vậy?” Giọng nói tràn đầy vẻ không cam lòng.

Tả nhi có thể cảm thông cho sự uất hận của ả. Phát nhi này biết rất nhiều chữ, ở thời đại này, có thể biết chữ chứng tỏ trước kia gia cảnh cũng không tồi, thậm chí còn có thuộc tầng lớp quý tộc.

Mãi lâu sau, Tả nhi ấp úng nói: “Không còn cách nào các, chúng ta đều quá nghèo.”

Dừng một chút, nàng lầm bầm: “Muội muội thứ tư của ta lúc ba tuổi cũng mắc bệnh, nhà ta nghèo không thể chữa bệnh cho nó nên đã qua đời rồi. Về sau lại đến đệ đệ thứ năm cũng sinh bệnh, mẫu thân ta liền bán ta tới Triệu phủ.”

Phát nhi nghe đến đó, đột nhiên nói: “Ta khác người.”

Ả vội hạ giọng, nhưng vẫn thút thít: “Ta không cam lòng, không cam lòng!”

Im lặng một lúc lâu, Phát nhi lầm bầm: “Ta vẫn muốn cầu xin phu nhân, nhưng không biết tại sao, khi ta thấy phu nhân lại không dám.”

Tả nhi ấp úng nói: “Nhưng phu nhân cũng nghèo rớt mồng tơi.”

Phát nhi lắc đầu, ả khẽ nói: “Không biết làm sao ta lại thấy phu nhân không nghèo. Thần thái của phu nhân thế kia không thể nghèo được.” Nói tới đây, ả

khổ sở nói: “Nhưng phu nhân không thích ta, không muốn giúp ta. Nếu phu nhân giúp ta, ta có làm trâu làm ngựa cũng bằng lòng.” Lời này vừa dứt, Phùng Uyển thậm chí còn hoài nghi, à cố ý khóc lóc trong đêm khuya như vậy có phải muốn mình nghe thấy không, muốn mình thông cảm không.

Một lúc sau, Tả nhi mới ngốc nghếch nói: “Phát nhi, người vừa mở miệng đã đòi phu nhân nhiều vàng lá như vậy, phu nhân dù có tiền cũng không cần người làm trâu làm ngựa cho phu nhân. Những kẻ bằng lòng làm trâu làm ngựa cho phu nhân đầy ngoài đường, họ chỉ muốn được ăn no thôi.”

Lời này quả thật sắc bén!

Phùng Uyển lẳng lặng nghe thấy lời này cũng thoáng ngẩn ngơ, một lúc lâu nàng thầm than một tiếng, cảm thấy kiếp trước mình đúng là ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Động Vào Chàng, Khinh Bạc Chàng?

Phùng Uyển nghe đến đó chợt cảm thấy bồi hồi, trong lòng đột nhiên dâng nổi phiền chán. Nàng xoay người, ho khan một tiếng.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng ho của nàng rất vang dội. Tả nhi Phát nhi lập tức im lặng, một lúc lâu sau Phát nhi cất giọng dè dặt, “Phu nhân?”

Giọng nói mang vẻ buồn ngủ của Phùng Uyển vang lên, “Rót cho ta chén nước.”

“Dạ.”

Lục tục một lúc, Phát nhi châm đèn rồi rót một chén nước. À đi tới trước mặt Phùng Uyển, cúi đầu, mấy lọn tóc rối bời rũ xuống trán che đôi mắt đắm lệ của ả.

Không đợi ả đưa tay ra đỡ, Phùng Uyển tự ngồi thẳng dậy, nàng uống một hơi hết chén nước rồi tiếp tục quay lưng nằm xuống. Chốc lát sau, tiếng hít thở khẽ khàng vang lên trong đêm, nàng ngủ thiếp đi rồi.

Phát nhi ngơ ngác đứng một lúc, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

Sau khi ả rời khỏi, Tả nhi nói nhỏ một câu rồi cũng đi ra.

Quá nửa đêm, không còn nghe thấy tiếng khóc của Phát nhi nữa.

Chớp mắt mấy ngày đã trôi qua.

Hôm nay, Phùng Uyển ở yên trong phòng, chợt thấy một chiếc xe ngựa tiến vào, sau đó tiếng một hộ vệ vọng tới: “Triệu phu nhân có đó không? Tướng quân nhà ta có việc muốn tìm.”

Là người của Vệ Tử Dương!

Lúc này Triệu Tuấn không có ở đây, trong ánh nhìn chăm chăm của đám tỳ thiếp, Phùng Uyển đi ra ngoài, lên xe ngựa đi theo người đó.

Trên đường đi hết thấy vẫn như thường, lắng tai nghe, tiếng cười nói không ngừng truyền đến.

Phùng Uyển lắng nghe, chậm rãi cong miệng cười.

Lúc này, đã đến phủ đệ của Vệ Tử Dương.

Mặc dù chàng đã trở thành tướng quân nhưng bề hạ không ban thưởng phủ đệ, bây giờ vẫn ở chỗ cũ. Có điều trong viện lạc vốn đơn sơ này lại có thêm vài nhóm hộ vệ tinh nhuệ trang bị khôi giáp, bên trong cũng có thêm vài tỳ nữ.

Phùng Uyển vừa xuống xe ngựa đã được hộ vệ kia dẫn thẳng vào thư phòng của Vệ Tử Dương.

Nàng đẩy cửa bước vào.

Nghe tiếng đẩy cửa, nam tử đứng bên sập kia chậm rãi quay đầu lại.

Thấy chàng quay đầu lại, Phùng Uyển thoáng ngẩn ngơ, một lúc sau nàng thoát khỏi sự bàng hoàng thảng thốt, cúi người thi lễ, khẽ gọi một tiếng.

Vệ Tử Dương vẫn nhìn nàng chăm chú.

Bây giờ chàng mặc áo giáp đen nhánh, đường nét thâm trầm mà rắn rỏi của chiếc áo giáp bao quanh thân hình chàng, chỉ để lộ gương mặt.

Gương mặt tuyệt mỹ, đôi mắt phượng dài hơi xéch toát ra ánh sáng quyền rũ mang huyết sắc, bộ giáp nặng nề mà tràn ngập sát khí, quần quanh chàng là hơi thở chết chóc.

Vệ Từ Dương như vậy bất giác khiến Phùng Uyển nghĩ đến kiếp trước. Kiếp trước, giữa ngã tư đường nàng thấy chàng đại thắng trở về. Chàng mặc bộ giáp như vậy, mang theo hơi thở âm trầm đáng sợ. Nhưng lại vô cùng tuyệt mỹ, tựa như yêu hoa huyết sắc nở rộ!

Khi đó chàng chỉ mang theo mười hai trọng kỵ (*). Bởi vì một tên quý tộc béo mập cả gan mở miệng trêu đùa, chàng liền vung tay, trọng kỵ lao ra trong nháy mắt, giẫm nát tên béo cùng với hộ vệ của y!

* Ngựa có trang bị giáp.

Hoàn toàn trái ngược với bề ngoài tuyệt mỹ của chàng chính là nỗi sợ mà chàng đem lại. Chàng lại là người tùy hứng, biến tất cả những gì chàng không thích, những gì chàng chán ghét thành thịt vụn!

Thế gian này, có người phải trải qua trăm nghìn cay đắng mới được giàu có nhất thời, có người lại có thể dễ dàng đạt được tất cả!

Có lẽ, đây chính là con cung của trời.

Bởi vì biết chàng nhất định là người bất phàm, dù Phùng Uyển làm gì cho chàng, giúp đỡ gì cho chàng cũng không dám kể công. Từ cô chỉ kim, được chìm quên nả, đặt cả quên nom chính là quy luật không thay đổi. Những người như vậy đã quen tàn nhẫn, quen được người khác phục tùng, quen muốn gì có vậy. Dần dà lâu ngày, trong mắt họ đã không còn hai chữ thông cảm.

Tận trung với chàng, một mực cung kính chàng, đây mới là con đường làm bề tôi, là con đường lâu dài.

Khi Phùng Uyển nhìn Vệ Từ Dương đến gần người, chàng cũng nhìn nàng. Cho đến ánh mắt của nàng bắt đầu dao động, giọng nói trong trẻo của thiếu niên mới hờ hững vang lên, “Thế nào?”

Phùng Uyển rũ mắt mỉm cười, “Lang quân trời sinh anh tuấn uy nghi!”

Thiếu niên nghe vậy mà vẫn thản nhiên, ngay cả chân mày cũng không nhếch lên, chàng ra lệnh cho Phùng Uyển: “Lại đây.”

“Dạ.”

Phùng Uyển đi tới trước chàng, đến khi cách chàng một cánh tay thì dừng lại.

Thiếu niên nhìn nàng chăm chú, giọng điệu dịu hơn chút, “Gần đây mọi chuyện có ổn không?”

“Ừ.”

Thấy Phùng Uyển trả lời như vậy, thiếu niên cau mày, bực mình nói: “Nói thẳng là có ổn hay không!”

Phùng Uyển lắc đầu.

Thiếu niên bỗng vui hơn chút, chàng nhướn mày, hứng thú hỏi: “Sao lại không ổn?”

Đúng là biết rõ còn có hỏi!

Phùng Uyển thảm thán một tiếng, nàng khổ sở nói: “Hôm đó sau khi theo phu chủ về phủ, phu chủ thật sự tức giận.”

Không đợi nàng nói xong, thiếu niên lại cau mày, “Y đánh nàng?” Giọng nói mang theo sự giận dữ.

Phùng Uyển lắc đầu.

Thiếu niên nhoen cười, “Không đánh nàng, cũng không bỏ đói nàng, vậy có gì không ổn chứ?”

Nghe đến đây, Phùng Uyển ngẩng đầu lên. Nàng buồn bực nhìn chàng chòng chọc, một lúc sau mới nói: “Đám tỳ thiếp trong nhà, nguoi một lời ta một câu, nói những lời thật sự rất khó nghe.”

Nàng nói tới đây, nhớ tới nỗi khổ trong suốt hai kiếp, không biết tại sao lại hơi tủi thân, nước mắt lập tức đọng đầy hốc mắt, vội vàng nghiêng đầu đi, Phùng Uyển buồn bã nói: “Đâu phải chỉ có bị đánh bị bỏ đói mới là khổ?”

Thiếu niên nhận thấy sự bất mãn trong giọng nàng, cười he he nói: “Cũng vì đám phụ nhân các nàng lo nghĩ nhiều quá. Nàng cứ nhìn mấy người đói khổ đầy đường thì biết, miễn là nàng còn sống, mất chút mặt mũi thì có sao đâu?”

Chàng nói tới đây, giọng dịu đi chút, “Được lắm, không phải là không có chuyện gì sao? Lớn thế này rồi còn khóc lóc, nàng không xấu hổ à?”

Phùng Uyển không để ý tới chàng.

Thiếu niên tiến lên một bước, chàng đưa tay lục lọi tìm kiếm mãi mà không thấy gì, dứt khoát dùng mu bàn tay lau nước mắt cho Phùng Uyển. Thiếu niên cất giọng trầm thấp mà dịu dàng: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

Được chàng dỗ như dỗ trẻ con, Phùng Uyển thấy hơi buồn cười, nàng cắn môi, quả thật không rơi lệ nữa.

Lúc này, thiếu niên nói: “Phu chủ của nàng có gì tốt? Sao nàng không bỏ quách đi?” Giọng nói tràn đầy vẻ oán giận.

Phùng Uyển không trả lời.

Thấy nàng không đáp, thiếu niên hình như hơi giận, giọng lại lạnh băng, “Dạo này y có đụng vào nàng không?” Đồng thời, mắt chàng cũng híp lại đầy nguy hiểm.

Trong ánh nhìn chòng chọc như lang sói của chàng, Phùng Uyển vội nói: “Không có.”

Hai chữ vừa dứt, cảm giác bức bối khiến người không thở nổi kia hoàn toàn biến mất. Thiếu niên hài lòng gật đầu cười nói: “Không có là tốt rồi!”

Chàng vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, dắt Phùng Uyển tới bên cửa sổ. Bàn tay thiếu niên ấm áp mạnh mẽ.

Cảm thấy Phùng Uyển hơi mất tự nhiên, thiếu niên hừ một tiếng, không vui nói: “Nàng đã là người của ta, sau này ở trước mặt ta không cần phải căng thẳng như vậy!”

Ta là người của chàng? Đây chuyện từ khi nào vậy?

Phùng Uyển kinh hãi, nàng ngẩng phát đầu lên, hé cái miệng anh đào nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm thiếu niên với vẻ không dám tin.

Thiếu niên quay đầu lại.

Nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của nàng, mặt chàng lạnh băng, cất giọng trầm thấp: “Ngày đó nàng nhận lúc ta trúng thuốc mê, ôm ta ngủ một giấc. Vậy mà nàng dám quên hả?”

Hả?

Ta thừa dịp chàng trúng thuốc mê, ôm chàng ngủ một giấc?

Thoát cái, khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Uyển không biết trở nên đỏ ửng hay xanh mét.

Nàng trợn mắt há mồm, ngơ ngác nhìn thiếu niên, còn chưa kịp mở miệng thiếu niên đã nói lời lạnh băng: “Khi đó ta ngủ rồi, không biết nàng có nhân cơ hội hôn ta khinh bạc ta hay không!” Chàng còn đang thao thao bất tuyệt chỉ trích, Phùng Uyển đã hoàn toàn biến thành một con ngốc.

Thiếu niên nhìn chăm chăm vào nàng, nói tiếp: “Tuy nàng là phụ nữ đã có chồng, bề ngoài cũng không có gì đặc biệt, mà dù sao cũng không khiến người chán ghét, chuyện đó cũng bỏ qua. Có điều sau này cần phải ghi nhớ, ngoại trừ ta, không cho phép bất cứ người đàn ông nào đến gần nàng đụng vào nàng, có hiểu không?”

Mấy chữ cuối cùng vừa trầm thấp vừa uy nghiêm, đúng là giọng điệu tướng quân ra lệnh cho sĩ tốt.

Phùng Uyển há miệng theo bản năng, nhưng không thể thốt được lời nào, nước mắt lại tuôn rơi.

. Thật ra thì nàng cũng không phải là người thích khóc lóc, nhưng trong thiên hạ, nào có phụ nhân bảo thủ bị một người đàn ông chỉ trích như vậy mà không biết xấu hổ chứ? Huống chi, rõ ràng chàng ta vừa liếm vừa động vào mình.

Hiển nhiên Vệ Tử Dương không ngờ Phùng Uyển sẽ khóc, chàng thoáng ngẩn ngơ.

Trùng mắt nhìn, chàng vươn tay nhẹ nhàng ôm Phùng Uyển vào lòng.

Áo giáp cứng tiếp giáp với nàng. Giọng chàng không còn nguội lạnh nghiêm nghị như trước mà trở nên ôn hòa dè dặt, còn thoáng vẻ dịu dàng mà chính chàng cũng không hay biết, “Sao lại khóc?” Chàng an ủi: “Ngoan, đừng đau lòng nữa.”

Nghe thấy tiếng thút thít càng to rõ của Phùng Uyển, chàng thì thầm: “Được rồi được rồi, không phải chỉ sờ soạn ta thôi sao? Ta đã nói là không so đo nữa rồi mà, nàng còn tức gì nữa?”

Chàng không nói lời này còn tốt, vừa nói xong Phùng Uyển lại càng tức, khóc càng dã man hơn.

Nghe thấy tiếng nện ngào càng lúc càng lớn của nàng, tay chân Vệ Tử Dương không biết để đâu cho phải. Chàng ngẩn ngơ hồi lâu, hai tay cũng lúng lúng, dứt khoát ôm thân thể thon thả đầy đặn của nàng vào trong lòng.

Ôm nàng thật chặt, chàng buồn rầu nói: “Bảo nàng đừng khóc nữa mà!” Vừa cất giọng, chàng lại vội vã áp chế, khẽ nói: “Nàng khóc như vậy, lòng ta

cũng không thoải mái.”

Tiếp theo đó toàn là lời ngon tiếng ngọt.

Phùng Uyển là người của hai đời, tâm trí đã trở nên bình thản chín chắn, nếu không phải chịu nỗi oan ức khó hiểu, nếu không phải bảo thủ thành thói, nàng cũng không mất không chế như vậy.

Nhưng chỉ mất không chế một lúc, nàng liền tỉnh táo lại.

Vừa mới tỉnh táo, nàng liền nghe thấy lời an ủi cực kỳ ôn hòa của Vệ Tử Dương, lại cảm thấy bàn tay chàng đang đặt trên hông eo mình, vuốt ve theo bản năng, mặt không khỏi đỏ bừng.

Phùng Uyển vươn tay đẩy Vệ Tử Dương ra, không để ý đến ánh nhìn chăm chăm đầy bất mãn của thiếu niên, nàng vội vàng quay đầu, lạng lẽ lấy khăn tay lau mặt, nói: “Chàng gọi ta tới có chuyện gì không?”

Được nàng nhắc nhở, Vệ Tử Dương không còn chú ý đến điều này nữa, nghiêm túc nói: “Ừm, có việc.”

Chàng xoay người bước đến trước sập, hai tay mở một cuốn sách lụa, chàng trầm giọng nói: “Mấy tộc ở phương bắc có dị động, có lẽ ta sắp phải xuất chinh rồi.”

Chàng đặt tay lên bàn, quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển, chậm rãi lên tiếng hỏi: “Phu chủ của nàng bảo đảm chiến sự phương bắc với bộ hạ trước ta một ngày. Sao y lại biết được, là nàng giúp sao?”

Chàng nhìn Phùng Uyển không hề chớp mắt.

Không đợi Phùng Uyển trả lời, chàng quay đầu đi, nói: “Phu chủ của nàng chẳng qua cũng chỉ là tiểu nhân lộng thần, với khả năng của y, thật sự không thể có cách nhìn như vậy. Nhất định là do phụ nhân xảo trá nàng nói cho y biết.”

Chàng phát tay không cho Phùng Uyển giải thích, quyết đoán nói: “Đối với ta mà nói, cuộc chiến này là cơ hội mà ta chờ đợi đã lâu, ta gọi nàng tới cũng vì muốn nói cho nàng biết, ngày mai ta sẽ xin lệnh xuất chinh.”

Chàng quay đầu lại nhìn Phùng Uyển, cất giọng trầm thấp: “Ta có dự cảm, sau trận chiến này tất cả đều không còn như trước. Nàng có bằng lòng ở bên ta, theo ta xuất chinh không?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hi Vọng Và Thất Vọng

Ở bên chàng, theo chàng xuất chinh?

Phùng Uyển giật mình.

Nàng nghiêng đầu, ngơ ngác nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, ngẫm nghĩ: Theo chàng xuất chinh ư?

Thấy Phùng Uyển do dự, Vệ Tử Dương chau mày, nhìn chăm chăm vào nàng, nói: “Nàng không muốn?”

Phùng Uyển lắc đầu.

Chuyện này không liên quan tới muốn hay không, Nàng chỉ không thể làm được mà thôi.

Từ khi trọng sinh, chỗ dựa vững chắc nhất của Phùng Uyển không phải ai khác mà chính là thiếu niên trước mắt này. Nàng đang chờ chàng trưởng thành, đang chờ chàng đủ hùng mạnh rồi sẽ dành chút chở che cho nàng. Nàng cũng không mong gì nhiều, chỉ cần bảo vệ nàng bình an, để không ai dám động vào nàng, thế là đủ rồi.

Thiếu niên trước mắt này, bây giờ lại coi trọng nàng, muốn nàng kề bên, những điều này nàng đều biết. Nhưng nàng không thể, ít nhất, bây giờ vẫn chưa thể.

..... Từ xưa tới nay, tại sao người đời đều nói cưới hỏi thì làm vợ bỏ chạy thì làm thiếp? Tại sao Gia Cát Lượng phải để Lưu Bị tới mời ba lần mới chịu rời núi? Đó là bởi vì họ đều biết, người đời chẳng bao giờ quý trọng người hay đồ vật dễ dàng có được cả.

Huống chi, người đời không biết sự đổi thay của thế gian này, nhưng nàng lại biết. Bởi vì sự hiểu biết này nên nàng đã quá rành rồi. Nếu như bốc đồng đi theo một Vệ Tử Dương chưa đủ hùng mạnh tới một nơi xa lạ, nàng sẽ ngỡ ngàng không biết phải làm sao.

. Người đã được nếm trải cảm giác bị phản bội, nếm trải sự tổn thương đến cùng cực như nàng không có can đảm dùng tương lai và cuộc đời mình đánh cược. Ít nhất, với tính cách của Vệ Tử Dương, trước khi nàng chưa nhận thức đầy đủ, nàng không thể được ăn cả ngã về không mà đặt cược bản thân mình, đặt cược tương lai của mình.

. Thứ gọi là hiểu biết từ kiếp trước dù sao cũng chỉ là bảo sao hay vậy, là bề ngoài nông cạn.

Vệ Tử Dương nhìn nàng chằm chằm, trầm giọng nói: “Sao không nói gì?”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Nàng ngược đôi mắt sáng ngời lên nhìn chàng, khẽ nói: “Thiếp không thể.” Khó khăn lắm nói đến đây, tay phải của Vệ Tử Dương đã vung lên ngắt lời nàng, quát : “Không cần nói nữa.”

Chàng xoay người, nhìn đăm đăm ra ngoài, cất giọng trầm khàn: “Không nỡ xa phu chủ của nàng ha?”

Giọng nói mang đậm nỗi bất mãn và giận dữ.

Phùng Uyển nói: “Không phải vậy.” Giọng nàng nhẹ nhàng mà thùy mị, “Thiếp, không dám.” Nàng rũ mắt, lầm bầm: “Thiếp chỉ là một phụ nhân yếu đuối, nếu đi theo lang quân, thiếp phải đối mặt với các công chúa điện hạ thế nào?”

Lời của nàng không nặng, nhưng Vệ Tử Dương là người thông minh, chàng biết ý của Phùng Uyển là Tứ công chúa và Ngũ điện hạ, cùng với đám quyền quý có ý đồ với chàng.

Chàng giật thót, chợt nghĩ: Với địa vị quyền thế của những người đó, thậm chí không cần lý do đã có thể đưa phụ nhân trước mắt này vào chỗ chết ngay lập tức! Chàng không thể, ít nhất bây giờ vẫn chưa thể mang nàng đi!

Giương mặt tuyệt mỹ của chàng chợt trở nên xanh mét, chàng vung tay, buồn buồn nói: “Ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Phùng Uyển cúi người thi lễ, chậm rãi lui đi.

Khi nàng lui tới cánh cửa, giọng nói trầm thấp của Vệ Tử Dương truyền đến, “Sẽ có một ngày nàng không phải sợ đám người kia nữa!”

Phùng Uyển khom người đáp: “Dạ.” Nàng mỉm cười nói: “Cũng chỉ là mấy pho tượng đất mà thôi.”

Nghe thấy đánh giá của nàng, Vệ Tử Dương cười ha ha, nhướn mày, đôi mắt mị hoặc mang huyết sắc nhìn theo Phùng Uyển chậm rãi rời đi. Nhìn bóng lưng ung dung nhưng xinh đẹp, bất tri bất giác, mắt Vệ Tử Dương lấp lánh ánh cười.

Lên xe ngựa, Phùng Uyển lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng thấm mồ hôi trên trán: Bởi vì kiếp trước đã khắc sâu ấn tượng, dù thế nào đi nữa nàng cũng không muốn Vệ Tử Dương bất mãn với mình. Vừa rồi chàng bị mình cự tuyệt nên giận dữ, bây giờ chàng không giận nữa, đối với Phùng Uyển mà nói, đây đúng là chuyện đáng để vui mừng, đáng để thờ phào.

Sai ngự phu chạy tới Chu phủ ở ngoại thành phía tây, Tăng lão thúc đúng lúc ở đó. Hồi sơ sơ, biết ông đã mua được lương thảo xe ngựa, Phùng Uyển yên tâm.

Xe ngựa mau chóng trở về Triệu phủ.

Tới ngoài Triệu phủ, Phùng Uyển vén màn lên, kinh ngạc nhìn cổng Triệu phủ.

Nàng sống ở đây quá quá lâu rồi, lâu đến mức đã trở thành thói quen, lâu đến mức khiến nàng nghĩ tới một câu nói, “Sống trong hàng cá ươn, người lâu không còn thấy mùi hôi thối nữa.” (*)

* Đây là một danh ngôn của Khổng Tử. Đầy đủ: Đến nơi ở của người có phẩm hạnh tốt đẹp, như vào căn phòng tràn ngập hoa lan, người lâu không còn thấy mùi thơm nữa (tức là con người đã hòa hợp với hương hoa); đến nơi ở của người không có phẩm hạnh tốt đẹp, như vào hàng cá ươn, người lâu không còn thấy mùi hôi thối nữa. (tức là con người đã hòa hợp với mùi thối đó). Câu này có ý chọn bạn mà chơi, tương tự với tục ngữ: Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển thàn than một tiếng.

Xe ngựa chạy vào Triệu phủ.

Phùng Uyển chậm rãi xuống xe đã phải đối mặt với ánh nhìn tò mò của đám tỳ thiếp: Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này, Phùng Uyển đi ngược gió mà tới Vệ phủ.

Liếc nhìn họ, Phùng Uyển chậm rãi đến gần.

Có lẽ do phong tư của nàng quá ung dung, vẻ mặt quá tự tại, khi nàng đi lướt qua Vũ nương còn nghe thấy giọng nói lạnh lạnh cố đề thấp, “Giúp phu chủ làm chuyện kia mà còn nhàn rỗi thảnh thơi như vậy.”

Tiếng nói như có như không, không cần thận nghe kỹ thì không thể phát hiện ra được.

Phùng Uyển không muốn tranh chấp với ả, dù sao chỉ cần mở miệng, nói thế nào cũng là chuyện xấu, nên nàng thờ ơ trở về phòng mình.

Phùng Uyển bước vào phòng, đóng cửa lại. Nàng cười lạnh lạnh nghĩ: Đúng vậy, ta đúng là thảnh thơi nhàn rỗi đấy. Đừng nói bây giờ không có gì với Vệ Tử Dương, dù có gì với chàng đi nữa, ta vẫn thảnh thơi nhàn rỗi như vậy đấy!

. Kiếp trước, nàng từng uốn nắn bản thân theo tiêu chuẩn cao nhất của hiền thê, nhưng nàng được gì chứ? Kiếp này, nàng không buông thả cũng bởi sự ràng buộc của bản tính, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì đi nữa, nàng cũng chẳng hề cảm thấy áy náy! Triệu Tuấn, y không đáng giá được nàng quý trọng!

Phùng Uyển trở về phòng, lúc thì luyện chữ, lúc thì đọc sách.

Ở thời đại này, thư tịch vô cùng trân quý, cho dù Phùng Uyển xem từng chữ trong mỗi quyển sách của mình, đọc đi đọc lại bao nhiêu lần đi nữa cũng cảm thấy không đủ, không bao giờ đủ cả.

Lúc tiếng đọc sách khê khàng thùy mị của Phùng Uyển vang lên, chợt có tiếng bước chân truyền đến, Phát nhi gọi: “Phu nhân?”

Phùng Uyển ‘ừm’ một tiếng.

Ngoài kia hoàn toàn im lặng.

Một lúc sau, Phát nhi cúi đầu từ từ đi tới đến trước mặt nàng. Phát nhi đập mạnh đầu, nói trong tiếng nức nở: “Phu nhân, mẩu thân của nô tỳ đã qua đời rồi.”

Thấy vẻ bi thương của Phát nhi, Phùng Uyển thở dài, giọng nói mang vẻ đồng tình thương hại còn ẩn chứa sự hờ hững: “Phát nhi đáng thương, người chết cũng đã chết rồi, cố nén bi thương.”

Nàng không mở miệng còn tốt, vừa mở miệng, Phát nhi không kiềm được nữa mà gào khóc dữ dội.

Ả gục người trước mặt Phùng Uyển, gào khóc thê lương, dường như bị câu nói của Phùng Uyển khơi dậy tất cả bi thương sâu khổ.

Ả khóc dữ dội như vậy, thảm thiết như vậy, tiếng khóc mang nỗi đau thương cùng cực không hề phòng bị, không hề che giấu, khiến Phùng Uyển trở thành người gần gũi nhất của ả.

Nghe tiếng khóc hu hu của Phát nhi, Phùng Uyển trừng mắt nhìn, hơi ngáy người.

Nói thật, nàng thật sự không rõ, rốt cuộc mình có điểm nào khiến Phát nhi thật tình như vậy, có gan làm càn như vậy?

Sau khi suy nghĩ một lúc, trước mắt Phùng Uyển thoáng chốc xuất hiện mẩu thân đã mất nhiều năm của nàng. Khi đó mẩu thân bệnh đã nặng, bà nắm lấy tay nàng, không yên tâm nói: “Uyển nhi, mặc dù con rất thông minh, nhưng lại quá lương thiện. Người quân tử có thể dối họ bằng sự hữu lý (*), Uyển nhi con cũng giống như vậy.”

* Xuất phát từ đoạn đối thoại giữa Mạnh Tử và Vạn Chương trong thiên “Vạn Chương thượng“, chương 2 sách Mạnh tử. Ông nêu thí dụ câu chuyện Tử Sản để chứng minh: Người quân tử đôi lúc cũng dễ bị lừa dối nếu kẻ lừa dối nói nghe hợp lý và hợp với đạo của họ; chứ khó lừa gạt bằng cách trái với đạo lý của họ.

Một lúc lâu sau, thấy tiếng ghen ngào của Phát nhi nguôi dần, Phùng Uyển mới ôn hòa lên tiếng, “Phát nhi, ngươi có muốn về nhà không?”

Tiếng ghen ngào của Phát nhi ngừng lại.

Ả vội vàng lắc đầu, nói với giọng khàn khàn: “Phu nhân, không cần đâu ạ.”

Nói tới đây, ả lo phu nhân trách mình bạc tình, vội nói: “Dù Phát nhi có về cũng không giúp được gì. May mà phu nhân nhân từ, Phát nhi mới dám khóc lóc như vậy.”

Ả lau nước mắt, nghe thấy tiếng tỳ thiếp đứng ngoài cửa hỏi thăm, lúng ta lúng túng nói: “Phu nhân, vừa nãy Phát nhi thật càn rỡ.”

Ngươi thật sự càn rỡ.

Phùng Uyển không muốn an ủi ả nữa, nàng bưng sữa đầu nạnh lên, chậm rãi nhấp một hớp, rồi mất thảnh thơi nghĩ: Sau đó, phụ thân ngươi sẽ bị bỏ tù, còn hai vị huynh trưởng đã trưởng thành của ngươi cũng phải tiêu tiền cho đủ chuyện. Phát nhi, sầu khổ trên đời này vốn là vô cùng vô tận. Ngươi cho rằng nhận được sự trợ giúp của ta là chuyện đương nhiên sao? Trên thế gian này, không có ai giúp đỡ mới là chuyện bình thường của đời người. Ta sẽ ở đây nhìn ngươi sống khổ sở!

Sau một lúc im lặng, Phùng Uyển nhẹ nhàng đặt chén xuống, hờ hững nói: “Ra ngoài đi.”

..... “Dạ.”

Cho đến lúc lui xuống, Phát nhi còn tròn to đôi mắt sưng vì nhìn Phùng Uyển. Trong ánh mắt của ả vẫn còn niềm hi vọng chưa từng tắt. Có lẽ ả vẫn đang mong chờ lúc Phùng Uyển yếu lòng.

Cả buổi tối, Triệu Tuấn vẫn chưa về phủ.

Ngày hôm sau, Phùng Uyển còn ở trong phủ, chợt cảm thấy không khí có gì đó khác lạ. Nàng vội vàng lên xe ngựa ra ngoài.

Trên đường, bầu không khí căng thẳng thăm khốc bao trùm tất cả. Thành thoảng có thể thấy quân tốt và tướng sĩ cầm vũ khí vội vã chạy qua.

Phùng Uyển nhìn thấy vậy thì nói: “Đến Tây Nhai.”

“Dạ.”

Ở Tây Nhai, có ba cửa hàng lương thực do Vũ nương mở. Giờ phút này, cửa hàng lương thực mở rộng cửa, chường quầy và tiểu nhị canh giữ trước quầy, thi thoảng nói với nhau đôi ba lời.

Không chỉ có họ, những cửa hàng khác cũng như vậy.

Dù Đô Thành đã thái bình nhiều năm rồi, nhưng ở thời đại này, thi thoảng xảy ra chiến sự là chuyện vô cùng bình thường, không ai ngạc nhiên nữa.

Phùng Uyển ngồi trong xe ngựa dạo quanh một vòng, rồi bảo ngự phu lái xe trở về Triệu phủ.

Vừa vào phủ, nàng còn chưa xuống xe đã nghe thấy tiếng Phát nhi: “Lang chủ, phu nhân đã về rồi, phu nhân đã về rồi!”

Triệu Tuấn về phủ rồi ư?

Phùng Uyển vén rèm, xuống xe ngựa. Nàng vừa bước xuống được hai bước, Triệu Tuấn đã sai bước lao ra từ thư phòng, vọt tới trước mặt Phùng Uyển. Y đưa tay nắm lấy cổ tay nàng kéo vào thư phòng, còn trách móc: “Sao bây giờ mới về? Vừa chạy đi đâu vậy?”

Phùng Uyển biết y chỉ hỏi cho có, không trả lời.

Triệu Tuấn kéo Phùng Uyển vào thư phòng, đuổi đám tỳ thiếp chạy tới hóng chuyện, đóng cửa phòng. Y bước đến trước mặt Phùng Uyển, nghiêng người ôm lấy hai vai nàng, nhìn chòng chọc vào mắt nàng, trầm giọng nói: “Bắc Cương có chiến báo, hết thảy đều như ta dự đoán! Bệ hạ cử Vệ Từ Dương cùng hai tướng quân khác xuất chinh, cũng yêu cầu ta đi nữa.”

Bây giờ đã biến thành “Hết thảy đều như y dự đoán” rồi.

Lo âu nhìn Phùng Uyển chăm chú, Triệu Tuấn cắn răng nói: “Ta tìm đại một lý do, hai ngày nữa bệ hạ muốn hỏi âm của ta rồi. Uyển nương, nàng nói ta phải làm sao bây giờ?”

Y đi đi lại lại một lúc, xoa tay nói: “Ta chứng minh tài năng quân sự của mình cho bệ hạ và Ngũ điện hạ thấy. Bây giờ họ muốn ta đích thân ra chiến trường, muốn xem khả năng thực chiến của ta.”

Y rung mình ớn lạnh, sắc mặt tái nhợt, mở lời: “Uyển nương, nàng nói xem ta phải làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Phu chủ cho rằng không đương đầu với bất kỳ mối hiểm nguy nào mà có thể nhận được công lao và lời khen ngợi sao?

Thấy Phùng Uyển trầm tư, Triệu Tuấn chép miệng, không nhìn được oán giận: “Uyển nương, nàng nên khuyên ta chờ thêm chút. Nếu là góp ý sau Vệ Từ Dương, sau mấy ngày mới bẩm, vừa được bệ hạ khen ngợi, cũng không khiến bệ hạ và điện hạ kỳ vọng quá cao, không khiến đám đồng liêu nhìn ta chăm chăm.” Trò đồ kị lẩn tránh đã khiến y chịu khổ vì bị đặt điều, bây giờ y thực sự hơi sợ rồi.

Hướng chi, đối với Triệu Tuấn mà nói, quân sự là thứ quá xa lạ, y không hề có nền tảng thuộc vấn đề này.

Phùng Uyển nhận ra sự oán giận của y, khóe miệng khẽ cong lên: Đúng vậy, ta có thể làm vậy, nhưng ta lại không muốn. Cây to đón gió, nếu phu chủ muốn ra mặt, thì phải chịu đựng tai vạ này!

Triệu Tuấn đi đi lại lại thêm mấy vòng, tới trước mặt Phùng Uyển, trầm giọng nói với nàng: “Uyển nương không ở đó, nàng không biết đâu. Khi ta vừa lên tiếng thoái thác, bệ hạ và Ngũ điện hạ thất vọng tới mức nào. Uyển nương, ta thật sự lo lắng, nếu ta quyết không đi, liệu bệ hạ và Ngũ điện hạ có.”

Có cái gì, y lại không dám nói ra miệng.

Cắn răng, gân mặt co rút, Triệu Tuấn lại đi một vòng.

Đến lúc này, y trầm tư suy nghĩ, một lúc sau y quay về phía Phùng Uyển, ánh mắt mong mỏi, nói: “Uyển nương, nàng nói xem nếu ta ra chiến trường, ta

sẽ ở trong đội quân của Vệ Tử Dương, liệu hần có giúp ta không?” Nói tới đây, y tiến lên một bước nắm tay Phùng Uyển, nói đi nói lại: “Thế này đi, Uyển nương đi cùng ta nhé.”

Đi cùng để làm cầu nối giữa phu chủ và Vệ Tử Dương sao? Để chàng nể mặt ta mà giúp phu chủ sao?

Trong ánh mắt chờ mong của Triệu Tuấn, Phùng Uyển chậm rãi lắc đầu.

Thấy vậy, sắc mặt Triệu Tuấn lạnh đi, y vội la lên: “Sao lại không được?”

Phùng Uyển khẽ nói: “Phu chủ, chàng quên tính cách của Vệ Tử Dương rồi.” Nàng nhắc nhở y, “Vệ Tử Dương là người dám cãi lời bệ hạ, dám giơ tay tát Đại công chúa.”

Vừa dứt lời, Triệu Tuấn như rơi vào nước lạnh. Y lui về phía sau một bước, lạnh mặt cả giận nói: “Cái này không được cái kia cũng không được, vậy phải làm sao?”

Tức giận nhìn Phùng Uyển chằm chằm, y quát: “Nàng phải cho ta một giải pháp!”

Phùng Uyển biết y câu vậy chỉ vì chột dạ, y chỉ muốn mượn cơ hội này để phát tiết.

Rũ rì, Phùng Uyển chìm vào trầm tư.

Thấy nàng trầm tư, Triệu Tuấn lại tràn đầy hi vọng.

Trong ánh nhìn trông mong của y, Phùng Uyển lắc đầu, khốn khổ nói: “Thiếp, thiếp cũng không biết phải làm thế nào cho phải.”

Lời vừa dứt, mặt Triệu Tuấn trắng bệch. Y lui về phía sau một bước, rồi lại bước quanh quẩn. Y chống hai tay lên bàn, đứng ngẩn người.

Một hồi lâu, y lại cất giọng khàn khàn, “Uyển nương nàng cố nghĩ đi, cố gắng nghĩ kỹ hơn đi. Nàng biết không? Bệ hạ đã hứa với ta, nếu trận này ta lập công sẽ phong ta làm quan tứ phẩm. Ta làm quan tứ phẩm, Uyển nương cũng có thể vươn thẳng người rồi, có gặp Tử cô từ, nàng cũng không phải ăn nói khép nép nữa. Đúng rồi, không chỉ thăng quan, Ngũ điện hạ nói, lúc đó ngài sẽ tặng ta nhà cửa, một xe vàng, còn thưởng thêm vài mỹ nhân nữa. . . .”

Nói tới đây, y đột nhiên nhớ tới Phùng Uyển chưa chắc đã cảm thấy hứng thú với mỹ nhân nên vội im bặt.

Hứa hẹn thật nhiều, xem ra bệ hạ và Ngũ điện hạ kỳ vọng ở y rất cao.

Phùng Uyển lạnh lùng cười một tiếng, ngầm nghĩ: Đáng tiếc, ta giúp phu chủ thăng quan phát tài, kết quả phu chủ ở lâu cao ôm mỹ nhân, còn ta lại không có gì cả.

Triệu Tuấn thành khẩn nói tới đây, tự nhận lời nói của mình có đủ sức hấp dẫn, liền quay đầu lại nhìn Phùng Uyển.

Vừa quay đầu, thứ đập vào mắt y chính đáng vẻ Phùng Uyển hai tay xoắn góc áo, không biết phải làm sao.

Thấy nàng như vậy, Triệu Tuấn vừa tức tối vừa sốt ruột, lại còn câu kính. Y nhìn nàng chằm chằm, đang lúc chuẩn bị trách mắng, Phùng Uyển cất giọng yếu ớt, hơi run rẩy, “Nhưng, phu chủ, thiếp cũng chỉ biết được tin này từ chỗ Vệ Tử Dương. Một phụ nhân như thiếp, sao có thể hiểu những chuyện triều đình, binh gia như thế này?”

Nàng hốt hoảng, mặt trắng bệch, nước mắt lưng tròng, mở to mắt nhìn Triệu Tuấn, vẻ mặt bất an nhưng vẫn ần ần chưa nét cao quý.

Thấy nàng như vậy, Triệu Tuấn ngẩn ra, lập tức trầm nghĩ: Nàng ta nhớ truyền lại ỉn tin tức quan trọng như vậy đã đáng khen rồi. Không thể ép nàng, nếu làm nàng sợ hãi về sau có tin gì không nói với ta nữa, như vậy thật sự không ổn.

Nghĩ tới đây, y dần nổi hoảng loạn trong lòng, thở dài một tiếng, phát tay nói: “Được rồi được rồi, cũng biết hỏi nàng cũng như không.” Liếc thấy nước mắt của Phùng Uyển, y nhẫn nại an ủi: “Nàng cũng đừng để trong lòng, chuyện này ta còn phải nghĩ thêm.”

Phùng Uyển cúi đầu đáp: “Dạ.”

“Còn không mau ra ngoài?”

“Dạ.”

Phùng Uyển đi ra, đám tỳ thiếp túm tụm bên ngoài. Thấy nàng xuống bậc thang, mọi người vây tới.

Mi nương đi đầu tiên, nàng lo lắng nhìn vào bên trong, khẽ hỏi: “Phu nhân, có phải phu chủ đã xảy ra chuyện gì không?”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của đám tỳ thiếp, Phùng Uyển lắc đầu, hồ hững nói: “Không xảy ra việc gì cả, phu chủ rất ổn.”

“Phu chủ không sao thật chứ?”

Mi nương vội hỏi.

Nhưng lần này, rõ ràng Phùng Uyển không muốn trả lời, nàng đẩy đám tỳ thiếp ra, đi về phòng mình.

Tối nay, Triệu Tuấn đi tới đi lui trong thư phòng, lăm bằm mãi. Mi nương, Vũ nương, Quyên nhi đưa điểm tâm vào ba lần, tiếng mắng vang lên ba lần.

Nhìn ánh đèn dầu trong phòng Triệu Tuấn, Phùng Uyển ung dung ngồi trên giường rót một chén rượu ỉn.

Vừa chậm rãi nhấp rượu, vừa nghiêng đầu thưởng thức ngọn đèn trong thư phòng cùng với tiếng chửi rủa và đánh đập vang lên bất chợt.

Thời gian lẳng lặng trôi đi, hết như người đang lo sốt vó trong thư phòng, Phùng Uyển không hề biết mệt.

Nàng tự tại thưởng thức.

Triệu Tuấn mong một bước lên trời, y không muốn vứt bỏ chức quan tứ phẩm, tiền tài và mỹ nhân, nhưng y lại không có khả năng đó! Y thật sự không có bản lĩnh, cũng không có can đảm ra chiến trường. Từ chối thì sao? Cũng vì không nỡ, nên bây giờ mới lâm vào thế bí.

Con người đều như vậy. Rõ ràng không có được, nếu có thể dập tắt ý niệm thì còn có thể thanh thân. Nhưng cho y hi vọng như vậy, rồi lại để y phải tro mắt buông tay, nỗi khổ muốn mà không có được này đã đủ khiến y khốn đốn rồi.

Như vậy mới phải, như vậy mới là thứ nàng muốn. Nếu không phải biết thừa sẽ như vậy, sao nàng có thể cho y biết tin tức quan trọng như thế chứ?

Triệu Tuấn một đêm không ngủ, đến nửa đêm còn có thể nghe thấy tiếng y chửi rủa.

Ngày hôm sau, Triệu Tuấn viện cớ ngã bệnh không lên triều. Một đêm không ngủ, mắt y tràn đầy tia máu, đôi môi cũng khô nứt, tính tình lại càng hung dữ. Hai thiếp thất sáng sớm đi lấy lòng vào cửa đã phải khóc lóc chạy ra.

Tối buổi trưa, y còn lo âu hơn nữa. Suy nghĩ đắn đo rất nhiều, Triệu Tuấn vẫn cảm thấy Uyển nương sẽ nghĩ ra cách chu toàn hơn mình, liền gọi nàng vào thư phòng.

Y không ép nàng nữa, chỉ van xin nàng suy nghĩ thật kỹ, rồi phiền não đi đi lại lại, đưa mắt nhìn Phùng Uyển mãi, chỉ mong nàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chúng Ta Hòa Ly Đi

Phùng Uyển còn có thể nghĩ ra cách nào nữa chứ? Nàng cúi đầu không nói tiếng nào mà quỳ xuống, hai tay nắm chặt trong tay áo, cứ như sợ rằng chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ làm Triệu Tuấn bùng tình nên nàng không dám động dậy chút nào.

Triệu Tuấn quay đầu nhìn lại mấy lần, thấy dáng vẻ khiếp sợ vô cùng của Phùng Uyển, lửa giận cũng nguôi đi hơn nửa.

Một lúc lâu sau, y dừng bước.

Lại qua một lúc lâu sau, y phát tay áo bước ra khỏi thư phòng, cho đến khi y lên xe ngựa, Phùng Uyển mới rời khỏi đó.

Thấy Triệu Tuấn đã đi khỏi, Mi nương vội đến trước mặt Phùng Uyển, khẽ nói: “Phu nhân, phu chủ sao vậy?”

Giọng nói của nàng ta rất khẽ, nhưng không có vẻ quá lo lắng. Từ tiếng quát của Triệu Tuấn, nàng ta cảm thấy chuyện này cũng không quá nghiêm trọng.

Phùng Uyển không trả lời, chỉ lắc đầu rồi trở về phòng.

Triệu Tuấn ra khỏi nhà đến khuya mới trở về, trên người còn mang theo hương phấn son và mùi rượu nồng nặc.

Xem ra y không nghĩ ra đối sách nào nên chạy đến hồng lâu giải sầu. Chẳng lẽ y không biết, bây giờ thái độ của y cũng rất quan trọng sao? Lỡ mà như thế, một khi bệ hạ biết được, còn không cho rằng y không đủ chuyên tâm chăm chỉ sao?

Tất nhiên Phùng Uyển sẽ không nhắc nhở, mà Triệu Tuấn cũng làm như không biết thật. Sau đó, y lại đến hồng lâu uống rượu cả ngày.

Cho đến tối hôm đó, y mới tắm rửa sạch sẽ, mang theo sắc mặt xanh trắng lên xe ngựa đến hoàng cung.

Triệu Tuấn nhanh chóng trở lại.

Bước xuống xe ngựa, bước chân y hơi lảo đảo, cũng hơi nặng nề.

Trở lại thư phòng, y nằm ngay đơ trên sập, nhắm hai mắt, một mồi ra lệnh: “Gọi phu nhân đến.”

“Dạ.”

Chỉ một lát sau, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm rãi của Phùng Uyển nhịp nhàng truyền vào tai y.

Sao đó, là giọng nói dịu dàng của Phùng Uyển: “Phu chủ, chàng tìm thiếp?”

Triệu Tuấn từ từ mở mắt ra.

Y nhìn Phùng Uyển chăm chăm, một lúc lâu sau, đôi môi khô khốc của y mới mấp máy: “Uyển nương”, giọng nói của y rất khàn, “Ta đã từ chối rồi.”

Về mặt y như khóc lại như cười, khàn giọng nói: “Ta sẽ không ra chiến trường.”

Đối diện với gương mặt thống khổ đến nhăn nhó kia của Triệu Tuấn, Phùng Uyển khẽ nói: “Phu chủ?”

Nàng mới mở miệng, giọng nói phiền muộn của Triệu Tuấn lại cất lên, “Ta thật sự không biết gì về chuyện nhà binh cả, đến lúc thật sự ra chiến trường, e là càng lộ rõ ta bất tài... Ta lấy một cái cớ từ chối việc xuất chinh, Ngũ điện hạ tức giận, ngài nói ta không nỡ rời bỏ nữ sắc của Đô Thành, mắng ta sợ chết.”

Mặt y gằn gập, khó khăn nói: “Uyển nương, khó khăn lắm bệ hạ và Ngũ điện hạ mới để ý đến ta, ta lại khiến họ thất vọng rồi.”

Phùng Uyển im lặng.

Trong sự im lặng của nàng, Triệu Tuấn nặng nề nhắm mắt lại.

Y không nhúc nhích, hơi thở nặng nề, khóe mắt ươn ướt.

Phùng Uyển cũng không nhúc nhích, nàng cúi đầu nhìn mũi chân, ống tay áo rộng rãi khẽ lay động trong gió.

Qua một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn của y lại vang lên, “Là ta nhất gan, thích sống an nhàn. Dù sao ta đã làm kinh động đến người của bệ hạ, bọn họ ai cũng biết tài năng quân sự của ta không thua kém Vệ Tử Dương, vẫn có thể bồi dưỡng được. Uyển nương, nàng thấy có phải không?”

Y đang cố tự an ủi mình, muốn có được sự khẳng định của Phùng Uyển.

Phùng Uyển gật đầu, khẽ nói: “Đúng vậy.”

Lần này, sự an ủi của nàng cũng không thể làm nguôi ngoai nỗi phiền não của Triệu Tuấn, y thờ dãi nói: “Làm sao đây, làm sao đây?!”

Y thờ dãi, phát tay ý bảo Phùng Uyển lui ra.

Mấy ngày tiếp theo, Triệu Tuấn vẫn ở trong phủ, không bước chân ra khỏi nhà.

Trong lúc y vẫn còn phiền muộn nhàn tản, quân tình ở phương Bắc đã có biến đổi. Ban đầu chỉ là hai ba tộc người cùng đánh nước Trần, về sau ngay cả hai tộc lớn khác cũng muốn xuất binh! Nước Trần bắt đầu khẩn cấp động viên, vô số tướng sĩ lao ra tiền tuyến, lão tướng danh soái đều nghe lệnh xuất chinh.

Bóng mờ của chiến tranh đã bắt đầu bao phủ cả bầu trời Đô Thành.

Mấy ngày này, Phùng Uyển theo thường lệ đi dạo mấy vòng bên ngoài rồi mới trở về. Xe ngựa vừa đến cửa phủ, nàng liền nghe thấy một giọng nói ngao mạn lạnh lạnh truyền đến: “Triệu Tuấn, thê tử của chàng sao vẫn chưa về? Bản công chúa rất muốn gặp cô ta.”

Là giọng của Đại công chúa!

Sao ả ta lại đến phủ?

Phùng Uyển cố ý muốn tránh mặt, nhưng lúc này xe ngựa đã vào đến cửa phủ, một tỳ nữ vui mừng kêu lên: “Phu nhân đã về.”

Giọng nàng ta vừa vang lên, mấy ánh mắt đều hướng về phía này.

Xe ngựa dừng lại, Phùng Uyển chậm rãi bước xuống.

Thấy Phùng Uyển đi đến, đôi mắt tứ bạch (*) của Đại công chúa le lói về đặc ý. Ắ đưa mắt nhìn Triệu Tuấn.

(*) Mắt tứ bạch hay tứ bạch nhãn tương đối hiếm gặp, đây là kiểu mắt to xung quanh trông đen đều thấy trông trắng. Người có mắt này mặc dù đầu óc tốt nhưng cay nghiệt giao hoạt, vì đạt được mục đích mà không chừa bất cứ thủ đoạn nào. Nhưng lại thích làm bộ như vô tội, giành lấy sự đồng tình của người khác. Đàn ông và phụ nữ có tứ bạch nhãn đường phu thê đều không tốt, không thể có cuộc sống an định sau hôn nhân.

Triệu Tuấn trầm than một tiếng.

Thấy Phùng Uyển đi tới, y ho một tiếng, chậm rãi nói: “Uyển Nương.”

Phùng Uyển dừng bước.

Lúc này, giọng nói Triệu Tuấn hơi cất cao, y nhủ chân mày, dịu dàng nói: “Uyển nương, Đại công chúa đến, nàng không nhìn thấy sao? Sao còn chưa hành lễ với người?”

Hành lễ? Chẳng phải ta vẫn còn chưa đi đến nơi sao?

Triệu Tuấn vừa mở miệng đã chỉ trích cũng để diễn trò cho Đại công chúa xem. Cho nên, y không đợi Phùng Uyển phản bác, đã trầm mặt nói tiếp: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đại công chúa vừa nói, nếu ngay tại đây nàng dập đầu với người một lần, tự tát mình một cái, mọi chuyện coi như xí xóa, người cũng không so đo với nàng nữa.”

Nói tới đây, giọng Triệu Tuấn hơi gấp rút, ánh mắt nhìn Phùng Uyển cũng trở nên nôn nóng.

Y biết tính cách của Phùng Uyển, khuất nhục như thế, vị thế từ quá mức coi trọng mặt mũi này của y e là không chịu nổi. Nhưng ý tứ của Đại công chúa đã rất rõ rồi, nàng chỉ cần làm một lần như thế, chuyện quá khứ đều coi như chấm dứt.

Đối với Triệu Tuấn mà nói, Phùng Uyển chỉ là một phụ nhân, mất chút mặt mũi mà có thể hòa hảo với công chúa đúng là một chuyện tốt hiếm thấy. Nàng đáp ứng thì quá tốt, còn không đáp ứng thì vẫn phải đáp ứng!

Trong lúc Triệu Tuấn nói không ngừng, bước chân Phùng Uyển đã dừng lại.

Muốn nàng dập đầu với Trần Nhã, tự tát mình một cái, như vậy có thể chấm dứt bao ân oán lúc trước sao?

Ừ, với tính cách của Trần Nhã, nếu mình làm thế thật, không chừng ả cũng có thể thấy vui mà tha cho. Dù sao phía trên cũng có người nói đỡ ỉnh, không phải sao? Hơn nữa, mình và Đại công chúa gây hấn như vậy, Đại công chúa muốn gặp Triệu Tuấn cũng không dễ dàng, xem ra hòa hảo mới là tốt nhất.

Có điều Trần Nhã không biết, ân oán của mình với ả ta, cả đời này cũng không thể gỡ bỏ! Triệu Tuấn cũng không biết, mình sẽ không bao giờ vì y mà nhẫn nhục nữa!

Vì vậy, Triệu Tuấn vừa nói xong, mọi người đều nhìn chăm chú qua phía này, Vũ nương che miệng cười thầm, Phùng Uyển vẫn không hề nhúc nhích.

Ổng tay áo nàng khẽ phất phơ theo con gió, duyên dáng yêu kiều đứng đó. Cái cổ trắng nõn thẳng tắp, đôi mắt mi lệ lẳng lặng nhìn Đại công chúa đang đưa mắt nhìn Triệu Tuấn.

Chậm rãi, Phùng Uyển cười thản nhiên.

Mắt nàng khẽ xao động, Phùng Uyển nhìn thẳng vào Đại công chúa, hồ hững nói: “Đại công chúa đích thân tới hàn xá là vì chuyện này sao?”

Khóe miệng nàng khẽ cong lên, đáy mắt lại không chứa ý cười: “Thiếp cho là lúc trước có đặc tội với công chúa thật, nhưng chẳng lẽ công chúa điện hạ không biết, mặc dù thiếp bất tài vẫn là một chủ mẫu. ... Thiếp sợ rằng thiếp mà vung tay tự tát thì thiếp chẳng còn đất dung thân trong Triệu phủ nữa.”

Giọng nói nàng dịu dàng vô cùng, nhẹ nhàng chậm rãi, quả thật là đang giải thích với Đại công chúa.

Triệu Tuấn lại không bình tĩnh nghe nàng giải thích, chân mày y nhíu lại, sắc giọng quát: “Bảo nàng quỳ thì quỳ đi, chỉ một cái tát mà thôi, nói nhiều như vậy làm gì? Nhanh lên, làm theo lời Đại công chúa đi, chuyện còn lại, vì phu sẽ thay nàng hứng chịu!”

Phu chủ hứng chịu thay ta ư?

Nghe thấy lời của Triệu Tuấn, Phùng Uyển suýt bật cười thành tiếng. Nàng đi theo y nhiều năm, cũng chưa từng được y gánh chịu điều gì cho nàng.

Hồ hững ngược mắt lên, dường như Phùng Uyển không nghe thấy mấy tiếng hô to gọi nhỏ của Triệu Tuấn. Nàng lẳng lặng nhìn Đại công chúa, hai tay nắm chặt trong tay áo, gió thổi bay vạt áo phiêu dật vô cùng, mỉm cười nói: “Ngày đó Thái phi nương nương từng nói, muốn thiếp thường xuyên vào cung. Đại công chúa nếu không ghét bỏ, thiếp nguyện cùng công chúa vào cung một chuyến.”

Lời này nghe tuy đơn giản nhưng lại là uy hiếp nặng nề! Phụ nhân trước mắt này dám dùng Thái phi uy hiếp mình!

Đại công chúa mở to đôi mắt tứ bạch, gương mặt lộ rõ vẻ hung ác!

Ả hung hăng nhìn chằm chằm Phùng Uyển, bàn tay bắt tri bắt giác đặt lên roi ngựa bên hông.

Cảm thấy được lửa giận không cách nào đè nén của Đại công chúa, chúng tỳ thiếp của Triệu phủ đồng thời lùi về sau một bước.

Nhưng ngoài ý muốn của họ, rõ ràng tức giận vô cùng, rõ ràng tay đã đặt lên roi ngựa, gân xanh cũng hiện lên nhưng Đại công chúa vẫn không hề nhúc nhích, chỉ thờ hồng hộc chứ không làm gì khác.

Phùng Uyển thì vẫn mỉm cười nhìn Đại công chúa, tất nhiên nàng hiểu vì sao Đại công chúa phải nhẫn nhịn.

.... Sau thánh thọ của bệ hạ, ả vẫn vì chuyện của mình mà bị cấm bế, vừa mới được thả ra. Ả muốn đến tìm Triệu Tuấn tất nhiên chỉ vì muốn tính sổ với mình. Nhưng nếu tính toán sai lầm, không cẩn thận để Thái phi Thái hậu biết thì lại thêm một lần cấm bế khác cho xem.

Huống chi, lần trước trong Kim Hoàng tự, chuyện ả kiêu ngạo ngang ngược đắc tội với đại sư trong chùa đã truyền khắp giới quý tộc. Những nữ lang cùng lứa tuy không nói trước mặt nhưng sau lưng đều nói cái gì mà sĩ tử nhắc đến ác phụ thì chắc hẳn trong đó có Đại công chúa, còn nói mình là công chúa đầu tiên không ai thêm lấy vân vân.

Vì vậy Đại công chúa vốn hành xử bốc đồng xằng bậy, bây giờ cũng biết dù thế nào đi nữa ả cũng phải nhịn.

Đại công chúa nhìn Phùng Uyển chằm chằm, nhìn không chớp mắt.

Mắt ả vốn to, bây giờ cứ như lò ra. Ánh nhìn này vô cùng hung dữ, con ngươi cũng như sắp rớt ra ngoài. Ngay lúc này, ngay cả Triệu Tuấn cũng không chịu được đáng về hung ác này của ả, vội cúi đầu. Nhưng khi cúi xuống, y cũng phải liếc mắt lờm Phùng Uyển.

Không khí im lặng căng thẳng, đám tỳ thiếp không chịu nổi, lại lùi về sau một bước.

Lúc này, người thoải mái duy nhất, chỉ có mình Phùng Uyển. Nàng vẫn cười nhạt, váy dài vẫn phất phơ, vạt áo bay bay, mang theo vẻ đẹp phiêu nhiên trong gió.

Một lúc lâu sau, Đại công chúa mới ngheh răng nói: “Giỏi lắm, giỏi lắm, Phùng thị A Uyển, ta sẽ nhớ kĩ.”

Dứt lời, ả tức giận liếc nhìn Triệu Tuấn, rút roi ngựa ra. Trong tiếng đập khê khọt không không chế được của đám tỳ nữ, ả hung hăng quất roi vào không trung, quát: “Chúng ta đi!”

Ả dẫn đầu lao ra ngoài, trong nháy mắt, đoàn người lên xe ngựa rời khỏi Triệu phủ.

Đại công chúa vừa ra khỏi cửa phủ, Triệu Tuấn chợt quát lên: “Phùng thị A Uyển!” Y nhìn nàng chằm chằm, thờ hỏn hển mắng: “Cô thật to gan, thật có khí phách!”

Y bước đến trước mặt Phùng Uyển, khuôn mặt xanh mét, lạnh lùng quát: “Hóa ra Uyển nương là cảnh vàng lá ngọc đó? Chuyện dập đầu kia, dù cô có chết cũng không chịu làm phải không?”

Tay y túm chặt lấy cánh tay Phùng Uyển, định kéo nàng vào trong, lại có một loạt tiếng bước chân khác dồn dập truyền đến.

Trong nháy mắt, tiếng bước chân rộn rập kia xông vào phủ. Đây là chuông quỹ của một cửa hàng lương thực, gương mặt tròn trịa ướt đầm mồ hôi, vừa thấy Vũ nương liền khàn giọng kêu: “Không xong rồi không xong rồi, triều đình nói đang thiếu lương thảo, vừa mới đến thu hết lương thực của chúng ta để trợ giúp Bắc quân.”

Cái gì?

Chuông quỹ kia ướt mồ hôi, tiếng kêu réo cũng vang dội, dù là Vũ nương hay Triệu Tuấn cũng phải một lúc sau mới tiêu hóa hết lời của gã.

Vũ nương phản ứng đầu tiên, ả vội lao ra, cất giọng the thé nói: “Tại sao lại như vậy? Ngươi biết tin này ở đâu? Bắt đầu thu từ khi nào? Mau mau, giấu hết lương thực đi!”

Tiếng kêu của ả chói tai, ả nói vừa vội vừa nhanh, khiến tai mọi người đều ơng cả lên.

Chuông quỹ kia lắc đầu nói: “Không kịp rồi, bọn lính canh đã canh giữ ngoài cửa hàng, nói không chừng lúc này đã bắt đầu đem lương thực đi rồi.”

Gã vừa nói xong, ba bốn tiểu nhị chuông quỹ là thù hạ khác của Vũ nương cũng hò hét chạy vào. Mặt họ cũng ướt mồ hôi, vẻ mặt hoảng loạn vô cùng. Vừa thấy Vũ nương, mấy người đồng thời kêu lên: “Chúng ta kéo lương thực đi rồi, làm sao đây?”

“Chủ tử, người mau nghĩ cách, chúng nô tài thật sự không thể ngăn được họ. Ngươi thúc bên cạnh vừa kêu không chịu, một tướng quân đã vung trường kích đâm ông ta một nhát thấu tim”; “Chủ tử, làm sao đây? Làm sao đây?”

Đám người này thì nhau kêu ca ồm tỏi, tiếng la hét ầm ĩ náo loạn cả căn viện.

Nghe vậy, sắc mặt Vũ nương tái nhợt, ả vọt về phía Triệu Tuấn, kéo tay áo y, vội nói: “Phu chủ, phu chủ, làm sao đây? Chỗ lương thực kia đều là tài sản cuối cùng của chúng ta đó.” Ả nói đến đây, lại nghĩ đến những chửa xót khi lo liệu việc nhà nửa năm nay, không khỏi ồm tỏi Triệu Tuấn khóc lóc thảm

thiết.

Triệu Tuấn bị câu “là tài sản cuối cùng của chúng ta” nhắc nhở, khuôn mặt y cũng ngẩn ngơ.

Bất tri bất giác, y thả tay Phùng Uyển ra.

Hai tay y không ngừng xoa vào nhau, Triệu Tuấn đi đến trước mặt mấy chàng quỹ hồi kĩ càng.

Không hỏi thì thôi đi, vừa hỏi, sắc mặt y lại càng khó coi. Hóa ra, nhưng quân tốt kia đã chém mười mấy cái đầu của thương nhân bán lương thực rồi. Triều đình hạ lệnh, phạm là lương thảo, bất kể chủ quán có thân thế gì cũng trưng thu hết. Ngay cả cửa hàng lương thực do hai vị điện hạ mở cũng phải ngoan ngoãn để triều đình thu mất.

Ngay cả điện hạ còn như thế, một quan viên nhỏ nhỏ như y làm sao có thể được đám lính kia coi trọng?

Nhưng đúng như lời Vũ nương nói, ba cửa hàng lương thực kia là tài sản cuối cùng của Triệu phủ! Là tất cả những thứ mà y dùng để tiêu xài, xã giao, là hùng tâm tráng chí mà y dành dụm!

Dù thế nào đi nữa, triều đình cũng không thể tịch thu chỗ lương thực đó được!

Nghĩ đến sứt đầu bể trán, Triệu Tuấn đột nhiên nghĩ đến Phùng Uyển. Y vội quay đầu tìm kiếm.

Vừa quay đầu lại, y thấy Phùng Uyển đang thẳng lưng, không biết từ lúc nào đã đi xa, chuẩn bị bước vào phòng.

Thấy nàng, Triệu Tuấn vội kêu lên: “Uyển nương!”

Y chạy mấy bước vọt tới sau lưng nàng, kêu lên: “Uyển Nương! Mau nghĩ cách đi!”

Gọi rồi lại gọi, y vươn tay túm lấy tay áo của nàng.

Nhưng y chỉ có thể chụp vào khoảng không.

Phùng Uyển để tay ở then cửa, dừng bước, quay đầu nhìn. Nàng nhìn Triệu Tuấn như nhìn người xa lạ, nhìn cặp mắt đỏ của y, môi anh đào nàng khẽ mở, ưu nhã mà lạnh lùng nói: “Phu chủ, chúng ta hòa ly đi.”

Nhìn Triệu Tuấn lùi về sau một bước, Phùng Uyển ngược mắt yên lặng nhìn y, vẻ mặt lạnh lẽo: “Gã cho quân hai năm mà vẫn chưa mang thai. Lại vì xem trọng mặt mũi mà mấy lần làm trái ý quân. Chúng ta hòa ly thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Biến Cố

Thật ra lúc chiến tranh vừa mới bắt đầu, giá lương thực tăng lên gấp ba vẫn còn có thể chấp nhận được, dù sao Triệu Tuấn cũng không phải người quyết đoán. Nếu là Phùng Uyển, dù không có ưu thế từ việc sống lại, nàng cũng biết chiến tranh không chỉ kéo dài ngày một ngày hai, mà chiến tranh càng lâu, việc cung ứng lương thảo lại càng gấp rút. Nàng có thể nhân lúc giá lương thực còn chưa tăng đến đỉnh điểm mà được ăn cả ngã về không, dùng hết tất cả tiền bạc để mua lương thực. Như vậy, chẳng những không phải lo tới việc ăn uống, giá lương thực mà tăng, bán lương thảo cũng là một cách để kiếm lời.

Mà y lại cứ bỏ qua cơ hội như thế, giờ đây càng ngày càng khó mua lương thực, tiền trong nhà cũng không còn lại bao nhiêu.

Dĩ nhiên, nàng sẽ không nhắc Triệu Tuấn chuyện này.

Mới sáng ra mà ngoài kia đã ồn ã không ngừng. Sau khi rửa mặt xong, Phùng Uyển hỏi: “Ngoài kia có chuyện gì vậy?”

Phát nhĩ cúi đầu, biết điều nói: “Là Vũ nương. Vũ nương nói mình là phụ nữ có mang, phu chủ cắt lương thực của ai chứ không đòi nào cắt lương thực của Vũ nương. Mi nương trách Vũ nương nói khó nghe, hai người cãi nhau.”

Vậy à?

Phùng Uyển cười nhạt.

Nàng đứng lên, lúc này, ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào trong phòng, mang về đẹp vô cùng yên bình.

Phùng Uyển cười khế, Phất nhi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi lóe lên.

Đúng lúc này Phùng Uyển quay đầu lại.

Dưới ánh nhìn của Phùng Uyển, Phất nhi nhún nhường cúi đầu. Dưới ánh nắng, thân hình cô gái mười bốn tuổi kia nhỏ gầy, trên gương mặt vẫn thon gầy như trước, ngũ quan đã hiện đường nét xinh đẹp.

Nhưng gương mặt kia hơi vàng vọt, lại lộ vẻ tối tăm tiêu tụy. Ắ cúi đầu, nét mặt sợ hãi. Thoạt nhìn, có vẻ ả đã không còn sự tự tin như lúc mới gặp gỡ nữa.

Xem ra, ả cũng đã được dạy dỗ đôi chút.

Thế nhưng, như thế còn chưa đủ, không hề đủ!

Khóe miệng Phùng Uyển nhếch lên, cất bước đi ra ngoài.

Phất nhi thấy nàng ra khỏi cửa, cũng vội vàng đuổi theo.

Kết một tiếng, Phùng Uyển đẩy cửa phòng ra. Trong viện, Vũ nương đang la ó với giọng điệu quái đản: “Trong bụng ta là đứa con đầu tiên của phu chủ. Nếu nó là con trai, thì chính là trưởng tử của phu chủ.”

Nói xong, ả liếc mắt nhìn Mi nương đứng đó không xa, cười cay nghiệt, “Ta không như ai đó, xuất thân từ chỗ kia, không biết còn có thể mang thai nữa không!”

Lời này vô cùng ác độc. Mi nương giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, nàng kêu lên: “Tiện phụ phá sản nhà ngươi nói gì thế? Ngươi có gan lặp lại lần nữa xem!”

Vừa nói, nàng định xông về phía Vũ nương, Quyên nhi vội vàng chạy đến kéo Mi nương lại. Mi Nương vốn còn đang tức tối vùng vẫy, không biết nghe câu nói nào của Quyên nhi mà đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Vũ Nương phía bên này thì vẫn đắc ý nhìn hai người chằm chằm.

Người nhận ra sự có mặt của Phùng Uyển chỉ có một tiểu tì nữ là Tả nhi. Nàng khế chạy tới chỗ Phùng Uyển, cung kính cúi người, sau đó đi ra sau Phất Nhi, kéo ống tay áo của ả.

Phùng Uyển quay đầu lại, nói với Phất nhi: “Ta có việc ra ngoài, ngươi không cần đi theo.”

Dứt lời, nàng chậm rãi đi về phía xe ngựa.

Thấy Phùng Uyển ra khỏi viện, nhóm tỳ thiếp đang kêu la cũng yên tĩnh hơn chút. Máy ngày nay, phu chủ trở về cũng không dám đối mặt với phu nhân, đủ cho bọn họ thấy được ý nghĩ của phu chủ đối với phu nhân.

Bất tri bất giác, ngay cả loại người chanh chua như Vũ nương cũng phải thu nạnh giấu vuốt.

Phùng Uyển lập tức lên xe. Bên kia, Phất nhi và Tả nhi cũng chạy đến một góc nói chuyện.

Đường phố rất yên tĩnh, càng là lúc chiến tranh căng thẳng, Đô Thành càng không thể loạn. Vì vậy, trong thành ngoài thành có rất nhiều hộ vệ binh lính thủ vệ.

Chỉ trong chốc lát, Phùng Uyển đã đến Chu phủ ở ngoại thành phía tây.

Ngự phu đưa mắt nhìn phu nhân đi vào, biết điều cúi đầu chờ bên ngoài. Cũng không biết qua bao lâu, mùi hương thơm phức của thức ăn bay đến, một tráng hán mặc áo giáp sắt, trên mặt còn có vết sẹo bị đao chém mang một hộp đựng thức ăn đi đến trước mặt gã, cục cằn nói: “Ăn đi, phu nhân các ngươi bảo đấy.”

Phu nhân bảo?

Ngự phu ngần ngừ nhận hộp thức ăn.

Vừa mới mở ra, ngự phu liền không tự chủ được nuốt nước miếng. Trong hộp đầy ắp cơm trắng như tuyết. Hai ngăn khác còn chứa một miếng thịt dê nướng thơm ngào ngạt và ít rau nấu chín kỹ.

Thức ăn không hẳn là quá thịnh soạn, nhưng có trời mới biết, hơn nửa tháng nay, một người đàn ông cường tráng như gã không có bữa cơm no nào cả. Lúc này, chỉ cần nhìn hộp cơm kia, nước miếng đã tuôn ra không ngừng.

Nhưng gã lại không dám động tới.

Vị tráng hán đứng trước mặt gã cao lớn cường tráng, vẻ mặt hung dữ, chỉ đứng đó thôi đã mang sát khí, hiển nhiên là một kẻ đã từng chứng kiến máu

tanh. Kẻ đó đứng lý đây, cách đó không xa còn có mấy kẻ ăn xin và mấy tên lang thang, nước miếng cũng chảy ròng ròng, nhưng ngay cả mắt cũng không dám liếc qua.

Tráng hán thấy ngự phu không động đậy, lông mày rậm nhướng lên, hung ác nhìn gã quát: “Còn ngần ngại gì nữa? Đây là phu nhân nhà ngươi ban cho!”

Phu nhân ban cho?

Ngự phu là một kẻ khỏe mạnh cường tráng, cũng không phải sợ đến mức không nói nên lời. Gã gạt đầu lia lịa, nói: “Đa tạ huynh đài.”

Dứt lời, gã mở hộp đựng thức ăn, ăn ngấu ngiến.

Kinh thường nhìn ngự phu ăn như quỷ chết đói đầu thai, tráng hán khoanh tay, cục cằn nói: “Phu nhân các ngươi bán linh lăm, ngươi đường đường là hán tử, không làm chuyện gì có lỗi với phu nhân, ăn một bữa cơm như thế thì có làm sao đâu?”

Dừng một chút, hán thờ ơ nói: “Ăn chậm thôi, yên tâm, ngươi không ăn cạn túi phu nhân nhà ngươi đâu!”

Ăn cạn túi của phu nhân nhà ta?

Ngự phu thôi không ngấu ngiến nữa. Gã lén lút ngẩng đầu, nhìn tráng hán dừng mảnh vô cùng, sắc mặt hồng hào, hiển nhiên được ăn uống no đủ, lại hoảng hồn nghĩ: Nghe giọng điệu của hán, dường như rất hiểu rõ phu nhân. Chẳng lẽ, trong phủ đã nghèo đến thế, phu nhân lại giấu của sao?

Đào mắt, gã lại vui mừng: Phu nhân chẳng những tính tình khoan dung nhân hậu, lại còn bán linh hơn cả lang chủ, nếu tận trung với nàng sẽ không phải chịu thiệt.

Ngự phu vững lòng, liền ăn cơm chậm lại.

Tráng hán kia liếc nhìn gã, lắc đầu: Phu nhân kia lịch sự, lại cơ trí, không biết gọi ta tới nói mấy lời này làm gì.

Hán cũng không nghĩ nhiều, chờ ngự phu ăn xong, nhận lại hộp đựng thức ăn rồi nghênh ngang trở vào Chu phủ.

Một khắc sau, Phùng Uyển đi ra.

Ngồi lên xe ngựa, ngự phu nhìn lại mãi, dưới nụ cười nịnh nọt của gã, nàng cất giọng thanh nhã: “Chuyện hôm nay, không được nói với bất cứ ai.”

Ngự phu nóng lòng muốn tỏ vẻ với nàng, nghe vậy vội cúi đầu khom lưng: “Dạ, dạ, không đâu, tuyệt đối không.”

Giọng nói hờ hững của Phùng Uyển lại vang lên, “Chuyện trước kia, miễn là có liên quan đến ta, cũng không được nói với kẻ khác.”

“Dạ, tiểu nhân đã hiểu.”

“Ừ.” Phùng Uyển hài lòng nói: “Ngươi hiểu là tốt. Là người, quan trọng nhất là giữ vững bốn phận. Ngươi làm đúng bốn phận, ta sẽ ghi nhớ, không bạc đãi ngươi. Có điều, nếu ngươi dám nói những lời không nên nói, làm những chuyện không nên làm...”

Nàng không nói gì nữa, giọng nói chỉ trầm xuống.

Giọng nói cứng rắn lại lạnh như băng khiến ngự phu hoảng hồn, bất giác nhớ tới dáng vẻ hung ác đáng sợ của tráng hán, mồ hôi lạnh của gã chảy ròng ròng, vội nói: “Không dám không dám, tiểu nhân không dám đâu, tuyệt đối không dám.”

Trước kia, gã có phần khách khí với vị phu nhân ôn hòa trước mắt, nhưng cũng chưa đến mức kính sợ. Nhưng bây giờ, ngự phu lại thực sự phần nào kính sợ vị phu nhân sâu không thấy đáy này.

Ba ngày sau khi Phùng Uyển mang theo ngự phu đến ăn bữa cơm kia tại Chu phủ, Triệu phủ lại càng hỗn loạn.

Buổi tối hôm ấy, Phùng Uyển vừa mới ngủ, đột nhiên vang lên một tiếng thét thê lương chói tai xé nát bầu trời đêm, hù dọa mọi người.

Phùng Uyển ngồi dậy, hỏi Phất nhi đang vội vàng thấp đèn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Phất nhi hơi trắng, ả nhìn về phía tiếng thét chói tai kia, lâm bẫm: “Hình như Vũ nương có chuyện.”

Vậy à? Rốt cuộc cũng có chuyện rồi sao?

Phùng Uyển khoác thêm áo ngoài, ra sân viện.

Lúc Phùng Uyển đến nơi, người trong Triệu phủ đã tề tựu đông đủ. Triệu Tuấn mặc áo trong, theo sau là Mi nương tóc tai rối bời, mặt mũi ửng hồng, cũng đã chạy ra đến nơi. Y gấp gáp chạy lên mấy bước, quát về phía gian phòng của Vũ nương: “Xảy ra chuyện gì?”

Vũ nương không đáp, ả chỉ la hét khàn cả giọng, âm thanh tràn đầy tuyệt vọng, đau đớn, lại mang theo oán hận vô cùng vô tận.

Tả nhi đột nhiên lao ra, tóc tai rối bù, má trái còn in một dấu tát rõ ràng, rung rung nước mắt nói với Triệu Tuấn: “Lang chủ, chủ tử, chủ tử chảy nhiều máu lắm!”

Vũ nương chảy nhiều máu?

Triệu Tuấn hoảng hồn, sải bước xông vào phòng. Y vừa đi vào, đám tỳ thiếp cũng theo nhau cùng vào.

Một lát sau, Triệu Tuấn hô lớn: “Mau, mau, mau gọi đại phu!”

Vừa gào thét xong, y liền lắc lắc Vũ nương: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại chảy máu? Có phải mất con rồi?”

Tiếng gào thét của y nhắc nhở Vũ nương, ả gào ầm lên: “Con, con của ta, con của ta!”

Ả vừa thét chói tai vừa nắm lấy áo Triệu Tuấn kéo xé loạn xạ. Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, tiếng tát vừa vang lên, Vũ Nương vốn đang kêu thét chói tai liền im miệng. Triệu Tuấn trầm giọng quát: “Tả nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói cho rõ ràng!”

Tả nhi nghẹn ngào, bối rối nói: “Nô, nô tỳ cũng không biết. Chủ tử đang ngủ lại bảo đau bụng. Nô tỳ vừa thắp đèn, người liền ngã từ trên giường xuống, sau đó chảy rất nhiều máu.”

Triệu Tuấn lạnh lùng quát: “Đang ngủ thì đau bụng? Trước khi ngủ cô ta đã ăn cái gì?”

Tả nhi suy nghĩ một lúc, lẩm bẩm nói: “Trước khi ngủ ăn một bát cháo ạ.”

“Ai là người nấu cháo?”

“Dạ, là nô tỳ.” Tả nhi nói đến đây, đột nhiên giật mình bừng tỉnh, ả quỳ trước mặt Triệu Tuấn, vừa đập đầu vừa kêu: “Lang chủ, không phải nô tỳ, không phải nô tỳ...”

Trong tiếng kêu bối rối của ả, Triệu Tuấn vung tay phải lên, chuẩn bị cho người tha Tả nhi đi.

Lúc này, y liền thấy một bóng dáng chậm rãi đi đến, lời định thốt ra nghẹn trong cổ họng.

Người tới chính là Phùng uyển, vạt áo nàng bay bay trong gió, ưu nhã chậm rãi bước vào phòng.

Nhưng nàng không hề mở miệng. Vũ nương mới vừa rồi còn ngầy người đột nhiên chỉ vào Mi nương thét ầm lên: “Là người, nhất định là người, là người hạ thuốc, là người hại con ta.”

Vừa hét, ả vừa vung vẩy bờm tóc, tóc tai bù xù lao về phía Mi nương.

Mi nương sợ hãi thét lên, vội vàng chạy ra sau Triệu Tuấn, mắt chứa lệ, điềm điềm đáng yêu nói: “Phu chủ, Mi nương vẫn luôn ở cùng người mà, chuyện như vậy, rõ ràng là do Tả nhi làm, sao lại đổ lên đầu thiếp thân?”

Đêm nay, Mi nương quả thật ân ái cùng Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nhướn mày, nói với Vũ nương như đang phát điên: “Cô tỉnh táo một chút.” Nói tới đây, y ra lệnh: “Đưa Tả nhi xuống.”

Y thật sự không nhịn được nữa, quay người ra ngoài.

Đi đến cạnh Phùng Uyển, bước chân Triệu Tuấn hơi dừng lại một chút. Y khó khăn nhìn nàng, bỏ lại một câu rồi trốn mất dạng. “Chuyện này, Uyển nương xử lý đi.”

Ta xử lý?

Phùng Uyển lẳng lặng đứng trong phòng, nhìn đám tỳ thiếp với sắc mặt khác nhau, thầm nghĩ: Ta biết là ai làm, nhưng ta có cần phải xử lý không?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Triệu Tuấn đã mở miệng, nàng cũng nên làm chút chuyện. Nàng rũ mắt, hờ hững nói: “Tả nhi, lúc người nấu cháo, bên cạnh có ai không?”

Tả nhi vội nói: “Còn có Phát nhi, Phát nhi cũng ở đó.” Dứt lời, nàng ta quay đầu, ngược mắt nhìn Phát nhi.

Phùng Uyển cũng liếc nhìn Phát nhi.

Trong nháy mắt, nàng nhận ra trên mặt Phát nhi hiện vẻ không vui.

Nhưng chỉ thoáng qua, Phát nhi liền quyết định, ả cúi đầu, bất an nói: “Nô tỳ quả thật ở cạnh Phát nhi, nhưng nô tỳ cũng chỉ ngồi trên khung cửa sổ nói chuyện với nàng.”

Chỉ một câu đã có thể thừa nhận lời khai của Tả nhi, lại không đến mức làm người ta thấy ả bất trung bất nghĩa. Đồng thời, cũng phân rõ giới hạn. Lỡ như

Tả nhi bị hỏi tội, ả cũng có thể nói mình đứng ở xa, ngọn đèn dầu lại mờ, không thấy rõ Tả nhi đã làm gì.

Phùng Uyển lạnh lùng cười, hỏi Tả nhi: “Gạo nguội dùng để nấu cháo đâu?”

“Gạo? Dạ, ở đây, ở đây.”

Phùng Uyển nhìn sang, nói với quản sự: “Ngày mai đưa gạo này ra tiệm thuốc kiểm tra, xem có trộn lẫn gì không.”

Sau khi nói xong, nàng lại nhìn Tả nhi nói: “Ý của lang chủ là đưa gạo đến phòng chứa củi suy nghĩ kỹ lưỡng. Nhưng đại phu sắp tới rồi, bên cạnh chủ tử gạo lại không thể không có người, gạo cứ ở lại hầu hạ nàng ta đi.”

Phùng Uyển nhìn Phát nhi nói: “Phát nhi cũng nghĩ kĩ lại xem, lúc ấy Tả nhi có gì khác thường không?” Lời này vừa nói xong, không biết tại sao, Tả nhi liền tiếp nhìn về phía Phát nhi, mà Phát nhi thì cúi đầu, không nhìn nàng ta.

Thấy thế, Phùng Uyển cười lạnh, hờ hững nói: “Không còn sớm nữa, về phòng đi.”

Dứt lời, Phùng Uyển liền xoay người bỏ đi.

Nàng vừa bước ra khỏi phòng, tiếng kêu sắc lạnh thê thê kia của Vũ nương lại vang đến: “Phùng thị Uyển nương, gạo thấy con ta mất rồi, có phải vui vẻ lắm không? Rõ ràng chính là tiện phụ Mi nương kia hại ta, sao gạo không xử trí ả?”

Tiếng hét chói tai vô cùng lớn lối, không chút quy củ. Xem ra ả đến bước này, vẫn không rõ tình cảnh của mình.

Phùng Uyển quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao, lạnh lùng nhìn Vũ nương.

Ánh mắt nàng lạnh như băng, Vũ nương đối diện ánh mắt kia liền nghĩ đến mình hiện tại: Tài sản không có, phu chủ không còn tin tưởng, con cũng không còn. Minh giờ đây hai bàn tay trắng, lấy gì mà so với phu nhân?

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt ả liền trắng như tờ giấy, vẻ hung ác trên mặt cũng chuyển thành xám như tro tàn. ả vô lực ngã xuống đất, thấy ánh mắt của Phùng Uyển thì vội tránh né, ánh mắt cũng dần rệu rã.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, rảo bước dưới ánh sao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Biến Cố

Thật ra lúc chiến tranh vừa mới bắt đầu, giá lương thực tăng lên gấp ba vẫn còn có thể chấp nhận được, dù sao Triệu Tuấn cũng không phải người quyết đoán. Nếu là Phùng Uyển, dù không có ưu thế từ việc sống lại, nàng cũng biết chiến tranh không chỉ kéo dài ngày một ngày hai, mà chiến tranh càng lâu, việc cung ứng lương thảo lại càng gấp rút. Nàng có thể nhân lúc giá lương thực còn chưa tăng đến đỉnh điểm mà được ăn cả ngã về không, dùng hết tất cả tiền bạc để mua lương thực. Như vậy, chẳng những không phải lo tới việc ăn uống, giá lương thực mà tăng, bán lương thảo cũng là một cách để kiếm lời.

Mà y lại cứ bỏ qua cơ hội như thế, giờ đây càng ngày càng khó mua lương thực, tiền trong nhà cũng không còn lại bao nhiêu.

Dĩ nhiên, nàng sẽ không nhắc Triệu Tuấn chuyện này.

Mới sáng ra mà ngoài kia đã ồn ã không ngừng. Sau khi rửa mặt xong, Phùng Uyển hỏi: “Ngoài kia có chuyện gì vậy?”

Phát nhi cúi đầu, biết điều nói: “Là Vũ nương. Vũ nương nói mình là phụ nữ có mang, phu chủ cắt lương thực của ai chứ không đòi nào cắt lương thực của Vũ nương. Mi nương trách Vũ nương nói khó nghe, hai người cãi nhau.”

Vậy à?

Phùng Uyển cười nhạt.

Nàng đứng lên, lúc này, ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, chiếu vào trong phòng, mang vẻ đẹp vô cùng yên bình.

Phùng Uyển cười khẽ, Phát nhi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt hơi lóe lên.

Đúng lúc này Phùng Uyển quay đầu lại.

Dưới ánh nhìn của Phùng Uyển, Phát nhi nhún nhường cúi đầu. Dưới ánh nắng, thân hình cô gái mười bốn tuổi kia nhỏ gầy, trên gương mặt vẫn thon gầy như trước, ngời quan đã hiện đường nét xinh đẹp.

Nhưng gương mặt kia hơi vàng vọt, lại lộ vẻ tối tăm tiêu tụy. Ắ cúi đầu, nét mặt sợ hãi. Thoạt nhìn, có vẻ ả đã không còn sự tự tin như lúc mới gặp gỡ nữa.

Xem ra, ả cũng đã được dạy dỗ đôi chút.

Thế nhưng, như thế còn chưa đủ, không hề đủ!

Khóe miệng Phùng Uyển nhếch lên, cất bước đi ra ngoài.

Phát nhi thấy nàng ra khỏi cửa, cũng vội vàng đuổi theo.

Kết một tiếng, Phùng Uyển đẩy cửa phòng ra. Trong viện, Vũ nương đang la ó với giọng điệu quái đản: “Trong bụng ta là đứa con đầu tiên của phu chủ. Nếu nó là con trai, thì chính là trưởng tử của phu chủ.”

Nói xong, ả liếc mắt nhìn Mi nương đứng đó không xa, cười cay nghiệt, “Ta không như ai đó, xuất thân từ chỗ kia, không biết còn có thể mang thai nữa không!”

Lời này vô cùng ác độc. Mi nương giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, nàng kêu lên: “Tiện phụ phá sản nhà ngươi nói gì thế? Ngươi có gan lặp lại lần nữa xem!”

Vừa nói, nàng định xông về phía Vũ nương. Quyên nhi vội vàng chạy đến kéo Mi nương lại. Mi Nương vốn còn đang tức tối vùng vẫy, không biết nghe câu nói nào của Quyên nhi mà đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Vũ Nương phía bên này thì vẫn đắc ý nhìn hai người chằm chằm.

Người nhận ra sự có mặt của Phùng Uyển chỉ có một tiểu ti nữ là Tả nhi. Nàng khẽ chạy tới chỗ Phùng Uyển, cung kính cúi người, sau đó đi ra sau Phát Nhi, kéo ống tay áo của ả.

Phùng Uyển quay đầu lại, nói với Phát nhi: “Ta có việc ra ngoài, ngươi không cần đi theo.”

Dứt lời, nàng chậm rãi đi về phía xe ngựa.

Thấy Phùng Uyển ra khỏi viện, nhóm tỳ thiếp đang kêu la cũng yên tĩnh hơn chút. Máy ngày nay, phu chủ trở về cũng không dám đối mặt với phu nhân, đủ cho bọn họ thấy được ý nghĩ của phu chủ đối với phu nhân.

Bất tri bất giác, ngay cả loại người chanh chua như Vũ nương cũng phải thu nạnh giấu vuốt.

Phùng Uyển lập tức lên xe. Bên kia, Phát nhi và Tả nhi cũng chạy đến một góc nói chuyện.

Đường phố rất yên tĩnh, càng là lúc chiến tranh căng thẳng, Đô Thành càng không thể loạn. Vì vậy, trong thành ngoài thành có rất nhiều hộ vệ binh lính thủ vệ.

Chỉ trong chốc lát, Phùng Uyển đã đến Chu phủ ở ngoại thành phía tây.

Ngự phu đưa mắt nhìn phu nhân đi vào, biết điều cúi đầu chờ bên ngoài. Cũng không biết qua bao lâu, mùi hương thơm phức của thức ăn bay đến, một tráng hán mặc áo giáp sắt, trên mặt còn có vết sẹo bị đao chém mang một hộp đựng thức ăn đi đến trước mặt gã, cục cằn nói: “Ăn đi, phu nhân các người bảo đấy.”

Phu nhân bảo?

Ngự phu ngần ngừ nhận hộp thức ăn.

Vừa mới mở ra, ngự phu liền không tự chủ được nuốt nước miếng. Trong hộp đầy áp com trắng như tuyết. Hai ngăn khác còn chứa một miếng thịt dê nướng thơm ngào ngạt và ít rau nấu chín kỹ.

Thức ăn không hẳn là quá thịnh soạn, nhưng có trời mới biết, hơn nửa tháng nay, một người đàn ông cường tráng như gã không có bữa cơm no nào cả. Lúc này, chỉ cần nhìn hộp cơm kia, nước miếng đã tuôn ra không ngừng.

Nhưng gã lại không dám động tới.

Vị tráng hán đứng trước mặt gã cao lớn cường tráng, vẻ mặt hung dữ, chỉ đứng đó thôi đã mang sát khí, hiển nhiên là một kẻ đã từng chứng kiến máu tanh. Kẻ đó đứng lì đây, cách đó không xa còn có mấy kẻ ăn xin và mấy tên lang thang, nước miếng cũng chảy ròng ròng, nhưng ngay cả mắt cũng không dám liếc qua.

Tráng hán thấy ngự phu không động đậy, lông mày rậm nhướng lên, hung ác nhìn gã quát: “Còn ngần ngừ gì nữa? Đây là phu nhân nhà ngươi ban cho!”

Phu nhân ban cho?

Ngự phu là một kẻ khỏe mạnh cường tráng, cũng không phải sợ đến mức không nói nên lời. Gã gật đầu lia lịa, nói: “Đa tạ huynh đài.”

Dứt lời, gã mở hộp đựng thức ăn, ăn ngấu nghiến.

Kinh thường nhìn ngự phu ăn như quỷ chết đói đầu thai, tráng hán khoanh tay, cục cằn nói: “Phu nhân các ngươì bản lĩnh lắm, ngươì đường đường là hán tử, không làm chuyện gì có lỗi với phu nhân, ăn một bữa cơm như thế thì có làm sao đâu?”

Dừng một chút, hán thờ ơ nói: “Ăn chậm thôi, yên tâm, ngươì không ăn cạn túi phu nhân nhà ngươì đâu!”

Ăn cạn túi của phu nhân nhà ta?

Ngự phu thôi không ngấu nghiến nữa. Gã lén lút ngẩng đầu, nhìn tráng hán dừng mảnh vô cùng, sắc mặt hồng hào, hiển nhiên được ăn uống no đủ, lại hoảng hồn nghĩ: Nghe giọng điệu của hán, dường như rất hiểu rõ phu nhân. Chẳng lẽ, trong phủ đã nghèo đến thế, phu nhân lại giấu của sao?

Đảo mắt, gã lại vui mừng: Phu nhân chẳng những tính tình khoan dung nhân hậu, lại còn bản lĩnh hơn cả lang chủ, nếu tận trung với nàng sẽ không phải chịu thiệt.

Ngự phu vui lòng, liền ăn cơm chậm lại.

Tráng hán kia liếc nhìn gã, lắc đầu: Phu nhân kia lịch sự, lại cơ trí, không biết gọi ta tới nói mấy lời này làm gì.

Hán cũng không nghĩ nhiều, chờ ngự phu ăn xong, nhận lại hộp đựng thức ăn rồi nghênh ngang trở vào Chu phủ.

Một khắc sau, Phùng Uyển đi ra.

Ngồi lên xe ngựa, ngự phu nhìn lại mãi, dưới nụ cười nịnh nọt của gã, nàng cất giọng thanh nhã: “Chuyện hôm nay, không được nói với bất cứ ai.”

Ngự phu nóng lòng muốn tỏ vẻ với nàng, nghe vậy vội cúi đầu khom lưng: “Dạ, dạ, không đâu, tuyệt đối không.”

Giọng nói hờ hững của Phùng Uyển lại vang lên, “Chuyện trước kia, miễn là có liên quan đến ta, cũng không được nói với kẻ khác.”

“Dạ, tiểu nhân đã hiểu.”

“Ừ.” Phùng Uyển hài lòng nói: “Ngươi hiểu là tốt. Là người, quan trọng nhất là giữ vững bốn phận. Ngươi làm đúng bốn phận, ta sẽ ghi nhớ, không bạc đãi ngươi. Có điều, nếu ngươi dám nói những lời không nên nói, làm những chuyện không nên làm...”

Nàng không nói gì nữa, giọng nói chỉ trầm xuống.

Giọng nói cứng rắn lại lạnh như băng khiến ngự phu hoảng hồn, bất giác nhớ tới dáng vẻ hung ác đáng sợ của tráng hán, mồ hôi lạnh của gã chảy ròng ròng, vội nói: “Không dám không dám, tiểu nhân không dám đâu, tuyệt đối không dám.”

Trước kia, gã có phần khách khí với vị phu nhân ôn hòa trước mắt, nhưng cũng chưa đến mức kính sợ. Nhưng bây giờ, ngự phu lại thực sự phân nào kính sợ vị phu nhân sâu không thấy đáy này.

Ba ngày sau khi Phùng Uyển mang theo ngự phu đến ăn bữa cơm kia tại Chu phủ, Triệu phủ lại càng hỗn loạn.

Buổi tối hôm ấy, Phùng Uyển vừa mới ngủ, đột nhiên vang lên một tiếng thét thê lương chói tai xé nát bầu trời đêm, hù dọa mọi người.

Phùng Uyển ngồi dậy, hỏi Phát nhi đang vội vàng thấp đèn: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Phát nhi hơi trắng, ả nhìn về phía tiếng thét chói tai kia, lắp bắp: “Hình như Vũ nương có chuyện.”

Vậy à? Rốt cuộc cũng có chuyện rồi sao?

Phùng Uyển khoác thêm áo ngoài, ra sân viện.

Lúc Phùng Uyển đến nơi, người trong Triệu phủ đã tề tựu đông đủ. Triệu Tuấn mặc áo trong, theo sau là Mi nương tóc tai rối bời, mặt mũi ửng hồng, cũng đã chạy ra đến nơi. Y gấp gáp chạy lên mấy bước, quát về phía gian phòng của Vũ nương: “Xảy ra chuyện gì?”

Vũ nương không đáp, ả chỉ la hét khàn cả giọng, âm thanh tràn đầy tuyệt vọng, đau đớn, lại mang theo oán hận vô cùng vô tận.

Tả nhi đột nhiên lao ra, tóc tai rối bù, má trái còn in một dấu tát rõ ràng, rung rung nước mắt nói với Triệu Tuấn: “Lang chủ, chủ tử, chủ tử chảy nhiều máu lắm!”

Vũ nương chảy nhiều máu?

Triệu Tuấn hoảng hồn, sai bước xông vào phòng. Y vừa đi vào, đám tỳ thiếp cũng theo nhau cùng vào.

Một lát sau, Triệu Tuấn hô lớn: “Mau, mau, mau gọi đại phu!”

Vừa gào thét xong, y liền lắc lắc Vũ nương: “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại chảy máu? Có phải mất con rồi?”

Tiếng gào thét của y nhắc nhở Vũ nương, ả gào ầm lên: “Con, con của ta, con của ta!”

Ả vừa thét chói tai vừa nắm lấy áo Triệu Tuấn kéo xé loạn xạ. Chỉ nghe “Bốp” một tiếng, tiếng tát vừa vang lên, Vũ Nương vốn đang kêu thét chói tai liền im miệng. Triệu Tuấn trầm giọng quát: “Tả nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người nói cho rõ ràng!”

Tả nhi nghẹn ngào, bối rối nói: “Nô, nô tỳ cũng không biết. Chủ tử đang ngủ lại bảo đau bụng. Nô tỳ vừa thắp đèn, người liền ngã từ trên giường xuống, sau đó chảy rất nhiều máu.”

Triệu Tuấn lạnh lùng quát: “Đang ngủ thì đau bụng? Trước khi ngủ cô ta đã ăn cái gì?”

Tả nhi suy nghĩ một lúc, lẩm bẩm nói: “Trước khi ngủ ăn một bát cháo ả.”

“Ai là người nấu cháo?”

“Dạ, là nô tỳ.” Tả nhi nói đến đây, đột nhiên giật mình bừng tỉnh, ả quỳ trước mặt Triệu Tuấn, vừa dập đầu vừa kêu: “Lang chủ, không phải nô tỳ, không phải nô tỳ...”

Trong tiếng kêu bối rối của ả, Triệu Tuấn vung tay phải lên, chuẩn bị cho người tha Tả nhi đi.

Lúc này, y liền thấy một bóng dáng chậm rãi đi đến, lời định thốt ra nghẹn trong cổ họng.

Người tới chính là Phùng Uyển, vạt áo nàng bay bay trong gió, ưu nhã chậm rãi bước vào phòng.

Nhưng nàng không hề mở miệng, Vũ nương mới vừa rồi còn ngậy người đột nhiên chỉ vào Mi nương thét ầm lên: “Là người, nhất định là người, là người hạ thuốc, là người hại con ta.”

Vừa hét, ả vừa vung tay bỏ dấy, tóc tai bù xù lao về phía Mi nương.

Mi nương sợ hãi thét lên, vội vàng chạy ra sau Triệu Tuấn, mắt chứa lệ, điềm đạm đáng yêu nói: “Phu chủ, Mi nương vẫn luôn ở cùng người mà, chuyện như vậy, rõ ràng là do Tả nhi làm, sao lại đổ lên đầu thiếp thân?”

Đêm nay, Mi nương quả thật ân ái cùng Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nhướn mày, nói với Vũ nương như đang phát điên: “Cô tỉnh táo một chút.” Nói tới đây, y ra lệnh: “Đưa Tả nhi xuống.”

Y thật sự không nhìn được nữa, quay người ra ngoài.

Đi đến cạnh Phùng Uyển, bước chân Triệu Tuấn hơi dừng lại một chút. Y khó khăn nhìn nàng, bỏ lại một câu rồi trốn mất dạng. “Chuyện này, Uyển nương xử lý đi.”

Ta xử lý?

Phùng Uyển lẳng lặng đứng trong phòng, nhìn đám tỳ thiếp với sắc mặt khác nhau, trầm nghĩ: Ta biết là ai làm, nhưng ta có cần phải xử lý không?

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Triệu Tuấn đã mở miệng, nàng cũng nên làm chút chuyện. Nàng rũ mắt, hờ hững nói: “Tả nhi, lúc người nấu cháo, bên cạnh có ai không?”

Tả nhi vội nói: “Còn có Phát nhi, Phát nhi cũng ở đó.” Dứt lời, nàng ta quay đầu, ngược mắt nhìn Phát nhi.

Phùng Uyển cũng liếc nhìn Phát nhi.

Trong nháy mắt, nàng nhận ra trên mặt Phát nhi hiện vẻ không vui.

Nhưng chỉ thoáng qua, Phát nhi liền quyết định, ả cúi đầu, bất an nói: “Nô tỳ quả thật ở cạnh Phát nhi, nhưng nô tỳ cũng chỉ ngồi trên khung cửa sổ nói chuyện với nàng.”

Chỉ một câu đã có thể thừa nhận lời khai của Tả nhi, lại không đến mức làm người ta thấy ả bất trung bất nghĩa. Đồng thời, cũng phân rõ giới hạn. Lỡ như Tả nhi bị hại tội, ả cũng có thể nói mình đứng ở xa, ngọn đèn dầu lại mờ, không thấy rõ Tả nhi đã làm gì.

Phùng Uyển lạnh lùng cười, hỏi Tả nhi: “Gạo người dùng để nấu cháo đâu?”

“Gạo? Dạ, ở đây, ở đây.”

Phùng Uyển nhìn sang, nói với quân sự: “Ngày mai đưa gạo này ra tiệm thuốc kiểm tra, xem có trộn lẫn gì không.”

Sau khi nói xong, nàng lại nhìn Tả nhi nói: “Ý của lang chủ là đưa người đến phòng chứa củi suy nghĩ kỹ lưỡng. Nhưng đại phu sắp tới rồi, bên cạnh chủ tử người lại không thể không có người, người cứ ở lại hầu hạ nàng ta đi.”

Phùng Uyển nhìn Phát nhi nói: “Phát nhi cũng nghĩ kỹ lại xem, lúc ấy Tả nhi có gì khác thường không?” Lời này vừa nói xong, không biết tại sao, Tả nhi liền tiếp nhìn về phía Phát nhi, mà Phát nhi thì cúi đầu, không nhìn nàng ta.

Thấy thế, Phùng Uyển cười lạnh, hờ hững nói: “Không còn sớm nữa, về phòng đi.”

Dứt lời, Phùng Uyển liền xoay người bỏ đi.

Nàng vừa bước ra khỏi phòng, tiếng kêu sắc lạnh the thé kia của Vũ nương lại vang đến: “Phùng thị Uyển nương, người thấy con ta mất rồi, có phải vui vẻ lắm không? Rõ ràng chính là tiện phụ Mi nương kia hại ta, sao người không xử trí à?”

Tiếng hét chói tai vô cùng lớn lối, không chút quy củ. Xem ra à đến bước này, vẫn không rõ tình cảnh của mình.

Phùng Uyển quay đầu lại, ánh mắt sắc như dao, lạnh lùng nhìn Vũ nương.

Ánh mắt nàng lạnh như băng, Vũ nương đối diện ánh mắt kia liền nghĩ đến mình hiện tại: Tài sản không có, phu chủ không còn tin tưởng, con cũng không còn. Minh giờ đây hai bàn tay trắng, lấy gì mà so với phu nhân?

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt à liền trắng như tờ giấy, vẻ hung ác trên mặt cũng chuyển thành xám như tro tàn. À vô lực ngã xuống đất, thấy ánh mắt của Phùng Uyển thì vội tránh né, ánh mắt cũng dần rệu rã.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, rảo bước dưới ánh sao.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Xử Lý

Hơn nửa canh giờ sau, Tả nhi nói từ bên ngoài truyền đến mang theo giọng mũi: “Phu nhân, đại phu đến.”

.... Chỉ nghe trong phòng một loạt tiếng động lục cục lạc cạc, sau đó, Phát nhi sợ hãi kêu lên: “Phu nhân, phu nhân?” Mãi một hồi, tiếng Phùng Uyển mang theo ngái ngủ mới vang lên, “Chuyện gì?”

“Tả nhi nói, đại phu đến.” Dừng một chút, Phát nhi khề giọng hỏi han: “Phu nhân, người có muốn rời giường hay không?” Huyết mạch duy nhất của Triệu Phù có thể không giữ được, nàng làm chủ mẫu hẳn phải nên ân cần một chút, biểu hiện xem trọng chuyện này. Làm như vậy, có lẽ có thể khiến người đời nói nàng một câu hiền đức.

Đáng tiếc, Phùng Uyển đã sớm không cần cái loại danh hiệu hiền đức này rồi. Nàng khề gáp một cái, nói khàn khàn: “Không cần.”

Tiếng hơi thay đổi, Phùng Uyển hỏi: “Đại phu nói như thế nào?”

Tả nhi khóc không thành tiếng: “Đại phu nói, đứa bé không giữ được. Ông kê vài vị thuốc nói là để điều dưỡng thân thể.”

Đứa bé không giữ được ư?

Lời này của Tả nhi vừa thốt ra thì Phát nhi nhìn ngay về phía Phùng Uyển. Mà Phùng Uyển chẳng hề nhúc nhích chân mày, giống như không hề kinh ngạc. Nàng nói ôn hòa: “Ừ, bảo quân sự đưa tiền đại phu. Sáng mai bảo người khác đi hốt thuốc theo đơn.”

“Vâng.”

Tối đó, Phùng Uyển không mộng寐.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đại phu Phùng Uyển rửa mặt thỏa đáng, lúc này mới phát hiện đám tỳ thiếp đã sớm thức dậy. Các nàng bàn luận xôn xao trong sân, thấy Phùng Uyển đi ra, mọi người ngưng nói chuyện, quay đầu nhìn về phía nàng.

Phùng Uyển cũng không để ý đến, nàng đi thẳng ngồi vào xe ngựa, lại ra khỏi phủ.

Xế chiều khi trở về, Phùng Uyển triệu tập quần sự và tỳ thiếp. Trong cảnh yên lặng như tờ, nàng hỏi quần sự: “Những thức ăn kia có điều tra chưa?”

Quần sự tiến lên, nói cung kính: “Điều tra rồi ạ, trong thức ăn không có độc.”

Phùng Uyển gật đầu, nàng quay sang Tả nhi sắc mặt tái nhợt nước mắt đầm đìa, hỏi: “Tả nhi, người có thể nghĩ ra gì không?”

Tả nhi lắc đầu, nàng ta run giọng nói: “Nô tỳ, nô tỳ không có.”

Trong tiếng nói của nàng ta mang theo tuyệt vọng, ngoại trừ nói mình không có ra, cũng không biết Phùng Uyển muốn nàng nghĩ ra gì, cũng không biết mình phải nghĩ ra gì.

Phùng Uyển nhíu mày, nàng chuyển về phía Phát nhi, nói ôn hòa: “Phát nhi, tối hôm qua người có chú ý đến gì không?”

Đương lúc ánh mắt mọi người tập trung, Phát nhi cũng lắc đầu, ả nói sợ hãi: “Nô tỳ, nô tỳ cũng không biết.”

“Cũng không biết sao?” Phùng Uyển thờ dài một tiếng, đứng lên, nói: “Vũ nương tuy ăn cháo trước khi ngủ, nhưng nàng đau bụng cũng là sau khi ngủ. Hiện tại trong thức ăn không có độc, Phát nhi Tả nhi cũng không phát hiện dị thường. Ta đây là chủ mẫu cũng không biết phải làm thế nào nữa.”

Tiếng nói của nàng vừa thốt ra, trong ánh mắt hai người Mi nương đứng trong góc nhỏ hiện lên vẻ vui mừng. Đúng lúc này, Phùng Uyển liếc đến một cái, tuy ánh mắt trong veo, nhưng mang theo một loại thấu đáo. Mi nương kinh hãi, nàng ta chột rùng mình một cái. Nhưng lúc ngẩng đầu lại, phu nhân vẫn trước sau như một, như là chẳng biết gì cả.

Tả nhi vẫn còn đang mở to mắt một bên, vội vàng khăn trương nhìn Phùng Uyển.

Phùng Uyển nhìn lại Tả nhi.

Nàng nhìn Tả nhi, nói dịu dàng: “Tả nhi, người là thị tỳ thân cận của chủ tử người, xảy ra chuyện như vậy cũng không thể nói là người sai, nhưng sơ suất bao giờ cũng có. Người vẫn đi nhận lỗi với chủ tử người đi, nếu như họ nói người sai thì là người sai.”

Nói đến đây, Phùng Uyển bất đắc dĩ nói: “Tất cả giải tán đi, đợi phu chủ về xem chàng nói thế nào.”

Cứ thế phu nhân đã xử xong rồi sao?

Đám tỳ thiếp nhìn lẫn nhau, đồng thời cúi đầu: Vũ nương mấy lần vô lễ với phu nhân, phu nhân không muốn tra rõ chuyện này cũng đúng thôi.

Làm sao Phùng Uyển không biết đám tỳ thiếp đó nghĩ cái gì? Nàng cười nhạt, phát ống tay áo, quay người về phòng.

Quả nhiên, nàng mới vừa trở về phòng, lại nghe được chuyện của Vũ nương từ miệng Tả nhi. Vũ nương nằm trên giường vừa khóc vừa mắng. Chốc chốc thì mắng Mi nương hại con mình, thành quỷ cũng không tha cho nàng ta. Chốc chốc thì mắng Phùng Uyển chủ mẫu không quản gia, ước gì nàng ta xui xẻo. Có điều tiếng khóc của nàng ta thiếu đi sự chua ngoa, lại nhiều thêm vài phần thể lương so với trước đây.

Ban đêm, Triệu Tuấn trở về.

Sau khi nghe Phùng Uyển nhận xét, y thờ dài một tiếng, phát tay nói: “Mang Tả nhi đi bán đi.” Y không có tâm trạng, cũng không có tinh lực đi điều tra chuyện này. Lại nói, chuyện này nghe như đơn giản, thật ra nếu muốn tra rõ thì hơn phân nửa là tra không ra kết quả. Nhưng vẫn phải giao đãi, Tả nhi hầu hạ bất lực thì xử trí nàng ta, chấm dứt chuyện này đi.

Quần sự thoáng giật mình, rồi đáp: “Vâng.”

Không đến nửa canh giờ, quần sự lôi Tả nhi gào khóc nước mắt ròng ròng ra khỏi Triệu Phủ. Tả nhi tóc tai bù xù, nửa thân thể lê trên mặt đất, khăn giọng van xin: “Chủ tử, chủ tử, chủ tử cứu nô tỳ.”

Nàng ta van xin thảm thiết, nhưng Vũ nương nằm trên giường trong phòng bệnh lại nghẹn giọng. Nói cho cùng, nàng ta cũng không cách nào phán đoán mình không phải bị Tả nhi hại.

Cho đến khi bị lôi ra khỏi phủ một lúc lâu, tiếng khóc Tả nhi vẫn còn vang vọng trong viện. Lúc này Đô Thành, bên ngoài nguy binh, bên trong thiếu lương thực. Dù cho là gia đình đại quý cũng sẽ không mua nô tỳ trong lúc mấu chốt này. Nữ tử yếu đuối như Tả nhi bị đuổi ra khỏi Triệu Phủ, chờ nàng ta chỉ là một con đường chết mà thôi!

Phát nhi và một tỳ nữ khác tái mặt, cho đến khi quần sự đưa một tỳ nữ tên là Diễm nhi đến phòng Vũ nương, các ả còn chưa phục hồi lại tinh thần.

Một hồi lâu, Phát nhi mới rón ra rón rén đến phía sau Phùng Uyển, ả vừa muốn rời đi, chỉ nghe tiếng nói Phùng Uyển yếu ớt vang lên: “Phát nhi?”

Phát nhi cả kinh, vội vàng đáp: “Vâng!”

Trong cảnh yên lặng như tờ, Phùng Uyển từ từ uống trà, tiếng nói dịu dàng êm ái vang lên, “Trước giờ Tả nhi qua lại thân thiết với người, nàng đi, người có oán không?”

Oán? Sao ả dám!

Sắc mặt Phát nhi trắng bệch, ả vội vàng nói: “Không dám, nô tỳ không dám.”

Thấy vẻ mặt Phùng Uyển bất động, ả lúng túng nói: “Lang chủ xử trí như thế nhất định có đạo lý của người.” Những lời này nói thật hay, hoàn toàn hòa theo nàng và Triệu Tuấn, mà lại không lộ ra vẻ bất ngờ.

“Vậy sao? Nói như vậy là người cho rằng Tả nhi có lỗi sao?”

“Không, không phải, là, là...”

Nghe thấy tiếng nói Phát nhi càng ngày càng nhỏ đi, Phùng Uyển khẽ mỉm cười. Đây mới là Phát nhi, ả làm sao có thể vì tình bạn không thực tế kia mà dễ dàng kể tội chủ mẫu chứ? Nhìn vẻ mặt tối qua của ả, ả hận không thể phui sạch quan hệ với Tả nhi, sâu trong đáy lòng ả, nói không chừng còn đang oán giận Tả nhi liên lụy nửa đó chứ.

Phùng Uyển quay người lại.

Đứng che ánh sáng, nàng lẳng lặng quan sát Phát nhi, nhìn ả chăm chăm. Tiếng nói Phùng Uyển nhỏ nhẹ vang lên trong phòng, “Phát nhi, đêm hôm đó ta từng nghe người nói, người và bọn Tả nhi khác nhau. Có thể nào nói cho ta biết các người khác nhau ở đâu không?”

Trong thời kỳ này, Phát nhi nghe lời Phùng Uyển nói cũng trực giác được chữ chữ chói tai, câu câu khiến người hoảng sợ. Đôi môi ả tái mét run run, nói lúng túng: “Không có, không có khác.”

“Không sai, là không khác.” Phùng Uyển đứng lên, tao nhã quay người, đi đến trước màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cổ ngọc thon thả, vòng eo nhỏ nhắn, có một loại cao quý khác biệt.

Cũng không quay đầu lại, Phùng Uyển nói thân nhiên: “Tả nhi là nô tỳ, người cũng là nô tỳ, các người không khác gì nhau.”

Nói đến đây, Phùng Uyển quay đầu lại, ngược sáng, một đôi mắt xinh đẹp vô cùng sâu thăm thẳm bí nhìn Phát Nhi. Phùng Uyển nói thân nhiên: “Phát nhi, người phải tuân thủ bốn phận, người có biết ý nghĩa của hai chữ bốn phận này không?”

Một câu nói thốt ra, Phát nhi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán. Trong lúc hàm răng ả run cầm cập, Phùng Uyển chậm rãi bước đi, để lại cho ả một bóng lưng cao không thể chạm.

Phùng Uyển vừa đi, Phát nhi mới phát hiện lưng đã đầm mồ hôi.

Ả biết, Phùng Uyển đang nói cho ả biết mình cũng chỉ là một nô tỳ giống Tả nhi. Chuyện xảy ra hôm nay với Tả nhi, nói không chừng chính là tương lai của ả. Nàng cũng đang nói mình và Tả nhi đều giống nhau, bị đuổi đi chờ chết cũng chỉ bằng một câu nói của nàng.

Vừa suy nghĩ, sắc mặt Phát nhi lại thay đổi. Quả đấm buông bên chân vừa nói lỏng lại siết chặt. Cuối cùng chỉ có hai mắt rã rời yếu ớt nhìn trên tường.

Trong nháy mắt lại mười ngày trôi qua.

Trong mười ngày này, Triệu Phủ rất an tĩnh, ngoài phố cũng rất an tĩnh. Có điều là giá lương thảo vẫn ngày một tăng lên.

Dưới tình trạng tăng cao này, Triệu Phủ chỉ có thể một ngày hai bát cháo giống như trước đây.

Triệu Tuấn bởi vì chuyện từ chối ra chiến trận, hiển nhiên bị Ngũ điện hạ lệnh phạt, có điều y chưa bao giờ là một kẻ muốn tịch mịch. Mấy ngày qua cũng qua lại thân thiết với Đại công chúa hơn một chút.

.....

Lại nửa tháng trôi qua.

Khác với mỗi tin chiến tuyến liên tiếp thất bại chính là tên tuổi Vệ Từ Dương thiện chiến, học theo Hoắc Khứ Bệnh liên tiếp đánh bất ngờ vào nội bộ các tộc đối địch dần dần lan truyền ra.

Mọi người đều nói, trong ba tháng, chàng thân chinh trải qua năm trận chiến, không một trận nào là không phải lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Hơn nữa, người này hành quân đánh giặc, giống như ngựa chạy trên không, lúc thì ở đông, lúc thì ở tây, thường trên đầu đối thủ sút đầu nề trán.

Khác với Vệ Từ Dương bộc lộ tài năng, trận này Triệu Tuấn vẫn đấu tranh cực khổ. Trong nửa tháng nay, theo giá lương thực liên tiếp tăng cao, những thứ tiền tài Phùng Vân cho y càng ngày càng là trứng chọi đá. Triệu Tuấn khốn đốn tiền nong, cả người cũng buồn bực không vui.

Mỗi ngày trở về phủ, y nhìn chòng chọc mọi người trong phủ, mang theo ánh mắt phiền chán không vui, khiến đám tỳ thiếp run sợ trong lòng.

Bởi vì Triệu Tuấn không chỉ tiết lộ một lần việc hấn muốn cắt giảm người hầu.

Nhưng vấn đề là, tỳ nữ trong nhà chỉ có ba người. Ba tỳ nữ chia ra hầu hạ Phùng Uyển, hai thiếp thất, một thông phòng và Triệu Tuấn là năm chủ tử. Có

thê cắt giảm người nào đây?

Về phần hai kẻ hộ vệ kiêm ngự phu, một quân sử, đó là nghìn lần không thể cắt giảm.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy, Triệu Tuấn đột nhiên hơi hối hận, ban đầu không nên nạp nhiều thiếp như vậy, đặc biệt là Quyên nhi. Nàng ta ở quê là được rồi, sao lại kêu nàng ta đến làm chi? Nhiều người ăn không ngồi rồi, trong nhà thêm biết bao nhiêu gánh nặng. Còn Vũ nương, ban đầu nếu từ chối nàng ta cũng không trở thành bị nàng ta liên lụy đắc tội Ngũ điện hạ. Còn có Mi nương, phụ nhân này lẳng lơ, trên giường cũng khiến người ta vui thích, nhưng dạng phụ nhân này trong hồng lâu chẳng phải hằng hà hay sao? Tại sao lại muốn mang về nuôi không chứ?

Bởi vì Triệu Tuấn mang tâm lý này nên bất kể là Vũ nương hay Mi nương đều an phận rất nhiều. Các nàng chỉ là một thiếp, một ngày kia phu chủ nhìn các nàng không vừa mắt, bảo người ta đem bán các nàng đi, đó cũng chỉ là chuyện phớt lờ.

Đối với hai nàng mà nói, trong lòng của các nàng đều khác nhau. Mi nương lo âu bất lực, Vũ nương là hối hận không thôi. Nàng ta nghĩ nếu ban đầu nàng ta chẳng bỏ đồ, biết giữ lại đồ cưới và lương thảo nhà mẹ đẻ đưa đến, dù cho bị Triệu Tuấn đuổi đi cũng còn đường sống. Mà hai bàn tay trắng như hiện tại, sinh tử họa phúc cũng chỉ trong một câu nói của người khác.

Người duy nhất tự tại trong cả phủ chỉ có mình Phùng Uyển. Trước giờ nàng vẫn đáng vẻ vậy, ôn hòa cười nói, ung dung lạnh nhạt, thảnh thơi ngồi xe ngựa đi ra ngoài một vòng, sau khi trở về gặp Triệu Tuấn vẫn là vẻ mặt thản nhiên hờ hững. Giống như là nàng không hề để ý đến việc Triệu Tuấn trong con nóng giận sẽ vứt nàng đi.

Hôm nay, Phùng Uyển vừa ngồi xe ngựa về phủ.

Chỉ thấy nàng vén rèm lên, chậm rãi đi xuống xe. Khi nàng buông tay, vừa đúng lúc có một cơn gió nhẹ thổi qua, thổi lên chiếc váy Tần xinh đẹp rườm rà nhiều lớp, tôn lên dáng vóc nàng xinh đẹp như đóa hoa sen.

Nhắc đến cũng kỳ lạ, lần này lương thực đất đỏ, người trong phủ ngay cả cháo cũng ăn không đủ nó, về phần thịt để ăn thì đã thật lâu chưa nếm được.

Trong tình hình này, dù cho là Mi nương và Vũ nương đáng điệu không tệ cũng tiều tụy gầy yếu giống như gió thổi qua sẽ gục. Chỉ có phu nhân vẫn da thịt nõn nà tươi tắn hồng hào, ánh mắt trong veo sáng ngời, giống như là còn đẹp hơn cả trước kia.

Đứng trên bậc thang nơi thư phòng, Triệu Tuấn ngơ ngác nhìn Phùng Uyển xinh đẹp bước đến, trên gương mặt tuấn tú hiện lên vẻ dao động.

Do dự một hồi, y bước xuống.

Đi thẳng đến đón chào Phùng Uyển, Triệu Tuấn kêu: “Uyển nương!”

Đây là lần đầu tiên trong hai ba tháng nay y chủ động gọi nàng như vậy.

Phùng Uyển ngước mắt.

Ánh mắt nàng trong veo sáng ngời, trong đôi mắt đen nhánh soi chiếu khuôn mặt Triệu Tuấn.

Nhìn vào ánh mắt lẳng lặng của thê tử, Triệu Tuấn khẽ nói: “Nghe nói Vệ Tử Dương sắp trở về rồi.”

Điều này đương nhiên nàng biết.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn y như cũ, giống như đang đợi y nói tiếp.

Chống lại ánh mắt của nàng, Triệu Tuấn nuốt một chút nước miếng. Y nhắc đến Vệ Tử Dương cũng chỉ là mào đầu để chuyện trò với Phùng Uyển.

Yết hầu hần lên xuống, Triệu Tuấn cúi đầu tránh ánh mắt Phùng Uyển, nói: “Gần đây chiến sự rất thuận lợi, tâm trạng bề hạ tốt, đám quý nhân trong cung muốn đi du ngoạn.”

Nói đến đây, y ngẩng cao đầu lên, nhìn thẳng Phùng Uyển, giọng nói y cứng rắn: “Ngày mai nàng và ta cùng đi tham gia náo nhiệt.”

Tham gia náo nhiệt? Đúng rồi, kiếp trước, nàng đã bị Đại công chúa làm hại sảy thai trong lần du ngoạn này.

Lẽ nào nói để Triệu Tuấn đưa mình theo là Đại công chúa căn dặn sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Phùng Uyển lóe lên, nàng khẽ nhún chào với Triệu Tuấn, yên lặng đáp: “Vâng.” Hiểu rõ tính cách Triệu Tuấn, nàng biết khước từ không có tác dụng. Lại nói, nàng cũng không muốn chối từ!

Thấy rốt cuộc nàng đã mở lời, Triệu Tuấn hài lòng cười lên, ánh mắt y vẫn nhìn Phùng Uyển chằm chằm. Một hồi lâu, y nói: “Uyển nương, nàng không khản trương với tình trạng này trong phủ sao?”

Y nói chậm rãi: “Bọn Vũ nương đều trở nên an tĩnh, hình như chỉ có phu nhân là không sợ không hãi.”

Lời của y còn chưa nói hết.

Tất nhiên Phùng Uyển biết là y đang hỏi nàng tại sao nàng không sợ? Vũ nương Mi nương đều sợ bị y bán tặng, nàng là phu nhân nói muốn hòa ly này rốt cuộc có có gì để dựa dẫm?

Triệu Tuấn nói ra lời này, hai mắt nhìn thẳng Phùng Uyển chăm chăm.

Y đang đợi nàng trả lời.

Phùng Uyển không trả lời, chỉ rũ mắt xuống, cười nhạt, nói: “Phu chủ nếu không có gì, thiếp xin cáo lui.”

Phùng Uyển vừa mới đi được hai bước, tiếng Triệu Tuấn nhắc nhở, nói: “Nàng và Vệ Tử Dương có ước hẹn à?”

Y quay đầu lại, trong thoáng chốc trọn tròng Phùng Uyển không hề chớp mắt, nói từng câu từng chữ: “Có phải nàng đã sớm hẹn ước với Vệ Tử Dương, nàng và ta hòa ly, sau đó đến bên hắn hay không?”

Phùng Uyển ngẩng đầu.

Nàng lẳng lẳng nhìn Triệu Tuấn, hơi khó hiểu, đến lúc này rồi sao y còn phải quan tâm chuyện này? Không phải y và đại công chúa qua lại thân cận hay sao? Nếu như mình rời đi, y sẽ cưới đại công chúa mới đúng chứ.

Trong đôi mắt Triệu Tuấn lóe lên vẻ đau khổ, Phùng Uyển lẳng lẳng nhìn y một hồi, lắc đầu nói: “Không phải.”

Nàng quay người, khẽ nói: “Người quý là ở chỗ mình tự biết mình, lẽ nào phu chủ không biết thiếp cũng không vọng tưởng.” Dứt lời, nàng thướt tha đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Phùng Uyển Có Thai?

Edit: Kentu.

Biên tập: Loyal Pang.

Triệu Tuấn đôi mắt nhìn theo bóng lưng Phùng Uyển rời đi, môi mím chặt.

Trăng sáng dần dần trên đầu ngọn liễu.

Sau khi Phùng Uyển đọc sách một hồi rồi đặt xuống. Nàng nghiêng đầu nhìn ánh trăng rải rác trên mặt đất bên ngoài cửa sổ.

Trong ánh trăng nhạt, bóng dáng nàng ung dung đứng thẳng, giống như nham thạch nghìn đời không thay đổi. Trong sự vững vàng lộ ra vẻ tự tại vĩnh viễn.

Phát nhi đứng trong góc, giống như nhìn xuất thần.

Một hồi lâu, ả cúi đầu xuống, nhìn bóng mình gầy gò. Phát nhi cắn cắn môi

Cũng không biết trôi qua bao lâu, ả đi tới phía sau Phùng Uyển, quỳ trên mặt đất, tiếng ả sợ hãi truyền đến, “Phu nhân, chắc chắn là Dã nhi hạ độc trong cháo này.”

Dã nhi là tỳ nữ hầu hạ hai người Mi nương và Quyên nhi.

Phùng Uyển từ từ quay đầu lại.

Dưới ngọn đèn dầu, đôi mắt nàng như làn thu thủy, kinh ngạc nhìn Phát nhi. Phùng Uyển dịu dàng chậm rãi hỏi han: “Sao nói ra lời ấy?” Ở trong giọng điệu này không hề nghe ra vẻ khẩn trương, hoặc là nói, chẳng hề quan tâm.

Phát nhi không nhìn được ngẩng đầu lên, hoài nghi nhìn Phùng Uyển một cái. Đối diện với đôi mắt của nàng khuất sáng lên trong bóng tối, Phát nhi sợ tới mức vội vã cúi đầu xuống.

Tuy Phùng Uyển không thêm để ý, nhưng nàng giọng nói hơi cao. Phát nhi vẫn muốn nói ra những gì mình quan sát được.

Cắn chặt môi, Phát nhi hạ giọng nói: “Lúc vừa mới bắt đầu nấu cháo, Dã nhi đã tới một lần, nô tỳ thấy nàng dừng lại một lúc ở bên cạnh nồi cháo.”

Nói tới đây, Phát nhi nói phân tích tỉ mỉ: “Trước khi nấu cháo, từng tiếp xúc cháo chỉ có nô tì, Tả nhi, còn có Dã nhi. Vũ nương là chủ tử của Tả nhi, nàng không dám cũng không thể gây ra chuyện bất lợi cho Vũ nương. Nô tì là người của phu nhân, không có mệnh lệnh của phu nhân, nô tì sẽ không ra tay, chỉ có thể là Dã nhi này. Còn nữa phu nhân, sau khi người đã nói không hề truy xét nữa, Mi nương còn cười. Phát nhi cho là, Dã nhi chính là Mi nương phái tới, nàng để lang chủ ở lại trong phòng, tức là không muốn khiến người ta nghi ngờ.”

Những lời này phân tích tỉ mỉ, bất kể là lập trường của mọi người, hay là động cơ, đều thấy như vậy rất đúng.

Dưới ánh trăng, cô gái gầy yếu trung thành nịnh bợ vừa ngẩng đầu vừa nói, nhìn Phùng Uyển bằng cặp mắt thật thà chất phác lại hiện lên vẻ khôn lanh kia của ả.

Đặc biệt là lúc nhìn Phùng Uyển, ánh mắt của ả đơn thuần sạch sẽ không hề dính hạt bụi. Dường như, trong mắt ả Phùng Uyển là trời của ả, chính là chủ tử ả phục tùng cả đời, bất kể nàng như thế nào ả cũng sẽ không lừa gạt nàng.

Lúc này Phát nhi đang thể hiện chính ả. Đặc biệt là câu nói “Nô tì là người của phu nhân, không có mệnh lệnh của phu nhân, nô tì sẽ không ra tay” kia lại càng vô cùng trực tiếp cho thấy lập trường của ả.

Ả muốn nói cho Phùng Uyển, ả là người đã thông minh lại trung thành. Lại có chút tâm sự nho nhỏ, đó cũng chỉ người thông minh mới có.

Phát nhi như vậy ư, ở kiếp trước lúc ả loay hoay không thờ nổi, chắc chắn là trợ thủ tốt nhất. ả luôn lần lượt hoàn thành tốt đẹp chuyện mà nàng giao phó. ả luôn biết là nàng nghĩ gì muốn gì, tất cả lời nói và hành động đều thân mật.

Nhớ ngày đó, nàng từng vì Phát nhi theo Phùng Vân sau đó lại đến Triệu phủ mà nghi ngờ. Nhưng đó là lòng nghi ngờ cũng được, bất an cũng được, đều ở trong từng ngày một chung sống với nhau đã trở thành quên lãng, buông lỏng.

Thời gian này kiếp trước, nàng sẵn lòng dùng một chút tiền bạc để đổi lấy sự trung thành của Phát nhi. Dù sao có tỷ nữ thông minh tri kỷ như vậy cũng không dễ tìm đúng không?

Tim Phùng Uyển đập mạnh và loạn nhịp một hồi, thu hồi tâm tư suy nghĩ lung tung. Nàng cúi đầu, mặc ột lọn tóc xõa ra buông ở trên trán, cúi đầu xuống nói dịu dàng: “Người nói rất có lý.”

Nhận được Phùng Uyển tán thành, hai mắt Phát nhi sáng rực, trong nháy mắt trên khuôn mặt gầy yếu lại rạng rỡ.

Giọng nói Phùng Uyển thản nhiên phân phó nói: “Nhưng mà chuyện này đã qua, lời người vừa mới nói không thể nhắc lại.”

Giọng nói vui mừng của Phát nhi truyền đến, “Vâng, vâng, phu nhân nghĩ thật chu đáo.” Dừng một chút, Phát nhi khẽ nói: “Mấy lần Vũ nương bắt kính với phu nhân, lần này mắt hài tử, coi như là báo ứng.”

Lời nói này của ả lưu loát, vừa nói vừa cẩn thận nhìn Phùng Uyển.

Quả nhiên, vẻ mặt Phùng Uyển thờ ơ, cũng không dạy dỗ ả, mà cũng không phủ nhận. Nàng chỉ nói một câu, “Muộn rồi, nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.”

Phát nhi vội vã bước lên phía trước, cời ngoại bào xuống giúp Phùng Uyển, hầu hạ nàng lên sập.

Cho đến khi nàng nằm ngủ, Phát nhi hạ màn trướng xuống, và thổi tắt nến rồi mới từ từ lui ra ngoài.

Trong phòng, trên giường, tiếng hít thở của Phùng Uyển khẽ khàng, dần dần chuyển thành tiếng ngáy.

Nghe tiếng ngáy, Phát nhi nâng tay áo lau lau cái trán không có chút mồ hôi nào, trong bụng thả lỏng thở một hơi mạnh: Cuối cùng cũng khiến cho phu nhân không giận nữa rồi.

Lúc Tả nhi bị đuổi, lại thêm lời nói của phu nhân, Phát nhi càng nghĩ càng kinh hãi, càng nghĩ càng sợ. Loại kinh hãi này khiến ả cảm thấy, nếu không vãn hồi gì đó ở trước mặt phu nhân, chỉ sợ ả sẽ không còn đường lui như Tả nhi.

Ngày hôm sau là ngày trời trong.

Tin chiến thắng liên tiếp báo về, bầu trời quang đãng, thật sự là dịp rất tốt để người ta thư giãn. Sáng sớm Phùng Uyển đã bị Triệu Tuấn kéo lên xe ngựa.

Chỉ có điều lần này không chỉ có mình nàng lên xe ngựa, ngoại trừ Vũ nương còn cần phải tịnh dưỡng thì Mi nương và Quyên nhi, Phát nhi Dã nhi cũng đều đi theo.

Lúc hai chiếc xe ngựa Triệu phủ ra khỏi cửa, khắp các ngã tư đường đều kín xe ngựa, bên trong xen lẫn vô số tiếng kêu la cùng với tiếng cười nói truyền đến.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm Phùng Uyển một mình im lặng an tĩnh, đưa tay khẽ véo bên hông Mi nương, cười nói: “Im lặng một chút, hiện tại trên đường đều là quý nhân, nàng cũng không thể khiến phu chủ mất mặt mũi được.”

Khuôn mặt Mi nương đỏ ửng, êm ái vang một tiếng, theo ánh mắt Triệu Tuấn, cũng nhìn về phía Phùng Uyển.

Nàng ta nhìn ra được, bởi vì phu nhân ở chỗ này, nên lúc lang chủ và mình thân mật hơi mất tự nhiên.

Giống như thế, bởi vì cái nhìn ngày đó của phu nhân, cho tới bây giờ Mi nương còn run lẩy bẩy, cũng không dám quá mức càn rỡ ngay trước mặt Phùng Uyển. Thậm chí Mi nương nghĩ đến, nếu phu nhân có một chút bất mãn thì nàng ta sẽ lập tức cách xa lang chủ một chút.

Phùng Uyển bị bọn họ quan sát, lúc này lại mơ mơ màng màng.

Sáng sớm vừa mới rửa mặt xong, nàng vừa ngủ thiếp đi, sau đó lại nằm mơ.

Trong mơ, nàng bị cái tát vừa mạnh vừa nặng kia làm ngã xuống xe ngựa, lăn vài vòng dừng lại dưới xe.

... Quả nhiên giống như kiếp trước.

Nhưng mà ở kiếp trước, lúc nàng đã mang thai, cái tát kia còn làm mất đi cốt nhục của nàng.

Trong lúc Phùng Uyển ngẩn ngơ, xe ngựa tiếp tục chạy, chỉ trong thời gian chốc lát đã ra khỏi cửa thành nam. Vừa ra khỏi cửa thành, chỉ thấy nơi nơi đều là xe ngựa. Âm thanh ồn ào náo nhiệt cùng tiếng cười duyên đùa giỡn, khắp nơi đều là đám con em quý tộc, người nhà quan lại. Ở bên cạnh những người này, lại thêm chói mắt chính là nhiều đội hộ vệ đứng chỉnh tề cùng với võ tướng quý tộc đang mặc khôi giáp, lưng đeo trường cung.

Nhìn vào bọn họ, Triệu Tuấn hạ giọng nói: “Đây là ý của bề hạ. Ở trên triều người nói, đại chiến sắp thắng, không khí cuối thu thoải mái, mọi người đều nên đi dã ngoại săn thú. Người còn nói, ai săn dã thú được nhiều nhất, tài nhất thì người đó đại diện cho triều đình đi nghênh đón những người kia trở về.”

Y nói tới đây, nghĩ đến mình bắt đầu đi từ bỏ cơ hội, cười khổ một lúc lâu mới nói rệu rã: “Người trong phủ ta không nhiều lắm, lại không có hộ vệ giỏi giang, chuyện săn thú này chỉ có thể miễn.”

Nói tới đây, y nhìn sang phía Phùng Uyển nhưng lại thờ ơ nói với Mi nương: “Khắp nơi này đều là quý nhân, các nàng đi xuống một chút đi. Nhớ rõ thân phận của mình, thà rằng chịu thiệt cũng phải cung kính nhiều hơn.”

Nghe được y căn dặn Mi nương đáp: “Dạ.”

Đoàn xe tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Chỉ chốc lát, xe ngựa ngừng lại phía trước, đã đến núi Nam Minh – địa điểm của cuộc du săn lần này.

Tuy núi Nam Minh này không cao, nhưng kéo dài hơn trăm dặm, núi non chập chùng, cỏ thụ mọc trời, còn có sơn đạo sâu thẳm, quả thực là chỗ dã thú thích thường xuyên lui tới.

Xe ngựa Triệu phủ dừng lại, Mi nương và Quyên nhi nghe căn dặn liền đi xuống xe ngựa. Các nàng vừa hành động, Phùng Uyển cũng vén rèm xe lên chuẩn bị xuống xe.

Đúng lúc này, Triệu Tuấn gọi: “Uyển nương!” Giọng nói thật là dịu dàng.

Phùng Uyển ngoảnh đầu lại, hai mắt đen láy lẳng lẳng nhìn y.

Đối diện đôi mắt của nàng, Triệu Tuấn ho khan một cái, khẽ nói: “Mi nương các nàng xuất thân thấp hèn, không cùng đẳng cấp. Uyển nương, còn phải phiền nàng để ý nhiều hơn rồi.”

Lời của y rất khách sáo, sự khách sáo này hoàn toàn khác hẳn với thường ngày, bộc lộ ra sự quan tâm của y, khiến Phùng Uyển không biết tại sao trong lòng trào dâng bi thương: Kiếp trước, nàng làm tất cả vì y, không hề nhận được nửa câu khách sáo của y? Lần này, nàng khoanh tay ngồi nhìn, còn trực tiếp nói hòa ly như vậy, thế mà y lại để ý, quan tâm.

Thu hồi ánh mắt, Phùng Uyển không trả lời mà là trực tiếp xuống xe ngựa.

Thấy nàng không nói lời nào liền đi, Triệu Tuấn cố áp chế cơn giận, liếc nhìn xông lên trước một bước, giọng nói của y cất cao, lớn tiếng quát lên: “Uyển nương! Nàng không nghe thấy sao?”

Phùng Uyển quay đầu lại.

Nàng im lặng nhìn y rồi nói: “Phu chủ bảo thiếp để ý, thì thiếp phải làm.”

Cắt lời, nàng cất bước đi đến phía trước.

Ngồi trong xe ngựa, Triệu Tuấn nhìn trừng trừng bóng lưng Phùng Uyển thật lâu cũng không nói gì.

Phùng Uyển vừa đi, Phát nhi lập tức đi theo ra, vươn tay muốn đỡ nàng, thấy Phùng Uyển lưng eo thẳng tắp, đi lại tao nhã thì thu tay về.

Nhìn Mi nương đi phía bên trái son đạo một cái, Phất nhi cung kính hỏi han: “Phu nhân, các nàng ở chỗ ấy rồi, có muốn đi qua không?”

Phùng Uyển gật đầu, nói: “Cũng được.”

“Vậy nô tì dẫn đường cho phu nhân.” Hiếm khi được ra cửa, tâm tình Phất nhi cũng vui sướng, ả nhảy lưng tung đi ở phía trước.

Chỉ chốc lát, Phùng Uyển đã đuổi kịp đám người Mi nương.

Rất hiển nhiên, Triệu Tuấn phải thất vọng rồi. Triệu phủ hai bữa không no, đám tỳ thiếp lại thường quen ở trong khuê phòng, thể chất mọi người yếu ớt. Vòng quanh như vậy chưa tới hai khắc, ngay cả nói cũng không nói nổi. Cho dù thấy những đám phu nhân quý nữ kia đang vui vẻ nói chuyện với nhau, cũng không có tinh thần hăng hái tham gia nào nhiệt.

Nghỉ ngơi một lúc, Phùng Uyển phất tay áo nói: “Quay lại đi.”

Đám tỳ thiếp đã không chịu nổi, thừa ra từ lâu, nghe vậy thì mừng rỡ vội vàng đáp: “Vâng, vâng.”

Lúc đám người Phùng Uyển đi tới bên cạnh xe ngựa, Triệu Tuấn không có ở đây. Thấy Phùng Uyển ngồi lên xe ngựa, Mi nương và Quyên nhi hơi sợ hãi, vội có phải bàn chuyện liễn tránh ở bên cạnh nghe ngựa chửi chửi không chịu lên.

Các nàng không muốn đi lên thì bản thân Phùng Uyển sẽ không ép buộc. Nàng dựa vào tường xe, hai mắt nhắm lại bắt đầu dưỡng thần.

Đúng lúc này, một loạt tiếng cười nói truyền đến.

Trong tiếng cười nói này, trong đó có một giọng nói to nhất, chính là giọng của Đại công chúa!

Phùng Uyển mở vạt hai mắt ra: Tới rồi!

Nơi son đạo phía trước, mười mấy nữ lang quý tộc cười ngửa, đang cười cười nói nói đi về phía bên này.

Lúc này một vị quý nữ liếc tới Phùng Uyển, đầu tiên ánh mắt nàng ta chỉ lướt qua, trong nháy mắt nhanh chóng quay đầu lại, đánh giá tỉ mỉ kỹ càng Phùng Uyển mấy lần, quý nữ này bỗng cười nói: “A Nhã, cô nhìn kia là ai?”

Nàng ta giờ roi ngựa lên chỉ về phía Phùng Uyển, cười tủm tỉm nói: “A Nhã, nghe nói lần trước ở trong chùa Kim Hoàng, bởi vì phụ nhân kia nên cô bị người ta chê cười đến nay. Làm sao đây? Nàng ta lại xuất hiện kia.”

Quý nữ này cười nói hi hi, trong mắt ranh mãnh xấu xa đều là sợ thiên hạ không loạn.

Một quý nữ khác quan sát Đại công chúa Trần Nhã sắc mặt xanh mét mím môi lại, ở một bên thấy thú vị nói: “Ôi, cô đừng nói với A Nhã nữa. Bây giờ A Nhã đã thay đổi nhả nhặn nhát gan rồi, cô ta không dám báo thù đâu, hi hi.”

Những quý nữ này tuy xưa nay chơi thân với Trần Nhã, chuyện Trần Nhã vì Phùng Uyển – vị ngoại thần phụ con con này mà nhiều lần bị nhốt lại và răn đe cũng truyền đến tai bọn họ.

Gương mặt Trần Nhã càng lúc càng xanh, đôi mắt tròn trũng nhìn Phùng Uyển cũng càng lúc càng hung dữ.

Trong khi chúng nữ đang cười đùa, ả chột bữu môi một cái, roi quất mạnh lên ngựa, cả người xông thẳng đến chỗ Phùng Uyển.

Cuối cùng cũng tới!

Đương lúc Trần Nhã xông thẳng hướng Phùng Uyển, phía sau cách đó không xa truyền đến tiếng kêu của Triệu Tuấn có phần hoảng loạn, “Đại công chúa hạ thù lưu tình!”

Tiếng kêu của y rất vang dội, Trần Nhã cũng nghe được.

Nhưng ả đã bị chọc giận, không hề nghĩ dừng lại.

Cũng hoảng loạn giống Triệu Tuấn còn có đám tỳ thiếp Triệu phủ.

Phùng Uyển không hoảng loạn.

Nàng làm như không biết Trần Nhã đang xông về phía mình, nàng đang mở cửa xe, cúi đầu khom lưng nhìn phía dưới.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh!

Trong nháy mắt, Trần Nhã đã xông tới gần. ả hung tợn trừng Phùng Uyển, roi ngựa trong tay vung lên, mở miệng muốn quát mắng vài câu, thể nhưng từ đầu tới cuối Phùng Uyển không nhìn ả.

Tiền phụ này dám không nhìn mình! Sắc mặt Trần Nhã xanh mét, cũng lười nói nhiều với nàng, tay phải vung lên, roi ngựa kia quất thành một đường thẳng tắp, nặng nề đánh về phía Phùng Uyển!

Roi ngựa phát qua không khí, truyền đến từng tiếng vun vút rồi nặng nề quất lên Phùng Uyển!

Đúng lúc này.

Cũng không biết là cố ý hay là vô tình, tay Phùng Uyển nắm lấy cửa xe đẩy ra phía ngoài!

Đúng lúc đẩy ra thêm phần roi ngựa quất tới thật mạnh, chỉ nghe một tiếng “bốp” vang lên. Nó quất lên trên cửa xe. Sau đó, roi ngựa kia bật ra mới quất về phía Phùng Uyển.

Đương lúc Trần Nhã hơi hoang mang, không biết roi ngựa của mình có quất trúng Phùng Uyển hay không. Chỉ nghe thấy đột nhiên Phùng Uyển kêu thảm thiết một tiếng, lăn xuống xe ngựa!

Nàng ngã xuống như thế, nặng nề lăn xuống xe ngựa. Đương lúc mọi người kêu sợ hãi, sau khi Phùng Uyển lăn mấy vòng, đột nhiên ôm bụng hét thảm thiết.

Mà lúc này, tất cả mọi người đều thấy, nơi dưới váy Phùng Uyển đang nhanh chóng loang đỏ, loang đỏ...

Chỉ là trong một cái chớp mắt, dưới váy Phùng Uyển đã là một mảnh đỏ lôm nhâm thấy mà ghê người!

Thấy tình cảnh này, Trần Nhã ngơ ngác, sau đó mọi người đến chen lấn vây quanh cũng là ngăn ra!

Trong vô số ánh mắt ngơ ngác, Phùng Uyển ôm bụng dưới đau thương kêu lên: “Đau bụng quá, con của ta, con của ta...”

Con?

Về mặt mọi người sợ hãi kinh hoàng, đồng loạt nhìn đại công chúa chòng chọc.

Cùng cảm giác kinh hoàng, bùi ngùi nhưng khác với người bên cạnh chính là Triệu Tuấn vội vã đến và Phát Nhi đứng ở một bên. Đường như kinh hãi quá độ đến ngất người, khiến mắt choáng váng.

Đặc biệt là Triệu Tuấn, y chết lặng người, lưu lười lắm bả nói: “Con, Uyển nương có con ư?” Đầu tiên là y vuron tay sờ sờ sau ót, trong nháy mắt không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên sắc mặt y xanh mét!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cảm Kích Thì Đã Sao?

Triệu Tuấn mặt xanh mét, tròn tròn mắt nhìn chằm chằm Phùng Uyển, giống như trước mắt là một kẻ nổi đầy đậu mùa, ngực như bị ai đánh mạnh, khiến y chỉ có thể há mồm thở dốc.

Nhưng không ai chú ý đến sự khác thường này của y.

Mọi người chỉ giật mình, ngơ ngác nhìn Phùng Uyển đang kêu thảm thiết, sau đó nhìn về phía Đại công chúa.

Lúc này mấy quý nữ thân thiết với Đại công chúa cũng chỉ biết đứng nhìn.

Rốt cục, có mấy tiếng quát nghiêm nghị truyền đến, “Đã xảy ra chuyện gì?” “Đằng trước có chuyện gì mà đứng tập trung lại vậy?” “Chuyện gì đã xảy ra?”

Mấy giọng nói kia vừa vang lên, mọi người lập tức lui về phía sau, để lộ ra Phùng Uyển và Đại công chúa bị vây ở giữa.

Người vừa đến chính là các trọng thần trong triều.

Các trọng thần vừa nhìn đã thấy Phùng Uyển đang che bụng, dưới váy dính đầy máu tươi, cũng nhìn thấy tay Đại công chúa đang cầm roi ngựa.

Tướng quốc dẫn đầu đi đến, y cau mày, hỏi một người: “Xảy ra chuyện gì?”

Người nọ cũng là người lanh lợi, y cung kính đáp: “Đại công chúa đột nhiên đến đây, quất một roi vào phụ nhân này, phụ nhân này ngã xuống xe ngựa, sảy thai rồi.”

Lông mày tướng quốc cau chặt.

Y quay đầu lại.

Lại nhìn về phía Phùng Uyển đang rên rỉ đau đớn trên đất, mặt tướng quốc lập tức biến sắc, nói hoảng hốt: Lại là nàng!

Ngay lập tức, y quay đầu nhìn về phía Đại công chúa.

Đại công chúa lúc này chỉ còn biết ngây ngốc đứng bên cạnh, đôi mắt trắng dã tròn lớn, ánh mắt nhìn về phía Phùng Uyển tuy hoang mang, nhưng vẫn chưa nguôi cơn giận.

Tóm lại, trên gương mặt của ả, không hề có chút áy náy nào!

Tướng quốc lắc đầu, hơi chán ghét, cũng hơi phiền não quát lên: “A Nhã!” Thê tử của y chính là em gái của hoàng hậu, y cũng là cậu của Trần Nhã, có thể gọi thẳng tên.

Tướng quốc nhìn Trần Nhã, trầm giọng hỏi: “Phụ nhân này đã làm gì, sao ngươi lại tức giận như thế?”

Giọng nói tướng quốc rất nặng nề, trong sự nặng nề ấy còn mang theo sự thất vọng khôn tả.

Trần Nhã bùng tỉnh, ả hét lớn: “Ta không có, ả ta...” ả nhìn chằm chằm Phùng Uyển, ả muốn nói, roi của ả không hề đánh trúng Phùng Uyển, dù có đánh trúng, cũng không nặng đến mức đó.

Nhưng lời nói này của ả lại không hề có sức thuyết phục, dù ả có nói ra cũng chẳng ai tin. Thật ra, ngay chính bản thân ả cũng không mù mờ.

Vì vậy, Trần Nhã nói một nửa thì ngậm miệng lại.

Tướng quốc đã quá thất vọng về ả, cũng không muốn tìm thêm bất cứ lí do gì để biện hộ cho vị Đại công chúa ngang ngược kiêu ngạo trước mắt. Y nhìn ả, sắc mặt trầm xuống, hỏi mọi người đang đứng sau lưng Đại công chúa: “Các ngươi có biết, Đại công chúa vì sao đánh phụ nhân này không?”

Mọi người lắc đầu.

Tướng quốc lạnh lùng nói: “Như vậy, việc Đại công chúa hành hung người khác, chính là một hành động tùy ý, không hề có lí do nào ả?”

Lời này của y cũng quá khó nghe rồi. Trần Nhã buồn bực vô cùng, kêu lên: “Cái gì mà hành hung chứ? Một thần phụ còn con mà thôi, bản công chúa muốn đánh, còn cần có lí do sao?” ả trừng đôi mắt trắng dã của mình lên, hung ác kêu: “Ngươi cũng chỉ là một thần tử, sao dám vô lễ với bản công chúa?”

Lần này, ả vừa nói dứt câu, tướng quốc lập tức giơ tay lên, tát “bốp” một cái vào mặt ả, phẫn nộ quát: “Ngươi còn cãi sao? Thái phi nói thế nào? Mẫu hậu ngươi dạy dỗ ra sao? Phụ nhân này hiền đức trung hậu, ngươi đường đường là công chúa, sao lại có thể ức hiếp nàng như thế?”

Lời nói này cũng như cái tát kia, tướng quốc vốn không định nói ra, nhưng y quả thật đã bị đáng về không coi ai ra gì, không phân biệt tôn ti lại ngu xuẩn ngang ngược kia của Đại công chúa chọc giận. Cũng đã quá chán ghét, lại nghĩ đến Thái phi đều tỏ với người ngoài là vô cùng xem trọng Phùng Uyển, y cũng không thể giữ lại mặt mũi cho cô cháu gái này.

Một tát này của tướng quốc, lạnh lạnh vang dội. Một cái tát vừa vung ra, bên má trái của Đại công chúa liền hiện lên năm dấu tay rõ rệt.

Đại công chúa từ nhỏ được nuông chiều, có lúc nào bị đánh như vậy đâu? ả thét chói tai, đôi mắt trắng dã căm hận nhìn chằm chằm tướng quốc, như muốn liều mạng gào thét xông lên lôi đánh.

Dĩ nhiên ả không thành công, chỉ vừa mới nhúc nhích, đã có mấy người đồng thời giữ ả ta lại.

Nhưng một màn này cũng không thoát khỏi mắt mọi người. Trong sự đau lòng và thất vọng không thể che dấu của tướng quốc, tiếng nghị luận vang khắp bốn phía.

“Đó là hần là một phụ nhân hiền đức, không biết sao lại mạo phạm Đại công chúa chứ?”

“Ôi, mạo phạm gì chứ? Ngươi không thấy ả, Đại công chúa vốn kiêu ngạo ngang ngược, ả cần gì phải chú ý xem đôi phương có hiền đức hay không.”

“Nghe tiếng Đại công chúa ngang ngược kiêu ngạo đã lâu, không ngờ lại đến mức độ như thế!”

“Quả thật khiến người ta vừa nhìn thôi đã ghét!”

“Vừa độc địa vừa ngu xuẩn, triều ta sinh ra một công chúa như vậy, thật đáng hổ thẹn!”

“Khó trách không ai dám cưới!”

.....

Tiếng nghị luận tuôn trào như sóng, không hề bận tâm đến thân phận của Đại công chúa. Trên thực tế, ở đây phần lớn đều là những người danh dự uy tín, người thật sự quan tâm thân phận công chúa của ả cũng không nhiều lắm.

Nghe mấy lời công kích không hề kiêng kị, lại thêm mấy ánh mắt khinh thường chán ghét từ bốn phía, trái tim Đại công chúa đập thình thịch, cảm giác như có một luồng máu nóng đang xông lên khắp mặt.

Trong nháy mắt, gương mặt vốn trắng nõn của ả lập tức biến thành màu đỏ tía!

Tiếng nghị luận bốn phía càng lúc càng vang, mấy kẻ đứng sau lưng vốn là bạn tốt của ả, lúc này cũng lặng yên lui về phía sau.

Có câu miệng lưỡi thế gian, các ả cũng chỉ là mấy cô gái chưa gả, nếu bị mọi người xem như độc phụ ngu xuẩn như Đại công chúa thì làm sao tìm được vị hôn phu tốt nữa chứ?

Bất tri bất giác, bên người Đại công chúa không còn một bóng người.

Bất tri bất giác, ả trở nên cô đơn lẻ bóng.

Lúc này, một ngum tanh tươi theo cơn nóng giận đột nhiên xông ra khỏi lồng ngực ả, trào dâng khỏi cổ họng.

Đại công chúa kiên quyết nuốt ngum máu tươi này xuống. ả trợn mắt nhìn chằm chằm Phùng Uyển, tay nắm roi ngựa run rẩy.

Ả muốn thét chói tai, muốn xé nát khuôn mặt đang nhàu mảy, đang rên rỉ kêu đau kia của Phùng Uyển!

Nhưng lí trí còn tồn tại của ả nói cho ả biết, lúc này, tốt nhất ả không nên làm gì cả.

Lúc này, tướng quốc đã không còn để ý đến Đại công chúa, y xoay người nhìn về phía Phùng Uyển.

Y tiến lên một bước, muốn tự tay đỡ, lại nhớ đến thân phận của Phùng Uyển, lại quay sang hỏi: “Phu quân của phụ nhân này đâu?”

“Có hạ thần.”

Giọng nói hơi do dự lại yếu ớt của Triệu Tuấn vang lên.

Lúc này sắc mặt y hoảng hốt, lúc thì vì biết thế tử có thai nên giận dữ vô cùng, lúc thì vì mấy quý nhân xung quanh chán ghét Đại công chúa mà hoảng sợ —— Cả triều Trần này, Đại công chúa được coi là núi dựa vững chắc nhắc của y. Núi dựa lúc này đã bị các quý tộc bài xích, địa vị không ổn, điều này khiến y nảy sinh cảm giác hoang mang.

Tướng quốc trừng mắt liếc nhìn Triệu Tuấn sợ hãi rụt rè, quát lên: “Lo lắng cái gì? Mau lại đỡ thế tử từ người đi!”

Triệu Tuấn bị y quát như thế, vội vàng đáp: “Dạ, dạ!”

Tuy y đáp lại rất nhanh, nhưng đáng về nhất gan náo núng kia của y cũng đủ khiến chúng quý tộc vốn coi trọng sự gan dạ tỏ vẻ khinh thường.

Có một kẻ quyền quý lắc đầu, thầm nghĩ: Khó trách bệ hạ đã hứa hẹn nhiều như thế, nhưng người này vẫn không dám nhận. Là một kẻ chết nhất, không có tí dũng cảm, làm sao dám ra sa trường chứ?

Triệu Tuấn đang rối rắm, cũng không hề chú ý đến vẻ bất mãn của mấy quý tộc xung quanh. Y cúi đầu đi đến phía trước, đưa tay đỡ Phùng Uyển.

Vì trong lòng có hận, y cũng bắt chấp máu tươi đầm đìa trên váy Phùng Uyển, nửa lời nửa kéo nàng nhét vào xe ngựa.

Hành vi này của y càng khiến các nữ lang xung quanh bất mãn.

Triệu Tuấn nâng Phùng Uyển lên, bản thân sùng sốt một hồi mới nhớ tới việc mình cũng phải lên xe. Y quay đầu nhìn về phía tướng quốc, khề nói: “Hạ thần, hạ thần đi đây?”

Việc này còn phải hỏi y nữa sao?

Chân mày tướng quốc nhăn lại, không nhìn được vung tay lên, quát: “Đi đi. Đại phu sẽ lập tức đến đây.”

“Dạ, dạ”

Xe ngựa của Triệu phủ rốt cuộc chạy đi. Chúng lướt qua đám người, lách lư chạy nhanh vào thành.

Lúc này chỉ còn lại mỗi Đại công chúa.

Tướng quốc rõ ràng không muốn để ý đến ả, liền phát tay quát lên: “Giải tán đi.” Nói rồi xoay người sai bước bỏ đi.

Cho đến khi mấy kẻ quyền quý rời đi, Đại công chúa vẫn còn đứng ngu si tại đó. Ắ nghiêng rặng nghiêng lợi, sắc mặt lúc xanh lúc tím nắm chặt roi ngựa.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, ả mới phát hiện bốn phía yên tĩnh lạ thường. Quay đầu nhìn lại, đám bạn tốt của Đại công chúa lúc này đều không có đây, chỉ có mấy hộ vệ tỳ nữ vẫn yên tĩnh đứng đó, không nói tiếng nào. Ắ không khỏi thét to: “Còn đứng đó hả? Đến đây dìu bản công chúa!”

Tiếng quát sắc lạnh, the thé, chứa oán khí kia lại như bị chặn lại, vang vọng trong trời đất.

Trong khoảnh khắc, Đại công chúa cảm giác được ánh mắt đến từ bốn phía càng thêm chán ghét.

Loại ánh mắt này, vẫn là loại ánh mắt này!

Đại công chúa hận vô cùng! Ắ trừng mắt nhìn mọi người, mấy ánh mắt kia vội tránh né, mấy kẻ có thân phận cao thì không cần tránh né, ánh mắt nhìn về phía ả không hề che dấu sự khinh bỉ.

Hầm rặng của Đại công chúa nghiêng vào nhau nghe ken két.

Ắ đứng đó một hồi, đột nhiên gào lên một tiếng, roi ngựa trong tay vung mạnh, quát đám lá cây bên dưới đang bay tán loạn, ả thét chói tai xông về phía xe ngựa của mình. Chỉ chốc lát sau, xe ngựa của Đại công chúa liền chạy khỏi đám người, bỏ trốn mất dạng.

Nằm trong xe ngựa, Phùng Uyển lúc này như không còn sức lực, nàng không nhúc nhích, chỉ có tay phải vỗ về bụng.

Nhắm mắt lại, Phùng Uyển có thể cảm nhận rõ, ở đời trước, nàng đã từng trải qua cảm giác đau đớn sức cùng lực kiệt như thế nào...Thế chất của nàng vốn không dễ thụ thai, kết hôn hai năm, vất vả lắm mới mang thai, lại bị Đại công chúa đột nhiên đánh sảy. Loại hận này, dù là chuyện đã cách nhiều năm, trải qua hai kiếp, vẫn khắc sâu trong linh hồn nàng.

Đáng tiếc, ở kiếp trước, nàng không có đám người Thái phi làm hậu thuẫn, tướng quốc cũng không hề nhớ nàng. Quan trọng nhất là, vì không muốn gây họa cho Triệu Tuấn, nàng lựa chọn nhẫn nhịn, yên lặng nhận mọi nhục nhã từ Đại công chúa và đám bạn tốt của ả.

Kiếp này chuyện đã khác rồi.

Từ sớm lấy một túi máu giấu trên người, rốt cục thỏa mãn vì đã báo một nửa thù hận.

.....

Nghiêm chỉnh mà nói, Trần Nhã cũng không phải là người thông minh. Kiếp trước, nàng thua trong tay Trần Nhã, thực ra là vì nàng luôn lấy Triệu Tuấn làm đầu, tha nhận oan ức, cũng không muốn cản đường thăng tiến của y.

Nàng cố gắng nhẫn nhịn, khác chế mấy lần muốn đánh trả, khiến Trần Nhã cảm thấy bản thân ả là kẻ tàn nhẫn có thủ đoạn.

Về phần kiếp này, tất cả đã khác.

Trần Nhã có thân phận cao hơn nàng, nhưng dù là công chúa, địa vị của ả cũng cần được duy trì. Lúc này, điều nàng có thể làm, chính là từng chút từng chút làm lung lay địa vị của Trần Nhã. Cho đến một ngày, dù là Hoàng thất hay Quý tộc, vừa nhắc đến Đại công chúa thì sẽ như nhắc đến một vật tôm tép còn con nào đó, một vật đáng ghét mà bệ hạ cũng phải ngại ả làm mất mặt, vứt ả vào lãnh cung, như vậy thôi là nàng đã cách thành công không xa nữa.

Trong xe ngựa lắc lư, Triệu Tuấn vẫn nhìn chăm chăm Phùng Uyển, bàn tay siết chặt rồi lại thả lỏng, siết chặt rồi lại thả lỏng, nhưng vẫn không cách nào mở miệng.

Cho đến khi đến cửa thành, Triệu Tuấn đột nhiên quát lên “Cút! Cút khỏi chiếc xe ngựa này cho ta!”

Y rống nắng, tất nhiên là đám người Mi Nương.

Mấy người Mi Nương vốn đã đứng ngồi không yên, nghe vậy vội vàng co rúm, xe ngựa dừng lại, liền nhanh chóng hoảng sợ nhảy xuống.

Cuối cùng các nàng đã đi.

Y có thể mở miệng.

Triệu Tuấn tiến đến, y đưa tay nắm chặt lấy cánh tay Phùng Uyển, nghiêng rặng nghiêng lợi quát khê: “Nói! Con của ai!”

Y trợn mắt nhìn chăm chăm nàng, quát ầm lên: “Là con của ai?”

Rốt cuộc Phùng Uyển mở mắt ra.

Nàng đón nhận con thịnh nộ vô cùng cực của Triệu Tuấn.

Nhìn thân thể đang loạn choạng của y, Phùng Uyển ngồi thẳng người.

Cũng không để ý đến Triệu Tuấn đang găm thét, nước miếng bay đầy trời, Phùng Uyển chậm rãi ung dung đưa tay về phía bụng.

Sau đó, nàng chậm rãi lấy ra một túi da trâu.

Dưới ánh mắt tròn to của Triệu Tuấn, Phùng Uyển lấy túi da trâu ra, đổ ra chút máu tươi còn thừa, nói với Triệu Tuấn đang há hốc mồm: “Thiếp nói lão thôi.”

Giọng nói chậm rãi của nàng lộ ra nét tao nhã, liếc Triệu Tuấn một cái, nàng lấy kéo cắt cái túi da trâu thành mảnh nhỏ. Sau đó, quăng mấy mảnh đó vào lư hương. Dưới làn khói dày đặc, nàng khẽ cúi mắt, nói nhẹ nhàng: “Thiếp vu oan Đại công chúa.”

.....

Mãi một lúc lâu sau Triệu Tuấn mới tìm lại được giọng nói của mình, âm thanh khàn khàn đục ngầu: “Nàng đã sớm chuẩn bị tốt mấy thứ này? Nàng có ý?”

Nói xong, y đột nhiên tỉnh táo lại, đưa tay túm chặt lấy cánh tay nàng, Triệu Tuấn quát lên: “Mau lên! Nàng nhanh chóng trở lại, nói rõ ràng chuyện này! Nàng mau nói cho tướng quốc với chúng thần, là do nàng cố ý vu oan Đại công chúa!”

Y nói thật kích động, nước bọt bay khắp nơi.

Y vừa nói xong, Phùng Uyển ngược mắt lên.

Nàng như đang nhìn một kẻ ngu ngốc, lạnh lùng nhìn Triệu Tuấn.

Nhìn y, Phùng Uyển nói hờ hững: “Chàng muốn ta nói cho đám người kia, ngay từ lúc chưa ra khỏi cửa, ta đã biết trước rằng Đại công chúa sẽ đánh ta? Vì vậy liền chuẩn bị sẵn một túi máu chờ à sao?”

Khóe miệng Phùng Uyển nhếch lên, tao nhã, nhẹ nhàng nói: “Phu chủ, tướng quốc cũng không phải kẻ ngu.”

Lời này vừa nói ra, Triệu Tuấn há to miệng, nhưng không nói nên lời.

Quả thật, chuyện này không thể hiểu nổi, Uyển Nương sao có thể đoán trước Đại công chúa sẽ đánh nàng? Lời này nói ra, chỉ sợ thể nhân đều sẽ xem như trò cười.

Ngơ ngác nhìn Phùng Uyển, Triệu Tuấn đồ dẫn nói: “Vậy nàng, làm sao biết trước chuyện này?”

Phùng Uyển nhếch môi cười yếu ớt, nàng khẽ dịu dàng giải thích: “Thiếp không biết. Thiếp giấu túi máu này là vì nghe người ta nói, dùng nó có thể dụ dỗ thú tội. Thiếp còn muốn thay phu chủ bắt lấy một con sói hay một con heo rừng gì đó đây.”

Nghe thấy lời nói tỏ vẻ xem trọng của Phùng Uyển đối với mình, Triệu Tuấn như sống lại, y ngồi thẳng người, giận dữ nói: “Vì sao nàng muốn hại Đại công chúa?” Mắt mặt, y thống hận nói: “Nàng có biết hành động hôm nay của nàng sẽ có ảnh hưởng với Đại công chúa đến mức nào không? Nàng hại nàng ấy rồi, có biết không?”

Y vừa nói xong, nhìn vào ánh mắt của Phùng Uyển, ánh mắt này mang theo sự lạnh lùng, yên lặng, cứ như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Chờ y nói xong, Phùng Uyển cúi đầu lặp lại: “Ta hại à?” nàng chậm rãi nói: “Ta ở trên xe, ngay cả bóng dáng ả ta cũng chẳng thấy. Là do ả như một con chó điên chạy đến muốn lấy mạng ta.”

Nói đến đây, Phùng Uyển đột nhiên không muốn giải thích. Nàng nhìn Triệu Tuấn, giọng nói trầm xuống, nói từng chữ: “Triệu Tuấn, chuyện hôm nay, chàng nghe kĩ đây! Ta quả thật đã vu oan Đại công chúa, dù ta không hề có thai thì chàng cũng phải bao che. Bởi vì, ta là thê tử chàng!”

Nàng lạnh lùng nói: “Đây là chuyện lớn, tướng quốc tát công chúa một cái, vắn vớ cả triều, hậu cung tần phi đều đã bị kinh động. Có điều, phu thê một thể. Tướng quốc nếu biết ta lừa y, trong con tức giận chưa chắc sẽ không giận lây sang chàng, tuyệt đường sống của chàng. Dù sao, ta là phụ nhân của chàng!”

Nàng nói đến đây, Triệu Tuấn mới được Phùng Uyển nhắc nhở, y còn đang suy nghĩ xem nên mời đại phu đến xem mạch cho Phùng Uyển, chứng minh nàng chưa từng có thai để giữ lại sự trong sạch cho công chúa. Y đột nhiên giật mình, tỉnh táo lại. Y há hốc mồm, sắc mặt tái xanh nhìn Phùng Uyển, lần đầu tiên y phát hiện, mình lại bị Uyển Nương bắt đi chung một con đường. Nàng có việc gì thì mình cũng thế!

Y rõ ràng phát hiện, mình quả thật không thể can dự vào chuyện này, dù biết rõ đây là chuyện bất lợi với Đại công chúa, y vẫn phải tiếp tục.

Y lại càng phát hiện, mình chẳng những phải chịu đựng, còn phải thay Phùng Uyển che giấu. Chuyện gấp rút lúc này là không thể để đại phu chẩn ra được việc nàng chưa từng có thai.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Có Việc Rồi

Triệu Tuấn nào từng bị Phùng Uyển bày mưu tính kế như vậy? Trong trí nhớ của y, Uyển nương mà y cưới về luôn lấy y làm đầu. Trước kia, dù nàng chịu oan ức tới đâu, chỉ cần y gặp bất lợi, chỉ cần y không được vui, nàng sẽ nhẫn nhịn. Có đôi khi, rõ ràng bị làm nhục, nàng vẫn cố nén nước mắt nuốt vào.

Uyển nương của y có tài trí hơn hẳn phụ nhân bình thường, nhưng nàng vẫn toàn tâm toàn ý giúp đỡ y, yêu thương y. Nếu không phải như vậy, y cũng không từ một tiểu lại hèn mọn tiến từng bước lên đường làm quan.

Uyển nương yêu y và kính trọng y như vậy đã thay đổi từ lúc nào? Đúng rồi, là nửa năm trước, nửa năm trước khi y trở về nhà sau những ngày chia xa ngắn ngủi, lại phát hiện, kiều thể vẫn là kiều thể đó, nhưng ánh mắt mà nàng nhìn mình dường như có thêm thứ gì đó.

Thứ gì đã làm cho nàng thay đổi? Vệ Từ Dương sao?

Triệu Tuấn thở hắt hắt, nhìn chằm chằm Phùng Uyển không chớp mắt. Đáng tiếc, trong ánh mắt phẫn hận của y, Phùng Uyển vẫn bình thản tự tại.

Triệu Tuấn nghiêng răng ken kết một lúc mới khàn giọng nói: “Uyển nương.” Gọi Phùng Uyển, y giận dữ quát khẽ: “Nàng phụ ta như vậy mà không thẹn với lòng sao?”

Trong tiếng quát khẽ đó, Phùng Uyển vẫn lẳng lặng nhìn y, ánh mắt trong veo đến kỳ dị.

Triệu Tuấn mặt mày nhăm nhăm lại, mượn động tác này, y giấu những giọt nước mắt chua xót suốt nửa trào khỏi vành mắt.

Nắm tay nện mạnh lên càng xe, Triệu Tuấn oán hận mà nghĩ: Một ngày nào đó, một ngày nào đó ta sẽ có được phú quý, ta sẽ trở thành người trên mọi người. Uyển nương, tới lúc đó ngươi nhất định sẽ phải hối hận! Ngươi sẽ hối hận vì hành động ngày hôm nay của ngươi, ngươi sẽ quỳ trước mặt ta van xin ta tha thứ cho ngươi!

Nghĩ tới đây, nỗi uất hận của y nguôi ngoai phần nào.

Lúc này, đến gần cổng thành, Triệu Tuấn vén rèm xe lên, quát về phía chiếc xe ngựa đằng sau: “Các người đừng vội về nhà, đến Kim Hoảng tự cầu phúc cho ta và phu nhân đi!”

Mệnh lệnh của y nặng nề buồn bực, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên tâm trạng không tốt chút nào. Đám Mi nương không dám phản bác, vội vàng khẽ đáp: “Dạ, dạ.”

Hết xong, Triệu Tuấn kéo màn xe xuống.

Y quay đầu lại lờm Phùng Uyển, phẫn hận nói: “Hồi phủ. Nàng trốn trong phòng Quyên nhi, chưa tới lúc thì đừng ra ngoài.”

Phùng Uyển khẽ đáp: “Dạ.”

Xe ngựa vào thành. Dưới sự thúc giục không ngớt của Triệu Tuấn, xe ngựa chạy băng băng, chỉ chốc lát phu thê đã về phủ.

Lúc này, Vũ nương được tỳ nữ đỡ, run rẩy đi ra.

Nhìn ả chằm chằm, Triệu Tuấn quát lên: “Thân thể không tốt, ra ngoài làm gì?”

Thấy Vũ nương tái mặt muốn khóc, y lại trừng mắt quát: “Tới phòng ngủ của ta nằm.”

“Vâng, vâng.”

Triệu Tuấn đi theo Vũ nương vào phòng ngủ của mình, đã thấy ả ngã trên giường, sau đó y ra lệnh: “Buông rèm xuống.”

“Dạ.”

“Lát nữa sẽ có đại phu tới đây xem bệnh cho phu nhân, thuận tiện ta nhờ ông ta chẩn mạch cho nàng luôn. Nhưng đại phu này đến từ trong cung, rất khó hầu hạ, nàng chỉ cần nhớ dù ông ta có hỏi gì đi nữa, nàng cũng đừng mở miệng, để ta trả lời.” Dặn dò tới đây, y vẫn chưa yên tâm, nặng giọng hơn: “Đã nghe rõ chưa? Dù đại phu có hỏi gì, nàng cũng đừng mở miệng. Nếu vì phu muốn nàng trả lời, nàng cứ ‘À, ừ’ hai tiếng không rõ cho ta!”

Vũ nương cũng thấy hơi kỳ lạ với giọng điệu ra lệnh của y, nhưng không dám suy nghĩ nhiều, lên tiếng nhận lời.

Sau khi có được lời đáp của Vũ nương, Triệu Tuấn không rời đi, mà đi đi lại lại trong phòng.

Tầm một khắc sau, giọng nói lạnh lạnh truyền đến, “Triệu Tuấn đâu ? Đại phu tới rồi.” Triệu Tuấn nghe vậy, vội vàng ra ngoài đón tiếp.

Một lát sau, ba tiếng bước chân lục đục tiến về phía này. Trong tiếng bước chân, Triệu Tuấn cung kính khách khí nói: “Đại phu, mời đi bên này.”

Cạch một tiếng, cửa phòng được đẩy ra.

Triệu Tuấn vừa vào phòng liền nhìn về phía giường. Cách tấm màn, bóng dáng mờ hồ của Vũ nương đang an tĩnh nằm đó. Thấy ả không nhúc nhích, tỳ nữ Diễm nhi đứng bên cũng biết điều cúi đầu, khoanh tay đứng đó, y thở phào một hơi.

Lúc này, đại phu đã đến bên giường ngồi xuống, không đợi đại phu mở miệng, Triệu Tuấn đã lên tiếng: “Mau đưa tay ra, đại phu muốn bắt mạch.”

Trong tiếng sột soạt, Vũ nương đưa cổ tay ra.

Đại phu nhìn phụ nhân sau tấm màn, vươn tay đặt lên mạch cổ tay của nàng ta.

Khi tay ông ta vừa đặt xuống, Triệu Tuấn cảm thấy trống ngực cũng đập thành thịch.

Lúc này, đại phu đã chẩn mạch xong một tay, tiếp tục chẩn mạch tay kia.

Một lát sau, ông từ từ thả tay xuống, đứng dậy nói: “Ta kê một phương thuốc, uống thuốc này, một năm sau có thể tiếp tục mang thai.”

Đại phu vừa dứt lời, Vũ nương nằm trên giường vui mừng ngồi dậy. Vừa mới ngồi, Triệu Tuấn liền ho khan hai tiếng, trầm giọng nói: “Mau nằm xuống!”

Vũ nương nghe vậy, vội vàng cẩn thận nằm xuống.

Triệu Tuấn lườm nàng ta, quay về phía đại phu tươi cười rạng rỡ nói: “Đa tạ lời tốt lành của lão, mời đi giá thư phòng.” Vừa nói, y vừa lấy một đỉnh vàng từ ống tay áo, lén lút nhét vào tay đại phu.

Đại phu khảng khái nhận lấy, xoay người ra ngoài. Thấy ông ta rời đi, tiểu thái giám bên cạnh cũng vội vã đuổi theo.

Lần này, Phùng Uyển bị roi quất ngã khỏi xe ngựa, lại lăn mấy vòng dưới đất, máu nhuộm đỏ váy. Những kẻ quyền quý ở đó, bao gồm Đại công chúa, không ai nghi ngờ nàng giả mang thai. Vì vậy, lúc họ phái đại phu đến cũng không dặn dò phải chú ý điều gì, ngay cả gã thái giám kia cũng vậy.

Đối với họ mà nói, chuyện Phùng Uyển sảy thai là hiển nhiên, họ phái đại phu tới chỉ tỏ vẻ trấn an nàng thôi.

Triệu Tuấn dẫn hai người tới thư phòng, sau khi đại phu kê đơn, y lại cung kính tiễn hai người lên xe ngựa.

Cho đến khi xe ngựa chạy đi, Triệu Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm. Y đưa tay áo quệt vài giọt trên trán.

Một khắc sau, Triệu Tuấn mới về thăm phòng của mình, y nói với Vũ nương vẫn đang ngoan ngoãn nằm trên giường: “Đậy được rồi đấy.”

Diễm nhi bước tới đỡ Vũ nương dậy.

Triệu Tuấn ngồi trên giường, y nốc một ngụm rượu lớn rồi nói: “Đại phu vừa nãy là người tài trong cung, tới đây chẩn bệnh cho phụ nhân. Ta cầu xin mãi ông ta mới đồng ý chẩn mạch cho nàng đấy.”

Triệu Tuấn ngẩng lên, nhìn Vũ nương bằng ánh mắt ôn hòa, dịu dàng nói: “Thời gian trước nàng đã chạy vậy vì trong phủ, khổ sở nhiều rồi. Lần này lại sảy thai, vì phu rất lo lắng. Nhưng chắc nàng cũng nghe thấy lời đại phu vừa nói, năm sau nàng vẫn có thể thụ thai. Vũ nương, chắc nàng cũng dễ chịu hơn nhiều rồi?”

Thứ Vũ nương cần nhất chính là vẻ mặt, lời nói dịu dàng này của y. Nàng ta nén lệ, nghẹn ngào đáp: “Vâng, vâng.”

“Về đi.”

“Dạ.”

Đưa mắt nhìn Vũ nương vui mừng rời đi, mặt Triệu Tuấn nhanh chóng trở nên âm trầm. Y đi đi lại lại trong phòng, càng suy nghĩ càng thấy tức giận.

Con giận này ả chứa cảm giác đau thương, khổ sở, khó hiểu không nói nên lời. Trước kia Triệu Tuấn nào đã từng trải qua?

Đại phu vừa đi, Phùng Uyển liền trở về phòng mình.

Trong xe ngựa, sau khi nghe thấy lời Triệu Tuấn nói với hai người Vũ nương, Phùng Uyển liền nghĩ: Được nằm trên giường hai ngày rồi.

Hiển nhiên Triệu Tuấn không muốn cho bất kỳ ai trong phủ biết chuyện này, vì vậy y đuổi đám Mi nương đi, ngay cả gã ngự phu kia y cũng đuổi khéo. Thậm chí còn nói dối Vũ nương và tỳ nữ Diễm nhi.

Như vậy cũng tốt, mấy ngày sau, thân thể của nàng hoàn toàn “bình phục”, khi đó đám tỳ thiếp sinh nghi, chuyện này cũng không thể nói rõ ràng nữa. Gia đình tính mạng của đám tỳ thiếp đều phụ thuộc vào Triệu Tuấn, chắc họ không mật báo chuyện không rõ ràng này đâu.

Hai canh giờ sau, đám Mi nương đã trở lại.

Lúc này trời đã chiều.

Phát nhi bung hộp đựng thức ăn, nhón chân vào tấm phòng của Phùng Uyển. Trong phòng, Phùng Uyển không nằm trên sập như yêu cầu của Triệu Tuấn, mà chỉ ngồi dựa, lật thẻ tre dưới ánh mặt trời, vẻ mặt tĩnh lặng, vô cùng bình thản tự tại.

“Phu nhân, nên dùng bữa rồi.”

Khẽ nói, Phát nhi khom người đặt hộp đựng thức ăn trước mặt Phùng Uyển.

Sau đó, ả cúi đầu khoanh tay đứng sau lưng Phùng Uyển.

Phùng Uyển từ từ đặt thẻ tre xuống.

Nàng bung trà nóng lên, khẽ nhấp một hớp. Lại cầm đũa, gắp hai cọng rau ăn. Giọng nói dịu dàng của Phùng Uyển vang lên trong phòng, “Phát nhi?”

Phu nhân gọi ả.

Phát nhi rùng mình, vội đáp: “Có nô tỳ ạ.”

Phùng Uyển rũ mắt, ngón tay mon trớn chén trà, rồi im lặng.

Chuyện nàng chưa từng có thai, ngoài nàng và Triệu Tuấn ra, còn có một người biết được.

Người này chính là Phát nhi. Nửa năm nay, Phát nhi vẫn hầu hạ bên nàng, ả cũng biết chuyện nàng không chung giường với Triệu Tuấn. Hơn nữa. Dù Phùng Uyển có thai với Vệ Tử Dương, Phát nhi cũng là người đầu tiên biết được. Dù sao mỗi tháng nàng có kinh nguyệt hay không, không thể gạt Phát nhi hầu hạ bên người được.

Phát nhi cúi đầu, lén lút nhìn Phùng Uyển. Vừa thấy gương mặt lạnh lùng của nàng, Phát nhi lại nhanh chóng cúi đầu.

Tim ả đập thình thịch điên cuồng.

Thấy Phùng Uyển vẫn trầm ngâm không nói gì, Phát nhi cắn răng, quỳ phịch xuống trước mặt Phùng Uyển.

Ả dập đầu xuống nước, cất giọng khê khàng nhưng lạnh lót kiên định, “Phu nhân yên tâm, Phát nhi nhất định toàn tâm toàn ý hầu hạ phu nhân. Cho đến khi phu nhân khỏi hẳn.”

Ả nhấn mạnh thêm: “Phu nhân đau lòng mất con, thân thể yếu đuối khó chống đỡ, Phát nhi nhất định lấy trung thành làm đầu, không chối từ lao khổ.”

Lời ả nói rất hay. Mười một chữ ‘đau lòng mất con, thân thể yếu đuối khó chống đỡ’ này đã cho thấy lập trường của ả. Nói cách khác, dù ả đối mặt với ai, cũng sẽ một mực khẳng định phu nhân sảy thai thật. Năm chữ ‘lấy trung thành làm đầu’ đang nói cho Phùng Uyển biết, dù thế nào đi nữa, ả cũng không bán đứng Phùng Uyển!

Quả nhiên là người thông minh.

Phùng Uyển nhìn ả rồi rũ mắt trầm suy nghĩ: Phát nhi hết như kiếp trước, rất thông minh, rất giỏi quan sát nét mặt. Đúng vậy, ta còn lo lắng gì nữa? Với tính cách của ả, ta không đánh đập, ả sẽ không bán đứng ta vào lúc này.

Ả sẽ không ngu xuẩn hại người để gây bất lợi ỉn.

Mỉm cười, Phùng Uyển nói: “Đứa bé ngoan, đứng lên đi, nói thì cứ nói thôi, quỳ làm gì chứ.”

Nàng đã bao giờ nói với Phát nhi bằng giọng điệu thân thiết như vậy chứ? Lập tức, Phát nhi vừa mừng vừa sợ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Phùng Uyển, vui mừng đáp: “Vâng, nô tỳ đứng lên đây.”

Vội vàng đứng lên, cung kính lui ra sau Phùng Uyển, Phát nhi cong môi trầm nghĩ: Phu nhân không ghét ta nữa rồi.

Đang lúc này, phía ngoài truyền tới tiếng ồn ào náo động. Phát nhi vội vàng đi ra, ả nhìn ra ngoài, vui mừng quay đầu lại kêu lên: “Phu nhân, người trong cung đến, Thái phi tặng thuốc bổ cho người.”

Nhìn một lúc, ả vui vẻ ra mặt, “Không chỉ có Thái phi, ngay cả phu nhân tướng quốc cũng gửi đồ tới, hình như có chút linh chi và sơn sâm.”

Vừa nói, Phát nhi vừa nhìn về phía Phùng Uyển, trầm nghĩ: Phu nhân quả nhiên tài giỏi. Hôm nay phu nhân đối phó với Đại công chúa như vậy, quả thật thủ đoạn tàn nhẫn, khiến người ta sợ hãi.

Điều khiến người trong Triệu phủ vui mừng chính là, ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư, Thái phi lại lục đục đưa vài thứ tới. Những đồng đồ đưa tới, ngoài thuốc bổ còn có tiền vàng. Chỗ tiền đủ cho gia đình bình thường chống đỡ một năm hai, giúp Triệu Tuấn thoát khỏi cảnh khốn khó. Gương mặt vẫn luôn âm trầm của y rốt cuộc cũng hé lên nét cười.

Chớp mắt mấy ngày đã trôi qua.

Trong mấy ngày này, Triệu Tuấn không nghĩ cách xử phạt Phùng Uyển. Mà theo y biết, Đại công chúa trở về, lại bị Hoàng hậu cấm bế thêm một thời gian nữa.

Ngày đó, sắc trời trong lành, Phùng Uyển nằm liệt giường đã lâu rốt cuộc cũng ra ngoài. Xế chiều, có một tin tức làm kinh động cả Đô Thành.

Vệ Tử Dương, công thần đệ nhất trong đại chiến đã chiến thắng về triều!

Vệ Tử Dương trở lại rồi!

Nhớ tới thiếu niên tuyệt mỹ hay câu bản này, bất tri bất giác, Phùng Uyển nở một nụ cười. Nụ cười này không giống nụ cười mỉm vẫn luôn hiện trên mặt nàng, nó là nụ cười vô cùng rực rỡ.

Bây giờ Phùng Uyển mới phát hiện, mình hơi nhớ cái tên kia.

Triệu Tuấn nhìn Phùng Uyển phản chấn đứng trong sân viện, mặt mang nụ cười cười yếu ớt, cơ mặt y co giật mấy lượt. Phụ nhân này, quả nhiên có tình ý với Vệ Tử Dương!

Chỉ nghĩ tới đây y đã phản hận không thôi. Nhưng quả đấm của y vừa mới siết chặt, lại từ từ buông lỏng.

Y chậm rãi bước đi về phía Phùng Uyển.

Đi tới phía sau Phùng Uyển, nhìn chằm chằm dáng vẻ thướt tha duyên dáng của nàng, trái tim Triệu Tuấn như bị siết chặt. Hít một hơi, sau khi bình tĩnh lại, Triệu Tuấn khẽ gọi: “Uyển nương.”

Phùng Uyển quay đầu lại.

Thấy vẻ mặt vẫn tươi sáng, không mang danh lợi của nàng, Triệu Tuấn lại hít vào một hơi.

Y nhìn nàng, khẽ nói: “Vệ Tử Dương hồi triều rồi.”

“Ừ.”

“Với chiến công lần này, chắc không ai xem nhẹ hần là luyện đồng nữa. Với công lao hần lập được, thăng quan phát tài là điều hiển nhiên.”

Đĩ nhiên Phùng Uyển biết điều này.

Nàng lẳng lẳng nhìn Triệu Tuấn với đôi mắt sáng trong, chờ y nói tiếp.

Gân cơ trên mặt Triệu Tuấn lại co rút, cắn răng, rốt cuộc cũng có thể mở miệng trong ánh nhìn chờ đợi của nàng, “Ta theo hần tới Đô Thành, vốn là thuộc hạ của hần. Uyển nương, đêm nay, nàng theo ta đi bái kiến hần!”

Phu chủ nói mình là thuộc hạ của Vệ Tử Dương!

Y muốn van xin Phùng Uyển cùng đi bái kiến. Hai chữ bái kiến này có ý thuộc hạ ra mắt cấp trên.

Người đàn ông này, sau khi cảm thấy Ngũ điện hạ và Đại công chúa không đáng tin nữa, lại muốn gia nhập dưới trướng Vệ Tử Dương!

Trước đó không lâu y còn giọng nhắc tới Vệ Tử Dương với giọng khinh thường.

Phùng Uyển từ từ quay đầu lại, nàng nhìn Thanh Sơn đằng xa, như thấy được gương mặt tuấn tú như cười như không của Vệ Tử Dương hiện lên trước mắt. Nhẹ nhàng, nàng đáp: “Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Vệ Tử Dương Tức Giận

Edit: Alex

Beta: Loyal Pang

Vệ Tử Dương trở về.

Chàng trở về khiến người cả Đô thành mong đợi quá lâu. Chiến dịch này cũng chẳng hề thuận lợi, bất kể là số lượng quân địch tăng ngoài dự kiến hay lương thực, khí giới thiếu hụt cũng khiến triều Trần lâm vào hoàn cảnh tuyệt đối khôn cùng.

Nhưng mà bởi vì có Vệ Tử Dương nên tất cả mọi thứ liền có thể thay đổi. Vệ Tử Dương, người này hoàn toàn khác biệt với những danh tướng đương thời. Chàng ra trận vô cùng dũng cảm, hơn nữa luôn thay đổi liên tục như thể thiên binh hành mã.

Phía địch tuy rằng chuẩn bị đầy đủ nhưng không nghĩ đến gặp phải một đối thủ như Vệ Tử Dương vậy.

Khi Vệ Tử Dương tấn công xuất quỷ nhập thần, bố cục của quân địch lần lượt bị xáo trộn, rõ ràng đã bố trí tốt cạm bẫy nhưng bao giờ cũng bị phá hư bất ngờ.

Không tới ba tháng ngắn ngủi, Vệ Tử Dương đã làm rối loạn toàn bộ mưu toan của

quân địch khiến bọn chúng phải từng bước rút lui về sau. Cho đến hôm nay, thế lực hai bên ngang bằng nhau, cuộc chiến tiến vào trạng thái cầm cự.

Cuộc chiến đã cầm cự, tiền tuyến được lão tướng lão luyện trấn giữ mà Vệ Tử Dương, có lẽ sợ chàng lập quá nhiều công lao nên bệ hạ kiên quyết hạ lệnh triệu hồi chàng trở về.

Tuy là thế, Vệ Tử Dương bị thu hồi binh quyền cũng không còn giống chàng trước đây.

Thời đại này, không chỉ triều Trần mà gần như tất cả các quốc gia người Hồ dựng nên đều chú trọng đến quy tắc quân đội. Nói cách khác, một tướng lĩnh độc lập về binh quyền, hẳn có quyền nuôi riêng từ hai nghìn đến tám nghìn thân binh. Những thân binh này hoàn toàn thuộc dưới trướng vị tướng lĩnh kia. Ngay cả Hoàng Đế cũng chỉ có thể đề nghị chứ không có quyền chỉ huy bọn họ.

Lần này Vệ Tử Dương đại thắng, nghe nói nguyên nhân quan trọng nhất là thu phục được một bộ lạc người Hồ. Bộ lạc này có sáu nghìn tinh binh, người người vô cùng dũng mãnh. Không biết Vệ Tử Dương dùng biện pháp gì mà tất cả bọn họ đều tôn Vệ Tử Dương làm chủ, đối với chàng một mực cung kính, thề trung thành tận tụy.

Sáu nghìn tinh vệ này cộng thêm Vệ Tử Dương trong cuộc đại chiến đã chọn ra hai nghìn thân binh, tổng cộng là tám nghìn người hợp thành một đội Thiết Quân sắc bén không gì cản nổi. Hiện tại, tám nghìn Thiết Quân đó chính là sức mạnh của Vệ Tử Dương.

Có điều lần này trở về Đô Thành, Vệ Tử Dương không đưa toàn bộ họ về theo. Bên cạnh chàng chỉ có không tới hai trăm thân vệ.

Dù là ở trong trạch viện, lúc Vệ Tử Dương tiến vào Đô Thành, một số tiếng hoan hô, reo hò cũng rõ ràng làm lòng nàng xao động.

Phùng Uyển không ra ngoài nghênh đón, nàng chỉ đứng ở trong sân viện, chú ý lắng nghe tiếng cổ vũ và ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Trong Triệu phủ, ai ai cũng biết nàng đang lắng tai nghe động tĩnh của Vệ Tử Dương, cũng không có một ai dám tiến lên nói với nàng một câu. Bất tri bất giác, đám tỳ thiếp nhìn về phía ánh mắt nàng, thậm chí có một chút kính nể việc Vệ Tử Dương từng bước lớn mạnh, phu nhân nàng cũng nở mày nở mặt rồi.

Trời đã tối.

Phát Nhi chạy về phía Phùng Uyển nói: “Phu nhân, lang chủ nói không còn sớm nữa, người chuẩn bị thỏa đáng chưa?”

Phùng Uyển quay đầu lại, nói hồ hững: “Được rồi.”

Nàng quay người, đi đến chỗ đỗ xe ngựa. Khi nàng ngồi lên xe, Triệu Tuấn cũng bước đến. Y ngồi lên xe, nhìn sang Phùng Uyển, ra lệnh: “Đi thôi.”

“Vâng”

Xe ngựa chạy ra khỏi Triệu phủ.

Bóng đêm nhợt nhạt bao phủ lấy trời đất, ngược mắt trông đi, trong ngoài Đô Thành tựa như bao phủ một lớp sương khói. Đô Thành trong sương khói đều nhuốm vài phần cổ xưa sùng sững.

Xe ngựa không chạy về phía phủ đệ của Ngũ điện hạ, mà là chuyển qua đường tắt, đi vào một con đường lạ lẫm.

Thấy Phùng Uyển nhìn ra, Triệu Tuấn khẽ nói: “Bệ hạ mới ban thưởng một phủ đệ cho Vệ Tướng quân.”

Phùng Uyển ừ một tiếng.

Triệu Tuấn trầm mặc một hồi, nói: “Uyển Nương”

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn y.

Giữa hoàng hôn, Triệu Tuấn muốn nói lại thôi, một hồi lâu, y trầm giọng nói: “Vệ

tướng quân giờ đây cũng là Đại Tướng một phương, không thể tiếp tục hành động ngông cuồng như trước kia. Nếu có cơ hội, nàng hãy khuyên y đôi câu.”

Phùng Uyển hiểu ý của y, muốn ra về trung thành trước mặt Vệ Tử Dương. Có điều là không xác định được tính tình của của Vệ Tử Dương nên muốn nàng chu toàn một hai.

Phùng Uyển rù mắt, dịu dàng đáp: “Dạ”

Đến phủ đệ Vệ Tử Dương.

Hai chữ vàng Vệ Phủ khổng lồ trên cửa sắt cao lớn nguy nga, tỏa ra ánh sáng chói mắt trong bóng đêm. Ngoài cửa phủ dừng đầy xe ngựa, bởi vì xe quá nhiều nên gần như tắc nghẽn cả con đường.

Thấy Triệu Tuấn nhìn chằm chằm hai chữ Vệ phủ suy nghĩ xuất thần, Phùng Uyển ở bên cạnh gọi: “Phu chủ.”

Triệu Tuấn quay đầu lại.

Phùng Uyển nhìn hẩn, nghiêm túc nói: “Lúc này, trong Vệ phủ có rất nhiều quý nhân, phu chủ mừng tướng quân đại thắng là việc phải làm. Thiếp xuất hiện lúc này không thích hợp.” Phùng Uyển lại nói: “Không bằng, phu chủ cứ vào trước, ngày khác thiếp lại đến cầu kiến.”

Nói đến đây, Phùng Uyển trông thấy Triệu Tuấn hình như không vui, vội vàng giải thích: “Phu chủ, chàng xem xe ngựa xung quanh thì biết, các vị đại nhân đều không mang theo gia quyến.”

Nghe nàng nhắc nhở, Triệu Tuấn mới nhìn bốn phía. Quả nhiên, một chiếc xe ngựa dừng lại, người bước ra cũng là một trượng phu, đừng bảo là gia quyến, ngay cả tỳ nữ cũng không mang theo.

Triệu Tuấn nói: “Uyển Nương lo lắng rất đúng, vậy nàng trở về đi thôi.”

“Vâng.”

Sau khi Phùng Uyển hồi phủ, ngự phu vội vàng đến Vệ phủ lần nữa.

Đêm càng sâu thắm.

Phùng Uyển ngồi trong phòng ngủ, ngơ ngác nhìn trăng sáng bên ngoài đến thơ thẩn.

Không biết tại sao mới vừa nãy ở trước cửa Vệ Phủ, nhìn Vệ phủ phồn vinh chưa từng có, nàng đột nhiên có một loại cô đơn không nói nên lời. Bất kể nàng nỗ lực bao nhiêu, chờ đợi nàng vẫn là những tháng vắng lặng, những đêm tịch liêu.

Có lẽ, bất kể nụ cười của thiếu niên niên kia rực rỡ như thế nào, theo chàng từng bước huy hoàng, nàng cũng chỉ là một điểm yên lặng trong bóng tối.

Giờ bình rượu lên, Phùng Uyển tự rót ỉnh một chén rượu, nâng hai tay, vừa nhấp nhẹ vừa nhìn ánh trăng ngày càng tròn đến xuất thần.

Đồng hồ cát không ngừng chảy xuống, bốn phía càng ngày càng im ắng.

Dần dần, âm thanh ồn ào náo nhiệt cũng đi xa, đám tỳ thiếp cũng an tĩnh.

Ngửa đầu uống cạn chén rượu thứ ba, Phùng Uyển cuối đầu, phát hiện đêm nay cô liêu đến mức khiến người ta hoảng sợ.

Lúc này, kéo kẹt một tiếng, cửa phòng bị đẩy ra.

Phùng Uyển lắc đầu, giọng nói mang theo men say vang lên: “Phát Nhi à? Đi ra ngoài.”

Không có tiếng nói truyền đến.

Phùng Uyển gục lên bàn, có chút không nhẫn nại quát lên: “Bảo người đi ra ngoài, có nghe hay không?” Bóng đêm tuyệt đẹp, thời khắc tịch liêu, nàng cũng không kiên nhẫn diễn trò với kẻ từng phản bội nàng.

Vẫn không có người trả lời.

Phùng Uyển chống mặt, từ từ ngồi thẳng.

Nàng đưa tay qua, giờ bình rượu lên, rót ỉnh thêm một chén, có lẽ là men say bốc lên, tay nàng không ổn định, bình rượu trên tay không ngừng loạng choạng, khiến rượu đổ ra mấy phần.

Lúc này, một bàn tay lớn đón lấy.

Nó cầm lấy bình rượu, nhanh chóng rót vào chén rượu kia cho nàng. Đang lúc rót, không biết chủ nhân của bàn tay lớn đang suy nghĩ gì. Cuối cùng lại mặc rượu kia chảy tràn đầy đất.

Phùng Uyển quay đầu, nhẹ giọng trách cứ, “Ngươi làm sao vậy?”

Khi vừa quay đầu, nàng liền ngẩn ngơ.

Nàng ngạc nhiên, nhìn người trước mặt không dám tin, Phùng Uyển nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó, nàng đưa tay tự sờ trán mình, ừ, không sốt. Vì thế, nàng lại duỗi tay dụi hai mắt.

Lúc này, một tiếng nói khàn khàn quuyền rũ truyền đến, “Không cần ngạc nhiên.” Nói xong bốn chữ này, hần hừ nặng một tiếng, nói lạnh lùng cứng rắn như sắt: “Những người đó quá ồn, ta thật không nhịn được, lại nghĩ tới phụ nhân nàng thiếu ta một lời giải thích nên liền đến đây hỏi xem.”

Gần như vừa dứt lời, chàng đặt mạnh chén rượu xuống, sau đó chàng đưa tay phải, giữ chặt cằm của Phùng Uyển.

Năm ngón tay chàng giữ chặt, khiến Phùng Uyển phải ngửa mặt lên nhìn chàng, miệng há to thở dốc. Vệ Tử Dương nhìn nàng chăm chăm, hỏi lạnh lẽo: “Nghe nói nàng vừa sảy thai của Triệu Tuấn phải không? Không tệ, rất tốt. Lời ta đã nói chả là quái gì mà! Haha, cả đời Vệ Tử Dương ta, quả thật lần đầu tiên gặp phải một vị phụ nhân như nàng vậy.”

Giọng nói chàng lạnh như băng, bàn tay giữ cằm nàng cũng lạnh như thế, chỉ có mắt phượng hơi xéch kia có một lớp ẩm ướt long lanh. Ánh trăng quá mờ, chàng đứng ngược sáng, lớp ẩm ướt kia chưa kịp để Phùng Uyển hiểu đã biến mất trước mắt nàng.

Vệ Tử Dương lạnh lùng cứng rắn, giọng nói âm u: “Nàng biết không, năm năm tuổi, ta đích thân giết cha nuôi ta, mười bốn tuổi, ta bóp chết người bạn gần bó 2 năm cùng ta.”

Năm ngón tay chàng siết chặt, từ từ cúi đầu, khàn khàn nói: “Cha nuôi của ta từng nói, người đòi đều đáng hận, người đòi đều đáng giết! Ta từng tin tưởng sâu sắc. Sau khi gặp gỡ phụ nhân nàng, ta đã nghĩ có lẽ cha nuôi đã sai lầm.” Chàng khàn giọng cười nhẹ, tiếng nói vô cùng thê lương, “Nhưng đến nay ta đã hiểu, cha nuôi không sai, kẻ sai là ta. Thế gian này, không người nào mà không thể giết!”

Tiếng nói này lạnh đến thấu xương.

Đây là một loại đau đớn vì bị tổn thương, nổi uất hận do bị phản bội, nỗi đau khổ vì bị lãng quên.

Đây là một con sói cô độc trên thế gian, sau khi nó quen với việc cô độc và bị phản bội, gặp được một nơi khiến nó nhớ lại sự ấm áp, vậy mà đồng bọn cuối cùng phản bội, tấn công lại nó!

Tay của chàng vẫn còn siết chặt.

Phùng Uyển giật mình tỉnh lại, nàng nhanh chóng giữ tay chàng, vội vàng, nghiêm túc giải thích: “Không phải là như vậy, là ta giả vờ mang thai. Triệu Tuấn còn cho là ta mang thai con của chàng, còn giận đến muốn giết ta nữa kia!”

Giọng nói của nàng tuy gấp rút, nhưng vẫn dịu dàng như cũ.

Động tác Vệ Tử Dương cứng đờ.

Chàng không hề chớp mắt nhìn Phùng Uyển, lạnh lùng hỏi: “Nàng nói gì?”

Phùng Uyển nhìn thẳng vào mắt chàng, dịu dàng nói nghiêm túc: “Ta nói, ta mang thai là giả, sanh non cũng là giả nốt. Triệu Tuấn còn tưởng ta đã có mang thai con của chàng kia.”

“Triệu Tuấn còn tưởng rằng ta mang thai con của chàng kia.” – Lời này nhẹ nhàng và dịu dàng như gió xuân thổi vào tai Vệ Tử Dương.

Chàng ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn về phía bụng nàng.

Hần liền vươn tay sờ vào bụng nàng, vuốt ve, chàng vén váy nàng lên, muốn lần thêm một bước.

Hai tay Phùng Uyển vội vàng giữ tay chàng lại.

Dưới ánh trăng, gương mặt trần truồng của nàng trở nên đỏ bừng, đôi mắt đẹp dễ như sao, vừa thẹn vừa giận nhìn chăm chăm Vệ Tử Dương. Phùng Uyển tức giận quát khê: “Ta với Triệu Tuấn nửa năm qua không hề chung đụng. Chàng...” Phùng Uyển vừa buồn vừa giận, rất muốn mắng chàng rằng: Chàng đã là gì của ta, quân nhiều quá rồi đó, nhưng cuối cùng nàng không dám.

Nàng cắn môi, chứa đựng nước mắt, tủi thân, nhưng vẫn nghiêm túc giải thích: “Đại Công chúa lần át ta một cách quá đáng, ta sốt ruột muốn báo thù. Ta...” Trong lộn xộn, Phùng Uyển vẫn nói những kế hoạch và như những gì đã trải qua ngày hôm đó cho Vệ Tử Dương nghe.

Chỉ khi nàng nói xong, bàn tay Vệ Tử Dương đang siết trên cằm nàng mới hoàn toàn dỗi đi.

Chàng nhìn nàng chăm chăm, môi mấp máy, nhưng không thốt lên được lời nào.

Vệ Tử Dương nghiêng đầu, tai hơi ửng đỏ khả nghi. Hai tay thả lỏng sau lưng, nói lảm bảm: “Coi như nàng còn biết giữ phụ đạo!”

Ta giữ phụ đạo?

Phùng Uyển khóc không ra nước mắt, xem ra chàng đã nhận định, nàng cùng phu chủ của nàng thân mật, đó chính là không giữ phụ đạo!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Dạy Bảo

Đương lúc này, tiếng nói khê khàng của Phát Nhi truyền đến từ bên ngoài: “Phu nhân, phu nhân.”

Phùng Uyển đáp: “Chuyện gì?”

.... Phát Nhi cẩn thận hỏi: “Phu nhân, người nghe thấy tiếng gì không?”

Phùng Uyển nói thần nhiên: “Không có.” Nói ra hai chữ này, nàng vội vàng nhìn về phía Vệ Tử Dương, thấy chàng khoanh hai tay, vẻ mặt hơi khó chịu, dường như chẳng hề nghĩ đến giờ phút này chàng đang ở trong nhà người ta và còn hẹn hò với vợ của người ta vậy.

Phùng Uyển vội vàng nhích đến gần chàng một chút, nhưng miệng thì nói với ra ngoài với Phát Nhi: “Người lui xuống đi.”

Phát Nhi vâng một tiếng.

Lắng nghe tiếng bước chân ả từ từ rời đi. Không cần nghĩ Phùng Uyển cũng cảm giác được Phát Nhi vẫn còn nhìn về phía bên này và còn nghi ngờ nữa.

Đương lúc này, Vệ Tử Dương ở bên cạnh chau mày lại, miệng hơi hé ra muốn nói.

Phùng Uyển tựa vào cạnh chàng đã sớm hoảng hốt, vội vàng đưa tay ra, che lại miệng của chàng.

Nàng ngửa đầu nhìn Vệ Tử Dương, trong mắt đẹp tựa ánh sao đều là hờn trách. Dưới ánh trăng, khuôn mặt nàng trắng như sứ hơi ánh lên một lớp chói sáng. Trong đôi mắt thăm thẳm thần bí có ánh sáng long lanh khiến lòng người rạo rực. Ngay cả đôi môi tái nhợt kia dưới trăng cũng tròn bóng gấp bội.

Vệ Tử Dương bị nàng che miệng lại vốn khó chịu, nhưng nhìn vào khuôn mặt nàng dưới trăng, sự khó chịu kia cũng nhanh chóng tan đi.

Chàng cúi đầu nhìn nàng, cũng không đợi Phùng Uyển kịp phản ứng, Vệ Tử Dương đã nhanh chóng đưa tay giữ lấy người nàng, sau đó chàng cúi đầu xuống, đặt môi lên môi nàng!

Chàng làm hành động này không hề nghĩ ngợi, giống như là theo bản năng.

Nhưng ngay khi tay của chàng đặt lên cằm Phùng Uyển. Phùng Uyển lập tức cảm thấy không ổn. Nàng vội nghiêng đầu, cho nên chàng vừa hôn đến chỉ chạm vào được khóe môi nàng.

Thấy không hôn trúng, Vệ Tử Dương nhíu mày lại, khê giọng ra lệnh: “Quay lại đây!”

Chàng không lên tiếng thì thôi, lúc này vừa cất lời thì mặt Phùng Uyển đỏ bừng cả lên. Cảm giác được môi chàng ấm áp, nàng lại nghiêng sang một bên, nói âm ỉ: “Không được!”

Hai chữ vừa thốt ra, trong lúc bất chợt, trên mặt đau đớn! Cũng là Vệ Tử Dương há miệng ra, cắn một cái thật đau lên khóe môi của nàng. Môi dưới Phùng Uyển hơi sưng, lúc chàng vừa cắn lên, chỉ ngậm được môi trên đang cong cong!

Không nghĩ đến chàng không nói hai lời đã cắn ngay, Phùng Uyển vừa tức vừa vội lại vừa thẹn. Dấu răng lần trước nàng phải mất rất nhiều công sức mới nói cho qua được, bây giờ trên khóe môi lại thêm một dấu răng nữa, nàng cũng không còn gì để nói được.

Thẹn đến đỏ mặt, nàng liếc chàng, đưa tay đẩy lồng ngực chàng, oán giận kêu lên: “Buông ra.” Bởi vì môi bị cắn, nên khi nói ra có phần nhẹ nhàng, giống như đang làm nũng.

Mắt phượng của Vệ Tử Dương híp lại, trong đôi mắt đỏ khê gợn ý cười, chàng đáp mơ hồ: “Không buông!”

Phùng Uyển xấu hổ vô cùng, “Chàng như vậy ta sẽ không có cách nào gặp chàng nữa!”

Vệ Tử Dương cười đến mắt phượng thành trăng non, lộ ra vài phần ngây thơ và buồn bực, “Nàng xảo trá có rất nhiều cách.”

Tiếng của hai người đều mơ hồ, hơi thở ẩm ướt nóng bỏng đều phả lên mặt đối phương theo mỗi câu nói ra. Đây là một loại hơi thở ám áp khiến người ta lòng dạ rối bời. Tuy Phùng Uyển đã sống hai kiếp nhưng chưa từng trải qua chuyện này, nhất thời ngượng đến cả ngón chân cũng đỏ lên. Trong mắt lại ngân ngấn nước, chỉ thiếu chút là khóc ra thành tiếng.

Từ lúc Vệ Tử Dương biết nàng đến nay, cảm giác rằng phụ nhân này trấn định đến mức kiên cường, dù có thất thố cũng mau chóng khôi phục bình thường. Chàng nào đã từng thấy dáng vẻ này của nàng, cảm thấy trước mắt sáng chói, phụ nhân vốn mang vẻ thủy mị tâm thường lại xinh đẹp đến mức khiến người ta không muốn dời mắt.

Chàng cong hai mắt lên, càng ngậm lấy môi nàng không buông. Trong lúc vô tình, hai tay đã ôm lấy eo nàng.

Đương lúc này, lại có một loạt tiếng bước chân vang lên.

Trong nháy mắt tiếng nói Vũ nương vang lên từ bên ngoài: “Phu nhân có ở đây không?”

Tuy tiếng nói cung kính nhưng lại lộ ra vẻ sắc bén. Phùng Uyển hoảng hốt, nàng vội đẩy lồng ngực Vệ Tử Dương, khe khẽ van xin: “Chàng đi trước đi được không?” Nàng nước mắt lưng tròng nhìn chàng, dịu dàng ngoan ngoãn xin chàng: “Mấy ngày nữa ta đến gặp chàng, được không?”

Trong tiếng nói êm ái lại chân thật lộ ra một sự mờ ám nào đó.

Vệ Tử Dương vui vẻ buông nàng ra: “Được.” Nghiêng đầu thưởng thức dáng vẻ lo lắng của Phùng Uyển một lát, Vệ Tử Dương suy nghĩ một chút, cảm giác chuyện mình muốn biết nhất đã biết được. Chỉ sợ là trong phủ cũng không thiếu người đang chờ đợi mình, không thể trì hoãn được nữa. Lập tức nhếch môi cười một tiếng, đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Lúc này, tiếng của Vũ nương lại vang lên lần nữa: “Phu nhân, phu nhân.”

Phùng Uyển khép cửa sổ lại, lại nói thân nhiên: “Không còn sớm nữa, có chuyện gì ngày mai hẳn nói.”

Trong chần chừ, Vũ nương nói kiên trì: “Nhưng mà phu nhân, thiếp không nghĩ...” Không đợi ả nói xong, Phùng Uyển quát lên lạnh lùng: “Trễ rồi, có gì thì mai hẳn nói.”

Một hồi lâu, Vũ nương mới khê khàng đáp vâng một tiếng, quay người rời đi.

Ả vừa đi, Phùng Uyển nằm lại trên giường, vừa muốn ngủ vừa lấy tay liên tiếp lau khoe môi, chỉ hi vọng cố gắng như vậy thì sáng mai khi tỉnh lại dấu răng sẽ biến mất.

Trong khi Phùng Uyển kiên trì không ngừng lau môi, canh giờ trôi qua từng chút từng chút. Nàng nghe được tiếng Triệu Tuấn trở về, cũng nghe thấy Phát nhi khê gọi.

Trong thoáng chốc một đêm đã trôi qua.

Ngày hôm sau vừa tỉnh dậy, Phùng Uyển đã trèo xuống giường, cầm lấy gương đồng soi mặt, cuối cùng dấu răng đã biến mất.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói cẩn thận của Phát nhi: “Phu nhân đã tỉnh rồi ạ?”

“Ừ, người vào đi.”

“Vâng.”

Phát nhi bung khăn và nước nóng, cúi đầu đi vào. Đi đến bên cạnh Phùng Uyển, ả vừa cầm khăn, vừa bắt giác quan sát Phùng Uyển.

Trong lúc ả quan sát tỉ mỉ, Phùng Uyển liếc một cái. Chống lại ánh mắt lạnh lùng của nàng, Phát nhi cả kinh, vội vàng cúi đầu xuống.

Sau khi Phùng Uyển được ả hầu hạ rửa mặt, mặc ngoại bào vào đi ra khỏi phòng.

Lúc này Phát nhi còn cúi đầu, nhắm mắt đi theo sát nàng.

Phùng Uyển biết, tiếng động tới qua trong phòng khẳng định Phát nhi đã nổi lên lòng nghi ngờ. Nhưng vậy thì sao?

Trong sân, Triệu Tuấn đang chấp tay đi tới đi lui, nghe thấy tiếng bước chân, y vội vàng ngẩng đầu lên.

Thấy là Phùng Uyển, vẻ mặt y phức tạp lại ngẩn ngơ, cuối cùng vẫn vẫy tay nói: “Uyển nương, đến đây một chút.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, cất bước đi đến trước người hân.

Triệu Tuấn nói như lầm bầm: “Tối hôm qua không gặp được Vệ Tử Dương, đợi cả buổi trời y vẫn không hề xuất hiện.” Nhíu mày lại, y nói bằng giọng điệu nói không nên lời: “Dù sao cũng là thiếu niên lang, làm việc quả thật kiêu ngạo. Nhiều người chờ đợi một mình y như vậy, thế nhưng y lại chẳng thèm để ý đến.”

Nói đến đây, Triệu Tuấn thở dài một tiếng, từ từ nói: “Người như y làm việc cũng quá bốc đồng.” Lần này, trong giọng nói của y có sự thất vọng.

Trong mắt Triệu Tuấn, Vệ Tử Dương làm việc kiêu ngạo bốc đồng vô cùng. Dù cho chàng có bản lĩnh tài ba, cũng chỉ là một triều thần cô độc, thật sự không phải là đối tượng tốt để nương tựa.

Trách sao trên mặt y là có vẻ hoang mang, vốn là kế hoạch tốt lại xảy ra biến cố, Triệu Tuấn không biết phải dựa vào ai.

Phùng Uyển đáp khẽ một tiếng.

Thái độ cho có lệ này của nàng khiến đôi lông mày Triệu Tuấn dựng đứng lên.

Đương lúc này thì Vũ nương được Diễm nhi dìu bước đến, nhìn thấy hai người, ả khẽ nhún chào, nói ngọt ngào: “Tham kiến phu chủ, phu nhân.”

Rũ mắt, Vũ nương nói khẽ: “Vũ nương có một chuyện muốn bẩm với phu nhân.”

Phùng Uyển hỏi: “Chuyện gì?”

Vũ nương nói nhỏ nhẹ: “Tối hôm qua, lúc phu nhân và phu chủ không có ở phủ, tứ cô tử trong cung phái người đến tìm thiếp. Người hỏi chuyện thiếp sảy thai, Văn đại phu có chẩn mạch cho thiếp. Sau khi thiếp nói ra tình hình thực tế, tứ cô tử có vẻ rất ngạc nhiên. Sau đó thiếp về suy nghĩ lại, cảm thấy chuyện này không ổn nên muốn nói với phu nhân. Nhưng mà lúc đó phu nhân đang ngủ trong phòng, cũng không biết là nói chuyện với ai, cũng không có lòng dạ để ý đến Vũ nương.”

Lời này của Vũ nương tuy nói nhẹ nhàng êm ái, nhưng trong lời nói lại có hàm ý riêng.

Phùng Uyển nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Triệu Tuấn.

Giờ phút này, Triệu Tuấn đang cúi đầu nhíu mày, từ vẻ mặt của y cho thấy y cũng không biết rõ chuyện lần này. Có điều, y không ngạc nhiên.

Phùng Uyển cười nhạt một tiếng.

Nàng lẳng lặng nhìn về phía Vũ nương, nói thân nhiên với vẻ mặt ả đang lộ vẻ đắc ý: “Ta biết rồi.” Giọng nói lạnh lùng, Phùng Uyển quát khẽ, “Người có thể lui xuống.”

Vũ nương tròn to mắt ngạc nhiên, ả nhìn Phùng Uyển, nhất thời không hiểu rõ. Bỗng nghe thấy lời nói như vậy, tại sao Phùng Uyển không sợ hãi chứ?

Đương lúc này, tiếng nói lạnh nhạt của Triệu Tuấn vang lên, “Tối hôm qua Uyển nương nói chuyện với ai trong phòng ngủ? Phát nhĩ sao?”

Không đợi Phùng Uyển lên tiếng, Vũ nương vội nói: “Không phải, hình như là tiếng của đàn ông.”

Tiếng của đàn ông?

Khuôn mặt anh tuấn lịch sự của Triệu Tuấn xanh mét trong nháy mắt, y vội vàng quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển.

Phùng Uyển đang lạnh lùng nhìn Vũ nương, nàng sầm mặt, khẽ giọng quát lên: “Vũ nương, người nói lời này có chứng cứ không?” Không sai, tối hôm qua người đến phòng nàng là đàn ông. Nhưng vậy thì sao? Vũ nương chỉ là một thiếp thất thất thế còn con, chưa từng bắt gian tại trẫm, vậy mà dám chọc chuyện này ra. Xem ra là bình thường mình ôn hòa và dễ dãi quá rồi, khiến trong mắt nàng ta không biết sợ nữa.

Cần rờ chỉ trích danh tiết chủ mẫu như vậy, vào trường hợp nào cũng là thiếu dạy bảo. Dù cho kiếp trước nàng cũng sẽ không nhượng bộ.

Phùng Uyển quát lên lạnh lẽo: “Gọi người làm chứng cho người ra, ta rất muốn hỏi xem!”

Giọng nói của nàng không nhỏ, chẳng những không nhỏ còn vang dội mạnh mẽ.

Triệu phủ chỉ có bao nhiêu người, lời này Phùng Uyển vừa thốt ra, đám người Phát nhĩ đứng cách đó không xa cũng nghe hiểu được. Các ả đồng loạt cúi xuống, lui về phía sau.

Vũ nương hất cằm, gào to lên: “Tự người không tuân thủ phụ đạo, còn trách ta?” Nói đến đây, ả quay đầu lại há miệng muốn kêu.

Ả nhìn người nào thì người nấy đều núp trong góc. Gần như là ả nhìn về phía nào, thì người nơi đó sẽ biến mất, hoàn toàn không đợi ả cất tiếng.

Đương lúc này, Phùng Uyển đi lên một bước.

Tay phải nàng giơ lên, bóp một tiếng, một tiếng bặt tai lạnh lạnh vang lên. Cái tát này vô cùng mạnh, Vũ nương mới vừa bị sảy thai xong, thể chất vốn yếu ớt, lại phải chịu một tát này của nàng. Ầ lập tức bị Phùng Uyển tát lao đảo về sau một bước, vất vả lắm mới đứng vững, nửa bên mặt đã vừa sưng vừa xanh.

“Ngươi!” Vũ nương vội bưng mặt, trong mắt ngấn nước trợn trừng Phùng Uyển. Lúc này Phùng Uyển tái mặt bước về phía ả.

Vũ nương hét to: “Ngươi muốn làm gì?” Thấy Phùng Uyển không chịu bỏ qua, ả vội vàng kêu gào với Triệu Tuấn: “Phu chủ cứu thiếp! Phu chủ, thiếp nói là sự thật, thiếp nghe thấy rõ ràng!”

Lại một cái nữa, tiếng nàng ta vừa thốt ra, bóp một tiếng, Phùng Uyển lại ột cái tát thật hung hăng vào má phải của nàng ta. Sau khi bị đánh Vũ nương chao đảo về phía sau một cái, ngã trên mặt đất, Phùng Uyển cất cao giọng quát lên: “Người đâu, nhốt tiện phụ gây điều tiếng thị phi, hủy thanh danh của ta giam vào phòng chứa củi.”

Lần này, tiếng nói Phùng Uyển vừa ra lệnh thì Triệu Tuấn lên tiếng, y trầm giọng nói: “Được rồi.”

Anh phát tay, “Diễm nhi đi chủ tử ngươi vào phòng nghỉ ngơi đi.”

Sau đó, y quay về phía Phùng Uyển, về mặt phức tạp nhìn Phùng Uyển chăm chăm. Môi mòng khẽ mấp máy, một hồi lâu y mới nói khẽ: “Uyển nương, nàng đừng giận, trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nói xong lời này, y quay người rời đi.

Vừa ngồi vào thư phòng thì Triệu Tuấn quát khẽ: “Lặng lẽ kêu Phát nhi đến đây.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát, Phát nhi đã đến.

Nhìn Phát nhi có vẻ trung thực cúi đầu, hai tay nắm chặt trong tay áo, Triệu Tuấn nghiêm mặt gắng hỏi: “Lời của Vũ nương có thật không? Tối hôm qua có đàn ông vào phòng phu nhân à?”

Gần như tiếng y vừa thốt ra, Phát nhi đã quỳ phịch xuống. Ầ rung giọng nói: “Nô tỳ không biết, nô tỳ không nghe thấy. Khi đó Mi chủ tử đang kêu nô tỳ đi nấu thuốc bồi bổ thân thể cho nàng ta.” Ầ vốn định nói thẳng là không nghe được. Nhưng nghĩ lại, nếu như tiếp theo có chuyện gì xảy ra, chẳng phải ả sẽ trở thành đồng lõa với phu nhân trong mắt lang chủ hay sao? Không được, phải chờ ả ỉn đường lui.

Triệu Tuấn mất kiên nhẫn quát lên: “Ngươi là tỳ nữ thân cận của phu nhân, ngươi không biết sự việc này hay sao?”

Phát nhi vội nói: “Nô tỳ thật sự không biết. Xưa nay phu nhân thích yên tĩnh, cũng không sai bảo nô tỳ. Hơn nữa người trong phủ lại ít, nô tỳ bận bịu cũng quên mất phu nhân.”

Triệu Tuấn sầm mặt, một hồi lâu mới lên tiếng: “Đứng lên đi.”

“Vâng.”

Y phát tay, “Ra ngoài đi.”

“Vâng.”

“Khoan đã, nếu phu nhân hỏi đến, ngươi biết trả lời thế nào rồi chứ?”

“Nô tỳ biết, nô tỳ chưa từng gặp lang chủ.”

“Lui ra đi.”

Đôi mắt nhìn bóng dáng Phát Nhi rời đi, Triệu Tuấn còn trầm ngâm.

Vũ nương gả cho y đã lâu, y cũng coi như hiểu rõ.

Phu nhân kia tuy không thông minh, cũng không phải người có tính tình vu oan giá họa cho người khác.

Nàng ta nói trong phòng Phùng Uyển có tiếng đàn ông, lẽ nào là nàng ta nghe lầm ư? Hay là nói bọn Tăng lão thúc lên lút vào phủ, bí mật nói chuyện với nàng sao?

Triệu Tuấn cũng hiểu rõ Phùng Uyển. Thê tử của y, ngoại trừ Vệ Tử Dương ra thì chưa từng qua lại thân thiết với người đàn ông thứ hai nào. Có thể coi như đập vỡ đầu y, y cũng sẽ không nghĩ đến Vệ Tử Dương chạy đến phủ mình hẹn hò với thê tử của y.

..... Điều này cần thiết hay sao? Với địa vị thanh thế hôm nay của Vệ Tử Dương, y chỉ cần mở lời, mỹ nhân của quan lại đưa đến còn xinh đẹp thua

Uyển nương hay sao? Hơn nữa, dù nói thế nào, Uyển nương cũng là một phụ nhân đã có chồng.

Y tin tưởng, nếu như Uyển nương chủ động dâng đến cửa, Vệ Tử Dương muốn nàng là chuyện đương nhiên. Phụ nữ dâng đến cửa có người đàn ông nào mà muốn để phí chứ? Mà Vệ Tử Dương chủ động đến đây hẹn hò với nàng, vậy thì là chuyện không thể tưởng tượng được rồi.

Nghĩ một lát, Triệu Tuấn nghĩ thầm: Hơn phân nửa là Vũ nương nghe lầm rồi.

Vừa nghĩ như vậy thì y dần xuống tâm sự.

Đương lúc này, bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân. Chỉ chốc lát, một người hầu nói bên ngoài: “Lang chủ, Phùng mỹ nhân phái người đến. Người muốn lang chủ và phu nhân vào cung gặp nàng.”

Triệu Tuấn đứng lên, y đáp một tiếng: “Đi báo với phu nhân, bảo nàng lập tức thay y phục, đừng để Phùng mỹ nhân đợi lâu.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Sao Nàng Có Thể Không Sợ?

Nghe mệnh lệnh của Triệu Tuấn, Phùng Uyển cười cười, dịu dàng đáp: “Ừ, chuyển lời với phu chủ, xin chàng chờ một chút.”

Trong giọng nói của nàng, không hề có chút sợ hãi hay bất an nào, đám người Vũ Nương vốn đang lắng tai nghe, cũng không khỏi nghi ngờ chau mày.

Phùng Uyển cũng không chuẩn bị gì lâu, chỉ một lát sau, nàng đã khoác lên người một bộ ngoại bào màu lam nhạt, duyên dáng thướt tha đứng trong sân.

Nhìn động tác lưu loát, thần thái tự nhiên của nàng, Triệu Tuấn cũng nghi ngờ nhìn nàng chăm chăm.

Đón lấy ánh mắt nghi ngờ của Triệu Tuấn, Phùng Uyển mỉm cười nói: “Phu chủ, chúng ta đi thôi.”

Một hồi lâu, Triệu Tuấn mới đáp: “Vâng đi thôi.”

Hai vợ chồng một trước một sau lên xe ngựa, cho đến khi chiếc xe ngựa kia và chiếc xe ngựa cung tỳ ra khỏi cử phủ, Vũ Nương vẫn cứ đưa mắt trông theo. Một lúc sau, nàng ta thu lại ánh mắt, thầm nói: “Quái lạ thật, nàng ta không sợ sao?”

Trong xe ngựa, Phùng Uyển mặt mày bình tĩnh, yên tĩnh tao nhã ngồi trên tháp. Triệu Tuấn ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn lướt qua nàng một cái.

Trong thâm thoát, xe ngựa đã tiến vào cửa cung, sau đó dừng lại.

“Xuống đi.” Triệu Tuấn nhảy xuống xe ngựa trước, cũng không quay đầu lại, cứ thế bước đi.

Phùng Uyển vội vàng đuổi theo.

Không cần bọn cung tỳ dẫn đường đi đến viện của Phùng Vân, họ đều đã quá quen thuộc.... Dưới sự trị vì của người Hồ, phép tắc rất hỗn loạn, Phùng Mỹ nhân triệu người thân của mình vào cung, cũng chỉ xin chỉ thị của phía trên. Cùng nhau đi vào cung mà cũng chẳng hề có ai nhìn họ bằng đôi mắt dị nghị.

Chỉ một lát sau thì hai người đã đến viện của Phùng Vân.

Dưới ánh nhìn của hai vị mỹ nhân khác, họ được cung tỳ dẫn vào một gian phòng lớn.

Gian phòng này xà cao tường rộng, hơi âm u, người ngồi trên tháp chủ trong không gian âm u này có loại khí thế uy nghiêm bức người.

Người đang ngồi trên tháp chủ là mỹ nhân tóc búi buông lơi, trang phục hoa lệ chói mắt, đương nhiên chính là Phùng Vân.

Ả không nhìn về phía Triệu Tuấn đi đằng trước, mà nhìn chăm chăm vào Phùng Uyển đang theo sau y, dáng vẻ nhàn nhã như đi dạo.

Nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng Phùng Vân nhếch lên, sau khi lộ ra nụ cười nhạt, ả nói ôn hòa: “Ngồi đi.” Trần nhà quá cao rộng, khiến mỗi chữ ả nói ra, đều vang vọng mấy lần trong không trung. Không biết vì sao, điều này lại khiến khí thế của Phùng Vân càng thêm bức người.

Triệu Tuấn khách sáo đáp một tiếng, ngồi xuống trên tháp. Không đợi Phùng Vân lại mở miệng, Phùng Uyển đã lẳng lặng ngồi xuống sau người y.

Cung tỷ đi đến, dâng lên trà rượu cho hai người.

Lư hương được đốt lên, khiến bốn phía đều ẩm áp thơm ngát.

Lúc này đã vào thu, ngày khá mát mẻ, Phùng Uyển nhận lấy chén rượu ấm, ủ trong lòng bàn tay. Phùng Vân cũng chỉ nhằm chăm chăm Phùng Uyển, ả chậm rãi nhếch môi nở nụ cười nhạt, miệng lại nói với Triệu Tuấn: “Người Đồ Thành giờ đây đều vô cùng khó khăn, bản thân đại tỷ phu sắc mặt cũng thật không tốt, nhưng lúc này nhìn thấy phong thái đại tỷ tỷ càng lúc càng hơn người, không biết là vì sao?”

Triệu Tuấn nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, lời này của Phùng Vân, khiến y bất giác nghĩ đến Vệ Tử Dưong. Nghĩ đến những lời Vũ Nương vừa nói, rằng tối qua trong phòng Uyển Nương có tiếng đàn ông. Y không kiềm được cảm thấy, những lời này của tứ cô tử, ý là nói Uyển Nương được đàn ông làm điệu, khí sắc tươi đẹp.

Chỉ một lát sau, y liền nặn ra một nụ cười, trả lời: “Mặc dù nhiều kẻ nghèo khổ, nhưng trong phủ chúng ta, cũng nhờ có sự giúp đỡ của tứ cô tử, mới không lo cơm áo.” Y vãi chào với Phùng Vân, cảm kích nói: “Vốn đã muốn cảm tạ tứ cô tử rồi.”

“Không vội.” Phùng Vân cười cười, mắt cũng chưa từng rời khỏi Phùng Uyển, chậm rãi nở nụ cười rạng rỡ: “Lần trước đại tỷ tỷ gặp ta, miệng lưỡi còn sắc bén lắm mà, lúc này sao yên lặng như vậy?”

Ả lấy tay áo che miệng, cười trộm nói: “Chẳng lẽ, bởi vì chuyện sảy thai khiến đại tỷ tỷ đến giờ vẫn còn buồn?”

Ả nhắc đến chuyện sảy thai.

Trong nháy mắt, Triệu Tuấn cúi đầu, mà ánh mắt Phùng Vân nhìn Phùng Uyển, lại sáng quắc như dao!

Phùng Uyển rũ mắt, dịu dàng khẽ thở dài nói: “Đúng vậy, chờ hai năm mới có một đứa con, kết quả lại không có.”

Đúng là Phùng Vân chờ những lời này của nàng.

Lông mày ả lập tức nhíu lên, mang theo ý cười nói: “Ồ, sao ta lại nghe Văn đại phu nói, y ở trong Triệu phủ cũng chỉ chăn mạch ột vị phu nhân mà thôi? Không may, Vũ Nương trong phủ tỷ nói với ta, Văn đại phu đã bắt mạch cho nàng ta.”

Ả tỏ vẻ không rõ: “Chẳng lẽ Văn đại phu nói nhầm, y vốn chẩn mạch cho tận hai phụ nhân sảy thai ở Triệu phủ, chứ không phải chẩn mạch ỏi Vũ Nương?”

Âm thanh vang dội trong phòng, lúc ả nói chuyện không hề có ý che giấu. Trong một lúc, từng lời từng lời của Phùng Vân đều vang vọng trong không trung, khiến người ta bất an vô cùng —— Tuy trong phòng không có cung tỷ, nhưng tiếng vang như vậy, khó đoán người bên ngoài có nghe được hay không.

Vốn người đang cực kì bất an phải là Phùng Uyển, nhưng bất kể Phùng Vân nhìn thế nào, sắc mặt nàng vẫn thản nhiên, nở nụ cười nhạt, tự tại vô cùng.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng thờ ơ trả lời: “Chắc là y hồ đồ, nhớ lầm rồi.” Nói tới đây, Phùng Uyển ngẩng đầu, nàng dịu dàng nói: “Phùng Mỹ nhân nếu không tin ta, chỉ bằng gọi Văn đại phu đến đây, để thiếp thân hỏi ngay tại chỗ!”

Nàng thật to gan!

Vậy mà nàng dám nói thẳng là muốn đối chất với Văn đại phu!

Không chỉ Phùng Vân, ngay cả Triệu Tuấn cũng quay ngoắt đầu lại, không dám tin nhìn Phùng Uyển. Y thật không biết, tự tin của nàng từ đâu mà có. Rõ ràng, Văn đại phu này chỉ chẩn mạch ỏi Vũ Nương. Rõ ràng, Uyển Nương cũng nói, nàng chưa từng mang thai, sảy thai cũng chỉ là chuyện để vu cáo Đại công chúa thôi mà!

Phùng Vân há hốc mồm, ả nhìn sang vẻ mặt ngạc nhiên của Triệu Tuấn, trong lòng càng hiểu rõ hơn mấy phần.

Ả cười khẩy nói ngay lập tức: “Đại tỷ tỷ thật to gan!”

Âm thanh sắc bén, tỏ rõ vẻ chê cười.

Phùng Uyển rũ mắt, vẫn dịu dàng nhã nhặn ngồi đó, giống như không hề nghe thấy sự giễu cợt của Phùng Vân.

Phùng Vân thấy nàng như thế thì tức giận vô cùng. Nụ cười ả trầm xuống, liền quát lên: “Tốt, đại tỷ tỷ cũng không sợ, ta sợ gì chứ? Vậy cho gọi Văn đại phu đi.”

Nói tới đây, ả đứng lên, giọng nói tỏ vẻ muốn kêu người.

Đúng lúc này, Triệu Tuấn đột nhiên đứng lên, y vội vàng kêu lại: “Tứ cô tử không được!” Sau khi vội vàng kêu lên, vẻ mặt y đau khổ cầu xin: “Đây là chuyện nhà, sao có thể xem là thật? Tứ cô tử bớt giận.”

Gần như là ngay lúc y vừa mở miệng ngăn trở, Phùng Vân cũng được, bản thân y cũng thế, đều đột nhiên hiểu ra: tự tin của Phùng Uyển chính là ở đây!

Nàng biết, y không dám để Phùng Vân gọi Văn đại phu đến đối chất! Y không dám lại vạch lại câu chuyện đã qua này nữa. Dù sao, làm vậy vừa không được lòng Đại công chúa, lại còn có thể tự đẩy mình vào đường cùng.

Đột nhiên, Triệu Tuấn hiểu, thì ra Uyển Nương luôn nghĩ thế!

Khi Triệu Tuấn quay đầu trừng mắt nhìn Phùng Uyển, tiếng cười thanh thúy của Phùng Vân truyền đến, ả nói: “Tốt, tốt! Hay có một Phùng thị A Uyển, thì ra, người đã sớm tính đến chuyện phu chủ của người tiết lộ chuyện này cho ta, người cũng đã sớm tính đến, chúng ta sợ ném chuột vỡ đồ!”

Trong tiếng vỗ tay bôm bốp, Phùng Vân không nhìn được đánh giá Phùng Uyển, nét mặt nàng không hề tỏ chút sợ hãi nào.

Cho đến nay, ả biết vị đại tỷ này của mình đáng vẻ xuất chúng, cũng biết tính tình nàng ôn hòa hiền hậu. Nhưng ả không ngờ, những thứ kia cũng không phải ưu điểm của vị đại tỷ này của ả, mà ưu điểm lớn nhất của nàng, chính tính toán tinh thông!

Nàng là một người vô cùng biết tính toán!

Lúc này, Phùng Vân quả thật không nghĩ, bởi vì tràng pháo tay lạnh lạnh này của ả mà ả lại cảm giác được lưng ả hơi ớn lạnh.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm Phùng Uyển.

Cũng đến giờ y mới hiểu được, tại sao Phùng Uyển lại bình thản ung dung như thế.

Nàng đã dự tính từ lúc nào?

Nhìn vẻ mặt phức tạp của hai người, ánh mắt Phùng Uyển vẫn bình tĩnh, nhã nhặn lịch sự, yên lặng ngồi đó.

Ngay từ lúc Vũ Nương nói rằng Phùng Vân hoài nghi chuyện nàng sảy thai ngay trước mặt nàng và Triệu Tuấn, thì nàng đã chú ý đến nét mặt của Triệu Tuấn không hề có vẻ khiếp sợ.

Khi đó nàng liền biết, không có lời của y, Phùng Vân cũng được, Vũ Nương cũng được, không ai dám nhắc đến chuyện này.

Y chỉ là bị nàng uy hiếp mà không cam lòng, muốn tìm cơ hội trả đũa, thậm chí, muốn thông qua miệng của Phùng Vân, muốn nàng thỏa hiệp mấy phần, thối lui mấy bước mà thôi.

Yên lặng một lúc, giọng nói êm ái của Phùng Uyển liền truyền đến “Nếu A Vân không có chuyện gì nữa, ta muốn ra về.”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mà tự nhiên cứ như không hề coi Phùng Vân ra gì.

Tay Phùng Vân đang đặt trên tháp liền nắm chặt, ả cười lạnh: “Đại tỷ tỷ thật không biết sợ là gì. Xem ra tỷ quả thật đã nghĩ, ta sẽ bao che cho tỷ giống như đại tỷ phu ả!”

Ả cao giọng, quát lên: “Tại sao ta phải che chở tỷ chứ?”

Lúc này Phùng Vân giận vô cùng, sắc mặt cũng tím lại.

Triệu Tuấn kinh hãi, y vội vàng đứng lên, muốn nói gì đó, vừa tức tối trừng mắt nhìn Phùng Vân, ánh mắt cảnh cáo nhưng lại không dám mở miệng.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn ả.

Ngoài cửa sổ, một tia nắng cuốn lấy mấy hạt bụi trong không khí, chiếu vào trên mặt Phùng Uyển, khiến cho đôi mắt nàng lộ ra vẻ lạnh lùng dưới mấy hạt bụi ấy.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn Phùng Vân, thản nhiên nói: “Nếu không phải ngày đó A Vân người giết dây Đại công chúa tát ta, đúng lúc bị Tướng quốc nhìn thấy, ta và Đại công chúa cũng sẽ không gây thù chuốc oán với nhau.”

Nàng nói những lời này cũng không cần Triệu Tuấn cảm kích, y thầm giật mình, nàng lẳng lặng nói: “Cho nên, ta cũng chưa bao giờ trông cậy việc A Vân người có thể che chở ta. Lúc này, nếu A Vân nghĩ muốn làm lớn chuyện, thì cứ tự nhiên.”

Khoe miệng nàng khẽ nhếch, nhẹ nhàng nói thương hại: “Chỉ là A Vân à, người biết chuyện này hơi trễ rồi. Lúc này người muốn làm lớn chuyện, ai tin lời người chứ? Thân thể ta và Vũ Nương đều đã bình phục, lúc này Văn đại phu cũng chẳng cách nào bắt mạch để biết được nữa. Y không thể phán đoán, phu chủ của ta, còn có thiếp thất Vũ Nương trong phủ ta, càng không đứng về phía người, đúng là tự đào hố chôn mình.”

Phùng Uyển dùng giọng nói nhẹ nhàng, nhàn nhã nói ra đạo lý này.

Trong nháy mắt, sắc mặt Phùng Vân tái xanh.

Ả rõ ràng nhìn thấy trong mắt Phùng Uyển tràn đầy coi thường và giễu cợt.

Ả biết rất rõ, Phùng Uyển nói đúng. Lúc này dù mình có nói thế nào, đều đã vô dụng, vì không hề có vật chứng gì cả.

Quan trọng hơn, mình và Phùng Uyển là chị em, nhưng lại có thể làm chuyện “vu hãm” vô cớ như thế, chỉ sợ người có ý đồ bàn tán chuyện này, dù mình có miệng cũng không thể nói gì được.

Phùng Vân nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt lại càng tái, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ tự đắc, dáng vẻ yên lặng của Phùng Uyển thì lại càng tức phát điên.

Ả nghiêng răng nghe ken két, lại chỉ có thể nói: “Tốt, tốt! Thật thủ đoạn! Tính thật giỏi!”

Nói một lúc, ả cũng chẳng còn từ gì để nói.

Phùng Uyển quay đầu, nàng bình tĩnh nhìn Triệu Tuấn, nhẹ nhàng khẽ chào, dịu dàng nói: “Phu chủ, ở đây thật chán, thiếp thân cáo lui.”

Quay đầu, nàng nói với Phùng Vân: “Phùng Mỹ nhân, cáo lui.”

Sau khi thốt ra hai câu này, Phùng Uyển xoay người bước đi, váy dài bay bay, đi ra khỏi phòng.

Dưới ánh mặt trời, bóng lưng nàng thẳng tắp, ưu nhã.

Phùng Vân há hốc mồm, muốn lớn tiếng trách móc, lại không biết nói gì.

Ả tro mắt nhìn Phùng Uyển ra ngoài.

Triệu Tuấn cùng thế, y kinh ngạc nhìn Phùng Uyển càng đi càng xa.

Mãi một lúc sau, y mới uể oải ngồi xuống tháp.

Nghe tiếng y ngồi xuống, Phùng Vân quay đầu, nhìn Triệu Tuấn đang bị vây trong thất thần, ả đã hiểu.

Lúc này đây, tất nhiên Triệu Tuấn vô cùng không cam lòng. ... Chỉ là lần này, y không cam lòng không phải vì không thể khống chế Phùng Uyển mà bởi vì, thể tử của y có thể mưu tính như thế, tài trí như thế, mà y lại không thể dùng.

Khi Phùng Vân âm thầm cười lạnh, quả nhiên, Triệu Tuấn nhỏ giọng lầm nhảm, “Nếu Uyển Nương chưa từng thay lòng đổi dạ, mọi chuyện của ta sẽ đều thuận lợi giống như lúc ở Nguyên Thành.”

Giọng nói của y hơi mờ nhạt.

Phùng Vân nghe thế, cười khẩy một tiếng, muốn mở miệng, nhưng lại ngậm miệng lại.

Phùng Uyển đi đến quảng trường, sau khi bảo ngự phu đưa ra khỏi cửa cung, ngự phu tiếp tục quay lại chờ Triệu Tuấn, mà Phùng Uyển thì đã chuẩn bị tốt, yên lặng đi trong Đô Thành.

Cho đến nay, nàng ra vào đều là ngồi xe, những khi không hề mang theo bất cứ ai đi cùng như lúc này quả thật không nhiều.

Trên đường vô cùng ồn náo, Vệ Tử Dương trở về khiến người Đô Thành đều yên lòng. Con người chính là như thế, chỉ cần được yên lòng thì làm chuyện gì cũng có sức, hơn hai ngày nay triều đình đều phái người đến các tiệm lương thực kêu gọi đóng góp lương thảo, sẽ trả lại trong vòng ba tháng.

Dưới tình trạng này, dù lương thảo vẫn thực khan hiếm, người Đô Thành cũng không còn hoang mang nữa.

Nàng sờ sờ trong tay áo, ở đây còn có mười tấm vàng lá và vài thỏi vàng.

Có lẽ, nàng có thể gặp Vệ Tử Dương một lát.

Vừa nghĩ đến Vệ Tử Dương thì mặt Phùng Uyển đỏ bừng lên. Nàng không khỏi sờ sờ khóe môi. Nàng vừa sờ, nơi đó liền hơi có cảm giác đau.

Còn kéo dài tiếp nữa thì nàng không thể nào không để tâm đến việc con con đó nữa.

Trong lúc miên man suy nghĩ, Phùng Uyển đã đi hết gần một canh giờ, cũng đã trở lại Triệu phủ.

Khi nàng bước vào phủ, trong phủ náo nhiệt vô cùng, một tiếng cười hào sảng truyền đến, “Tuấn Nhi, cháu tới Đô Thành lâu như thế, sao ta lại không biết? Cháu nói cháu đang là thuộc hạ của Ngũ điện hạ? Ừm, không tệ không tệ, ngài sắp kế thừa vị trí thái tử rồi. Ha ha, lúc đó ông cháu ta một văn một võ, nhất định có thể phò trợ thái tử thống nhất Trung Nguyên!”

Tiếng cười hào sảng vô cùng, trung khí mười phần, vừa nghe liền biết là giọng nói của võ tướng.

Giọng nói vui mừng của Triệu Tuấn truyền đến, “A thúc thật là, a thúc từ biên quan về kinh thành, Tuấn Nhi rốt cuộc có thể ở gần người rồi.”

Giọng nói này quá quen thuộc. Trong mộng, khi nàng bị hãm hại, người trung niên này từng tiếc hận, cảm thán muốn tha cho nàng một mạng, giao cho Triệu Tuấn xử lý.

Đúng vậy, kiếp trước y cũng xuất hiện vào lúc này!

Vị tướng già này là bà con xa của Triệu Tuấn, hằng năm đóng quân ở biên quan, chính là lúc này đã trở lại Đô Thành, chính thức xuất hiện trong cuộc sống của nàng và Triệu Tuấn.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Edit: Kentu

Beta: Loyal Pang

Bước chân Phùng Uyển hơi nặng nề đi vào trong phủ.

Nàng vừa xuất hiện, một người đàn ông trung niên mặt chữ quốc (国) để một bộ râu ngắn, gương mặt phơi dưới ánh mặt trời ngăm đen thô ráp liền quay đầu lại nhìn.

Phùng Uyển mang theo nụ cười mỉm, nhìn về phía Triệu Tuấn với ánh mắt hỏi thăm.

Triệu Tuấn lạnh lùng tròn mắt nhìn nàng một cái, rồi nói với người trung niên kia: “A Thúc, chúng ta vào trong nhà rồi hãy nói.” Hắn là không để cho Phùng Uyển giới thiệu.

Người trung niên kia nhìn Phùng Uyển một cái, lại nhìn Triệu Tuấn một cái với vẻ mặt nghi ngờ.

Đổi mắt nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, Phùng Uyển cất bước đi vào trong phòng mình.

Xem ra, bước chân vận mệnh vẫn bước bình đi về phía trước như cũ. A Thúc này vô cùng bao che cho Triệu Tuấn – đứa cháu bà con xa duy nhất có chút năng lực. Đó là tương đương với việc xem trọng y.

Tính cách người kia trong sự thô kệch có sự tinh tế, là một người biết đối nhân xử thế. Những năm này trong triều đình và dân gian có không ít người biết đến, cũng đạt được danh tiếng tương đối tốt. Có ông cố gắng tương trợ, Triệu Tuấn vẫn có cơ hội vùng dậy.

Chẳng mấy chốc, một ngày đã trôi qua.

Phùng Uyển nhớ rõ mình có hẹn với Vệ Tử Dương. Đối với người này, nàng thật sự không có gan thả chim bồ câu đưa tin cho chàng.

Cho nên, sau khi hơi do dự, sáng sớm nàng đành ngồi xe ngựa ra khỏi cửa phủ.

Trên đường phố, các cửa hàng lương thực lớn cuối cùng cũng khai trương lần nữa. Chỉ là giá tiền cao hơn gấp năm sáu lần ngày trước. Dù sao, hiện tại lương thảo thật sự khan hiếm.

Lúc xe ngựa qua chỗ đường cái có ngôi chùa hoang lần trước nàng bảo Tăng lão thúc buôn bán, chỉ thấy cửa chùa mở rộng ra, thỉnh thoảng bên trong có xe trâu xe lừa ra ra vào vào, hẳn là đang bán củ khô. Vừa ngừng đầu nhìn vào, đồng cỏ khô trong chùa xếp thành núi.

Phùng Uyển quan sát, thấy người bán là mấy hán tử nàng từng thấy đi chung với Tăng Tử.

Tăng Lão thúc là một người thành thật, gần như là nàng nói một bước thì ông đi một bước. Đồng cỏ khô tích trữ kia được chú ý thấy giá ới bán ra, hơn phân nửa là do nhóm Tăng Tử bọn hắn nghĩ đến. Cũng là mình tiết lộ cho Tăng lão thúc nói là xảy ra đại chiến, giá lương thực sẽ tăng, dù là người đàn đi nữa cũng có thể nghĩ đến giá củ khô dùng cho trâu ngựa ăn cũng tăng lên theo. Huống chi hai ngày nữa sắp bắt đầu mùa đông, cây cỏ đã khô héo, vốn là thời điểm tăng giá.

Bán củ khô chắc chắn là ý kiến hay, nó không giống lương thực thu hút ánh mắt người khác, sẽ không bị triều đình thu đi và nó chỉ cần ít tiền vốn.

Phu xe nhìn thấy Phùng Uyển nhìn chăm chú vào chùa hoang thì bùi ngùi đánh giá, nói: “Thật không có cách vượt qua thời kì này, ngay cả củ khô cũng tăng giá tới gấp bốn lần. Nghe Nhị Đà nói hiện tại đồng sắt trong thành cũng bị triều đình thu rồi. Ngay cả dao sắt thức ăn dùng trong nhà cũng không mua được. Phu nhân người nhìn người trong chùa này, trong tay còn cầm lấy kiếm sáng loáng cũng không biết người nào mới dám đến trêu chọc họ.”

Phùng Uyển đáp một tiếng, nàng thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Đi thôi.”

“Được được.”

Đang đi, Phùng Uyển đột nhiên nói: “Dừng lại.”

“Vâng.”

Phùng Uyển đi xuống xe ngựa rồi đi tới sạp hàng nhỏ bày hai bên đường phố. Những sạp hàng này đều trải một tấm vải thô trên mặt đất rồi trực tiếp bày mấy món đồ ở bên trên. Có khi là trái cây nông phẩm, có khi là một vài đồ chơi nhỏ bằng gỗ, cũng có khi là mấy món đồ dư thừa không dùng đến.

Phùng Uyển đi tới sạp hàng rong thứ năm nhìn từng món từng món.

Trên gian hàng này, bày một ít đồ thường dùng trong nhà, có bình gốm, có lọ sứ, có gương đồng.

Sau khi Phùng Uyển thuận miệng hỏi mấy món đồ như một người bình thường, chỉ vào trên mặt ghế đá lâu năm có vết bẩn rồi nói: “Cái này bao nhiêu tiền?”

Người bán hàng rong này là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ lén lả lén lút. Y thấy Phùng Uyển thích thú với mấy thứ đồ tốt nhất trên gian hàng của mình, lập tức chớp mắt nói nhỏ: “Nếu phu nhân thích, chỉ cần một thỏi vàng là có thể lấy bình gốm, gương đồng và băng ghế đá này đi.”

Hắn ra giá rất cao, sau khi ra giá, sợ Phùng Uyển mất hứng, còn chớp mắt khẩn trương nhìn nàng.

Phùng Uyển lại giống như một phu nhân quan lại bình thường, tự giữ thân phận, cũng không muốn nói gì thêm với loại dân đen này, tay vừa động liền móc một nén vàng từ trong tay áo ra ném cho người bán hàng rong, sau đó quay sang ra lệnh với phu xe: “Mang đồ lên xe ngựa.”

“Đa tạ phu nhân, đa tạ phu nhân.”

Lên xe ngựa, Phùng Uyển kéo màn xe rồi chuyển qua quan sát kĩ ghế đá.

Ở trong mơ, nàng loáng thoáng nghe được có người qua đường từng nói, ai đó dùng một đấu gạo cũ nhỏ nhỏ đổi một cái ghế đá, vốn là thương hại cho người bán hàng rong này, không nghĩ tới sau khi đặt ghế đá này vào phòng bếp, lại vì một lần hòa hoãn mà bị bê đi hiện ra vàng bên trong... Bốn mươi năm mươi cân đá như vậy, cũng không biết thợ khéo dùng nguyên liệu gì, thoát nhìn phía ngoài là tảng đá, kết quả bên trong một tảng rỗng, ở chính giữa đều là vàng, chừng bốn mươi cân tròn.

Cũng không biết là nhà ai giàu có muốn dấu tài sản người khác lại tốn công sức lớn đúc thành cái ghế đá này.

Thật ra thì Phùng Uyển cũng không thể khẳng định được là băng ghế đá này, nàng chỉ nhớ mang máng thôi. Nhưng vừa mới nhìn, quả thật trong lòng có điều rung động, nên thử mua xem sao.

Nhìn qua nhìn lại một lúc, Phùng Uyển không nhìn ra ghế đá có gì khác thường, vẫn sai phu xe chuyển hướng, đi tới Chu phủ ở phía tây ngoại thành.

Sau khi đi tới Chu phủ gặp Tăng Lão thúc, Phùng Uyển vứt băng ghế đá và hai món đồ kia cho ông, cũng nói cho Tăng lão thúc nghe băng ghế đá này có thể có huyền diệu.

Lúc này Tăng lão thúc mọi chuyện suôn sẻ, người cũng béo lên không ít. Nhìn thấy Phùng Uyển muốn đi, xoa xoa tay nói: “Nữ lang, lão nô bảo A Tú bán ra hai phần lương thực. Ha ha, chỉ với hai phần lương thực này mà chúng ta đã thu lại được toàn bộ vàng lá mà chúng ta bỏ ra mua lương thực và binh khí rồi.”

Phùng Uyển mỉm cười: “Tùy ý lão thúc, nếu lão thúc vẫn cầm vàng lá trong tay nhưng dùng hợp lý, cũng có thể bán ra bảy phần.”

Quả nhiên Tăng Lão thúc mừng rỡ, ông luôn miệng nói: “Được được, ngày mai lão nô tiếp tục bán lương thực.” Gương mặt đầy nếp nhăn của ông rất vui mừng. “Chiến tranh loạn lạc thế này, chúng ta giữ đủ lương thực để ăn là được rồi, cầm vàng lá trong tay, nhớ đâu nữ lang có việc cần dùng gấp, còn có thể ứng phó.”

Phùng Uyển ừ một tiếng, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Tăng Lão thúc nàng cũng vui vẻ theo. Lại nói tiếp, kiếp trước người tốt với nàng cũng có không ít, nhưng thật sự đối với nàng giống như người thân, không bỏ không rời, không bởi vì nghèo hèn mà khinh thị, không bởi vì phú quý mà sinh lòng tham thì chỉ có Tăng lão thúc trước mắt.

Ngồi lên xe ngựa lần nữa, lần này, Phùng Uyển không hề do dự nữa, trực tiếp cho xe ngựa chạy về phía Vệ phủ mới xây.

Khác biệt so với phủ đệ của Vệ Tử Dương trước kia, phủ đệ của chàng hiện tại rất xa hoa khí phái, rường cột chạm trổ, tường đá cao lớn, đâu đâu cũng hiện rõ khí thái giàu sang quyền thế.

Kiếp trước, cuối cùng Triệu Tuấn cũng được bề hạ ban thưởng ột nơi cũng được xem gần như là phủ đệ.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Phùng Uyển từ từ cong lên. Có đôi khi, nàng cảm giác mình đã quên đi không ít chuyện kiếp trước, có thể thử buông xuống tâm tình. Nhưng không biết tại sao, nàng vẫn như vậy, đêm đêm không ngủ được. Ban ngày nhắm mắt lại thì vô duyên vô cớ nằm mơ.

Xe ngựa đi tới chỗ gác cửa, Phùng Uyển vén rèm xe lên, vừa muốn mở miệng với thanh niên gác cửa kia thì chỉ thấy gác cửa kia nhìn nàng một cái bỗng hỏi: “Phu nhân là Phùng thị A Uyển?”

Phùng Uyển hơi giật mình, đáp: “Vâng.”

Lính gác cửa cười ha hả rồi đi vào: “Mời phu nhân vào, tướng quân nhà ta nói, nếu như phu nhân đến thì không cần thông báo cứ đi vào.”

“Đa tạ.”

Xe ngựa chạy qua đại môn. Hai bên đại môn là bốn binh lính mặc khôi giáp đứng gác. Trường kiếm trong tay bọn họ lạnh lẽo, tướng tá thật vạm vỡ, hiển nhiên đều là mãnh tướng sa trường. Phùng Uyển thật không hiểu, Vệ Tử Dương cho những người này gác cửa, là muốn ra oai phủ đầu đám quan viên quý tộc muốn đến đây bắt Quảng Lâm thân, hay là muốn ngăn cản những nhóm nữ lang rồi rít cầu kiến vì vẻ đẹp của chàng.

Phu xe vừa đi vào bên trong, vừa liên tiếp quay đầu lại, thấy đám tỳ nữ người hầu ở phía xa xa, hần nhỏ giọng đặc ý nói với Phùng Uyển: “Phu nhân, Vệ tướng quân rất coi trọng người đó.”

Trong vẻ mặt của hần mang theo vẻ đặc ý, cứ như Vệ Tử Dương coi trọng Phùng Uyển, ngay cả người hầu như hần đây cũng như có được vinh hạnh lây.

Nhưng mà nghe nói, lãnh thổ của người Tấn không phải như thế. Nơi đó người ta chú ý khí tiết, chú ý khí phách. Bọn họ nói tiền tài là vật thô tục, nói người xu nịnh quyền thế là kẻ tiểu nhân. Bọn họ sống trung thực với nội tâm của mình. Trong lòng bọn họ, chỉ có người có những phẩm tính cao thượng, tính cách trong sáng kia mới đáng được hâm mộ.

Trăm ngàn năm qua, kỹ nữ, con hát cũng là hạ đẳng trong những người hạ đẳng. Những người này, bất luận người nào cũng có thể sỉ nhục bọn họ, con cháu của những người này không được đề cử làm quan, hưởng quyền lợi của quan lại triều đình.

Có một danh sĩ đã từng nói, nếu có một ngày kỹ nữ và con hát cũng thành người thượng đẳng thì thế gian này không biết đã điên đảo lẫn lộn thành cái kiểu gì rồi.

Kiến Khang, đó là nơi khiến người ta hướng đến biết bao.

Phùng Uyển thu hồi tâm trạng.

Đúng lúc này, xe ngựa dừng lại.

Lúc Phùng Uyển đi xuống xe ngựa, một tỳ nữ đã hầu một bên. Nàng ta lén lút đánh giá Phùng Uyển, thấy Phùng Uyển nhìn mình thì vội vàng cung kính nói: “Tướng quân biết phu nhân đã tới, vui mừng vô cùng, người nói đương nhiên phu nhân không biết người ở nơi nào nên ra lệnh cho nô tỳ đến đây nghênh đón.”

Vừa nói, tỳ nữ này còn vừa nhìn về phía Phùng Uyển. Từ trong giọng điệu của Tướng quân, dù cho nàng không biết chữ, cũng có thể nghe ra Tướng quân rất đề ý đến vị phu nhân này. Lẽ nào nàng ta là người thân của Tướng quân sao?

Lúc này, giọng nói ôn hoà của Phùng Uyển truyền đến, “Làm phiền rồi, xin dẫn đường.”

“Vâng.”

Phủ đệ này quả thật to lớn, viện san sát nhau, đếm sơ sơ ước chừng tám cái. Trong mỗi viện đều là bốn năm tòa lầu các san sát.

Nhìn quy mô không thua gì phủ đệ của Ngũ điện hạ cả.

Cho đến bây giờ tôn ti có phần, chủ – thần có khác, thể hiện rõ ràng nhất là trên kiến trúc phủ đệ. Tuy nói người Hồ không chú trọng, nhưng cuối cùng nó cũng không hợp quy cách.

Phùng Uyển thầm nghĩ: Tuy rằng nếu Ngũ điện hạ được lập làm thái tử, nhưng mà trong thời gian ngắn bề hạ cũng không tính thoái vị. Nói không chừng, ông còn muốn thu kỳ tài binh gia như Vệ Tử Dương vào dưới trướng của mình. Ban thường phủ đệ cho Vệ Tử Dương tốt như thế, đây không phải là muốn có dấu hiệu khác giữa Vệ Tử Dương và Ngũ điện hạ sao?

Lúc này, hai nàng đi tới bên ngoài một viện.

Viện này ở trung tâm, được đám viện khác bao quanh, chính là chỗ chủ viện.

Nghe được bên trong truyền ra tiếng thét, Phùng Uyển bất giác hiện lên nụ cười mỉm, nàng tiến lên một bước, đẩy cửa viện ra rồi bước đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Phủ Vệ Tử Dương

Trong sân, một con tuấn mã màu đỏ đang chạy băng băng trên mảnh sân rộng lát đá vôi trắng. Cưỡi trên tuấn mã là tướng quân mặc áo giáp. Tay chàng giương cung, dây cung như trắng tròn.

Chàng hét một tiếng, mũi tên lao đi như tia chớp. Trong tiếng gió gào thét, trên không trung xuất hiện một đường cong. Theo sau đường cong hoàn mỹ đó, “phập” một tiếng, mũi tên bắn rơi lá cây ở cách xa hơn trăm bước, cắm sâu vào một thân cây.

Bên cạnh, mấy thân vệ đều hoan hô trầm trồ khen ngợi. Tướng quân trẻ tuổi tung người nhảy xuống ngựa, lấy chiếc khăn nóng trên tay tỳ nữ lau mồ hôi và vết bẩn trên mặt. Đúng lúc đó, chàng liếc thấy Phùng Uyển.

Tiện tay ném khăn lông đi, thiếu niên sai bước đi về phía nàng.

Dưới ánh ban mai, thiếu niên chân dài thân cao, áo giáp làm bằng sắt đen tôn lên gương mặt tuyệt mỹ, mang theo ánh sáng khiến người ta không mở nổi mắt.

Hướng chỉ, chàng đưa lưng về phía mặt trời, đằng sau chàng như có hàng vạn ánh kim, mà chỉ có thể điểm xuyết cho chàng, tăng thêm phong thái cho thiếu niên giữa thời loạn lạc này.

Thấy Vệ Tử Dương như vậy, Phùng Uyển tránh mắt đi.

Chàng là người mang khí khái cao cao tại thượng bẩm sinh, dù đi bằng con đường nào đi nữa, dù có muốn hay không, chắc chắn chàng sẽ đứng ở nơi cao vời vợi. Người như vậy, đâu chỉ cách xa lũ người thấp hèn như nàng ngàn vạn dặm?

Vệ Tử Dương đi tới trước mặt Phùng Uyển.

Cúi đầu nhìn nàng, giọng nói trầm khàn mị hoặc của thiếu niên hơi lạnh, “Sao giờ mới tới?”

Phùng Uyển thấy rõ vẻ bức bối trong giọng thiếu niên, vì chàng để ý đến mức đó, nàng cong môi cười, khẽ trả lời: “Chàng vừa về phủ, quý nhân ra vào nườm nượp, ta đành phải chờ thôi.” Nàng nói rất đúng sự thật.

Thậm chí đến ngày hôm nay vẫn còn rất nhiều người chờ cầu kiến, có điều Vệ Tử Dương không chịu nổi nữa đã đuổi về rồi.

Vệ Tử Dương khẽ hừ một tiếng, chàng chấp tay đi tới, “Sau này không phải nghĩ nhiều như vậy.”

Phùng Uyển mỉm cười, nàng biết điều đáp: “Dạ.”

Đang lúc này, bên ngoài chợt ồn ào xao động, có tiếng gọi truyền tới, “Vệ tướng quân có đó không?”

Vệ Tử Dương nhún mày xoay người, không đợi chàng mở miệng, lại có một giọng nói trong trẻo vang lên, “Người như hần không thích mấy chuyện lễ nghi thông thường, chúng ta cứ vào luôn đi.”

Người nói lời này chính là Ngũ điện hạ.

Vậy mà lại là Ngũ điện hạ. Phùng Uyển lùi về sau một bước theo phản xạ, cũng không ngẩng đầu lên, nàng thấp giọng thỉnh cầu Vệ Tử Dương: “Quý nhân đến, cho phép A Uyển cáo lui.” Mặc dù Ngũ điện hạ đã tới cửa, nhưng Phùng Uyển thấy quý nhân như vậy tới đây sẽ không hấp tấp xông thẳng vào, nàng còn có thời gian rút lui.

Vệ Tử Dương đang định gật đầu, chỉ nghe tiếng bước chân bình bịch, trong nháy mắt, tiếng gọi oang oang của Ngũ điện hạ đã truyền tới, “Tử Dương, Tử Dương?”

Trong tiếng gọi âm ỉ, Ngũ điện hạ dẫn hơn mười người rầm rập bước vào viện, xuất hiện trước mắt mọi người.

Vệ Tử Dương ngẩng đầu lên, cất bước tiếp đón, giọng nói lạnh lạnh: “Điện hạ tới rồi à? Tử Dương nghênh tiếp muộn.”

Ngũ điện hạ cười ha ha, đang định lên tiếng thì lại liếc thấy Phùng Uyển đứng trong góc.

Nhìn Phùng Uyển, Ngũ điện hạ nghi ngờ hỏi: “Đây là Phùng thị A Uyển?” Y quay đầu nhìn Vệ Tử Dương.

Từ hồi còn ở Nguyên Thành, y đã phát hiện Vệ Tử Dương rất có hứng thú với phụ nhân tùy mị tầm thường này. Sau khi đến Đô Thành cũng chưa từng nghe nói giữa hai người có gì bất thường, y còn tưởng Vệ Tử Dương đã quên mất phụ nhân này rồi. Không ngờ chẳng những hần chưa quên, trong những ngày quan trọng thế này, ngay cả các quý nữ quyền quý khác còn không được vào, thế nhưng hần lại cẩn thận trình trọng nghênh đón phụ nhân này vào viện.

Lẽ nào Vệ Tử Dương không thích thân cận với người khác này thật sự thích thích phụ nhân kiểu này sao?

Đôi mắt với Phùng Uyển, Ngũ điện hạ cũng không sinh lòng đổ kỵ, y chỉ tò mò lại hứng thú đánh giá nàng, mỉm cười, “Từ Dương đóng cửa không ra, thì ra kim ốc tàng kiều.”

Kim ốc tàng kiều, thành ngữ không được thích hợp lắm. Không nói Phùng Uyển là phụ nhân, mà còn là thê thất của Triệu Tuấn, Ngũ điện hạ nói như vậy cũng quá đường đột rồi.

Sắc mặt Phùng Uyển thay đổi, nàng trầm nghĩ: Chỉ mong lời này không bị lan truyền ra ngoài.

Lúc này, Ngũ điện hạ đã quay sang Vệ Từ Dương, ôn hòa nói: “Từ Dương đã trở về Đô Thành, còn luyện tập tới mức mồ hôi đầm đìa như vậy làm gì?”

Sau khi hờn trách, y lại thân thiết nói: “Đi tắm đi. Không còn sớm nữa, yến hội đêm nay ngươi không muốn đi cũng phải đi.”

Y liếc Phùng Uyển, cười nói: “Phụ nhân này cũng đi đi.”

Phùng Uyển tái mặt. Nàng thi lễ, kính cẩn nói: “Điện hạ quá lời rồi, thiếp là phụ nhân đã có chồng, sao có thể hành sự sau lưng phu quân được?”

“Hành sự sau lưng phu quân?” Ngũ điện hạ nhú mày, y lại nhìn Vệ Từ Dương đứng một bên, khẽ mỉm cười nói: “Đám người Hán các ngươi suy nghĩ rắc rối quá.”

Y mới nói tới đây, ngoài kia lại ồn ào. Giọng nói yếu điệu của Từ công chúa vang lên: “Ngũ ca ca cũng ở đây à? Thật tốt quá.”

Vừa nói, nàng vừa hồng hộc chạy vào. Vừa thấy Vệ Từ Dương, nàng liền cúi đầu luống cuống đứng đó.

Bình thường Từ công chúa đã cực đẹp, bây giờ còn mặc hoa phục lộng lẫy, bàn tay trắng nõn xách váy, nét mặt mang ý cười còn ẩn chứa vẻ tủi thân và gian xảo, dường như rất sợ Vệ Từ Dương không vui sẽ mắng mình.

Thiên chi kiều nữ như vậy mà còn phải tỏ vẻ dè dặt, đáng vẻ hoạt bát xinh xắn đó dù có là người sắt cũng động lòng. Vệ Từ Dương nhìn sang rồi lơ đãng quay đầu đi.

Ngũ điện hạ ở bên thấy vậy cũng hơi giật mình.

Y phát phát tay, nói: “Từ tỷ (*), còn đứng đó làm gì? Lại đây bái kiến Từ Dương đi.”

* Từ tỷ, Ngũ ca: Đây là cách gọi công tử tiểu thư của tầng lớp quyền quý thời đại này. Không có nghĩa người đó là anh hay chị mình. Trong nhà bình thường thì người hầu hay thê thiếp cũng gọi tiểu thư và công tử nhà mình như vậy.

Từ công chúa đang đứng ở bậc thềm, nghe vậy nàng ta “Ừm” một tiếng, rồi yếu kiều đi tới. Lặng lẽ liếc nhìn Vệ Từ Dương, nàng ta cúi người thi lễ, khẽ gọi: “Vệ tướng quân.” Ngượng ngùng e lệ liếc nhìn Vệ Từ Dương, Từ công chúa nhìn thấy Phùng Uyển đứng một bên.

Phùng Uyển vốn mặc trang phục phụ nhân dài thết đất, chắc chắn không làm người khác chú ý. Nhưng Từ công chúa và Ngũ điện hạ như nhau, hiểu rõ tính cách của Vệ Từ Dương, biết hai ngày này chàng từ chối rất nhiều nữ lang quyền quý, tại sao phụ nhân này có thể vào đây?

Thoáng chốc cách đối xử khác biệt của Vệ Từ Dương dành cho Phùng Uyển chợt hiện về trong trí nhớ của Từ công chúa.

Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt Từ công chúa biến hóa.

Đang lúc này, Vệ Từ Dương cất giọng khàn khàn, “Lời nàng nói ta biết rồi, nàng có thể lui.”

Lời này của chàng nói cho Phùng Uyển nghe.

Phùng Uyển lập tức hiểu ý chàng, nàng khẽ thi lễ, nói với Vệ Từ Dương: “Đã phiền lang quân rồi. Thiếp cáo lui.”

Dứt lời, nàng cúi đầu thu tay áo, chậm rãi lui về phía sau.

Im hơi lặng tiếng đi lướt qua Ngũ điện hạ và Từ công chúa, trong nháy mắt, Phùng Uyển đã đến cửa viện. Lúc nàng đang chuẩn bị xoay người rời khỏi viện, Từ công chúa đột nhiên cất giọng yếu kiều: “Khoan đã.”

Nàng ta bước nhanh đến bên cạnh Phùng Uyển, thân mật vươn tay kéo khuỷu tay nàng, cười hi hi cười nói: “Tỷ là Phùng thị A Uyển phải không? A Uyển tỷ tỷ cần gì đi vội thế? Hi hi, đêm nay trong phủ Ngũ ca có yến hội.” Nàng kề sát vào Phùng Uyển, vô cùng thân mật cực kỳ vui mừng nhỏ giọng nói: “Ngũ ca ta sắp được phong làm Thái tử rồi, yến hội đêm nay cũng coi như yến hội ăn mừng. Tỷ tỷ cũng tới nhé, sao lại không góp vui được?”

Từ công chúa cao quý nhưng nói chuyện thân mật, dịu dàng với Phùng Uyển như vậy, đổi lại là một phụ nhân bình thường nào khác, chắc hẳn sẽ được sủng ái mà lo sợ.

Nhưng Phùng Uyển không như vậy.

Nàng cảnh giác, lúc Từ công chúa nói với mình, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn Vệ Từ Dương, đánh giá sự thay đổi trên vẻ mặt của chàng.

Càng quan sát, sắc mặt của Tứ công chúa càng trắng bệch. Ở nơi Vệ Tử Dương không nhìn thấy, Tứ công chúa cắn môi, đôi mắt ngấn lệ: Chẳng nhìn mình như vậy là đang sợ mình nói lời gì không xuôi tai, dọa phụ nhân xấu xí này sao?

Tứ công chúa chẳng muốn nghĩ như vậy, nhưng nàng thật sự ái mộ thiếu niên này, hằng ngày đều bắt gặp nghĩ tới lời nói cử chỉ của chàng, phân tích ý nghĩ sở thích của chàng. Vì vậy, thấy ánh mắt vừa nảy của chàng khiến nàng bắt gặp nảy sinh ý nghĩ như vậy.

Tứ công chúa nở một nụ cười tươi tắn, từ từ rời khỏi Phùng Uyển, cười giọng nói: “A Uyển tỷ tỷ, chúng ta quyết định như vậy nhé.” Giọng điệu ngây thơ, nhưng động tác lại không cho phép khước từ. Cứ nắm chặt cánh tay Phùng Uyển, Tứ công chúa cất bước đi tới chỗ Vệ Tử Dương.

Phùng Uyển thảm than một tiếng, mặc Tứ công chúa kéo về phía trước.

Thật ra nàng đã nghĩ tới chuyện này từ lâu. Với vẻ bề ngoài của Vệ Tử Dương, người ái mộ chàng ở Đô Thành này nhiều không kể xiết. Minh muốn bình an, tốt nhất là cách xa chàng một chút, phải cố gắng làm như vậy.

Lại là thảm than một tiếng, Phùng Uyển nghĩ: Cho tới bây giờ họa phúc đều từ đàn bà, nếu tâm niệm muốn cậy nhờ chàng, thì phải chấp nhận tất cả chuyện này. Bây giờ việc cấp bách nhất là tình tâm, bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Hai nàng tới trước mặt Vệ Tử Dương. Tứ công chúa lên lút liếc nhìn chàng, dịu dàng khẽ nói: “Vệ tướng quân, thời gian còn sớm, ta và A Uyển tỷ tỷ dạo chơi trong phủ chàng một lát có được không?”

Giọng nói yêu kiều dè dặt, nào có giọng điệu của công chúa?

Vệ Tử Dương liếc nhìn Tứ công chúa, rồi nhìn Phùng Uyển, chàng lạnh lùng nói: “Tùy cô.”

Dứt lời, chàng bước tới chỗ Ngũ điện hạ, cười nói: “Hôm qua có người đưa tới một vò rượu lâu năm, nói là rượu ngon Kiến Khang. Điện hạ, chúng ta uống một chén nhé.”

Ngũ điện hạ cười ha ha, nói: “Được, được, hôm nay say cùng Tử Dương.”

Tứ công chúa kéo tay Phùng Uyển, sau khi đi loanh quanh không mục đích, cuối cùng dừng lại ở giữa vườn hoa nhỏ sau viện.

Nhìn ngó đảo đảo, thấy xung quanh yên tĩnh, Tứ công chúa cười nói: “Tử Dương cũng thật là, đã làm tướng quân rồi mà không chịu mua thêm mấy nô tì, tỷ nhìn viện này trống không chẳng ra làm sao cả?”

Phùng Uyển đứng bên vịn cười đáp lời.

Nghe thấy tiếng cười thật thà của Phùng Uyển, Tứ công chúa từ từ xoay đầu lại lẳng lặng nhìn Phùng Uyển chăm chăm.

Rõ ràng mắt nàng rất đẹp, nhưng bị nhìn chòng chọc như vậy, Phùng Uyển lại cảm thấy người mình rét lạnh.

Tứ công chúa nhìn thẳng vào Phùng Uyển, đến khi nàng hiền lành cúi đầu xuống mới thu hồi ánh mắt. Từ từ xoay người, Tứ công chúa khẽ nói: “Chàng nhìn tỷ với ánh mắt khác lắm.”

Dừng một chút, Tứ công chúa đưa lưng về phía Phùng Uyển, hỏi: “Tại sao lại vậy?”

Phùng Uyển cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Công chúa quá lo lắng rồi.”

Tứ công chúa quay đầu lại, tiếp tục nhìn Phùng Uyển chăm chăm.

Dưới ánh mặt trời, phụ nhân trước mắt này có làn da trắng nõn, đôi mắt rất đẹp, tư thái cũng hơn người. Nhưng, không có gì hơn! Với dáng vẻ này của cô ta, quý nữ khắp Đô Thành có mười thì cũng phải năm người hơn cô ta rồi. Vừa rồi cô ta đứng sau Vệ Tử Dương, cứ như trắng sáng và ngói đá đặt cạnh nhau vậy.

Phụ nhân như vậy, đừng nói là Vệ Tử Dương, đôi lại bất kỳ quý tộc nào khác cũng thấy không thuận mắt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tứ công chúa bắt đầu nghi ngờ với phán đoán của mình.

Trong lúc nàng trầm ngâm, Phùng Uyển khẽ nói: “Thật ra thì thiếp và Vệ tướng quân như vậy cũng có ngọn ngành cả.” Tứ công chúa đột nhiên đưa mắt nhìn sang, Phùng Uyển cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Ngày trước ở Nguyên Thành, thiếp và Vệ tướng quân quen biết trong cảnh nghèo hèn, phu chủ thiếp có thể tới Đô Thành cũng nhờ Vệ tướng quân diu dắt. Vệ tướng quân là người trọng tình trọng nghĩa, vẫn coi thiếp như chốn tri kỷ.”

Tứ công chúa đã từng nghe những lời này.

Nhưng trước kia nàng không để trong lòng, bây giờ Phùng Uyển nhắc lại, nàng cũng nhớ ra.

Nhưng, ánh mắt vừa nảy của Vệ Tử Dương phải nói thế nào đây? Tứ công chúa cũng không biết phải diễn tả ra sao, nhưng nàng cảm thấy vừa nảy lúc mình riu rít với phụ nhân này, chàng nhìn mình với ánh mắt cảnh giác. Chàng đang phòng bị mình thương tổn phụ nhân này sao?

Đúng lúc này, Tứ công chúa nghe thấy tiếng cười khê khàng, hơi ngượng ngùng của Phùng Uyển: “Vệ tướng quân quá trọng tình nghĩa, trên đường đi, y còn nói thiếp chính là tỷ tỷ của y nữa kia.”

Tỷ tỷ?

Chàng coi cô ta là tỷ tỷ?

Tứ công chúa thăm thò phào, giống như đã hiểu.

Lập tức, nàng nhón bước tới, dựa vào Phùng Uyển. Tứ công chúa kéo tay Phùng Uyển, xấu hổ nói: “Thì ra là như vậy, A Uyển tỷ tỷ, vừa rồi ta vô lễ, tỷ đừng trách ta nhé.”

Phùng Uyển vội cười, nói: “Không có, công chúa tính tình khăng khái, sao thiếp trách móc được?”

Nàng nhìn Tứ công chúa, mím môi nói: “Tứ công chúa kiều diễm như hoa, thân phận cao quý, tính tình lại tốt. Người để ý đến Tứ Dương đúng là phúc của y.”

Nàng nắm tay Tứ công chúa đi tới một bên ngồi xuống, cúi đầu nói: “Tứ Dương sống cũng không sung sướng gì, lại còn là người quá coi trọng ân oán. Công chúa không cậy thân phận ức hiếp người khác, ta nghĩ Tứ Dương nhất định sẽ thích công chúa.”

Giọng điệu này của Phùng Uyển dịu dàng đôn hậu, hết như lời của đại tỷ tỷ. Tứ công chúa nghe vậy, không khỏi thật sự coi nàng như tỷ tỷ của Vệ Từ Dương.

Nàng cắn môi, cố gắng nén nước mắt, nói trong nghẹn ngào: “Ta biết chàng không thích ta. Cũng bởi một lần ta hẹn chàng ra ngoài, lại làm hại chàng bị hạ độc, về sau chàng không chịu tha thứ cho ta nữa.”

Nàng nắm chặt lấy tay Phùng Uyển, nói với vẻ chòe mong: “A Uyển tỷ tỷ, tỷ có thể giải thích với chàng, nói rằng ta thật sự không cố ý, ta cũng bị hãm hại không?”

Phùng Uyển vội vàng gạt đầu, nàng lấy khăn tay ra dịu dàng lau nước mắt cho Tứ công chúa, an ủi: “Được rồi, thiếp nhất định sẽ nói. Ngoan, đừng khóc.”

Nghe giọng điệu như dỗ trẻ con của Phùng Uyển, Tứ công chúa không thể không bật cười trong nước mắt.

Giữa phụ nữ với nhau, một khi đã tốt thì sẽ mau chóng như keo như sơn. Hai người ngồi với nhau, thân thiết nói đùa một lúc. Sau đó Phùng Uyển thở dài một tiếng, nhủ thầm nói: “Hôm nay ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết phu chủ có nghĩ nhiều không?”

Về mặt nàng đau khổ, than thở: “Lời đồn của thế gian rất đáng sợ. Một phụ nhân bình thường như thiếp, mà còn có người muốn đồn thổi thiếp và Vệ tướng quân. Chi lo phu chủ tin những lời đồn đó.” Lời này của nàng để lót đường cho sau này. Chẳng may Phùng Vân và Đại công chúa nói gì đó, Tứ công chúa sẽ bị u mê.

Nghe nàng nói vậy, chút lòng nghi ngờ của Tứ công chúa đã tiêu tán hơn phân nửa.

Nàng gạt đầu nói: “Vậy tỷ về đi.”

Nhìn Phùng Uyển có vẻ vui mừng phấn khởi, Tứ công chúa mím môi cười nói: “Chỗ Ngủ điện hạ, ta sẽ nói với huynh ấy.”

Phùng Uyển vội vàng nói tạ ơn. Hai nàng lại thân thiết nói thêm một lúc, Phùng Uyển mới cáo lui rời đi.

Tứ công chúa đứng lên, nàng đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của Phùng Uyển, nghiêng đầu, ngẫm nghĩ rất lâu mà không rời mắt.

Phùng Uyển ra khỏi Vệ phủ.

Xe ngựa vừa ra khỏi cửa phủ, nàng liền vươn tay áo lau mồ hôi, thở dài thườn thượt.

Cửa ải này tạm thời đã qua. Có điều, nếu về sau lại để Tứ công chúa thấy được gì, e rằng nàng ta sẽ trả thù rất thâm!

Nhưng vậy thì phải làm thế nào chứ? Nàng có thể điều khiển được mình, nhưng nàng có thể điều khiển được Vệ Từ Dương sao?

Vừa nghĩ tới Vệ Từ Dương, Phùng Uyển lại trầm mặc. Không biết bắt đầu từ lúc nào, lúc nàng ở bên hắn đã có thêm một thứ gì đó. Thứ này, thậm chí ở kiếp trước, thời điểm nàng và Triệu Tuấn ân ái nhất cũng chưa từng xuất hiện. Có lẽ bởi vì nàng và Triệu Tuấn vẫn là vợ chồng, có ân ái thì cũng là trước ân rồi ái. Cảm giác mà phu chủ và Vệ Từ Dương mang tới cho nàng, hoàn toàn không thể so sánh được.

Nhưng dù là vậy, nàng làm gì có tư cách mà nghĩ xa vời chứ. Kiếp trước, vì Triệu Tuấn nàng đã hao hết tâm trí, kiếp này, nàng không biết mình có nên bỏ ra sức lực của mình, một lần nữa trút hết lòng dạ tin một người đàn ông nữa không?

Đúng vậy, người đời đều nói Vệ Từ Dương trọng tình nghĩa, nhưng từ xưa tới nay, người đàn ông trọng tình nghĩa và coi trọng nữ nhân là hai việc khác

nhau. Năm đó Lưu Bị cũng nổi danh trọng tình nghĩa trong thiên hạ, nhưng không phải ông ta vứt bỏ vợ con rất dễ dàng sao?

Suy nghĩ một hồi, Phùng Uyển cười khỏ. Cũng không nhìn lại mặt mũi mình ra sao, đứng là suy nghĩ lung tung.

Bây giờ đã đến buổi trưa, Phùng Uyển không muốn trở về Triệu phủ lắm, liền nói với ngự phu: “Đến Chu trang ở ngoại thành phía tây.”

“Dạ.” Ngự phu trả lời vô cùng khảng khái. Mỗi lần tới Chu trang ở ngoại thành phía tây, gã đều được ăn no đến chảy mồ, trong lúc đói nghèo thế này, đó là chuyện vui mừng nhất của gã.

Mấy hôm trước, quân sự và ngự phu khác còn quần lầy gã hỏi han. Họ không rõ, mình cả ngày ăn không đủ no, mọi người càng ngày càng xanh xao vàng vọt, sao gã lại mặt mày hồng hào tinh thần sáng khoái như vậy?

Xe ngựa tới ngoài Chu trang, vừa hay nhìn thấy Tăng lão thúc mừng ra mặt, xoa tay vội vàng ra ngoài. Thấy ông cúi đầu đi mà không chú ý tới mình, ngự phu kêu một tiếng, “Lão thúc.”

Tăng lão thúc ngẩng đầu lên.

Thấy là xe ngựa của Phùng Uyển, ông vui mừng quá đỗi, vội vàng xông lên nhếch miệng cười nói: “Nữ lang, lão nô đang định tìm người đó.”

Tìm ta?

Phùng Uyển nhìn gương mặt vui tươi hơn hờ của ông. Về vui mừng không giấu được này khiến nhịp tim của Phùng Uyển tăng vọt.

Nàng nhảy xuống xe ngựa, không hỏi han gì, chỉ mỉm cười đi vào Chu trang. Hình như không hề vội vã với chuyện Tăng lão thúc tìm mình.

Cho đến khi hai người vào phủ, Tăng lão thúc đóng cửa phòng, Phùng Uyển mới xoay người lại.

Không đợi nàng lên tiếng, Tăng lão thúc đã vui mừng nói: “Nữ lang, trong đó là vàng thật.” Ông vui đến mức giọng nói cũng run run: “Là vàng thật, ước chừng bốn mươi cân vàng.”

Tăng lão thúc ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển, mừng như điên nói: “Nữ lang, bây giờ người có tiền rồi, đi đến đâu cũng không phải sợ nữa.”

Ta có tiền?

Đi đến đâu cũng không phải sợ nữa?

Phùng Uyển ngẩng đầu lên, cũng như Tăng lão thúc, nàng vui mừng tới mức đôi môi cũng phải run lên. Nhưng khác với Tăng lão thúc chưa thấy nhiều việc đời, nàng biết, chỗ tiền này của mình chỉ là hạt cát trong sa mạc nếu so với kẻ có tiền. Chỗ tiền này của mình chỉ có thể bảo đảm không cần lo ăn lo mặc vài năm thôi.

Nhưng như vậy đã tốt lắm rồi. Về sau, dù gió mây thay đổi thế nào, dù nàng có ở lại Đô Thành hay không, ít nhất, nàng không cần ưu sầu vì hai bữa ăn nữa.

Buông mi, Phùng Uyển khẽ nói: “Đề ở đâu? Ta đi xem.”

“Vâng, vâng.”

Tăng lão thúc vừa dẫn Phùng Uyển đi về phía trước, vừa nói: “Người đời đều nói vàng khó tan chảy, lão nô còn sai Tú nhi bảo thợ rèn mang dụng cụ bếp lò đến đây.”

Ông dẫn Phùng Uyển tới một chỗ cực kỳ u ám, đi qua ngõ đó, tiến vào một phòng chứa củi quét vôi trắng. Ông nhấn một viên gạch trong góc nhà, một cái hốc hiện ra.

Đứng trong cái hốc sâu tầm một người, Tăng lão thúc khẽ nói: “Lão nô giám sát đào chỗ này đây. Nữ lang, người không cần xuống, lão nô chuyển kim thạch lên.”

Chỉ trong chốc lát, một khối vàng lớn, hình vuông, như hòn đá xuất hiện trước mặt Phùng Uyển.

Chỉ trong chốc lát, mắt nàng lóe đến mức không mở ra được nữa. Nghiêng đầu, Phùng Uyển vươn tay ôm lấy, cười nói: “Quả nhiên rất nặng.”

Giao kim thạch cho Tăng lão thúc, Phùng Uyển nói: “Lão thúc, đừng chôn vật này chung với thứ khác. Lão đào thêm một cái hốc ở đằng kia rồi chôn xuống.” Nàng vươn tay chỉ về phía một góc nhỏ.

Tăng lão thúc dứt khoát đáp một tiếng, chôn khối vàng xuống.

Lần này, hai chủ tớ ăn no nê mới lên đường về Triệu phủ.

Hai người vừa về đến cổng Triệu phủ, một chiếc xe ngựa liền chạy nhanh ra ngoài. Trong màn xe mở rộng, Phùng lão thúc của Triệu Tuấn đang nhìn về

phía này.

Bốn mắt nhìn nhau, ông vung tay lên, ra lệnh: “Phụ nhân, tới đây một lát.”

Phùng Uyển đáp lời, bảo xe ngựa tới chỗ ông ta.

Sau khi hai chiếc xe ngựa đậu cạnh nhau, võ tướng trung niên quan sát Phùng Uyển từ trên xuống dưới. Rồi ông ta nhủ mảy, ôn hòa nói: “A Uyển, lão phu nghe Tuấn nhi nhắc tới cháu rồi.”

Phùng Uyển cúi đầu đáp: “Dạ.”

“Ta thấy cháu cũng được, mát như hồ nước, gò má đầy đặn, cằm tròn, không phải phụ nhân bạc tình. Sao cháu và Tuấn nhi lại cãi nhau tới mức đó?”

Đây là lời khuyên can tha thiết của trưởng bối, Phùng Uyển chỉ có thể rũ mắt chấp tay lắng nghe.

Võ tướng trung niên lại nói: “Cháu ngại Tuấn nhi không có tiền đồ sao?”

Phùng Uyển vội vàng ngắt đầu lên, nói ngay lập tức: “Không, không phải vậy.”

“Vậy thì tốt.” Võ tướng trung niên thờ dài một tiếng, nói: “Ta nghe đám tỳ thiếp kia nói, cháu là người thiện về kinh doanh phải không? Nhưng sao lại ngang ngạnh như vậy? Cháu xem căn viện này của các cháu, vài chỗ bị thấm nước, tường vách tan hoang hết cả. Hơn nữa những phòng ốc bị sụp kia cũng không được dọn dẹp. Nghe Tuấn nhi nói, bây giờ các cháu không có tiền à? Haiz, đại trượng phu bôn tẩu bên ngoài, việc kinh doanh trong nhà đều dựa vào phụ nhân, sao cháu lại phớt lờ như vậy? Nhìn ngôi nhà rách nát thế này, cháu không thẹn với lòng sao?”

Phùng Uyển ngắt đầu, lúng ta lúng túng nói: “Thiếp, thiếp không thiện về kinh doanh.” Nàng khỏ sở nói: “Đô Thành này không như Nguyên Thành, thiếp nghĩ bao ngày vẫn không tìm được việc nào có thể làm. Trước đó không lâu, Vũ nương cũng kinh doanh mấy cửa hàng lương thực, nhưng chỗ lương thực đó bị triều đình tịch thu hết rồi, mất hết cả vốn.”

Nàng nói vô cùng thành khẩn, võ tướng trung niên nghe một hồi cũng tin. Ông gật đầu, nói: “Như vậy đi, thủ hạ ta có một người rất giỏi buôn bán, hôm nào gọi hắn tới đây giúp Tuấn nhi.”

Nói tới đây, ông nhìn Phùng Uyển chằm chằm, nói: “Lão phu nghe nói, Tuấn nhi vẫn còn quan tâm tới cháu. Sau khi trở về cháu hãy suy nghĩ cẩn thận, không được bởi vì ý nghĩ nhất thời mà phá hỏng ân nghĩa vợ chồng. Có hiểu không?”

“Hiểu rồi ạ.”

“Hiểu là tốt, cháu về phủ đi.”

“Thúc thúc đi trước.” Phùng Uyển cung kính ngồi cúi mình, cho đến khi võ tướng trung niên kia rời đi, nàng mới bảo ngự phu đánh xe vào Triệu phủ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Làm Rõ

Phùng Uyển về phủ, Triệu Tuấn đã đi ra ngoài.

Khi y trở về đã là đầu giờ Hợi. (10h đêm)

Phùng Uyển vốn hay mất ngủ, nghe thấy tiếng Triệu Tuấn và Vũ nương nói chuyện với nhau bên ngoài, nàng cũng không buồn để ý đến.

Đương lúc này, ba chữ Vệ Từ Dương truyền đến tai nàng.

Vệ Từ Dương ư?

Phùng Uyển rùng mình, vội vàng ngồi dậy, nàng nhẹ nhàng khoác ngoại bào vào, đi đến bên cửa sổ lắng nghe.

Ngoài cửa sổ, tiếng nói Triệu Tuấn mang theo men say, “Vệ Từ Dương này làm việc quả thật không chút kiêng kỵ. Từ công chúa xinh xắn yêu kiều nói chuyện với hắn, ngay mặt bệ hạ và Ngũ điện hạ, vậy mà hắn lại sầm mặt ra lệnh bảo Từ công chúa rút đi, còn nói nàng ta vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt hắn. Hắn còn nói, hắn sẽ không quên chuyện làm nhục hắn! Nàng không biết đâu, cục diện lúc đó, Từ công chúa thật sự mất hết sĩ diện.”

Tiếng của Triệu Tuấn không nói ra được là hả hê hay tức nuối: “Vốn bệ hạ có ý gả Từ công chúa cho hắn, bị hắn càn quấy như vậy, sắc mặt cũng thay đổi. Dù là mấy vị điện hạ khác hay là Ngũ điện hạ cũng mang sắc mặt rất kém.”

Đám người Ngũ điện hạ dĩ nhiên là sắc mặt kém rồi, phải biết rằng người làm nhục chàng là bao gồm các vị điện hạ kia.

Tiếng nói Vũ nương vang lên, “Vậy bệ hạ có xử lý hấn hay không?”

“Tại sao không chứ? Vốn là chuẩn bị cho hấn thăng quan, nhưng hấn náo loạn như vậy, bệ hạ phẩy tay áo bỏ đi tại chỗ, yến hội cũng tan trong cảnh không vui, làm gì còn có chuyện thăng quan nữa?”

Triệu Tuấn nói: “Mọi người đều nói tính cách Vệ Tử Dương thật sự không thể làm quan. Đừng thấy hiện tại hấn bò được lên cao, nói không chừng ngày nào đó cũng sẽ rớt xuống đến hải cốt cũng không còn.” Hai ngày trước y còn nói chuẩn bị nương nhờ Vệ Tử Dương, hiện tại nhắc đến chàng lại có oán và giận.

Nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của Triệu Tuấn, Phùng Uyển lấy làm kinh hãi, trong thoáng chốc nàng nói thầm: Rớt xuống đến hải cốt cũng không còn ư? Sai rồi, chính là bởi vì lần này Vệ Tử Dương có công quá lớn, chàng lại là người của Ngũ điện hạ, bệ hạ cũng không muốn thăng quan cho chàng. Bởi vì phong thưởng trực tiếp theo công lao, với số tuổi quá trẻ của Vệ Tử Dương, không bao lâu thì sẽ không có chức quan để mà thăng nữa. Vệ Tử Dương làm như vậy chính là cho bệ hạ một lối thoát. Huống chi, ngay cả Ngũ điện hạ chàng cũng đắc tội, cũng là cho hoàng đế thấy lập trường của chàng.

Chuyện này xảy ra, dù cho chức quan của Vệ Tử Dương không thay đổi, nhưng thực quyền của chàng chắc chắn sẽ có gia tăng.

Lúc này Triệu Tuấn tựa như hơi ngán ngời.

Trong tiếng kêu của Vũ nương, hấn đột nhiên cất bước đi về phía phòng của Phùng Uyển.

Đi đến ngoài cửa, y trầm giọng kêu lên: “Uyển nương?”

Phùng Uyển nhẹ ừ một tiếng.

Không đợi nàng nói gì, tiếng Triệu Tuấn bên ngoài đã trầm xuống, quát lên: “Mở cửa!”

Tiếng Phát nhĩ vang lên bên cạnh, “Dạ, dạ.”

Á vọi vàng tiến lên, theo tiếng cửa phòng được kéo kẹt đẩy ra, Triệu Tuấn đi vào, y ra lệnh, “Đi ra ngoài.”

Phát nhĩ đáp không ngừng.

Sau khi nặng nề đóng cửa phòng lại, Triệu Tuấn quay đầu lại nhìn về phía Phùng Uyển.

Trong phòng không có nến, chỉ có ánh trăng ngoài cửa le lói soi vào. Dưới ánh trăng, Triệu Tuấn ngược sáng, hai mắt tối tăm, có sự lạnh lẽo khiến lòng người kinh hãi.

Y đi đến gần Phùng Uyển một bước.

Nhìn thẳng nàng chăm chăm, Triệu Tuấn lại bước thêm một bước, hạ giọng, nói: “Ngươi là tiện phụ! Ngươi đã nói gì với Vệ Tử Dương?”

Phùng Uyển lui về sau một bước trong khi y đến gần.

Nàng không hiểu nhìn Triệu Tuấn, giọng nói lạnh lùng trầm tĩnh, “Xảy ra chuyện gì? Chàng nói cho thiếp biết, thiếp mới biết trả lời chàng thế nào chứ.”

Tiếng nói, dáng vẻ của Phùng Uyển luôn luôn là ung dung và trầm tĩnh. Dù là lúc này Triệu Tuấn hơi có chút men say cũng như tỉnh lại một chút. Y dừng bước, oán hận lườm nàng, khẽ gầm lên: “Mới vừa rồi trên yến hội, Vệ Tử Dương làm trò chế giễu ta trước mặt mọi người. Hấn nói gì mà phụ nhân ngươi có ơn nghĩa với hấn, đi theo bên cạnh ta thật sự là lãng phí, chi bằng chuyển nhượng lại cho hấn, hấn nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi!”

Nói đến việc đáng giận này, gương mặt Triệu Tuấn trở nên xanh mét, y đau khổ nói: “Ngươi biết không? Hấn nói ta như thế trước mặt mọi người, bảo ta làm sao còn sĩ diện gì nữa?”

Y lao ra hai bước, đưa tay nắm chặt lấy bả vai Phùng Uyển, khàn giọng quát lên: “Nói! Phụ nhân ngươi đã nói gì với hấn?”

Y nắm vai Phùng Uyển rất chặt, ra sức rất lớn. Sắc mặt Triệu Tuấn xanh mét, nhìn nàng bằng ánh mắt ăn thịt người, giống như cứ thế mà bẻ nát xương nàng, giết chết nàng đang sống sờ sờ.

Khác với con giận của Triệu Tuấn chính là Phùng Uyển tựa như hóa đá. Nàng hé miệng, nhìn Triệu Tuấn không dám tin, nhưng ánh mắt như xuyên thấu qua y, nghĩ đến một màn trên yến hội!

Vệ Tử Dương, rốt cuộc chàng không nhin được ư? Lúc chàng nói những lời này trước mặt mọi người, nhắc đến gì là ơn nghĩa, là đang chính thức nói cho người đời biết, quan hệ giữa mình và chàng không phải đơn giản sao?

Đúng rồi, bởi vì hôm nay Ngũ điện hạ và Tử công chúa đến, nàng suýt nữa chặt vật thoát khỏi Vệ phủ. Đây đối với chàng mà nói là khó thể chịu được

ư? Vì vậy chàng dứt khoát làm rõ chuyện, dứt khoát làm rõ ọi người thấy chàng có thiện cảm với mình. Dứt khoát để mọi người biết, đối với chàng, mình là khác ư?

Chàng không đề cập đến chữ tình, chỉ nói ơn nghĩa, đây là để cho những người có ý đồ với chàng không đến nỗi hận mình ư?

Đường đường chính chính đặt mình bên cạnh chàng, lại không muốn khiến mình gặp họa.

Chàng hao tổn tâm tư quả thật là không ít.

Nhưng mà chàng đâu biết được nỗi đau của nàng.

Lúc này, chỗ cổ tay truyền đến một trận nhức nhối.

Phùng Uyển vội vàng hồi phục tinh thần lại, ngẩng đầu chống lại đôi mắt bốc lửa của Triệu Tuấn, đáng vẻ như muốn ăn thịt người, Phùng Uyển rử mắt.

Nàng có thể nói gì đây?

Nhìn thấy Phùng Uyển vẫn khéo ăn khéo nói im như khúc gỗ đứng ngơ ngác tại chỗ, Triệu Tuấn càng giận thêm.

Trên thực tế, ở yến tiệc, tuy y bị Vệ Tử Dương làm nhục một phen, nhưng trong lòng ý cũng không để ý lắm. Dù sao Vệ Tử Dương mới vừa làm nhục Tử công chúa và mấy vị điện hạ, cũng chọc bệ hạ nổi giận phát tay áo bỏ đi. Trong tình hình này, hấn làm nhục một nhân vật nhỏ như mình cũng chẳng coi là chuyện gì quá mất sĩ diện.

Có điều là không biết tại sao, lúc này y nhìn thấy Phùng Uyển, càng nhìn càng phiền, càng nghĩ càng tức.

Nhưng vào lúc này, tiếng Triệu Tuấn căm hận vang lên, “Trác sao ngươi muốn hòa ly, hóa ra là muốn trèo lên cành cao.” Nghiến răng nghiến lợi nói đến đây, y giờ tay phải lên, đột nhiên nặng nề tát bốp vào mặt Phùng Uyển.

Cái tát này rất nặng, Phùng Uyển kêu lên một tiếng, lao đảo về sau vài bước, đụng thẳng vào vách mới đứng vững lại được.

Từ lúc thành hôn đến nay, tuy hai người có tranh chấp, nhưng Triệu Tuấn cũng không phải là kẻ thích bạo lực. Đây là lần đầu tiên y tát Phùng Uyển như thế.

Theo tiếng tát lạnh lạnh vang lên trong phòng, Phùng Uyển khom người xuống, còn Triệu Tuấn cũng sững sờ nhìn cái tát của mình.

Cũng không biết qua bao lâu, y xoay người sang chỗ khác. Trong thoáng chốc xoay người đó, mắt của y đỏ lên, ngân ngấn lệ.

Ầm một tiếng, y sai bước lao ra, đụng phải cánh cửa phòng lắc lư, càng đi càng xa.

Triệu Tuấn vừa đi, Phát nhi đã cẩn thận đi đến. Ầ lạng lẽ đóng cửa phòng lại, chạy đến bên cạnh, đốt nến lên. Phát nhi nhìn Phùng Uyển, lại nhanh chóng cúi đầu xuống.

Chỉ chốc lát, ả lấy một chậu nước nóng, đi vào trong phòng.

Lúc này Phùng Uyển đã ngồi ngay ngắn trên giường. Trong ánh trăng, bóng dáng nàng ngồi thẳng, vẻ mặt nhả nhặn, nếu không phải nắm đấu tay rõ ràng trên mặt, quả thật Phát nhi cũng muốn hoài nghi chuyện mới vừa rồi chưa từng xảy ra.

Nước nóng đưa đến, Phùng Uyển nhận lấy khăn lông trong tay Phát nhi, nhẹ nhàng thoa lên mặt.

Rử mắt, lông mi dài của Phùng Uyển chớp chớp, hiển nhiên là đang suy nghĩ gì đó.

Phát nhi xem xét, khe khẽ kêu lên: “Phu nhân?”

Mãi đến khi kêu hai tiếng, Phùng Uyển mới khẽ đáp: “Chuyện gì?” Giọng nói bình thản không màng danh lợi, nào có vẻ xấu hổ vì bị đánh.

“Trong phòng Vũ nương có thuốc mỡ, có cần nô tỳ mang đến hay không?”

Phùng Uyển lắc đầu, nói thản nhiên: “Không cần.”

Nàng lại nói: “Lui ra đi.”

“Dạ.”

Phát nhi quay người lui ra.

Lúc ả lui đến cánh cửa, Phùng Uyển quay đầu lại. Nhìn về phía ánh trăng, bóng dáng Phát nhi gầy chẳng ra dáng hình. Nhớ được kiếp trước, lúc này ả đã ra dáng thiếu nữ hồng hào, chưa từng gầy gò tái nhợt như hiện tại.

Cũng đúng, kiếp trước ả chưa từng chịu cảnh khổ cùng, cả Triệu phủ cũng không bị đói khổ như mấy tháng nay, đối với thời kỳ phát triển của thiếu nữ, đương nhiên có thay đổi lớn.

Phùng Uyển thu hồi ánh mắt, từ từ đứng lên, bước đi thong thả trong phòng: Hiện tại nàng đã bị Vệ Tử Dương đẩy lên đầu sóng. Chỉ sợ những ngày tiếp theo người chú ý đến mình, đến gặp mình sẽ đếm không xuể.

Ôi, cái người Vệ Tử Dương này vĩnh viễn là biến số trong đời mình. Cũng được, đã vậy thì nghĩ xem phải ứng phó với những người đó thế nào thôi, từ đó rồi tìm cơ hội.

Suy nghĩ hơn nửa canh giờ, Phùng Uyển tiến vào giấc mộng.

Nàng tỉnh lại rất sớm.

Vừa mở mắt ra đã không còn buồn ngủ nữa, lục đục rời giường, nhìn vào trong gương đồng, năm đầu tay vẫn rõ ràng như cũ. Phùng Uyển mặc y phục tử tế, đi ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng, nàng đã thấy được Phát nhi đang ở bên một góc phòng của ai đó. Giờ phút này, ả đang co ro, khuôn mặt gầy gò tái nhợt, đang đau khổ nhũn mỳ lại. Môi của ả mím thành một đường mỏng, khóe mắt còn nước. Đường như ở trong mơ ả cũng không vui.

Phùng Uyển chỉ nhìn sáng rồi dờ dờ bước đi ra cửa phòng.

Mới vừa vào sân, nàng nghe được Phát nhi đang thì thầm trong mộng: “Phụ thân, tiền...”

Đúng rồi, tính ra vào thời điểm này phụ thân của ả bị bỏ tù. Trách sao mà đau khổ như vậy.

Lúc này, trời vừa bình minh, phương đông chỉ có một đường sáng. Phùng Uyển bước nhẹ đi, nghe chim hót khắp nơi, đập trên sương sớm, hay tay lồng vào tay áo, từ từ cất bước thong thả.

Lúc này trong thư phòng vang lên một loạt tiếng nói khe khẽ.

Còn ai dậy sớm như vậy?

Trong sự nghi ngờ của Phùng Uyển, tiếng nói yêu kiều của Mi nương vang lên, “Phu chủ, đừng giận, cả đêm chàng cũng chưa ngủ, nghỉ ngơi một chút đi.”

Tiếng nói Triệu Tuấn khàn khàn vang lên, “Ta không muốn ngủ.” Dừng một chút, y như đây sập đứng lên, “Mấy ngày nay ta sẽ đi ra ngoài một chuyến, nàng trông coi kỹ cho ta...” Mới nói đến đây, y chợt dừng lại, một hồi lâu sau, y khàn giọng nói: “Luôn luôn có một ngày, luôn luôn có một ngày...” Luôn luôn có một ngày làm sao, thế nhưng y lại không nói tiếp.

Phùng Uyển thấy y sắp ra cửa, không muốn chạm mặt với y, bước nhẹ trở về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Chàng Đúng Là Họa Thủy

Sáng sớm Triệu Tuấn đã ra khỏi phủ. Phùng Uyển cũng vậy.

Chân trước Triệu Tuấn mới vừa đi, chân sau nàng đã ra khỏi cửa phòng. Ở lại trong phủ không biết sẽ có bao nhiêu người đến xem náo nhiệt. Nàng nghĩ hiện tại biết được chuyện của Vệ Tử Dương và nàng không phải là quý tộc thì cũng là quan viên. Nàng thật sự không kiên nhẫn giao thiệp với gia quyến của những người này.

Đi trên phố, nhiều lần chạy qua Triệu phủ, xa xa đã thấy mấy người đi vào trong, vô cùng náo nhiệt. Phùng Uyển rút đầu lại, dứt khoát bảo xe ngựa chạy xa.

Cứ chạy tới chạy lui như vậy, mãi đến khi chạy được ba vòng trong Đô Thành, mắt thấy trời đã ngã về chiều, Phùng Uyển nghỉ ngơi nói: Nên trở về thôi.

Đương lúc xe ngựa nàng quay đầu lần nữa, đột nhiên có một tiếng cười khê khàng êm tai vang lên bên cạnh, “Rốt cuộc cũng dám về rồi à?”

Phùng Uyển nhanh chóng quay đầu lại.

Nàng nhìn thấy Vệ Tử Dương đầu đội đầu lạp, thường phục màu xanh, trên chân còn cột khăn, cả người giống như là thương nhân đi khắp bốn phương.

Ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt phượng dài tà mỵ của chàng dưới đầu lạp, Phùng Uyển khẽ nói: “Chàng đến khi nào?”

Vệ Tử Dương cười nói: “Lúc nàng chạy vòng thứ hai, ta ở tửu điểm đã thấy được. Lúc nàng chạy vòng thứ ba thì ta đã đuổi theo. Nhưng mà phụ nhân nàng không yên lòng, cũng không buồn chú ý đến ta.” Trong giọng điệu của chàng còn mang theo uất ức.

Chàng mà cũng uất ức ư!

Phùng Uyển không nhịn được trừng mắt liếc chàng một cái, hạ giọng xuống nói: “Triệu phủ đã thành cái chợ rồi!” Nàng nói bất lực: “Tối hôm qua chàng không thể nghĩ ra biện pháp khác sao?”

“Không thể!” Không đợi nàng nói hết, Vệ Tử Dương đã dứt khoát trả lời lại nàng một câu. Chàng nhìn nàng chăm chăm, cười khẩy nói: “Ta muốn gặp ai thì gặp người đó, muốn gần ai thì gần người đó.”

Phùng Uyển không biết làm sao cho phải.

Nhìn thấy Phùng Uyển trầm mặc không nói, Vệ Tử Dương lại nhắc màn xe của nàng lên, sau đó tung người nhảy vào trong xe ngựa của nàng.

Chàng chỉ có một mình, hành động lại nhanh chóng. Mãi cho đến khi chàng ngồi vào bên cạnh Phùng Uyển, cũng không có kinh động bất cứ ai. Thậm chí ngay cả ngự phu của Phùng Uyển cũng không phát hiện ra.

Bình an ngồi dựa vào Phùng Uyển, Vệ Tử Dương vờn vai một mồi, nói lầm bầm: “Chưa từng nghỉ ngơi cho thật tốt chút nào.” Chàng ra lệnh nói với Phùng Uyển: “Phụ nhân, tiếp tục đi tiếp.”

Tiếng nói vừa thốt ra, chàng dựa về phía sau, nhắm hai mắt lại.

Sau đó một tiếng ngáy khe khẽ vang lên trong xe.

Phùng Uyển đang suy ngẫm cả kinh, nàng nhanh chóng quay đầu lại.

Vừa quay đầu, nàng nhìn thấy Vệ Tử Dương về mặt thả lỏng, rõ ràng đã rơi vào giấc mộng.

Vậy mà người này lại chạy vào trong xe ngựa của nàng, còn nhanh chóng ngủ thiếp đi như vậy ư!

Phùng Uyển khóc không ra nước mắt, nàng tròn to mắt nhìn chàng một trận. Cuối cùng không nhịn được nghiêng người lên trước, lén lút tháo đầu lạp của chàng xuống, lén lút lấy ngoại bào trong tủ xe đắp lên người chàng.

Thiếu niên đang bước vào cõi mộng, cặp mắt phượng hút hồn người đã nhắm lại, chỉ có gương mặt tuyệt mỹ dưới ánh hoàng hôn đỏ rực tỏa ra ánh sáng lờ mờ nhắc.

Nàng nhìn tỉ mỉ, dưới vành mắt chàng còn có quảng thâm, có thể thấy được mấy đêm này chàng cũng chưa từng ngủ ngon giấc.

Phùng Uyển nhìn lông mi chàng khép hờ, thầm suy nghĩ: Chàng vẫn còn rất nhỏ.

Đúng vậy, chàng vẫn còn rất nhỏ, thiếu niên lang vừa tròn mười bảy tuổi, nhưng trên lưng tựa như gánh vác rất nhiều thứ. Chỉ có thời khắc này, chàng mới thả lỏng. Mũi của chàng không hề mím chặt, đầu mày chàng cũng không hề quật cường cau lại nữa.

Đương lúc Phùng Uyển quan sát Vệ Tử Dương, xe ngựa xóc nảy khiến chàng nghiêng ngả, trong lúc vô tình, chàng nghiêng mặt tựa vào Phùng Uyển.

Lúc Phùng Uyển còn đang do dự có muốn tránh ra hay không, thân thể chàng đã dựa vào vai nàng. Hơi thở ấm áp kia cũng phả lên gáy Phùng Uyển.

Khuôn mặt Phùng Uyển đỏ lên.

Nàng lén lút vờn tay, muốn đẩy đầu chàng ra, nào biết rằng tay vừa mới chạm vào mái tóc đen của chàng thì một bàn tay to lớn vờn ra, thuận thế nắm lấy tay nàng trong lòng bàn tay.

Bàn tay chàng thon dài có lực, hoàn toàn nắm lấy tay Phùng Uyển nhỏ bé trong lòng bàn tay mình. Da thịt ấm áp kia cũng theo đó truyền vào.

Phùng Uyển khẽ giãy ra, vô dụng, chàng đã nắm chặt lấy.

Than thầm một tiếng, Phùng Uyển thầm nghĩ: Nơi này không có người ngoài, thôi cứ tùy chàng vậy.

Nàng không giãy dựa nữa, tùy ý để thiếu niên gối lên bả vai mình, nắm tay mình, tiến vào cõi mộng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng nói ngự phu từ bên ngoài truyền vào: “Phụ nhân, canh giờ đã không còn sớm.”

Phùng Uyển đáp khẽ một tiếng, nói: “Đi tiếp đi.”

Ngự phu nhìn màn đêm trong trời đất càng ngày càng đặc, một hồi lâu mới đáp: “Vâng.”

Dần dần, bóng đêm chuyển sâu.

Dần dần, hoa đăng đã lên.

Lúc cánh tay Phùng Uyển đều mất đi tri giác, nàng nghe thấy một tiếng nói khê khàng dịu dàng vang lên bên tai: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

Chàng tỉnh rồi sao?

Phùng Uyển thoáng nhìn ra ngoài xe, khê nói: “Khoảng chừng nửa canh giờ rồi.”

Lúc này, đường phố đã an tĩnh hơn rất nhiều, tiếng nói chuyện của hai người cũng truyền đến tai ngự phu. Y nhất thời cả kinh kêu lên: “Phu nhân, người đang nói chuyện sao?”

Phùng Uyển ừ, nói dịu dàng: “Vệ tướng quân đang ở đây, người không cần sợ, tiếp tục đánh xe đi.”

Ngự phu ngây ra.

Vệ tướng quân ở đây? Chuyện khi nào vậy kia? Y muốn quay đầu lại, nhưng không dám, chỉ không khỏi nghĩ thầm: Vệ tướng quân này quả thật thân thủ bất phàm, thật là xuất quỷ nhập thần mà.

Sau khi Phùng Uyển nói câu đó với ngự phu, nhẹ nhàng kéo tay phải ra, muốn rời khỏi nắm tay của Vệ Tử Dương.

Nàng kéo cũng không nhúc nhích được như cũ.

Phùng Uyển hỏi han nhỏ nhẹ: “Càng còn muốn ngủ sao?” Rõ ràng là đã tỉnh, vậy mà chàng gối lên vai nàng, còn phả hơi thở lên bên cổ nàng, tay của chàng còn nắm lấy tay nàng. Vì vậy nàng phải hỏi như thế.

Vệ Tử Dương nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, giống như cảm giác được xúc cảm mềm mại xinh đẹp, nên hiếu kỳ vẫn về.

Vẫn về vài cái, chàng lại càng hứng thú hơn, dứt khoát cúi đầu, gờ tay Phùng Uyển vừa ngắm nghía tỉ mỉ vừa lật qua lật lại, trong miệng thì trả lời: “Không ngủ nữa.”

“Vậy nhích ra được không?” Tiếng nói Phùng Uyển dịu dàng uyên chuyển nói không ra lời.

“Không được!” Chàng trả lời khá dứt khoát.

Phùng Uyển kể khổ: “Nhưng cánh tay ta đã tê cứng hết rồi.”

Cuối cùng Vệ Tử Dương mới rời mắt khỏi bàn tay nhỏ bé của nàng, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm một hồi. Chàng lại nhếch miệng, khê nói: “Phụ nhân, ta cũng không ghét bỏ nàng, nàng oán trách gì chứ?”

Phùng Uyển nói khê: “Nhưng mà tay ta thật sự tê cứng rồi.”

Vệ Tử Dương nghiêng đầu, đôi mắt phượng của chàng lưu chuyển sóng nước, như ẩn tình như hàm mỉa nàng một cái, nói: “Nhưng ta rất thoải mái.”

Đèn trên đường phố kèm theo ánh trăng mờ nhạt trong suốt chiếu vào trong xe. Đúng lúc này Phùng Uyển quay đầu lại, vì vậy, nàng đối diện với một đôi mắt như yêu nghiệt kia.

Mặt nàng vụt lên đỏ bừng, chỉ cảm thấy tim đập như muốn rớt ra khỏi lồng ngực.

Đương lúc này, Vệ Tử Dương thả tay nàng ra, không đợi nàng kịp phản ứng, chàng đã tung người, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi xe ngựa.

Dưới ánh trăng, chàng quay đầu lại, mắt phượng liếc nhìn về phía Phùng Uyển.

Có lẽ lúc này gió đêm quá dịu dàng, thổi tà áo chàng bay phấp phới. Có lẽ là ánh trăng trên trời quá trong vắt, chiếu lên mắt chàng như quang hoa. Cũng có lẽ là nụ cười của chàng quá rạng rỡ, quá đẹp đẽ.

Trong phút chốc, Phùng Uyển cảm thấy có vật gì đó nặng nề đánh vào đáy lòng mình. Trong cảnh tim đập loạn nhịp, nàng bối rối vươn tay, kéo xoẹt màn xe xuống, ngăn lại chàng và nàng.

Tất nhiên chàng nhìn thấy được Phùng Uyển khác thường, vì vậy chẳng những chàng không phiền lòng, ngược lại còn cười lên ha ha. Trong tiếng cười lớn, chàng vung ống tay áo, nhẹ bước đi. Cho đến khi chàng đi xa, Phùng Uyển mới nhớ đến đầu lạp của chàng còn để trong xe mình.

Đương lúc Phùng Uyển cảm đầu lạp kia lên, nhưng không cách nào kêu ra tiếng thì tiếng thán phục của ngự phu truyền đến: “Đáng vẻ vừa rồi của Vệ tướng quân thật, thật rất đẹp.”

Phùng Uyển rũ tay xuống.

Dưới ánh trăng, lông mi nàng thật dài, dưới mi mắt nàng là một độ cong duyên dáng. Một hồi lâu, nàng khẽ nói: “Đúng vậy đó, thật đẹp.... nhưng như vậy không tốt, sẽ làm hại người khác không kìm lòng nói.”

Ví như trái tim như giếng cổ của nàng bỗng suyết mất không chế.

Khó khăn lắm mới dời mắt khỏi bóng lưng chàng, Phùng Uyển nhắm mắt lại, khẽ ra lệnh: “Trở về thôi.”

“Vâng.”

Ngự phu vừa đi, vừa không nhận được nói ra, “Phu nhân, rất nhiều người đều nói Ngũ điện hạ thích Vệ tướng quân. Ban đầu nô tài không tin, có điều giờ nô tài đã tin rồi.”

Y chắc chắn cảm thán một hồi, lại nói: “Người như Vệ tướng quân chính là một tai họa. Nếu ngài muốn, chỉ sợ là ngay cả bộ hạ cũng có thể khuynh đảo.”

Y thốt ra hai từ bộ hạ, lập tức cảm thấy được như vậy là bất kính, vội vàng ngậm miệng lại.

Y đợi một hồi, cũng không thấy Phùng Uyển trả lời, xem ra lời y nói vừa rồi, phu nhân cũng không nghe rõ.

Rốt cuộc xe ngựa chạy về Triệu phủ.

Mới vừa dừng lại đã có mắt tỳ thiếp ló đầu ra xem. Thầy Phùng Uyển, Mi nương kêu lên lạnh lốt: “Phu nhân, người đi đâu vậy? Hôm nay có một số người đến tìm người.”

Phùng Uyển mỉm cười nói: “Có chút chuyện.”

Phất nhi cũng chạy đến bên cạnh nàng, khẽ nói: “Phu nhân, Phùng mỹ nhân và hoàng hậu đều phái người đến, bảo là muốn gặp người. Nhưng nô tỳ tìm khắp bên ngoài cũng không thấy được phu nhân, nên trở về.”

Phùng Uyển ừ. Nàng lại hỏi: “Lang chủ đâu?”

Thật ra thì buổi sáng nàng đã nghe nói Triệu Tuấn muốn đi xa nhà, lời này là đã biết rồi còn cố hỏi.

Mi nương vội vàng trả lời: “Phu chủ ra ngoài, nói là mấy ngày nữa mới trở về.” Mặt mày nàng ta hớn hờ nói: “Phu nhân, phu nhân, tối hôm qua phu chủ nói cho thiếp biết, nói là Ngũ điện hạ lại coi trọng chàng. Lần này ra ngoài là phụng lệnh Ngũ điện hạ làm việc.”

Mi nương đắc ý nói: “Vội khẩu khí của lang chủ, lần này chuyện khá quan trọng. Ngũ điện hạ không tin ai cả, chỉ tin nhiệm mỗi phu chủ nhà mình.”

Phùng Uyển lại nhẹ nhàng ừ ừ. Nàng mỉm cười nhìn Mi nương nói: “Vậy sao? Đây là chuyện tốt, nếu phu chủ thắng quan, ta và người cũng vinh hạnh. Mi nương à, người được phu chủ rất tin nhiệm, vậy sớm ngày phải sinh con nối dõi cho Triệu phủ ta mới phải.”

Nghe nàng nhắc đến, Mi nương đỏ mặt lên, nàng ta cúi đầu xuống, thần thái trong sáng mắt cũng lộ ra vẻ mong đợi.

Phùng Uyển bước vào phòng mình, cũng không để ý đến Phất nhi theo phía sau. Nàng vừa vào phòng đã đóng cửa lại.

Dựa lưng vào cửa, Phùng Uyển ngơ ngác nhìn ánh trăng bên ngoài. Nhìn lại nhìn, nàng đưa tay lên che ngực: Nháy mắt đó thật thủ, nháy mắt đó không kìm lòng được, thật sự quá hiếm thấy trong cuộc đời nàng. Cho đến bây giờ, tim Phùng Uyển vẫn đập có chút mãnh liệt.

Một hồi lâu sau, nàng nói thì thầm thật khẽ: “Thật là chàng quá mức hút hồn, đây không phải là lỗi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Có Một Thì Có Hai

Những ngày tiếp theo, Phùng Uyển vẫn luôn tìm cách tránh né.

Đám người quý nữ công chúa vân vân kia, quả thật vô cùng hứng thú với chuyện lần này. Lúc này nàng mà bị các nàng ta tóm được, ứng đối thỏa đáng, thì không có gì sai lầm, ứng đối không thỏa đáng, sẽ có thêm phiền phức. Nghĩ đi nghĩ lại, Phùng Uyển cảm thấy chỉ có thể tránh xa.

Nàng cứ tránh né ngày này qua ngày nọ, thời gian dần trôi qua, chớp mắt đã tám ngày đã qua.

Một đêm khi Phùng Uyển vừa trở về phòng, bên ngoài chợt vang lên mấy tiếng ồn ào, tiếng mấy tỳ thiếp nói cười không ngừng truyền đến.

Một khắc sau, giọng nói của Phát Nhi từ bên ngoài truyền vào, “Phu nhân, lang chủ đã về.”

Phùng Uyển “ùm” một tiếng,

Phát Nhi ngoài cửa yên lặng một lúc, một lát sau ả mới thấp giọng nói: “Lang chủ còn đưa về một người.”

Phùng Uyển từ từ quay đầu, nàng khẽ đáp: “Vậy à?”

“Đạ phải.” Phát Nhi không biết người ngoài nói thế nào về Phùng Uyển và Vệ Tử Dương. ả chỉ biết, một người đàn ông như Vệ Tử Dương chỉ có thể là đối tượng là đám công chúa ngoài kia, không thể là sự lựa chọn của phu nhân.

Sau khi nói ra hai chữ này, giọng nói ả có phần lo lắng, yên lặng một lúc, ả khẽ nói: “Là một cô tử rất đẹp, lang chủ nói, xuất thân cũng rất tốt.”

Lắng nghe một lúc, bên trong cũng không có động tĩnh gì, Phát Nhi lại nói: “Nàng ta còn có của hồi môn kha khá, chừng mười mấy rương. Nô tỳ nghe nói, đây là do thúc gia chuẩn bị cho lang chủ lấy làm bình thê*.”

(*bình thê: vợ thứ nhưng có địa vị ngang bằng vợ chính thất)

Bên trong, vẫn không có tiếng vang nào.

Lúc này Phùng Uyển đang ngẩng đầu, lắng lắng nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời kia.

Trong mơ của nàng cũng từng nhắc đến tình cảnh này. Chỉ là khi đó, nàng vừa mới sảy hai, lại hiến cho Triệu Tuấn một kế, giúp y thăng quan tiến chức. Y thông cảm cho nàng, nên chuyện này chỉ nhắc qua rồi thôi.

Phùng Uyển khẽ đáp: “Biết rồi.” Giọng nói nàng dịu dàng hiền hòa “Phát Nhi, người đi nghỉ đi, chuyện này không cần quan tâm.”

Không cần quan tâm? Sao lại thế?

Phát Nhi nhìn chằm chằm cửa phòng, không nhịn được khẽ lên tiếng, hơi thở hơi loạn: “Phu nhân, người và lang chủ vốn đã lạnh nhạt. Lúc này lại còn mang một người như thế về, sau này người. ...” ả không nói hết, chỉ nói bất lực: “Lẽ nào phu nhân thật sự muốn hòa ly?”

Bên kia cánh cửa, giọng nói của Phùng Uyển vẫn dịu dàng thanh nhã, “Biết rồi, lui xuống đi.”

“Thế nhưng phu nhân!” Phát Nhi không nhịn được khẽ gọi.

Lúc này, có một loạt tiếng bước chân truyền đến, lập tức có một người hầu lẹ mạt đi đến sau lưng Phát Nhi, thi lễ với ả, hỏi: “Xin hỏi phu nhân có ở đây không?”

“Có.”

“Tiểu nhân phụng mệnh của Nguyệt cô tử, đến vấn an phu nhân trước.” Dừng một chút, người hầu nói: “Tuy đã tối, nhưng Nguyệt cô tử có nói, lễ nghĩa không thể không làm. Nàng muốn dâng trà cho phu nhân.”

Bên trong phòng, giọng nói dịu dàng hòa hoãn của Phùng Uyển truyền đến, “Không cần.”

Nói ra hai chữ kia xong thì không nói thêm tiếng nào nữa. Người hầu kia nhìn bên trong phòng nghĩ một cái rồi nói: “Nhưng mà đây là lễ nghĩa?”

Phát Nhi bên cạnh nói: “Phu nhân nói không cần thì là không cần, người lui ra đi.”

Người hầu kia đáp “ạ” một tiếng, chậm rãi lui ra. Đi được mấy bước, hắn quay đầu nhìn lại, thầm nghĩ: Phu nhân này hơn phân nửa là người hẹp hòi, chắc đang buồn bực rồi.

Người kia vừa đi, Phát Nhi nhìn bên trong phòng nghĩ một lúc, cũng xoay người chuẩn bị lui ra.

Lúc này, Mi Nương và Quyên Nhi cũng vội vàng đi đến. Thấy Phát Nhi, các nàng gọi: “Phu nhân đâu, phu nhân có ở đây không?”

Phát Nhi đáp: “Phu nhân ở bên trong.” Lập tức ả lại nói tiếp “Nhưng phu nhân không muốn gặp ai.”

“Gi mà muốn hay không chứ” giọng Mi Nương hơi loạn, nàng ta sai bước đến trước phòng Phùng Uyển, hạ giọng nói: “Phu nhân, xảy ra chuyện lớn như thế, sao người còn núp trong phòng. Người không biết, mấy tỳ nữ kia đều nói, phu nhân là người thất đức, vì vậy núp trong phòng không dám gặp ai.”

Thất đức?

Chuyện của nàng và Vệ Tử Dương truyền đến tận nơi của các nàng sao?

Thôi, dù sao tối nay cũng không cách nào sống yên rồi.

Nghĩ đến đây, Phùng Uyển mở cửa “két” một cái.

Thấy Phùng Uyển tay áo bay phấp phới đi ra, đám tỳ thiếp đều vui mừng.

Phùng Uyển nhìn đèn sáng rõ trong sân, mỉm cười nói: “Của hồi môn thật không ít.”

“Tạm được thôi” Mi Nương vội vàng nói “Nữ nhi của một võ tướng còn con, lại đem theo hai tỳ nữ, một lão mụ tử, còn có hai người hầu. Số người đó cũng hơn số người trong phủ chúng ta rồi.”

Khó trách đám tỳ nữ về mặt bất an, ngay cả Vũ Nương cũng đang lặng lẽ nhìn về phía mình. Hóa ra có thanh thế lớn như vậy.

Thấy mười mấy hòm rương, hai chiếc xe ngựa, năm nô tỳ. Thanh thế này thật sự là đã đè bẹp tất cả người ở đây.

Lúc Phùng Uyển nhìn lại trong sân, chỉ nghe bên kia có ai nói một câu, mọi người lại đồng loạt đi về phía nàng.

Không bao lâu, bao gồm cả Triệu Tuấn, một nhóm bảy người đã chỉnh tề xuất hiện trước mặt Phùng Uyển.

Lúc này Triệu Tuấn tỏa sáng vinh quang, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, dáng người không còn vẻ khúm núm như trước, mà trông rất có tinh thần.

Chỉ cần nhìn thần thái này của y, thì đã biết y đang rất đắc ý. Xem ra, y không chỉ chiếm được mỹ nhân trợ giúp lớn, chẳng lẽ Ngũ điện hạ đã ám chỉ gì đó với y sao?

Phùng Uyển hiểu ra ngay lập tức, dưới trướng của Ngũ điện hạ, vốn có một Vệ Tử Dương thiện chiến. Nhưng trước mắt Vệ Tử Dương đã về dưới trướng bệ hạ, không chừng Ngũ điện hạ lại nghĩ đến một Triệu Tuấn từng lường trước chiến sự như thần kia, để cho y trở thành một cánh tay đắc lực của mình.

Khi Phùng Uyển đang đánh giá bọn họ, đoàn người đã đứng trước mặt Phùng Uyển, đặc biệt là thiếu nữ mặt mày xinh xắn đang theo sát sau lưng Triệu Tuấn kia.

Thiếu nữ này có nét đẹp của người Tần ở Giang Nam, so với mấy nữ lang người Hồ cùng thời, quả là mỹ nhân. Nàng ta nhút nhát đứng cạnh Triệu Tuấn, hai mắt to tròn nhìn Phùng Uyển, trong ánh mắt kia lại mang theo vẻ linh hoạt khác với vẻ bề ngoài xinh đẹp của mình.

Thấy Phùng Uyển đưa mắt nhìn, nàng ta vội rũ mắt xuống, sợ hãi khẽ chào Phùng Uyển.

Nét mặt của nàng ta tuy lộ vẻ nhát gan, nhưng ánh mắt và động tác kia, cũng lộ ra vẻ tự tin vô vàn.

Giống với thiếu nữ này, Triệu Tuấn cũng đang nhìn Phùng Uyển.

Môi mông của y khẽ mỉm, mỉm cười nhìn Phùng Uyển, nói ôn hòa: “Uyển Nương, đây là Ngô thị Nguyệt Nương, sau này nàng hãy gần gũi với nàng ấy nhiều hơn.”

Trong giọng nói còn mang theo một loại vui sướng đắc ý vô cùng.

Phùng Uyển nhìn về phía y.

Lúc này, ánh trăng lên cao, nàng khẽ cười một tiếng, tay áo bị gió thổi bay bay. Lúc ánh mắt Triệu Tuấn si mê, giọng nói dịu dàng êm ái của Phùng Uyển vang lên, “Ừm, là một cô tử rất tốt.”

Nàng điềm nhiên liếc nhìn sang Ngô Nguyệt, tư thái ung dung cao quý, nở nụ cười, Phùng Uyển nói: “Lễ nghi thì không cần, Nguyệt Nương bước vào cửa này thì là người của phu chủ.”

Nàng nói mang theo hàm ý: “Chỉ là phu nhân ta đây từ trước đến nay không quản lý việc nhà, việc sắp xếp cho nàng, đành nhờ phu chủ cực khổ.”

Nói tới đây, nàng thân nhiên nói: “Đã không còn sớm, thiếp cáo lui.”

Cho đến khi Phùng Uyển bước vào cửa, Triệu Tuấn lúc này mới nhớ đến, mình còn vài lời chưa nói.

Y nhìn chằm chằm cửa phòng, quay đầu nhìn hai người hầu mới đến của Ngô Nguyệt, nói với người lớn tuổi hơn: “Ta nghe thúc phụ nói, người biết kinh doanh? Vậy chuyện trong phủ, sau này làm phiền người.”

“Lang chủ quá lời.”

Triệu Tuấn quay đầu nhìn về phía gian phòng của Phùng Uyển, giọng nói tỏ vẻ đắc ý nói: “Có người và Nguyệt Nương giúp đỡ, chuyện trong nhà sau này Uyển Thị không cần phải lo lắng nữa.”

Là một lang chủ, lời này của y hơi nặng nề.

Trong tiếng tạ ơn mừng rỡ cung kính của Nguyệt Nương, sắc mặt của đám người Mi Nương liền biến đổi, Phát Nhi thầm nghĩ: Lang chủ nói vậy, như đang đặt Nguyệt Nương ngang bằng với phu nhân, không xem phu nhân ra gì. À nhìn mấy tỷ nữ sau lưng Nguyệt Nương, buồn rầu nghĩ: Cuộc sống sau này chắc không dễ chịu rồi.

Thấy trong phòng vẫn yên tĩnh, giọng nói Triệu Tuấn lại vang lên lần nữa, y cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, tất cả giải tán đi.” Y ngẩng đầu kêu: “Uyển Nương, nàng cũng nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Dứt lời, y xoay người, ôm eo Nguyệt Nương, đi về viện của mình.

Mà lúc này, lão mục tử kia cũng căn dặn “Người, người, người cũng đi sắp xếp đi, tìm trước một nơi để ngủ. Cụ thể thì mai tính tiếp.”

“Dạ.”

Âm thanh ồn ào dần xa.

Trong phòng, Phùng Uyển ngồi trên giường, nghiêng đầu, híp hai mắt thưởng thức ánh trăng sáng bên ngoài.

Rõ ràng nàng không thể khẳng định việc Triệu Tuấn có tham dự để hãm hại mình hay không, nhưng nàng không biết từ lúc nào, đã không còn ôm hi vọng gì với y nữa.

Không còn yêu, không còn hận, cũng không hề đau đớn.

Thật ra thì, ở kiếp trước, nàng quả thật rất đau lòng. Mỗi lần y rước một người mới về thì nàng sẽ đau đớn thật lâu. Kiếp trước nàng luôn nghĩ, nàng gả cho y, y là gà cũng được, là chó cũng được, nàng cũng phải chăm sóc y cả đời. Chưa kể y chẳng phải gà, cũng chẳng phải chó, chỉ là hơi phong lưu, đối với nàng vẫn rất dịu dàng quan tâm.

Nàng nghĩ, thế dĩ phu vinh, thế dĩ phu quý (*), nàng chỉ cần cố gắng hết lòng quan tâm y, y nhất định sẽ nhớ được sự tốt đẹp của nàng. Y phú quý rồi, nàng cũng sẽ có một kết cuộc tốt đẹp.

(*thế dĩ phu vinh, thế dĩ phu quý: cuộc sống của vợ phụ thuộc vào sự vinh quang phú quý của chồng)

Thế nhưng, lúc y chưa đạt được quang vinh, nàng bận rộn cực khổ. Y vừa mới đạt được quang vinh, trái một mỹ cơ, phải một thiếp thất, mỗi người mới rước về, y đều dịu dàng toàn tâm toàn ý như thế, cho nên, nàng vẫn luôn đau khổ vô cùng.

Vất vả lắm y mới được vinh hiển, cứ tưởng nàng đã hết khổ, ai ngờ chưa hưởng được nửa ngày hạnh phúc thì nàng đã bước vào quỷ môn quan.

Có khi, nàng thậm chí nghĩ đến, nếu nàng không giúp y vinh hiển, có phải hai người sẽ luôn tốt đẹp như ban đầu không?

Mãi đến khi nàng sống lại, nàng mới bừng tỉnh ra.

Thật ra thì, tất cả đều không đáng.

Thật ra thì, không có y, cuộc sống của nàng càng trôi qua tốt hơn.

Thật ra thì, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ở kiếp trước, nàng thật ngu xuẩn, vậy mà lại cố gắng dâng hết ân ái nghĩa tình cho y, muốn thay đổi bản tính của y, để y có thể đối xử với nàng hết như thế.

Thật ra thì, có một số kẻ, vốn không nên hi vọng. Có một số việc, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai.

Lùi một bước, mới thật sự là trời cao biển rộng, không cần chờ đến lúc không thể hối hận được nữa mới hối hận vì sao mình không buông tay từ sớm. Nàng vốn là người có ý chí, sao lại đặt hết tâm tư vào những thứ tranh đấu khôn khổ, lúc nào cũng nôn nóng vội vàng như thế? Nàng rõ ràng có thể cười với gió xuân trắng sáng, rõ ràng có thể sống vô cùng tự do tự tại.

Bên ngoài vẫn còn tiếng ồn ào, thỉnh thoảng, nàng còn nghe được tiếng quát trung khí vô cùng của lão mục tử kia.

Chỉ một lát sau, Phát Nhi nhẹ tay nhẹ chân đi vào.

Nàng đến sau lưng Phùng Uyển, kêu lên uất ức: “Phu nhân.”

Nhìn Phùng Uyển, Phát Nhi ai oán nói: “Nô tỳ thật không biết, phu nhân đang nghĩ gì!” À lấy hết dũng khí, nghiêm túc nói với Phùng Uyển: “Phu nhân xin thứ cho Phát Nhi lắm mồm. Máy ngày nay rất nhiều người nói người và Vệ tướng quân thân thiết. Thế nhưng, Vệ tướng quân dù sao cũng họ Vệ, y còn phải cưới vợ sinh con, phu nhân gần gũi với y, sao lại không chịu thân thiết với phu quân? Y dù có tín nhiệm phu nhân, nhưng chẳng lẽ lại có thể hơn được thế thiếp tương lai của y? Phu nhân nghĩ thử xem, qua mấy năm nữa, nếu thế thiếp Vệ tướng quân sủng ái không thích phu nhân, nói lời ly gián hai người, phu nhân có thể còn lại gì?”

Phát Nhi rầu rĩ nói: “Phát Nhi cho là, chỉ có con của lang chủ và phu nhân mới là người cho phu nhân dựa vào cả đời.”

Lời của ả, không phải là không đúng.

Phùng Uyển quay đầu về phía ả, nàng khẽ nói: “Khi đám người Vũ Nương vào cửa, Phát Nhi dường như chưa từng hoang mang như thế?”

“Vũ Nương thì là gì chứ?” Phát Nhi thẳng thắn nói: “Nguyệt Nương này đem theo nhiều nô bộc như thế, đồ cười lại nhiều, lại là nữ nhi trong sạch, quan trọng nhất, sau lưng nàng ta còn có Thúc lão gia. Theo nô tỳ thấy, lang chủ thẳng nàng ta làm bình thể, chỉ là chuyện sớm muộn. Mà dù chưa thẳng nàng ta làm bình thể, nàng có vẫn có sự sủng ái của lang chủ, phu nhân cũng sẽ thấp hơn nàng ta nửa phần.”

Vậy sao?

Phùng Uyển rũ mắt, một lúc lâu sau, nàng nhẹ giọng nói: “Ta biết rồi. Đã không còn sớm, Phát Nhi cũng ngủ đi.”

Phát Nhi không nhúc nhích, ả chỉ cúi đầu nói: “Nô tỳ không ngủ được.”

Phùng Uyển cười nói: “Chuyện này đâu liên quan đến ngươi, đi ngủ đi.”

“Nô tỳ không phải vì chuyện này.” ả bắt đầu xoắn tay vào nhau, hốc mắt đỏ lên, không nhịn được nước mắt nói: “Nô tỳ nghĩ đến chuyện trong nhà thôi.”

Phùng Uyển dừng bước.

Nàng còn tưởng Phát Nhi sẽ không nhắc đến chuyện này với nàng cơ chứ.

Dưới ánh trăng, Phùng Uyển lẳng lặng nhìn Phát Nhi, nàng quay đầu, thờ ơ nói: “Thời điểm này, ai cũng sống không được yên ổn, đừng nghĩ nhiều, đi ngủ đi.”

Một câu nói đơn giản liền ngăn hết mọi lời Phát Nhi định nói ra.

Phùng Uyển nằm lên tháp.

Phát Nhi cắn môi, cúi đầu, nhấc chân, nặng nề đi đến thả màn giường xuống cho nàng. Cho đến thả màn giường xong, ả vẫn không cam lòng nhìn về phía Phùng Uyển.

Sáng sớm, Phùng Uyển đã thức dậy.

Sau khi thức dậy, nàng liền nghĩ, hôm nay có nên trốn tiếp hay là đi ra ngoài? Nghe tiếng quát vô cùng trung khí của lão mục tử kia, nhìn nô bộc sắp xếp phòng ốc, chuyên đồ tới lui khiến trong viện tro bụi mù mịt, Phùng Uyển trầm nghĩ: Ôn ào như thế, hay là ra ngoài đi. Ừ, đi đến Chu trang ngoài thành Tây ngói một lát.

Rửa mặt xong, nàng liền thông thả ra ngoài.

Phùng Uyển đi vào sân, vừa lúc nghe được lão mục tử kia đang quát tháo: “Này, ngươi không phải người Triệu phủ sao? Ở đây làm gì? Mau lên xe ngựa khiêng đồ với bọn họ đi.”

Người bà ta đang quát là ngự phu của Phùng Uyển.

Phùng Uyển chậm rãi đi đến, đến sau lưng lão mục tử này, nàng thờ ơ nói: “Ngươi tránh ra.”

Giọng nói nhẹ nhàng ung dung.

Vì vậy, mặc dù giọng nói nàng không vang, lão mục tử này cũng sợ hết hồn. Bà ta xoay người lại, đôi mắt khôn khéo trên gương mặt gầy gò nhìn thấy Phùng Uyển. Thấy là nàng, lão mục tử vội vàng tươi cười đầy mặt: “Là phu nhân sao, lão nô thất lễ.”

Thấy Phùng Uyển không hề để ý đi thẳng về phía trước, bà ta nói thầm ở đằng sau: “Quái lạ, lang chủ quản gia kiểu gì thế? Một phụ nữ đã có chồng, nói ra ngoài liền ra ngoài, không sợ tin đồn sao?”

Dưới sự thống trị của người Hồ vốn không có nhiều quy củ. Chưa kể là Phùng Uyển còn là một người vô cùng quy củ, nhưng giờ phút này, nghe thấy lời nói như rắn dạy của bà ta, nàng không khỏi cười một tiếng, từ từ quay đầu lại.

Nàng quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng mỹ lệ của Nguyệt Nương đang vội vàng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ai Phủ Đầu Ai

Nguyệt Nương bước nhanh đến, sau khi thấy Phùng Uyển thì tò mò nhìn chăm chăm nàng một lúc, mới nhún chào nàng: “Phu nhân.” Giọng nói yêu kiều trong trẻo, rất dễ nghe.

Phùng Uyển gật đầu, nàng thờ ơ nói: “Quản lý tốt nô tỳ nhà ngươi.” Bỏ lại một câu này, Phùng Uyển xoay người.

Khó khăn lắm mới xoay người đi, giọng nói lão mục tử kia lại truyền đến: “Phu nhân đi đâu vậy? Phù Vệ tướng quân sao?” đây không chỉ là tò mò, mà là một loại giễu cợt ác ý.

Phùng Uyển quay đầu lại. Khóe mắt nàng liếc nhìn mặt trời một chút, nghĩ ngợi nói: Đã đến giờ rồi, nếu mấy quý nữ kia muốn đến giờ này đã đến rồi.

Nghĩ đến đây, nàng lên tiếng, lạnh nhạt quát lên: “Người đâu!”

“Dạ.” Trả lời nàng là ngự phu.

Phùng Uyển lạnh lùng đáp: “Ác nô lán chủ, đuổi cho ta!”

“Ngươi dám!” Lão mục tử kia hét lên một tiếng, bốn năm người hầu Nguyệt Nương mang đến đã đồng loạt chạy tới, đứng phía sau bà ta.

Về phần Nguyệt Nương, sắc mặt tỏ vẻ sợ hãi, cứ như không rõ chuyện gì mà đứng đó, vừa tò mò vừa bất an nhìn tình cảnh này, cứ như không hề liên quan đến mình.

Ngự phu bước đến sau lưng Phùng Uyển, thấp giọng nói: “Phu nhân?”

Phùng Uyển không để ý đến y, chỉ cười lạnh với Nguyệt Nương: “Sao hả? Mới vừa vào cửa, đã đụng tủng lão nô lán chủ, còn muốn giết ta phải không?”

“Ngươi đừng đổ tội cho nữ lang nhà ta!” Lão mục tử kia trợn to đôi mắt ti hí, the thé kêu lên: “Cả Đô Thành, ai chẳng biết ngươi là dạng phụ nhân gì? Ác nô lán chủ? Ta khinh! Ngươi là chủ từ gì chứ?”

Bà ta vừa nói xong, mấy tiếng cười cổ kiêu nín liền vang lên.

Mấy kẻ cười đó chính là bọn nô tỳ mà Nguyệt Nương mang đến.

Phùng Uyển nhếch miệng, nàng cũng không quay đầu lại, mỉm cười với ngự phu: “Nguyệt Nương nhận định phu nhân ta đây có tư tình với Vệ Tướng quân, danh tiết quan trọng, không thể sơ suất. Ngươi đi Vệ phủ, nói cho tướng quân biết chuyện này đi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều đại ra.

Không đợi ngự phu đáp lời, tiếng cười the thé sắc lạnh của lão mục tử kia lại truyền đến: “O ơ, thật là chuyện buồn cười, lão nô nói nàng ta mấy câu, nàng ta ngược lại không biết xấu hổ, còn định gọi gian phu đến cứu viện.”

Lời nói khó nghe cực kì.

Phùng Uyển tự nhiên xoay người, nhìn đám người Mi Nương, lên tiếng: “Nguyệt Nương giựt dây lão nô này nói những gì, đã nhớ chưa? Nếu kinh động đến lang chủ, kinh động Ngũ điện hạ với các quý nhân khác, có biết nói thế nào không?”

Nàng vừa nói xong, Vũ Nương dẫn đầu lớn tiếng đáp “Phu nhân yên tâm, tất nhiên sẽ không sai một chữ.”

Hai người Mi Nương cũng nói: “Đã nhớ ạ.”

Phùng Uyển vừa mở miệng liền nhắc đến lang chủ, còn nói sẽ kinh động đến Ngũ điện hạ và các quý nhân. Lúc này, lão mục tử kia rút cuộc biến sắc mặt, bà ta quay đầu nhìn về phía Nguyệt Nương.

Đôi mắt trong như nước chuyển động trên gương mặt mỹ lệ của Nguyệt Nương, thần sắc sợ hãi nhìn lão mục tử, trong mắt hiện vẻ bất an.

Ở cùng phu chủ mấy ngày, cả ngày y đều oán trách chán ghét phu nhân. Nàng ta cũng cho là, phu nhân này hèn yếu, lúc này thấy Phùng Uyển muốn làm lớn chuyện, Nguyệt Nương nghĩ đi nghĩ lại, cũng thấy có điểm không ổn.

Bất kể phu nhân làm gì, nàng ta cũng chỉ mới vào phủ không đến một ngày. Chỉ không đến một ngày đã gây chuyện, nói thế nào cũng mất mặt. E là thúc phụ của phu chủ cũng sẽ thất vọng với mình.

Nghĩ đến đây, ngự phu liền xoay người đi, Nguyệt Nương vội vàng cười, giọng nói sợ hãi thánh thót kêu lên: “Phu nhân,” khẽ cúi người với Phùng Uyển, Nguyệt Nương ngẩng gương mặt chỉ lớn cỡ bàn tay lên, hai mắt ngấn nước tỏ vẻ đáng thương “Phu nhân, là Nguyệt Nương không biết cách dạy nô tỳ, người đừng trách Ôn đi.”

Tư thái yếu đuối và một câu nói nhẹ nhàng biết bao.

Phùng Uyển thờ ơ, thần thái ung dung, dùng ánh mắt người trên nhìn xuống, liếc Nguyệt Nương, quát kẻ: “Còn không đi?”

Tất nhiên nàng ra lệnh với ngự phu!

Ngự phu chấp tay, lớn tiếng đáp: “Dạ.”

Gần như y vừa đáp lời, Nguyệt Nương liền cắn môi, nghẹn ngào nói: “Phu nhân không chịu tha thứ cho Nguyệt Nương sao?” Nàng ta lau nước mắt tuôn ra ngoài “Ta đi tìm phu chủ trở về khuyên phu nhân.”

Muốn lấy Triệu Tuấn ra dọa nàng?

Phùng Uyển cười một tiếng, khoe mắt nàng liếc về phía ngoài cửa phủ, ra hiệu cho ngự phu một ánh mắt, ý bảo y đừng hành động.

Khi Nguyệt Nương lao ra chừng năm sáu bước, một trận âm thanh ồn ào truyền đến, chỉ một lát sau, cửa phủ liền truyền đến tiếng nói yêu kiều của mấy nữ lang “Phùng thị A Uyển có đây không?”

Mấy quý nữ kia lại tìm đến cửa rồi.

Ngự phu nhìn thoáng qua Phùng Uyển, thấy nàng khẽ gật đầu, liền lớn tiếng đáp: “Phu nhân nhà ta ở đây.”

“Có nhà sao, thật tốt quá.” “Ồ, sao hôm nay lại có nhà?” Trong tiếng la hét ầm ĩ, một đám oanh oanh yến yến đi vào.

Mấy người vừa bước vào đều xuất thân bất phàm, dáng vẻ cũng rất xinh đẹp. Vệ Tử Dương tuấn mĩ tuyệt thế, lại có cá tính. Một thiếu niên lang như thế, bất kể người khác nói nhảm ra sao thì vẫn khiến mấy thiếu nữ hoài xuân luôn ngưỡng mộ.

Các nàng vốn ngưỡng mộ Vệ Tử Dương đã lâu, nên chỉ muốn gặp người Vệ Tử Dương coi trọng và bản thân các nàng cũng tôn trọng Phùng Uyển.

Vừa bước vào, hai mắt các nàng đã đảo một vòng trên người đám tỳ thiếp, đồng thời nhìn về phía Uyển Nương. Tuy dung mạo Nguyệt Nương, Vũ Nương hơn xa Phùng Uyển, nhưng chỉ cần Phùng Uyển đứng đó mang theo sự ung dung tao nhã, đã khiến cho đám nữ lang đều tự nhiên cảm thấy, người Vệ tướng quân thích chỉ có thể là nàng.

Một nữ lang nhanh nhẹn, nhìn thấy tình cảnh trong sân, nàng ta tò mò hỏi: “Các người đang cãi nhau sao?” Nàng ta nhìn Nguyệt Nương, tò mò hỏi: “Người là ai? Hai ngày trước tới đây không thấy người.”

Ngự phu bên cạnh đáp: “Phiền nữ lang quan tâm, người này, là thiếp thất mà tôi qua lang chủ nhà ta mới mang về.”

Thiếp thất à? Nữ lang kia lập tức bỏ qua, mấy nữ lang khác cũng thế. Với thân phận của các nàng, tỳ thiếp này nọ, nhìn nhiều một chút cũng đã là coi trọng lắm rồi.

Nữ lang kia chạy đến trước mặt Phùng Uyển, cười nói: “Tỷ là Phùng tỷ tỳ sao? Hi hi, đi ba ngày rồi, cuối cùng mới thấy tỷ.”

Phùng Uyển mỉm cười đáp lễ, nàng chuyển mắt nhìn ngự phu đang đứng bên cạnh quát khẽ “Còn sững sờ ở đó làm gì? Nhanh đến phủ Vệ tướng quân.”

Bốn chữ “phủ Vệ tướng quân” vừa nói ra, chúng nữ lang liền kích động, nữ lang kia vội kêu lên: “Đến phủ Vệ tướng quân? Sao lại phải đi?”

Phùng Uyển nghe vậy, thờ ơ nói: “Thiếp thất mới đến, khẳng khái coi đệ đệ Vệ tướng quân là gian phu của ta, ta muốn mời chàng đến đây chủ trì công đạo.”

Mấy chữ “Vệ tướng quân là gian phu của ta” mà Phùng Uyển vừa nói ra, mặt của chúng quý nữ đều đồng loạt biến sắc. Mấy ngày nay, các nàng đã nghị luận rất nhiều lần, nói đến nói đi, chúng nữ nhất trí nhận định, Vệ Tử Dương là người trọng tình trọng nghĩa, chàng cảm động và nhớ đến sự giúp đỡ của Phùng Uyển, lại thấy nàng bị nhà chồng ức hiếp, có lòng muốn kéo nàng về dưới trướng của mình để bảo vệ.

Vì vậy, hành động chàng đối với nàng là báo ân, coi Phùng Uyển như người thân.

Giờ phút này, Phùng Uyển vừa nói lời này ra, hoàn toàn xác minh suy nghĩ của các nàng. Đồng thời, là người ngưỡng mộ Vệ Tử Dương, các nàng vô cùng tức giận với Nguyệt Nương: Nói Vệ tướng quân là gian phu của phụ nhân này, đây chẳng phải là bôi nhọ Vệ tướng quân, hủy hoại hình tượng của chàng sao?

Vèo vèo vèo, mấy ánh mắt đều phóng về phía Nguyệt Nương!

Mấy nữ lang này, ai ai cũng thân phận cao quý, các nàng cũng không phải một phu nhân dễ bị ức hiếp như Phùng Uyển!

Chỉ trong chốc lát, Nguyệt Nương bị ánh mắt của mấy nữ lang này làm sợ hãi, chột dạ, hốc mắt nàng ta đỏ lên, nước mắt cuộn cuộn tuôn ra.

Lão mụ tử kia cũng sợ hãi, có điều bà ta vẫn cắn răng chặn trước mặt Nguyệt Nương.

“Thiếp thất mới vào cửa đã dám lấn át phu nhân mình như thế à? Ta nói này Phùng thị A Uyển, tỷ thật không ổn rồi, khó trách Vệ tướng quân không yên lòng.” Nữ lang dẫn đầu kia lên tiếng. Giọng nói nàng ta vừa thốt ra, nữ lang thanh tú nhất trong đám người liền vung tay ra lệnh: “Đi lên, cho thứ đệ tiện này mấy tát, dám chửi bôi Vệ tướng quân, phải bắt ả nhớ thật lâu!”

“Dạ!”

Hai vú giả bước nhanh lên trước, Nguyệt Nương vội vàng lui ra sau, nước mắt rơi như mưa, các bà cười lạnh, một vú già kêu lên: “Ồ hay, nơi này cũng không có đàn ông, người rơi lệ cho ai xem?” Có người kêu lên: “Nhìn cứ chỉ lẳng lơ như thế, cũng khiến cho chủ tử ngọt ngào, càng không thể tha!”

Vừa nói, một vú già liền đưa tay chụp cánh tay Nguyệt Nương. Đúng lúc này, lão mục tử kia liền hét lên, khàn giọng kêu: “Các người dám! Đây là Triệu phủ, muốn ra oai thì về chính phủ mình mà làm!”

Lời này của bà ta nói cũng sai, lại nói, nếu lời này do Phùng Uyển nói, vậy thì khí thế mười phần, đám nữ lang dù kiêu căng cũng phải lùi bước.

Thế nhưng, bà ta chỉ là một lão nô, quan trọng là, chủ mẫu của Triệu phủ lúc này đang đứng bên cạnh, về mặt ngầm đồng ý.

Vì vậy, hai vú già không do dự, người còn lại đẩy mạnh lão mục tử kia ra. Chỉ là các bà vừa tóm lấy Nguyệt Nương, lão mục tử kia liền vọt lên.

Lần này, bà ta vừa xông vào vừa kêu lên: “Còn lo lắng cái gì? Bảo vệ chủ tử!” Tất nhiên bà ta kêu mấy nô tỳ Nguyệt Nương mang theo.

Đám nô tỳ sững sờ, vội lao đến.

Đám nữ lang không ngờ, chỉ là muốn bạt tai một tiểu thiếp thất tầm thường của một quan nhỏ, lại bị ngăn trở nhiều như thế. Một nữ lang cá giận nói: “Vội chúng ta còn làm trò như thế, không biết xưa nay đối đãi với phu nhân nhà các người thế nào.”

Nàng ta hét lớn: “Lên, toàn bộ lên hết, dạy dỗ đám tiện nô này cho đến lúc chúng biết tôn ti mới thôi!”

Nàng ta vừa nói xong, mấy nô bộc đồng thời đáp lại: “Dạ!” Cùng lúc đó, mấy nữ lang khác cũng lệnh cho người hầu nhà mình xông lên.

Người Hồ không đặt nặng chuyện gia giáo, sinh ra con gái cũng hết như mấy nhà giàu mới nổi, kiêu căng bốc đồng vô cùng. Tính cách như thế, nếu các nàng cảm tức, cứ thuận theo cho các nàng tát một cái thì chuyện gì cũng qua. Nếu kháng cự, mọi chuyện sẽ diễn biến theo kiểu không thuận theo thì không buông tha.

Giờ phút này, tình cảnh của Nguyệt Nương chính là như thế, nàng ta dù sao cũng xuất thân nhà nghèo cửa nhỏ, sao có thể biết ứng đối linh hoạt? Nàng ta dung túng cho lão mục tử này vừa náo loạn, thì lập tức chuyện này đã không thể vẫn hồi được nữa.

Gần hai mươi người hầu vọt lên, bao vây đám người Nguyệt Nương, hầu như mỗi người đều bị hai nô tỳ kèm lấy. Đặc biệt là Nguyệt Nương và lão mục tử kia, bị hai người đàn bà cường tráng kèm chặt, sau đó, vú già liền vung tay, “Bốp ——”, “Bốp ——”, “Bốp ——” mấy tiếng tát vang dội không hề lưu tình liền giáng xuống.

Nữ lang đứng gần Phùng Uyển nhất kêu lên: “Đánh, đánh mạnh vào! Chỉ là một tiểu thiếp, đánh chết ta đền Triệu quan nhân đĩa khác.”

Đánh chết thì đền cho người khác ư?

Nàng vừa nói ra, ngay cả đám người Mị Nương Vũ Nương đều rung mình.

Khi mặt Nguyệt Nương bị tát mạnh hai cái, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sưng lên, nước mắt nước mũi lộn xộn, tiếng nói Phùng Uyển yếu ớt vang lên: “Nữ lang trượng nghĩa, A Uyển cảm kích vô cùng. Nhưng nàng ta là tiểu thiếp lang chủ mới vừa nạp, cũng là gia thế trong sạch. Nếu như nàng ta chết vì A Uyển, chỉ sợ không ổn.”

Lời nàng nói rất có lý, nhân lúc chúng nữ lang đang suy tư, Phùng Uyển lại nói: “A Uyển và phu chủ náo loạn, Vệ tướng quân lại muốn quan tâm. Nói không chừng chàng lại muốn bắt ta đền Vệ phủ mà che chở. Aizz.”

Nàng vừa nói xong, mấy nữ lang liền giật mình, kêu lên: “Dừng tay. Nể mặt phu nhân, bỏ qua cho các ả đi.”

Chúng nữ lang hạ lệnh, người hầu liền bỏ lại đám người Nguyệt Nương mặt mũi xanh mét, lui xuống.

Mấy nữ lang nhìn nhau, cuối cùng, một nữ lang đi lên trước. Nàng đến trước mặt Nguyệt Nương, đá mạnh một phát, quát lên: “Chuyện hôm nay đến đây là thôi, tiện nô như người nếu có gan nói chuyện này cho phu chủ nhà người biết, thì bản cô từ gặp người một lần, sẽ đánh người một lần!”

Một nữ lang khác cũng nói: “Đúng vậy, nếu dám ăn nói nhảm nhí, ngay cả ta cũng sẽ gặp người một lần liền đánh một lần. Ta cũng muốn thử xem, phu chủ với cả cha mẹ của người, có bảo vệ nổi tính mạng của người hay không!” Các nàng nghĩ, chỉ cần tiểu thiếp này không dám tố giác, trượng phu của Phùng thị Uyển nương cũng sẽ không trách cứ nàng. Vợ chồng hai người không cãi nhau, Phùng thị Uyển Nương cũng sẽ không cần Vệ tướng quân đón đến Vệ phủ.

Nguyệt Nương vốn đến từ một địa phương nhỏ, do cha mẹ nuông chiều lớn lên, nàng ta đã từng thấy qua tình cảnh này, nhưng đã lần nào bị đánh nhục nhã như vậy đâu?

Nàng ta ngã xuống đất, khóc không thành tiếng, nghe chúng nữ lang nói xong, vội vàng kêu lên: “Không dám, trăm triệu lần không dám.”

Vừa nói, nàng ta vừa nằm trên đất gào khóc.

Dạy dỗ một tiểu thiếp chỉ là chuyện nhỏ. Đám nữ lang thấy nàng ta đáp ứng, cũng không để ý nữa. Các nàng quay sang Phùng Uyển, cười nói: “A Uyển, đi dạo thôi.” “Đứng vậy đứng vậy, A Uyển, chúng ta ra ngoài trò chuyện?” “Nơi này thật rối loạn, ra ngoài thôi.”

Dưới sự chèo kéo của chúng nữ lang, Phùng Uyển đáp nhẹ một tiếng, váy dài tung bay, tự nhiên theo các nàng rời khỏi Triệu phủ.

Nguyệt nương đưa mắt nhìn Phùng Uyển rời khỏi qua màn nước mắt, nàng ta òa lên, khóc thảm thiết hơn nữa.

Hai má bị tát mấy cái, đau rất vô cùng. Vì vậy, nàng ta vừa bụm mặt, vừa đau khổ nghĩ: Phu chủ gạt người, thúc phụ cũng gạt người! Bọn họ đều nói phu nhân này dịu dàng trung thực. Mẫu thân nói, chỉ cần gặp người như thế, phải ra oai phủ đầu nàng, có lần sợ hãi này, sau này thấy nàng ta đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời, đến lúc đó, dù nàng ta không phải phu nhân, cũng sẽ là phu nhân. Nhưng vì sao lại có chuyện như thế?

Lão mục tử bị đánh vô cùng tàn nhẫn, trên mặt không chỉ có mấy cái tát, trên bụng cũng bị đá mạnh mấy cái. Thấy nữ lang nhà mình khóc lớn tiếng như thế, bà ta vừa đau lòng vừa xấu hổ, vội vàng bỏ qua, khóc thút thít an ủi: “Nữ lang đừng khóc, còn nhiều thời gian, ả cũng chẳng thể nuôi mấy quý nữ công chúa kia trong phủ. Chúng ta nhiều người, sẽ tìm cơ hội đánh trả.”

Thấy nàng ta kêu gào như thế, Phát Nhi đứng bên cạnh lắc đầu, thầm nghĩ: Bị thiệt thòi lớn như thế, còn tưởng phu nhân là người ngồi không sao!

Ả ngẩng đầu, nhìn cửa phủ, mắt chột lóe sáng, thầm nghĩ: Nhìn dáng vẻ ngự phu bảo vệ phu nhân như thế, hẳn là đã trở thành tâm phúc của phu nhân rồi. Nay trong phủ nghèo đói, người người ăn không đủ no, nhưng chỉ có phu nhân và ngự phu này mặt mày hồng hào rất có tinh thần. Rõ ràng như thế, phu nhân còn nói nàng không có tiền thì ai mà tin?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Bờ Vai Của Triệu Tuấn

Phùng Uyển ra ngoài đến đêm mới trở về.

Khi nàng về, trên người phảng phất hương thơm, khoe miệng khẽ cười, tràn đầy sức sống.

Mà bây giờ trong Triệu phủ, đèn dầu sáng rõ, đám người hầu bận rộn thu dọn những phòng ốc sụp đổ đã bỏ đi. Với tình hình này, chỉ cần bốn năm ngày, Triệu phủ sẽ khang trang hẳn lên.

Thấy Phùng Uyển tới đây, lão mục tử đó vội vàng đi ra. Bà ta tới ngoài thư phòng, bước chân rất khẽ, ho một tiếng rồi nói: “Chủ tử, có muốn uống rượu không?”

Đây là ám hiệu, Nguyệt nương hiểu được. Lúc này nàng ta đang được Triệu Tuấn ôm vào lòng, y nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đưa bút lông viết về gì đó.

Nghe tiếng của lão mục tử ngoài kia, Nguyệt nương run lên, khẽ đẩy Triệu Tuấn, sợ hãi nói: “Phu chủ?”

“Hử?”

Nguyệt nương xoa mặt mình, nơi này vẫn còn hai dấu tay rõ ràng. Những quý nữ kia cấm nàng nói chuyện này cho phu chủ, nhưng sao nàng có thể nhẫn nhịn chứ? Cho nên, khi Triệu Tuấn hỏi nàng chỉ biết khóc, còn đám người hầu của nàng lại đổ chuyện này lên đầu phu nhân, nói là phu nhân xúi giục quý nữ ra tay.

Triệu Tuấn biết chuyện thì vô cùng tức giận. Y gầm thét bảo người mau gọi Phùng Uyển về hỏi chuyện. Nhưng lúc đó Phùng Uyển đang đi với hội quý nữ, Nguyệt nương sao dám gây sự? Nàng ta vội vã ngăn y lại.

Bây giờ nàng ta chỉ chờ Phùng Uyển về nhà.

Nguyệt nương vỗ đầu tay trên mặt, cất giọng run run: “Hình như, hình như phu nhân về rồi.” Nàng vừa nói, vừa tránh khỏi vòng ôm của Triệu Tuấn, làm bộ như sợ hãi lắm.

Uyển nương đã về ư?

Sắc mặt Triệu Tuấn sầm xuống, phu nhân này đúng là càng ngày càng coi trời bằng vung!

Nghe tới đây, y trầm giọng nói: “Đi, đi gặp nàng ta!”

Nguyệt nương vội vã kêu lên: “Phu chủ?” Nàng ta khẽ nói: “Dù sao người cũng là phu nhân, phu chủ đừng nóng giận.”

“Cái gì mà dù sao nàng ta cũng là phu nhân, nàng ta nào có ra dáng phu nhân gì...” Y nói tới đây, Nguyệt nương ngẩng phát đầu lên, nhìn y với ánh mắt trong veo, vậy mà Triệu Tuấn lại nghẹn lời.

Trong đầu y hiện lên bóng dáng của Uyển nương, nghĩ tới nụ cười dịu dàng của nàng. Nếu nàng cũng kề cận y như vậy... Không biết vì sao y không thể nói được gì nữa.

Thấy Triệu Tuấn im bất, đôi mắt đăm lẹ của Nguyệt nương thoáng qua vẻ thất vọng. Nhưng nàng ta mau chóng đảo mắt, khéo léo kêu lên: “Phu chủ, phu chủ?” Tựa vào y, nàng ta lẩm bẩm: “Phu chủ đừng nghĩ nhiều, chúng ta đi xem phu nhân nói gì đi.”

“Ừm, mau đi gặp nàng ta.”

Mặt Triệu Tuấn tiếp tục sầm xuống, y nắm tay Nguyệt nương, đẩy cửa phòng đi ra.

Lúc này, Phùng Uyển đang chậm rãi đi dưới ánh đèn dầu sáng rõ. Trong gió đêm, tay áo nàng phát phơ, có vẻ tự tại thần nhiên khác hẳn người Đô Thành.

Triệu Tuấn không nề mặt, nắm tay Nguyệt nương đi tới chỗ Phùng Uyển.

Phùng Uyển đi tới đi lui, thấy Triệu Tuấn đi ra, bên cạnh y là Nguyệt nương ánh mắt lấp lánh. Đằng sau Nguyệt nương là lão mục tử không giấu nổi vẻ đắc ý.

Trên bậc thang còn có hai thị tỳ. Những người Nguyệt nương mang đến mặt mũi đều tím bầm, nhìn Phùng Uyển với vẻ vừa hận vừa đắc ý.

Đã định tính sổ rồi sao?

Phùng Uyển trầm nghĩ, nàng chậm rãi tiến lên rồi dừng lại cách Triệu Tuấn khoảng năm bước. Nhìn y nắm chặt tay Nguyệt nương, khóe miệng Phùng Uyển nhếch lên, cất giọng khinh thường: “Vừa rồi con gái tướng quốc còn nói, e rằng lần này ta về phủ, khó tránh khỏi bị hỏi tội. Phu chủ như vậy là muốn hỏi tội thiếp sao?”

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm vào đôi mắt sáng ngời của nàng, thấy rõ vẻ châm biếm và thần nhiên trong đôi mắt đó, vẻ mặt y cứng ngắc.

Lúc này, lão mục tử đằng sau chợt kêu lên: “Ồ, xem đi xem đi, đây là phu nhân đó sao? Còn cậy vào con gái tướng quân áp bức phu chủ của mình!”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Dưới ngọn đèn dầu, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm bà vú già kia, quay về phía Triệu Tuấn rồi thờ ơ nói: “Thiếp biết phu chủ muốn hỏi gì. Người muốn biết dấu tay trên mặt Nguyệt nương và đám nô bộc của nàng ta từ đâu mà có ư? Xem ra, Nguyệt nương đã nói rõ căn nguyên của chuyện này cho phu chủ rồi, nhưng lời của Mi nương và Vũ nương thì sao? Phu chủ có hỏi tới không? Vào phủ phu chủ hai năm, phu chủ cũng hiểu Uyển nương, Uyển nương đã bao giờ gây sự gì chưa? Nếu không phải ai đó vội vã muốn ra oai phủ đầu phu nhân này, có gì thiếp phải làm vậy?”

Bởi vì Phùng Uyển nói chuyện hay cư xử đều toát lên phong thái khiến người ta không thể không để nàng nói hết. Vì vậy, dù lão mục tử này muốn chen miệng vào mấy lần, nhưng khi thấy ánh mắt của nàng thì không biết vì sao lại chột dạ.

Nàng nói lời thẳng thắn, không giấu không giếm, hai mắt lẳng lẳng nhìn về phía Triệu Tuấn.

Nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của thê tử, không biết làm sao, Triệu Tuấn đột nhiên hơi bối rối, đột nhiên nghĩ đến thời khắc đó.

Khi đó họ đang buổi tân hôn hạnh phúc, y ôm nàng, cảm thấy tất cả nữ nhân trên thế gian này đều không thể tri kỷ bằng thê tử trước mắt này. Thậm chí còn cảm thấy mình không bao giờ phản bội cũng không bao giờ thích nữ nhân khác. Cho nên, y tự nói với mình, ta có Uyển nương là đủ rồi, sau này ta không nạp thiếp thất, không để Uyển nương phải ảm ức.

Khi tình mặn nồng, y ôm nàng nói, “Nguyệt đòi đòi kiếp kiếp, bạc đầu giai lão.” Uyển nương tin, lúc ấy nàng vui mừng đến mức nhạt nhòa nước mắt. Nàng dè dặt thề với y, nàng nhất định sẽ làm vợ hiền của y, làm một mẫu thân tốt, nàng muốn y không phải lo toan gì cả, chỉ cần thực hiện giấc mộng của y, tung cánh bay khắp nơi như chim muông.

Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Tuấn đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, bất giác buông tay Nguyệt nương ra.

Nguyệt nương sợ hãi, bất an túm lấy Triệu Tuấn. Lúc đối mặt với Phùng Uyển, nàng ta vốn nắm chặt tay phu chủ.

Nàng ta muốn cho phu chủ biết, chỉ có chàng, chỉ khi có chàng giúp đỡ thì phu nhân mới không dám ức hiếp mình.

Nhưng Nguyệt nương không ngờ rằng phu nhân chỉ lẳng lẳng nói vài lời, phu chủ đã hoảng loạn rồi bởi, còn vợ và buông tay mình như vậy!

Nén lệ, Nguyệt nương nhìn Triệu Tuấn với vẻ không dám tin, đôi mắt to ngấn lệ này lên án y tại sao có thể quên mất lời ông tiếng mật và lời hứa ngon ngọt lúc hai người ân ái.

Triệu Tuấn không nhìn Nguyệt nương, y vẫn đang nhìn Phùng Uyển chăm chú.

Nhìn mãi nhìn mãi, ngọn lửa tiềm tàng bắt đầu dâng trào, y không nể mặt, trầm giọng nói: “Có mỗi chút chuyện mà nàng cũng làm ầm lên cho cả triều cũng biết hay sao?” Y tức tối hét lên: “Phùng thị Uyển nương, nàng cũng vừa vừa phải phải thôi!”

Phùng Uyển cúi đầu, nàng nhẹ nhàng nói: “Phu chủ, nô bộc Nguyệt nương mang đến quá nhiều. Uyển nương không muốn gây sự, nhưng dù sao thiếp cũng là phu nhân, vậy mà thế lực lại chẳng bằng một thiếp thất, gây sự là điều khó tránh.”

Lời này vô cùng hợp tình hợp lý, chân mày Triệu Tuấn cau lại.

Lúc này, y liếc thấy Nguyệt nương tủi thân sắp khóc, lại quát Phùng Uyển: “Nguyệt nương vốn là người nhát gan cẩn thận, nàng ta còn chưa làm gì quá đáng, nàng yên phận chút đi. Làm ầm lên như vậy, nàng chê Triệu phủ ta còn chưa đủ mặt mặt sao?”

Thấy rốt cuộc y cũng mở miệng bênh vực, mắt của Nguyệt nương lại càng đầm lệ. Nàng ngược mắt nhìn Triệu Tuấn, chờ y ra oai.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng nói chậm rãi: “Phu chủ, Uyển nương đã nói rồi, thiếp không phải là người gây sự. Nếu người khác có ý gây sự, vậy Uyển nương tuyệt đối không thể nhận.”

Nàng ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn, nói: “Hôm nay con gái tướng quốc nói, cấp cho Uyển nương một viện khác. Uyển nương ngẫm nghĩ, đây cũng là chuyện tốt. Nếu không, phu chủ để cho Uyển nương sống riêng một thời gian đi.”

Trong lúc mọi người đều kinh ngạc, tâm tư khác nhau, Triệu Tuấn đã quyết đoán quát khê: “Không cần.” Hắn nhìn Phùng Uyển chăm chăm, quát lên: “Nàng là phu nhân của Triệu phủ, làm gì có chuyện phu nhân sống riêng?”

Sau khi quyết đoán phán bác, Triệu Tuấn nghĩ đến chuyện con gái tướng quốc coi trọng Phùng Uyển như vậy, nổi giận ngoài phần nào.

Ngẫm nghĩ một lát, y trầm giọng nói với Phùng Uyển: “Về sau đừng để chuyện này xảy ra nữa.”

Nói tới đây, y quay đầu lại quát: “Còn sững sờ làm gì? Về phòng hết đi!”

Kêu tới đây, vừa nói y vừa vung tay áo, không thèm để ý tới đôi mắt trông mong của Nguyệt nương, sai bước về thư phòng.

Cho đến khi Triệu Tuấn đóng sầm cánh cửa thư phòng lại, Nguyệt nương và đám người hầu mới phản ứng lại: Chỉ thế thôi sao? Nàng ta khóc lóc kể lể hơn nửa canh giờ, hao tổn tâm tư mị hoặc trên giường, còn phải nịnh nọt hết lời, khó khăn lắm mới làm chủ đổi nổi giận với phu nhân, mà mồi lửa đó tắt ngúm nhanh như vậy sao?

Thậm chí phu chủ còn không nói một câu nặng lời với phu nhân!

Tình cảnh này tột tẻ gấp vạn lần những điều Nguyệt nương vốn nghĩ. Nàng ta ngờ ngạc đứng trong màn đêm, chỉ cảm thấy gió rét ào ào sau lưng, khắp người lạnh toát.

Đúng lúc này, tiếng cười có nén của Vũ nương truyền đến, “Cứ tưởng phu chủ ngon ngọt vài câu với cô thì tất cả đều nghe theo cô sao? Phu chủ chúng ta một khi dịu dàng cẩn thận, triền miên không dứt thì đúng là say lòng người.” Giọng của nàng ta hơi thê lương, “Nhưng người thật sự khiến phu chủ quan tâm, cũng chỉ có một mình phu nhân mà thôi.”

Nguyệt nương quay đầu lại.

Nàng thấy trong đôi mắt giễu cợt của Vũ nương là ánh lệ lấp lánh. Nhưng thoát cái, Vũ nương đã ngẩng đầu lao đảo rồi đi.

Nguyệt nương xoay đầu lại, nhìn theo bóng lưng đã rời đi từ sớm của Phùng Uyển.

Nhìn theo Phùng Uyển, nàng ta cắn chặt môi.

Lão mục tử đi tới phía sau nàng, khê khàng cất giọng tức tối: “Nữ lang, lão nô không ngờ lang chủ lại sợ vợ.”

Đúng vậy, không chỉ có bà không ngờ tới, bản thân nàng ta, và cả cha mẹ nàng ta cũng không ngờ tới.

Nhớ ngày mới gặp mặt, vẻ anh tuấn của chàng không chỉ áp đảo đám nam tử người Hồ, chàng còn nhìn mình dịu dàng vô cùng.

Thấy mình ngã, chàng không để ý trường bối vẫn còn ở đó, vội vàng xông lên ôm mình. Ánh mắt chàng nhìn mình như thể mình chính là người chàng chờ đợi, trông mong cả đời.

Cho nên, khi mẩu thân hỏi nàng ta có muốn nghĩ lại hay không, nàng ta lắc đầu không do dự.

Lúc phụ thân nói con gái của người không thể làm thiếp, nàng còn tràn đầy tự tin nói với phụ thân, tuy nàng làm thiếp nhưng nhất định vinh quang hơn thê tử.

Chàng dịu dàng với mình như vậy.

Chàng nhìn thân thể mình với ánh mắt si mê như vậy.

Chàng ôm mình nói những lời say lòng người đến thế. Chàng nói, chàng sẽ đối tốt với mình cả đời.

Chàng còn nói, chàng sẽ không phụ mình.

Nàng ta tin tưởng những lời đó, tin hết tất cả.

Vì vậy, nàng ta lấy tiền tích góp của cha mẹ, để lại hai lão bộc, còn lại đem hết người hầu trong nhà theo. Nàng ta muốn dùng khí thế này để chèn ép người Triệu phủ, đặc biệt là người gọi là phu nhân đó.

Nàng ta tin rằng nàng ta đã tìm thấy phu quân mà mình chờ đợi mười mấy năm. Nàng ta vẫn luôn tin rằng phu chủ yêu mình hơn tất cả.

Nhưng nàng ta không ngờ sự dịu dàng của phu chủ không chỉ dành riêng ỉn nàng.

Nàng ta không ngờ phu chủ luôn miệng chê bai khinh thường thế tử, nhưng khi đối mặt, ánh mắt của chàng lại sáng ngời như thế. Mà phu chủ lại tin tưởng lời nói của phu nhân không hề do dự.

Tối qua nàng ta còn tưởng mình vừa vào cửa, phu chủ đã giao quyền cai quản cho nàng ta, cũng vì muốn nàng ta ra oai với phu nhân. Nàng ta cho rằng hôm nay phu chủ nhất định sẽ đứng ra giúp mình, trừng phạt phu nhân thật nặng, để tỳ thiếp trong nhà nhớ được, tuy là mình là thiếp thất mới tới, nhưng chàng coi mình như thế tử.

Trên thực tế, nàng ta mới là phu nhân Triệu phủ chân chính!

Nhưng nàng ta không ngờ, dù phu chủ nói bao lời ngon tiếng ngọt, nàng ta vào nhà này với danh phận thiếp thất thì cũng chỉ là thiếp thất chứ không phải là thế tử của chàng! Chàng cũng không coi mình như thế tử của chàng!

Ôm lấy cánh tay, Nguyệt nương chỉ cảm thấy người mình lạnh run.

Nàng ta không thêm để ý phu chủ đã có thế thiếp, nhưng nàng ta không ngờ, cuối cùng mình cũng chỉ là một trong số những thiếp thất đó mà thôi.

Cảm thấy nữ lang nhà mình đau lòng, lão mục tử khẽ an ủi: “Nữ lang, đừng nghĩ nhiều. Lang chủ đang giận, người vẫn nên đi...”

Không đợi bà nói xong, Nguyệt nương đã ngẩng phắt đầu lên, nàng ta khóc nức nở nói: “Không đi, không đi, ta không đi.” Nước mắt tuôn như mưa, khóc thút thít không ngừng, “Ta muốn về nhà, muốn về nhà mẹ...”

Thấy nàng ta khóc như vậy, lão mục tử và hai thị tỳ đều luống cuống. Vội vàng dẫn Nguyệt nương vào phòng, lão mục tử tận tình khuyên bảo: “Nữ lang, người làm sao vậy? Nào có chuyện cô từ lấy chồng rồi còn đòi về nhà?”

Nguyệt nương ngẩng phắt đầu lên, khóc thút thít không thở nổi.

Lão mục tử hoảng hốt, quát một thị tỳ: “Đi gọi lang chủ qua đây, bảo phu chủ dỗ chủ tử.” Chủ tử này mặc dù xuất thân từ gia đình tầm thường, nhưng ai ai trong nhà cũng nâng niu trong lòng bàn tay sợ ngã, ngấm trong miệng sợ tan. Dần dà, ngay cả này lão mục tử này cũng cho rằng nữ lang nhà mình được sủng ái như vậy cũng là chuyện hiển nhiên.

Một lát sau, tỳ nữ kia đã quay về.

Thấy đằng sau á không có ai, lão mục tử cau mày hỏi: “Lang chủ đâu?”

Tỳ nữ cúi đầu, lúng ta lúng túng nói: “Lang chủ vừa nghe liền nổi cáu. Người bảo tưởng mình là thiên kim công chúa sao? Khóc khóc khóc, suốt ngày chỉ biết khóc, xuất thân từ gia đình bình thường, không hơn được ai cả, không được có thái độ như thế!”

Nguyệt nương nín thinh.

Chỉ thoát cái, nàng ta liền bỏ nhà lên giường, cắn chặt khóc tức tưởi.

Phùng Uyển trở lại phòng.

Vốn dĩ nàng còn nghĩ, nếu Triệu Tuấn kiên trì bệnh vực Nguyệt nương thì nàng sẽ nhắc tới chuyện hòa ly một lần nữa.

Nào biết nàng còn chưa mở miệng, Triệu Tuấn đã thỏa hiệp rồi.

Sai Phất nhi chuẩn bị nước nóng, Phùng Uyển quyết định phải tắm rửa sạch sẽ. Hôm nay giao thiệp với đám nữ lang kia thật không dễ dàng.

Trong phòng nghi ngút hơi nước, sau khi Phùng Uyển cho Phất nhi lui, nàng xả tóc, cởi xiêm y, ngâm mình trong thùng gỗ.

Da nàng vốn rất đẹp, ngâm nước nóng như vậy lại càng mịn màng căng bóng. Phùng Uyển vươn tay vừa xoa bóp, vừa nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Đang lúc này, chợt có tiếng động khẽ khàng, như có vật nhảy vào trong phòng.

Chẳng lẽ là mèo? Phùng Uyển nhủ mày: Vậy mà Phát nhì lại không đóng cửa sổ.

Nàng ngẩng đầu lên, há miệng định gọi Phát nhì.

Nào biết vừa mới nhúc nhích đã có một bàn tay lớn giữ chặt miệng nàng. Khi Phùng Uyển vô cùng sợ hãi kêu ư ừ, người phía sau cất giọng khê khàng, vừa xấu hổ vừa nóng nảy oán trách, “Nữ nhân xấu xí, sớm không tắm muộn không tắm, sao lại tắm vào lúc này?”

Vậy mà lại là giọng của Vệ Từ Dương.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Uy Hiếp

Phùng Uyển không hề dám cử động cái nào.

Thân thể nàng cứng ngắc, không dám quay đầu lại, không dám nhúc nhích. Mãi đến khi cảm giác bàn tay to che miệng kia vô cùng ẩm áp, nàng mới run giọng hỏi: “Chàng, sao chàng...” Bởi vì miệng bị che, tiếng nói mơ hồ không rõ, nghe thấy giống như là đang thì thầm dụ dỗ. Cảm giác được nàng nói chuyện phả ra hơi thở ẩm áp, cảm giác được đôi môi kia nhúc nhích, cảm xúc mềm mại chạm đến lòng bàn tay, khiến lòng bàn tay tê dại không chịu nổi. Vừa thoải mái, vừa khiến người ta tim đập nhanh mặt đỏ ửng không thể thốt nên lời.

Mới vừa rút tay lại, mới vừa tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, chàng có chút hối hận khó hiểu. Cho nên, chàng không hề nghĩ ngợi đã đưa bàn tay đến, tiếp tục che môi nàng lại.

Phùng Uyển nào biết biến hóa trong lòng chàng, thấy chàng lại che miệng mình, còn tưởng rằng sợ bị người khác nghe được.

Từ trước đến giờ nàng thật thà, nào có trải qua chuyện phong lưu nhường này. Nghĩ đến thân thể mình trần truồng ngâm trong thùng nước, phía sau lại có một người đàn ông đang đứng, quả nhiên là ngượng đến tột đỉnh. Tâm trạng Phùng Uyển rối loạn, chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, đầu óc hỗn loạn cả lên.

Mãi một lát sau, nàng mới điều chỉnh giọng, nói run run: “Chàng ra ngoài trước đi.”

Cũng giống khi nãy, bởi vì miệng bị che lại, lời nói kia vừa thốt ra lại trở thành lời thì thầm mơ hồ, cũng không biết Vệ Từ Dương có nghe được tiếng nàng nói hay không.

Người phía sau không trả lời, chỉ có hơi thở phả ra hơi đốt lòng người.

Một hồi lâu, tiếng nói chàng hờn dỗi buồn bực rớt cuộc vang lên: “Nàng cũng thật là.” Hơi thở của chàng hơi nặng, tiếng nói cũng rối loạn, “Ta vừa mới đến lần thứ hai, nàng có muốn tắm cũng không được đuổi như vậy.”

Nghe thấy giọng điệu này của chàng, giống như là mình biết trước rằng chàng sẽ đến vậy.

Phùng Uyển vừa sợ vừa rối, lại khóc cười chẳng xong.

Trong hơi nước nghi ngút, nàng cảm giác được lưng mình nóng rực, không nhịn được khẽ nói: “Chàng đi ra ngoài trước một lát đi.” Nàng van xin, “Ta lập tức xong ngay.”

Lại một lần nữa, bởi vì môi bị che nên lời nói thốt ra mơ hồ không rõ.

Thiếu niên không lên tiếng. Phùng Uyển ngâm mình chìm xuống trong nước, nước nóng đến cảm nàng.

Thấy nàng còn đang chìm vào trong nước, đang vờ cúi đầu tóc ướt đẫm, giống như là chuẩn bị dìm chết mình, tiếng nói Vệ Từ Dương khào khào vang lên, “Nàng còn chìm xuống nữa thì ta sẽ nhắc nàng lên!”

Nhắc lên? Vậy cũng được sao?

Phùng Uyển kinh hãi, nàng vội vàng không dám làm ra một hành động nhỏ nào nữa.

Đỏ bừng cả mặt, Phùng Uyển đột ngột nhớ đến chàng có thể không che miệng mình, nàng đưa tay muốn đẩy nó ra.

Nào biết rằng bàn tay nhỏ bé của nàng vừa mới đưa ra khỏi mặt nước, mới vừa đưa về phía chàng, gần như là bắt chợt, một cánh tay khác của chàng vươn ra, nắm chặt lấy hai cái tay nàng.

Hồ hấp của chàng phía sau lại dồn dập hơn.

Phát hiện hai tay bị khổng chế, trong lòng Phùng Uyển rối rắm vô cùng, nàng lắp bắp kêu: “Vệ tướng quân”, ba chữ vừa ra khỏi miệng thì thiếu niên đã ngăn lại, “Gọi ta là Từ Dương”. Giọng nói kiên quyết.

Lúc này gọi chàng là Từ Dương chẳng phải là châm dầu thêm lửa sao?

Chịu đựng xấu hổ, Phùng Uyển kêu lầm bầm: “Từ Dương.” Mới vừa thốt ra hai chữ này, chàng đã lập tức đáp lại khê khàng: “Ừ” Tiếng nói dịu dàng chứa sự vui mừng.

Phùng Uyển đỏ mặt, tiếp tục nói: “Từ Dương, ta là một phụ nhân đã có chồng.” Nàng muốn nói chính là với thân phận của ta, với vẻ thù mị này, chàng đừng nên dối bụng ăn quàng.

Tay Vệ Từ Dương che môi nàng giống như là che đến nguyền, chàng nhẹ nhàng vuốt ve, dùng bàn tay cảm giác cánh môi nàng mềm mại, tiếng nói thốt ra cũng thật khê khàng, “Ta đã sớm biết mà, nàng còn nói lời nhảm nhí này làm gì?”

Đây là nói nhảm ư? Phùng Uyển lại muốn khóc, nàng nuốt nước miếng một cái, vội vàng tìm từ ngữ trong cái đầu choáng váng của mình.

Đương lúc này, tiếng nói khê khàng của Vệ Từ Dương lại vang lên, “A Uyển.” Chàng như kim lòng không đậu nhích lại gần nàng, hơi thở ấm áp đều phả ra trên cổ trần trụi của nàng, “Da thịt nàng thật đẹp.”

Đây là lần đầu tiên chàng khen nàng.

Phùng Uyển rất xấu hổ, không đợi nàng mở miệng, tiếng nói Vệ Từ Dương vô cùng ngây thơ và non nớt vang lên, “Ta muốn sờ nó thử...” Chàng chưa bao giờ là quân tử khiêm tốn, trong miệng vừa nói, tay che môi nàng đã dời đi, ngược lại sờ đến chiếc cổ ngọc ngà của nàng.

Chàng sờ rất cẩn thận, đầu tiên là đưa ngón tay chạm thử, tiếp theo là cả bàn tay đều đặt lên. Sau đó nữa thì ngay cả môi chàng cũng chạm vào, hơi thở nóng bỏng của chàng phả ra đều phủ lên da thịt của Phùng Uyển.

Phùng Uyển vội nói: “Không thể.” Có lẽ là nói quá nhanh, lòng quá loạn, tiếng nói của nàng hơi khàn, cũng mang theo tiếng khóc.

Bàn tay to chạm trên cổ nàng từ từ dời về phía lưng nàng.

Dường như thiếu niên cứng lại, chàng không nhúc nhích nữa.

Phùng Uyển âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng van xin: “Chàng ra ngoài trước được không?”

Lần này, chàng trả lời nhanh chóng và gọn gàng: “Không được.”

Phùng Uyển sốt ruột, nàng đỏ bừng cả mặt, không biết là nên tiếp tục khóc tốt hơn hay là van xin chàng tốt hơn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thiếu niên nghiêng người qua.

Trong vô tình, mặt chàng đã dán lên chiếc cổ trần trụi của nàng, hơi thở ấm áp quần lấy hơi thở của nàng, chàng thờ dốc nói: “A Uyển, ta, ta...” Chàng then đỏ mặt, giống như khó mà mở lời, một hồi lâu mới lên tiếng: “Nàng có thể sờ ta hay không?”

Có thể chàng chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ nói như vậy. Tiếng nói vừa thốt ra, cả người chàng cứng ngắc ngay lập tức. Đương lúc Phùng Uyển vừa then vừa loạn lại vừa vội, không biết phải làm sao cho phải, đột nhiên chàng giống như chim sợ nả, buông Phùng Uyển ra. Cả người bay ra cửa sổ giống như tiên hạc.

Chỉ nghe một tiếng phịch nhẹ vang lên, trong nháy mắt chàng đã bỏ trốn mất dạng, không thấy tung tích nữa.

Tiếng động này vang lên rất lớn trong bóng tối. Trong thoáng chốc, tiếng nói Phát nhi vang lên, “Phu nhân? Phu nhân?”

Phùng Uyển đang ngó đảo dác, thấy ngoài cửa sổ không có gì, thì lung tung cảm lấy xiêm y che mình lại, đứng dậy kéo kín tấm màn cửa sổ mỏng manh. Nghe thấy tiếng kêu của Phát nhi, nàng hít sâu vào một hơi, nói oán giận bằng giọng bình tĩnh: “Sao không đóng kín cửa lại? Mới vừa rồi có một con mèo chạy tới chạy lui, thật kinh người.”

Phát nhi không nghĩ ngờ gì, vội vàng đáp cung kính: “Vâng, vâng, nô tỳ đóng kín lại.”

Phùng Uyển nào có tâm trạng tắm rửa gì nữa, nàng vừa lau lung tung trên thân, vừa nói: “Thôi, ta cũng chẳng còn hứng gì nữa.” Nàng vội vàng mặc váy vào.

Sau khi mặc xong, bên ngoài đèn vẫn sáng rõ. Tuy Nguyệt nương náo loạn, nhưng những người hầu sửa chữa đình viện kia cũng không dừng lại. Phùng Uyển mang guốc gỗ vào, chậm rãi đi ra.

Nhìn sang Phát nhi cung kính đứng hầu bên cạnh, Phùng Uyển nói thản nhiên: “Không cần đi theo.” Nàng cất bước đi ra ngoài.

Đi dạo loanh quanh giống như không có mục đích gì, Phùng Uyển đi đến sau vườn phòng mình. Nơi này dù là có tường rào, bên ngoài tường rào là một con đường tắt.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn tường rào cao đến hai thước kia, cười khổ nói: Cũng không thấp mà, làm sao chàng lại nhảy ra nhảy vào như không việc gì thế kia.

Vừa suy nghĩ, nàng vừa đưa tay đóng cửa sổ, nghĩ thầm Ngày mai phải gọi người đóng đinh cửa sổ này lại.

Một đêm không mộng寐.

Khiến Phùng Uyển không nghĩ đến chính là, vừa rạng sáng hôm sau, gần như là Triệu Tuấn mới vừa ra cửa, lúc nàng còn đang rửa mặt, ngự phu kia đã vội vàng đi đến.

Nhìn thấy Phùng Uyển, y thi lễ với nàng, ánh mắt liếc qua Phát Nhi nhưng không lên tiếng.

Phùng Uyển cho Phát Nhi lui, hỏi: “Chuyện gì?”

Ngự phu bước lên trước, y khom người đưa lên một thanh đao nhỏ bằng gỗ, nói: “Phu nhân, đây là Vệ phủ đưa đến.” Phùng Uyển sững sờ nhận lấy.

Thanh đao nhỏ rất thô, vừa nhìn đã biết là do gọt đẽo lung tung mà thành. Phùng Uyển liếc nhìn chuôi đao.

Đưa tay móc móc, lấy ra một tờ giấy nhỏ. Phía trên chỉ có một hàng chữ: Nữ nhân xấu, nếu nàng dám cả gan đóng đinh cửa sổ thì đừng trách ta đao kiếm vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hối Hận

Nhìn mấy chữ này, Phùng Uyển đột nhiên cảm thấy muốn ngất luôn cho rồi.

Cẩn rắng, Phùng Uyển đỏ mặt suy nghĩ. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chỉ đành xé nát mảnh giấy quảng vào lư hương. Còn về thanh đao nhỏ bằng gỗ kia, nàng chỉ có thể tạm thời giữ lấy.

Nàng oán hận dậm chân, phát hiện mình đúng là bó tay hết cách.

Khi Phùng Uyển không hề có gì khác lạ bước chân ra khỏi phòng, trong sân, bọn người hầu Nguyệt Nương mang đến lại đang bận rộn sắp xếp viện, khiến cho bụi bặm bay khắp nơi.

Trong màn bụi bặm này, từ xa xa, Phùng Uyển đã thấy Nguyệt Nương đang đứng quay lưng về phía mình, không nhúc nhích, đôi mắt vô thần nhìn đồng hồ bùa trong sân. Trên gương mặt đẹp đẽ chỉ có sắc tái nhợt và thần thờ. Nhìn ả ta như thể đang suy nghĩ, cả đám người bận rộn trước mắt này, đối với ả mà nói, có còn ý nghĩa gì không? Sự vui mừng và mong đợi kia, có còn ý nghĩa gì không?

Phùng Uyển dường như thấy được bóng dáng mình trên người Nguyệt Nương. Nàng lắc đầu, dứt khoát trở lại phòng.

Lúc đi ngang qua bên hông phòng, trong góc tối có một bóng người. Bóng người kia cố gắng co người lại, co lại hết sức, dường như việc thu nhỏ bản thân như thế mới có thể khiến người đó cảm thấy ấm áp. Dù vậy, bóng người kia vẫn hơi run rẩy.

Chắc là Phát Nhi.

Bởi vì Phát Nhi đứng ở một góc rất tối tăm, không thu hút, nếu Phùng Uyển không để ý, chắc sẽ không thể nhìn thấy.

Nhưng dù Phát Nhi núp ở trong góc tường như vậy, co rúm như chim nhỏ trong gió, mới càng khiến ả trông có vẻ đáng thương.

Giống như đêm đó, Phùng Uyển thấy Phát Nhi co rúm người, trên mặt toàn là nước mắt, đáng thương đến mức khiến lòng người thương tiếc.

Chỉ là vừa nhìn thì Phùng Uyển đã thu hồi tầm mắt.

Đối với ả, nàng sẽ không có chút thương tiếc nào. Không nói đến ân nghĩa gì, cho dù chỉ là tình cảm giữa người và người, ở kiếp trước nàng cũng đã cho Phát Nhi rất nhiều. Biết rõ một kẻ ư không biết ấm, ăn không biết no*, thì nàng cần gì phải làm người tốt chứ?

(* ý nói Phát Nhi tham lam, không biết thỏa mãn)

Vì vậy, Phùng Uyển bước vào phòng.

Mãi cho đến khi Phùng Uyển thay y phục thường ngày, lại ra khỏi phòng, nhảy lên xe ngựa, Phát Nhi mới từ từ đứng lên, lau khô nước mắt, cố nặn ra một nụ cười theo sau.

Khi xe ngựa chạy ra khỏi Triệu phủ, Phùng Uyển đã thấy một người hầu của phủ Vệ Tử Dương đứng ở một góc nhìn nàng. Sau khi đón lấy ánh nhìn của nàng, người hầu kia bước đến.

Không ngờ sẽ có người hầu đứng chờ ở đây, mặt Phùng Uyển đỏ bừng lên như muốn nhỏ ra máu.

Người hầu kia bước đến trước mặt Phùng Uyển, chấp tay làm lễ, cung kính hỏi: “Đồ tướng quân nhà ta đưa cho phu nhân, phu nhân nhận được chưa?”

Y nói đến đây, cười một tiếng, nói: “Phu nhân đừng trách tiểu nhân vô lễ, thực ra tướng quân từng có lệnh, bảo tiểu nhân hỏi người.”

Phùng Uyển cắn môi, khẽ nói: “Nhận được rồi.” Trong tiếng lẩm bẩm còn mang theo buồn bực.

Người hầu kia cung kính nói: “Vây tiểu nhân sẽ báo lại với tướng quân.”

Y xoay người rồi đi.

Nhìn bóng lưng của người kia, Phùng Uyển gọi: “Khoan đã!”

Người hầu kia xoay người, cung kính chờ nàng lên tiếng.

Mặt Phùng Uyển vừa đỏ vừa hồng, cắn cắn môi, cuối cùng khẽ nói: “Xin chuyển lời với tướng quân, trời lạnh người nhiều, miệng lưỡi người đời không thể không phòng.” Nàng cắn răng nói “Vì vậy ta mới phải đóng đinh.”

Lời nàng nói mơ hồ không rõ, dù là ngự phu hay người hầu, đều nghe không hiểu. Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của bọn họ, Phùng Uyển ra lệnh: “Cứ nói như thế là được.”

“Dạ.” Người hầu sai bước rồi đi.

Đưa mắt nhìn bóng lưng người hầu rồi đi, mặt Phùng Uyển lại nóng lên. Nàng vốn muốn mượn lời người này, mắng Vệ Tử Dương mấy câu, chỉ trích chàng một phen.

Thế nhưng, tính tình của Vệ Tử Dương làm việc không hề bận tâm gì cả. Chọc giận chàng, có khi chàng lại xông thẳng vào Triệu phủ, nói hết mọi chuyện ra, nàng làm sao cho phải?

Chỉ là, nàng cũng không thể nhịn như thế. Nàng nghĩ, nàng than thở với chàng như thế, có lẽ chàng sẽ thông cảm sự khó xử của mình, không làm như thế nữa.

Dĩ nhiên, lúc nói mấy lời này, nàng cũng không nắm chắc. Phải biết rằng, Vệ Tử Dương kia, tính cách chả giống ai đâu.

Nàng ở trước mặt chàng, đúng là chỉ có thể nén giận thôi.

Mím môi, Phùng Uyển nghĩ: Cửa sổ ta tạm thời không đóng đinh, nếu mấy ngày nữa chàng không có phản ứng gì khác, ta sẽ đóng đinh nó.

Chớp mắt đã qua hai ngày.

Trong hai ngày này, thỉnh thoảng có quý nữ tìm đến cửa, Phùng Uyển theo các nàng ra ngoài mấy lần, để các nàng tùy ý vây xem nàng một lúc, hứng thú của các nàng cũng dần giảm đi. Bởi vì diện mạo của Phùng Uyển quả thật không đẹp, lời nói cũng không có vẻ yêu mị, các quý nữ truyền tai nhau, tất cả đều tin quan hệ của nàng và Vệ Tử Dương, chỉ là quan hệ tỷ đệ trộn lẫn nhiều ân tình.

Kể từ hôm đó, Nguyệt Nương cũng trở nên đàng hoàng hẳn, người của ả sửa chữa đổi mới cả viện, sau khi có thể vào ở thì vội vàng đến ba căn tiệm.

Mỗi lần Triệu Tuấn trở về đều vào phòng Nguyệt Nương. Y mới cưới được một mỹ nhân như hoa, đang là lúc nhiệt tình, hai người chạm vành tai lồng tóc mai, Triệu Tuấn không có tâm tình, cũng chẳng còn sức lực đâu mà bận tâm mấy nữ nhân khác trong phủ.

Đêm nay, trăng sáng treo cao, Phùng Uyển ngồi bên cửa sổ có treo một tấm màn lụa mỏng, nhìn về phía ánh trăng, hưởng thụ nhắm hai mắt lại, dùng tay vuốt ve chữ viết trên thẻ trúc, thưởng thức trí tuệ trên sách.

Có vài tiếng bước chân vang lên, một người đi đến sau lưng nàng, hơi dừng lại, tiếng nói khe khẽ của Phát Nhi vang lên “Phu nhân, tiền viện đang cười đùa.”

Quả thật lúc này, trong viện của Nguyệt Nương, tiếng cười đang không ngừng truyền đến. Trong tiếng cười này, còn có tiếng cười khoan khoái đắc ý của Triệu Tuấn, dưới bầu trời đêm, nghe hơi chói tai.

Thấy Phùng Uyển không để ý, Phát Nhi đi đến, rót cho nàng một chén rượu, hạ giọng nói: “Nô tỳ nghe Diễm Nhi nói, kể từ khi Ngũ điện hạ trở thành Thái tử, vô cùng coi trọng lang chủ nhà ta. Lúc này lang chủ đang quản lý chuyện đối ngoại trong phủ Thái tử, còn tham mưu chuyện quân vụ.”

Phát Nhi nhìn về phía Phùng Uyển, giọng nói hơi khàn trượng: “Chính miệng Thái tử nói, chỉ cần lang chủ lập công, sẽ thăng y làm quan. Thái tử còn nói, không cần hâm mộ Vệ Tử Dương, chỉ cần lang chủ có lòng, tương lai sẽ trên cả Vệ Tử Dương.”

Phát Nhi hạ giọng nói: “Lang chủ là vì chuyện này mà vui mừng.”

Mãi một lúc sau, Phùng Uyển vốn nhắm hai mắt, tay mò xong một chữ cuối cùng, để thê tre xuống, mới dịu dàng nói: “Ừ, ta biết rồi.”

Sau khi nói mấy chữ này, nàng lại cầm thê tre lên, yên lặng vuốt ve.

Nhìn môi phu nhân hơi nhúc nhích, lại nhìn mấy phiến trúc cũ kỹ, Phát Nhi thật không biết, những thứ này có ý nghĩa gì chứ? Có thể hơn cả vinh hoa sau này của phu nhân sao?

“Phu nhân?” Phát Nhi vừa gấp vừa tức nói: “Sao người lại không thêm để ý? Giờ đây, dù là Vũ Nương cũng biết, dù cho tỳ thiếp trong phủ đông đảo, nhưng người lang chủ chân chính để ý, chỉ có mình người. Lúc này lang chủ đang phú quý, đó là vinh quang của người. Người...”

Ả cắn môi, không nhịn được nói nặng nề: “Dựa vào lang chủ nhà mình, không phải tốt hơn nhiều so với dựa vào Vệ tướng quân kia sao?”

Phùng Uyển mở mắt ra.

Thấy Phùng Uyển nhìn mình, Phát Nhi quật cường cắn môi, cúi đầu.

Phùng Uyển nhìn chằm chằm Phát Nhi, thầm nghĩ: Lời này là ả thuận miệng nói ra hay là ả đã hoài nghi chuyện đêm đó?

Dưới cái nhìn chăm chú của Phùng Uyển, vẻ mặt Phát Nhi quật cường, ánh mắt sáng lại có vẻ vô cùng trung trinh.

Phùng Uyển nghĩ: Nếu như không mơ thấy chuyện kiếp trước, cả đời này nàng đối với Phát Nhi, vẫn sẽ trọng dụng, sẽ cam nguyện giao cho ả tiền tài, chỉ mong ả vĩnh viễn trung thành với mình.

Quay đầu lại, Phùng Uyển ôn hòa nói: “Ta biết rồi, người ra ngoài đi.”

“Phu nhân?” Phát Nhi tròn mắt, thấy Phùng Uyển dù mỉm cười, nhưng sắc mặt lạnh nhạt, hiển nhiên là không thêm để ý chuyện này, ả mỉm môi cáo lui.

Phát Nhi vừa ra đến ngoài cửa, liền thấy Nguyệt Nương dắt theo hai tỳ nữ đang đi đến. Thấy Phát Nhi, trên gương mặt đẹp đẽ của Nguyệt Nương mang theo nụ cười ngọt ngào hỏi: “Phu nhân có đây không?”

Phát Nhi cúi đầu đáp “Phu nhân ở đây.”

Nguyệt Nương khách khí nói: “Người là Phát Nhi sao? Phát Nhi, xin người nói với phu nhân, Nguyệt Nương xin gặp.”

Phát Nhi đáp lời, quay người vào trong gọi: “Phu nhân, Nguyệt Nương xin gặp.”

Một lúc lâu sau, giọng nói thanh nhã của Phùng Uyển truyền đến: “Không cần.”

Nguyệt Nương cũng không ngờ Phùng Uyển cự tuyệt trực tiếp như thế. Nàng ta ngỡ ngác, ngay lập tức, nàng ta hướng vào phòng Phùng Uyển, khẽ chào, sợ hãi nói: “Nguyệt Nương đến bái kiến phu nhân. Chuyện hôm đó, quả thật là Nguyệt Nương vô lễ, kính xin phu nhân đừng trách, tha thứ Nguyệt Nương.”

Không ngờ nàng ta đến để nói xin lỗi.

Một vài tiếng bước chân vang lên, trong nháy mắt, Phùng Uyển đẩy cửa phòng ra.

Đứng ở cửa, dưới ánh trăng sáng, Phùng Uyển lẳng lặng quan sát Nguyệt Nương.

Nguyệt Nương lúc này đang cúi đầu, nàng ta không nhúc nhích, dưới ánh trăng, gương mặt xinh đẹp lộ ra mấy phần e sợ thành khẩn.

Giống như thật vậy sao?

Phùng Uyển ra ngoài, chính là muốn nhìn vẻ mặt của nàng ta.

Nhìn thấy Nguyệt Nương dưới cái nhìn chăm chú của mình vẫn không nhúc nhích, nàng hơi bối rối, cũng hơi kinh ngạc.

Mãi không nghe thấy tiếng Phùng Uyển, Nguyệt Nương yếu ớt nói: “Tỳ tỳ, hôm đó quả thật Nguyệt Nương sai rồi, tỳ tha thứ cho ta đi?” Ả ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển, đôi mắt to đen nhánh hơi ẩm ướt, có vẻ chân thành vô cùng.

Phùng Uyển nhìn thẳng nàng ta một lúc lâu, thấy Nguyệt Nương vẫn cúi người, không buồn không giận, nàng giờ giờ ồng tay áo, thờ ơ nói: “Đứng lên đi.”

“Tỷ tỷ tha thứ cho Nguyệt Nương rồi sao?” Nguyệt Nương vui mừng nói: “Đa tạ tỷ tỷ, đa tạ tỷ tỷ.”

Lúc này nàng ta mới đứng dậy.

Nguyệt Nương rung rung mỉm cười, gương mặt đẹp đẽ dưới ánh trăng như hoa lê, giọng nàng ta trong trẻo: “Tỷ tỷ không phiền, Nguyệt Nương cũng yên tâm rồi. Tỷ tỷ, Nguyệt Nương cáo lui.

Dứt lời, nàng ta cung kính thi lễ với Phùng Uyển, từ từ lui ra.

Khi nàng ta lui ra, đám người Vũ Nương Mi Nương đều đã có mặt ở bậc thang xem náo nhiệt. Thấy Nguyệt Nương đi đến, trong mắt mấy thiếp thất đều tỏ vẻ chế cười. Có điều nhớ đến việc nàng ta có uy thế lớn, lại được lang chủ cưng chiều, cuối cùng cũng không có ai mở miệng.

Nguyệt Nương vừa đi, Phùng Uyển liền quay người trở về phòng.

Ngày hôm sau, Phùng Uyển vừa rửa mặt xong thì một chiếc xe ngựa đã xuất hiện ở cửa phủ, một thái giám mang theo mấy cung tỳ nghênh ngang đi đến.

“Ai là Phùng thị?”

Phát Nhi vội đáp: “Là phu nhân nhà ta.” vừa vặn lúc đó, giọng nói Phùng Uyển truyền đến: “Thiếp là Phùng thị.”

Nàng đi ra.

Nhìn Phùng Uyển đang cúi người đánh giá mấy lần, thái giám cất giọng the thé nói: “Phụ nhân này lá gan thật không nhỏ, nhiều người trong cung ời người, đều mời không được.”

Tất nhiên là y nói chuyện hai ngày nay xảy ra do mấy lời tuyên ngôn của Vệ Từ Dương.

Phùng Uyển mang vẻ phục tùng cúi mắt, lưng ta lúng túng nói: “Hôm đó khi thiếp biết được tin, sứ giả đã đi, thiếp chỉ là một thần phụ, không dám tự chủ trương, vẫn ở lại trong nhà đợi sứ giả cho gọi lần nữa.”

Thái giám nghe nàng giải thích, cười the thé, không kiên nhẫn nói: “Nói với ta nhiều thế làm chi? Hoàng hậu nương nương cho gọi ngươi, đi thôi.”

Phùng Uyển vội đáp lời.

Xe ngựa Phùng Uyển theo xe ngựa thái giám chạy trên đường.

Chỉ một lát sau, hai xe ngựa đã chạy đến bên ngoài cửa cung, đúng lúc này, phía trước cũng có mấy chiếc xe ngựa. Xe ngựa Phùng Uyển vừa mới dừng, rèm của một chiếc xe ngựa đằng trước liền được vén lên, Triệu Tuấn lộ đầu ra.

Y nhìn chằm chằm Phùng Uyển, nhú mày nói: “Chuyện gì?”

Phùng Uyển nói: “Hoàng hậu cho gọi.”

Triệu Tuấn ừ, nói: “Tự giải quyết cho tốt.”

“Dạ.”

Lúc này, cửa cung mở rộng ra, xe ngựa lần lượt đi vào.

Lúc xe ngựa của Phùng Uyển dừng ở quảng trường, mấy người Triệu Tuấn vội vã xuống xe ngựa, bọn họ đi ngang qua Phùng Uyển, một văn sĩ người Hồ khề nói: “Tiên Ti lần này có dị động, quả là không tầm thường. Ta nghĩ Thái tử cho gọi chúng ta, hẳn là vì chuyện này.”

“Aizz, chiến sự phương Bắc còn chưa xong, lại thêm một Tiên Ti, quả nhiên là thời buổi rối loạn.”

“Triệu Tuấn, bây giờ Thái tử mong đợi ở người rất nhiều, nếu người có thể thể hiện tài năng, qua mặt cái tên họ Vệ kia, chưa chắc không thể phong hầu.” Một câu này, Phùng Uyển lại nghe ra ý trào phúng.

Mấy người đi rất vội, Phùng Uyển nhìn về phía Triệu Tuấn, lúc này, gương mặt tuấn tú của y cười đến hơi cứng ngắc, tay phải càng nắm chặt, y có vẻ rất khẩn trương.

Trước kia, loại tình cảnh này, y thích nhất là kể cho nàng nghe. Nhưng mấy ngày nay, ngay cả chuyện này y cũng chẳng tìm đến nàng, người đàn ông này, chuẩn bị buông nàng ra sao?

Phùng Uyển suy nghĩ một lúc, lại nghĩ đến: Tiên Ti xâm phạm?

Chuyện này, nàng cũng biết rõ.

Đúng lúc này, Triệu Tuấn vốn đang đi vào trong, bỗng ngừng lại.

Phùng Uyển đang xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu lên nhìn cũng hơi giật mình.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa đang chạy vội đến, trong nháy mắt, con ngựa kia đã vọt đến trước người Triệu Tuấn.

Nó ngừng lại.

Chàng trai trong xe ngựa, nhìn sang Triệu Tuấn, sau đó đi tiếp.

Xe ngựa lướt qua Triệu Tuấn, chạy thẳng về phía quảng trường, cũng đi về phía Phùng Uyển.

Triệu Tuấn cùng mấy người kia vừa hàn huyên, vừa đi. Đi vài bước, không biết nghĩ đến điều gì, vội quay đầu lại.

Vừa quay đầu, y vừa thấy chiếc xe ngựa kia dừng lại, Vệ Tử Dương tung người nhảy xuống từ trên xe. Vệ Tử Dương hiển nhiên đã chú ý tới Phùng Uyển, đi thẳng về phía nàng.

Một người thấy Triệu Tuấn dừng bước không đi nữa, sắc mặt hơi đổi, không khỏi kêu: “Triệu quân? Triệu quân?” Vừa kêu hai tiếng, Triệu Tuấn liền đổi hướng, đi về phía hai người đang đứng trong quảng trường.

Lúc này mọi sự chú ý của Phùng Uyển đều đặt trên người Vệ Tử Dương, thấy chàng vừa xuống xe ngựa đã nhìn mình chăm chăm, sai bước đi tới, nàng không tự chủ được lui về sau một bước.

Lúc này, thái giám ở sau lưng gọi: “Triệu phu nhân, đi nào——”

Phùng Uyển quay đầu lại, cười một tiếng, đang định đáp lại, thái giám này liền ngạc nhiên nói: “Ồ, Vệ tướng quân sao lại đến đây?” Y lập tức nhớ đến mấy lời đồn, cau mày nói: “Triệu phu nhân, Vệ tướng quân đến tìm người kia.”

Phùng Uyển đưa lưng về phía Vệ Tử Dương, tay chân đều lạnh lẽo, nàng thầm nghĩ: Tất nhiên ta biết chàng đang đi về phía này.

Nói thật, nàng lúc này quả thật rất hối hận. Ngày đó, nàng không nên nói với người hầu của Vệ Tử Dương như thế, lại càng không để ý đến thanh dao gổ mà chàng đã gửi đến để cảnh cáo, còn nói cái gì mà đóng đinh cửa sổ.

Nàng tính tới tính lui, cũng không tính được sẽ gặp Vệ Tử Dương ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Cùng Gả?

Đi đến sau lưng Phùng Uyển, giọng nói thánh thót mê hoặc của Vệ Tử Dương vang lên: “A Uyển?” Chàng phả ra hơi thở ấm áp vào cổ nàng.

Mồ hôi lạnh sau lưng Phùng Uyển chảy ròng ròng.

Chàng thiếu niên phía sau mang bản tính lớn lối, tiền tài cũng dồi dào, nhưng nàng thì không. Đây không phải chuyện quan trọng nhất, quan trọng là, chàng cứ tuổi trẻ ngông cuồng như vậy, có lẽ không nghĩ đến nàng phải chịu nhiều bất đắc dĩ.

Vì vậy, khi cảm giác được nhiệt độ ấm áp của người phía sau truyền đến, trước đây Phùng Uyển có lẽ sẽ muốn choáng váng ngất ngây, lúc này nàng cắn răng, xoay nhanh người lại.

Nàng xoay người vô cùng đột ngột, không chỉ đột ngột mà còn vội vàng. Vệ Tử Dương vừa định nói chuyện, thấy thế thì sững người nhìn nàng.

Phùng Uyển đối mặt với chàng.

Giờ phút này nắng đã lên cao, Vệ Tử Dương mặc một bộ triều phục mỏng màu đỏ, gương mặt đẹp tuyệt thế kia như đang phát sáng. Đôi mắt phượng muốn màu muốn sắc như bảo thạch sống động, dài to và xếch lên, hơi liếc mím cười nhìn nàng.

Nụ cười này sáng chói khiến người ta ấm áp.

Đối mặt với một Vệ Tử Dương như thế, tất cả những bất đắc dĩ hay nụ cười cứng nhắc của Phùng Uyển đều biến mất. Nàng bất giác nhoẻn miệng cười.

Đương lúc nhìn thấy ý cười trở lại trong đôi mắt của chàng, Phùng Uyển rút cuộc nhớ lại đây là nơi nào, nàng liền nói: “Vệ tướng quân, hoàng hậu cho gọi ta.” Hai mắt nàng ngấn nước long lanh nhìn chàng, khẽ nói “Việc kia...” không đợi nàng nhắc đến chuyện thanh dao gổ, cách đó hơn hai mươi bước,

giọng Triệu Tuấn truyền đến: “Uyển nương!”

Giọng nói của y như rít ra từ kẽ răng: “Không phải hoàng hậu cho gọi sao?” Cũng không đợi Phùng Uyển trả lời, Triệu Tuấn trừng mắt nhìn Vệ Từ Dương.

Đôi mắt với thiếu niên đẹp đến chói mắt và tinh thần phấn khởi này, mấy lời lạnh nhạt sắp trào ra khỏi họng Triệu Tuấn đều được rút lại. Lúc này chưa được, y vẫn chưa được trọng dụng, vẫn chưa tới lúc giẫm đạp cái tên luyến đòng này!

Cổ sức nhin xuống, Triệu Tuấn trừng mắt nhìn Phùng Uyển, tỏ vẻ chán ghét, vô cùng mất kiên nhẫn nói: “Còn đứng đó làm gì? Đi mau!”

Phùng Uyển đáp “Dạ”. Nàng cúi đầu, cũng không nhìn hướng Vệ Từ Dương, cứ thế khẽ chào: “Vệ tướng quân, A Uyển cáo lui.”

Nàng lui về phía sau.

Lúc này, một cánh tay chợt choàng lên vai nàng.

Vệ Từ Dương cứ giữ lấy Phùng Uyển như thế, lơ đãng liếc nhìn Triệu Tuấn một cái, chuyển hướng Phùng Uyển nói: “Qua bên đây nói chuyện một chút.”

Vừa nói, chàng vừa kéo Phùng Uyển đi về phía trung tâm của quảng trường.

Vì đuổi theo bước chân chàng, Phùng Uyển chỉ đành chạy chậm, thấy có bốn người nhìn về phía nơi này, nhưng khoảng cách khá xa, cũng không sợ họ nghe thấy. Phùng Uyển vội hạ giọng nói: “Vệ tướng quân, ta còn là một phụ nhân.”

Bước chân Vệ Từ Dương hơi khựng, quay đầu lại.

Khi chàng nhìn Phùng Uyển, luôn bất giác nhìn từ phần cổ của nàng trở xuống, hơn nữa ánh mắt cũng vô cùng chăm chú. Đón nhận ánh mắt của thiếu niên, Phùng Uyển không khỏi nghĩ đến tình cảnh đêm đó, nhất thời vừa thẹn vừa giận, nàng cắn môi nói: “Ta, ta là phụ nhân đã có chồng, lần trước chàng chỉ nói có một câu như thế, mấy nữ lang kia đã ngày ngày đến tìm ta.”

Vệ Từ Dương nghiêng đầu, thấy trong mắt nàng như có nước mắt, mắt phượng của chàng híp lại, nén cười nói: “Nàng giận à?”

Phùng Uyển hừ một tiếng.

Lúc này, Vệ Từ Dương cười toe toét lộ cả hàm răng trắng: “Ta thích nàng giận.” Giọng nói của chàng rất thật thà, Phùng Uyển dám lấy tính mạng bảo đảm, mấy lời này của chàng đều là thật lòng.

Thấy sắc mặt Phùng Uyển hết đỏ lại xanh, Vệ Từ Dương vui vẻ nhếch miệng cười một tiếng, hỏi nàng: “Nàng có nhận được thanh đao gỗ kia không?”

Thấy Phùng Uyển gật đầu, chàng thấp giọng nói: “Cửa sổ kia, nàng đóng đinh thật rồi hả?” Chàng rũ mắt, giọng nói hơi trầm: “Ta rõ ràng đã cảnh cáo nàng, vậy mà nàng cũng không buồn đếm xỉa?” Hai mắt nguy hiểm híp lại, nụ cười chàng dần lạnh lẽo: “Nữ nhân xấu xa, lá gan của nàng lớn thật!”

Trời ạ, trước bàn dân thiên hạ, sao chàng có thể nói mấy chuyện như là chuyện cửa sổ đó chứ?

Mặt Phùng Uyển đỏ như sắp nhỏ ra máu.

Cảm giác được mấy ánh mắt nhìn mình càng ngày càng nhiều, nàng cắn môi thành thật nói: “Không có.” Nàng vừa tức vừa khổ nói: “Ta chỉ nói vậy thôi.”

Nghe nàng nói không có, Vệ Từ Dương rất hài lòng, chàng gật đầu nói: “Coi như nàng thức thời.” Hừ hừ. Thấy đáng về rụt rè sợ hãi của Phùng Uyển, chàng bắt mồm nói: “Nàng rốt cuộc sợ cái gì? Những gì nên nói ta đều đã nói, dù nàng thực sự dọn đến phủ ta, mấy nữ nhân kia cũng không dám động đến nàng. Hừ, các ả cũng chẳng có gan này đâu!”

Nói đến đây, giọng Vệ Từ Dương liền trầm xuống, cực kì không vui nói: “Nàng nói với mọi người xung quanh, nàng là tỷ tỷ ta.” Nhắc tới chuyện này, chân mày chàng liền dựng lên, giọng nói cũng lạnh đi. Chàng hừ mạnh, nói vô cùng không vui: “Tìm nàng ở nơi này, chính là muốn cảnh cáo nàng, sau này, không được nói với bất kỳ kẻ nào rằng ta với nàng là tỷ đệ.”

Chàng hừ một tiếng kinh miệt, nói: “Dám gọi ta là đệ đệ, nữ nhân xấu xa, nàng lớn hơn ta bao nhiêu tuổi? Kêu như vậy, có thấy buồn nôn không?”

Nghe chàng nói tức tối thế, Phùng Uyển mím môi, nàng cảm giác được, lúc này Vệ Từ Dương thực sự rất giận. Hiển nhiên, chuyện nàng nói với mọi người hai người họ là quan hệ tỷ đệ đã hoàn toàn chọc giận chàng. Cho nên, chàng muốn tỏ ra thân thiết với nàng ngay tại hoàng cung này, để nàng biết sợ.

Thấy Phùng Uyển thành thật cúi đầu, không dám phản bác câu nào, Vệ Từ Dương rầu rĩ lắm bầm: “Nàng cũng đã khinh bạc ta hôn ta, ngày đó còn cố ý tẩm trước mặt ta, để cho ta thấy hết... có tỷ tỷ như vậy sao chứ?”

Ngay lập tức, mặt Phùng Uyển đỏ bừng lên lần nữa.

Vệ Từ Dương vui vẻ thưởng thức dáng vẻ nổi giận của nàng, nghiêng đầu, mắt phượng dài xéch vui vẻ híp lại, khẽ sát vào mặt nàng, lẩm bầm mấy tiếng dục dục: “Uyển nương, đêm đó, ta toàn nghĩ đến nàng đến mức ngủ không được.”

Ầm một tiếng, mặt Phùng Uyển đỏ đến mang tai.

Lúc này, Vệ Tử Dương kẻ sát vào mặt nàng, ánh mắt lại chăm chú nhìn từ cổ nàng trở xuống, chàng nhìn chăm chú như thế khiến Phùng Uyển cảm giác được hô hấp chàng hơi dồn dập.

Phùng Uyển vội lui về sau một bước, khẽ nói: “Giờ giấc không còn sớm, ta là một thân phụ, không thể để hoàng hậu chờ lâu.”

Giọng nói của nàng lạnh lùng kiên định.

Vệ Tử Dương ừ, nói: “Vậy nàng đi đi, nàng không cần sợ, bọn họ biết ta coi trọng nàng, trong lúc mấu chốt thế này, không dám làm gì nàng đâu.”

Lời này là lời thật, lúc này biên quan Trần quốc không yên, Vệ Tử Dương rất được xem trọng, ai cũng sẽ không vì một phụ nhân nhỏ nhỏ mà kiếm chuyện với chàng.

Nói đến đây, Vệ Tử Dương thấy Phùng Uyển còn đang cúi đầu, chàng nhin tiếng cười trong cổ họng.

Chàng không kiềm được đưa tay sờ mặt nàng, cất giọng khàn khàn: “Nữ nhân xấu xí, sau này không cần sợ này sợ nọ nữa, tất cả đều có ta đây.” Dừng một chút, chàng lầm bầm: “Thật ra nếu nàng muốn tắm, có thể tắm thêm mấy lần cũng được.”

Mới vừa rồi còn trách nàng có ý giờ trò tắm rửa trước mặt chàng, lần này lại muốn nàng tắm thêm mấy lần ư?

Phùng Uyển cảm giác được mặt nàng sắp đỏ đến nhỏ ra máu.

Vệ Tử Dương thường thức đáng về mặt đỏ đến mang tai của Phùng Uyển, vung bảo phục, sai bước bỏ đi.

Thái giám kia thấy Vệ Tử Dương cuối cùng đã đi, vội chạy đến, cất giọng the thé nói: “Triệu phu nhân, đi nhanh đi.”

“Dạ.”

Phùng Uyển đi được vài chục bước, Triệu Tuấn đã bước ra chặn đường nàng.

Lúc này, giọng nói thái giám không khách khí truyền đến: “Triệu đại nhân, chẳng lẽ người lại muốn học theo Vệ tướng quân? Còn để hoàng hậu nương nương đợi, ta và người không gánh nổi đâu.”

Vệ Tử Dương là kẻ mà ngay cả Đại công chúa cũng dám tát, thậm chí còn không nể mặt Tử công chúa, mấy thái giám trong cung thấy thế, cũng sợ hãi theo bản năng. Nhưng Triệu Tuấn thì khác, vì vậy, lời này của thái giám quả thật chanh chua chói tai.

Sắc mặt Triệu Tuấn xanh mét, y nhin tức lui về sau một bước, thì lễ với thái giám nói: “Công công chớ trách, là ta đường đột rồi.” Trong tiếng cười khẩy the thé của thái giám, y cúi đầu, liếc mắt nhìn Phùng Uyển.

Lúc này, Phùng Uyển cũng cúi đầu, nàng làm như không để ý đến Triệu Tuấn bên cạnh, chỉ lẳng lặng đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua Triệu Tuấn, giọng nói bức tức của y truyền đến: “Y nói cái gì mà khiến nàng đỏ mặt đến mức này?”

Đầu Phùng Uyển cúi thấp hơn, đúng lúc này, thái giám nói: “Đi nhanh chút.”

Phùng Uyển vội đáp một tiếng, bước chân hai người đi nhanh hơn, trong nháy mắt đã bỏ Triệu Tuấn lại đằng sau.

Chỉ chốc lát, họ đi đến một viện ở sau vườn hoa, dưới bóng cây mát bọn cung tỳ ra ra vào vào.

Một màn mới vừa rồi có rất nhiều người nhìn thấy.

Thấy Phùng Uyển đi đến, hai mắt của đám cung tỳ đều như dán trên người nàng. Mấy tiếng khe khẽ bàn luận lại càng ồn ào không dứt.

Cảm giác được các nàng khí thế hùng hực nhìn mình, Phùng Uyển thầm cười khổ, nghĩ: Tên Vệ Tử Dương kia, ngay cả cung tỳ cũng mê chàng không ít.

Nàng sao không nghĩ đến, với dung mạo tuyệt sắc, phong cách làm việc lại bốc đồng, yêu hận rõ ràng của Vệ Tử Dương, thiếu nữ nào mà không tơ tưởng? Đối với mấy nữ nhân này, người khiến các nàng hoan nghênh nhất, không phải quân tử đoan chính bình thường, mà là người phong lưu vừa chính vừa tà, không e ngại bất cứ điều gì.

Chỉ một lúc sau, đã đến viện của hoàng hậu.

Thái giám này dẫn nàng vào một căn phòng, nói: “Đã đến.” Dứt lời, y đi ra ngoài.

Phùng Uyển quan sát gian sương phòng dùng để tiếp khách này, rồi từ từ ngồi xuống. Đúng lúc này, có mấy tiếng bước chân truyền đến, đồng thời tiếng the thé của thái giám canh cửa vang lên: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Phùng Uyển vội đứng dậy, nàng cúi đầu khoanh tay, thối lui sang một bên.

Ngay lập tức, đoàn người đã đến, Phùng Uyển thi lễ, cất cao giọng nói: “Thiếp Phùng thị A Uyển tham kiến hoàng hậu nương nương.”

“Đứng lên đi.” Giọng nói dịu dàng bình thản của hoàng hậu truyền đến, sau mấy tiếng sột soạt, bà ôn hòa hiền lành nói: “Chuẩn bị tháp cho Triệu phu nhân.”

“Dạ.”

“Ngẩng đầu lên.”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, nàng mới phát hiện, ngoài hoàng hậu còn có mấy tần phi khác, Phùng Vân cũng ngồi bên cạnh. Chỉ là lần này nhìn thấy Phùng Vân, ả đã thu liễm đi không ít. Màu sắc áo bào đã không còn vừa đậm vừa rực rỡ như trước, vẻ mặt cũng an tĩnh đi nhiều. ả ngồi trên tháp, vẻ mặt phục tùng, dù có thấy Phùng Uyển thì nét mặt cũng lạnh nhạt, không còn vẻ dương dương lự lự như trước.

“Triệu phu nhân,” giọng nói bình thản của hoàng hậu truyền đến “Đã lâu không gặp, có khỏe không?”

“Tạ ơn hoàng hậu quan tâm, thiếp vẫn khỏe.”

Có tiếng cười của một tần phi truyền đến, “Ngay cả Vệ tướng quân mà Triệu phu nhân cũng bám được, tất nhiên là khỏe thôi.”

Giọng nói giễu cợt, cho thấy đã có chuẩn bị mà đến.

Phùng Uyển ra vẻ phục tùng rũ mắt, không mở miệng.

Hoàng hậu ôn hòa nói: “Có chuyện này sao Triệu phu nhân?” Bà nhìn hướng Phùng Uyển.

Phùng Uyển dịu dàng đáp: “Thiếp và Vệ tướng quân, chỉ là tình tỷ đệ.” Vừa nói ra mấy chữ này thì nàng nhớ lại mấy lời lúc này Vệ Từ Dương nói, giọng nói của chàng phần uất vô cùng, nàng không khỏi dừng một chút.

“Hay ột tình tỷ đệ, ha ha ha, thần thiếp thật bội phục vị Triệu phu nhân này, chẳng những khiến đệ đệ nhớ ân nghĩa của nàng, còn khiến đệ đệ không thêm để ý thân phận phụ nhân lẫn phu chủ nàng, nhất quyết thu nàng về bên cạnh.” Tần phi này nói “Thủ đoạn này của Triệu phu nhân quả là cao tay.”

Giọng điệu trào phúng như có gai, Phùng Uyển nghiêm mặt, làm như lo sợ nghi hoặc nhìn bà ta một cái. Vừa nhìn thì Phùng Uyển đã nhớ kỹ vị tần phi hơn ba mươi tuổi, xinh đẹp vô cùng này.

Vội cúi đầu xuống, Phùng Uyển bắt an xoắn hai tay, ra vẻ sợ hãi.

Đúng như lời Vệ Từ Dương nói, lúc này mấy người này không dám động đến nàng, cùng lắm chỉ nói mấy lời khó nghe mà thôi. Có điều, dù là thế, biểu tình thấp thỏm lo âu vẫn phải có.

Chúng tần phi nhìn Phùng Uyển, thấy nàng như thế, liền cười nói với Phùng Vân: “Phùng nữ nhân, tỷ tỷ này của ngươi, thấy thế nào cũng là một phụ nhân hiền đức, không ngờ, đối với trượng phu lại có thủ đoạn như thế.”

Giọng nói yếu điệu của Phùng Vân truyền đến, “Đại tỷ của ta rất thông minh.”

Chỉ một câu nói đơn giản, đã trực tiếp thừa nhận chỉ trích làm nhục của tần phi kia.

Đúng lúc này, một cung tỷ phía sau hoàng hậu cười nói: “Vừa rồi trên quảng trường, Triệu phu nhân còn nói chuyện với Vệ tướng quân một lúc đấy ạ. Hi hi, các nương nương không biết, Triệu phu nhân vừa nói chuyện, mặt vừa đỏ lên, thoát nhìn cứ như nữ lang xinh đẹp mới mười sáu mười bảy tuổi.”

Tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Hoàng hậu cúi đầu nhìn Phùng Uyển, khê ho một tiếng, khiến cho gian phòng yên tĩnh, bà ôn hòa hỏi han: “Triệu phu nhân với Vệ tướng quân đang qua lại với nhau sao?”

Giọng nói cực kỳ ôn hòa, nhưng lọt vào tai Phùng Uyển cứ như gió lạnh vù vù.

Phùng Uyển lắc đầu, giọng nói trong trẻo “Không phải.” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn hoàng hậu một cái, lại cúi đầu nói: “Vệ tướng quân là người không tầm thường, ta chỉ là một phụ nhân dung mạo tầm thường, có tài đức gì qua lại với chàng chứ.”

Dừng một chút, giọng nói Phùng Uyển hơi thấp, tỏ vẻ bất đắc dĩ “Chỉ là phu chủ của ta vừa mới nạp một thiếp thất, thiếp thất này mang đến người hầu riêng, vượt qua cả người hầu trong Triệu phủ. Phu chủ cực kỳ sủng ái nàng ta, chuyện này nữ lang tướng quốc cũng biết. Vệ tướng quân nghe đồn đãi như thế, cảm thấy tức giận vô cùng, lại cảm thấy phụ nhân như ta không biết trân trọng ý tốt của chàng.

Nàng nhấn mạnh mấy chữ “Ý tốt của chàng”, ý muốn nói cho các nàng biết, Vệ Từ Dương quả thật đã bảo nàng rời khỏi chồng trước, dọn vào ở trong

phủ chàng, hơn nữa, đó cũng chính là nguyên nhân khiến nàng đỏ mặt.

Chuyện thiếp thất mới cưới của Triệu Tuấn bị mấy nữ lang vây đánh, cũng có đồn đãi vào trong cung. Mấy lời đồn này đương nhiên là do nô tỳ và đám nữ lang nói ra. Con người vốn là như vậy, tất nhiên sẽ không đồn đãi mấy thứ bất lợi ỉn, vì vậy, khi mấy lời đó truyền đến tai đám cung phi, chuyện các nàng nghe được chính là thiếp mới nạp kia lớn lối vô lễ, còn vũ nhục phu nhân như Phùng Uyển.

Người mình bảo vệ bị một tiểu thiếp của Triệu Tuấn làm nhục, với tính cách của Vệ Tử Dương, tất nhiên không chịu được, vì vậy lời này của Phùng Uyển vừa nói ra thì chúng phi tin ngay.

Trầm ngâm một lúc, hoàng hậu cười ôn hòa nói: “Triệu phu nhân không cần lo ngại, Vệ tướng quân coi trọng người, là phúc của người... Như vậy đi, để ta làm chủ, cho người và Tử công chúa đồng thời vào cửa Vệ phủ, thế nào hả?”

Bà cười đến thật hiền hòa: “Nghe Tử công chúa nói, người và nàng rất hợp. Nàng cũng rất yêu thích người, đây là phúc khí đó, sau này ở Vệ phủ, tỷ muội các người cũng có thể chăm sóc nhau...”

Giọng nói thù thi của hoàng hậu truyền đến, Phùng Uyển lại không nghe lọt. Nàng chỉ thấy tai mình như ong ong lên: Muốn nàng và Tử công chúa cùng vào cửa Vệ phủ? Nói cách khác hoàng hậu muốn gả Tử công chúa cho Vệ Tử Dương, bởi vì lo lắng chàng không yêu thương, nên gả một tặng một, đóng gói một phụ nhân có chồng như nàng đưa theo?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Nào Để Các Người Định Đoạt

Editor: Chiecbjbj

Beta: Loyal Pang

Phùng Uyển vẫn biết người Hồ hoang đường, đặc biệt là quý tộc người Hồ, sự hoang đường đó càng vượt ngoài sức tưởng tượng của người đương thời. Nhưng nàng không ngờ thân là hoàng hậu, lại có thể hơi hợt đưa ra yêu cầu như vậy.

Ngẩng đầu lên, Phùng Uyển khẽ nói: “A Uyển, là phụ nhân đã có...”

“Tất nhiên biết người có phu chủ!” Hoàng hậu cười vô cùng hiền từ, bà ôn hòa nói: “Bốn cung không bạc đãi phu chủ người đâu.” Nói tới đây, ánh mắt bà lóe lên. Thấy bà như vậy, Phùng Uyển hơi hoảng hốt: Lẽ nào Hoàng hậu muốn nhân cơ hội gả Đại công chúa cho Triệu Tuấn?

Từ kiếp trước, nàng biết Hoàng hậu vẫn luôn coi trọng và ân sủng Đại công chúa. Hôm nay, Đại công chúa mang tiếng xấu ương ngạnh, hoàn toàn không có trang tuần kiệt hoặc quý tộc nào cầu hôn ả. Thấy hôn sự Đại công chúa cứ kéo dài từng năm rồi lại từng năm, hơn nữa bản thân ả lại cố chấp, Hoàng hậu không có ấn tượng đặc biệt về Triệu Tuấn, nhưng không chịu nổi Đại công chúa khóc lóc van xin. Hơn nữa, nếu có thể gả Đại công chúa cho Triệu Tuấn, đối với hoàng thất mà nói cũng là câu trả lời thỏa đáng.

Nghĩ tới đây, tâm tư của Phùng Uyển thay đổi mau chóng.

Lúc này, Hoàng hậu cất giọng hòa nhã và êm dịu, “Tất nhiên bề ngoài và xuất thân của A Uyển không xứng với Vệ tướng quân. Nhưng A Uyển không cần lo lắng, bốn cung sẽ xin bề hạ cho phép A Uyển trở thành bình thê của Vệ tướng quân.”

Nghe đến đó, Phùng Uyển chợt hiểu được phần nào.

Thân phận bình thê ư?

Nàng cười khẩy. Một phụ nhân đã có chồng nhưng không có thể lực như nàng mà có thể trở thành bình thê của Vệ Tử Dương, chỉ cần vào tay của Tử công chúa thì sống chết không phải chỉ là một câu nói của hoàng thất và Tử công chúa thôi sao? Hôm nay họ còn nể mặt Vệ Tử Dương không động vào nàng, nhưng chỉ cần vào tay họ thì chuyện này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi!

Thấy Phùng Uyển ngờ ngác, Phùng Văn cười vang. “Đại tỷ cần gì do dự? Không phải tỷ đã đề cập đến chuyện hòa ly với đại tỷ phu mấy lần rồi sao? Nếu đã có ý nghĩ muốn rời khỏi, được Hoàng hậu nương nương sắp xếp, chẳng phải quá hợp ý tỷ rồi sao?”

Phùng Uyển chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng chấp tay đứng đó, khép mi rũ mắt, một lát sau mới khẽ nói: “Việc này rất hệ trọng, một phụ nhân đã có chồng như thiếp, sao có thể không thông qua phu chủ nhà mình, không thông qua Vệ tướng quân mà đã tự tiện quyết định được chứ?” Nàng khẽ cúi mình thi lễ với Hoàng hậu, nói chậm rãi: “Kính xin Hoàng hậu nương nương tìm phu chủ nhà thiếp và Vệ tướng quân, để họ quyết định.”

Nàng lẩm bẩm nói: “Một phụ nhân như thiếp, thực sự không có chủ kiến.”

Lời này của Phùng Uyển vô cùng hợp tình hợp lý.

Đôi mày thanh tú của Hoàng hậu chau lại.

Cũng bởi họ không dám mở miệng nói chuyện này với Vệ Tử Dương nên mới phải tìm Phùng Uyển.

Nhìn chằm chằm Phùng Uyển khép mi rũ mắt, dịu dàng yên phận, nhưng vẻ mặt kiên định, chân mày Hoàng hậu lại càng nhíu chặt. Xem ra, phụ nhân này khăng khăng giữ ý kiến của mình rồi.

Lúc này, một tần phi khề khàng nói: “Nếu nương nương đã tìm người, chắc hẳn muốn hỏi ý nghĩ của bản thân người.”

Phùng Uyển vẫn rũ mắt, lẩm bẩm: “Việc này rất hệ trọng, thiếp không dám chuyên quyền.”

Đôi tay xoắn vạt áo của nàng run rẩy kịch liệt, giọng nói cũng run run, mặt tái mét. Phùng Uyển nói thêm: “A Uyển dòng dõi thư hương, có điều bất hòa với phu chủ, suy nghĩ rất lâu mới quyết định hòa ly...” Nàng lùi ra sau một bước, quỳ rạp xuống đất, giọng nói khàn đặc, “Chuyện nương nương nói vượt qua sự hiểu biết của A Uyển. Chuyện như thế, kính xin nương nương và chư vị trượng phu định đoạt.”

Nghe đến đó, chúng phi thâm nghĩ: Tiếp tục ép hỏi như vậy, e rằng Phùng thị trước mắt này sẽ khóc mất!

Chân mày Hoàng hậu càng cau chặt, bà còn rất nhiều lời chưa kịp nói ra.

Hoàng hậu im lặng, Phùng Uyển quỳ rạp dưới đất gần như co rúm lại.

Lúc này, một tần phi ghé sát vào Hoàng hậu, nói nhỏ một câu.

Hoàng hậu gật đầu, lên tiếng: “Gọi Tử công chúa tới đây.” Dừng một chút, bà lại nói: “Cũng gọi Đại công chúa tới đây luôn.”

“Dạ.”

Nghe tiếng bước chân rời đi của hai cung tỳ, Phùng Uyển quỳ rạp dưới đất, ánh mắt lạnh lùng mà sáng tỏ. Nàng bình thần nghĩ: Thấy mình đã ra nông nỗi này rồi mà họ vẫn chưa dừng tay.

Phùng Uyển không biết hoàng thất có ý gả Tử công chúa cho Vệ Tử Dương vì muốn kim hãm chàng trong phạm vi người nhà hay có mưu đồ gì khác. Dĩ nhiên, công chúa chưa có hôn ước của hoàng thất chỉ còn hai người Tử công chúa và Đại công chúa. Chắc rằng nếu còn công chúa nào khác, hoàng thất cũng sẽ vui lòng đổi người.

Tiếng bước chân truyền đến.

Trong nháy mắt, giọng nói yêu kiều của Tử công chúa và giọng nói trầm trầm của Đại công chúa cùng vang lên, “Bái kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu từ ái cười nói: “Đứng lên cả đi.”

“Dạ.”

Sau đó là tiếng di chuyển tháp kỷ.

Lúc này, Đại công chúa chợt cất giọng nén giận, “Sao tiện nhân này lại ở đây?”

Đương nhiên ả ta mắng chửi Phùng Uyển.

Ả vừa dứt lời, Hoàng hậu liền cả giận nói: “Im miệng!” Bà tức giận không vui, “Ngồi xuống!”

Đại công chúa ngồi phịch xuống.

Sau khi im lặng, giọng nói ôn hòa của Hoàng hậu truyền đến, “Phùng thị, nghe người ta nói, chuyện người sảy thai lần trước là có nguyên do ư?”

Giọng bà mang nét cười, cũng mang tính uy hiếp.

Thậm chí còn phải dùng đến chiêu này sao?

Phùng Uyển cười khẩy.

Nàng quỳ rạp dưới đất, thân thể run rẩy kịch liệt. Gần như đột nhiên, nàng khóc òa lên.

Ở ngay giữa hoàng cung, nước mắt Phùng Uyển tuôn rơi như mưa, nàng khóc đến khàn cả giọng, thờ không ra hơi.

Phùng thị A Uyển trước giờ vẫn luôn bình thản, cứ như trời có sập xuống nàng cũng không hoảng hốt. Chúng nữ nào ngờ nàng có thể không để ý đến thể diện, không quan tâm tới địa điểm mà khóc rống lên như vậy?

Hoàng hậu hơi giận, Phùng Uyển khóc lóc mãi, đột nhiên im bật, nghiêng đầu ngất xỉu.

Hoàng hậu đứng phất dậy.

Phùng Vân và đám tần phi cũng đứng lên.

Nhìn chằm chằm Phùng Uyển, một tần phi khẽ nói: “Nuơng nuơng, nghe người phụ nhân này biết rõ Hán lễ, hiền thực yên phận... Có lẽ chuyện ngày hôm nay đã làm nàng kinh hãi. Không bằng theo lời nàng nói, hỏi Triệu đại nhân và Vệ tướng quân có được không?” Họ đều là phụ nhân, không cần nghĩ cũng biết, kinh hãi cũng chỉ là cái cớ, đa phần là tức giận đau khổ. Câu nói cuối cùng của Hoàng hậu thật sự rất nhân tâm.

Hoàng hậu không quan tâm đến nàng ta, chỉ là quay đầu nhìn Phùng Vân chăm chăm.

Phùng Vân lập tức hiểu, ả cúi đầu đi tới trước mặt Hoàng hậu, liếc nhìn Phùng Uyển ngất xỉu dưới đất, khẽ nói: “Đại tỷ thiếp hồi còn là khuê nữ, cửa lớn không ra cửa sau không gần.”

À còn chưa nói hết, nhưng tất cả mọi người ở đây đều hiểu ý của ả.

Hoàng hậu nhũ mày thâm nghĩ: Lễ nào bức ép quá đáng rồi? Hừ, đám nữ tử người Tần này ai ai cũng bảo thủ cổ chấp, đúng là rách việc.

Bà chậm rãi bước đến trước mặt Phùng Uyển té xỉu, liếc nhìn mấy lần, lại nghĩ: Thân phận của Vệ Tử Dương chưa được chứng thực, nếu lời đồn là giả, hẳn cũng chỉ là một đại tướng... Thôi thôi, tạm thời bỏ qua chuyện này.

Nghĩ tới đây, Hoàng hậu hồ hững nói: “Phùng mỹ nhân, người đưa nàng về Triệu phủ đi.”

“Dạ.”

“Có gì cần giải thích thì cứ giải thích một tiếng.”

“Dạ.”

Phùng Uyển tỉnh lại trọng con đau đớn. Nàng mới mở ra mắt, một cung tỳ vội vàng thu hồi ngón tay đặt trên huyệt nhân trung của nàng, nói: “Triệu phu nhân tỉnh rồi.”

Tiếng của Phùng Vân cất lên, “Làm phiền rồi, người lui xuống đi.”

“Dạ.”

Cung tỳ này vừa lui, tiếng loạt xoạt truyền đến. Phùng Vân rồi sập đi tới trước mặt Phùng Uyển, cười nhạo nhìn nàng, nói: “Đại tỷ, A Vân đã lớn thế này, đây là lần đầu tiên thấy đại tỷ khóc đấy.”

Ả cười khi, “Còn khóc thảm thương như vậy, bản lĩnh của đại tỷ càng ngày càng cao.”

Phùng Uyển cúi đầu ngồi dậy, nàng vén mảnh xe, tự rót ỉnh một chén rượu. Cho đến khi uống đến giọt rượu cuối cùng, bàn tay run rẩy của nàng mới dần dần bình ổn trở lại.

Không ai chú ý, lúc này, Phùng Uyển cúi đầu đưa lưng về phía Phùng Vân, gương mặt mang nét cười lạnh lẽo: Ta không khóc, không té xỉu, liệu có thoát thân dễ dàng như vậy sao?

Lúc này, Phùng Vân lại nói tiếp, “Được rồi, tỷ cũng tỉnh rồi.” Giọng ả trầm xuống, ra lệnh: “Về đi, làm như chưa xảy ra chuyện gì, nhất là trước mặt Vệ tướng quân!” Ả nhìn Phùng Uyển chòng chọc, cười nhẹ, “Tỷ nên biết, chuyện lớn thế này, Hoàng hậu nuơng nuơng muốn chính miệng nói với Vệ tướng quân.”

Phùng Uyển cúi đầu, khẽ “Ừ” một tiếng đáp lời.

Thấy nàng đồng ý, Phùng Vân nhẹ nhõm hẳn. Ả vẫn nhìn Phùng Uyển chăm chăm, nhìn mãi, đột nhiên nói: “Thời gian này rất nhiều người ăn không đủ no, đại thân trong triều đa phần vàng vọt heo hóp, sao sắc mặt của đại tỷ vẫn tốt vậy?” Ngay cả trong thâm cung, cơm nước còn túng thiếu. Phùng Vân cũng tự thấy sắc mặt của mình còn không bằng Phùng Uyển.

Tất nhiên Phùng Uyển không đáp.

Phùng Vân cười khẩy, “Được rồi, nói chuyện với tỷ chỉ tổ bức mình. Dừng xe.”

Xe ngựa dừng lại, Phùng Vân được cung tỳ đỡ xuống.

Đưa mắt nhìn Phùng Vân rời đi, Phùng Uyển cúi đầu, mặc lọn tóc trên trán rũ xuống che mắt, hồi lâu không nhúc nhích.

Nàng thật sự không muốn sinh tử của mình bóc buộc trong tay người khác!

Xe ngựa bình yên chạy về Triệu phủ.

Về đến phủ, sau khi Phùng Uyển tắm rửa thay quần áo thì lẳng lặng ngồi trên giường, lẳng lặng nhắm rượu.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Trong nháy mắt, cửa phòng bị đá văng ra vang “ầm” lên một tiếng.

Tiếp đó, một người lao đến như con gió lốc, cuồng nộ xông tới trước mặt nàng,

Phùng Uyển chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nàng không nhìn gương mặt xanh mét của Triệu Tuấn, khẽ ra lệnh: “Lui ra ngoài, đóng cửa lại.”

“Đạ.”

Phất nhĩ cúi đầu lui ra.

Cửa phòng vừa đóng, cánh tay của Phùng Uyển chợt đau nhói, bởi Triệu Tuấn tóm chặt lấy nàng.

Không đợi y lên tiếng, Phùng Uyển đã thấp giọng hỏi: “Nghe nói Tiên Ti* đã xâm phạm?” Nàng ngẩng đầu, nhìn Triệu Tuấn với ánh mắt sáng như nước, dịu dàng nói: “Chư hồ phương Bắc còn chưa lui, Tiên Ti lại tới, chắc hẳn Thái tử và bệ hạ bối rối lắm nhỉ?”

* Tiên Ti Là một tộc Đông Hồ. Cuối thời Đông Hán, sau khi người bắc Hung Nô dời về phía tây thì người Tiên Ti lấn gần hết đất cũ của Hung Nô. Tới giữa thế kỷ 2, người Tiên Ti khống chế một vùng rộng lớn từ khu vực Liêu Hà tới hành lang Hà Tây, giáp U Xum và có một bộ phận đã vào bên trong Vạn Lý trường thành. Tộc Tiên Ti có 4 họ: Mộ Dung, Đoàn, Thác Bạt, Vũ Văn. Người Tiên Ti tại phía bắc Trung Quốc lần lượt thành lập ra các nước Tiễn Yên, Đại, Hậu Yên, Tây Yên, Tây Tần, Nam Lương, Nam Yên và Bắc Ngụy còn ở vùng ranh giới Mạc Bắc thì một chi xa của người Tiên Ti là Nhu Nhiên cũng xưng hùng xưng bá

Không ngờ nàng vừa mở miệng đã nhắc tới chuyện tiền tuyến, Triệu Tuấn ngờ vực buông tay nàng ra.

Y nhìn Phùng Uyển chằm chằm, chậm rãi nói: “Nàng muốn nói gì?” Giọng nói của y có sự mong đợi mà chính y cũng không hay biết.

Phụ nhân này của y, bình thường hỏi gì cũng nói không biết. Nhưng khi có chuyện, một khi nàng mở miệng nói thì lại chính xác. Triệu Tuấn đã thấu hiểu chuyện này.

Phùng Uyển chậm rãi bước tới trước cửa sổ, giọng nói dịu dàng vang lên trong căn phòng vắng lặng, “Nghe nói, người Tiên Ti đến nay vẫn chưa lập Thái tử. Vua Tiên Ti đã già, có bốn vị hoàng tử đã trưởng thành. Người dẫn binh tới lần này chính là Nhị hoàng tử.”

Nàng quay đầu lại, trông mắt lấp lánh vô cùng. Lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn, Phùng Uyển khẽ nói: “Phu chủ nên biết, một ngày chưa lập Thái tử, ngày đó lòng người bất an.”

“Nàng muốn nói gì?”

Lúc này Triệu Tuấn đã hiểu ra phần nào, hần bước đến trước mặt Phùng Uyển, nghiêm túc nhìn nàng, khuôn mặt sáng bừng lên.

Phùng Uyển nói khẽ: “Thiếp cho rằng, nếu triều Trần ta bằng lòng kết minh với Nhị hoàng tử, chưa chắc không thể đẩy lùi quân Tiên Ti.”

“Nói rõ đi!”

Bởi vì kích động, giọng của Triệu Tuấn hơi cao.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn y, nói từng chữ từng câu: “Học theo chuyện Chiêu Quân triều Hán!”

“Học theo chuyện Chiêu Quân triều Hán?”

Tuy hần là người Hồ nhưng đã từng nghe chuyện của Vương Chiêu Quân triều Hán. Thực ra, dù thời đại có xa cách mấy, những chuyện có liên quan đến mỹ nhân tuyệt thế luôn được lưu truyền rộng rãi.

Hần biết, Vương Chiêu Quân triều Hán rất đẹp, về sau lại bị Hoàng đế triều Hán đưa đi hòa thân.

Hòa thân ư?

Triệu Tuấn quay phắt người lại, nhìn Phùng Uyển chằm chằm, khẽ nói: “Ý của Uyển nương là hòa thân?”

Phùng Uyển gật đầu, trông mắt của nàng sáng ngời như nước, dịu dàng nói nhỏ, “Nếu triều Trần ta bằng lòng gả một công chúa cho Nhị hoàng tử, hứa hẹn sẽ dốc sức giúp hần bước lên ngôi vị Tiên Ti vương. Phu chủ cho rằng, Nhị hoàng tử có chấp nhận không?”

Mặt Triệu Tuấn sung huyết đỏ bừng.

Phùng Uyển nói tiếp: “Đối với triều Trần ta mà nói, cũng chỉ mất một công chúa. Nhưng có thể đẩy lui quân Tiên Ti, giải quyết vấn đề cấp bách.” Nàng cúi đầu nói: “Chỉ cần xử lý xong chuyện này, muốn chiến muốn hòa, hay muốn thống nhất tộc Tiên Ti, không phải do bệ hạ và Thái tử quyết định sao?”

Hơi thở của Triệu Tuấn trở nên dồn dập.

Y siết chặt nắm tay.

Không ai biết, bây giờ y thụ động đến mức nào. Thái tử hứa hẹn với y, cũng chỉ muốn y thể hiện tài năng trong quân sự như lần trước. Nhưng rõ ràng y chẳng biết gì về quân sự cả, dù vắt hết óc cũng đâu có moi được gì?

Nhưng bây giờ cơ hội đã tới rồi!

Uyển nương cho y một chủ ý tuyệt vời!

Triệu Tuấn thở hổn hển, y xoay người nhìn Phùng Uyển, nhìn xoáy vào nàng một lúc lâu. Đột nhiên, y cúi người vái nàng, lớn tiếng nói: “Uyển nương, nếu đời này vì phu vứt bỏ nàng, ắt sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Nói tới đây, y sai bước xoay người, rời khỏi phòng như gió cuốn.

Nhìn lang chủ hôn hờ rời đi, Phát nhi há hốc miệng, kinh ngạc không thể nhúc nhích. Một lúc lâu sau, ả mới đảo mắt nhìn Phùng Uyển. Vừa nãy lang chủ đi vào, rõ ràng sắc mặt xanh mét, đáng vẻ đáng sợ như muốn ăn thịt người. Hoàn toàn không ngờ rằng, phu chủ mới vào một khắc thì đã vui mừng hôn hờ lao ra như vậy. Thậm chí, còn thề độc với phu nhân!

Ngơ ngác nhìn Phùng Uyển một lát, Phát nhi không thể kiềm chế mà đi tới bên cạnh nàng, ngốc nghếch hỏi: “Phu nhân, lang chủ sao thế?”

Phùng Uyển liếc nhìn ả, thờ ơ nói: “Chẳng sao cả.”

“Vừa, vừa nãy phu chủ vừa thề với phu nhân ạ?”

Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của Phát nhi, Phùng Uyển khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: Hắn thề thốt còn ít sao? Kịp trước, mỗi khi ta giúp hắn, hắn sẽ vui mừng ôm lấy ta. Khi đó, hắn thề thốt đủ kiểu, hứa hẹn đủ đường.

Nhưng như vậy thì có ích gì?

Đối với vài người mà nói, lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ là thói quen của họ mà thôi. Sau khi nói xong thì lời của họ sẽ tan biến như con gió.

Nhưng Phùng Uyển sẽ không nói. Nàng liếc thấy Mị nương và lão mục tử của Nguyệt nương đứng trong sân viện, thờ ơ sai bảo: “Ừ, phu chủ nói đời này vứt bỏ ta ắt sẽ bị thiên lôi đánh.” Giọng nàng thanh mà tĩnh, không có ý nhưng cũng đủ để cho đám người hóng chuyện ngoài kia nghe rõ.

Phát nhi há hốc, lắp bắp nói: “Nô tỳ nghe thấy rồi. Lang chủ thật sự rất thích phu nhân.” Nói xong lời cuối cùng, giọng của ả mang theo sự vui mừng.

Giống như trước, giọng của ả mặc dù không lớn, nhưng đám người lặng lẽ nhích tới, nghiêng tai nghe ngóng đó có thể nghe rõ mười mươi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Phản Ứng

Sau khi trong viện an tĩnh thì lại có một loạt tiếng nói khe khẽ vang lên.

Nguyệt nương nắm hai tay, nhìn Phùng Uyển chậm rãi đi ra. Nhìn vẻ mặt ung dung thản nhiên của nàng dưới ánh mắt trời, nàng ta chớp lông mi thật dài, khẽ nói:

- “Hóa ra phu chủ đối với nàng thật khác biệt.”

Chỉ đến Triệu phủ được vài ngày, dường như nàng ta trưởng thành hơn rất nhiều. Trong đôi mắt vẫn còn linh động kia có điều đã nhiều thêm gì đó. Dù trên nét mặt vẫn còn ít ý e sợ nhưng cũng đã thêm vài phần trầm ổn. Bà vú già đi đến phía sau Nguyệt nương, cùng nữ lang của mình nhìn bóng dáng Phùng Uyển, khẽ an ủi:

- “Nữ lang cần gì lo lắng chứ. Nghe nói nàng ta và phu chủ đã có nửa năm không chung phòng. Đàn ông mà, cả thân thể của phụ nữ kia cũng không ham

thích, tình cảm có sâu nặng thì cũng là giả dối thôi.”

Bà vú lại nói:

- “Hon nữa, không phải chúng ta còn có thúc phụ sao?”

Nguyệt nương không trả lời, nàng ta chỉ nhìn Phùng Uyển chăm chăm, trong mắt lóe lên tia sáng. Một hồi lâu, nàng ta khẽ nói:

- “Nghe nói trong nhà tỳ nữ Phát nhi của phu nhân đang cần tiền gấp phải không?” – Nàng ta nói tiếp – “Đề Tô nhi lôi kéo đi, biết đâu có thể nghe theo ta sai khiến.”

- “Vâng.”

Nguyệt nương hất chiếc cằm nhỏ quật cường lên, nhìn thấy Phùng Uyển quay đầu nhìn về phía mình thì vội vàng cúi đầu né tránh.

- “Đi chuẩn bị đi, ta muốn vào cung bái kiến Phùng mỹ nhân.”

- “Vâng.”

Đi trong sân, Phùng Uyển cảm giác được đám tỳ thiếp nhìn chăm chăm về phía mình. Trong ánh mắt này có một ánh mắt rất khiến người ta ngọt ngat. Nàng nhìn lại theo ánh mắt kia, vừa nhìn đã thấy sườn mặt xinh đẹp của Nguyệt nương. Nàng ta đang mang vẻ mặt nhát gan nói chuyện với bà vú kia. Nói chuyện với bà vú nhà mình mà phải nhát gan thế sao? Phùng Uyển cười khẽ thầm nghĩ: Xem ra vẫn chưa chịu an phận đây.

Lúc này, Phát nhi đi đến phía sau nàng, khẽ nói:

- “Phu nhân, muốn ăn cháo không ạ?” – Không đợi Phùng Uyển hỏi, ả đã giải thích – “Lang chủ nói kể từ hôm nay, bốn bữa ăn của phu nhân đều là cháo đặc.”

Phùng Uyển ừ một tiếng, nói:

- “Chuẩn bị đi.”

Lúc xế chiều, bà vú vội vàng đi vào gian phòng Nguyệt nương, nhìn vẻ mong đợi của nữ lang nhà mình, bà vú nói:

- “Người đã về rồi, nói Phùng mỹ nhân đang bận, không rảnh tiếp kiến nữ lang.” – Nói đến đây, bà vú lại nói – “Sau đó lão nô cho người đó một thời vàng, người đó mới nói nhỏ một câu, hình như là lang chủ và Phùng mỹ nhân cãi nhau âm ỉ trong cung.”

Cãi nhau âm ỉ ư? Nguyệt nương cả kinh hỏi:

- “Sao lại cãi nhau âm ỉ?”

- “Lão nô không biết.”

Nguyệt nương nhíu mày lại, lo lắng trùng trùng nói:

- “Phu chủ luôn nhường nhịn Phùng mỹ nhân, lần này lại cãi nhau âm ỉ, có khi nào đã xảy ra việc lớn hay không?”

Quả thật Nguyệt nương không biết, giờ phút này hoàng cung thật sự đã xảy ra việc lớn. Trong cung Phụng Nghi, hoàng hậu tái cả mặt, càng không ngừng đi tới đi lui trong phòng. Trước mặt bà là mấy tân phi đứng khoanh tay, không dám nhúc nhích, không dám thở mạnh. Trong tiếng đồng hồ cát chảy xuống, một loạt tiếng bước chân vang lên.

Nghe thấy tiếng bước chân kia, hoàng hậu vội vàng dừng bước, bà quay đầu nhìn chăm chăm về phía cửa. Chỉ chốc lát, một thái giám xuất hiện ngoài cửa phòng. Gã khom lưng, khẽ thấp tiếng nói the thé:

- “Hồi bẩm nương nương, bệ hạ đã đồng ý.”

Bốn chữ vừa thốt ra, sắc mặt hoàng hậu thay đổi lớn. Còn đám tân phi bên cạnh thì thốt lên một tiếng khe khẽ, đè nén tiếng hoảng sợ.

Nhìn thái giám kia, hoàng hậu hỏi:

- “Bệ hạ có nói là vị công chúa nào không?”

Thái giám lắc đầu nói:

- “Còn chưa nói đến chuyện này. Sau khi bệ hạ nghe thái tử đề nghị thì bàn bạc với tướng quốc và mọi người nửa canh giờ, rồi quyết định làm theo lời thái tử nói.”

- “Ngươi còn nghe được gì nữa?”

- “Nô tài nghe được, đề nghị hòa thân là xuất phát từ thuộc hạ của thái tử, tên là Triệu Tuấn.”

Hai chữ Triệu Tuấn vừa thốt ra, Phùng Vân đứng trong góc ngẩng vút đầu lên, ả lo lắng nhìn hoàng hậu, sắc mặt biến đổi.

- “Triệu Tuấn.”

“Vâng.”

Hoàng hậu trầm ngâm một lúc, quay đầu nhìn về phía Phùng Vân, hỏi:

“Phùng mỹ nhân, ngươi có từng nghe đến chuyện này không?”

Phùng Vân vội vàng bước lên nói:

“Thần thiếp chưa từng nghe nói.”

Hoàng hậu nghe vậy cúi đầu đứng im. Đám tần phi cũng không nhìn ra vui giận gì trên vẻ mặt bà. Một hồi lâu, hoàng hậu thở dài một tiếng, phất phất tay:

“Các ngươi lui ra ngoài đi.”

Chúng nữ đồng loạt thi lễ với bà, chậm rãi thối lui. Phùng Vân mới vừa lui ra khỏi viện của hoàng hậu, đã thấy Đại công chúa Trần Nhã vội vã chạy đến. Lúc này Đại công chúa luôn ngồng cuồng ương ngạnh lại nước mắt nhạt nhòa, vẻ mặt hoảng loạn. ả gấp rút chạy đến, liếc nhìn Phùng Vân một cái, bước chân lập tức khựng lại. Lao đến phía Phùng Vân, Đại công chúa nói cả giận:

“Phùng mỹ nhân, cô có ý gì hả?” – Con giận ngút trời.

Phùng Vân biết người Đại công chúa muốn chất vấn là Triệu Tuấn, muốn hỏi y có ý gì, chẳng qua là mình bị mang vạ mà thôi. Gương mặt thanh tú của Phùng Vân trắng bệch, ả cắn răng nói:

“Ta cũng đang muốn hỏi Triệu Tuấn.”

Ả không nhắc đến Triệu Tuấn thì thôi, vừa nhắc đến hai chữ Triệu Tuấn, trong mắt Đại công chúa liền hiện lên vẻ đau lòng. ả giờ tay áo lau sạch mặt mũi, nói nghẹn ngào:

“Sao Triệu Tuấn lại có thể làm vậy? Lẽ nào y không biết, trong cung chỉ có ta và Tứ muội chưa có hôn phối sao? Như vậy là y muốn vội vàng đẩy ta đi ư?”

Trong tức giận mang theo tình ý. Bốn phía tần phi đi vẫn chưa xa, nhìn lẫn nhau một cái rồi cúi đầu. Lúc này một cung tỳ kêu lên:

“Đại công chúa, nương nương gọi người.”

Đại công chúa lau mặt sạch sẽ lần nữa, quay người đi về phía cung Hoàng hậu. Chỉ là lúc quay đầu, ả vẫn không quên lườm Phùng Vân một cái. Trong mắt này có vô vàn oán hận!

Phùng Vân nhìn ánh mắt như thế của Đại công chúa thì lạnh cả người. Từ lúc tiến cung đến nay, ả mất rất nhiều tâm tư mới thân thiết được với Đại công chúa này. Tuy vì Phùng Uyên nhúng tay vào khiến ả và Đại công chúa xảy ra hiềm khích. Nhưng mỗi lần ả đều hàn gắn lại được mối quan hệ này. Thấy ả mới vừa thân thiết lại với Đại công chúa thì Triệu Tuấn lại làm ra trò này. Phùng Vân vừa nghĩ đã nổi cơn thịnh nộ. ả là một mỹ nhân không có gốc gác, không có gia thế, cũng không có người trong tộc phò tá. Sống trong thâm cung phải cố gắng gấp ba lần người thường mới có thể đứng vững. ả vất vả lắm mới thông qua Đại công chúa thành cùng phe với Hoàng hậu, khó khăn lắm ả mới đi đến được ngày hôm nay. Nhưng chỉ một chút chuyện thế này, kết quả ả lao tâm nửa năm đã lao đảo sụp đổ. Phải biết rằng, lỡ như Đại công chúa đi hòa thân, vết nứt giữa ả và Hoàng hậu mãi mãi không hàn gắn lại được.

Ả chỉ đổ thừa tên Triệu Tuấn kia đến Đô Thành đã được nửa năm, làm sao cũng không quật khởi được, thậm chí còn nhiều lần làm ra nhiều chuyện khiến người ta khinh khi. Y không bản lĩnh trở thành hậu thuẫn của mình, bây giờ còn ở đó nghĩ kể bậy bạ, làm dao động địa vị của ả. Thật sự là quá đáng ghét mả. Nghĩ đến đây, Phùng Vân nghiêng răng nghiêng lợi. Tái mặt bước vào trong cung, Phùng Vân quát lên:

“Đến cung Thanh Lâm, nếu thấy có Triệu quan nhân Triệu Tuấn thì nói ta có việc gấp tìm hắn.”

“Vâng.”

Bên này Đại công chúa vừa xông vào tẩm cung Hoàng hậu, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương ngồi ngay ngắn trên sập đã quỳ phịch xuống mặt đất, gào khóc nức nở. ả tùy hứng đã quen, gào lên không thêm che giấu, vang dội đến mức điếc cả tai.

Hoàng hậu đặt mạnh chén trà xuống bàn, quát lên:

“Đủ rồi.”

Hai chữ vừa thốt ra, Đại công chúa lập tức nghẹn họng. Trong cung điện rất to chỉ còn tiếng khóc cổ nén của ả loáng thoáng vang lên. Liếc Đại công chúa, Hoàng hậu lạnh giọng nói:

“Người còn chưa chọn, con gào thét cái gì?”

Đại công chúa nghe vậy, lau nước mắt đi, ngẩng đầu nói:

“Trong cung chỉ có mình con và Tứ muội là chưa có hôn phối, chuyện này không phải muội ấy thì là con, nương nương, con sợ lắm!”

Ả bấu môi khóc ròng:

“Nương nương, con không muốn đi Tiên Ti, nơi đó còn kém hơn nơi này, con không muốn rời khỏi nương nương, không muốn rời khỏi Đô Thành.”

Nghe được ả van xin thảm thiết, Hoàng hậu thở dài, nói:

“Chưa chắc sẽ là con đi đâu.”

Tuy Đại công chúa không được coi là rất khôn khéo, nhưng ả và Hoàng hậu sống chung nhiều năm nên nghe hiểu được ý trong lời nói của bà. Nhất thời hai mắt ả sáng rỡ, đôi mắt trắng dã khát vọng nhìn hoàng hậu, vội hỏi:

“Lẽ nào nương nương nói sẽ là Tứ...?”

Không đợi ả nói xong, Hoàng hậu đã tròn mắt nhìn ả một cái, ép Đại công chúa phải nuốt lời còn lại xuống. Hoàng hậu cầm lấy chén trà nhấp một hớp, bà nói trầm ngâm:

“Thế lực Tiên Ti lớn mạnh, lần này tấn công lại mãnh liệt. Nếu bệ hạ quyết ý muốn hòa thân thì sẽ không qua loa đâu, con không hợp cách.”

Bốn chữ “con không hợp cách” là nói thẳng tính tình ả tệ hại. Gương mặt vui mừng của Đại công chúa cứng ngắc, ả muốn mạnh miệng cãi cổ nhưng cuối cùng vẫn ngậm chặt miệng lại.

Tiếng nói trầm ngâm của Hoàng hậu tiếp tục vang lên:

“Nói thanh danh con không tốt cũng không phải chuyện xấu gì.”

Sắc mặt Đại công chúa khó coi hơn, không muốn để Hoàng hậu thấy sự bất mãn của mình, ả cúi đầu xuống.

“Có điều cũng không thể xem thường” – Hoàng hậu khẽ nói – “Tứ muội con luôn được phụ hoàng yêu thương, chỉ sợ là phụ hoàng con không nỡ để nó đi, nhất thời hồ đồ chọn con.”

Đại công chúa vội hỏi:

“Nương nương, vậy làm sao mới được?”

“Không cần gấp gáp, việc này ta sẽ tìm cách.”

“Vâng, vâng.”

Lần này rốt cuộc tiếng nói Đại công chúa có ý mừng. Hoàng hậu nhìn ả một cái, rồi nói:

“Đi ra ngoài.”

“Vâng.”

Đại công chúa vừa lui ra đến cửa, Hoàng hậu đột nhiên hỏi:

“Tên Triệu Tuấn kia con thật sự thích y lắm sao?” – Trong tiếng nói Hoàng hậu có sự giận dữ – “Không nói đến việc y đã có thê thất, chỉ nói đến y cũng chiều thiếp thất vô hạn, bây giờ lại không để ý đến nỗi khó xử của con mà đề nghị với thái tử như vậy, có thể thấy được người đàn ông này cũng chẳng tốt đẹp gì. A Nhã, con trở về suy nghĩ cho thật kỹ, mau tỉnh lại đi.”

Nghe thấy lời nói của Hoàng hậu, Đại công chúa cay đắng trong lòng. Nhưng trong bất tri bất giác, khuôn mặt anh tuấn của Triệu Tuấn lại hiện trước mắt ả. Vừa nghĩ đến gương mặt kia, nghĩ đến lời nói dịu dàng, nghĩ đến ánh mắt y nhìn nàng, nỗi chua xót trong lòng Đại công chúa đã tiêu tan sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Lại Tới

Lúc Triệu Tuấn trở về phủ, trăng đã lên đến lưng trời.

Y vừa xuống xe ngựa, Nguyệt nương, Mi nương và Vũ nương liền vội vàng nghênh đón, nhìn ba nữ nhân, ánh mắt Triệu Tuấn không tự chủ được nhìn về phía sau.

Mới nhìn một cái, y liền cười khò thâm nghĩ: Giờ cũng không phải là tân hôn, Uyển nương không bao giờ tới nghênh đón ta đâu.

Y có chuyện vui muốn chia sẻ cùng Uyển nương, nhưng với thái độ nàng càng ngày càng xa cách và lạnh lùng, trái tim nóng bỏng kia càng ngày càng nguội lạnh.

Có khi y sẽ nhớ, thay đổi này là bắt đầu từ khi nạp Mi nương, nếu như y không nạp thiếp, Uyển nương có thể giống như trước kia hay không? Nhưng cái ý nghĩ này chỉ là thoáng qua mà thôi, đám mỹ thiếp nhu tình mật ý, thân thể mềm mại thơm mát, chẳng hề một người không sánh bằng như Uyển nương có thể thay thế được ư? Không sai, ngày đầu tân hôn đó, y từng nghĩ có nàng cũng đủ rồi, nhưng nữ nhân mà, ột chút dịu dàng là đủ rồi còn phải cung chiều quá mức sao?

Thấy khuôn mặt Triệu Tuấn đỏ ửng, ánh sáng trong mắt rực rỡ nhưng lại hoảng hốt bồn chồn đang nhìn phía sau mình, Nguyệt nương dịu dàng cười nói: “Phu chủ lại muốn gặp phu nhân? Phu nhân ra ngoài, đến giờ chưa về đâu.”

“Cái gì, đến giờ chưa về?” Gương mặt Triệu Tuấn tái xanh nặng nề, vốn là biểu cảm mong đợi nhưng vào giờ khắc này hoàn toàn biến thành lạnh băng.

Vũ nương nhìn thấy, ánh mắt lóe sáng nhưng không mở miệng. Mi nương bên cạnh thì tâm trạng hơi đổi, miệng khẽ mở ra lại lập tức ngậm lại.

Trên thực tế, Phùng Uyển ra ngoài cũng chỉ gần nửa canh giờ. Chẳng qua là Nguyệt nương vừa nói như thế, giống như nàng đã ra ngoài cả ngày rồi.

Triệu Tuấn hừ một tiếng, trong nháy mắt lại vui vẻ trở lại. Hắn phân phó nói với Nguyệt nương: “Bảo người hâm nóng rượu, làm vài món thức ăn, hôm nay phu quân cao hứng, muốn cùng say với các nàng!”

Y nói các nàng, tất nhiên là ba mỹ thiếp. Ba nữ nhân đồng thời vui vẻ ra mặt đáp: “Vâng!”

Lúc trong phủ náo nhiệt vang trời, Phùng Uyển về.

Nàng vừa vào phủ, Phát nhi liền vội vàng nghênh đón. Kề sát vào nàng, giọng Phát nhi nho nhỏ nói rằng: “Lang chủ trở về, người nghe nói phu nhân không có ở đây, cứ giống như bị chọc tức.”

Phùng Uyển ừ, đi vào phía trong.

Qua sân viện Nguyệt nương, nàng quay đầu lại nhìn một chút, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh sáng trong mắt chớp động.

Thấy tiếng cười vui này, y rất đắc ý nhĩ, được thăng quan rồi ban thưởng sao?

Phu chủ này của nàng, đúng là lòng công lợi quá nặng, làm việc rất ít chú ý. Xưa nay y che dấu được tốt, như nàng kiếp trước, cũng được cho thông minh mà chẳng qua là hiểu nhưng nhìn không thấu.

Lần này, nghĩ đến rất nhiều người thấy được điểm tính cách này của y rồi ư? Đại công chúa đối với y như thế, xưa nay y lại đối với Đại công chúa dịu dàng vô cùng. Nhưng chính là y dịu dàng vô cùng như thế, cuối cùng không chút do dự nói với chủ thượng, không chút do dự đẩy Đại công chúa xưa nay y coi là tri kỷ đối đãi như tình nhân lên hòa thân không đường về.

Làm một quan viên dưới chương Thái tử, ai sẽ tin tưởng y không biết trong cung chỉ có hai công chúa chưa gả chứ? Ở trong mắt quyền quý biết nội tình, bệ hạ có ý đem Tư công chúa đính hôn với Vệ Tử Dương, người hòa thân này chỉ có thể là Đại công chúa, thân thiết gần gũi như Đại công chúa mà y cũng chẳng hề suy nghĩ vì ả, đây ả đến bề khổ khôn cùng. Loại người như y dù có chút ít kế sách tài hoa, phẩm tính kia cũng chỉ có thể dùng từ bạc bẽo để hình dung.

Triệu Tuấn, cho dù người bò lên trên một hai bước, nhưng đường lớn thông suốt đã càng gặp ghềnh khó đi rồi.

Dĩ nhiên, Triệu Tuấn sẽ không nghĩ tới một điểm này, thúc phụ mới từ biên quan trở lại kia cũng sẽ không nghĩ tới. Mà những người nghĩ đến kia, chắc là sẽ không nói với y.

Phát nhi nhắm mắt theo đuôi sát sau lưng Phùng Uyển, ả cẩn thận quan sát sắc mặt Phùng Uyển, thấy vẻ mặt nàng trầm tĩnh, khóe miệng mỉm cười như là tâm tình không tệ.

Âm thầm lắc đầu, dù cho Phát nhi tự nhận thông minh nhưng vẫn nhìn không thấu phu nhân này.

Ả thật sự vĩnh viễn cũng không biết phu nhân đang suy nghĩ cái gì.

Một đêm không mộng.

Ngày hôm sau, Triệu Tuấn không vội vã vào triều, Phùng Uyển vừa mới rửa mặt liền nghe thấy tiếng y khê nói chuyện không ngừng truyền đến.

Thấy Phùng Uyển đi ra, Triệu Tuấn vội bước một bước.

Y đi tới trước mặt nàng, ngẩng đầu nhìn chăm chăm tỉ mỉ nàng một cái, Triệu Tuấn hỏi: “Về khi nào?”

Phùng Uyển mỉm cười nói: “Cuối giờ Mùi ra ngoài, giờ Thân hai khắc về phủ.”

Triệu Tuấn như là thoáng ngơ ngác, sắc mặt của y trở lại bình thường, “À.” Hóa ra Uyển nương mới ra ngoài gần nửa canh giờ à?

Phát nhĩ đứng sau Phùng Uyển, nhìn phía lang chủ sắc mặt hơi nguôi giận một cái, thầm suy nghĩ nói: Sao phu nhân thông minh thế? Lang chủ chỉ hỏi người trở về lúc nào, người lại nói ra cả canh giờ ra ngoài và về phủ. Lẽ nào có người khác nói cho phu nhân lời Nguyệt nương vu khống người tối hôm qua?

Phát nhĩ vẫn luôn đi bên cạnh Phùng Uyển, tất nhiên rõ ràng. Trong cái phủ này, trừ ngự phu kia, phu nhân chưa từng thân thiết với người tỳ nữ nào. Nếu nói là có người nhắc nhở nói ra với người, đó là điều tuyệt đối không thể. Giải thích duy nhất là phu nhân thực sự quá thông minh, hoặc là nói, người đối với lang chủ, đối với tính cách làm việc của các nàng tỳ thiếp này quá mức hiểu rõ! Không thể nào, Phát nhĩ lắc đầu, thầm nghĩ: Chắc chắn là phu nhân chỉ là hiểu rõ lang chủ, biết hẳn muốn hỏi cái gì. Người tuyệt đối không thể nào cũng thấy rõ tính cách đám người chúng ta.

Gật đầu, Triệu Tuấn nói: “Trong phủ này rách nát cũ kỹ, ta đã sai Nguyệt nương tạm thời tìm vài người dọn dẹp toàn bộ góc tây nam suy sụp ra ngoài. Còn nữa, từ hôm nay trở đi, khôi phục ăn uống trước đây, Uyển nương nàng là phu nhân, nên may xiêm y, nghĩ muốn đồ ăn gì nên phân phó hạ nhân đi chuẩn bị đi.”

Y liếc Phát nhĩ một cái, dịu dàng nói: “Bên cạnh chỉ có một tỳ nữ này có thiếu không? Hay là nàng gọi người mới giới tới, thêm năm sáu tỳ nữ cho phủ đi.”

Y mỉm cười, tiếng nói dịu dàng chậm rãi như gió xuân.

Xem ra là thực sự được ban thưởng rồi.

Phùng Uyển che miệng, lại cười nói: “Chuyện tỳ nữ, giao cho tùy theo Nguyệt nương là được.” Nàng dịu dàng hỏi: “Phu chủ lại được thưởng rồi?”

Rõ ràng là một câu nói đơn giản, Triệu Tuấn lại cảm thấy Uyển nương vừa nói ra sẽ khiến y rất là đắc ý. Y cười ha ha nói: “Đúng vậy, thăng một cấp, còn có chút ít phần thưởng. Uyển nương, nàng chỉ tiêu thiếu, ngàn vạn phải nói với vi phu. Ta sẽ đề quân sự cho nàng sắm thêm đủ cả.”

Nụ cười y chân thành nói: “Phu nhân Triệu Tuấn ta, sao có thể nghèo khó chứ? Uyển nương nàng nói sao?”

Phùng Uyển mặt mày hớn hờ khê nhún chào với y, nói: “Đa tạ phu chủ.”

“Phu nhân đa lễ.” Triệu Tuấn nhìn thấy đáng vẻ Phùng Uyển dịu dàng như vậy, trong lòng ấm áp.

Sau khi nói tiếp với Phùng Uyển hai câu, lúc này Triệu Tuấn mới quay người rời đi.

Y vừa mới bước ra cửa viện, Vũ nương chờ ở bên ngoài từ lâu khê nhún chào với y, gọi ngọt ngào: “Phu chủ.” Nàng đề non vừa mới khỏe hơn, sắc mặt tái nhợt, cảm cũng nhợt rồi, cần phải dùng phấn son thoa lên mặt, mất đi vài phần tươi đẹp trước kia, nhiều thêm một phần tái nhợt yếu ớt. Tuổi nàng chẳng qua vừa mới hai mươi, lúc này tiêu tụy, vẻ mặt cũng có một loại gọn ghẽ khác.

Đúng lúc tâm tình Triệu Tuấn tốt, thấy đáng vẻ của nàng, sinh lòng thương tiếc. Y tiến lên nắm tay nàng, dịu dàng nói: “Sao không nghỉ ngơi thêm mấy ngày? Đi lại như vậy, cẩn thận trúng gió.”

Hốc mắt Vũ nương đỏ lên, dường như trở lại lúc trước quan hệ tốt nhất giữa nàng và Triệu Tuấn. Mím môi cười một tiếng, Vũ nương yêu kiều nói: “Tạ ơn phu chủ.” Cuối cùng tính nết nàng đâu không được chuyển, vênh môi lên, không nhịn được nói: “Trong phủ này có một chiếc xe ngựa, phu nhân đã chiếm lấy.” Nàng cẩn thận liếc nhìn Triệu Tuấn, êm ái nũng nịu nói: “Phu chủ, Vũ nương cũng có thể dùng một chút chứ?”

Lời của Nguyệt nương tối qua, nàng nghe được. Vũ nương nghĩ, biết đâu có lẽ bây giờ phu chủ đối với phu nhân liên tiếp ra ngoài, lại vì chuyện không đứng đắn cùng Vệ Tử Dương mà cảm tức. Ta nói cái yêu cầu này tuy có hơi quá, nói không chừng chàng sẽ đồng ý.

Thật ra thì Vũ nương cũng không phải là cần ra ngoài, nàng mờ lời với Triệu Tuấn, cũng chính là tính cách quấy phá, muốn tranh giành cao thấp với Phùng Uyển, cũng là muốn để cho Nguyệt nương nhìn thấy, phu chủ coi trọng nàng hơn chút ít.

Triệu Tuấn liếc Vũ nương một cái.

Đối diện mặt mũi nàng yêu kiều và xinh đẹp, y không buồn bực nổi.

Về mặt khê biến thành đông cứng lại, Triệu Tuấn thần nhiên nói: “Uyển nương là phu nhân, cỗ xe ngựa kia, nàng ấy muốn dùng dĩ nhiên có thể dùng.”
Hiển nhiên đáp án này cực kỳ ngoài Vũ nương dự liệu. Nàng mở to miệng, kinh ngạc nhìn Triệu Tuấn, trong miệng lúng ta lúng túng kêu: “Phu chủ?”

Chân mày Triệu Tuấn chau lại, y không muốn giải thích với nàng, mặc dù xưa nay Uyển nương rất không nghe lời, nhưng nàng ấy không giống với các nàng.

Nàng ấy thông minh, mỗi ngày ra ngoài như vậy, tuy có nghi ngờ là hẹn hò cùng Vệ Tử Dương, nhưng cũng chỉ có như vậy nàng ấy mới biết được nhiều chuyện chỉ trưởng phu biết được, nàng mới có thể trở thành lỗ tai của y, vì y bày mưu tính kế.

Thiếp thất mà, đẹp thì đẹp thật, thời điểm uất ức thì cũng phải chịu uất ức, nhưng các nàng chính là để coi như phụ nhân. Uyển nương khác với các nàng.

Mặt nghiêm trọng, Triệu Tuấn cảnh cáo nói: “Không được nhắc đến chuyện này nữa.”

Y nhìn chăm chăm Vũ nương một cái, lại nói: “Lúc này, nàng vẫn cần phải chăm sóc thân thể cho tốt.”

“Vâng.”

Trong lúc Vũ nương nhún chào, Triệu Tuấn ngồi lên xe ngựa, nghênh ngang rời đi.

Thấy Vũ nương quay người lại, ở chỗ góc, một bóng người lắt lư, nhanh chóng biến mất.

Chỉ chớp lát, Nguyệt nương đi tới trên bậc thang.

Nàng thấy Vũ nương lác eo, bóng dáng lảng lơ. Nguyệt nương mím chặt môi, ánh mắt không tự chủ được lướt qua nàng, nhìn về chỗ căn viện Phùng Uyển ở.

Cho dù phu chủ biết, ngày hôm qua phu nhân ra ngoài chỉ có gần nửa canh giờ, nhưng y cũng không nên tín nhiệm nàng như thế. Y dám nói ra lời “Cỗ xe ngựa kia, nàng ấy muốn dùng dĩ nhiên có thể dùng”! Chẳng lẽ là, phu chủ thật yêu thương phu nhân sâu đậm như vậy?

Đêm đến.

Hôm nay Phùng Uyển ra ngoài một chuyến, nàng tìm được nữ lang tướng quốc và ngồi cùng nàng ở chỗ Thái phi. Tuy là tán gẫu, hạ hai ván cờ vậy, nhưng họ cũng vui vẻ tự đắc.

Thân cận Thái phi chút ít là sách lược đột này của nàng. Phùng Uyển nghĩ, muốn khiến Hoàng hậu không dám động đến nàng, còn phải ra tay trên người Thái phi. Chơi ở trong cung hai canh giờ, thuận tiện nghe sự việc lớn nhỏ phát sinh trong cung một chút, Phùng Uyển và Triệu Tuấn đồng thời trở lại trong phủ. Biết Phùng Uyển là từ trong cung ra. Dọc đường đi Triệu Tuấn vui vẻ ra mặt, dôn dập nói chuyện cùng nàng.

Cuối cùng, bị thái độ ôn hòa của Phùng Uyển đã kích, Triệu Tuấn mất vui, vừa vào phủ liền ôm lấy Nguyệt nương vào căn viện của nàng.

Đêm hôm nay bầu trời bị một tầng mây thật dày che khuất, nhìn không thấy trăng sao, chỉ có tiếng gió thổi rì rào qua lá cây truyền tới.

Nhìn ra ngoài một hồi, Phùng Uyển không nhận được gọi: “Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

“Vâng.”

Chỉ chớp lát, nước nóng đã được chuẩn bị xong, nhìn thùng gỗ hơi bốc lên nghi ngút, Phùng Uyển phát phát tay, ra lệnh: “Đi ra ngoài đi, không cần kẻ cạnh hầu hạ.”

“Vâng.”

“Kéo kẹt” một tiếng, tiếng đóng cửa phòng truyền đến.

Phùng Uyển cất bước đi về phía thùng tắm.

Sau hôm Vệ Tử Dương tới, mấy ngày sau, nàng thật sự càng nghĩ càng ngượng, lại không dám đóng đinh cửa sổ đành tắm vào ban ngày.

Nhưng sau khi tắm kiểu này ba bốn ngày, đám tỳ thiếp liền xì xào bàn tán. Ngay cả Phát nhi cũng không nhận được nữa hỏi nàng, sao không chờ muộn rồi mới tắm? Phải biết rằng, sau khi tắm rửa da thịt bóng nước, lúc này nếu có phu chủ tới, sẽ càng muốn ở lại phòng. Nghe nàng nói, não mụ từ kia còn nói trong đáy lòng, nhất định phu nhân có chuyện khó nói, bèn cố ý đẩy lang chủ ra, còn nói gì mà ngay cả tắm rửa đều chuyển thành ban ngày, đó là thành tâm không muốn sinh con cho lang chủ rồi.

Phùng Uyển không nghĩ tới, một chuyện đơn giản như vậy, thế nhưng lại dẫn tới lời đồn đãi. Những phụ nhân trong phủ này nhàn rỗi vô sự, thực sự là ngoài bàn tán buôn chuyện, bàn luận thị phi, hơn nữa cũng không làm chuyện gì khác.

Nàng vốn không phải một người thích làm người khác chú ý, nếu đám tỳ thiếp nói hớ ra, đành phải ngoan ngoãn, lại đổi thành tắm rửa buổi tối.

Phùng Uyển vừa đi về phía thùng tắm, vừa không tự chủ được nhìn quanh mọi nơi. Đặc biệt là cửa phòng kia, nàng nhìn đi nhìn lại kỹ càng.

Ừ, màn cửa sổ bằng lụa mỏng đóng thật chặt, phía ngoài gió rít liên miên khiến cả gian phòng đều thêm vài phần lạnh lẽo. Có lẽ hôm nay có thể tắm tốt rồi.

Phùng Uyển yên lòng. Nàng quay người, ung dung thong thả kéo màn trướng xuống, sau đó thả tóc đen, tiếp tục vươn tay cởi áo ngoài và áo trong xuống.

Thường phục tung bay rơi xuống đất, Phùng Uyển đang mặc quần lót áo lót màu trắng nhạt, bởi vì khuất bóng ánh nến và hơi nước bốc hơi, càng lộ ra cánh tay và hai chân trần, thon dài trắng nõn như phấn như ngọc.

Nàng cúi đầu, bước vào thùng tắm, đồng thời hai tay đặt ở trên vạt áo lót.

“Bịch...” Một tiếng vang nhỏ, màn cửa sổ bằng lụa mỏng từ ngoài bị đụng vỡ, cùng với tiếng một vật nhẹ nhàng bay vào, trong phút chốc truyền vào trong tai của nàng!

Phùng Uyển động cũng không thể động dậy.

Nàng đứng đờ tại đó, vô lực nhắm hai mắt lại.

Tiếng bước chân ưu nhã lướt nhẹ như mèo như báo truyền đến, trong nháy mắt, một luồng gió lạnh vào, tiếp tục, một thân thể ấm áp gần sát nàng...

Đôi cánh tay ôm chiếm giữ eo nàng, sau đó, một âm thanh có chút thô cũng có chút vui mừng truyền đến, “Đến xem nàng xấu nữ nhân này ba lần, cuối cùng hôm nay nàng còn biết điều.”

Hô hấp chàng ấm áp, dính sát vào gáy trần của nàng, mỗi một lần khí nóng phả ra, đều kích thích nàng nổi da gà từng mảng.

Cảm giác được hô hấp của chàng càng lúc càng nóng, tay quơ lưng chừng, không bị không chế sở soạn về phía trong đồ lót. Phùng Uyển đột nhiên tiến lên một bước, tại lúc khiến chàng bất ngờ không kịp phòng ngự phải buông tay, nàng hai ba phát khoác thêm ngoại bào.

Xoay người lại, Phùng Uyển nổi giận trợn trừng chàng, cắn môi nói: “Chàng đi ra ngoài!”

Không có người trả lời của nàng, khuất trong ánh nến vàng, mắt phượng thiếu niên híp lại, nghiêng đầu, tóc đen như mực, hai mắt chàng sáng ngời rạng rỡ nhìn chăm chăm hai chân trần trắng ngọc của Phùng Uyển, nhìn thấy Phùng Uyển vội vàng lui về phía sau, chàng chớp mắt tốt bụng khéo hiểu ý người nói: “A Uyển, nước sắp lạnh, nàng tắm đi, không cần phải để ý đến ta.”

Nhìn thấy Phùng Uyển mím chặt môi bất động, chàng lập tức nói tiếp: “Hay là, nàng mặc váy đi, ta cũng thích xem.”

Ngược lên nhìn phía mặt Phùng Uyển, thấy mặt nàng càng lúc càng hồng, càng lúc càng đỏ, đều đỏ đến tai và gáy rồi, Vệ Tử Dương nói lầm bầm: “Nàng đây là không quen, ta lại tới hai lần nữa, nàng sẽ không xấu hổ rồi.”

Còn phải tới hai lần nữa? Thời điểm Phùng Uyển hít một hơi thật sâu, thiếu niên lại nghiêng đầu đi, hét lên: “Sau hôm đó, ta chạy đến hồng lâu, cũng nhìn lên một cô từ tắm như thế.” Chàng khinh thường liếc về phía Phùng Uyển, bổ sung: “Nàng ta đẹp hơn nàng nhiều.” Mới vừa nói tới đây, khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng cũng trong phút chốc đỏ hồng, ánh sáng lưu động trong mắt phượng dài và xéch, chàng nói thật nhỏ: “Nhưng không biết tại sao, ta đã nhìn nàng ngủ mà vẫn còn muốn nhìn nữa.” Giọng của chàng êm dịu đến cực điểm, ánh mắt dao động, cũng không nhìn hướng Phùng Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Vệ Tử Dương biểu hiện thật tình như vậy khiến mặt Phùng Uyển càng đỏ hơn.

Hai tay nàng nắm chặt ngoại bào, vẫn cúi đầu nói: “Chàng, chàng không được tới. Nhờ đâu để đám tỳ nữ thấy thì ta phải làm thế nào được đây?”

Nàng mới vừa nói tới đây, Vệ Tử Dương liền cười xòa một tiếng. Âm thanh trong trẻo khê khàng đầy sự bất cần nói: “Các nàng thấy thì ta đành đưa nàng về.”

Chàng không nói lời này thì thôi nhưng vừa nói lời này, Phùng Uyển giận đến run cả người lên. Nàng trợn trừng đôi mắt xinh đẹp, vô cùng bức bối nói: “Chàng nói gì?” Nàng cắn môi, nức nở nói: “Trong mắt chàng, ta chính là phụ nhân hèn hạ không mai mối không sinh lễ, chàng vừa ý thì có thể đưa về nhà, không vừa ý thì cũng có thể ném đi sao?”

Trời chứng giám, nàng không muốn nói nặng lời với Vệ Tử Dương như vậy, nhưng nàng cảm thấy nếu như không đập tan ý nghĩ này của chàng, nói không chừng lúc chàng đi vào lần tới liền bị đám tỳ thiếp đứng lúc chạm mặt.

Vệ Tử Dương không nghĩ tới, một câu nói của mình khiến Phùng Uyển tức giận như vậy. Chàng trợn trừng Phùng Uyển, mắt phượng dài xéch cũng mở thật to. Thấy khuôn mặt nàng xấu hổ đến hồng hồng, nước mắt trong hốc mắt lã chã, hai chân trần trong không khí lại trắng nõn đến mê người. Kiểu này

là xinh đẹp, là duyên dáng làm rung động lòng người, nào chàng đã từng thấy chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn, chàng chỉ cảm thấy trái tim đập thành thịch thật nhanh, trái tim mềm nhũn như có thể chảy nước.

Chàng nắm tay, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Không phải ta không mai mối không sánh lễ.” Trong giọng nói có tiếng hờn hển tức giận không được nài nỉ tin tưởng.

Phùng Uyển thấy vậy thì thôi, nàng yếu ớt rút vai lại. Khẽ nói: “Hoàng hậu tìm ta rồi, bà nói muốn gả cả ta cùng với Tứ công chúa cho chàng.” Nói tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn Vệ Tử Dương.

Khuôn mặt Vệ Tử Dương cũng trầm xuống, chàng cười khẽ nói: “Lại là Tứ công chúa? Sao những người này cứ lằng nhằng không dứt chứ?” Tay áp lên trường kiếm bên hông. Chàng u ám nói: “Ta căm lên là rạch mặt ả!”

Phùng Uyển há miệng, nàng đang nói chuyện thì Vệ Tử Dương đã nghĩ tới một chuyện, nói: “Không đúng, không phải là Bệ hạ có ý hòa thân với Tiên Ti sao?” Chàng ngẩng đầu nhìn hướng Phùng Uyển, mắt phượng híp lại, trong sóng mắt chuyển động là u tối mang theo chàm biếm, “Nghe nói là Triệu Tuấn đề xuất. Chú ý này, hẳn là phụ nhân nàng đây nói sao? Là vì trả thù chuyện hoàng hậu ép nàng gả cho ta?”

Rõ ràng tuổi người này rất nhỏ nhưng luôn vượt qua năng lực người thường nhìn thấu.

Thấy Phùng Uyển im lặng, chàng cười khẽ nói: “Nàng thật sự e ngại, sau khi chuyện xảy ra nhân cơ hội tìm ta. Ta nói này xấu nữ nhân, nàng xảo trá như vậy, không bao giờ chịu để cho người khác trèo lên đầu nàng. Bây giờ thì sao, rõ ràng xử lý xong chuyện lại nói đến ta, là không muốn ta lại tới tìm nàng sao?”

Phùng Uyển cảm nín.

Thiếu niên Vệ Tử Dương tức giận sai bước bay tới phía nàng, bao giờ tới cũng nhanh. Thời khắc này, Phùng Uyển cảm nhận được rõ rệt là chàng tức giận, mơ hồ còn có đau lòng.

Chàng đi tới trước mặt Phùng Uyển, vươn tay ra đặt mạnh lên người nàng, cả giận nói: “Là nàng thật sự sợ phiền phức hay là không muốn chung sống với ta?”

Nói tới đây, chàng cao ngạo ngẩng đầu lên, mắt phượng híp lại, sâu sa nhìn nàng chằm chằm. Trong vẻ mặt nói không ra lời ngạo mạn, chỉ có đáy mắt này dường như lộ ra cô đơn và mất mát khôn cùng.

Phùng Uyển thông tay bên chân, nắm chặt. Luôn là như vậy, đối mặt với thiếu niên này, nàng luôn không thể nào chiếm được thượng phong. Chàng quá mức thông minh mà nàng cũng thật sự không dám chung sống với chàng. Lại nói, chàng không vui thì lòng của nàng cũng không kiềm được sẽ khó chịu.

Cảm giác được chàng chạm vào bàn tay ấm áp của mình, cảm giác được hơi thở ấm áp phả trên mặt mình. Lông mi Phùng Uyển thật dài chớp chớp, nàng run giọng nói: “Vậy tiểu lang muốn ta làm gì? Dù cho ta muốn chung sống với chàng, ta dám gả ư? Mấy ngày nay, ta chưa từng có được một ngày yên bình, vô số quý nữ trước kia gặp ta đều hỏi chuyện ta với chàng. Những quý nữ đó, dù chỉ một người cũng có thể dễ dàng đánh chết ta rồi. Cứ cho là ta có thể bắt Triệu Tuấn hòa ly, nhưng vào trong phủ của chàng, chàng thật sự có thể che chở cho ta ư? Lúc chàng xuất chinh, một quý nhân nào đó giết chết ta, rằng một đợt bệnh nặng mà chết, khi chàng trở về ngay cả thi cốt cũng không thấy được toàn vẹn, chàng có thể làm gì chứ? Giết mọi người sao?”

Nàng ngẩng đầu, nước mắt trong mắt lã chã, khàn giọng nói: “Là ta sợ phiền phức, cũng là không dám chung sống với chàng.” Đây là câu trả lời câu hỏi của chàng mới vừa rồi.

Vệ Tử Dương ngây ra.

Chàng đứng im nhìn hai hàng nước mắt lăn rơi trên mặt Phùng Uyển, người này không được coi là phụ nhân xinh đẹp nhưng giờ phút này ở trong ánh nến mờ mờ lại toát ra một dung nhan khiến chàng chấn động trong lòng.

Chàng từ từ vươn hai tay ra ôm lấy hông của nàng.

Chàng chậm rãi cúi đầu hôn đi nước mắt trên mặt nàng.

Theo dấu môi ấm áp trên mặt, Phùng Uyển cứng đờ.

Thiếu niên trúc trắc, chậm rãi hôn nàng, ôm lấy thân thể của nàng, còn không không chế được cơn xát. Chàng nói lầm bầm khàn khàn: “Ta biết, ta biết chứ.”

Chàng ôm chặt nàng trong ngực, lẩm bầm nói: “Ta muốn để dịp sau, muốn chờ một chút. Nhưng không để ý đã chạy tới rồi.” Nói tới đây, chàng nói nhỏ như rủ rủ, “A Uyển, lúc ta thấy nàng, trong lòng rất vui. . .”

Phùng Uyển hơi giật mình, nàng chớp lông mi thật dài, sững sờ nhìn chàng.

Vệ Tử Dương còn đang ôm chặt lấy nàng, chàng dùng sức rất lớn, dường như muốn đem cả người nàng nhét vào cơ thể. Đồng thời có một nơi cương cứng cũng mạnh mẽ đẩy ở chỗ dưới bụng Phùng Uyển khiến nàng lại đỏ mặt tim đập dồn dập, sợ lại. . .

Lúc nàng khản giọng nuốt một hồi, tiếng thiếu niên đè nén truyền đến: “A Uyển, ta sẽ tìm cách. Nàng chờ đi, nàng chờ đi.”

Rủ rĩ hai câu, chàng cắn răng làm như dốc hết sức lực mới có thể buông nàng ra. Chàng tung người nhảy, nhanh như tia chớp hướng ra ngoài cửa sổ. Trong nháy mắt liền biến mất ở trong bóng tối.

Phùng Uyển chạy lên phía trước, đóng cửa sổ lại lần nữa. Trở lại trong màn trướng còi thường phục ra, ngâm mình trong thùng tắm lần nữa.

Lúc này, nước nóng đã lạnh, Phùng Uyển không dám lâu la, tắm hai ba lượt liền đứng dậy mặc thường phục vào.

Lúc nàng đang buộc đai lưng, tiếng Phát nhi mơ hồ truyền đến từ bên ngoài, “Phu nhân, có đun nóng nước tắm không? Nô tì sợ nước lạnh rồi, vừa mới đun chút nước nóng, có muốn cho vào hay không?”

“Không cần.” Giọng nói Phùng Uyển dịu dàng như cũ.

Ngoài cửa, Phát nhi rút lại tay gõ cửa. Ắt cúi đầu xuống, lúc này bên cạnh ả trống không, nào có thùng nước nóng nào.

Phát nhi quay người chạy ra. Trong bóng chốc, ả đi tới phía sau viện, nhìn nơi tường rào cao cao này. Ánh sáng trong mắt Phát nhi lóe sáng rồi lại nhắm chặt mắt.

Đúng lúc này, ở nơi góc ngách có một tỷ nữ vẫy vẫy tay với ả.

Phát nhi vội vàng cúi đầu, khép nép đi về phía tỷ nữ này.

Trong nháy mắt hai người đi vào trong phòng Nguyệt nương.

Nguyệt nương ngồi ở trên tháp, nàng dịu dàng nhìn Phát nhi, khẽ giọng nói: “Phát nhi, mới vừa rồi người tới hậu viện của phu nhân hả, phát hiện ra cái gì rồi?”

Phát nhi vội vã cúi đầu nhún chào. Khép nép cung kính trả lời: “Chưa phát hiện ra cái gì.”

“À.” Nguyệt nương có hơi thất vọng, nàng phân phó nói: “Phu nhân có gì bất thường thì nhất định phải nói với ta.”

Phát nhi cảm kích nhìn Nguyệt nương một cái, nói cung kính: “Chủ tử đã cứu phụ thân nô tỳ, có ân tái sinh với Phát nhi. Phát nhi dù có thịt nát xương tan cũng không chối từ, dù cho chủ tử không mở miệng. Phát nhi thấy bất kì cái gì cũng sẽ bẩm báo trước.”

Thái độ này của ả khiến Nguyệt nương tương đối hài lòng. Nàng gật đầu, nói dịu dàng: “Đưa bé ngoan, người đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Nguyệt nương dõi mắt nhìn Phát nhi eo thon khom xuống. Dáng dấp nhỏ gầy mà khép nép, hài lòng thầm nghĩ: Phát nhi nàng cũng thông minh, nàng làm việc cho ta, chắc rằng Uyển nương kia cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Phát nhi mới vừa bước lên bậc cầu thang liền thấy phu nhân cười tươi đứng bên trong cửa, lẳng lặng nhìn ả.

Không hiểu tại sao, đối diện ánh mắt phu nhân ả liền rùng mình. Không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ phu nhân thấy được ta đi ra từ chỗ Nguyệt nương? Trong phủ chỉ có nhiều đầy người, như loại tỷ nữ các ả, thỉnh thoảng đi lại làm người sai vặt một lúc vốn chẳng có gì lạ. Nhưng không biết tại sao, Phát nhi cảm giác được ánh mắt Phùng Uyển có loại áp lực vô hình khiến ả hơi chột dạ.

Phùng Uyển thu lại ánh mắt nhìn về phía Phát nhi, trong bóng tối, nàng thờ ơ nói: “Chỗ Nguyệt nương đó, ít đi thì vẫn tốt hơn.”

Quả nhiên phu nhân thấy rồi.

Phát nhi cả kinh, vội vàng quỳ xuống đáp: “Vâng, vâng, phu nhân, Phát nhi không dám.”

Phùng Uyển ừ một tiếng, cũng không gọi ả.

Trong ánh nến lơ mơ, nàng nhìn Phát nhi quỳ trên mặt đất có vẻ nhát gan co rúm lại, thầm nghĩ: Tỷ nữ này vẫn là thông minh, chỉ cần Nguyệt nương sẵn lòng ra tay giúp đỡ, ả chuyển hướng Nguyệt nương là hoàn toàn có thể. Trong nháy mắt, nàng lại nghĩ nói: Vệ Từ Dương đến đến đi đi như vậy, chỉ sợ cũng không thể gạt được tai mắt của ả.

Nhưng mà Phùng Uyển vẫn không muốn động đến ả.

Đối với Phùng Uyển mà nói, nhất cử nhất động của Phát nhi, mỗi ánh mắt mỗi hành động nàng đều rõ trong lòng. So với dùng một tỷ nữ có thể phản bội mình, còn không bằng dùng người mà nàng hoàn toàn hiểu rõ.

... Lại nói tiếp, nếu nói người thông minh rất dễ bị thông minh đánh lừa, giữ lại Phát nhi này, ả còn có ích lớn đấy.

Nháy mắt, một đêm đã trôi qua.

Ngày thứ hai thứ ba, Triệu Tuấn đều bận đến đêm đã khuya mới trở về. Phùng Uyển biết, chuyện hòa thân đó nếu nội bộ thương lượng xong cũng phải phải người thương lượng thỏa đáng với Nhị vương tử Tiên Ti mới xem như xong việc.

Thực ra chuyện hòa thân không được coi là kế hay. Ở triều Hán dùng cách này đã quen rồi.

Chẳng qua là thời tam quốc, hơn mấy trăm năm rối loạn khiến cho số lượng lớn sách vở đều thất lạc. Dù cho có những chi sĩ mưu trí, có người tinh thông sách sử điển cổ nhưng tất cả đều là Hán gia. Những người đó đã sớm tìm được nơi nhờ cậy người Tần rồi. Còn có một vài người không thể làm gì được ở lại đất Hồ, bọn họ thà rằng đốt sách, thà rằng tự sát cũng không đem kiến thức truyền cho người Hồ.

Trong tình hình này, văn minh liền dễ dàng nảy sinh đứt đoạn. Hiện nay ở Kiến Khang chỗ nào cũng có chi sĩ uyên bác, ở trong đám quyền quý người Hồ còn có hơn nửa người mù chữ.

Cho đến hơn nghìn năm sau, tộc nhân man di này cũng chỉ có thể dựa vào một quyển binh thư Tam Quốc Diễn Nghĩa văn nhân nói bừa mà dùng.

Người Tần thông minh, người Hồ giỏi võ. Đây là điều thế nhân này đều biết.

Dựa theo những gì Phùng Uyển biết, quả nhiên Triệu Tuấn liên tục đề nghị Tứ công chúa hòa thân với Thái tử và Bệ hạ. Lý do y nói nhất trí với lý do của Hoàng hậu. Đó chính là Tứ công chúa xinh đẹp tao nhã, thanh danh rất tốt, để nâng hòa thân mới đại biểu cho thành ý của Trần quốc.

Đại công chúa ngược lại, tính tình này của ả chỉ sợ khả năng hỏng việc lớn hơn nữa.

Trong khi Triệu Tuấn và Hoàng hậu thuyết phục, Đại công chúa còn càng ương ngạnh hơn trước kia. Chẳng những ả quát roi chết hai người cung tỳ trước mặt mọi người lại còn uống rượu qua đêm với những tay chơi bởi ở hồng lâu.

Đối với tình huống như thế, Hoàng đế rất là tức giận.

Chiều nay Triệu Tuấn trở về.

Y về liền ngồi lặng yên im ắng trong thư phòng. Một lúc lâu sau y ra lệnh: “Gọi phu nhân tới.”

“Dạ.”

Chỉ chốc lát, tiếng Phùng Uyển bước vội truyền đến.

Triệu Tuấn cũng không ngẩng đầu lên, chờ đến khi nàng ngồi xuống, y mới khẽ nói: “Thái tử nổi giận với ta.”

Y mím chặt môi, bức bối nói: “Ta đề xuất kế sách đã ngừng kia, những người đó nói ta là người vô tình vô nghĩa, rõ ràng Đại công chúa đối với ta rất tốt, còn đẩy nàng vào hố lửa. Hiện tại ta tiến cử Tứ công chúa, Thái tử và Bệ hạ còn nói, ta là người trong lòng có ý nghĩ cá nhân, bất trung với chủ...”

Y đứng vọt lên, nắm mạnh một cái trên bàn trà, nói giọng căm hận: “Ta cũng biết, là Bệ hạ trách ta tiến cử Tứ công chúa Người thương yêu. Là Người đang trách ta vì Đại công chúa, trách ta không suy nghĩ lo lắng chu toàn cho bề trên!”

Hai tay vịn lấy bàn, Triệu Tuấn đau khổ nói: “Uyển nương, tại sao ta làm gì đều có người mắng? Như vậy không phải đắc tội Hoàng hậu thì chính là đắc tội Bệ hạ, ta phải làm thế nào cho tốt?”

Phùng Uyển đứng lên.

Nàng lặng lẽ nhìn Triệu Tuấn một lúc lâu rồi khẽ nói: “Phu chủ đề ra chủ ý này đã toàn vẹn, nêu ra chuyện Tứ công chúa này thực không nên làm!”

Lời này vừa nói ra, Triệu Tuấn vươn tay đỡ trán, y đau khổ nói: “Ta biết, ta biết.” Trong giọng nói có sự ân hận.

Bất kể là y hay là Phùng Uyển đều hiểu, chuyện đắc tội Hoàng hậu thực không đáng gì, đắc tội Bệ hạ mới là trí mạng.

Triệu Tuấn cắn răng, trong lòng oán hận mà nghĩ nói: Chỉ tại Phùng Văn kia, nếu không phải nàng vừa bảo vừa mắng buộc ta ra mặt, thật sự ta sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế!

Y nổi lên oán hận liền cảm thấy Phùng Văn thực là quá mức ích kỷ, một lòng chỉ nghĩ tới phú quý của ả, chưa từng nghĩ ỉnh tí nào. Lúc này y chỉ cảm thấy Phùng Văn nơi nơi đều ác độc, chuyện trước đó không lâu ả thấy y khó khăn, ban tài vật xuống giúp y vượt qua cửa ải khó khăn đã hoàn toàn quên lãng rồi.

Nghiến răng nghiến lợi một hồi, Triệu Tuấn quay ngoắt đầu lại. Hai mắt y đỏ bừng nhìn về phía Phùng Uyển, trầm giọng hỏi: “Uyển nương, nàng nói trong lúc này ta nên như thế nào cho phải?” Y nói thăm dò: “Hay là, ta đổi lời với Bệ hạ, nói là Đại công chúa cũng có thể?”

Phùng Uyển nghe vậy, vội vàng lắc đầu quả quyết nói: “Không thể, lời đã ra khỏi miệng thì không thể thay đổi. Phu chủ nhất định không được vừa đắc tội Bệ hạ vừa đắc tội Hoàng hậu và Đại công chúa nữa.”

Lời nàng vừa thốt ra, Triệu Tuấn gật đầu lia lịa.

Thật ra thì không cần Phùng Uyển nhắc nhở câu này, một lát nữa Triệu Tuấn cũng có thể tự mình suy nghĩ cẩn thận. Cũng bởi vì biết điểm này, Phùng Uyển mới quyết đoán đề xuất cho y.

Trợn trừng Phùng Uyển, Triệu Tuấn đỏ mắt quát lên: “Cái này cũng không thể cái kia cũng không thể, dù sao nàng cũng phải cho ta một cách chứ?”

Tiếng y vừa quát ra, Phùng Uyển lập tức nhìn ra phía ngoài. Nhìn thấy động tác của nàng, trong lòng Triệu Tuấn rung mình, lập tức tỉnh táo lại: Không thể để cho đám tỳ thiếp nghe được, nếu các nàng biết kể sách này từ Phùng Uyển, tất sẽ không lưu luyến si mê ngưỡng mộ y như hai ngày trước được. Nhớ đầu truyền ra ngoài, thanh danh cả đời của y sẽ bị phá hủy.

Triệu Tuấn hạ giọng lại hỏi: “Uyển nương, nàng nói làm thế nào cho tốt?”

Làm thế nào? Phùng Uyển nở nụ cười khổ, nàng lắc đầu lẩm bẩm nói: “Cái này thiếp cũng không biết, hay là phu chủ tìm thúc phụ thương lượng một chút?”

Triệu Tuấn thất vọng nói: “Nàng cũng không biết sao? Chỉ có thể thương lượng cùng ông ấy? Được rồi.” Tiếng cuối cùng thấp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: “Người nhà”

Triệu Tuấn không cam lòng nhìn chằm chằm Phùng Uyển. Thấy nàng cúi đầu, hai tay xoắn chặt, dáng vẻ bó tay liền thảm than một tiếng, nghĩ ngợi nói: Dù Uyển nương có thông minh nhưng vấn đề hiện tại cũng khó khăn, chẳng trách nàng không có biện pháp. Thôi, hay là đi hỏi thúc phụ một chút thôi. Phùng Uyển bên cạnh thấy y rơi vào phiền muộn bèn khẽ nhún chào, lặng lẽ bước lui ra ngoài. Vừa mới lui ra khỏi, Nguyệt nương liền bùng một chén súp đi đến. Thấy Phùng Uyển, nàng ta khẽ chào, gọi: “Phu nhân.” Giọng nói cung kính ngoan ngoãn. Phùng Uyển đáp một tiếng, quay người liền đi. “Phu nhân đợi một lát”, Nguyệt nương gọi nàng, tiếng nói trong trẻo chứa sự sợ hãi hồi hăm: “Phu nhân, phu chủ làm sao vậy? Cứ giống như là hôm nay không vui.” Y mới vừa được thăng quan được ban thưởng hai ngày, theo lý hẳn là vui mừng một trận chứ. Phùng Uyển hồ hững hờ nhìn nàng ta một cái, nói: “Nguyệt nương muốn biết thì hỏi phu chủ đi.” Dứt lời, nàng chậm rãi đi xuống bậc cầu thang. Đứng ở trên bậc thang, Nguyệt nương dõi mắt nhìn theo bóng dáng Phùng Uyển rời đi. Một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, dịu dàng gọi: “Phu chủ đói bụng rồi à?” Nguyệt nương thế nào, Triệu Tuấn ra sao tất nhiên không có liên quan gì tới Phùng Uyển. Trong nháy mắt, một đêm nữa đã qua. Triệu Tuấn dậy thật sớm, y trực tiếp tìm đến phủ thúc phụ nhà mình. Thế nhưng thúc phụ y chỉ là vũ phu, nào có cái thượng sách gì? Dù cho là hai người phụ tá trong phủ, nhìn về mặt nói chuyện còn kém hơn Phùng Uyển có tri thức. Triệu Tuấn chỉ đành bất mãn trở về. Gần như là Triệu Tuấn vừa mới ra cửa phủ, tiếng quân sự liên truyền tới từ ngoài cửa: “Phu nhân, có người tìm phu nhân.” Phùng Uyển đáp một tiếng, hỏi: “Người ở đâu?” “Người đó nói là nhà mẹ đẻ phu nhân.” Người nhà mẹ đẻ? Phùng Uyển cười khẩy một tiếng, thầm nghĩ: Nhà mẹ đẻ ta còn có người sao? Đối với nàng mà nói, người thân của nàng chỉ có mẫu thân, mẫu thân đã chết thì cái nhà kia không còn bất kì quan hệ gì với nàng. Kêu kệt một tiếng, Phùng Uyển đẩy cửa phòng ra. Quân sự thì lễ với nàng một cái, nói: “Phu nhân, khách nhân đã an trí ở đại sảnh, bây giờ phu nhân muốn qua không?” Phùng Uyển gật đầu nói: “Cũng được.” Dưới sự dẫn đường của quân sự, Phùng Uyển chậm rãi đi về phía đại sảnh vừa mới xây. Trong lúc Phùng Uyển đi ngang qua, lão mục tử của Nguyệt nương, đám người tỳ nữ Diễm nhi của Vũ nương đều ở bên cạnh ra ra vào vào. Thỉnh thoảng cũng chú ý đến Phùng Uyển và người trong đại sảnh. Trong phòng, một hán tử trung niên khoảng ba mươi tuổi ngồi ngay ngắn, một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, còn có một thiếu phụ mười sáu mười bảy tuổi. Ba người đều có khuôn mặt dài, vẻ sắc bén bên ngoài không khác Phùng Vân là mấy. Bọn họ ngồi ngay ngắn ở trên thấp, uống rượu ngon ăn điểm tâm. Phùng Uyển còn ở ngoài cửa liền nghe thấy thiếu phụ kia sắc bén nói: “Sao phu nhân các người còn chưa qua đây? Thế nào, làm quan phu nhân thì biến thành tự cao tự đại rồi sao? Mười muội A Vân của ta đây là nỷ nhân trong cung, nàng đối với người nhà đều rất biết điều.” Giọng nói sắc bén rõ ràng truyền vào tai Phùng Uyển. Hôn nữa, với thị lực của Phùng Uyển cũng có thể thấy, thiếu phụ kia vừa nói vừa nhìn sang phía cửa. Xem ra là nàng ta biết mình đã tới nên cố ý nói ra như vậy làm hạ khí thế của mình. Phùng Uyển cười khẩy một tiếng. Thiếu phụ trong phòng kia là tam muội cùng cha khác mẹ của nàng. Người thiếu niên kia cũng là nhị đệ cùng cha khác mẹ của nàng. Hán tử trung niên là đường đệ của cha nàng. Trước đây, nàng ở trong nhà đó, hai người này bắt nạt nàng không ít. Tại sao bọn họ tới mà mình phải cung kính thiết đãi đám bọn họ? Ngay lập tức, Phùng Uyển dừng bước. Nàng thấy quân sự chuẩn bị lui về phía sau, giọng nói nhỏ nhẹ trong trẻo và vui vẻ nói: “Khi nào lang chủ trở về?” Quân sự kia hơi giật mình, một hồi lâu mới đáp: “Chuyện này, nô tài cũng không biết.” Phùng Uyển ừ, thờ ơ nói: “Người nhà của ta đường xa tới đây, phu nhân ta đây cần cùng phu chủ nghênh đón, phải biểu hiện thận trọng. Như vậy đi, người đi hỏi thời gian lang chủ trở về, lúc chàng trở về người lập tức gọi ta.” Vừa nói nàng vừa quay người, đúng là quay đầu đi luôn. Hành động này của Phùng Uyển thật ngoài dự liệu của mọi người. Quân sự kia ngẩn ngơ, ông ta trợn trừng nhìn Phùng Uyển, cũng không biết có phải ở quê Phùng Uyển có phong tục này thật không. Trong một màn an tĩnh, đại sảnh truyền tới một tiếng gọi thế, “Phùng Uyển, ý người đây là gì? Đã đến cửa rồi còn lui về, người nghĩ có thể nào lừa được chúng ta ư?” Trong tiếng kêu chói tai, thiếu phụ kia lại xông ra, hai người khác đi theo sau lưng nàng ta. Phùng Uyển chậm rãi dừng bước. Nàng quay đầu lại, lẳng lặng nhìn thiếu phụ và thiếu niên kia. Hai năm không gặp, nàng cũng có thể nhìn rõ sự khinh thường ngạo mạn từ trên mặt của bọn họ. Năm đó, bao nhiêu lần nàng ta cắt nát thương phục của mình muốn khiến mình phong thái ung dung bề mặt trước mặt mọi người. Còn có lần đó, nàng ta đẩy mình vào hồ nước lạnh băng, làm hại mình suýt nữa chết chìm! Kể cả Nhị đệ kia, năm đó y che chở hai muội muội cho nàng bao nhiêu bạt tai? Mẫu thân của nàng là độc nữ nhà giàu, trợ giúp một hán vi tú tài, trợ giúp y giàu sang phú quý. Sau đó tú tài này dùng tiền của bà nạp thiếp nuôi ngoại thất. Sau khi bức tử bà, cuốn lấy toàn bộ đồ cưới của bà. Phụ thân của nàng cũng được, kể thất của phụ thân cũng được, hay là ba huynh muội Phùng Vân cũng được. Tất cả bọn họ hút máu của mẫu thân nàng, chà đạp lên cuộc đời bà, trải qua những ngày tiêu sái giống như đại thiếu gia nhà giàu. Mẫu thân của nàng là một nữ tử nhà Nho điển hình, sách Ban Chiêu cũng không rời tay*. Dù mất đi, mẫu thân của nàng cũng chỉ có rơi lệ. *Xem tại đây: http://vi.wikipedia.org/wiki/Ban_Chieu_Nang_dời_trước, rõ ràng cũng thông minh như mẫu thân, rõ ràng hiểu trong lòng rằng phu quân của mình không đáng để dựa vào. Nhưng lại chỉ biết giữ nữ tắc, chỉ biết cố chấp trói buộc vào lễ giáo. Nhìn bọn họ, Phùng Uyển dịu dàng cười một tiếng, nàng khinh

thường khẽ nói: “Sao Tam muội nói thế chứ? Không phải đại tỷ sợ tiếp đón mọi người không được chu đáo sao?” Nàng ngại ngùng nói: “Nếu Tam muội không thích, đại tỷ đây cũng không dám.” Nàng chuyển hướng quán sự, vui vẻ nói: “Nhanh đi chuẩn bị rượu, thức ăn và trà, đón gió tẩy trần cho người nhà ta.” Phùng Uyển dịu dàng và khách khí khiến ba người rất hài lòng. Bọn họ ngẩng đầu lên, phất ống tay áo rồi lại quay lại đại sảnh lần nữa. Nhìn bóng lưng của bọn họ, ánh mắt Phùng Uyển lóe sáng. Từ từ thoáng nụ cười khẩy tựa như ý cười hiện lên trong mắt. Nàng chậm rãi bước vào trong sảnh. Vừa vào sảnh, trên mặt Phùng Uyển liền mang nụ cười vui mừng. Thậm chí, trong mắt của nàng còn hơi ướt át. Sau khi ngồi xuống thấp, hai tay Phùng Uyển đặt trên gối, nghiêm túc nhìn thiếu niên và thiếu phụ kia. Nàng dịu dàng nói: “Nhị đệ, Tam muội, sao mọi người đã tới rồi?” “Làm sao, không có người cho phép thì chúng ta không thể tới sao?” Đó là Phùng thị Tam muội cất lời. “Không phải không phải, Tam muội, muội đừng hiểu lầm.” Phùng Uyển quynh đến độ mắt đều đỏ, nàng liên tục lắc đầu. Lúc này, đường thúc kia ho một tiếng rồi nói: “A Uyển à, cháu cũng hai năm chưa trở về nhà rồi, phụ thân cháu nhớ cháu bèn bảo chúng ta qua đây thăm.” Thế ư? Phụ thân nhớ nàng? Sợ rằng ở nơi địa phương nhỏ nhọ kia để đám con gái tới đây thăm dò, muốn chuyển đến Đô Thành này chăng? Phùng Uyển thầm cười khẩy. Ở đời trước, bọn họ cũng tới nhưng nàng nghĩ đến tiền đồ của Triệu Tuấn và Phùng Vân bèn cùng với Phùng Vân dùng kế sách khiến bọn họ tức giận trở về. Lần này, nàng không cần như vậy. Cụp mắt, Phùng Uyển lúng ta lúng túng nói: “A Uyển cũng rất nhớ phụ thân.” Thấy nàng thông minh biết điều như vậy, Phùng gia Nhị lang mở miệng: “Uyển nương, cuộc sống nơi Đô Thành này thế nào? Ta thấy người hai năm nay còn trở nên đẹp hơn lúc khuê nữ rồi.” Đây là sự thật. Lúc ở nhà, nàng ăn không đủ no mặc không đủ ấm, mặt mũi xanh xao, nào có mặt mày rạng rỡ như hiện tại chứ? Phùng Uyển mỉm môi, dịu dàng cười nói: “Rất tốt, Tứ cô từ ở trong cung rất được Hoàng thượng coi trọng, ngay cả công chúa cũng thích muội ấy, kể cả Hoàng hậu đứng là cũng rất thân thiết với muội ấy. Ta dính hào quang của Tứ cô từ, cuộc sống cũng không tệ.” Phùng Uyển vừa nói ra lời này, ba người đồng thời tròn to mắt. Tiếng Phùng thị Tam muội nghiêng răng nói: “Hóa ra là như vậy à? Đùng là Tứ muội nói láo, mới vừa rồi muội ấy còn muốn đuổi chúng ta trở về đấy.” Phùng Uyển cười khẩy lạnh lùng, thầm nghĩ: Các người ngang ngược kiêu căng ở nơi địa phương nhỏ nhọ đó quen rồi, lại không có bản lĩnh cũng không an phận. Phùng Vân sợ các người gây chuyện chuốc họa liên lụy đến ả, tất nhiên muốn các người mau chóng trở về rồi. Cũng có thể nói rằng, mặc dù Phùng Vân vô cùng không ưa đại tỷ nàng đây, một khi có cơ hội liền dă kích si nhục. Nhưng trong lòng ả cũng hiểu rõ, trong đám tỷ muội của ả, có thể đáng tin cũng chỉ còn đại tỷ khác mẹ này. Về phần Nhị đệ Tam muội kia, phụ thân của bọn họ quá nuông chiều bọn họ, như ech ngồi đáy giếng. Ở trong mắt bọn họ đã không biết trời cao đất rộng, nặng nhẹ thị phi rồi. Hơi kinh ngạc, Phùng Uyển giật mình nói: “A Vân muốn mọi người trở về hả? Nhưng mọi người vừa mới tới Đô Thành mà, tại sao có thể nhanh như vậy?” Nhị đệ của Phùng Uyển ở bên cạnh kêu lên: “Đúng vậy đúng vậy, A Vân nàng làm nỡ nhân của bệ hạ nhưng toàn bộ con người đều thay đổi. Nàng sợ chúng ta hưởng hào quang của nàng, chiếm tiện nghi của nàng!” Phùng Uyển nghe vậy, mặt mày ừ ừ, lúng ta lúng túng nói: “A Vân nàng, chắc không phải nghĩ như vậy.” “Mặc kệ nàng nghĩ thế nào. Dù sao chúng ta cũng nán lại đây một đợt.” Nhị lang mở miệng, ỷ ra lệnh: “A Uyển, chúng ta lặn lội đường xa cũng đã mệt mỏi. Người sắp xếp một chút đi.” Phùng Uyển lại ra vẻ khó khăn, nàng xoắn hai tay, sợ hãi nói: “Phụ chủ nhà ta rất nhiều quy củ. ...” Mới nói tới đây, cũng chưa đợi ba người trách mắng, nàng sợ hãi nói: “Nếu không ta tìm một nhà trọ tốt?” Dường như sợ đắc tội bọn họ, Phùng Uyển vội vàng nói: “Nhị thúc, Nhị đệ Tam muội, mọi người yên tâm, mọi người không cần phải lo chi phí ăn ở nhà trọ.” Ba người nhìn lẫn nhau một cái, Phùng gia Nhị lang nói: “Được rồi, thì ở nhà trọ thôi.” “Đúng vậy, đúng vậy, Đại tỷ tỷ cũng không cần thiết đại tỷ phụ, nạp nhiều tỷ thiếp như vậy hại chúng ta nhìn cũng bức mình, ở nhà trọ cũng tốt.” Phu đệ này, đại đa số gian phòng đều có dấu vết vừa mới sửa chữa. Bùn trên tường còn chưa khô, vừa nhìn cũng biết ở không thoải mái, so với phòng cũ nơi Phùng gia mãi mãi còn không bằng. Và lại Đô Thành nạn đói nghiêm trọng, mặc dù Triệu phủ mới vừa thoát khỏi khủng hoảng nhưng ngay cả tỷ thiếp và người hầu đều đói ăn hai ba tháng, đối với những người khách hống hách vênh váo muốn tới ăn uống không kia là không hoan nghênh. Điểm này, ba người đều cảm nhận được rõ ràng. Hiện tại Phùng Uyển bằng lòng chi tiền để bọn họ ở nhà trọ, tất nhiên ba người hài lòng vô cùng. Phùng Uyển thấy bọn họ đồng ý, che miệng cười một tiếng rồi nói: “Được, đại tỷ đi lấy ít tiền. Nhị đệ Tam muội, hiếm khi các muội tới một lần, phải chơi bởi vui vẻ một chút.” Lời này của Phùng Uyển thật sự rất hợp tính hai huynh muội này rồi. Bọn họ gật đầu lia lịa, lớn tiếng đáp: “Đúng đấy đúng đấy.” Phùng Uyển trở lại phòng, cầm một chút tiền rồi dẫn ba người đi ra. Ngoài cửa phủ còn có hai người hầu ba người mang đèn đang chờ. Một nhóm sáu người phò trương đi giữa ngã tư đường. Ngồi trong xe ngựa, sau khi ngự phu kia nhận được lời phân phó của Phùng Uyển, lúc này đang cao hứng phấn chấn nói: “Lang quân cô từ, các người còn có điều chưa biết. Ở nơi Đô Thành này ấy, Tứ cô từ cũng là người nói chuyện được với Bệ hạ. Chắc chắn, thật đúng là Bệ hạ sủng ái nàng. Mỹ nhân gì gì đó của tiền triều cũng không bằng một phần Tứ cô từ nhà ta được sủng ái. Chắc chắn chắc, khó trách người đời đều nói, Tứ cô từ nhà ta thật sự là đại quý nhân đấy.” Ngự phu nói xong tinh thần phấn khởi, ba người đều nghe say sưa hứng thú. Trong khoảng thời gian ngắn, ba người tới nơi, cứ như con cái nhà giàu nơi Đô Thành này ngang ngược kiêu căng không ai bì nổi, cũng giống hệt như bản thân ở nông thôn. Bọn họ hất cằm lên, liếc nhìn mọi nơi. Dù thế nào cũng không thể che hết vẻ đắc ý và ngạo mạn trên mặt. Phùng Uyển chọn lấy một nhà trọ sát đường, an trí năm người vào căn gác lầu hai có vẻ vô cùng khí phái. Thấy nàng hào phóng ném ra ba tấm vàng lá, huynh muội hai người không khỏi hớn hờ ra mặt. Phùng Uyển tiết kiệm khắc sâu trong ấn tượng bọn họ. Giờ phút này, ngay cả người đại tỷ này từ trước đến giờ tiết kiệm cũng không tiết kiệm nữa. Lúc nhắc tới Tứ muội, trong giọng điệu còn có vẻ nịnh bợ. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ Tứ muội thực sự là rất tốt, tốt đến nỗi đại tỷ từ trước đến giờ tiết kiệm cũng có thể không thèm quan tâm tiêu xài, tốt đến nỗi đại tỷ trước giờ kiêu ngạo tại lúc nghe lời nói châm chọc còn cười nịnh nọt lấy lòng bọn họ. Càng nghĩ, hai huynh muội càng vui vẻ ra mặt. Lúc Phùng Uyển rời đi, bọn họ bắt mắt nàng cứ mãi nán lại nên đẩy nàng đi ra liền nghiêng ngang cười ngửa xông lên đường phố. Phùng Uyển chưa trở về phủ, nàng trực tiếp ngồi xe ngựa vội vã chuyển hướng Chu Trang ở ngoại thành phía Tây. Trong nháy mắt, hai ngày đã trôi qua. Mỗi một ngày đều thấy nàng ra cửa rất sớm đến đêm mới trở về. Triệu Tuấn bởi vì chuyện hòa thân cũng bận tới một mặt tối mày, đã hai ngày chưa trở về nhà rồi. Y không trở về nhà càng không có người quản hành tung của Phùng Uyển. Xế chiều ngày thứ ba. Trong Chu Trang ngoại thành phía Tây, ngự phu vội vã chạy vào, ông kẻ sát vào Phùng Uyển, khẽ nói: “Phụ nhân, người hầu nhà mẹ của Người vội vã tìm người đấy.” Dừng một chút, ông nói: “Cũng tìm đã lâu rồi, nô tài thấy người hầu kia cũng sắp khóc lên.” Phùng Uyển rũ mắt, nàng mỉm cười hỏi: “Chuyện gì mà tìm vội vã như vậy.” “Hình như là đụng chạm quyền quý nào đó, bị bắt lại.” Ngự phu nói: “Phụ nhân không có ở đây, lang chủ cũng không ở phủ, đám tỷ thiếp nào dám làm chủ. Lúc người hầu kia đến lần thứ hai, các nàng không tiếp liền đóng cửa phủ lại rồi. Mới vừa rồi tiểu nhân thăm dò ở bên ngoài, nghe nói chuyện âm ỉ rất lớn. Tam cô từ và Nhị lang cười ngửa ở giữa ngã tư đường đụng người ta bị thương người rồi. Chẳng những bọn họ không đền bù còn ra tay khiến chủ từ nhà kia bị thương, còn ở tại chỗ kêu to la hét, nói Tứ muội bọn họ là Phùng mỹ nhân Bệ hạ ân sủng gì đó. Đặc biệt là Nhị lang, xông lên một cước đá phụ nhân người ta, nghe nói phụ nhân kia là thê muội của Thành vương.” Thành vương là đệ đệ ruột của Bệ hạ. Bệ hạ tuy nhiều đệ đệ, trong những năm chiến loạn này, bị chết, bị ám sát còn lại cũng chỉ có người đệ đệ ruột cùng mẹ lớn lên với ông, đặc biệt được ông yêu quý. Thế à? Thật khéo đấy. Cũng phải, có thể ở giữa Đô Thành này ngang ngược thẳng tay thẳng chân, trừ hai đứa ngu Phùng gia không biết trời cao đất rộng thì là hoàng thân quốc thích rồi. Nàng còn tưởng rằng, hai ngày nữa mới sẽ xảy ra chuyện chứ, không nghĩ tới huynh muội này càng ngang ngược kiêu căng. Thời gian có ba ngày như vậy đã gây họa. Ngự phu kẻ sát vào nàng, lại nói: “Nô tài nghe cận kề một phen, chuyện đã xảy ra cũng không phải là như thế. Hình như là ngựa của Nhị lang và Tam cô từ làm kinh động quý nhân này. Tỷ nữ bên cạnh quý nhân này liền cho bọn họ một roi. Nhị lang và Tam cô từ không nuốt được con tức này liền ra tay với bọn họ. Quyền cước của Nhị lang rất tốt, còn gần người quý nhân này, đánh nàng một cái tát. Tam cô từ cũng nói, nàng nói nào là Tứ cô từ là Phùng mỹ nhân bệ hạ ân sủng, còn nói nào là sẽ khiến bọn họ khổ đốn. Rũ hai mắt xuống, Phùng Uyển thờ ơ nói: “Nếu chuyện liên quan đến Phùng mỹ nhân, có lẽ nàng ta đã hiểu rõ tình hình rồi thì để cho nàng ta xử lý đi.” “Vâng.” Quả thật tin tức đã truyền đến chỗ Phùng Vân rất nhanh. Lúc đó ả đang vội vàng tới chỗ Đại công chúa, ả muốn đem chuyện Triệu Tuấn vì Đại công chúa khiến Bệ hạ không vui cho Đại công chúa nghe. ả muốn cho Đại công chúa biết, Triệu Tuấn quan tâm Đại công chúa biết bao. Đúng lúc này, một thái giám vội vã chạy tới, còn cách mấy thước, tiếng y the the kêu lên: “Phùng mỹ nhân, Phùng mỹ nhân?” Ở trong cung này, không có chuyện quan trọng sẽ không ồn ào lớn tiếng như

vậy. Phùng Vân vội vàng dừng bước lại. Thái giám này thờ hồng hộc vọt tới trước mặt ả, tiếng nói the thé, không kiên nhẫn nói: “Phùng mỹ nhân, vệ quân Đô Thành bắt giam hai người. Hai người kia nói bọn họ là huynh trưởng và tỷ tỷ của ngài. Hoàng hậu muốn ngài cùng tới giải thích với phu nhân Thành vương.” Cái gì, huynh trưởng và tỷ tỷ của ả? Sắc mặt Phùng Vân trắng bệch, lùi về phía sau một bước. Chẳng qua dù sao ả cũng từng trải qua sóng gió, trấn định lại rất nhanh. Phùng Vân vội vàng nhún chào với thái giám, lặng lẽ nhét qua đó một tấm vàng lá, khẽ giọng hỏi: “Vị công công này, không biết đã xảy ra chuyện gì?” Thái giám kia thuận tay nhận lấy vàng lá, về mặt y không vội vàng, giọng nói cũng ôn hòa rất nhiều, “Là thế này, hai người kia nói là giục ngựa ở giữa ngã tư đường, sau đó dựng phải xe ngựa thê muội Thành vương. Chuyện này cũng thôi đi, thiếu niên kia tuổi trẻ khí thịnh, y kéo thê muội Thành vương từ trong xe ngựa xuống, đá một cước vào bụng nàng. Còn nói nào là Phùng mỹ nhân ngài là muội muội ruột của y, cái Đô Thành này, y muốn đi thế nào thì có thể đi thế ấy.” Nghe tới đó, trên mặt Phùng Vân đã trắng bệch một vùng. Thái giám kia nói tiếp: “Cái phụ nhân tự xưng là Tam tỷ ngài cũng mắng vài câu khó nghe. Tóm lại là hiện tại bọn họ bị nhốt lại rồi, phu nhân Thành vương đã tìm đến Hoàng hậu, hiện tại Hoàng hậu nương nương muốn ngài lập tức đi qua.” Phùng Vân chỉ cảm thấy trước mắt tỏa ra sao. Mãi một hồi lâu, ả mới tỉnh lại, vội vàng vẫy cung tỷ hầu hạ phía sau, Phùng Vân vội vã lập tức nói: “Đi, đi Triệu phủ tìm Triệu Tuấn và đại tỷ Phùng Uyển của ta, đám bọn họ phải cùng lo liệu giải quyết chuyện này. Bất kể biện pháp gì, nhất định phải xử lý tốt. Người nói cho bọn họ biết, ta ngã xuống thì bọn họ cũng không có quả ngon để ăn. Đi mau.” “Vâng, vâng” Lúc này, tiếng thái giám kia thúc giục: “Phùng mỹ nhân, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Không Được Làm

Ngày hôm đó, Phùng Uyển cố ý trở về muộn như vậy.

Không ngờ ban đêm, trong phủ đã đèn dầu sáng rõ, ồn ào huyền ảo không dứt. Lúc xe ngựa Phùng Uyển tiến vào, khắp nơi tĩnh lặng.

Khi nàng vén rèm xe lên đi xuống xe ngựa, đám tỷ nữ khắp nơi yên tĩnh lại. Các nàng rồi rít nhìn về phía Phùng Uyển, về mặt khác nhau.

Nguyệt nương đứng ở trên bậc thang. Lão mục tử kia đi tới phía sau nàng ta, nhìn có phần hả hê nói: “Nữ lang, người nhà phu nhân xảy ra chuyện như vậy, xem sau này nàng ta làm sao còn tư thái đầu với Phùng mỹ nhân!”

Tỷ nữ khác cũng khẽ nói: “Đúng đấy, phu chủ nhà mình cũng nửa năm chưa qua phòng nàng ta rồi, nàng ta vẫn còn không để ai vào mắt. Không phải là y vào trong cung có muội muội mỹ nhân sao? Nếu như muội muội mỹ nhân kia bị đuổi vào lãnh cung thì tốt rồi, xem đến lúc đó nàng ta sao đắc ý được.”

Trong tiếng nghị luận, Nguyệt nương im lặng nhìn Phùng Uyển. Chuyện Phùng Uyển và Phùng mỹ nhân, nàng ta cũng từng hỏi thăm từ nơi phu chủ, ngay cả Vũ nương cũng từng tiết lộ. Bất kể là từ phu chủ hay là trong miệng Vũ nương cũng có thể nghe ra, mặc dù Phùng mỹ nhân trong cung và phu nhân là tỷ muội ruột nhưng quan hệ của các nàng cũng không tốt.

Nhưng mà dù cho quan hệ có không tốt, dẫu sao các nàng cũng là tỷ muội. Muội muội được vinh hoa rồi dù không cho cái gì nhưng làm tỷ tỷ cũng sẽ được nhờ. Ít nhất ở trong mắt người ngoài, ở trong mắt thúc phụ, làm tỷ tỷ có muội muội như vậy đó chính là không thể vô duyên vô cớ bỏ mặc.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Nguyệt nương từ từ nhoen lên.

Ánh mắt Phùng Uyển quét qua chúng nữ, nhúu mày nghi ngờ đi vào trong phòng.

Lúc này, cửa thư phòng mở ra, một người hầu kêu lên: “Phu nhân, lang chủ gọi Người.”

“Ừ.”

Đôi mắt nhìn Phùng Uyển bước vào thư phòng, tiếng nói lí nhí của một tỷ nữ truyền đến, “Lần này, phu nhân hẳn là lo lắng.”

Phùng Uyển bước chân vào thư phòng.

Nhìn thấy nàng đi vào, Triệu Tuấn đi ra một bước, nghiêm mặt nói: “Nàng đã đi đâu vậy hả? Trễ như thế mới trở về?”

Phùng Uyển rũ mắt.

Triệu Tuấn hừ một tiếng lại nói: “Những người nhà kia của nàng xảy ra chuyện, nàng có biết tình hình không?” Y cười xòa: “Nàng suốt ngày chơi bời ngoài đường, chưa nghe được chuyện lớn như vậy?”

Phùng Uyển mở to mắt nhìn y, nghi ngờ, bất an hỏi: “Người nhà đã xảy ra chuyện gì?” Tựa hồ dự cảm đến điều gì, môi nàng biến thành trắng bệch, còn run rẩy.

Triệu Tuấn chán ghét nói: “Chuyện gì? Chẳng qua mấy người tới từ nông thôn lại dám ở giữa Đô Thành đánh đám lung tung đụng đến xe ngựa quý nhân rồi. Chẳng những không đền tội còn dám ra tay đánh người, còn dám kêu to la lớn, lấy danh hào Phùng mỹ nhân làm mưa làm gió.” Y tròn trĩnh nhìn Phùng Uyển, vô cùng khinh thường nói: “Làm sao nàng lại có người nhà như vậy hả?” Trong giọng nói tràn đầy vẻ chán ghét bị liên lụy và sự trơ tráo.

Phùng Uyển rũ mắt. Lúc này, Triệu Tuấn lại nói: “Cà nhà này của nàng, không có mấy người thông minh. May là còn cách xa, nếu mà gần, chỉ cần thu vén cục diện rối rắm của người nhà nàng thì cũng đủ ta chán ghét rồi.” Trong giọng nói không chút khách khí và tràn đầy chỉ trích.

Nàng vì y không quan tâm lớn nhỏ, đều đồng ý, mà y thì sao? Cho dù chẳng qua là có thể liên lụy nàng, y cũng chán ghét, cũng chỉ trích không thôi. Nếu là Phùng Uyển kiếp trước, nghe nói như thế, nhất định sẽ rất đau lòng sao? Đúng rồi, nếu không phải sợ xuất hiện tình huống như thế, kiếp trước nàng cũng sẽ không tốn nhiều tâm sức để tránh thoát. Sâu trong lòng nàng là sợ bị y chán ghét và chỉ trích.

Chẳng qua là kiếp trước nàng cũng không dám suy nghĩ sâu xa mà thôi.

Phùng Uyển mím môi, khẽ nói: “Tứ cô tử có biết chuyện không?”

Triệu Tuấn cười khẩy một tiếng, “Sao nàng ta không biết chuyện chứ? Chuyện này vẫn là nàng ta cho ta biết đây này.”

Y phát ổng tay áo một cái, bước đến bàn trà, ngồi thẳng xuống. Triệu Tuấn sa sầm mặt quát lên: “Đây là người nhà nàng gây ra chuyện, nàng tìm cách xử lý đi.”

Dứt lời, y cứ thế tự mình rót rượu.

Phùng Uyển nhìn y một cái rồi cúi đầu.

Thấy nàng cúi đầu đứng trong phòng không nói một lời, có vẻ yếu đuối co rúm lại. Triệu Tuấn cầm ly rượu đặt thật mạnh trên mặt bàn, sắc mặt đen lại nói: “Nói đi chứ, sao không nói chuyện?”

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn y một cái liền lập tức cúi đầu xuống, nàng lúng ta lúng túng nói: “Thiếp, thiếp không biết nói gì.”

“Lại là không biết!” Triệu Tuấn tức giận nói: “Nàng phụ nhân này, ngoại trừ nói không biết còn có thể nói gì?”

Thét tới đây, Triệu Tuấn nghĩ đến chỗ khác thường của Phùng Uyển, cắn răng chịu đựng sự tức giận, nói: “Đến chỗ Nguyệt nương lấy hai mươi tám vàng lá, chuyện còn lại, thứ cho ta bất lực!”

Phùng Uyển rũ mắt, một lúc lâu mới khẽ nhún chào y, nói khẽ: “Đa tạ phu chủ. Thiếp đi về trước thử nghĩ xem.”

Nàng mới vừa quay người lại, tiếng Triệu Tuấn hừ lạnh truyền đến, “Hôm nay mười mười kia của nàng nói, nàng ta mà ngã xuống, chúng ta cũng không được tốt.” Giọng nói của y tràn đầy tức giận, “Nàng ta còn có mặt mũi nói lời như vậy ư? Lần này nàng ta hại ta còn chưa đủ sao? Nếu không phải nàng ta la lối như một người đàn bà chanh chua thì làm sao ta sẽ đề nghị với Hoàng thượng để Tứ công chúa hòa thân? Làm sao lại chọc đến điều không vui trong lòng Bệ hạ hả?” Y vừa nói xong liền đứng vọt lên.

Sau khi vòng qua vòng lại trong phòng hai lượt, sắc mặt y càng lúc càng đen, càng lúc càng khó coi.

Thật ra thì Triệu Tuấn cũng biết, câu này đã được nói rất nhiều. Có một Phùng Vân ở trong cung giúp mình thổi gió bên gối, lợi ích này kể ra còn không hết. Y cũng biết, Tứ cô tử nói không hề có chỗ sai, nửa năm qua, nàng ở sau lưng vẫn thay mình làm nhiều chuyện. Giống như lần trước, bởi vì mình không chịu đi tiền tuyến, bệ hạ rất là tức giận. Nếu không phải thỉnh thoảng nàng nói vài lời có ích, căn bản lần này Bệ hạ ngay cả gặp y cũng sẽ không gặp chứ đừng nói ban thưởng và phong quan nữa.

Nếu là có thể, thật đúng là được nàng nâng đỡ một phen.

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn lui về phía sau một bước, đặt mông ngã ngồi ở trên tháp.

Thấy y đỡ trán không động đậy, Phùng Uyển dừng bước lại. Nàng cúi đầu im lặng nhìn cái bóng của mình trên sàn nhà.

Lúc này, Triệu Tuấn mệt mỏi, giọng nói chán ghét truyền đến, “Uyển nương, nàng nói sao?”

Cuối cùng y tỉnh táo lại rồi, cuối cùng cũng chuẩn bị tinh thần xử lý chuyện này rồi.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng mím môi nói: “Chúng ta đừng làm cái gì cả.”

Lời vừa bay ra, Triệu Tuấn vụt ngừng đầu nhìn nàng chòng chọc.

Phùng Uyển cúi xuống, nói bình lặng: “Chuyện đã tày trời rồi, làm cái gì cũng không còn kịp nữa.” Trong khi Triệu Tuấn gật đầu, Phùng Uyển khẽ nói: “Hay là chờ tin tức của Tứ cô tử một chút?”

Triệu Tuấn khẽ nói: “Chờ?” Mày rậm y xoắn chặt, lẩm bẩm nói: “Chỉ có thể chờ sao?”

Phùng Uyển không đáp.

Nàng chỉ có thể đưa ra quan điểm của nàng, quyết định sau cùng rút ra từ miệng Triệu Tuấn.

Một hồi lâu, môi mím y mím chặt lại, nói: “Cũng chỉ có thể đợi.” Đúng như Phùng Uyển nói, chuyện đã tày trời đều kinh động đến Bệ hạ, Hoàng hậu, Thành vương rồi. Giờ khắc này, bọn họ còn có thể làm cái gì chứ?

Suy nghĩ một chút, Triệu Tuấn ra lệnh: “Mấy ngày này nàng an tĩnh một chút, cái gọi là người nhà kia của nàng, để cho bọn họ ở trong ngục, không được đi thăm.” Y còn phải quan sát, bất kể nói thế nào thì chuyện này liên lụy chủ yếu chính là Phùng Vân. Chỉ cần không nhúng quá sâu, y vẫn có thể bút ra thoát khỏi.

Phùng Uyển chần chờ một lúc lâu mới đáp khề: “Vâng.”

Nghe ra giọng điệu của nàng như có vẻ không cam lòng, Triệu Tuấn cười khẩy nói: “Hai mươi tám vàng lá này, nàng cũng đừng đi lấy, nghe chưa. Đợt này nàng để ta an tĩnh một chút, không được đi thăm bọn họ!”

Nghe được trong giọng nói của y chứa sự tức giận, Phùng Uyển khề đáp: “Vâng.”

Cuối cùng lần này nàng được dễ chịu rồi, Triệu Tuấn gật đầu, nói: “Hiện tại việc cấp bách là cần suy nghĩ một chút phải trợ giúp Tứ cô tử thế nào. Uyển nương, mấy người nhà của nàng chỉ biết gây chuyện thì coi như không có đi.” Đây là mệnh lệnh.

Tất nhiên là Phùng Uyển không đáp lại.

Triệu Tuấn cũng không suy nghĩ nàng sẽ đồng ý trước mặt, y tiếp tục nói: “Nàng đã nghĩ tới cách giúp Tứ cô tử chưa?”

Phùng Uyển ngây người, lẩm bẩm nói: “Thiếp, lòng thiếp rất loạn...” Không đợi nàng nói xong, Triệu Tuấn liền chán ghét quát lên: “Lúc này loạn cái gì mà loạn? Thật là hỏng việc còn nhiều hơn cả thành công!”

Phùng Uyển cụp cúi thấp đầu.

Triệu Tuấn rất tức giận trợn trừng nàng. Một hồi lâu sau, y nghiêng răng quát khề: “Đi ra ngoài!”

“Vâng, vâng.” Phùng Uyển lúng túng đáp hai tiếng, lui ra khỏi thư phòng.

Nàng mới vừa ra ngoài liền nghe được tiếng Triệu Tuấn quát bên trong cửa, “Các người nghe rõ, mấy ngày này trông kỹ phu nhân!”

“Vâng!”

Trong một loạt tiếng trả lời sang sảng, Phùng Uyển quay người bước xuống bậc thềm, đám tỳ thiếp hoặc châm biếm hoặc ánh mắt nhìn có chút hả hê. Nàng cúi đầu từ từ tiến vào gian phòng của mình.

Phất nhi theo sát ở sau lưng nàng.

Thấy Phùng Uyển ngồi ở trên giường, cúi đầu không nói tiếng nào, Phất nhi khề khàng gọi: “Phu nhân?” Trong giọng nói có sự bất an.

Một lúc lâu sau, Phùng Uyển “Ừ” một tiếng.

Phất nhi đang chuẩn bị mở miệng chỉ nghe một tiếng “Bịch” thật lớn vang đến. Âm thanh này vang dội quá đột ngột, bất kể là Phùng Uyển hay là Phất nhi đều rung mình một cái. Các nàng đồng thời quay đầu nhìn lại. Lúc này, Phất nhi khề nói: “Phu nhân, là truyền đến từ thư phòng, lang chủ người nổi giận ư?”

Triệu Tuấn nổi giận? Đương nhiên y sẽ nổi giận. Vốn vì chuyện hòa thân mà sút đầu mẻ trán, hiện tại Phùng Vân xảy ra chuyện như vậy, sao y có thể không nổi giận?

Phất nhi quan sát Phùng Uyển một cái, nhìn thấy dưới ánh mặt trời chiều nhạt nhòa, Phùng Uyển hiện ra vẻ ưu sầu liền vội vàng cúi đầu.

Ngày hôm sau, quả nhiên Phùng Uyển không đi nơi nào.

Mà Triệu Tuấn, y vốn không phải người nhanh trí, nghĩ đi nghĩ lại, y cũng không biết ngoại trừ bó tay ngồi nhìn thì y còn có thể làm cái gì?

Lúc xế chiều, thúc phụ Triệu Tuấn phái người truyền đến tin tức, cùng giống với ý Phùng Uyển, đều là để ông yên lặng theo dõi kỳ biến, không thể tự rước lấy họa.

Ban đêm ngày thứ ba, Triệu Tuấn đã trở về phủ.

Y vừa vào thư phòng liền sai người gọi Phùng Uyển.

Liếc nàng một cái, Triệu Tuấn nói: “Bệ hạ đã nói.” Phùng Uyển vụt ngẩng đầu lên, mong đợi nhìn Triệu Tuấn.

Đối diện dáng vẻ này của nàng, Triệu Tuấn bực bội nhíu nhíu mày, y nói: “Bệ hạ nói, chuyện của Phùng mỹ nhân, tuy có lỗi quản giáo người nhà không nghiêm; bởi vì nàng ta ở thâm cung, về tình có thể tha, ra lệnh đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm ba tháng. Về phần hai người kia, ngang ngược hống hách, ngu xuẩn đốt nát, phạt ba mươi trượng, tiền ba trăm.”

Phạt tiền ba trăm? Phùng Uyển khẽ kêu ra tiếng. Ba trăm này đúng là ba trăm tám vàng lá. Ở Đô Thành, vàng lá được coi là một loại tiền tệ phổ biến.

Triệu Tuấn nghe được nàng khẽ kêu ra tiếng, cười khẩy nói: “Phạt tiền ba trăm, hai cái người ngu này không chết cũng lột một tầng da rồi.” Dừng một chút, y cảnh cáo nói: “Nàng là con gái đã xuất giá, tất cả không có quan hệ gì tới nàng, không được nhúng tay!”

Gia sản của y, dù cộng thêm Nguyệt nương góp lại đều không tới hai trăm tám vàng lá. Ba trăm tám vàng kia như cái động không đáy, y chỉ có thể bất lực.

Phùng Uyển cúi đầu, ngo ngác nói: “Nhiều vàng như vậy, thiệp nào có khả năng?”

“Biết là tốt rồi!” Triệu Tuấn nói tới đây, cuối cùng không yên lòng, cất lời ra lệnh: “Gọi quân sự và Nguyệt nương tới đây.”

Chỉ chớp lát, hai người tiến vào thư phòng.

Liếc hai người một cái, Triệu Tuấn ra lệnh: “Từ hôm nay trở đi, trừ chi tiêu hàng ngày của phu nhân, không thể chi tiền bạc vào việc khác. Cho dù là một tám vàng lá, cũng tuyệt đối không được, biết chưa?”

Hai người vội vàng đáp: “Vâng.”

Nguyệt nương vừa đáp lời vừa nhìn trộm về phía Phùng Uyển, mắt trong veo sáng ngời.

Triệu Tuấn thấy hai người đáp, phát tay ra lệnh: “Đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Hai người vừa đi, Triệu Tuấn đứng lên. Y đi lại chậm rãi trong phòng, dè dặt nói: “Bệ hạ đối với Tứ cô tử vẫn là ân sủng. Lần này ngay cả Hoàng hậu cũng hững hờ với Tứ cô tử rồi. Có người nói, hơn phân nửa Tứ cô tử sẽ bị đánh vào lãnh cung. Nào biết đâu rằng, thời gian chưa đến nửa ngày, Bệ hạ liền hạ mệnh lệnh này. Ừ, đóng cửa suy ngẫm ba tháng, không coi là phạt nặng.”

Y nói tới đây, bước chân dừng lại, trầm nghĩ: Chẳng qua lần này ta bỏ tay ngồi nhìn, chỉ sợ Tứ cô tử ghi hận rồi.

Trong thoáng chốc y lại muốn nói: Dù ghi hận thì thế nào? Nàng ta là một cung phi, bất kể làm chuyện gì đều không tiện, trừ dựa vào ta, nàng ta có thể dựa vào ai?

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn phân phó nói với Phùng Uyển: “Ba tháng này thì không cách nào cầu kiến Tứ cô tử rồi. Sáng mai ta đưa hối lộ một thái giám, nói với nàng ta nguyên do. Đến lúc đó nàng cũng cùng nhau giải thích.”

“Dạ.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Phùng Uyển khom người, từ từ lui ra.

Dưới ánh nến mờ ảo, bóng dáng nàng thon cao kéo thật dài. Đi thẳng ra ngoài thư phòng, Phùng Uyển mới ngẩng đầu đi trở về hướng gian phòng của mình.

Đi vài bước thì Phát nhi nghênh đón. Phùng Uyển không để ý tới ả, chỉ tiếp tục rũ mắt suy nghĩ xa xăm, vừa vào phòng liền đến trước cửa phòng.

... Ở đời trước, vào nửa năm sau, Phùng Vân thăng quý nhân. Chức vị quý nhân này chỉ ở dưới Hoàng hậu! Một đời đó, ả và Hoàng hậu cùng một giuộc, trợ giúp Hoàng hậu chống lại mấy quý nhân còn lại. Hiện tại thì giữa ả và Hoàng hậu đã thành vết nứt. Lại trải qua chuyện này, dù cho Hoàng đế không trách tội, ả ngang ngược dung túng sai lầm người người đều rõ. Bệ hạ vô ý cũng được, nếu Bệ hạ vẫn cố ý thăng nàng làm quý nhân, chắc chắn bị mọi người ngăn cản.

Tương lai của ả đã chệch nhiều như vậy.

Phùng Uyển chậm rãi bước đến màn cửa sổ bằng lụa mỏng, nhìn trăng rằm bắt đầu hiện lên trên bầu trời lơ mờ, cười khẩy.

Ba ngày sau, Triệu Tuấn vừa mới ra ngoài không lâu, cửa phủ liền vang lên một loạt tiếng đập cửa và kêu gào. Rất xa, chỉ nghe tiếng kêu khàn giọng của Phùng Uyển Nhị lang, “Phu nhân các người đâu? Mở cửa nhanh, ta muốn gặp phu nhân nhà người!”

Tiếng quân sự lạnh lùng truyền ra: “Phu nhân không có ở đây.”

“Không có ở đây, sao lúc này nàng không có ở đây?” Đây là tiếng Phùng gia Tam cô tử, tiếng nàng kêu lên: “Bọn nô tài chó má, mau mau mở cửa! Chúng ta đang vội.”

Quản sự kia nghe vậy, sa sầm mặt phát ống tay áo một cái, quay người không thèm để ý nữa.

Lúc này, tiếng Phùng Uyển Tam cô tử hoi the thé, nàng ta hét lớn: “Bọn nô tài chó má, mau bảo phu nhân các người đi ra ngoài, có nghe hay không? Chúng ta là đệ muội nàng, gọi nàng tới đây!” Nàng ta hét lên chói tai như vậy, trong giọng nói nàng ta hỗn hển gọi Phùng Uyển, lúc kêu có phần thờ không ra hơi.

Lúc này, lão mục tử túm tụm lại ở một bên xem náo nhiệt đi tới bên cạnh Phùng Uyển, chắc chắn luôn miệng nói: “Ồ ơ, lang quân cô tử kia, thế nào lại đi trên đường chân thấp chân cao? Chắc chắn chắc, trên lưng còn có vết máu nữa, thật đáng thương, thật là đáng thương.”

Vừa nói, bà ta vừa nhìn chăm chăm Phùng Uyển, trên mặt đều là vẻ nhìn có chút hả hê.

Phùng Uyển thờ ơ liếc bà ta một cái, quay người sang chỗ khác.

Lúc này, tiếng kêu ngoài cửa đã biến thành tiếng mắng, “Phùng thị A Uyển, người dám không quan tâm tới bọn ta? Người cái loại hèn không nhận người thân này!” Đây là tiếng Phùng thị Tam cô tử.

“Lúc còn ở nhà, bản lang quân liền biết người không phải loại người tốt! Quả nhiên vừa xảy ra chuyện liền vờ câm giả điếc.”

Đương lúc Phùng Uyển cho rằng bọn họ sẽ như lúc ở nhà, mắng lên một hai canh giờ thì tiếng chửi ngoài cửa biến mất.

Ở góc Phùng Uyển nhìn không thấy, đường thúc kia hạ giọng tức giận quát: “Được rồi được rồi, các người còn phải cầu cạnh nàng nữa, ngay cả người cũng không nhìn thấy thì mắng cái gì mà mắng? Ba trăm tám vàng đây, các người không muốn nàng giúp ư? Cũng không nhìn xem đây là nơi nào!”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Phùng Uyển Thăm Dò

Editor: Kentu Hai ngày sau, huynh muội Phùng thị ngày ngày đều tìm đến Phùng Uyển. Cho đến đêm ngày thứ ba, hai huynh muội không nhận được nửa chữ âm lên, vừa đúng lúc gặp phải Triệu Tuấn trở về phủ. Bị Triệu Tuấn không tài nào nhận được sai người loạn côn đồ ra.

Nhìn hai huynh muội đứng phía ngoài xa một chút nhưng lại càng chửi dữ dần hơn đã dẫn tới mấy người vây xem. Triệu Tuấn sai bước đi về phía Phùng Uyển, thờ hỗn hển mắng: “Đây mà là người nhà tốt của nàng?”

Phùng Uyển rũ mắt nói: “Phu chủ, bọn họ chửi như vậy, nhờ may lan truyền âm ỉ thì sao?”

Lời của nàng nhắc nhở Triệu Tuấn, mặt Triệu Tuấn biến xanh, quát khế với mấy người hầu: “Các người đi ra ngoài, che mặt mấy người kia lại rồi đánh ột trận, ném khỏi Đô Thành!”

Y nhắc nhở: “Không được để cho bọn họ biết là ta phái đi.”

“Vâng.”

Nguyệt nương ở một bên cẩn thận nói: “Phu chủ, như vậy không tốt đâu?” Nàng ta nhìn sang hướng Phùng Uyển, nói: “Dù sao cũng là thân thích.”

Triệu Tuấn cười khẩy nói: “Thân thích cái gì, Tứ cô tử cũng đã nói, coi như không có những người này.”

Hóa ra là được Phùng Vân bàn, mọi người bừng tỉnh hiểu ra, các nàng càng thêm đồng tình nhìn về phía Phùng Uyển.

Lúc này, Triệu Tuấn nhìn Phùng Uyển chăm chăm, cảnh cáo nói: “Uyển nương, lời của Tứ cô tử, nàng nhớ được không? Loại người thân này, không có cũng được.”

Trong lúc Triệu Tuấn nhìn chăm chú thì Phùng Uyển cúi đầu. Lúc Triệu Tuấn quay người cho là nàng không trả lời, chỉ nghe tiếng Phùng Uyển nhỏ nhẹ truyền đến: “Dạ.”

Nàng đáp rồi?

Triệu Tuấn quay đầu lại, y nhìn xoáy Phùng Uyển một cái.

Sau khi mấy người hầu nghe lệnh rời khỏi đây, cuối cùng phía ngoài cũng an tĩnh lại rồi.

Triệu Tuấn vừa mới đi tới thư phòng lại ngừng bước, y cúi đầu trầm tư rồi dạo bước vào trong căn viện. Nguyệt nương nhìn y mấy lần rồi lại nhìn Phùng Uyển một chút, nàng ta suy nghĩ chốc lát rồi cất bước đi tới hướng Phùng Uyển. Còn chưa mở miệng, lão mục tử phía bên phải Nguyệt nương đã nhún

giọng lên tiếng: “Ồ ơ, đúng là không phải người một nhà, không vào cùng một cửa.”

Tiếng nói bà ta vừa dứt, Phùng Uyển liền chậm rãi quay đầu nhìn về phía bà ta.

Bước lên trước hai bước, bất thành lĩnh, Phùng Uyển giơ tay phải lên, “Đét” một tiếng cho lão mục tử này một bạt tai!

Tiếng bạt tai vang dội đánh thức Triệu Tuấn đang trầm tư. Trong lúc y ngạc nhiên quay đầu, đám tỳ thiếp trợn to hai mắt nhìn sang, Phùng Uyển thông thả ung dung lấy khăn tay ra lau lau lòng bàn tay mình.

Rốt cuộc, lão mục tử kia phản ứng lại, tiếng bà ta gào thét nói: “Mẹ kiếp...”, lại một lần nữa, tiếng bà ta vừa mới gào thét lên tiếng, Phùng Uyển giơ tay trái lên “Đét” một tiếng, lại là tát bên mặt kia của bà ta một cái bạt tai!

Lão mục tử thét lên chói tai rồi dừng lại đột ngột.

Nguyệt nương sợ hãi kêu lên: “Ngươi, ngươi.” Nàng ta ngân ngán nước mắt, vẻ mặt cay đắng nhìn về phía Triệu Tuấn.

Tất cả mọi người đều đang nhìn Phùng Uyển, nhìn Triệu Tuấn.

Phùng Uyển cúi đầu, nàng gần như không thèm để ý tới Triệu Tuấn đã ở sân, tiếp tục chậm rãi lau lòng bàn tay đánh đến đỏ. Sau đó, nàng quay người từ từ đi về phía gian phòng của mình.

Thấy thái độ nàng như thế, Nguyệt nương òa khóc ra thành tiếng. Nàng ta vọt tới trước mặt Triệu Tuấn, rung rung kêu lên: “Phu chủ, chàng nhìn phu nhân đi, sao phu nhân có thể như vậy?” Rõ ràng chỗ dựa dẫm của nàng ta trong cung đã đóng cửa cấm bế, rõ ràng người thân của nàng ta mới vừa bị phu chủ đuổi. Không phải nàng ta hẳn nên tiếp tục thu liễm lại, không phải là mình hẳn là nhân cơ hội tiến lên trên một bước đây sao? Sao nàng ta lại đánh vào bộ mặt phu chủ, là ai cho nàng can đảm?

Nguyệt nương đáng thương ngửa đầu nhìn Triệu Tuấn, chờ y cân nhắc quyết định.

Môi Triệu Tuấn mấp máy.

Y nhìn bóng lưng Phùng Uyển chậm rãi rời đi.

Mới vừa rồi Phùng Uyển ra tay cũng ngoài dự liệu của y. Nhưng mà hình như từ trước cho tới nay, Uyển nương đều là như vậy. Từng có nhút nhát, từng có nóng nảy, cũng sẽ luôn mau chóng bình tĩnh lại. Nàng là Uyển nương.

Y nhớ mương máng, bọn họ vừa mới thành hôn không lâu, một lần Uyển nương ở phía sau ôm y khóc lớn. Không chỉ là lần đó, hình như còn có mấy lần nữa, nàng cũng yếu đuối co rúm lại khóc lóc như vậy. Chẳng qua là khi đó là chuyện gì, y nói như thế nào, y đã hoàn toàn quên rồi.

Trong tiếng kêu khóc của lão mục tử và nước mắt của Nguyệt nương, Triệu Tuấn nhíu mày lại không kiên nhẫn nói: “Chọc vào nàng ấy làm gì? Cũng không phải các ngươi không biết, mấy ngày qua tâm tình phu nhân không tốt.” Dứt lời, y phất ống tay áo thoát khỏi tay Nguyệt nương, sải bước đi tới thư phòng.

Đây là tình huống gì?

Nguyệt nương ngơ ngác nhìn bóng lưng Triệu Tuấn. Chẳng lẽ Phùng mỹ nhân trong cung lại có chuyển biến tốt rồi cho nên phu chủ mới nể mặt mũi phu nhân? Nhưng mà không phải vậy.

Về phần không phải chỗ nào, nàng ta cũng nói không nên lời.

Nguyệt nương thu lại suy nghĩ, ra hiệu một ánh mắt với Phát nhi bên kia rồi quay người trở lại phòng mình.

Nàng ta vừa ngồi xuống, Phát nhi liền tới rồi.

Nhìn tiểu tỳ nữ nôm nóp lo sợ, Nguyệt nương nhíu mày lại nói: “Phát nhi, ngươi xem mới vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Phu chủ đối phó với người nhà phu nhân như vậy đều không nể một chút tình cảm. Tại sao phu nhân đánh người của ta, chàng cũng không quát lớn một câu? Phu chủ đang sợ cái gì?”

Phát nhi cúi gầm mặt, một hồi lâu ả cẩn thận nói: “Có lẽ trong mắt phu chủ, người nhà phu nhân và phu nhân đó là hai chuyện khác nhau chăng?”

“Thế nào lại là hai chuyện khác nhau?” Nguyệt nương đứng lên, nàng ta đi lại trong phòng, “Đối tốt với người nhà phu nhân chính là cho phu nhân mặt mũi. Nếu như phu chủ coi trọng phu nhân, tại sao có thể không để cho nàng ta mặt mũi chứ?”

Phát nhi ngu ngơ lắc đầu.

Nhìn đáng vẻ ả như vậy, Nguyệt nương cảm thấy một cơn bức mình, nàng ta phất phất tay, không kiên nhẫn nói: “Đi ra ngoài đi, đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Phát nhi liền vội vàng khom người lui ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, Phát nhi đã đi tới phía sau Phùng Uyển.

Lúc này, tiếng Phùng Uyển an tĩnh truyền đến: “Phát nhi, người biết không? Đệ muội của ta vẫn bất hòa với ta. Bọn họ chịu phạt, ta cũng không thương tâm.”

Thế mà nàng lại nói với Phát nhi tâm sự. Phát nhi được sủng ái lại lo sợ, ả ngây người một hồi lâu rồi vội vàng khom người khẽ đáp: “Phát nhi biết, người nhà phu nhân đúng là đối xử với phu nhân không tốt.”

Cái này ai cũng đều thấy được, chửi ầm lên và nói năng lỗ mãng như vậy, dù là tượng đất thì trong lòng cũng sẽ lạnh nhạt đi.

Dưới ánh nến nhạt nhòa, Phùng Uyển khẽ ừ. Nàng từ từ đứng lên quay người đi tới phía giường. Cho đến khi tiếng hít thở khe khẽ của nàng truyền đến, Phát nhi mới cúi đầu từ từ lui ra ngoài.

Ngày hôm sau.

Đứng dưới ánh nắng mặt trời, trên mặt Phùng Uyển có một sự thả lỏng nhàn nhạt.

Nhìn biểu tình của phu nhân, đám tỳ thiếp cũng không lạ lùng gì. Sáng sớm hôm nay, các nàng đều nghe được lời buồn chuyện của Phát nhi. Cũng phải thôi, loại người nhà như vậy, còn cay đắng và buồn hơn chăng? Hơn nữa không phải đệ muội phu nhân đã nói rồi sao, giữa bọn họ và phu nhân cũng không phải là cùng mẹ.

Gió nhẹ thổi tới, váy dài phát pho. Nguyệt nương thấy Phùng Uyển như vậy, hèn nhát nổi lên theo bản năng. Đây mới là diện mạo vốn có của phu nhân.

Thấy Nguyệt nương đi ra, Phùng Uyển nhìn sang hờ hững hỏi: “Chuyện mua thêm người hầu làm đến đâu rồi?”

Giọng điệu của nàng lạnh lùng uy nghiêm, Nguyệt nương cắn môi, cố ý kéo dài rồi mới trả lời: “Hai ngày nữa làm.”

Phùng Uyển nghe ra sự có lệ trong giọng điệu của nàng ta.

Nàng từ từ bước đi tới hướng nàng ta.

Chậm chạp đi tới trước người Nguyệt nương, Phùng Uyển nhìn xuống nàng ta từ trên cao. Giữa lúc Nguyệt nương co rúm lại, đầu tiên là nàng nhìn sang hướng thư phòng Triệu Tuấn, sau đó từ từ chuyển hướng Nguyệt nương, lời nói nhỏ nhẹ xem thường nói: “Nguyệt nương, người có tin ta thưởng cho người một cái tát mà phu chủ sẽ không nói nửa lời phản nản hay không?”

Giọng nói của nàng tuy khê nhưng cũng đủ để cho những người bên cạnh nghe rõ.

Vụt vụt vụt, mọi người kinh ngạc nhìn Phùng Uyển.

Sắc mặt Nguyệt nương trắng nhợt, nàng ta cắn môi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Người, người...” Người hồi lâu, nàng ta không nói được nữa. Trong vô thức, nàng ta lại có phần tin tưởng lời nói của Phùng Uyển.

Phùng Uyển nhìn nàng ta chằm chằm, từ từ nói: “Muốn bảo vệ gương mặt này thì quản cho tốt đám chó đi.” Nàng nhìn sang lão mục tử và hai tỳ nữ kia.

Lão mục tử trợn trừng mắt, tiến lên trước một bước. Bà ta vừa mới tới gần, tiếng Nguyệt nương vội vã truyền đến, “Ta hiểu rõ.” Nàng ta cắn răng sợ hãi nói: “Phu nhân, Nguyệt nương hiểu.”

Phùng Uyển thờ ơ nói: “Hiểu là tốt rồi.” Nàng nhìn xoáy vào Nguyệt nương, thầm nghĩ trong lòng: Thông minh, có thể co có thể duỗi, hẳn là không thể xem thường.

Nguyệt nương là người vượt ngoài trí nhớ của nàng, nàng phải quan sát nàng ta cho rõ ràng. Quả nhiên, thăm dò vẫn hữu dụng.

Phùng Uyển cất bước đi tới xe ngựa.

Hiện tại, chuyện huynh muội Phùng gia coi như là đã qua. Chắc rằng chuyện bọn họ bị ném ra khỏi Đô Thành, không cần nghĩ cũng biết nhất định là Triệu Tuấn động tay động chân.

Thật tốt, thù hận của bọn họ đều chuyển sang Triệu Tuấn, chuyển sang Phùng Vân thấy chết mà không cứu. Nàng tin rằng bọn họ về nhà xoay sở được tiền cũng được, không xoay sở tiền được tiền cũng được và lại muốn nảy ra suy nghĩ gì trong đầu cũng được, cũng sẽ không có ý nhắm vào nàng.

Đối với Phùng Uyển mà nói, thực sự thế lực hiện tại của nàng quá nhỏ. Trừ mọn thế, nàng không nghĩ tới biện pháp nào khác.

Xe ngựa Phùng Uyển vừa mới chạy ra khỏi cửa phủ liền thấy một chiếc xe ngựa vội vàng hùng hổ chạy tới.

Bởi vì Phùng Uyển vừa lúc vào góc, chủ nhân chiếc xe ngựa này cũng không nhìn thấy nàng.

Chỉ chốc lát sau, cỗ xe ngựa kia dừng lại ở cửa phủ Triệu Tuấn. Tiếp theo, Đại công chúa nhảy xuống xe ngựa.

Nhìn tận mắt Đại công chúa bước nhanh xông vào trong phủ, Phùng Uyển mỉm cười nói: “Đến gần cửa phủ một chút.”

“Dạ.”

Xe ngựa vừa mới tới gần, chỉ nghe một loạt tiếng đánh chửi truyền đến từ bên trong.

Không cần lắng tai, Phùng Uyển cũng có thể nghe được tiếng Đại công chúa vênh váo quát: “Bản công chúa tìm ai, nguoi tiện tỳ này cũng dám hỏi đến?”

Một đợt tiếng nức nở truyền đến. Nghe tiếng này, chính là của Nguyệt nương?

Đúng vậy, chuyện Triệu Tuấn sùng ái thiếp thất Nguyệt nương này đã sớm truyền khắp giới quý nữ. Cho tới bây giờ Đại công chúa mới chạy tới đây để dạy dỗ, có lẽ bị chuyện kia kiểm à lại.

Nghe một hồi cũng chưa từng nghe tới tiếng nào khác, Phùng Uyển trầm suy nghĩ nói: Nguyệt nương này thật đúng là nhện được tức giận, chắc chắn là nàng ta quát bảo mấy nô bộc của nàng ta ngưng lại, không để cho bọn họ tiến lên trước. Nếu không, chỉ cần ánh mắt của lão mụ tử này cũng có thể khiến Trần Nhã đánh giết mấy người!

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển nói với ngư phụ kia: “Lệnh cho nguoi dò thăm chuyện đã có kết quả chưa?”

Ngư phụ vội vàng nói: “Vâng thưa phu nhân, bọn họ nói phụ thân của Phát nhi đã ra tù rồi, nói là có người chạy tiền.”

“Thế à?” Phùng Uyển hồ hững nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

“Dạ.” Xe ngựa chạy đi, thận trọng đi tới giữa ngã tư đường. Gần như là nàng vừa mới quay người, trong Triệu phủ lại truyền đến một đợt tiếng đánh chửi kêu khóc.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Danh Tiếng

Tình hình chiến sự ở tiền tuyến còn đang giằng co, trong Đô Thành cũng chưa khôi phục toàn bộ như cũ. Không có cửa hàng vẫn đóng cửa nhưng cửa hàng lương thực lại không có mấy gian khai trương.

Đi ở đường phố như vậy, có một loại cảm giác quanh quẽ khác biệt.

Lúc Phùng Uyển trở về phủ đã đến ban đêm. Xe ngựa chạy vào, cả sân viện vắng vẻ. Khi Phùng Uyển đi xuống xe ngựa, Phát nhi vội vàng nghênh đón.

Thời điểm qua gian phòng Mi nương và Vũ nương, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười khê của các nàng, “Lúc này cũng chưa im lặng?” “Thật là đáng đời.”

Nghe tiếng cười kia, Phùng Uyển khê hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phát nhi nói khê: “Là Đại công chúa tới, nàng ta đánh Nguyệt nương mười mấy cái bạt tai đấy.” Phùng Uyển làm như hơi giật mình, nàng khê giọng hỏi: “Nô tỳ của Nguyệt nương đâu? Bọn họ không bảo vệ chủ tử ư?”

Phát nhi nói: “Nguyệt nương không cho phép bọn họ tiến lên. May là lang chủ trở về, nếu không Nguyệt nương cũng không xuống được sập.”

Phùng Uyển gật đầu, nói: “Thì ra là như vậy.”

Phát nhi cẩn thận nhìn về phía Phùng Uyển, khê nói: “Phu nhân, tại sao Đại công chúa nàng tức giận như vậy? Rõ ràng Nguyệt nương cũng không mở miệng, hay là Đại công chúa biết thân phận Nguyệt nương nên ra tay.” Trong giọng nói mang theo sự thăm dò.

Phùng Uyển lắc đầu, “Ta cũng không biết.” Phu nhân không biết ư? Phát nhi nhìn chằm chằm Phùng Uyển một cái, đôi mắt lóe sáng.

Như là cảm thấy ánh mắt hoài nghi của Phát nhi phía sau, Phùng Uyển cười cười. Ngày đó lúc nàng mượn tay đám quý nữ dạy dỗ Nguyệt nương và lão mụ tử kia, quả thật nghĩ tới Đại công chúa. Nàng tin rằng, mình dần mất đi địa vị trong mắt Triệu Tuấn, Nguyệt nương sẽ thay đổi mình trở thành cái đinh trong mắt Đại công chúa.

Lúc này, Đại công chúa thoát khỏi cấm bế, dù là tương lai chưa rõ cũng có tâm tư chạy đến Triệu phủ để giương oai.

Cũng tốt, cuối cùng cũng thanh tịnh một chút.

Phùng Uyển cất bước đi vào.

Gần tới giờ Tý, Triệu Tuấn trở về phủ. Y vừa về phủ liền vội vàng chạy tới gian phòng Nguyệt nương. Hiện tại y nhiều thê thiếp như vậy, Nguyệt nương coi như là hợp tâm ý nhất, người đẹp lại dịu dàng như bóp ra nước. Mỗi lần đối diện ánh mắt ả ngưỡng mộ thực sự coi mình là trời, Triệu Tuấn liền cảm thấy đắc chí vừa lòng và cũng cảm thấy điều không vừa lòng ở ban ngày trong triều cũng tan đi hơn nửa.

Lúc ban ngày, y kịp thời chạy về, ngăn Đại công chúa đánh Nguyệt nương tàn nhẫn, thật vất vả đưa Đại công chúa về trong trung lại bị bạn đồng sự kéo lại. Hiện tại trở về, y đã lập tức tới gặp Nguyệt nương.

Triệu Tuấn vừa đến, tiếng Nguyệt nương nức nở quanh quẩn ở trong sân. Nghe tiếng khóc này như chứa đựng đau khổ và uất ức, Phùng Uyển thoáng ngơ ngác. Ở đời trước, mình hết lần này đến lần khác bị Đại công chúa và tát bắt nạt, dường như cũng chỉ có thể tựa vào trong ngực Triệu Tuấn rồi lệ như vậy. Rõ ràng có rất nhiều biện pháp nhưng năng cũng thế, cũng không thể làm không thể dùng.

Dù cho chịu đựng khóc nức nở như vậy cũng phải để ý Triệu Tuấn bức bối, phải chú ý sắc mặt của y, cố gắng hết mức thời điểm y không có ở nhà mà phiền muộn.

Nghĩ đi nghĩ lại, Phùng Uyển từ từ cười một tiếng.

Thoáng một cái đã là mấy ngày trôi qua.

Mấy ngày qua, Triệu Tuấn hết sức bận rộn, chuyện hòa thân cũng bị đề cập đến. Theo sứ giả phái đi, ngay cả Phùng Uyển cũng có thể cảm nhận được sự khẩn trương.

Trong tình huống này, Đại công chúa đến càng siêng năng hơn rồi. Chẳng qua hai ngày nay đều ở cùng với Triệu Tuấn, dường như nói chuyện với y thì có thể khiến cho ả từ khẩn trương bất an được giải tỏa ra rồi.

Lúc Đại công chúa đến, chúng tỳ thiếp tự động lần tránh, cứ cho là như vậy thì Nguyệt nương vẫn bị Đại công chúa cố ý gọi lên, tìm sai lầm phạt quỳ một lần. Về phần Phùng Uyển, vào ban ngày nàng luôn không ở trong phủ nên cũng chưa từng chạm mặt Đại công chúa.

Lúc này, Vệ Tử Dương cũng bận. Trên thực tế, sau khi chàng trở về từ chiến trường cũng chưa từng rảnh rỗi. Chàng đem tám mươi nghìn thân binh trú đóng ở ngoài thành, mỗi ngày đều đưa bọn họ đi huấn luyện. Phùng Uyển còn biết chuyện, lúc này bọn trộm cướp bốn phía Đô Thành bị một nhóm người quét sạch chính là Vệ Tử Dương làm.

Thực tế thì ngay cả Phùng Uyển đến phủ chàng tìm, phần lớn đều là không gặp được.

Hai mươi ngày trôi qua.

Có lẽ hẳn là sứ giả bên kia sắp có tin tức chăng?

Ban đêm một ngày nọ, xe ngựa Phùng Uyển tiếp tục vững vàng chạy vào Triệu phủ.

Xe ngựa vừa mới dừng lại, Phùng Uyển liền ngạc nhiên hỏi nhỏ, nói: “Hình như rất an tĩnh nhỉ?”

Giọng nói của Ngự phu cũng hạ tới rất nhỏ, “Phu nhân, có người đang chờ Người xuống xe đó.”

Có người chờ ta xuống xe?

Phùng Uyển thu hồi suy nghĩ, thông thả ung dung vén rèm xe lên rồi đi xuống.

Vừa đi xuống xe ngựa, Phùng Uyển liền đối diện chừng mười cặp ánh mắt nhìn chăm chú.

Phùng Uyển lẳng lặng đón nhìn. Trong lúc tầm mắt của nàng đón nhìn, chúng tỳ thiếp tránh né ra sau theo bản năng.

Phùng Uyển cất bước đến gần.

Mới vừa đi ra mấy bước, chỉ thấy hai người đi ra khỏi thư phòng Triệu Tuấn. Hai người này một người là thái giám, một người là cung tỳ. Nhìn bọn họ, Phùng Uyển kinh ngạc thầm nghĩ: Đại công chúa vẫn chưa đi sao?

Lúc này, cửa thư phòng nặng nề mở ra. Triệu Tuấn đi ra, đi theo sau lưng y là Đại công chúa mặc bộ quần áo người Hồ.

Thấy Phùng Uyển, sắc mặt Triệu Tuấn có chút quái lạ, y sai bước lao ra, trong nháy mắt đã đi tới trước người Phùng Uyển.

Đột nhiên dừng bước, Triệu Tuấn nhìn xoáy vào Phùng Uyển, ánh mắt có chút lạnh lùng, có chút buồn rầu, cũng có chút kỳ quái khó nói.

Đại công chúa cũng đi tới phía sau Triệu Tuấn.

Mỗi một thứ đều không giống với trước kia nữa, Đại công chúa lẳng lặng đứng ở một bên, cũng là ánh mắt quái dị nhìn nàng, gần như muốn nhìn nàng rõ

hơn bình thường.

Thấy Phùng Uyển im lặng nhìn mình, Triệu Tuấn cười khẩy mở miệng, “A Uyển thật bản lĩnh.”

Cũng không gọi nàng là Uyển nương nữa rồi hả? Phùng Uyển ngược mắt nhìn y, im lặng đứng trong gió, im lặng chờ y nói tiếp.

Lúc này, tiếng Đại công chúa chế giễu truyền đến, “Không trách được Triệu phu nhân ngày ngày chạy ra ngoài, hóa ra chí hướng không hề nhỏ.”

Phùng Uyển ngược mắt, không hiểu nhìn về phía Đại công chúa. Nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt của Đại công chúa, Phùng Uyển cũng không muốn gây chuyện liên khề nhún chào, đáng về rửa tai lắng nghe.

Làm như vậy, thái độ của nàng cũng trấn tĩnh chút ít.

Đại công chúa hừ mạnh, lời nói lạnh nhạt, nói: “Thật sự bản công chúa còn nhìn không ra, hóa ra một tiện phụ nho nhỏ trong nhà mà là một nhân vật lớn.” Lúc ấy đang nói đến “Tiện phụ nho nhỏ trong nhà”, Triệu Tuấn không nhịn được quay đầu lại nhìn xoáy ả một cái, trong vẻ mặt có bất mãn mờ mờ.

Bất kể nói thế nào, Phùng Uyển là thê thất của y, Đại công chúa kia nói bóng nói gió, không phải là nói y không có bản lĩnh, không có tiếng tăm sao?

Phùng Uyển vẫn không hiểu. Sau khi nàng làm bộ dáng khoanh tay nghe dạy bảo với Đại công chúa, hai mắt óng nước xinh đẹp không hiểu nhìn về phía Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn sa sầm mặt, kéo cánh tay Phùng Uyển rồi quát khê: “Đi theo ta.” Dứt lời, vội vàng kéo nàng đi tới thư phòng.

Phùng Uyển bị y kéo lao đảo một cái, vội vàng tăng nhanh bước chân.

Đại công chúa đứng ở phía sau, nhìn bóng dáng hai người vội vàng rời đi, khoe miệng vừa nhoẻn lên nụ cười khẩy. Nhưng tại sao khi đôi mắt nhìn chăm chăm hai người kia nắm tay nhau, thế nào cũng cười không nổi rồi.

Nguyệt nương vẫn ngoan ngoãn đứng ở trong góc nhỏ, nhìn thấy bộ dáng kia của Đại công chúa, ả nhanh chóng cúi đầu. Ở cách đó không xa, Phát nhi cũng đồng thời cúi đầu.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng bị đóng mạnh.

Triệu Tuấn đẩy Phùng Uyển vào trong phòng liền vọt tới ngồi xuống bàn trà, tự rót ỉnh một chén rượu và uống ực vài ngụm.

Trong tiếng ực ực nuốt xuống, y đem chén để mạnh xuống bàn trà. “Cộc”, một tiếng vang thật lớn truyền đến, nếu là người khác, không thể không bị làm cho giật mình một cái. Nhưng Phùng Uyển chỉ lặng lẽ nhìn y, trong vẻ mặt là sự bình thản như cũ.

Nhìn Phùng Uyển như vậy, Triệu Tuấn tức giận không thể đánh một cái, y sa sầm mặt quát lên: “Được, rất là được. Một vị phụ nhân bản lĩnh lớn như vậy, thật đúng là khiến trượng phu ta đây không thể xem thường.”

Y vụt đứng lên, tròn trĩnh nhìn thẳng Phùng Uyển, lạnh lùng nói: “Cô một phụ nhân làm ra bậc này danh tiếng, là muốn làm quan hầu, hay là một vương hầu giàu có?”

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn hướng y. Dưới ngọn đèn dầu, đôi tròng mắt đen nhánh của nàng lộ ra sự tĩnh lặng, “Phu chủ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Tuấn lui về phía sau một bước, ngã ngồi ở bàn trà. Giờ phút này gần như sự oán giận, bất mãn, bức tức nặng nề trên khuôn mặt y đều biến mất, còn sót lại chỉ có sự mất mát và phức tạp nói không lên lời.

Một lúc lâu sau, Triệu Tuấn mới trầm giọng nói: “Tiên Ti đồng ý sẽ lui về phía sau, Bệ hạ muốn quét sạch biên cảnh, giao trách nhiệm cho Vệ Tử Dương xuất binh.”

Y ngẩng đầu lên, lạnh lùng mang theo sự tức giận nhìn chăm chăm Phùng Uyển, nói: “Vệ Tử Dương tiến cử với Bệ hạ, muốn cô làm phụ tá của y, theo y cùng xuất chinh.” Da thịt trên mặt Triệu Tuấn giật mấy cái, y nghiêng răng nghiêng lợi tròn trĩnh Phùng Uyển, nói: “Y nói, y từng trò chuyện vài lần với cô, còn nói tuy cô là phụ nhân nhưng kiến thức khác người thường, lại hiểu sơ lược chuyện nhà binh, có thể trợ giúp.”

Giọng nói trầm lắng của Triệu Tuấn vang lên trong phòng, không đợi y nói xong, Phùng Uyển đã ngây dại, sợ hãi.

Vệ Tử Dương tiến cử mình với Bệ hạ? Mình là một phụ nhân, thế mà chàng lại tiến cử mình?

Thật ra thì Phùng Uyển cũng biết, lúc này trong người Hồ vốn có phụ nhân làm tướng. Nói khác đi, người Hồ nước nhỏ, ngay cả ở Trần quốc, địa vị phụ nhân cũng vẫn cao hơn ở đất Tần mà nàng biết.

Lời này của Vệ Tử Dương, chàng nói ra cũng không hoang đường, Bệ hạ nghe thấy cũng không hoang đường.

Thực sự cảm thấy khó thể tưởng tượng nổi chỉ có Phùng Uyển, còn có Triệu Tuấn đã quen tính cách Phùng Uyển im lặng an phận thủ thường.

Mặt Triệu Tuấn xanh lại, cắn hận trừng Phùng Uyển.

Tất nhiên Phùng Uyển biết sự căm hận của y từ đầu mà đến. Hai lần y ở trước mặt Thái tử và Bệ hạ chứng tỏ tài năng quân sự của y, nhưng lại mấy lần khiến cho người ta cảm thấy, Triệu Tuấn y tài cao thì cao vậy nhưng luôn luôn có điểm giả dối, luôn luôn có chỗ bất thường.

Hiện tại thì tốt rồi, Vệ Từ Dương để cho người trong thiên hạ đều biết, thế tử của Triệu Tuấn y là một người hiểu chiến sự. Đây không phải chính là công khai cho người trong thiên hạ, hai lần hiến kế khiến cho Triệu Tuấn nổi danh thực sự là công lao phụ nhân của y?

Triệu Tuấn còn đang lạnh lùng tròn trừng Phùng Uyển, chờ câu trả lời của nàng.

Tại Phùng Uyển cũng đang phát ra tiếng ù ù, lòng bàn tay vừa ẩm ướt vừa trơn, trong khoảng thời gian ngắn cũng gây người giật mình, không biết nói gì cho phải.

Sâu xa trong ý thức của nàng cũng không nghĩ tới, có một ngày mình có thể đứng trước người đời, có thể cùng phân cao thấp giống như trượng phu.

Ngày đó, lúc Vệ Từ Dương nói với nàng, chàng sẽ tìm cách; nàng thật sự không nghĩ tới, chàng sẽ nghĩ ra biện pháp này.

... Chỉ trong một nháy mắt, thế mà nàng được đưa lên trước mắt người đời.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm bộ dáng tinh thần hoảng hốt kia của Phùng Uyển, trong lòng tức giận, y nghiêng răng nghiêng lợi gào thét lên: “**,” “**!” Vừa quát, y vừa đập thật mạnh lên bàn trà.

Toàn bộ trong thư phòng chỉ có tiếng y thờ dốc truyền đến.

Nghe tiếng thờ dốc kia càng lúc càng gần, Phùng Uyển muốn lui ra theo bản năng, muốn tránh thoát.

Nhưng mà nàng không có khả năng làm được như vậy.

Phùng Uyển dứt khoát ngẩng đầu lên, lúc Triệu Tuấn đang giơ tay phải lên, cái bạt tai này sẽ và lên trên mặt nàng, giọng nói lạnh lùng của Phùng Uyển truyền đến, “Phu chủ, ngày mai Bệ hạ có thể sẽ cho gọi không?” Nàng nhìn xoáy vào Triệu Tuấn đang do dự, lời khê khàng nhỏ nhẹ nói: “Phu chủ, cần thận tay của chàng.”

Nghe giọng nói nàng nhỏ nhẹ, nhìn tư thái nàng ung dung, tay Triệu Tuấn giương ở giữa không trung liền vô lực khựng lại tại chỗ.

Bây giờ không thể đụng vào nàng, không thể đụng vào nàng... Đánh mặt của nàng sẽ lưu lại dấu vết khiến cho Bệ hạ thấy cực kỳ không ổn. Đánh chỗ khác, nếu nàng mượn cơ không vào trong cung, người gặp khó khăn cũng là y.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Chờ Chàng

Triệu Tuấn khựng lại ngay tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ với Phùng Uyển. Nhìn bộ dáng ung dung nhàn nhả của nàng, Triệu Tuấn thầm hận trong bụng: Phải chăng ta đang sợ hãi? Nghĩ tới đây, y nghiêng răng cười khẩy, “Ta sẽ không đồng ý.” Y trừng Phùng Uyển, lạnh lùng lặp lại: “Chủ ý của nàng tiến hành tốt nhất thì như thế nào? Nàng là phụ nhân của ta, chuyện kia, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Lườm Phùng Uyển cúi đầu không nói, y đặt mười ngón tay lên bàn trà, nắm chặt đến nỗi hết gân xanh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng Triệu Tuấn đè nén gào thét truyền đến, “Cút ngay đi!” Phùng Uyển khẽ nhún chào với y, từ từ lui ra ngoài. Nàng vừa ra cửa thư phòng, chỉ nghe thấy bên trong liên truyền đến tiếng đồ vật bị đập vỡ “Bụp choang bụp choang”. Thấy Phùng Uyển đi ra ngoài, Đại công chúa xông lên mấy bước, đứng ở dưới bậc thang gọi vọng lên: “Tiện nữ nhân!” Phùng Uyển không thèm nhìn ả. Thấy Phùng Uyển không để ý tới, Đại công chúa tức giận nói: “Tiện nữ nhân, gọi ngươi đây, tại ngươi điếc rồi hả?” Phùng Uyển vẫn không để ý tới như cũ. Nàng đi lại nhẹ nhàng khoan thai ung dung tới hướng phòng của mình, rõ ràng không hiển thị thân phận nhưng cao quý như hoàng hậu. Đại công chúa vốn bị làm mất đi khí thế, trong nháy mắt con giận tăng lên, ả sai một bước dài vọt tới phía sau Phùng Uyển, “Dừng tay.” Triệu Tuấn đứng ở ngoài cửa thư phòng, sa sầm mặt nhìn con giận nhìn Đại công chúa, còn kêu một tiếng “Dừng tay.” Đại công chúa quay đầu lại, tròn to mắt trắng dã muốn phản bác, đối diện sự lạnh lùng trong mắt Triệu Tuấn thì không khỏi giật mình. Lúc này, Triệu Tuấn tiến lên một bước, y nắm tay Đại công chúa, kéo tay ả vào thư phòng. Cửa thư phòng đóng phịch một tiếng. Lúc này Phùng Uyển đã đi tới trước gian phòng của mình. Nàng dừng bước lại, nhìn lên khoảng trời dưới trăng. Một tiếng người hạ thấp truyền đến, “Thấy không? Lang chủ đối với Đại công chúa cũng y hệt đối với phụ nhân.” “Dừng nói nữa, cứ coi như là không biết gì cả.” Phùng Uyển quay lưng về phía các nàng, nghe thấy một câu nhắc nhở như vậy không khỏi thầm nghĩ: Ở kiếp trước, y và Đại công chúa không thân mật như vậy, như thế nên không hề chú ý đến. Đứng rồi, đứng rồi, Phùng Uyển vừa nghĩ thoáng qua liền hiểu được. Ở kiếp này, Triệu Tuấn không còn mình giúp y một bước lên mây vô điều kiện, bám lấy Đại công chúa, hoặc là nói duy trì hào cảm của Đại công chúa đối với y là thủ đoạn chủ yếu nhất có thể được y hiểu rõ và sử dụng. Nghĩ tới đây, Phùng Uyển cười cười. Nàng cất bước đi vào. Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ dần dần tối đi, Phùng Uyển ra lệnh: “Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.” “Vâng.” Sau khi tắm rửa thoải mái xong, Phùng Uyển quay đầu lại, khẽ nói với Phát nhi: “Phát nhi, ngươi đi ra ngoài xem xem phu chủ, còn cả Đại công chúa bọn họ nói chuyện gì.” “Vâng.” “Nghe lâu một lát, đừng chạy tới chạy lui về, tránh cho lọt vào trong mắt người khác.” “Dạ.” Phát nhi đi ra ngoài. Phùng Uyển bước đi thong thả một lát, suy nghĩ một hồi rồi tiện tay đóng cửa phòng lại. Nàng đi tới bên sập ngồi xuống lần nữa, rót ỉnh một chén rượu và chờ người kia. Nàng nghĩ, khuya hôm nay, hẳn là chàng sẽ đến nói với mình nhiều chuyện. Đồng hồ cát chảy trong im hơi lặng tiếng. Trong khoảng không an tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói của người ở phía ngoài. Loáng

thoảng còn nghe được rõ ràng và có phần nghe không rõ. Chỉ là Phùng Uyển cũng không cố ý lắng nghe, nàng chỉ làm cho lòng mình tĩnh lặng, chỉ làm cho tất cả cảm giác xung quanh mình lắng đọng. Dường như là vậy mới có thể khiến cho lòng nàng thật sự bình tĩnh trở lại. Từ từ, tiếng xe ngựa chuyển động truyền đến, đó là Triệu Tuấn đang đưa Đại công chúa trở về. Dần dà, tiếng đám tỳ thiếp càng vang dội hơn. Không biết bao lâu sau, Phát nhi gõ cửa. À đi tới phía sau Phùng Uyển, khẽ nói: “Phu nhân, không nghe được Đại công chúa và lang chủ nói gì.” Dừng một chút, ả nói: “Chỉ là lang chủ rất không vui vẻ, cũng đập phá chén rượu mấy lần rồi. Còn suýt nữa cãi nhau với Đại công chúa.” Á cẩn thận quan sát biểu cảm của Phùng Uyển, thầm nói: “Lang chủ cũng thật là, đưa Đại công chúa vào trong phủ làm gì? Làm hại cả mọi người trong phủ phải xem sắc mặt của nàng ta, ngay cả chính lang chủ thỉnh thoảng cũng phải chấp tay chịu tội.” Lúc này Phùng Uyển quay đầu lại, hỏi: “Còn cái gì nữa.” Phát nhi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không còn gì nữa.” “Giờ không còn sớm, người nghỉ ngơi đi.” “Vâng.” Sau khi Phát nhi đi, trong phòng lại trở lại an tĩnh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, nàng nghe được tiếng một người nói nhỏ, “Không biết phu nhân phạm phải chuyện gì, lang chủ lại giận.” Người tỳ nữ khẽ giọng nói: “Đúng vậy, hai ngày trước lang chủ còn thế với phu nhân chứ.” Dừng một chút, tỳ nữ này lại nói: “Phu nhân như vậy, sao Nguyệt nương cũng không vui nhỉ?” Một tiếng người cười khẩy nói: “Sao nàng ta có thể vui vẻ? Người không nhìn thấy cái kiểu kia của Đại công chúa sao? Chỉ cần Đại công chúa chưa gả một ngày thì một ngày nàng ta cũng không vui vẻ được.” Giọng nói kia giảm thấp xuống thờ dài nói: “Mấy buổi tối nay, nửa đêm lúc nào ta cũng nghe được tiếng nàng ta đang khóc. Aizz, nàng ta vốn là định phải hạ phu nhân xuống thì mới hài lòng. Không nghĩ tới, phu nhân còn là một người chưa phải sợ, đáng sợ chính là Đại công chúa có ý tứ với lang chủ nhà ta.” Tỳ nữ khẽ nói: “Không phải nghe nói Đại công chúa phải hòa thân sao? Còn nữa, nếu mà Đại công chúa không hòa thân, lang chủ nhà ta cũng là người đã có thể thất. Theo nô tỳ thấy, đây cũng chỉ là chuyện nhất thời, chờ Hoàng thất biết được, đương nhiên sẽ không để bọn họ qua lại nữa.” Giọng nói kể tiếp cũng nhỏ nhẹ không lớn lắm, Phùng Uyển cũng không cố ý nghe. Trong nháy mắt, giờ Tý đã qua. Phùng Uyển đợi lâu như vậy đã không chờ nổi nữa rồi, nàng dứt khoát cầm đắp chần lên khoác ở trên người. Sau đó nghiêng một cái trên giường, ngủ mê man. Nàng tỉnh lại trong một cơn nặng nề. Còn chưa mở mắt ra, nàng nhú mày lại, bàn tay nhỏ bé vô thức vươn ra, muốn đẩy thứ đè trên ngực. Nhưng cái đây này lại đụng phải một thứ ấm áp. Vụt một cái, Phùng Uyển sợ tới mức mở hai mắt ra. Sau đó, đối diện nàng trong bóng tối là đôi mắt đen nhánh. Đôi mắt này còn mang theo nét cười, đang áp vào nơi cách nàng không quá ba tấc, tí mị nhìn nàng. Trong vô thức, Phùng Uyển hé miệng muốn thét lên chói tai, nhưng miệng của nàng vừa mới mở rộng ra thì tự mình đã kịp phản ứng lại. Vội vàng im lặng, Phùng Uyển trợn to hai mắt. Ánh trăng phía ngoài mờ nhạt, nhìn thứ áp ở trên người mình và khuôn mặt nam nhân cách mình không quá một nắm tay xa. Trợn mắt nhìn rồi lại trợn mắt nhìn, Phùng Uyển hạ giọng thăm dò gọi: “Vệ Tử Dương?” Sau khi gọi lên cái tên này, trong lòng nàng rất bình tĩnh. Hồ hấp này, nhiệt độ này, hơi thở này có thể không phải là Vệ Tử Dương ư? Nam nhân cường tráng đề nên trên người nàng không nhúc nhích. Một cái tay của chàng chống tại mép thấp, từ từ duỗi thẳng nửa người trên. Theo động tác của chàng, tóc đen như mực xõa mở trên mặt, trên mắt Phùng Uyển. Giữa lúc Phùng Uyển vươn tay phất tóc của chàng ra, tiếng Vệ Tử Dương thật nhỏ truyền đến, “A Uyển thật là mềm mại.” Chàng thấy trong đôi mắt to của Phùng Uyển hiện lên vẻ giận dữ trong bóng tối, chàng lại nói: “Hôm đó ta bị hạ độc, cũng không biết đây là cảm giác gì. Mới vừa rồi nhìn thấy A Uyển ngủ thiếp đi nên muốn thử một lần nữa.” Chàng nói, là chuyện hôm đó chàng với nàng ở ngoài đồng, chàng ngủ trên người Phùng Uyển một canh giờ. Giọng nói thiếu niên trong veo mà nhỏ nhẹ, bởi vì cố ý hạ thấp lại có vẻ khàn khàn, giống như là gió đêm thổi qua chuông chùa, thật sự êm tai khó diễn tả. Dĩ nhiên, lại càng đúng lý hợp tình không nói ra lời. Đối diện chàng, Phùng Uyển vẫn có cảm giác vô lực, lúc này cũng giống vậy. Nàng hít một hơi, nương theo bóng đêm khiến cho trái tim mình thỉnh thoảng đập loạn bình tĩnh trở lại, nói thật nhỏ: “Ta đang đợi chàng, chàng đứng lên mà nói có phải tốt hơn không?” “Không tốt.” Câu trả lời của thiếu niên luôn luôn dứt khoát. Chàng buông một bên tay chống sập ra, một lần nữa đề mình đề lên người Phùng Uyển. Vừa mới đề lên, chàng liền bắt đầu chuyển lác lác trên người Phùng Uyển, động tác của chàng rất hướng thụ, trên người càng ngày càng mềm mại thơm ngát. Không chờ Phùng Uyển tức giận, chàng dùng một kiểu giọng nói cực kì nghiêm túc cất lời, “A Uyển, ta tiến cử nàng với Bệ hạ. Ta xem phu nhân nàng đây, nhìn thấy Phùng Văn cũng phải cúi đầu trước nàng ta lấy lòng. Đại công chúa lại càng muốn đánh nàng. A Uyển của ta, sao chỉ có thể cúi đầu khắp nơi như vậy, lúc nào cũng phải cần thận?” Nhìn thiếu niên cuối cùng ngừng lác lác, nhìn vào mắt phượng sáng long lanh của chàng, Phùng Uyển khẽ nói: “Chàng tiến cử ta với Bệ hạ, là muốn ta đây nổi bật?” “Đúng.” Trong bóng tối, chàng toét miệng nhẹ hăm răng trắng như tuyết cười một tiếng, “Ta muốn cho nàng nổi bật. Cả ngày run rẩy co rúm như vậy, rõ ràng có tài nhưng lại luôn luôn che giấu, cho dù sống thì có nghĩa gì?” Trong bóng tối, nhìn thấy đôi mắt Phùng Uyển sáng ngời như sao, ngửi mùi thơm cơ thể ấm áp thơm ngát của nàng, chàng không nhịn được cúi đầu xuống, chụt một tiếng, hôn mạnh một cái ở trên mí mắt nàng. Thời điểm an tĩnh như thế, tiếng động một cái hôn này của chàng đặc biệt khiến người khác giật mình. Phùng Uyển sợ hết hồn, nàng vội vã vươn tay che miệng chàng. Đôi môi của thiếu niên đều bị che đi, ngực lại cũng không buồn mà chỉ cong mắt mỉm cười, vẻ mặt hướng thụ. Phùng Uyển che môi của chàng, trong phút chốc, tâm trạng rối bời. Chuyện hôm nay vượt ngoài dự liệu của nàng rồi. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, thật sự nàng cũng chưa từng nghĩ tới, muốn giống như đáng trọng phu đứng ở trước mắt người đời, thật sự chưa từng nghĩ tới. . . Mới vừa rồi suy nghĩ mấy canh giờ, nàng cũng không tìm được phương pháp giải quyết. Giờ này khắc này, nàng vẫn không tìm được phương pháp giải quyết. Thậm chí, nàng cũng không biết Vệ Tử Dương làm vậy, đối với nàng là họa hay là phúc. Đương lúc này, nàng cảm giác được cổ ấm áp, đều là Vệ Tử Dương chôn mặt cọ xát ở giữa cổ nàng. Dáng vẻ chàng cọ xát vô cùng ngây thơ, giống như một chú chó nhỏ. Nhưng Phùng Uyển biết chàng không phải là chó nhỏ, phía dưới của chàng, dù là cách chân nàng cũng cảm nhận được rõ rệt mạnh mẽ. Hơn nữa, động tác của chàng càng ngày càng gấp gáp, hồ hấp đang hồng hộc rõ ràng. Môi của chàng đã chậm chậm di chuyển, chậm chậm di chuyển. Trong nháy mắt Phùng Uyển rên hừ một tiếng, chính là chàng đang cắn một cái lên xương quai xanh của nàng! Chàng đang cắn một cái lên xương quai xanh của nàng? Phùng Uyển giật mình, nàng hoàn toàn giật mình tỉnh lại. Cảm giác được thiếu niên đề trên người càng ngày càng nóng, đầu tiên Phùng Uyển trợn to mắt. Nàng hằng giọng, đột nhiên trong trẻo dứt khoát kêu lên: “Phát nhi!” Ở lúc an tĩnh ban đêm, tiếng kêu này đột nhiên xuất hiện, lúc Vệ Tử Dương vụt ngẩng đầu lên mắt to trừng mắt nhỏ với Phùng Uyển, tiếng Phát nhi lập tức truyền đến. “Phu nhân, Người gọi nô tỳ?” Thế mà rõ ràng hẳn là Phát nhi đã đi ngủ từ lâu, câu trả lời của ả cũng là theo bản năng, chẳng những nhanh chóng, hơn nữa âm thanh còn trong trẻo, dường như ả vẫn chưa ngủ, ả vẫn một mình chờ ở bên ngoài. . . Triệu Tuấn khựng lại ngay tại chỗ, mắt to trừng mắt nhỏ với Phùng Uyển. Nhìn bộ dáng ung dung nhàn nhả của nàng, Triệu Tuấn thầm hận trong bụng: Phải chăng ta đang sợ hãi? Nghĩ tới đây, y nghiêng răng cười khẩy, “Ta sẽ không đồng ý.” Y trừng Phùng Uyển, lạnh lùng lặp lại: “Chủ ý của nàng tiến hành tốt nhất thì như thế nào? Nàng là phụ nhân của ta, chuyện kia, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Lườm Phùng Uyển cúi đầu không nói, y đặt mười ngón tay lên bàn trà, nắm chặt đến nỗi hết gân xanh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, tiếng Triệu Tuấn đề nén gào thét truyền đến, “Cút ngay đi!” Phùng Uyển khẽ nhún chào với y, từ từ lui ra ngoài. Nàng vừa ra cửa thư phòng, chỉ nghe thấy bên trong liên truyền đến tiếng đồ vật bị đập vỡ “Bụp choang bụp choang”. Thấy Phùng Uyển đi ra ngoài, Đại công chúa xông lên mấy bước, đứng ở dưới bậc thang gọi vọng lên: “Tiện nữ nhân!” Phùng Uyển không thèm nhìn ả. Thấy Phùng Uyển không để ý tới, Đại công chúa tức giận nói: “Tiện nữ nhân, gọi người đây, tai người điếc rồi hả?” Phùng Uyển vẫn không để ý tới như cũ. Nàng đi lại nhẹ nhàng khoan thai ung dung tới hướng phòng của mình, rõ ràng không hiển thị thân phận nhưng cao quý như hoàng hậu. Đại công chúa vốn bị làm mất đi khí thế, trong nháy mắt cơn giận tăng lên, ả sai một bước dài vọt tới phía sau Phùng Uyển, “Dừng tay.” Triệu Tuấn đứng ở ngoài cửa thư phòng, sa sầm mặt nhìn con giận nhìn Đại công chúa, còn kêu một tiếng “Dừng tay.” Đại công chúa quay đầu lại, trợn to mắt trắng dã muốn phân bác, đối diện sự lạnh lùng trong mắt Triệu Tuấn thì không khỏi giật mình. Lúc này, Triệu Tuấn tiến lên một bước, y nắm tay Đại công chúa, kéo tay ả vào thư phòng. Cửa thư phòng đóng phịch một tiếng. Lúc này Phùng Uyển đã đi tới trước gian phòng của mình. Nàng dừng bước lại, nhìn lên khoảng trời dưới trăng. Một tiếng người hạ thấp truyền đến, “Thấy không? Lang chủ đối với Đại công chúa cũng y hệt đối với phu nhân.” “Đừng nói nữa, cứ coi như là không biết gì cả.” Phùng Uyển quay lưng về phía các nàng, nghe thấy một câu nhắc nhở như vậy không khỏi thầm nghĩ: Ở kiếp trước, y và Đại công chúa không thân mật như vậy, như thế nên không hề chú ý đến. Đúng rồi, đúng rồi, Phùng Uyển vừa nghĩ thoáng qua liền hiểu được. Ở kiếp này, Triệu Tuấn không còn mình giúp y một bước lên

mây vô điều kiện, bám lấy Đại công chúa, hoặc là nỗi duy trì hão cảm của Đại công chúa đối với y là thủ đoạn chủ yếu nhất có thể được y hiểu rõ và sử dụng. Nghĩ tới đây, Phùng Uyển cười cười. Nàng cất bước đi vào. Nhìn bầu trời ngoài cửa sổ dần dần tối đi, Phùng Uyển ra lệnh: “Chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.” “Vâng.” Sau khi tắm rửa thoải mái xong, Phùng Uyển quay đầu lại, khẽ nói với Phát nhi: “Phát nhi, người đi ra ngoài xem xem phu chủ, còn cả Đại công chúa bọn họ nói chuyện gì.” “Vâng.” “Nghe lâu một lát, đừng chạy tới chạy lui về, tránh cho lọt vào trong mắt người khác.” “Dạ.” Phát nhi đi ra ngoài. Phùng Uyển bước đi thong thả một lát, suy nghĩ một hồi rồi tiện tay đóng cửa phòng lại. Nàng đi tới bên sập ngồi xuống lần nữa, rót ừng một chén rượu và chờ người kia. Nàng nghĩ, khuya hôm nay, hẳn là chàng sẽ đến nói với mình nhiều chuyện. Đồng hồ cát chảy trong im hơi lặng tiếng. Trong khoảng không an tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói của người ở phía ngoài. Loáng thoáng còn nghe được rõ ràng và có phần nghe không rõ. Chỉ là Phùng Uyển cũng không có ý lắng nghe, nàng chỉ làm cho lòng mình tĩnh lặng, chỉ làm cho tất cả cảm giác xung quanh mình lắng đọng. Đường như là vậy mới có thể khiến cho lòng nàng thật sự bình tĩnh trở lại. Từ từ, tiếng xe ngựa chuyển động truyền đến, đó là Triệu Tuấn đang đưa Đại công chúa trở về. Dần dà, tiếng đám tỳ thiếp càng vang dội hơn. Không biết bao lâu sau, Phát nhi gõ cửa. Á đi tới phía sau Phùng Uyển, khẽ nói: “Phu nhân, không nghe được Đại công chúa và lang chủ nói gì.” Dừng một chút, ả nói: “Chỉ là lang chủ rất không vui vẻ, cũng đập phá chén rượu mấy lần rồi. Còn suýt nữa cãi nhau với Đại công chúa.” Á cẩn thận quan sát biểu cảm của Phùng Uyển, thăm nói: “Lang chủ cũng thật là, đưa Đại công chúa vào trong phủ làm gì? Làm lại cả mọi người trong phủ phải xem sắc mặt của nàng ta, ngay cả chính lang chủ thỉnh thoảng cũng phải chấp tay chịu thiệt.” Lúc này Phùng Uyển quay đầu lại, hỏi: “Còn cái gì nữa.” Phát nhi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không còn gì nữa.” “Giờ không còn sớm, người nghỉ ngơi đi.” “Vâng.” Sau khi Phát nhi đi, trong phòng lại trở lại an tĩnh. Cũng không biết trôi qua bao lâu, nàng nghe được tiếng một người nói nhỏ, “Không biết phu nhân phạm phải chuyện gì, lang chủ lại giận.” Người tỳ nữ khẽ giọng nói: “Đúng vậy, hai ngày trước lang chủ còn thế với phu nhân chứ.” Dừng một chút, tỳ nữ này lại nói: “Phu nhân như vậy, sao Nguyệt nương cũng không vui nhỉ?” Một tiếng người cười khẩy nói: “Sao nàng ta có thể vui vẻ? Người không nhìn thấy cái kiêu kia của Đại công chúa sao? Chỉ cần Đại công chúa chưa gả một ngày thì một ngày nàng ta cũng không vui vẻ được.” Giọng nói kia giảm thấp xuống thờ dãi nói: “Mấy buổi tối nay, nửa đêm lúc nào ta cũng nghe được tiếng nàng ta đang khóc. Aizzz, nàng ta vốn là định phải hạ phu nhân xuống thì mới hài lòng. Không nghĩ tới, phu nhân còn là một người chưa phải sợ, đáng sợ chính là Đại công chúa có ý tứ với lang chủ nhà ta.” Tỳ nữ khẽ nói: “Không phải nghe nói Đại công chúa phải hòa thân sao? Còn nữa, nếu mà Đại công chúa không hòa thân, lang chủ nhà ta cũng là người đã có thể thất. Theo nô tỳ thấy, đây cũng chỉ là chuyện nhất thời, chờ Hoàng thất biết được, đương nhiên sẽ không để bọn họ qua lại nữa.” Giọng nói kế tiếp cũng nhỏ nhẹ không lớn lắm, Phùng Uyển cũng không có ý nghe. Trong nháy mắt, giờ Tý đã qua. Phùng Uyển đợi lâu như vậy đã không chờ nổi nữa rồi, nàng dứt khoát cầm đũa chặn lên khoác ở trên người. Sau đó nghiêng một cái trên giường, ngủ mê man. Nàng tỉnh lại trong một cơn nặng nề. Còn chưa mở mắt ra, nàng nhũm mày lại, bàn tay nhỏ bé vô thức vươn ra, muốn đẩy thứ đè trên ngực. Nhưng cái đấy này lại đụng phải một thứ ấm áp. Vụt một cái, Phùng Uyển sợ tới mức mở hai mắt ra. Sau đó, đối diện nàng trong bóng tối là đôi mắt đen nhánh. Đôi mắt này còn mang theo nét cười, đang áp vào nơi cách nàng không quá ba tấc, tỉ mỉ nhìn nàng. Trong vô thức, Phùng Uyển hé miệng muốn thét lên chói tai, nhưng miệng của nàng vừa mới mở rộng ra thì tự mình đã kịp phản ứng lại. Vội vàng im lặng, Phùng Uyển trợn to hai mắt. Ánh trăng phía ngoài mờ nhạt, nhìn thứ áp ở trên người mình và khuôn mặt nam nhân cách mình không quá một nắm tay xa. Trợn mắt nhìn rồi lại trợn mắt nhìn, Phùng Uyển hạ giọng thăm dò gọi: “Vệ Từ Dương?” Sau khi gọi lên cái tên này, trong lòng nàng rất bình tĩnh. Hô hấp này, nhiệt độ này, hơi thở này có thể không phải là Vệ Từ Dương ư? Nam nhân cường tráng đề nên trên người nàng không nhúc nhích. Một cái tay của chàng chống tại mép thấp, từ từ duỗi thẳng nửa người trên. Theo động tác của chàng, tóc đen như mực xõa mở trên mặt, trên mắt Phùng Uyển. Giữa lúc Phùng Uyển vươn tay phát tóc của chàng ra, tiếng Vệ Từ Dương thật nhỏ truyền đến, “A Uyển thật là mềm mịn.” Chàng thấy trong đôi mắt to của Phùng Uyển hiện lên vẻ giận dữ trong bóng tối, chàng lại nói: “Hôm đó ta bị hạ độc, cũng không biết đây là cảm giác gì. Mới vừa rồi nhìn thấy A Uyển ngủ thiếp đi nên muốn thử một lần nữa.” Chàng nói, là chuyện hôm đó chàng với nàng ở ngoài đồng, chàng ngủ trên người Phùng Uyển một canh giờ. Giọng nói thiếu niên trong veo mà nhỏ nhẹ, bởi vì cổ y hạ thấp lại có vẻ khàn khàn, giống như là gió đêm thổi qua chuông chùa, thật sự êm tai khó diễn tả. Dĩ nhiên, lại càng đúng lý hợp tình không nói ra lời. Đối diện chàng, Phùng Uyển vẫn có cảm giác vô lực, lúc này cũng giống vậy. Nàng hít một hơi, nương theo bóng đêm khiến cho trái tim mình thỉnh thoảng đập loạn bình tĩnh trở lại, nói thật nhỏ: “Ta đang đợi chàng, chàng đứng lên mà nói có phải tốt hơn không?” “Không tốt.” Câu trả lời của thiếu niên luôn luôn dứt khoát. Chàng buông một bên tay chống sập ra, một lần nữa để mình đè lên người Phùng Uyển. Vừa mới đè lên, chàng liền bắt đầu chuyển lác lư trên người Phùng Uyển, động tác của chàng rất hờn thụ, trên người càng ngày càng mềm mịn thơm ngát. Không chờ Phùng Uyển tức giận, chàng dùng một kiểu giọng nói cực kì nghiêm túc cất lời, “A Uyển, ta tiến cử nàng với Bệ hạ. Ta xem phụ nhân nàng đây, nhìn thấy Phùng Vân cũng phải cúi đầu trước nàng ta lấy lòng, Đại công chúa lại càng muốn đánh nàng. A Uyển của ta, sao chỉ có thể cúi đầu khắp nơi như vậy, lúc nào cũng phải cẩn thận?” Nhìn thiếu niên cuối cùng ngừng lác lư, nhìn vào mắt phượng sáng long lanh của chàng, Phùng Uyển khẽ nói: “Chàng tiến cử ta với Bệ hạ, là muốn ta đây nổi bật?” “Đúng.” Trong bóng tối, chàng toét miệng nhe hàm răng trắng như tuyết cười một tiếng, “Ta muốn cho nàng nổi bật. Cả ngày run rẩy co rúm như vậy, rõ ràng có tài nhưng lại luôn luôn che dấu, cho dù sống thì có nghĩa gì?” Trong bóng tối, nhìn thấy đôi mắt Phùng Uyển sáng ngời như sao, ngửi mùi thơm cơ thể ấm áp thơm ngát của nàng, chàng không nhịn được cúi đầu xuống, chụt một tiếng, hôn mạnh một cái ở trên mí mắt nàng. Thời điểm an tĩnh như thế, tiếng động một cái hôn này của chàng đặc biệt khiến người khác giật mình. Phùng Uyển sợ hết hồn, nàng vội vã vươn tay che miệng chàng. Đôi môi của thiếu niên đều bị che đi, ngược lại cũng không buồn mà chỉ cong mắt mỉm cười, vẻ mặt hưởng thụ. Phùng Uyển che môi của chàng, trong phút chốc, tâm trạng rối bời. Chuyện hôm nay vượt ngoài dự liệu của nàng rồi. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, thật sự nàng cũng chưa từng nghĩ tới, muốn giống như đang trưng phu đứng ở trước mắt người đời, thật sự chưa từng nghĩ tới... Mới vừa rồi suy nghĩ mấy canh giờ, nàng cũng không tìm được phương pháp giải quyết. Giờ này khắc này, nàng vẫn không tìm được phương pháp giải quyết. Thậm chí, nàng cũng không biết Vệ Từ Dương làm vậy, đối với nàng là họa hay là phúc. Đương lúc này, nàng cảm giác được cổ ấm áp, đều là Vệ Từ Dương chôn mặt cọ sát ở giữa cổ nàng. Dáng vẻ chàng cọ sát vô cùng ngây thơ, giống như một chú chó nhỏ. Nhưng Phùng Uyển biết chàng không phải là chó nhỏ, phía dưới của chàng, dù là cách chặn nàng cũng cảm nhận được rõ rệt mạnh mẽ. Hơn nữa, động tác của chàng càng ngày càng gấp gáp, hô hấp đang hồng hộc rõ ràng. Môi của chàng đã chậm chậm di chuyển, chậm chậm di chuyển. Trong nháy mắt Phùng Uyển rên hừ một tiếng, chính là chàng đang cắn một cái lên xương quai xanh của nàng! Chàng đang cắn một cái lên xương quai xanh của nàng? Phùng Uyển giật mình, nàng hoàn toàn giật mình tỉnh lại. Cảm giác được thiếu niên đè trên người càng ngày càng nóng, đầu tiên Phùng Uyển trợn to mắt. Nàng háng giọng, đột nhiên trong trẻo dứt khoát kêu lên: “Phát nhi!” Ở lúc an tĩnh ban đêm, tiếng kêu này đột nhiên xuất hiện, lúc Vệ Từ Dương vụt ngừng đầu lên mắt to trừng mắt nhỏ với Phùng Uyển, tiếng Phát nhi lập tức truyền đến. “Phu nhân, Người gọi nô tỳ?” Thế mà rõ ràng hẳn là Phát nhi đã đi ngủ từ lâu, câu trả lời của ả cũng là theo bản năng, chẳng những nhanh chóng, hơn nữa âm thanh còn trong trẻo, dường như ả vẫn chưa ngủ, ả vẫn một mình chờ ở bên ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Bất An.

Chàng đứng ở bên cạnh sập, cúi đầu nhìn Phùng Uyển ngửa mặt nhìn mình, mái tóc buông thõng qua vai, đôi mắt như sao trời. Nhìn hồi lâu, chàng đột ngột cúi đầu, khẽ cắn ở trên cổ nàng. Lúc Phùng Uyển bị đau không dám kêu ra tiếng, chàng lăm bằm thật nhỏ: “Nữ nhân giáo hoạt xấu xí!” Có cái gì mà chàng không biết, Phùng Uyển cố ý gọi Phát nhi phá hỏng! Nàng vốn là như vậy, thời điểm quan trọng cuối cùng đẩy chàng ra!

Nghĩ tới đây, miệng chàng hơi hé, lại cắn một cái, lần cắn này hơi mạnh, ngay cả chàng cũng cảm nhận được vị máu nhàn nhạt. Đương lúc Vệ Tử Dương vội vàng ngậm miệng, đôi cánh tay giống như rắn choàng chặt cổ của chàng, sau đó tai trái chàng được một thứ ấm áp ngậm vào, hơi thở ấm áp, ướt át như vậy phả thẳng vào tai khiến cho Vệ Tử Dương vui mừng một trận. Đột nhiên, một cơn đau nhức ập tới!

Miệng Phùng Uyển hơi mở, cắn thật mạnh vào vành tai chàng.

Vành tai đau nhức, nhưng hơi thở thổi vào trong tai lại ấm áp. Ngay cả cánh tay kia choàng lấy chàng cũng ấm áp. Vệ Tử Dương chỉ cảm giác trái tim mình cũng nóng lên. Lập tức, chàng đưa lỗ tai lại gần môi nàng, vui mừng nói: “Cắn một lát nữa đi!”

Năm chữ vừa thoát ra, cảm giác vô lực lại ủa đến với Phùng Uyển. Nàng vốn không phải người tùy hứng, thật sự quá tức chàng nên lúc này mới hạ quyết tâm cắn một cái; vốn là mượn dịp này cảnh cáo một câu, để lần sau chàng chú ý chút ít. Nào biết đầu rằng, nàng còn chưa kịp nói gì nữa đã nghe được những lời vui mừng này của chàng?

Cảm giác được cái miệng nhỏ nhắn ngậm vành tai đang buông ra, Vệ Tử Dương quay đầu lại, chàng đối diện Phùng Uyển hai gò má đỏ bừng, bởi vì tức giận, bởi vì hết cách, cũng bởi vì ngượng mà hai mắt sáng long lanh.

Ngay lập tức, mắt phượng của chàng híp lại, hơi nheo miệng nở nụ cười, “A Uyển, cảm giác rất tuyệt!”

Vụt một cái, mặt Phùng Uyển lại càng đỏ đến sắp nhỏ ra máu rồi.

Vệ Tử Dương thấy thế, nén lại câu nói cười khẽ một tiếng. Chàng im lặng nhìn nàng, cơ thể ổn định lướt qua. Trong nháy mắt, chàng đã nhảy ra khỏi cửa sổ. Phùng Uyển vội vã nhào người tới trước, lúc chuẩn bị đóng cửa sổ lại nhìn thấy khoảng năm bước về phía trước nơi trên ngọn cỏ thụ, bóng dáng Vệ Tử Dương đứng đưa theo gió. Dưới ánh trăng, bóng dáng chàng thon cao bay bay như gió, nhìn không rõ ngũ quan trên khuôn mặt nhưng đôi mắt như sao trời và đang cười đến là rục rờ. Thấy Phùng Uyển nhìn về phía mình, chàng lộ ra hàm răng trắng như tuyết với nàng, chỉ chỉ vành tai của mình và nói khàn khàn: “A Uyển, nàng phải nhớ rõ, hôm nay nàng cắn ta, khinh bạc ta, sau này đừng có mà chửi cãi!”

Chứng kiến Phùng Uyển ngây người như phỗng, mắt phượng của chàng híp chặt lại, thân thể tuyệt đẹp lộn nhào trong không trung về phía sau một cái. Trong nháy mắt liền biến mất ở ngoài tường rào.

Phùng Uyển đóng cửa sổ lại.

Nàng ngồi ở đầu sập, cho đến khi gương mặt không còn nóng nữa, cho đến khi cả người đều bình tĩnh lại rồi mới từ từ gọi: “Phát nhi, vào đây một lát.”

Giọng điệu của nàng bình tĩnh mà lạnh nhạt, dường như hoàn toàn xác định rồi, khẳng định lúc này Phát nhi không dám ngủ, chắc chắn đang chờ nàng gọi đến.

Ngoài cửa, Phát nhi cắn môi, thả ống tay áo xuống, hai tay của ả xoắn lại rồi nói lòng, nói lòng rồi xoắn lại. Cuối cùng trên mặt ả lộ vẻ dứt khoát, đi vào cửa phòng đã được Phùng Uyển mở ra.

Dưới ánh trăng, phu nhân của ả đang lẳng lặng đứng ở bên cạnh màn cửa sổ bằng lụa mỏng, khuôn mặt quay ngược lại với ánh trăng, một đôi mắt u tình sâu xa đang nhìn chằm chằm ả.

Mỗi lần đối mặt với phu nhân như hiểu rõ hết thấy thế sự, trong lòng Phát nhi như treo lơ lửng tức khắc. Bất tri bất giác, ả cúi đầu, hai gấu tay áo lại càng xoắn chặt hơn.

Phát nhi đi tới trước mặt Phùng Uyển.

Không đợi ả mở miệng, tiếng Phùng Uyển dịu dàng truyền đến: “Ngồi đi.”

Phát nhi khẽ nói: “Phu nhân, Phát nhi không dám.”

“Không sao cả, ngồi xuống đi.” Giọng nói của nàng vẫn dịu dàng hòa nhã như vậy, khiến người nghe bất giác cảm thấy sự yên ả.

Lui về sau một bước, Phát nhi đặt mông ngồi xuống sập.

Phùng Uyển nhìn ả một cái, quay đầu nhìn ánh trăng phía ngoài, hạ giọng mở miệng: “Phát nhi?” Mới gọi một câu như vậy, Phát nhi không thể nào tự kiềm chế nỗi sợ hãi, ả vội vã đáp: “Dạ.”

Phùng Uyển không nhìn về phía ả, nàng lẳng lặng nói: “Người nghĩ muốn cái gì?”

Phát nhi vụt ngẩng đầu.

Phùng Uyển chậm rãi nói: “Nguyệt nương giúp ngươi.” Mới nói tới đây, mặt Phát nhi liền trắng bệch, ả vừa mới há mồm lại nghe Phùng Uyển tiếp tục nói: “Là nàng ta muốn ngươi theo dõi ta à? Ngươi nhận lợi ích của nàng ta thì cũng đáp ứng yêu cầu của nàng ta, nhưng vẫn chưa từng nói chuyện gì xảy ra....”

Phùng Uyển quay đầu lại, nàng nhìn thẳng vào Phát nhi sắc mặt tái nhợt đang xen lẫn hoảng sợ như nhìn thấy quỷ, hờ hững nói: “Chuyện ban đêm Vệ tướng quân, ngươi chưa từng bẩm báo với bất kì người nào, mà lại chú ý mọi lúc. Đêm đã khuya như vậy còn ở bên ngoài nghe.”

Giọng nói Phùng Uyển có phần lạnh lùng, “Phát nhi, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

Phịch một tiếng, Phát nhi cũng không gắng sức nổi nữa, ả lao đảo đứng lên khỏi sập, quỳ rạp xuống trước mặt Phùng Uyển.

Ả run rẩy cúi đầu, hai tay dưới ống tay áo kia còn không ngừng xoắn xít: Sao phu nhân nàng biết hết mọi thứ? Sao nàng lại đáng sợ như vậy? Không được, hiện tại không được, với thân phận của phu nhân, nhất định phải bắt gian tại trận mới làm cho người ta tin tưởng và nghe theo, hiện tại người nơi này đã rời đi, ta làm cái gì cũng không được!

Lại nói tiếp, dù cho bắt gian thì có ích lợi gì?

Ý nghĩ này chỉ là một cái thoáng qua, đảo mắt, ả phủ phục trên mặt đất, run giọng nói: “Phu nhân, phu nhân, nô tỳ chưa từng....”

Không đợi ả nói xong, Phùng Uyển liền cắt ngang lời của ả, “Không phải sợ.” Giọng nói của nàng dịu dàng như nước, vẫn giống như bình thường, có tác dụng khiến người ta bình tĩnh, “Ta sẽ không xử phạt ngươi.”

Phùng Uyển cười khẩy, khẽ nói: “Phát nhi, nói cho ta biết, ngươi nghĩ muốn cái gì?”

Phát nhi nào có nói ra.

Ả phủ phục trên mặt đất, chỉ cảm thấy mồ hôi hột trên trán chảy ròng ròng, cảm giác được lưng đã lạnh thấu.

Một lúc lâu sau, tiếng Phùng Uyển như thờ dài truyền đến, “Đi ra ngoài đi.”

... Mãi qua một lúc lâu, Phát nhi mới hiểu được ý của những lời này.

Nhưng, cứ thế mà để ả rời đi?

Phát nhi vừa mừng vừa sợ, ả lo sợ không yên ngẩng đầu nhìn hướng Phùng Uyển. Bên kia, nàng quay lưng lại với ánh trăng, cặp mắt u tối như đầm sâu.

Rõ ràng ánh mắt này dịu dàng như thế, rõ ràng ôn hậu như trước nhưng sao ả lại cảm thấy sợ? Ở trước mặt nàng lại không che giấu nổi sợ hãi?

Hàm răng đánh lập cập, Phát nhi run run đáp: “Vâng, vâng.”

Vừa nói, ả vừa bò dậy, lặng lẽ lau đi mồ hôi chảy đến mắt, ả khom người lui ra ngoài.

Phát nhi vừa mới lui đến khóa cửa, giọng nói Phùng Uyển khẽ khàng truyền đến, “Đóng cửa lại.”

“... Vâng, vâng.”

Cửa phòng vừa đóng lại, Phùng Uyển thu hồi tầm mắt.

Tầm mắt vừa thu hồi, tay nàng liền như suy nghĩ từ trước sờ lên xương quai xanh. Ngón tay vừa mới sờ lên, nàng liền đau đến rên một tiếng.

Phùng Uyển nhú mày lại, suy nghĩ nói: Dường như lá gan Vệ Tử Dương càng lúc càng lớn rồi, chàng hiểu rõ nàng như vậy, nếu như sau này buông thả ra thì bảo nàng đối phó thế nào chứ?

Đêm nay, Phùng Uyển không hề ngủ một chút nào, nàng nằm ở trên sập lăn qua lăn lại, càng không ngừng nghĩ tới lời của Vệ Tử Dương, nghĩ tới ánh mắt của chàng, nghĩ tới động tác của chàng...

Trần trọc trở mình một đêm như thế, khi tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang.

Phùng Uyển ngồi dậy khỏi sập, gọi Phát nhi giúp rửa mặt.

Hiển nhiên Phát nhi một đêm không ngủ, hai quầng mắt thâm rõ ràng lộ trên mặt ả tái nhợt gầy yếu. Ngay cả lúc chải đầu cho Phùng Uyển, tay ả cũng run suốt.

Vừa mới rửa mặt xong, tiếng một tỳ nữ truyền đến từ bên ngoài, “Phu nhân có đây không?”

“Có đây.”

“Lang chủ bảo phu nhân đến thư phòng.”

Phùng Uyển ừ, nói: “Bảo lang chủ chờ một lát.”

“Dạ.”

Trang điểm xong xuôi, Phùng Uyển đứng lên. Nhìn Phát nhi mặt tái xanh như quỷ trong gương đồng một cái, Phùng Uyển thu hồi tầm mắt, đi lại ung dung tới gian phòng Triệu Tuấn.

Phát nhi ngơ ngác nhìn bóng lưng Phùng Uyển, cho đến khi không nhìn thấy nữa ả mới phát hiện ngực nín thở đến nỗi đau đớn.

Vội vàng hít một hơi, ả kinh sợ nghĩ nói: Không được, tiếp tục như vậy ta sẽ chết, nhất định ta sẽ chết. Hay là rời đi... Nhưng mà khế ước bán thân của ta cũng ở nơi đây, bên ngoài binh hoang mã loạn, ta có thể đi nơi đâu?

Trong sân, Nguyệt nương Vũ nương và đám người ở, các nàng thấy Phùng Uyển đi ra thì đồng thời quay đầu nhìn lại, trong vẻ mặt không che nổi kinh ngạc.

Rất hiển nhiên, chuyện ngày hôm qua xảy ra trong triều đã truyền đến tai các nàng.

Phùng Uyển liếc mắt nhìn qua một đôi mắt kinh ngạc không thể tin nổi rồi tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Lúc này Nguyệt nương chạy ra, ả đi tới bên người Phùng Uyển, cúi đầu khẽ gọi nói: “Phu nhân.”

Thấy Phùng Uyển ngừng bước, mặt ả trắng bệch nhìn phía Phùng Uyển, môi mấp máy vài cái nhưng không hề phát ra âm thanh.

Phùng Uyển hờ hững liếc ả một cái, cũng không thèm để ý, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Mãi cho đến khi nàng đi xa, Nguyệt nương cũng không hề phát ra một âm thanh nào.

Trong nháy mắt, Phùng Uyển đi tới ngoài thư phòng Triệu Tuấn, nhẹ nhàng gõ cửa, Phùng Uyển khẽ khàng gọi: “Phu chủ?”

“Đi vào.”

Giọng nói Triệu Tuấn trầm thấp và lạnh lùng, y xuống sập, bước đến bên cạnh cửa phòng, đột nhiên vươn tay kéo cửa phòng ra.

Nhìn Phùng Uyển yên lặng dưới ánh mặt trời, đầu tiên là Triệu Tuấn hơi giật mình, sau đó lạnh giọng nói: “Sao vậy, ngủ không được ngon giấc?” Y cười khẩy nói: “Chẳng qua là một phu nhân ti tiện mà cũng muốn làm chuyện trượng phu, những ngày ngủ không ngon còn nhiều.”

Trong giọng điệu của y có sự chán ghét, có vẻ tức giận không có nơi trút.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn hướng y, lạnh lùng hỏi: “Nghe nói phu chủ tìm thiếp?”

“Sao nào, ta không thể tìm cô?” Triệu Tuấn gằn lên, y đuổi tay ra, nắm cánh tay Phùng Uyển kéo vào thư phòng.

Đương lúc này, một loạt tiếng ồn ào náo động truyền đến, chỉ thấy hai chiếc xe ngựa phi vào phủ; đồng thời, tiếng một thái giám the the truyền đến, “Triệu Tuấn, Phùng thị A Uyển ở đây không?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Cùng Vào Cung.

Tay Triệu Tuấn vươn ra, trong nháy mắt trở nên cứng ngắt vô cùng.

Mà lúc này, đám tỳ thiếp bốn phía rớt rít quay đầu lại nhìn hướng Phùng Uyển.

Thấy không có người trả lời mình, tiếng thái giám kia không kiên nhẫn kêu lên: “Phùng thị A Uyển ở đây không?”

Phùng Uyển khẽ lắc tay Triệu Tuấn, sau khi tránh thoát khỏi y kiềm giữ, nàng đi xuống bậc thang, nhẹ nhàng khẽ chào, “Thiếp chính là Phùng thị A Uyển.”

Thái giám kia gật đầu, y nhìn chằm chằm Phùng Uyển một cái rồi lại nhìn về phía Triệu Tuấn, giọng the the nói: “Ngài chính là Triệu Tuấn sao? Bệ hạ lệnh hai vợ chồng ngài mau vào cung.”

“Dạ.”

“Ngây ra đó làm gì? Đi thôi...”

“Dạ.”

Xe ngựa chạy đi theo phía sau thái giám kia ra khỏi cửa phủ.

Trong xe ngựa, Phùng Uyển và Triệu Tuấn ngồi cạnh nhau. Mãi cho đến khi chạy ra khỏi cửa phủ, Phùng Uyển mới ngồi được ngay ngắn. Mối của nàng khẽ nhếch lên, mặt có phần hoảng hốt đương nhìn cảnh đường phố bên ngoài.

Dưới ánh nắng ban mai, mặt nàng trắng nõn tinh khôi như đồ sứ, lông mi thật dài chớp chớp, khoác lên vẻ ngoài đoan trang nhã nhặn lịch sự, lại thêm một phần vẻ đẹp của thiếu nữ dịu dàng.

Đúng vậy, nàng mới chỉ là nữ tử mười tám mười chín tuổi.

Đợt này, mọi người trong phủ ăn không đủ no mà nàng lại có vẻ càng đẹp hơn. Da thịt trắng hồng, trong vẻ mặt tĩnh lặng dịu dàng lộ ra sự hồ hững. Ngồi ở bên cạnh y như vậy nhưng dường như rất xa cách, dường như y đưa tay cũng không tài nào chạm tới.

Triệu Tuấn phát hiện ra ánh mắt của mình có chút không kiềm chế nổi nhìn về phía Phùng Uyển. Mỗi một lần nhìn, trái tim của y lại là một lần bức bối và đau buồn.

Nghiến răng, Triệu Tuấn nói với giọng điệu giấu cợt mà người bên ngoài không nghe được: “Phụ nhân chỉ là phụ nhân, thật sự nghĩ rằng gian phu kia của cô có thể đưa cô bay lên trời cao ư?”

Triệu Tuấn nói rất khó nghe nhưng Phùng Uyển vẫn yên lặng như cũ, tâm tư đã bay ra phía ngoài cùng với ánh nhìn, dường như không chú ý tới y đang nói cái gì.

Nàng yên lặng như nước, tư thái ung dung như vậy, dường như Triệu Tuấn càng không tài nào với tới. Bỗng chốc, sắc mặt Triệu Tuấn biến xanh, y duỗi tay phải ra, vù một cái, bóp mạnh lên cánh tay Phùng Uyển!

Y bóp rất chặt, Phùng Uyển không cần nhìn cũng biết, nơi đó hẳn là một vùng tím đen.

Nàng từ từ quay đầu lại.

Lẳng lẳng ngược mắt, lẳng lẳng nhìn Triệu Tuấn, ánh mắt Phùng Uyển tồn tại sự hoảng hốt như xưa, bởi vì... lần hoảng hốt này, chẳng những cả người nàng có vẻ xa cách mà còn có vẻ lạnh lùng.

Nàng từ từ vươn tay trái ra, kéo kéo năm ngón tay Triệu Tuấn bám chặt. Phùng Uyển rũ hai mắt, hồ hững nói: “Phu chủ, sứ quân ở bên ngoài.” Nàng lẳng lẳng nói: “Nếu thiếp đau quá, chỉ sợ không cách nào kiềm được tiếng nói của mình.”

Đây là uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn không thể trắng trợn hơn được nữa!

Sắc mặt Triệu Tuấn xanh lét đen xì một vùng, y nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Phùng Uyển, nhưng vẫn từ từ buông lỏng tay nàng ra.

Y vừa buông nàng ra, Phùng Uyển lại nhìn ra phía ngoài, tiếp tục ngây ngẩn.

Phùng Uyển như vậy khiến cho Triệu Tuấn hiện tại như bị không để ý tới tức giận, lại có một nỗi oán hận buồn khổ không cách nào nắm bắt được. Y nghiến răng gằn lên thật nhỏ, “Uyển nương, cô đừng quên, bây giờ cô còn là thê tử của ta!”

Lời này vừa bay ra, giống như là khiến cho Phùng Uyển thức tỉnh khỏi trạng thái mộng du, nàng quay đầu lại.

Ngược mắt nhìn Triệu Tuấn, Phùng Uyển xem thường nhỏ giọng nói: “Không phải Đại công chúa thích phu chủ sao? Nếu nàng ta hòa thân không thành, chàng lại mượn cớ lần này bỏ ta, cưới nàng ta về nhà.”

Phùng Uyển lẳng lẳng nói: “Nàng ta là Đại công chúa đương triều, lại được Hoàng hậu sủng ái, có nàng ta làm vợ, chắc rằng con đường công danh trước mắt của phu chủ còn hơn cầm tù.”

Rõ ràng là nàng rất dịu dàng, rất an tĩnh, rất bình thản nói những lời này. Nhưng Triệu Tuấn nghe xong, trong lòng chính là buồn bức đến hoảng loạn, chẳng những buồn bức mà nơi ngực còn quặn đau.

Y nghiến răng trợn mắt nhìn Phùng Uyển, cười khẩy nói: “Muốn ta buông tay cho cô và gian phu kia của cô song túc song phi ư? Phùng thị A Uyển, cô đừng có nằm mơ nữa!”

Y hậm hực nói: “Ta tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Y nghiến răng nghiến lợi nói như chém đinh chặt sắt.

Điều này khiến Phùng Uyển rất ngạc nhiên nhìn y một cái.

Nàng biết, Triệu Tuấn cũng là một người thông minh. Ở kiếp trước, mặc dù Triệu Tuấn và Đại công chúa thân cận nhau, nhưng lúc y và Phùng Uyển tình ý nồng nàn cũng sẽ nói Đại công chúa nói vậy. Y đã nói, người như Đại công chúa, hung ác ngang bướng, người đàn ông nào cưới ả, tất sẽ bị quản thúc bất nạt cả đời.

Nàng nghĩ rằng, Triệu Tuấn nói ra lời này từ tận tâm can. Cho nên cho đến khi chết, nàng cũng không thể tin được là Triệu Tuấn mượn tay Đại công chúa giết mình!

Bây giờ nhìn vẻ mặt của y, hiển nhiên cũng là cái ý nghĩ này.

Triệu Tuấn thấy đến lúc này mà tinh thần Phùng Uyển vẫn hoảng hốt như cũ. Y thở hổn hển chửi thề một câu, lại cất giọng gần lên: “Phùng Uyển, cô đừng quên, cô là thê tử của ta! Cô là thê tử của Triệu Tuấn ta! Ta muốn hòa ly cô thì hòa ly, ta không buông tay thì cô cũng chẳng đi được!”

Giọng nói mang theo sự tàn bạo như hạ lời thề.

Phùng Uyển liếc mắt nhìn y lần nữa. Nàng không chút để ý thu hồi tầm mắt rồi lẳng lặng nhìn ra phía ngoài. Tiếng Phùng Uyển chậm rãi kéo dài khẽ như gió xuân, “Tùy chàng.”

Nàng nói tùy chàng!

Nét mặt của nàng cũng vậy, dáng vẻ cũng vậy, là thật sự không thêm để ý. Triệu Tuấn chung sống cùng nàng hơn hai năm, cũng hiểu rõ nàng. Y nhận ra rằng, nàng thật sự không sao cả!

Nàng luôn thờ ơ như vậy, ung dung bình tĩnh như vậy, lạnh lùng yên tĩnh như vậy. Dường như không thêm để ý tới tất cả!

Y từng thích nhìn nhất chính là dáng vẻ trời sinh cao quý bất phàm kia của nàng, nhưng bây giờ y lại cảm thấy đối mặt nàng như vậy, từng lời tức giận của mình cứ như đánh mạnh vào bông vải, cứ như không hề có tí xúu sức lực!

Trong khi Triệu Tuấn dồn dập thờ đốc, xe ngựa vững vàng đi về phía trước.

Trong ánh mắt của nàng vẫn mờ mịt như cũ.

Nàng không biết, ở lại sẽ xảy ra tình cảnh gì. Nàng nghĩ, chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi.

Lúc xe ngựa đi tới bên ngoài cửa cung thì thoáng ngừng lại. Triệu Tuấn liếc qua một cái, phía trước có mấy chiếc xe ngựa đang chạy vào cửa cung. Thoáng nhìn qua chủ nhân của những chiếc xe ngựa kia, thân phận cao quý hơn y, y chỉ là thấp bé.

Chỉ liếc một cái, Triệu Tuấn thu hồi tầm mắt. Y lại không kiềm nổi nhìn chòng chọc hướng Phùng Uyển, không kiềm nổi mà nghĩ: Tại sao nàng có thể biến thành như vậy? Uyển nương trước kia, tuyệt đối sẽ không uy hiếp ta, coi thường ta như vậy. Tuyệt đối sẽ không phô trương chút tài hoa nào để người đời cười nhạo ta!

Rõ ràng nàng hẳn là đứng sau lưng ta, rõ ràng hẳn là giúp ta như vậy, hẳn là cẩn thận từng tí cầu ta có được vinh hoa, cầu cho sau khi cố gắng của nàng có ích, ta phú quý còn có thể không bỏ rơi nàng!

Tại sao nàng có thể như vậy, tại sao có thể như vậy?

Nghĩ đến nỗi hận, y lại nghiêng răng kèn kẹt.

Triệu Tuấn đang oán hận mắt măt nên không chú ý tới một chiếc xe ngựa vốn nên chạy vào cửa cung, giờ phút này không tiến lên trước mà ngược lại chạy tới đây.

Đương lúc hai mắt y bốc lửa, chỉ nghe một giọng nói cực kỳ vui mừng kinh ngạc của nam tử truyền đến, “Đến rồi ư? Cùng đi vào cung đi.”

Là tiếng Vệ Từ Dương!

Triệu Tuấn tức giận vừa muốn ngẩng đầu nhưng nghĩ đến tính cách và địa vị hiện giờ của Vệ Từ Dương thì lại vội vàng đè nén sự kích động của mình. Y không muốn để cho đối phương nhìn thấy sự tức giận của mình liên cúi đầu thật thấp.

Trên thực tế, Vệ Từ Dương cũng không nhìn y.

Chàng chỉ mỉm cười nhìn Phùng Uyển.

Đã một thời gian dài, Phùng Uyển cũng chưa nhìn thấy chàng vào ban ngày. Giờ phút này, chàng mặc một bộ khôi giáp màu đen, nơi bả vai và cổ, màu đen này được tôn lên, gai giáp lạnh lẽo nhô lên làm nổi bật lên khuôn mặt kia, thực sự cao quý không tả nổi; đặc biệt là một đôi mắt huyết sắc, thấp thoáng sau bộ giáp thô đen thật là yêu diễm tĩnh lặng. Rõ ràng ánh sáng lưu động, rõ ràng ẩn tình trong mắt phượng nhưng ánh sáng này lại lạnh như thế, tình ý trong mắt phượng lại đùa giỡn như thế, quyết tuyệt như thế!

Thiếu niên này, theo quyền thế mỗi ngày một cao, hẳn là càng ngày càng đẹp đến không thể chạm tới!

Phùng Uyển liếc nhìn chàng, lại bị khí thế của chàng ép tới không tài nào hô hấp. Trong lúc nàng cúi đầu chuẩn bị hành lễ theo bản năng, nàng nhớ lại thân phận của chàng: Chàng là Vệ Tử Dương, nàng có thể thân cận Vệ Tử Dương.

Lập tức, Phùng Uyển khẽ giọng hỏi: “Tướng quân cũng muốn vào cung?”

“Tất nhiên!” Bởi vì là ban ngày, tiếng nói của Vệ Tử Dương vang dội, có phần âm vang lạnh lùng, chàng hồ hững nói: “Ta với cô cùng tham kiến bệ hạ.”

Nói tới đây, chàng nhìn chằm chằm Triệu Tuấn vẫn cúi đầu khom người ẩn trong xó, khóe miệng nhếch lên, dần dần hiện lên nụ cười giấu cợt.

Thu hồi tầm mắt, Vệ Tử Dương ra lệnh: “Thời gian không còn sớm, đi thôi.”

Giọng nói uy nghiêm trầm lắng, Triệu Tuấn và Phùng Uyển đồng thời đáp: “Dạ.”

Xe ngựa Vệ Tử Dương chuyển động, chàng quát khẽ với thái giám kia dẫn Phùng Uyển: “Trở về đi thôi, ta dẫn bọn họ vào cung.”

Thái giám kia vội vàng cười nịnh nói: “Vâng, vâng, vâng.” Dứt lời, xe ngựa của hắn vội vàng nhường đường sang một bên.

Thái giám nhường lối, xe ngựa Vệ Tử Dương liền chạy vào cửa cung. Sau lưng chàng, tất nhiên là chiếc xe ngựa kia của nhóm Phùng Uyển.

Rõ ràng Vệ Tử Dương đã đi xa nhưng Triệu Tuấn ở trong xó còn có chút không thờ nổi. Ý tức giận mắng thầm: Chẳng qua là một tiện dân còn thật sự coi mình thành một nhân vật lớn rồi hả? Ta nhờ vào!

Mắng như vậy, trong lòng y không khỏi trầm nghĩ: Tên Vệ Tử Dương này, trước kia thấy y cũng không như thế này, sao bây giờ mỗi lần thấy y liền phát hiện y lại uy nghiêm thêm một phần? Giờ phút này thoát nhìn còn giống Thái tử hơn Thái tử điện hạ.

Xe ngựa của Vệ Tử Dương đi không nhanh không chậm, nếu chàng cách không xa, dù cho trong lòng Triệu Tuấn tức giận cũng không dám lên tiếng nữa.

Ngược lại, giờ phút này Phùng Uyển thu hồi tâm trạng hoảng hốt, bắt đầu bình tâm tĩnh khí.

Nàng vẫn chưa nghĩ ra cần phải ứng đối như thế nào, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ là đi một bước tính một bước.

Có lẽ lần này triệu kiến Phùng Uyển, là phụ nhân nên bệ hạ lựa chọn Thiên Ân cung, gần hậu cung.

Cùng nhau đi vào, vô số cung tỳ thái giám, quan nhân quyền quý đều nhìn hướng hai chiếc xe ngựa này.

Khi xe ngựa chạy vào con đường rợp bóng cây trước Thiên Ân cung tầm hai trăm bước, hai chiếc xe ngựa đối diện vội vàng chạy tới.

Xe ngựa kia cứ chạy, mắt thấy sẽ phải thoáng qua xe ngựa Phùng Uyển thì đột nhiên một tiếng gọi khẽ của nữ tử truyền đến. Trong nháy mắt, xe ngựa kia dừng lại. Tiếng Tử công chúa yêu kiều truyền đến, “Vệ tướng quân?” Giọng nói của nàng ta có vẻ khàn khàn, còn có vẻ đau khổ khôn nguôi.

Trong lúc Tử công chúa quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển, ở trong chiếc xe ngựa phía sau nàng ta cũng truyền tới một tiếng nói ồ ồ, “Là hai người các người?” Đây là tiếng Đại công chúa.

Triệu Tuấn và Phùng Uyển đồng thời ngẩng đầu lên. Đúng lúc này, Vệ Tử Dương không kiên nhẫn quát khẽ: “Ngây ra đó làm gì, đi!”

Giọng nói trầm lắng, uy nghi trời sinh. Trong khoảng khắc, khí thế của hai công chúa bị đoạt đi, mà xe ngựa của Vệ Tử Dương và Triệu Tuấn đồng thời chạy đi, lái hướng Bệ hạ đang ở.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Cùng Trả Lời

Editor: Kentu Giọng nói êm tai của bệ hạ truyền đến, “Triệu ái khanh, bây giờ người vẫn nghĩ như vậy sao?”

Triệu Tuấn ngây ra.

Phía trước là Đại công chúa đang đau lòng tròn mắt nhìn y, bên cạnh là Phùng Uyển thờ ơ không quan tâm.

Phùng Uyển nói, hòa ly hay không hòa ly là một chuyện khác. Nàng chỉ là muốn hành tẩu giống như một người trượng phu. Điều này thực nực cười, rõ ràng nàng chính là một phụ nhân, giả trang thành trượng phu cái gì? Lên chiến trường thật, nàng cùng Vệ Tử Dương sống chung ngày đêm như vậy, dù còn mang cái mác phu nhân của y thì có ích lợi gì? Nói không chừng cũng bị Vệ Tử Dương giở trò sinh mảy thẳng nhóc rồi ấy.

Một câu nói của Phùng Uyển khiến tác dụng lời thề kia của y trực tiếp bị phá hủy. Hiện tại y gặp phải tình cảnh Đại công chúa đang đau lòng nhìn y chăm chăm

Nếu y tiếp tục giữ vững lời thề kia cũng không giữ được Phùng Uyển mà còn có thể mất đi Đại công chúa.

Nếu như y không giữ vững, bệ hạ sẽ coi y như thế nào? Nói không giữ lời, hám lợi?

Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Tuấn cảm giác mình rơi vào trong cảnh tuyệt vọng đến giờ chưa thấy đường ra.

Phùng Uyển ngồi bên cạnh Triệu Tuấn, lặng lẽ nhìn y.

Nàng từ từ cong môi cười một tiếng. Người nam nhân này, e rằng hiện tại y đang hối hận không nên nói ra lời thề kia ư? Rõ ràng là chỉ coi trọng người có lợi, sao cứ thích dùng lời thề nói chuyện chứ? Chẳng lẽ y lại còn tưởng rằng y nói lời thề kia là có thể khiến mình bó tay hết cách.

Đối với Phùng Uyển mà nói, kỳ thực nàng cũng không nghĩ rằng mình ở trên chiến trường thực sự có thể có tác dụng gì. Nàng chỉ là không muốn thuận theo ý Triệu Tuấn mà thôi.

Trong lúc mồ hôi hột chảy ròng ròng, môi Triệu Tuấn chợt mấp máy.

Lập tức, y cúi sâu xuống, run giọng nói: “Bệ hạ tha lỗi”, đương lúc ánh mắt Đại công chúa nhìn chăm chăm, Triệu Tuấn chậm rãi nói: “Uyển nương giúp đỡ thần tử khi nghèo hèn, là vợ se tơ kết tóc. Cho dù nàng đối với trượng phu là thần đây không hề bất trung bất nghĩa, nhưng thần, thần vẫn...” Y làm như run sợ không thành tiếng, câu nói kế tiếp đã không nói được nữa.

Lời nói này vừa dứt, bệ hạ không nói gì, Phùng Uyển cũng suất nữa gõ nhịp khen hay.

Nhìn xem, y điểm ra duyên phận cùng y kết tóc se tơ, tiếp tục biểu lộ quyết tâm y sẽ không hòa ly, còn nói ra chỗ sai của Phùng Uyển, nói nàng bất trung bất nghĩa.

Nếu một người làm vợ mà bất trung bất nghĩa với phu chủ, như vậy cho dù không hòa ly thì phạt một chút vẫn được, ví như xuống làm bình thê, cách chức làm thê thất. Lời này của y hoàn toàn nhắc nhở bệ hạ và Đại công chúa kia.

Người nam nhân này, quả nhiên vẫn có lúc vô cùng thông minh như thế.

Bệ hạ trầm ngâm.

Đại công chúa thì vẫn còn đang lờ mờ ngượng Triệu Tuấn. Sắc mặt của ả vẫn cực kì khó coi, vẻ mặt còn đau lòng muốn chết. Rất hiển nhiên, lời của Triệu Tuấn nói ra trong giờ phút này và những lời mật ngọt đối mặt với ả xưa nay có hơi bất đồng, hơn nữa so với suy nghĩ trong lòng ả rất là bất đồng.

Bệ hạ quay đầu đi nhìn Vệ Tử Dương, giọng nói ảm áp hỏi: “Vệ tướng quân xem thế nào?” Vệ Tử Dương cười khẩy, giọng nói thanh thoát thoải mái và hồ hững vang lên, “Bệ hạ, lần này thần tiến cử Phùng thị quả thực bởi vì tài hoa khó thấy nên vì thần giúp đỡ. Về phần phu chủ nàng như thế nào, quan hệ giữa nàng và phu chủ tốt ra sao hình như không quan trọng.”

Lần này, tiếng nói Vệ Tử Dương vừa dứt, Triệu Tuấn đã trầm giọng nói: “Vệ tướng quân.” Y nghiêng răng nói: “Phùng thị chính là phu nhân ta cưới hồi đang hoàng. Tướng quân có ý muốn đưa nàng đi, chẳng lẽ phu chủ ta đây lại không được mở miệng?”

Đây là lần đầu tiên Triệu Tuấn dám phản bác trực diện Vệ Tử Dương.

Vệ Tử Dương hơi kinh ngạc liếc về phía y. Thờ ơ trả lời: “Triệu quan nhân để ý làm gì? Không phải tư tình giữa ngài và Đại công chúa rất sâu nặng sao? Hôm nay phu nhân của ngài tự nguyện nhường chức vị, ngài nên vui mới phải.” Mặt phượng chàng híp lại, cười như không cười, “Chẳng lẽ, lời nói trước kia của Triệu quan nhân với Đại công chúa, toàn bộ đều là lời nói dối phải không?”

Lời này không hề kiêng nể gì!

Có lẽ trong triều rất nhiều người chú ý tới, Đại công chúa ngang ngược kiêu ngạo qua lại thân thiết với một người đàn ông có vợ, nhưng tuyệt đối không có người nào không thêm đề ý dám nói ra ở trước mặt bệ hạ là Đại công chúa như vậy! Huống chi, nghe giọng điệu của chàng, chắc Triệu Tuấn đã cùng Đại công chúa thề non hẹn biển rồi chẳng? Một người đàn ông có vợ, một mặt đường đường tán tỉnh công chúa, một mặt lại làm trò hề nói với bệ hạ tuyệt đối không rời không bỏ phu nhân của mình, đây là ý gì chứ?

Vụt vụt vụt, Triệu Tuấn cảm nhận được mồ hôi hột ở lưng chảy xuống ròng ròng. Một sự hoảng sợ đột nhiên sinh ra, đây là loại hoảng sợ như mình sắp sửa rơi vào cái hố mà mình đào!

Theo bản năng, y quay đầu lờ mờ Phùng Uyển: Vệ Tử Dương là một đại tướng quân, xưa nay vốn bận rộn, sao y sẽ chú ý tới loại chuyện nhỏ nhặt này? Chắc chắn là Uyển nương, chắc chắn là con tiện phụ này tiết lộ cho y nghe! Chắc chắn là bọn họ đã thương lượng xong, muốn công kích mình như thế, kéo mình vào trong bẫy.

May là mới lờm một cái, Triệu Tuấn liền chú ý tới vị trí bây giờ bên thu hồi ánh mắt.

Chân mày bệ hạ cau lại, ông phất phất tay, không kiên nhẫn nói: “Vệ tướng quân, lời nói không chứng cứ này nói ít thì tốt hơn.”

Đối mặt với bệ hạ rõ ràng mất hứng, Vệ Tử Dương cũng không sao cả, chàng chấp tay, sang sảng đáp: “Vâng.”

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Người nhân tài như chàng hiểu rõ, một vị vua bình thường sẽ không dễ dàng biểu đạt sự vui mừng tức giận của mình. Lâu dần, chàng chỉ cần ngậm gieo giắt trong bụng ông, chờ mầm mống này mọc rễ này mầm là được rồi.

Sau khi bệ hạ vẫy lui Vệ Tử Dương, ánh mắt liền liếc về phía Triệu Tuấn và Phùng Uyển.

Một hồi lâu, tiếng bệ hạ trầm lắng lạnh lùng truyền đến, “Phùng thị.”

“Có ạ.”

“Vệ tướng quân nói người có tài, người có tài gì?”

Cuối cùng cũng nói đến chỗ mà y lo lắng.

Nắm tay Triệu Tuấn bắt đầu không tự chủ mà nắm chặt, y bắt đầu nín thở, bắt đầu ảo não trầm nghĩ: Cái con tiện phụ Uyển nương này, sẽ không bán đứng ta chứ?

Phùng Uyển rũ mắt, trầm ngâm một hồi, tiếng nàng thanh thoát dịu dàng vang lên trong điện, “Thiếp dòng dõi thư hương, biết chữ hiểu lễ nghĩa”, ngừng một lát, nàng khẽ nói: “Từng học sách binh gia.”

Năm chữ cuối cùng vừa dứt, hai mắt Triệu Tuấn sắp nổ ra, cảm nhận được lồng ngực đập thịch thịch đến là sợ. Y lúc này, ngay cả ánh mắt Đại công chúa đau lòng vẫn đang trọn mắt nhìn y đều đã quên rồi.

“Từng học sách binh gia?” Bệ hạ cười cười, nói: “Một người phụ nhân dám nói những lời này cũng hiếm thấy.”

Ông khẽ giọng hỏi: “Vậy trước nay lúc người và phu chủ ở trong phủ đã từng thảo luận chuyện binh gia chưa?”

Đến rồi, đến rồi!

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Thịch thịch thịch, tim Triệu Tuấn đập, trong nháy mắt lại càng đập thật nhanh!

Phùng Uyển rũ mắt, giọng nói nàng dịu dàng cung kính chậm chậm vang lên, “Đã từng thảo luận!”

Bốn chữ vừa dứt, suýt nữa Triệu Tuấn bật thốt lên mắng: Tiện phụ!

Nhưng y không thể mắng, chẳng những y không thể mắng mà còn phải không để cho người ta phát hiện sự bất thường của mình. Vì vậy, y ngoan ngoãn cúi đầu, không nhúc nhích.

“Ồ”, bệ hạ như có phần ngạc nhiên, hỏi nàng: “Vậy chuyện hòa thân lần này, người có nhận định gì?”

Chuyện hòa thân?

Phùng Uyển rũ mắt, đây vốn là cái hố nàng đào ra cho công chúa và Triệu Tuấn nhảy vào nhưng không thể thừa nhận.

Lập tức, trong lúc Triệu Tuấn run sợ trong lòng, nàng lắc đầu, thanh thoát nói: “Chuyện hòa thân này, thiếp không có nhận định gì.”

Bệ hạ có phần không tin, hỏi nàng: “Kế sách này lại là phu chủ người đưa ra, khi đó hẳn chưa từng thảo luận với người?”

Phùng Uyển làm như suy nghĩ một lát, qua một hồi lâu, nàng chậm chậm lắc đầu và nói: “Chưa từng.”

Hai chữ vừa dứt, Triệu Tuấn thở phào nhẹ nhõm, tay nắm chặt thành nắm đấm từ từ buông ra.

Bệ hạ nằm trên sập cao cao gật đầu, tầm mắt của ông dời về phía Đại công chúa và Triệu Tuấn.

Liếc hai người một cái, bệ hạ ra lệnh nói: “Vệ tướng quân, Phùng thị, các người lui ra đi.”

“Vâng.”

Đồng thời đáp một tiếng, Vệ Tử Dương và Phùng Uyển chậm chậm lui ra khỏi đại điện.

Đi ra ngoài điện, hai người cũng không rời đi. Nhất là Phùng Uyển, phu chủ nàng còn ở bên trong, nói không chừng lúc nào đó bệ hạ sẽ triệu tập, cho nên chờ đợi mới phải.

Hai người đứng ở dưới bậc thang, Vệ Tử Dương liếc mắt từ trong ra, quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển, khẽ giọng khàn khàn cười nói: “May là phụ nhân nàng đây còn biết tốt xấu!”

Phùng Uyển ngược đôi mắt xinh đẹp lên nhìn chàng một cái, lại cúi đầu lần nữa, nhỏ giọng nói: “Yêu cầu lần này của Tướng quân, chưa chắc bệ hạ đồng ý toàn bộ.”

Vệ Tử Dương hơi giật mình, nhú mày nói: “Ồ? Sao lại nói vậy?”

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Phùng Uyển nói thật nhỏ: “Tướng quân quá coi trọng A Uyển rồi.” Trong lúc Vệ Tử Dương khó hiểu nhìn chăm chú, nàng hạ giọng, nói tí mẩn: “Tướng quân đại tài, bệ hạ rất kiêng dè. Cho tới giờ, Tướng quân tùy hứng làm việc, ngang ngược ngang cuồng cứ như trong mắt không có người khác. Hôm nay Tướng quân ra về say mê hứng thú với một vị phụ nhân, có lẽ bệ hạ cũng muốn thăm dò rõ ràng. Mà đạo lý thăm dò này không ngoài ngăn chặn, tác hợp hoặc giết chết. Vì vậy ta cho là, lần này bệ hạ sẽ bác bỏ ý nguyện của Tướng quân, ông muốn thông qua phản ứng của Tướng quân để xem địa vị của phụ nhân ta đây trong lòng tướng quân rốt cuộc có cao hay không. Nếu như đủ cao, ta đây chính là điểm yếu của Tướng quân. . .”

Điểm này, hiển nhiên ngoài dự liệu của Vệ Tử Dương. Môi mỏng chàng khẽ mím, sa sầm mặt xuống và nói: “Ta phải làm như thế nào?”

Giọng nói Phùng Uyển khê khàng, dịu dàng thành khẩn nói: “Chỉ hướng của tướng quân rất xa, thiếp nguyện làm điểm yếu.” Cái từ “Nguyện” này thực là đối trả. Xưa nay có thể thành công đại sự, có bao nhiêu nhiều không phải làm như vậy? Đối với người yêu thương kia được coi là điểm yếu, trong từng lần công kích, có thể sống sót hay không, có thể hưởng thụ thắng lợi cuối cùng hay không, điều này đã không còn quan trọng đâu?

Thân là vị Đế vương, ngay cả con gái cũng có thể đem làm con cò, cũng có thể vứt bỏ, huống chi là nàng? Năm đó chuyện Hán Cao Tổ đang trên đường trốn chạy, đích thân đẩy Lữ hậu và con gái xuống xe ngựa để ngăn truy binh, hậu nhân cũng chưa từng chê trách cái gì.

Nàng đã vì một người đàn ông mà thất bại một đời. Ở đời này, nàng không muốn thất bại nữa, nàng muốn thử một lần, thử một chút xem người nam nhân này sẽ nghĩ như thế nào! Thử một chút xem người nam nhân này có đáng để nàng nhờ cậy hay không, có đáng cho nàng dựa vào hay không.

Vốn là Phùng Uyển còn chưa nghĩ nhanh như vậy đã thử tính cách của chàng, nhưng hành động của chàng thật sự quá nhanh, chàng đã mang đến chấn động quá lớn cho nàng.

Nàng vốn chỉ là muốn như một thân tử bám víu chàng. Nhưng bây giờ không cẩn thận liền sẽ trở thành nữ nhân của chàng!

Nàng thật sự không muốn sai lầm nữa, hối hận nữa.

Câu nói vừa dứt, sắc mặt Vệ Tử Dương trở nên xanh mét.

Chàng rất tức giận trừng mắt nhìn Phùng Uyển, chậm chậm nói lời cứng rắn như băng: “Là A Uyển muốn ta để nàng trở thành mục tiêu, đặt ở nơi đầu gió, vạn tiền đảm?” Không nghĩ tới chàng sẽ hiểu rõ ý tứ của mình như vậy, không nghĩ tới chàng lại không giả bộ không hiểu. Phùng Uyển hoảng hốt, quả thực run rẩy một chút.

Môi mỏng chàng mím chặt, theo tiếng gió thổi tới, lạnh như miếng băng, “A Uyển, nàng coi ta là người thế nào?”

Nói tới đây, chàng ngẩng cao đầu lên, kiên quyết quay người sai bước đi ra ngoài. Lúc nghe tiếng bộ giáp ma sát truyền tới, nghe bước chân của chàng đi xa, Phùng Uyển từ từ ngẩng đầu.

Không biết tại sao, nhìn chàng rời đi như thế, nước mắt nàng đã ngập mi.

Đương lúc Phùng Uyển cho là chàng sẽ không quay đầu lại, chàng ngừng bước chân một lát, đột nhiên quay đầu lại.

Đối diện Phùng Uyển tràn đầy nước mắt.

Chàng như giật mình, Phùng Uyển đã nhanh chóng cúi đầu.

Cứ như vậy, cách mười mấy bước, chàng nhìn nàng, nàng cúi đầu.

Nhìn chăm chăm chăm chú như vậy, tơ máu trong đôi mắt kia đang nhanh chóng mờ đi, xa xa trừng mắt nhìn nàng một cái, chàng mấp máy môi mỏng, khê khàng: “Phụ nhân vừa ngu xuẩn vừa xấu xí lại tự cho là đúng!”

Sau khi mắng câu này, chàng dứt khoát quay người, bước đi hướng quảng trường.

Đương lúc này, một đợt tiếng nức nở đè thấp trong điện dẫn tới sự chú ý của Phùng Uyển.

Nàng quay đầu lại.

Đứng ở trong góc này chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng Triệu Tuấn. Giờ phút này, ở phía trước cách y không xa, hình như Đại công chúa bỏ lỏm ngòm trên mặt đất, khóc đến lạc giọng.

Mà Triệu Tuấn cũng quỳ trên mặt đất, cái trán chúi xuống đất, không nhúc nhích.

Phùng Uyển vừa đứng liền đứng luôn nửa canh giờ.

Sau nửa canh giờ, bệ hạ dưới sự diu đỡ của cung tỳ đã đi ra. Bệ hạ rời đi không lâu, Đại công chúa đã vọt ra.

Ả vừa xông ra đã nhìn thấy Phùng Uyển.

Thoát một tiếng, Đại công chúa vọt tới trước mặt Phùng Uyển.

Ả xông thẳng tới chỗ cách Phùng Uyển nửa bước mới dừng lại, vẻ trừng mắt xem thường. Hơi thở của Đại công chúa thả ra đều phả trên mặt Phùng Uyển.

Cứ trợn mắt nhìn nàng mãi, Đại công chúa nghẹn ngào mắng: “Tiện phụ, nguoi chó đực ý!” Tiếng nói vừa dứt, ả quay người lao đi thật xa.

Đương lúc Phùng Uyển nhìn chăm chăm bóng lưng của ả thâm suy nghĩ, Triệu Tuấn cũng đi ra.

Y đi lại nặng nề lâu la, có lẽ là đập đầu không ít lần. Giờ phút này cái trán xanh mét một vùng, tóc mai đều hơi xốc xếch, có vẻ quả thực chật vật.

Y đi tới trên bậc thang, liếc nhìn Phùng Uyển, bước chân liền nặng nề. Bỗng dưng, mặt y méo xệch, vội bước hai bước.

Vọt tới trước mặt Phùng Uyển, Triệu Tuấn trợn mắt nhìn nàng thâm độc.

Trừng mắt một cái, y vụt vươn tay phải ra, cầm cánh tay Phùng Uyển, bước đi ra.

Nhưng không biết tại sao, mới đi ra được một bước, dường như y nghĩ tới điều gì, lại vụt thu tay về. Động tác của y vô cùng nhanh, cứ như tay Phùng Uyển như là rắn độc.

Triệu Tuấn nhẩn mặt, cất bước đi ra ngoài. Phùng Uyển nhìn y thật xa cũng chưa từng quay đầu lại gọi mình bèn cất bước đuổi theo.

Nhưng mà sau khi Triệu Tuấn lên xe ngựa, cũng không giống như mấy lần trước bỏ nàng lại tự đi về. Cho đến lúc Phùng Uyển trèo lên, y mới ra lệnh: “Hồi phủ.”

Hai người trở lại phủ.

Gần như là chân trước vừa vào cửa phủ, chân sau liền có mấy chiếc xe ngựa chạy đi vào. Qua lại không dứt trong dòng người, một vị thái giám the the ra lệnh nói: “Bệ hạ có lệnh, nhất định phải mau chóng xây xong căn viện cho Phùng phu nhân.”

Phùng phu nhân?

Chẳng lẽ là nói đến chính ta?

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Phùng Uyển nghĩ ngợi nói: Vốn là bệ hạ gọi ta đều là Triệu phu nhân, thế nhưng lúc này gọi cái gì mà Phùng phu nhân, đây là ý gì?

Đương lúc Phùng Uyển đang suy nghĩ, từng chiếc từng chiếc xe ngựa vẫn đang chạy vào. Những người này mang vật liệu, chuẩn bị bàn ghế. Ở phía sau xe ngựa là đội hơn trăm người thợ thủ công.

Chỉ thấy sau khi thái giám này quan sát tỉ mỉ một vùng ở cả Triệu phủ rồi chỉ vào Bắc viện đồ nát cách chính viện Triệu phủ xa xôi nhất và nói: “Chọn nơi này đi, làm việc mau lên chút.”

Trong lúc đám tỳ thiếp thì thầm với nhau, Nguyệt nương đánh một ánh mắt sai bảo quản sự. Vốn là quản sự kia thấy sắc mặt Triệu Tuấn không tốt, đương không muốn nhích tới gần mà giờ phút này chỉ có thể kiên trì tiến lên, cẩn thận dè dặt hỏi Triệu Tuấn, “Lang chủ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Câu nói vừa dứt, Triệu Tuấn giận tím mặt, mặt y xanh tím nghiêm nghị, đột nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt muốn giết chết người trừng mắt nhìn quản sự. Y vừa muốn quát mắng nhưng liếc nhìn người được phái đến từ trong cung lại đột ngột nuốt con giận xuống.

Cảm giác ngực bị tắc phải thở ra một hơi như vậy, hiển nhiên thật là khó chịu. Triệu Tuấn đưa tay đập mạnh ở ngực một cái rồi thở hổn hển phát ồng tay áo, xông vào thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Chuyển Nhà

Editor: Kentu.

Chừng trăm người thợ thủ công còn đang bận việc, cũng không biết bệ hạ phân phó thế nào, có thể thấy rõ phần lớn là sẽ xây dựng cả đêm.

Từ màn cửa sổ bằng lụa mỏng trông ra, bóng người song song trong thư phòng là người đẹp Nguyệt nương đang bầu bạn bên cạnh Triệu Tuấn.

Phùng Uyển thu hồi tầm nhìn, dưới ánh nhìn chăm chú của đám tỳ thiếp, nàng chậm rãi đi về phía phòng ngủ.

Sau lưng nàng, Phát nhi cầm đầu cầm cổ theo.

Đi đến trên bậc thang, thấy Phùng Uyển vươn tay đẩy cửa, Phát nhi cẩn thận hỏi: “Phu nhân, Người phải dọn tới Bắc viện à?”

s://thanhthoigian.wordpress

Phùng Uyển quay đầu lại.

Không chỉ là Phát nhi, Mi nương, Vũ nương và những tỳ thiếp đều nhìn quanh bên này, dáng vẻ lắng tai nghe ngóng.

Phùng Uyển liếc Phát nhi một cái, cười khẩy, không để ý tới Phát nhi.

Nàng cất bước đi vào trong phòng.

Nàng ngồi yên ở trên sập, tự rót ỉnh một chén rượu, chậm chậm nuốt một ngụm nhỏ, cảm nhận được giọt rượu chui vào cổ họng, trái tim nàng vẫn đập nhanh dần dần bình tĩnh trở lại.

s://thanhthoigian.wordpress

Quả nhiên, phía ngoài thợ thủ công bận rộn một đêm. Dưới tình trạng tiếng vang leng keng bình bịch, gần như không người nào có thể ngủ ngon. Phùng Uyển lại càng không. Trong chốc lát, nàng mơ tới Vệ Từ Dương bị thương, tiếng động vụn vỡ như từng mảnh băng, trong chốc lát, nàng mơ thấy ánh mắt đánh giá của bệ hạ ngồi tít trên cao.

Cứ mơ mơ màng màng ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ như thế; đợi đến khi Phùng Uyển mở mắt ra lần nữa, bầu trời phía ngoài sáng choang. Tiếng Triệu Tuấn quả trách vang đến từ nơi xa xa, “Vội cái gì? Mọi người im lặng cho ta một chút!”

Quát lên xong, y chần chờ một lát rồi hỏi: “Phu nhân đâu?”

Tiếng Phát nhi cung kính truyền đến, “Phu nhân còn chưa rời sập.”

Triệu Tuấn hừ lạnh nói: “Nàng cũng thoải mái nhì!” Trong giọng điệu còn căm ghét nghiên răng nghiên lợi.

Lại một lát sau, chỉ nghe thấy Triệu Tuấn quát khê: “Cút ngay!” Sau đó truyền đến tiếng bước chân y đi xa.

Sau khi yên tĩnh, Phát nhi mang chậu nước đến cho Phùng Uyển, khê nói: “Phu nhân đã tỉnh chưa?”

“Vào đi.”

“Vâng.”

Trong tiếng bọt nước ào ào, Phát nhi lí nhí nói: “Phu nhân, mới vừa rồi lang chủ phát bực một bữa, bây giờ đã vào triều rồi.”

Phùng Uyển “Ừ” một tiếng.

Sau khi rửa mặt thay đồ, dưới sự dìu đỡ ân cần của Phát nhi, Phùng Uyển đi ra khỏi cửa phòng.

Trong sân viện, đám tỳ thiếp đều ở đó. Vành mắt mọi người biến thành màu đen, tia máu trong mắt mơ hồ, hiển nhiên là đều ngủ không được ngon giấc. Thấy Phùng Uyển, các nàng đồng loạt quay đầu lại.

Phùng Uyển cũng chẳng thèm liếc nhìn các nàng lấy một cái, cất bước đi về phía Bắc viện đang xây dựng.

Nhìn bóng dáng kia rời đi, lão mục tử đi tới phía sau Nguyệt nương cẩn thận nói: “Nữ lang, phu nhân và lang chủ có điểm gì đó là lạ.”

Cái này không cần bà ta nói, mọi người ở chỗ này đều thấy được. Nguyệt nương gật đầu, hai mắt ngậy ngấn nhìn bóng dáng Phùng Uyển.

Lão mục tử kia lại nói: “Trời cao phù hộ, nếu lang chủ hưu phu nhân, lại thành thân với Đại công chúa kia, có phải tốt hơn nhiều không?”

Câu nói vừa dứt, một tỷ nữ bên cạnh vui mừng nói: “Đúng vậy đúng vậy, đến lúc đó, nữ lang của chúng ta chính là khổ tận cam lai rồi.”

Nguyệt nương nghe hai người nói chuyện với nhau, ả cúi đầu xuống đưa tay xoa bụng.

Một hồi lâu, Nguyệt nương làm như hạ quyết tâm, ả cắn môi nói: “Các người ở chỗ này, ta đi nói chuyện với phu nhân.”

“Nữ lang tìm ả ta làm gì?” Lão mục tử kinh hãi nói: “Đang yên đang lành, đi nói chuyện phiếm với ả ta làm gì?”

Nguyệt nương lắc đầu, ả trầm ngâm nói: “Nghe được từ chỗ các nàng, phu nhân thực sự là một người tính tình ôn hòa.”

“Nữ lang người chính là lương thiện, thấy người nào cũng tốt.” Giọng lão mục tử căm hận nói: “Người đừng nhìn cái dáng vẻ kia của ả ta, chỉ riêng từ khi chúng ta vào phủ tới nay, người xem có người nào có thể kiếm được lợi ích ở trong tay ả ta chứ? Thế nào nó nói vậy, ả ta đúng là cơ mưu sâu xa!”

Nguyệt nương không có phản bác, ả cũng không quay đầu lại nói: “Các người tạm thời chờ ở chỗ này, ta đi gặp phu nhân.” Dứt lời, ả cất bước tiến lên.

Chỉ chớp lát, Nguyệt nương đã đuổi kịp Phùng Uyển. Thấy Phùng Uyển tán thưởng giàn giáo phía Bắc Viện đã xây xong, Nguyệt nương đi nhanh vài bước.

Ả đi đến phía sau Phùng Uyển, khẽ nhún chào, nói lạnh lạnh: “Nguyệt nương bái kiến phu nhân.”

Nguyệt nương.

Phùng Uyển quay đầu lại, nàng liếc nhìn Nguyệt nương một cái, cười khẩy nhưng cũng không dừng bước, vừa đi dọc theo cỏ cây bên đường vừa nói: “Không cần đa lễ.”

“Vâng, phu nhân.”

Nguyệt nương cẩn thận tỉ mỉ nhìn vẻ mặt của nàng, nghĩ ngợi nói: Hình như phu nhân cũng không oán hận chán ghét ta. ả biết, có rất nhiều người vui giận không biểu hiện ra ngoài mặt, phu nhân cũng là một người như vậy. Nhưng không biết tại sao, ả lại tin tưởng phu nhân hiện tại đã không oán hận cũng không chán ghét ả. Đường như, dường như ả chỉ là một người qua đường tâm thường.

Giống như ngày xưa khi ả nhìn thấy phu nhân, cảm thấy nàng như thờ ơ lạnh nhạt. Đây là một cảm giác rất kỳ quái, cũng là cảm giác không nên có.

Nguyệt nương nghĩ tới đây, vội bước hai bước. ả đi tới gần Phùng Uyển, cúi đầu dè dặt nói: “Phu nhân, lần trước Đại công chúa tới rất nhiều lần, nàng ta còn từng tìm phu nhân đấy.”

Vừa nói Nguyệt nương vừa quan sát sắc mặt Phùng Uyển.

Sắc mặt Phùng Uyển vẫn như thường, vẫn thờ ơ. Nàng hờ hững “Ừ” một tiếng, cát bụi vẫn tiếp tục xoay vòng xung quanh Bắc Viện, dường như Phùng Uyển không hề cảm thấy hứng thú với lời của ả.

Nguyệt nương cắn cắn môi, nghĩ ngợi nói: Không ngại nói thẳng ư.

Hạ quyết tâm, ả khẽ nói: “Nhìn dáng vẻ kia của phu chủ, hình như rất là thân mật với Đại công chúa.” Cắn môi, Nguyệt nương nhìn qua Phùng Uyển vẫn thờ ơ như cũ, lẩm bẩm nói: “Ta luôn cảm thấy không ổn khi thấy họ. Theo lý, phu nhân của phu chủ là Người, dù sao Đại công chúa nàng ta cũng không thể trở thành... Nhưng mà, bọn họ lại tốt đẹp như vậy, phu nhân, ta thật không hiểu.”

s://thanhthoigian.wordpress

Ả nói thẳng ả không hiểu.

Cuối cùng Phùng Uyển bị lời của ả đá động rồi. Nàng quay đầu lại.

Lẳng lẳng nhìn chằm chằm Nguyệt nương, nhìn vẻ tha thiết mong đợi trên khuôn mặt như hoa kia, khóe miệng Phùng Uyển từ từ cong lên.

“Người không hiểu cái gì?”

Nhìn thấy Phùng Uyển sẵn lòng giải thích nghi hoặc, Nguyệt nương vội vàng nói: “Ta, ta không hiểu quan hệ giữa phu chủ và Đại công chúa.” Dừng một chút, ả lại nói: “Còn có, Đại công chúa nàng ta có phải đi hòa thân hay không?”

Phùng Uyển lại liếc ả một cái, nàng hờ hững trả lời: “Dù cho Đại công chúa hòa thân rồi, vậy thì thế nào?” Với tính cách của Triệu Tuấn, để mất một công chúa thì không có Quận chúa, quý nữ khác hay sao? Thu hồi ánh mắt, Phùng Uyển khẽ thở dài: “Thật ra thì người hiểu rõ những điều này, chẳng qua là người không muốn thừa nhận thôi.”

Một câu nói đơn giản trực tiếp, không hiểu sao lại như có ngàn quân lực ập tới khiến Nguyệt nương lui lại một bước.

Nhìn sắc mặt Nguyệt nương tái nhợt, Phùng Uyển đồng cảm nhìn ả một cái. Có một số việc nói tới đây là được rồi. Nàng không có hứng thú làm bạn thân nơi khuê phòng của ả, để ả giải quyết tình cảm phiền não này đi.

Ngay lập tức, Phùng Uyển cất bước đi thẳng về phía trước.

Nguyệt nương trắng xanh mặt, đứng cúi đầu không nhúc nhích.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, một loạt tiếng bước chân truyền đến. Trong nháy mắt, lão mục tử kia ở phía sau Nguyệt nương ân cần hỏi han: “Nữ lang, nữ lang, người lại làm sao vậy?” Bà ta tức giận nói: “Có phải phu nhân hay không? Có phải tiện phụ kia đã nói lời gì khó nghe khiến nữ lang người mất hứng không?”

Nguyệt nương lắc đầu, ả ngẩng khuôn mặt tái nhợt trắng xanh như tờ giấy trắng nước mắt rùng rùng lên, nghẹn ngào nói: “Bà à, ta sai lầm rồi, ta sai lầm rồi...” ả chậm chậm quỳ xồm trên mặt đất, hai tay ôm đầu, nước mắt rơi như mưa, “Ta nên nghe theo phụ thân, ta nên tìm một người lang quân như A Hồ vậy; ta là vợ của chàng, chàng là phu quân của ta, cứ hòa thuận êm đẹp trôi qua cả đời. Huu...”

Thấy nữ lang nhà mình đau khổ như vậy, ngực lão mục tử đau nhói. Bà ta cũng vội vàng ngồi xồm xuống, vươn cánh tay ôm Nguyệt nương, ôm thật chặt.

Trong một buổi tối giàn giáo Bắc Viện của Phùng Uyển đã hoàn thành, ba ngày sửa sang đôi mới hoàn toàn, tu sửa đã xong xuôi.

Đến lúc này, Phùng Uyển đã có thể chuyển nhà.

Cũng không biết bệ hạ nghĩ thế nào, ông không chỉ xây cho nàng một tòa Bắc Viện còn tiếp tục phái mười lăm người hầu, lão mục tử và hộ vệ; thậm chí cả xe ngựa cũng tặng hai chiếc. Về phần các loại lương thực, tiền bạc lại từng xe từng xe. Trong nháy mắt Bắc viện có mười mấy gian phòng, các chỗ đều bố trí đôi mới hoàn toàn, lương thực tơ lụa đầy kho.

Thật sự là một đêm giàu nhanh, Phùng thị A Uyển hai ngày trước còn ngoài mấy bộ quần áo có thể giao thiệp, ngay cả ba bữa cơm canh cũng lấy cháo loãng làm món chính, giờ chỉ chớp mắt đã đứng trong tầng lớp quyền quý xa hoa phú quý Đô thành.

Đứng ở trong viện, Phùng Uyển nhận lấy thánh chỉ, chuyển hướng đi về phòng ngủ.

Nàng cũng phải thu dọn đồ đạc chuyển nhà.

Nhìn nàng vào phòng, Phát nhi cúi đầu, như hình với bóng theo sát nàng.

Ở nơi xa, lão mục tử kia nhìn Phát nhi theo sát trước mặt, cảm hận mắng: “Phi! Cái loại ti tiện chết tiệt! Mất thấy phu nhân phú quý rồi, sợ bị bỏ mặc sao? Cứ xum xoe như thế còn tưởng rằng người ta không biết ả nghĩ gì ư?”

Lần này Phát nhi theo gót phu nhân, ngu ngơ không truyền một tin tức hữu dụng nào đến, trong lòng lão mục tử đã bất mãn từ lâu rồi. Theo bà ta, dù gì chuyện liên quan đến Đại công chúa Phát nhi cũng chẳng nghe ngóng được. Nhưng ả ta cũng không nói gì, phi, hơn nữa lại còn làm như không quen.

Phát nhi không biết lão mục tử bất mãn, ả còn đang cầm đầu cầm cổ đi phía sau Phùng Uyển.

Lúc này, Phùng Uyển đã để đám người hầu bệ hạ phái tới, đem đồ mình thu xếp xong đưa đến Bắc viện. Hiện tại bên tay nàng chỉ còn lại ba cái rương bệ hạ vừa mới ban thưởng.

Cảm nhận được Phát nhi cầm đầu cầm cổ theo, nàng từ từ dừng bước lại.

Cứ lảng lảng nhìn Phát nhi như vậy, trong ánh mắt tĩnh lặng của Phùng Uyển mang theo suy nghĩ.

s://thanhtoigian.wordpress

Thấy phu nhân nhìn mình không lên tiếng, hai tay áo Phát nhi xoắn chặt lại. Người lại càng cúi đầu, đáng vẻ ngoan ngoãn dễ sai.

Một hồi lâu, Phùng Uyển mở miệng, “Phát nhi.”

“Có nô tỳ.” Phát nhi hoảng hốt đáp.

Phùng Uyển nhìn ả, rừ mắt, “Nơi này không đủ người, người ở lại đi.”

Tiếng nói vừa ngưng, Phát nhi ngẩng đầu lên.

Phùng Uyển nhìn vào khuôn mặt tái nhợt gầy yếu nhỏ nhắn trước mắt này, nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia. Giờ phút này, đôi mắt kia đang lóe lên, hẳn là Phùng Uyển nhìn không ra, mình không muốn ả đi theo, là ả vui mừng hay là không vui mừng.

Đương lúc Phát nhi đang ngây người như phỗng, Phùng Uyển thờ ơ thu hồi ánh mắt, cất bước đi về phía Bắc Viện.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa lái vào phủ. Thấy cỗ xe ngựa kia, Vũ nương vui mừng kêu: “Phu chủ đã trở về.”

Quả thật Triệu Tuấn đã trở lại.

Y nhảy xuống xe ngựa.

Gần như là vừa xuống xe ngựa, y liền nhìn chăm chú từng cỗ xe ngựa đang uốn lượn lái vào Bắc Viện, nhìn phía từng rương gỗ xa hoa tinh xảo vừa khiêng lên.

Nhìn mãi, yếu hèn của y lên xuống.

Phùng Uyển liếc y một cái, nói với mấy người hầu bệ hạ phải tới: “Khiêng lên đi, chúng ta đi thôi.” Nàng muốn các nàng khiêng lên là đồ trang sức bệ hạ vừa mới ban thưởng.

Triệu Tuấn quay đầu lại.

Y thấy bốn tỷ nữ, hai lão mục tử, hai người khiêng một cái rương gỗ nặng trĩu, cái rương cũng không đóng chặt nắp nên có thể thấy bên trong ánh vàng ánh bạc lấp lánh!

Hắn là đây ba rương đồ trang sức!

Trong phút chốc, hai mắt Triệu Tuấn tròn thật lớn.

Trên thực tế, giờ phút này trọn to hai mắt không chỉ có y, Vũ nương, Nguyệt nương thậm chí Mi nương, Phát nhi các nàng cũng trọn to hai mắt, ánh mắt luôn không kiềm nổi nhìn về phía những rương gỗ kia.

Nếu không xảy ra chuyện gì khác thì của cải trong cái rương này cũng đủ Triệu Tuấn vượt qua ngày đương gia Phùng Uyển đến, có thể để cho y tiêu tiền như nước hơn năm bảy năm!

Triệu Tuấn ho một tiếng, hỏi một người hầu: “Chuyện này là?”

Người hầu kia trả lời: “Là vừa rồi bệ hạ ban thưởng cho phu nhân.”

Câu nói vừa dứt, yếu hèn Triệu Tuấn chuyển động lên xuống.

Ban thưởng cho phu nhân!

Không hiểu tại sao, những lời này vừa lọt tai, ý nghĩ đầu tiên của Triệu Tuấn chính là vui mừng: Y có tiền rồi.

Không phải vậy sao? Của Uyển nương chính là của y! Thương cho phu nhân chính là thương cho y!

Nhưng mà vui mừng chẳng qua cũng chỉ trong nháy mắt, y lập tức nghĩ tới lời bệ hạ nói, bệ hạ nói rằng: Phùng thị cũng hay, sau này gọi là Phùng phu nhân đi.

Y không phải người ngu, y nghe hiểu rõ ràng là bệ hạ ra lệnh cho y. Cho dù y và Phùng Uyển chưa từng hòa ly nhưng người phu chủ là y này cũng không có quyền đụng đến Uyển nương nữa rồi.

Uyển nương bây giờ không phải là Triệu phu nhân mà là Phùng phu nhân!

s://thanhthoigian.wordpress

Hướng chi bệ hạ phái nhiều người hầu hộ vệ như vậy, bề ngoài là bảo vệ Phùng Uyển nhưng đồng thời những người này cũng là để đề phòng y gần gũi với Phùng Uyển.

Vì vậy, y chợt hiểu ra, y không có quyền động vào những thứ vàng bạc này.

Trừ phi Uyển nương tự nguyện, trăm phương ngàn kế có biện pháp trộm đem những thứ vàng bạc này đưa cho y dùng!

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn ngẩng đầu nhìn chòng chọc hướng Phùng Uyển.

Đối diện y là vẻ mặt nhả nhặn trầm tĩnh. Nàng đang quay đầu phân phó nói câu gì đó, chuẩn bị cất bước đi vào Bắc Viện.

Yết hầu nhúc nhích, Triệu Tuấn gọi: “Uyển nương.” Trong bỗng chốc, tiếng của y dịu dàng đi rất nhiều.

Phùng Uyển ngẩng đầu.

Triệu Tuấn nhìn vào mặt nàng, ôn hòa nói: “Hôm nay Uyển nương chuyển nhà thì phải ăn mừng mới phải.” Nói tới đây, y phân phó nói với Nguyệt nương:

“Đi bảo người chuẩn bị chút thức ăn tối, vì phu muốn cùng Uyển nương uống rượu ngắm trăng!” Y nghĩ, y nói công khai trong sân viện với Uyển nương, bệ hạ cũng sẽ không để ý chứ.

Uống rượu ngắm trăng?

Mới vừa rồi còn hận không thể ăn thịt mình, nhanh như vậy đã dịu dàng như nước rồi.

Nhìn vào ánh sáng lóng lánh trên đôi mắt Triệu Tuấn, Uyển nương liếc qua mấy cái rương gỗ: E là nhắm vào những thứ vàng bạc này rồi.

Vì vậy, trong sự mong đợi dịu dàng như nước của Triệu Tuấn, Phùng Uyển thờ ơ nói: “Không cần. Phu chủ vừa mới về phủ, hẳn là mệt mỏi. Uyển nương cáo lui.”

Quăng lại những lời này, Phùng Uyển ung dung thông thả đi thẳng về phía trước. Sau lưng nàng là sau người hầu ra sức khiêng rương gỗ.

Thấy nàng từ chối không nể mặt như vậy, mặt Triệu Tuấn tái xanh một lúc, y vừa muốn nổi giận thì liếc đến sau người hầu kia rồi lại nuốt mạnh xuống.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Phùng Uyển rời đi, môi Triệu Tuấn mấp máy mấy lần, cuối cùng cũng không nói ra lời nào.

Một hồi lâu, y tái xanh mặt, trầm giọng chửi lên: “Đồ bất trung bất nghĩa, không biết xấu hổ!” Tiếng mắng chửi hạ tới cực nhỏ, ngay cả Nguyệt nương bên cạnh y cũng không nghe tiếng.

Sau khi chửi những lời này, Triệu Tuấn còn chưa hả giận, y phát ồng tay áo hùng hùng hổ hổ biến vào thư phòng. Chỉ chốc lát sau, trong thư phòng truyền đến tiếng “Loảng xoảng loảng xoảng” của đồ vật bị đập.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Triệu Tuấn Hoang Mang.

Phùng Uyển thân nhiên đi về phía Bắc Viện.

Lúc đi vào rực rỡ hẳn lên, khắp nơi sân viện đều thể hiện sự hào phóng và quy củ. Sau khi Phùng Uyển để cho đám người hầu cất đồ đạc xong liền đi ra.

Dưới ánh trăng, nàng bước đi chậm chậm ở từng chỗ trong sân viện. Giống như phòng ngủ trước kia của nàng, ở nơi này, phòng ngủ của nàng cũng gần tường rào. Đồng thời, nơi bên cạnh phía Bắc còn có ý mở ra một cửa để nàng ra ra vào vào, thậm chí có thể không thông quan đại môn của viện chính.

Nói cách khác, viện này của nàng đã tự thành một phủ.

Đứng ở trong sân, nhìn ánh trăng chậm chậm trái trên sân, tiếng Phùng Uyển trong trẻo nói: “Đưa chút rượu và đồ ăn đến.”

Một tỷ nữ đáp: “Vâng.” Nàng quay người lại, hai tỷ nữ khác đã chuyển sập và bàn trà đến, sai bọn họ đặt ở ngay giữa viện, dưới ánh trăng.

Phùng Uyển chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ chốc lát, một làn hương rượu lượn lờ bay tới. Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, trầm suy nghĩ nói: Đã bao lâu rồi ta chưa từng thanh tịnh như vậy?

Cùng lúc đó, trong chính viện Triệu phủ.

Sau khi Triệu Tuấn trút giận một trận trong thư phòng, hai tay vịn bàn trà thở hắt hắt.

Một hồi lâu, y từ từ bình tĩnh trở lại, quay đầu lại nhìn trong thư phòng. Thấy gian phòng vắng lặng lại không có một tỷ thiếp nào tới đây nịnh nọt giải sầu, y không khỏi oán hận nặng: “Tất cả đều bất trung bất nghĩa!”

Cũng không phải là y muốn chửi xằng đám nô tỳ. Bình thường, lúc y nổi giận như vậy trong thư phòng, đám tỷ thiếp vốn không dám lại gần.

Chỉ là y đột nhiên cảm thấy, trong phòng vắng lạnh thấm vào người, bản thân tựa như ở trong nơi hoang vắng, không chỗ nương thân không bạn không bè.

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Loại cảm nhận này phát ra từ nội tâm cô đơn vắng vẻ và hoang vu lạnh giá như thế.

Triệu Tuấn không kiềm nổi quay đầu nhìn về hướng phòng ngủ trước kia của Phùng Uyển.

Trong bất tri bất giác, trước mắt y hiện lên khung cảnh năm đó. Gia thế của y bình thường, tuy cha mẹ có chút của cải nhưng trong chiến tranh loạn lạc, cả hai người đều bị giết.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, y luôn một thân một mình, y học tập một mình, y cố gắng giao hảo cùng mỗi người bên cạnh, y nói năng, y mỉm cười, y nho nhả lễ độ là học từ những sĩ tử đất Tấn kia.

Cho đến lần đó. Y nhìn thấy Phùng Uyển.

Chỉ là một cái nhìn vội vã, trong khoảng khắc tim đó của trái tim y lại cảm nhận được một sự yên tĩnh chưa bao giờ thấy.

Đây là một cảm giác rất kì quái, cảm giác rất thoải mái. Vì vậy, thời gian khi đó, dựa vào thủ đoạn của y, cũng có nữ lang thích y gia thế tốt hơn Uyển nương nhưng y vẫn lựa chọn Uyển nương.

Nàng gả cho y.

Đêm tân hôn, y vén khăn voan của nàng, nhìn vào cặp mắt xinh đẹp khoang dung vui vẻ như vì sao khiến lòng người sung sướng, y bỗng cảm thấy vui vẻ.

Y ôm thật chặt tân nương của y.

Sau đó, tất cả như y suy nghĩ, nàng thông minh, nàng luôn biết y muốn gì. Mỗi một chuyện, thường thường y còn chưa mở miệng, nàng đã làm thay y xong xuôi rồi.

Lúc mới đầu, y cảm kích, y cảm giác mình vô cùng hạnh phúc, y cảm giác mình thỏa mãn rồi.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Về sau, Uyển nương vẫn là Uyển nương, nhưng tim của y lại không cảm thấy thỏa mãn nữa. Y dần dần quen Uyển nương sắp xếp xong xuôi tất cả thay y; y nghĩ tới và không nghĩ tới thì nàng cũng nghĩ kĩ làm tốt thay y. Đối với Uyển nương, ban đầu là từ y cảm kích, vui mừng biến thành điều đương nhiên.

Sau đó, thỉnh thoảng có chỗ nào lo nghĩ không chu toàn, y lại trở nên không vui. Y sẽ nghĩ, tại sao có chút chuyện nhỏ nàng cũng có thể không nghĩ đến, làm không xong?

Chẳng qua y chịu đựng không có nổi cái, mà mỗi lần thời điểm y không nổi cái, y liền nghĩ, trên đời chỉ có người đàn ông tốt như mình mới có thể chấp nhận phụ nhân đó.

Có khi y cảm thấy, y đối với Uyển nương thật là quá nuông chiều rồi, cho nên y lại thích chơi bời kỹ nữ.

Tất nhiên, thời cơ y thường chơi bời kỹ nữ như là mấy lần lên chức, Uyển nương như đã bị vứt bỏ. Dù thế nào y cũng phải an ủi dỗ dành nàng; khi đó y sẽ giống như lúc tân hôn, rất nuông chiều nàng.

Đương lúc Triệu Tuấn nghĩ rằng, cả đời này Uyển nương đều là người của mình, mình đối với nàng tốt là ân huệ, là cung chiều, đối với nàng không tốt đó cũng là nói cho nàng biết đừng có được cung chiều mà kiêu.

Y chỉ không hiểu, tại sao sau lần chia li nhỏ nhỏ trở về phủ, Uyển nương lại thay đổi nhiều như vậy?

Thư phòng trống rỗng, Triệu Tuấn đi qua đi lại nhưng không tài nào quét đi giá lạnh từ trong xương cốt.

Loại giá lạnh này hồi trước khi chưa cưới Uyển nương về, y thường xuyên chịu đựng.

Chuyện gì xảy ra? Chẳng qua là chuyện đến Bắc Viện, chẳng qua là hằng ngày khỏi phải thấy một phụ nhân bất trung bất nghĩa mà sao y cũng cảm giác được cô đơn như vậy rồi hả? Tựa như liếc mắt xung quanh cũng không còn bến bờ nào có thể khiến y an tâm?

Sau khi đi qua đi lại nửa canh giờ, Triệu Tuấn cảm thấy xung quanh càng lúc càng lạnh, cái lạnh này đã xuyên qua da vào xương cốt từ lâu.

Suy nghĩ một chút, y đẩy cửa ra.

Phía ngoài, Vũ nương và tỷ nữ của nàng ta đang nhìn tới nơi đây. Nàng ta nhìn thẳng vào ánh mắt Triệu Tuấn, vội vàng khẽ nhún chào, cẩn thận gọi: “Phu chủ.”

Triệu Tuấn nhìn nàng ta chăm chú.

Mặt người phụ nhân này chau chuốt gầy gò không đầy đặn, sinh ra tướng khác bạc. Y không có tâm tình hàn huyên với nàng ta vào lúc này.

Triệu Tuấn gật đầu rồi cất bước rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, Mi nương đi ra, nũng nịu gọi: “Phu chủ?”

Triệu Tuấn quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, Mi nương nhõng nhẽo và sâu xa hiện ra sự lỗ mãng khiến y nảy sinh phiền muộn. Lập tức, Triệu Tuấn nhủ mảy lại quát khê: “Lui ra đi.”

“Vâng, vâng.”

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Lúc Mi nương lui ra, Triệu Tuấn liếc mắt nhìn qua Quyên nhi ngầy ngầy ngẩn ngẩn có vẻ hơi ngốc nghếch một cái.

Y quay đầu lại.

Lúc này Nguyệt nương đang cúi đầu, dưới sự diu đỡ của lão mục tử tại đó, ả từng bước từng bước đi tới.

Nhìn dáng vẻ của ả như là chưa từng chú ý tới phu chủ kia của mình.

Triệu Tuấn nhìn chằm chằm Nguyệt nương, đang chuẩn bị gọi ả lại gần thì đúng vào lúc này, Nguyệt nương cũng ngẩng đầu lên. ả vừa nhìn thấy Triệu Tuấn thì tức khắc sợ hãi khê kêu: “Phu chủ.” Con ngươi ngân ngấn nước như thể sắp rơi nước mắt.

Nhìn kĩ đây cũng là một phụ nhân không phóng khoáng, dáng vẻ này là có thể đẻ ra tiền sao?

Chân mảy Triệu Tuấn càng nhủ chặt hơn, y cũng không thêm đề ý tới ả, phát ống tay áo quay người đi.

Trong bỗng chốc, y đẩy một cái cửa phòng ra.

Trong phòng, một bóng người nhỏ nhắn đang chui tới chui lui. Trong vô thức, Triệu Tuấn mừng rỡ kêu lên: “Uyển nương?”

Tiếng nói vừa dứt, bóng người kia cứng đờ.

ả nhanh chóng chạy tới, khê nhún chào với Triệu Tuấn. Tiểu tỷ nữ gầy tong gầy teo sợ hãi nói: “Phát nhi bái kiến lang chủ.”

Không phải Uyển nương, tiện phụ kia đã vội vội vàng vàng chạy đến Bắc Viện từ lâu rồi.

Triệu Tuấn thu hồi ánh mắt, lạnh mặt quát khê: “Ngươi đang làm gì đó?”

Người tiểu tỷ nữ run lên, phịch một tiếng quỵ xuống đất, nhìn khuôn mặt ả trắng như tờ giấy, Triệu Tuấn cũng không kiên nhẫn nghe ả giải thích, phát phát tay nói: “Đi, gọi ngự phu thường ngày chở phu nhân đến.”

Phát nhi thấy lang chủ không truy vấn nữa, vội đáp: “Vâng, vâng.”

Chỉ chốc lát, một loạt tiếng bước chân vang lên, ngự phu kia kính cẩn nói: “Lang chủ, người gọi ta?”

“Ừ, vào đi, tỷ nữ kia cũng đi vào đi.”

“Vâng, vâng.”

Hai người vừa đi vào cũng hơi giật mình. Chỉ thấy Triệu Tuấn ngồi ở bệ cửa sổ cạnh sập chỗ Phùng Uyển xưa nay thích ngồi nhất, ngay cả tư thế thẳng người cũng giống hệt như phu nhân.

Nhìn thấy hai người, Triệu Tuấn trầm giọng nói: “Vào đi.”

“Vâng.”

Đội một tỷ một bộc đứng nghiêm chỉnh trước mặt, sau một lúc suy nghĩ, Triệu Tuấn từ từ nói: “Hôm nay gọi các ngươi tới đây là muốn phái các ngươi đến Bắc Viện.”

Y ngẩng đầu nhìn xoáy vào hai người, nói: “Các ngươi là người cũ phu nhân dùng quen, có lẽ nàng thích.”

Câu nói này vừa dứt, Phát nhi cúi đầu, ngự phu kia còn đang ngẩn ngơ. Thời điểm nửa canh giờ trước, phu nhân từng gọi hấn vào một góc, khê nói, “Ta đến chỗ Bắc Viện, ngươi an tâm ở chỗ này, có lẽ lang chủ dùng không được bao lâu cũng sẽ phái ngươi tới đây.”

Thật sự không nghĩ tới, phu nhân vừa nói xong, quả nhiên lang chủ đưa ra quyết định này.

Lúc này, Triệu Tuấn ngẩng đầu lên.

Y nhìn hai người chăm chú, giọng nói bình tĩnh chậm rãi: “Nhưng mà, dù đến chỗ phu nhân rồi, các ngươi cũng phải nhớ, ta mới là lang chủ, mới là chủ nhân của các ngươi.”

Ngừng một chút, y ra lệnh: “Nếu phu nhân có điều gì đó bất thường hoặc là có người đặc biệt nào đến Bắc Viện, nhất định phải báo cho ta.”

Nói tới đây, y nhìn hai người chòng chọc, “Có nghe hay không?”

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

“Dạ.” “Dạ.” So với Phát nhi có phần chần chờ, ngự phu trả lời dứt khoát hơn nhiều. Từ lâu trước kia, phu nhân đã từng nói rằng nếu lang chủ có ý hỏi chuyện gì thì hẳn phải nhớ kỹ ai mới là chủ tử của hắn. Nhưng cho tới giờ, lang chủ cũng chưa từng hỏi hắn chuyện gì.

Bây giờ ngẫm lại, phu nhân cũng chưa có thời điểm sai lầm. Nhìn đi, không phải lang chủ nói những lời này sao? Quả thực phu nhân mạnh hơn lang chủ nhiều.

Triệu Tuấn nói tới đây rồi đứng lên. Y nhìn chòng chọc Phát nhi, nghiêm túc nói: “Sau này phu nhân nói cái gì, có phải gặp Vệ Từ Dương hay không, còn có những người hầu trong Bắc Viện kia nói cái gì, người đều phải nói từ đầu đến cuối cho ta biết.” Triệu Tuấn sa sầm mặt cảnh cáo nói: “Nhớ kỹ, ta đây cũng không phải là nhân từ nương tay.”

Đây là cảnh cáo, Phát nhi sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất, mặt tái xanh liên tục đồng ý.

Triệu Tuấn nhìn về phía ngự phu kia và nói: “Người là người cũ phu nhân dùng đã quen, phu nhân xuất phủ, thấy người nào, nói cái gì cần phải báo rõ ràng cho ta. Nếu không, đừng trách lang chủ ta ra tay!”

“Vâng, vâng.”

Thấy một tý một bộc đều nghe lời, Triệu Tuấn gật đầu, phát tay nói: “Đi đi, tới nay các người tới Bắc Viện đi.”

Mới vừa nói tới đây, y dừng lại một chút, mê man nghĩ nói: Ta có nên cùng đi xem xem? Gần như là ý nghĩ này vừa hiện lên, cảm giác uất hận kia liền tự nhiên sinh ra, Triệu Tuấn sa sầm mặt hét lên: “Cút! Còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Hai người nào biết được rằng y lại tự dưng nổi giận, sợ tới mức vội vã lui ra ngoài.

Bọn họ vừa đi, Triệu Tuấn liền đi đến ngồi xuống cái sập Phùng Uyển thường ngồi. Y nghiêng rặng, đưa tay dấm một dấm thật mạnh lên bàn trà, giọng phần hận mắng: “Tiện phụ bất trung bất nghĩa, rồi sẽ có một ngày, rồi sẽ có một ngày....”

Phát nhi và ngự phu kia một trước một sau đi đến Bắc Viện.

Phát nhi vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn ngự phu kia chăm chú, thầm nghĩ: Nghe phải tới nơi phu nhân này mà hắn trả lời dứt khoát như thế, bây giờ còn vừa đi vừa huyết sáo, không chút do dự chần chờ. Dễ thấy được xưa nay phu nhân đối xử với hắn không tệ, chính hắn cũng muốn tới.

Vừa mới suy nghĩ đến đây, ả liền nghĩ tới đêm hôm đó. Bị phu nhân gọi vào phòng giáo huấn một màn đó, rồi lại nhớ đến cặp mắt phu nhân như yêu như ma, đều biết tất cả, đều có thể nhìn toạc ra thì không khỏi rùng mình một cái.

Trong nháy mắt, Phát nhi tự nói với mình rằng: Ta sợ cái gì, nếu phu nhân điều tra thật thì sẽ biết ta chưa từng bán đứng nàng, chưa từng làm chuyện có lỗi với nàng. Lại nói tiếp, bên cạnh phu nhân cũng không có người nào có thể dùng, trước kia nàng hoài nghi ta không trung thực, nếu như ta vẫn trung thành tận tâm với nàng, nhất định nàng sẽ hạ tâng phòng bị xuống.

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Nghĩ tới đây, Phát nhi cảm thấy rốt cuộc có thêm chút sức lực.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Nở Rộ

Hai người đến phía sau Phùng Uyển, họ còn chưa lên tiếng, Phùng Uyển đã quay lưng về phía bọn họ lẳng lẳng nói: “Các người tới rồi?” Nàng khẽ mỉm cười, nói: “Quản sự ở bên trong, hẳn sẽ bố trí các người ổn thỏa.”

Nàng chưa từng quay đầu lại mà thân nhiên nói chuyện, dường như đã sớm đoán được bọn họ sẽ đến.

Rốt cuộc phu nhân là loại người gì? Phát nhi ngẩng phát đầu lên, ả nhìn Phùng Uyển chòng chọc, dấu đi sự hoảng sợ bất an trong lòng. ả cúi đầu đồng thời đáp cùng ngự phu: “Vâng.”

Dưới ánh trăng, Phùng Uyển vẫn uống rượu một mình đến nửa đêm mới ngủ.

Ngủ một giấc rất say, gần như là nàng chưa từng trải qua giấc ngủ ngon đến vậy. Ở kiếp trước, nàng nóng vội mưu cầu, luôn tính toán vì Triệu Tuấn; nói thực ra Triệu Tuấn cũng không được coi là thông minh, trong giới quan trường cũng không được coi là rất thông minh. Một chuyện đề xuất không cần thận, y liền phạm phải sai lầm, mà y lại tự cho là mình rất giỏi nên chưa từng phát hiện ra bản thân do dự chần chừ.

Vì vậy, Phùng Uyển phải giúp y mà không thể quá lộ liễu, từng ngày còn luôn cẩn thận từng tí lựa lời y nói chuyện, hiểu rõ y nói gì làm gì, sao đó nàng phải dùng phương pháp khôn khéo, tuyệt đối không tổn hại lòng tự ái của y, để y hiểu được.

Vì vậy, nàng vẫn luôn rất mệt mỏi, ngay cả trong giấc mơ cũng nghĩ mở miệng thế nào, nhắc nhở ra sao.

Từ lúc sống lại tới nay, nàng chìm vào trong cơn ác mộng, từng chuyện từng chuyện cũ chưa từng xuất hiện trong trí nhớ của nàng. Vô số đêm, nàng mất ngủ đến tận trời sáng.

Dường như nàng đã quên, hóa ra ngủ ngon là chuyện thoải mái như vậy

Một đêm không mộng mị đến sáng hôm sau. Phùng Uyển còn chưa tỉnh, khẽ miệng đã mỉm cười; lắng nghe tiếng riu ra riu rít phía ngoài rừng cây, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng người nói truyền đến từ xung quanh, chẳng hiểu sao Phùng Uyển không hề muốn ngồi dậy.

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Nằm ỉ một lúc, nàng lại ngủ thật say.

Ngủ một giấc luôn ba ngày. Trong ba ngày này, mỗi ngày nàng đều ngủ đủ năm đến sáu canh giờ. Trong ba ngày này, dường như nàng đã thả được tảng đá đè trong lòng, dường như muốn ngủ bù giấc ngủ trước kia, thoáng cái đã bỏ sung lại.

Ngày thứ tư, Phùng Uyển tỉnh dậy vào sáng sớm.

Tiếng nàng dậy khỏi tháp kinh động đến Phát nhi khiến ả vội vàng chạy đến bên cạnh, “Phu nhân đã tỉnh rồi à?” Vừa nói, ả vừa cầm quần áo đến gần, cẩn thận hỏi: “Phu nhân, muốn đòi tháp sao?”

Sau lưng Phát nhi là hai tỳ nữ bệ hạ phái tới, giờ phút này hai tỳ nữ tới từ trong cung kia đang cúi đầu im lặng đứng một bên, làm như chẳng thèm lấy lòng Phùng Uyển giống Phát nhi.

Phùng Uyển ừ một tiếng, nói: “Đòi tháp.”

“Dạ.” Phát nhi vội đáp một tiếng, tiến lên đỡ Phùng Uyển đòi tháp. Rửa mặt thay quần áo xong, lúc quay về phía gương đồng chải tóc, Phát nhi thấy ánh mắt Phùng Uyển trong veo, lộ ra vẻ rất vui vẻ, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Phu nhân rất vui vẻ à?”

Phùng Uyển cười khẽ nói: “Đúng vậy, rất vui vẻ.” Nàng nhẹ nhàng nói: “Ta cũng không biết, hóa ra ta có thể vui vẻ như vậy.”

Nàng đã từng nghĩ rời khỏi Triệu Tuấn, rời khỏi cái người nàng đã hiểu rõ tất cả, nàng sẽ mờ mịt, nàng sẽ không biết phải làm thế nào.

Nàng đã từng nghĩ, chỉ có ở trong hoàn cảnh quen thuộc, đối mặt với người quen, dù là không thể chịu nổi người đó nhất nhưng chỉ cần hiểu rõ thì có thể khiến nàng an tâm.

Nhưng nàng đã làm rồi.

Phùng Uyển nhìn mình trong gương đồng hiện vẻ rạng rỡ, lắm bả nói: “Nên may thêm hai bộ xiêm y rồi.” Phải trau chuốt lại mình một chút, phải chiều ý mình một chút.

Phát nhi đứng ở phía sau vội vàng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Quần áo của phu nhân đều may từ năm ngoái, cũng đã cũ rồi, đúng là phải nên may thêm hai bộ mới rồi.”

Phùng Uyển ừ một tiếng, lúc này nàng đã chuẩn bị xong xuôi liền đứng lên.

Nàng đi đến chỗ đặt ba cái hòm vàng bạc châu báu, cũng không thèm quan tâm Phát nhi và hai tỳ nữ ở nơi đó, mở một hòm trong số đó.

Gần như là nắp hòm vừa mở ra, một chuỗi ánh sáng chói mắt của vàng bạc và châu báu chiếu vào mắt người.

Trong bóng chốc, lòng bàn tay Phát nhi ướt đầm mồ hôi.

Bất tri bất giác, ánh mắt của ả dính chặt vào trang sức vàng bạc đó, làm thế nào cũng không dời khỏi.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi nắp hòm kia đóng lại, Phùng Uyển tỉ mỉ chọn lựa hai bộ đồ trang sức đeo tay và năm mươi tám vàng lá, đều để trong túi giấu trong lòng. Nàng quay người lại, Phát nhi mới dời mắt, nhanh chóng cúi đầu.

Trái tim ả còn đang đập thình thịch.

Chẳng qua lúc này, ả đang nghĩ đến: Trong phòng ngủ của phu nhân ở viện cũ, tiền bạc đều đặt ở trong hòm sán nhà dưới giường. Nếu không phải ta cẩn thận, gỗ từng mảnh từng mảnh ở sán nhà kia thì cũng sẽ không phát hiện bên dưới là rỗng. Bởi vậy có thể thấy được, phu nhân cẩn thận cỡ nào.

Đúng rồi, ba cái hòm vàng bạc này, sở dĩ nàng tùy tiện bày biện như vậy là bởi vì đây là bộ hạ ban cho, là vì bộ hạ phái người tới theo dõi cả ngoài sáng và trong tối. Nàng hoàn toàn sẽ không lo lắng ai dám có hành động bất thường...

Phùng Uyển đi ra khỏi viện.

Nàng nhảy lên xe ngựa của ngự phu Triệu phủ, nói với những người hầu theo sau kia: “Không cần đi theo.” Nói ra bốn chữ này, nàng cũng không cần phải nhiều lời nữa để ngự phu kia lái xe ngựa chạy ra khỏi Bắc viện.

Hôm nay bộ hạ ban thưởng ột đồng lớn tiền bạc, Phùng Uyển nghĩ những thứ tiền bạc này cũng không lấy được mà phải hưởng thụ cho sướng một phen.

Nàng biết bên cạnh mình thường xuyên có người của bộ hạ theo dõi. Trong tình huống này, dù cho bộ hạ có ban thưởng nhiều hơn nữa thì nàng cũng không thể giấu đi hoặc là đưa cho Tăng lão thúc xử lý.

Điều duy nhất nàng có thể làm chính là đem tiền đi tiêu hết.

Cho nên nàng đã đến cửa hàng tơ lụa, chọn lấy loại tơ lụa mà mình thích nhất, chuẩn bị làm mấy bộ đồ Tấn.

Đừng nhìn bộ đồ Tấn, nó không hề đơn giản, kiểu dáng phức tạp, lấy độ bông bênh làm cái đẹp, đừng nói đến cái khác, châu ngọc khảm nạm bên trên cũng vô cùng quý phái.

Đã sống hai kiếp, Phùng Uyển trả tiền mà không hề lo trước lo sau. Lập tức, nàng dựa theo cách may đồ thường theo kiểu chính thống nhất, theo bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông, màu sắc của các lớp áo khác nhau, hình thức lưu hành tại thành Kiến Khang, vài vóc dáng loại cực kỳ đắt tiền. Còn theo các mùa chế hai bộ trang sức kiểu Hồ.

Tiếp theo, Phùng Uyển lại đi dạo tới cửa hàng phấn son. Chờ ở cửa hàng trầm cài.

Đi dạo một vòng những nơi mà ở hai đời nàng muốn đi mà không dám đi, sau khi tiêu hết năm mươi tám vàng lá mang đi, Phùng Uyển mới về Bắc viện.

Như thế mấy ngày, khi Phùng Uyển nghĩ cũng không ra mình còn muốn mua thứ gì, ba hòm đồ trang sức kia chẳng qua chỉ dùng bớt đi một góc nhỏ không đáng kể.

Một ngày kia, khí trời tạnh ráo, đã đến ngày lấy váy rồi.

Phùng Uyển đi đến cửa hàng tơ lụa kia, nàng đem những bộ đồ Tấn đắt tiền tự mình thiết kế kiểu dáng vào xe ngựa. Dưới sự nhắc nhở của hai tỷ nữ tới từ trong cung, nàng còn cầm mấy bộ đồ Tấn trên tay, chuẩn bị thay vào xem.

Vừa đúng lúc này, một tiếng nói quen thuộc truyền đến từ bên cạnh. “Váy này của ngươi là do ai thiết kế? Thật là lộng lẫy.” Đúng là giọng nói Đại công chúa tràn đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Tiếng người hầu đáp ứng truyền đến, “Váy này là vị quý nhân đây tự mình thiết kế.”

“Ai, gọi nàng ta tới đây.” Đại công chúa ngao mạn phớt lờ nói: “Chỉ là một bộ xiêm y, bản công chúa mở miệng muốn thì đây là vinh hạnh của nàng ta!”

Vừa nói, Đại công chúa vừa cầm lấy váy áo vào nội đường, xem ra là muốn mặc thử một chút.

Xuyên qua khe hở, Phùng Uyển thấy người hầu kia quỳnh đến nỗi đầu đầy mồ hôi, lại liếc qua kiểu dáng bộ đồ Đại công chúa cầm trong tay, nàng thân nhiên cười cười.

Nàng quay người lại, cời kiểu bộ đồ Tấn trên người đi lần nữa, thay một bộ giống hệt như bộ Đại công chúa đang cầm, chẳng qua là màu sắc có phần khác với bộ xiêm y kia.

Chỉ chốc lát sau, Đại công chúa đi ra. Á lúc này đã thay bộ xiêm y mới kia. Bộ đồ Tấn Phùng Uyển may đều có tay áo rộng, eo thắt cao, trang sức ngọc bội leng keng, trong sự phức tạp thấy vẻ phiêu dật, cực kỳ tôn dáng người. Vì vậy, dù vóc người Đại công chúa có vẻ to cao, mặc bộ đồ này cũng có vẻ thanh thoát hơn nhiều.

Ả vừa đi vừa cúi đầu giấu mình, vì hưng phấn mà sắc mặt phỉm màu hồng hồng, cả người cũng bớt đi ba phần hung dữ, nhiều thêm hai phần xinh đẹp của thiếu nữ.

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Vội vàng vội tới chỗ cánh cửa, Đại công chúa hướng ra phía ngoài ồm ồm gọi: “Lang quân, váy này có được không?”

Ba chiếc xe ngựa phía ngoài là xe ngựa đến cùng Đại công chúa. Triệu Tuấn và hai thanh niên lang quân khác cùng với ba quý nữ đồng thời quay đầu lại.

Sáu đôi mắt đồng thời sáng ngời, Triệu Tuấn khen đầu tiên: “Rất đẹp.”

Hai chữ vừa được thốt ra, Đại công chúa vui vẻ ra mặt.

Đương lúc này, ả chợt phát hiện, hóa ra sáu người mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhìn ả chăm chăm đang cùng lúc đồng loạt nhìn về phía sau ả.

Đại công chúa nhướn mày, kêu lên: “Sao vậy?” Giọng điệu bất mãn.

Thấy không có người đáp lại, Đại công chúa quay đầu lại.

Lần quay đầu lại này, ả cũng ngậy người.

Người chăm chăm đi tới chính là Phùng Uyển.

Giờ phút này, Phùng Uyển mặc một bộ bạch hạc bay trên bầu trời thu cùng kiểu với ả. Chỉ là, của Đại công chúa chính là màu lục nhạt còn của Phùng Uyển chính là màu tím nhạt.

Vốn vóc dáng của Phùng Uyển rất đẹp, da thịt trắng nõn như đồ sứ, đôi mắt lạnh lợi xinh đẹp như sao trời, dung mạo lại càng hòa nhã tinh khôi.

Trước kia, nàng theo Triệu Tuấn từ thuở bần hàn, dù cho có kinh doanh, phần lớn tiền bạc kia cũng vào cái động không đáy đó, mấy năm liền nàng đều không may được một bộ đồ mới.

Dù là như thế, bởi vì đáng vẻ thướt tha và dung mạo nàng trời sinh, cho dù là sửa chữa bộ đồ cũ một chút, lại thêm vài thứ nữa cũng có thể vượt xa vẻ xinh đẹp của người Hồ.

Nhưng mà tất cả sự xinh đẹp này đều khác hẳn hiện tại.

Hiện tại, nàng cường điệu bộ đồ mới lưu hành ở Kiến Khang.

Trên thế gian này, vốn ba phần là người xinh đẹp, bảy phần là trang phục, thật sự tuyệt sắc thì có mấy người? Đa số mỹ nhân thật ra cũng là trang điểm khéo léo và quần áo phù hợp làm nổi bật lên.

Rõ ràng Phùng Uyển đi ra chậm rãi như vậy, rõ ràng trên gương mặt kia, ngoại trừ làn da và đôi mắt thì không có cái gì đặc sắc nữa, rõ ràng nàng cũng chỉ là một phụ nhân thân phận bình thường nhưng mà trong chớp mắt, bao gồm cả Đại công chúa đều cảm thấy ánh sáng rực rỡ trước mắt tỏa ra bốn phía, đều cảm thấy phụ nhân trước mắt này xinh đẹp cao quý đến tột cùng. Ngay cả làn da trắng vô ngần kia đều hiện lên một vẻ cao nhã khiêm nhường. Sự xinh đẹp huyền bí mà sáng chói này càng làm nàng phơi phới sáng ngời, cứ như bạch hạc dưới ánh vàng ban chiều lại muốn vỗ cánh bay cao.

Trong tình huống này vô cùng thanh nhã nhẹ nhàng nổi bật hơn Đại công chúa đang mặc bộ đồ giống nàng. Đại công chúa cứ như tượng đất, cứ ngẩn ngơ như gà mờ, thật là ngu si đến nực cười.

Không có bất kì người nào nói cho Đại công chúa cảm giác đó nhưng ả tự cảm nhận.

Bỗng chốc, ả bị Phùng Uyển lắt át đi hào quang, lui về sau một bước và rụt cổ lại.

Bất tri bất giác, ả quay đầu nhìn về phía Triệu Tuấn, nhìn về phía y đang ngơ ngác ngác, đôi mắt lộ ra vẻ si mê, cuồng nhiệt và đau khổ.

Con giận bắt đầu từ đây, Đại công chúa hét lên một tiếng, vọt tới trước người Phùng Uyển, tức giận quát: “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Bộ đồ này của người...”

Không đợi ả phản pháo một câu, Phùng Uyển đã ưu nhã cười một tiếng, đôi mắt nàng sáng như nước chuyển hướng Đại công chúa, cùng lúc lẩn lướt khiến ả tức giận, lịch sự tao nhã khẽ nhún chào ả, nàng dịu dàng nói: “Bộ đồ này là do thiếp cắt. Đại công chúa thích nó chính là vinh hạnh của thiếp, thiếp có lòng ngưỡng mộ, kính xin công chúa nhận lấy.”

Dứt lời, hai tay nàng nâng lên một bộ ngọc đai. Ngọc đai này cùng bộ với Đại công chúa, chẳng qua nàng ghét buộc ngọc đai vào sau khiến vòng eo quá thô nên lấy xuống.

Đôi mắt với sự cung kính của Phùng Uyển, đôi mắt với Phùng Uyển lễ độ, ưu nhã và cao quý như bạch hạc, mặt Đại công chúa chợt bỏ bưng bưng.

Ả bỗng cảm thấy mình thành một thằng hề!

Đại công chúa nghiêng răng nghiêng lợi, quát lên: “Ai muốn lấy y phục của người chứ?” Vừa quát lên, ả vừa phi ra phía ngoài nhưng vừa mới lao ra một bước, ả nghĩ tới bộ đồ Tần này khiến ả cảm thấy mình thấp kém đi một bậc thì lại quay trở về.

Chỉ chớp lát, Đại công chúa đã đổi lại xiêm y của mình, ả vọt ra nhảy lên xe ngựa của mình, thoát khỏi mấy tiếng gọi to phía sau.

Không hiểu tại sao, ả luôn luôn ngang ngược kiêu ngạo bốc đồng nhưng giờ khắc này lại không đủ can đảm đi đối mặt Phùng Uyển. Và quả thực sự khác biệt này như trời và đất, mây và bùn khiến ả chỉ muốn trốn tránh trong khoảnh khắc đó.

Đôi mắt nhìn Đại công chúa chạy đi mất dạng, Phùng Uyển mỉm cười thầm nghĩ: Đây vốn là bộ đồ ta đích thân đo chỉnh, sao người có thể hợp?

Trong nháy mắt nàng lại muốn nói: Bộ đồ Tấn này bông bênh ưu nhã, lộ vẻ phong lưu, cũng không phải là một người đàn bà chanh chua người Hồ như người có thể mặc được.

Đương lúc nàng đứng mỉm cười, một bóng dáng khác che khuất nàng.

Phùng Uyển chậm chậm quay đầu lại, nàng nhìn vào ánh mắt Triệu Tuấn si mê đau khổ. Y đang như si như say nhìn nàng không hề chớp mắt, thấy Phùng Uyển nhìn lại, yết hầu Triệu Tuấn nhúc nhích, trầm thấp nói: “Uyển nương, ta... Theo ta về nhà đi, chúng ta đừng cãi nhau nữa, có được không?”

Phùng Uyển trong đôi mắt y có sự cao quý, ưu nhã, ung dung, còn có vẻ đẹp mà nội tâm y hướng tới!

Truyện được đăng tải tại s://thanhthoigian.wordpress

Giờ khắc này, Triệu Tuấn chợt cảm thấy, hóa ra Phùng Uyển của y đẹp như thế! Dựa vào vẻ thùy mị này của nàng, có chỗ nào kém cạnh Nguyệt nương các nàng ấy?

Y ngẩng ngẩn nhìn nàng, nhớ đến lúc tân hôn, y vén tấm lụa mỏng lên, cũng lộ ra một gương mặt khiến y mê luyến như thế.

Không đúng, dù cho nàng đang mặc gả y cũng chưa từng lộ lấy như hôm nay.

Thấy trong mắt Triệu Tuấn mê luyến, Phùng Uyển cười khẩy. Nhưng vào khoảng khắc đó, trong lòng có chút bi thương: Kiếp trước, nàng kiếm về cho y nhiều tiền bạc như vậy nhưng những thứ tiền bạc kia, ngay cả năm trăm kim tệ nàng cũng không có. Nàng nên vì mình, bộ đồ như thế này nàng có thể may nhiều thêm chục bộ cũng được.

Chẳng qua là một bộ xiêm y thôi, người nam nhân này tựa như đã quên mất tất cả con giận, hối hận, đã quên mất nàng không tốt.

Lại cười một tiếng, Phùng Uyển quay người.

Thấy nàng muốn quay người, Triệu Tuấn kinh sợ, y vụt một tiếng giữ ống tay áo của nàng, vội vã gọi: “Uyển nương, Uyển nương...” Trong giọng nói dịu dàng khôn cùng, mơ hồ mang theo chút cầu khẩn.

Phùng Uyển quay đầu lại.

Nhìn vào trong mắt người nam nhân này tràn ngập bóng dáng của mình, Phùng Uyển cười như không cười kéo áo về, nhẹ nhàng nói: “Phu chủ, người thất thố rồi.”

Dứt lời, nàng uyển chuyển quay người, ưu nhã bước vào cửa.

Đúng rồi, nàng gọi ta là phu chủ, ta còn là phu chủ của nàng!

Trong lòng Triệu Tuấn vui mừng, sai một bước dài xông vào trong cửa hàng.

Đương lúc này, hai cung tỷ tiến đến đây. Các nàng ta đi tới bên cạnh Phùng Uyển, cùng nàng ôm những bộ đồ Tấn đã may xong kia đi ra ngoài.

Đem từng bộ đồ lên xe ngựa, hai cung tỷ kia thỉnh thoảng liếc Triệu Tuấn một cái. Ánh mắt kia cũng rất đơn thuần nhưng không hiểu sao bước chân Triệu Tuấn cứng đờ, cũng không hề chuyển động nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Triệu Tuấn Đến Thăm

Lúc Phùng Uyển ngồi lên xe ngựa, Triệu Tuấn vẫn đang ngẩn ngơ nhìn theo nàng, mấy lần y muốn đến gần nhưng khi thấy hai cung tỷ ngồi bên người Phùng Uyển, bước chân y như nặng ngàn cân, làm thế nào cũng không nhấc lên nổi.

Phùng Uyển thấy thế thì cười khẩy, tiện tay kéo màn xe xuống: “Đi thôi.”

“Dạ.” Xe ngựa bắt đầu chuyển động.

Triệu Tuấn vẫn không nhúc nhích nhìn màn xe được kéo xuống, nhìn theo xe ngựa kia đi xa dần, mãi một lúc lâu sau mới bừng tỉnh.

Mà lúc này, mấy người đi cùng y ban nãy đã rời đi từ lúc nào không hay. Quay đầu lại tìm mấy lần, Triệu Tuấn vẫn không kiếm được lại nhìn theo hướng

xe ngựa rời đi, chưa xót nghĩ: Đó chính là Uyển Nương mà!

Người cao quý, xinh đẹp, tao nhã thoát tục như thế, đó chính là người trong mộng mà y vẫn luôn mơ về.

Xe ngựa đi vào Bắc Viện.

Sau khi sai tỳ nữ cất đồ, Phùng Uyển nhàn nhã nằm trong sân, nhìn mấy chiếc lá từ xanh chuyển sang vàng trên đầu, hưởng thụ ánh mặt trời mùa đông ấm áp.

Nấu một bình rượu, đốt một lò hương, rót một chén, vừa tỉnh tê nệm rượu, vừa cảm thụ sự yên lặng hiếm có này.

Giờ khắc này, thậm chí Phùng Uyển cảm thấy rằng nếu mình có thể vĩnh viễn như thế này thì quả là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Khi thả lỏng cả người, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái mà trời đã tối rồi.

Màn đêm dần bao phủ khắp đất trời, trên bầu trời xanh thẫm, vầng trăng sáng cũng nhô lên, có vài đám mây lướt qua, đúng là thoải mái vô cùng, xinh đẹp vô cùng.

Một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Bước chân lúc nặng lúc nhẹ, không cần quay đầu lại, Phùng Uyển cũng có thể nhận ra đó là tiếng bước chân của Triệu Tuấn và Nguyệt Nương.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, lúc cách Phùng Uyển chừng mười bước, Triệu Tuấn đứng lại, sắc mặt y phức tạp nhìn Phùng Uyển đang nhàn nhã nằm trên tháp.

Y vẫn chưa từng nhìn thấy một Phùng Uyển như thế.

Y biết Phùng Uyển là một người thích sự thanh tịnh.

Chỉ là trong suốt một năm rưỡi nàng gả cho y, cùng lắm nàng cũng chỉ ở trong phòng ngủ, ngăn người nhìn ánh trăng bên ngoài rèm cửa sổ. Xưa nay, nàng luôn là đối đãi dịu dàng, luôn cân trọng đứng bên cạnh y, thỉnh thoảng chăm cho y một bát rượu ấm, nói một hai câu.

Khi y nằm, nàng sẽ nhẹ nhàng bước đến, khẽ xoa bóp đầu và vai cho y, thỉnh thoảng còn nghe y nói vài chuyện quan trường.

Nửa năm về sau, nàng cứ như một người tàng hình, luôn ru rú ở trong phòng, lặng lẽ hưởng thụ sự thanh tịnh.

Nàng có lúc nào dám như lúc này, ưu nhã nằm trong sân như một lễ đương nhiên, ngồi dưới ánh trăng sáng ngời, tỳ nữ vây quanh như thế?

Nàng bây giờ chính là một người không hề giấu diếm, không hề lảng lảng mà là một phu nhân tự nhiên tự tại tại hưởng thụ rượu ngon trăng sáng.

Quan trọng nhất là, mấy buổi tối này, y chưa từng có đêm ngon giấc, năm lần bảy lượt đều tỉnh lại từ trong mộng, y sẽ nhìn về phía căn phòng mà Phùng Uyển từng ngủ theo bản năng, sau đó y sẽ lại nhớ ra Uyển Nương đã không còn ở đó nữa. Thời khắc đó, cảm giác quanh quê khôn cùng và tràn đầy cô độc như đổ ập về phía y. Cảm giác này quá khó chịu, dù y đã lập tức đề lên người Nguyệt Nương, tìm kiếm sự thỏa mãn và kích thích trên thân thể mềm mại của nàng nhưng cảm giác kia vẫn cứ theo sát y không rời.

Mấy lần như thế, mặc dù Nguyệt Nương uyển chuyển hầu hạ, nhưng trong mắt nàng vẫn có nước mắt, có khổ đau.

Dĩ nhiên, Triệu Tuấn chẳng hề để điều này trong lòng. Phụ nữ ấy mà, đúng là chỉ thích khóc lóc.

Vấn đề là, y tự hành hạ mình như thế, hành hạ Nguyệt Nương như thế, cũng chỉ để thời gian trôi mau mà sự mờ mịt trong lòng chưa hề được giảm đi.

Lúc Uyển Nương còn ở cạnh y, nửa năm liền y không hề chạm vào người nàng cũng không sao cả, hai tháng liền y không hề thấy nàng cũng chẳng hề hấn gì. Lúc này, nàng cũng chỉ đến Bắc Viện mà thôi, nhưng sao y lại cảm thấy như mình không còn chỗ dựa, cứ như rơi vào cùng cảnh tứ cố vô thân như thế?

Nhìn nàng chăm chăm, nhìn nàng thanh thoi như thế, theo bản năng nét mặt Triệu Tuấn trầm xuống. Y định mở miệng dạy dỗ nàng mấy câu nhưng khi há miệng, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của nàng dưới ánh trăng sáng, nhìn khí chất quý tộc trời sinh của nàng, y chợt hiểu ra.

Y không có tư cách!

Nàng là “Phùng phu nhân” được bề hạ phong, không phải Triệu phu nhân, không phải Phùng thị, mà là Phùng phu nhân!

Triệu Tuấn nén lại tâm tư phức tạp của mình, cất bước đi về phía Phùng Uyển.

Y đi đến bên người nàng.

Rõ ràng cái bóng của y đã xuất hiện gần chân Phùng uyển, rõ ràng nàng hẳn là biết y đã đến, nhưng nàng lại không hề vội vã đòi tháp, cũng không nói cười với y, dịu dàng hầu hạ y.

Nàng vẫn đưa lưng về phía y như cũ, coi như y không hề tồn tại.

Ngần ngợ một lúc lâu, Triệu Tuấn không kìm được con tức giận, y khẽ gọi: “Uyển Nương.” Trong giọng nói còn chứa sự buồn bực vì bị nàng xem nhẹ.

Gọi một tiếng nhưng thấy Phùng Uyển không để ý đến mình, Triệu Tuấn bước đến trước mặt nàng, nhìn nàng chằm chằm nói: “Uyển Nương nhàn nhã thật.”

Rõ ràng y muốn nói chuyện dịu dàng với nàng, nhưng y vẫn bị nàng làm tức giận

Phùng Uyển ngược mắt.

Dưới ánh trăng, mắt nàng như làn nước mùa thu, lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn sắc mặt hơi giận, đôi mắt còn chứa sự thống khổ và vài phần si mê nhìn nàng. Phùng Uyển châm rượu, dịu dàng nói: “Là phu chủ à? Mời lên thắp ngôi.” Nói là mời, nhưng nàng vẫn không hề đứng dậy đón, cũng không hề hành lễ.

Sắc mặt Triệu Tuấn xanh mét.

Y trầm mặt, lạnh lùng nói: “Uyển Nương, bệ hạ chỉ cho nàng mấy người hầu, chắc nàng sẽ không quên luôn cả thân phận của mình chứ?” Y liếc nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chưa từng bỏ nàng, nàng vẫn là phu nhân của ta!”

Lúc nói chuyện, y nắm chặt hai tay buông thõng bên chân lại, mồ hôi còn nổi gân xanh, hơi run rẩy. Cũng không rõ là y đang khống chế sự kích động của mình hay đang chịu đựng ý nghĩ muốn đánh nàng?

Phùng Uyển liếc hai nắm đấm của y, khẽ mỉm cười, nhắc bình rượu giờ về phía y, ưu nhã nói: “Lang quân nói sai rồi, bây giờ thiếp thân là ‘Phùng phu nhân’. Ba chữ này vừa được nói ra, lập tức khiến Triệu Tuấn lui về sau một bước, Phùng Uyển dịu dàng nhắc nhở: “Triệu gia lang quân, giờ đây, thiếp là Phùng phu nhân do bệ hạ sắc phong, mấy người hầu kẻ hạ đều là người trong cung phái tới. Nếu lang quân muốn lấy Đại công chúa, có đôi khi, cần phải xử lý việc tị hiềm cho thỏa đáng.”

Câu nói này vừa dứt, thân thể Triệu Tuấn lại càng chao đảo.

Hai mắt y trừng lớn, phần uất nhìn Phùng Uyển, môi mím hơi mấp máy muốn đáp trả lại lời nàng nhưng mãi mà không biết nói gì.

Lúc này, dường như Phùng Uyển cảm thấy việc trừng mắt qua lại với y là rất vô vị nên nàng cúi đầu xuống. Khi nàng cúi đầu, mái tóc như tấm màn, mềm mại phủ lên một bên mặt trắng nõn, lộ ra một đôi mắt xinh đẹp như sao trời.

Lông mi thật dài của nàng khẽ chớp, làm nổi bật dung nhan cao quý mà u tĩnh, cứ như hoa lan trong cốc sâu, dù ở nơi vắng người vẫn tự tỏa hương thơm.

Nàng lắc lắc chén rượu, khẽ nhấp một hớp, sau đó nhìn về phía Triệu Tuấn đang ngậm ngẫn, dịu dàng nói: “Lang quân, mời lên thắp.”

Nàng lại mời y lên thắp ngôi lần nữa.

Thế nhưng, lúc ban ngày nàng còn gọi y là phu chủ mà lúc này nàng cứ trái một câu lang quân, phải một câu lang quân, giọng nói vô cùng xa lạ khách khí.

Nhìn về phía Phùng Uyển cao quý ưu nhã dưới ánh trăng, con tức vừa xông lên của Triệu Tuấn dường như cũng vơi đi phân nửa, thứ còn lại lúc này cũng chỉ là đau khổ nói không nên lời.

Y hừ khẽ một tiếng rồi lui về sau một bước, ngồi xổm xuống đối diện Phùng Uyển.

Ngồi ngay ngắn xong, Triệu Tuấn nhìn Phùng Uyển quý phái xinh đẹp mà lộ vẻ xa cách gập bội, dè dặt chút tức giận còn lại, vô cùng dịu dàng gọi: “Uyển Nương.”

Hai chữ này của y, giọng điệu vô cùng dịu dàng, du dương mang chút tình ý: “Uyển Nương, bệ hạ cũng chưa nói muốn nàng tách ra khỏi ta, mà ta cũng đã nói với bệ hạ như thế, cả đời này, ta cũng sẽ không rời không bỏ nàng, sẽ không để nàng không được hưởng thụ vinh hoa của ta.”

Y nghiêng người về phía trước, ánh mắt như nước, lời nói vừa trầm thấp vừa êm dịu, mang theo tình ý khôn cùng: “Uyển Nương, nàng là thê thất do ta cưới hỏi堂堂 hoàng, ta là phu chủ của nàng. Lúc ở Vân Thành, chúng ta đã ăn ái ngọt ngào biết bao? Tại sao nàng lại giận đối với ta? Uyển Nương, ngày mai nàng hãy theo ta đi gặp bệ hạ, nói với ngài rằng nàng muốn vĩnh viễn ở cạnh ta, có được không?”

Giọng nói của y vô cùng dịu dàng thậm chí còn mang theo vẻ cầu khẩn.

Phùng Uyển nghiêng mắt nhìn về phía đôi mắt y nhìn mình như si như say của y, thầm nghĩ: Hóa ra đây chính là mục đích mà hôm nay y đến đây.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Phùng Uyển liếc về phía Nguyệt Nương cách đó hơn mười bước, ả vẫn cúi đầu, yếu ớt không nơi nương tựa.

Rõ ràng có ý đến đây, muốn khẩn cầu mình làm lành với y nhưng y vẫn không quên mang theo mỹ thiếp.

Rõ ràng y muốn làm lành với mình nhưng luôn miệng bảo nàng đi gặp bệ hạ, muốn nàng tự ăn nói với bệ hạ.

Người đàn ông này, ngay cả dừng khí đối mặt với bệ hạ cũng không có, chỉ muốn đẩy mình ra đằng trước. Đúng vậy, đúng vậy, nói như thế, nếu mình đã tự mở miệng thì khi y cười công chúa cũng xem như có mặt mũi.

Khỏe môi Phùng Uyển lập tức hiện lên vẻ châm biếm, cười hờ hững.

Dưới cái nhìn chăm chú của Triệu Tuấn, Phùng Uyển rũ mắt, nàng làm như suy nghĩ một lúc, chậm chậm khẽ nhấp vài ngụm rượu, khẽ nói: “Không cần.”

Hai chữ này dứt, sắc mặt Triệu Tuấn lập tức thay đổi, y cố kiềm lửa giận quát lên: “Tại sao lại không?” Y nghiêng rãnh, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ, phụ nhân như nàng thật sự nghĩ mình có thể bám víu vào Vệ Tử Dương? Nàng chớ quên thân phận của hân! Nói cho nàng biết, cho dù nàng theo hân, nàng cũng chỉ là một thiếp thất nhỏ nhoi mà thôi!”

Nói đến đây, y đột nhiên “A” một tiếng, dường như nghĩ đến điều gì lớn tiếng nói: “Ta lại hồ đồ rồi, có lẽ Uyển Nương cũng giống như những phụ nhân ngu xuẩn khác, cảm thấy làm thiếp thất của tướng quân thì tốt hơn nhiều so với việc làm thê tử của một quan viên lục phẩm như ta đây, uy phong hơn, vinh quang hơn!”

Giọng nói của y chua ngoa, trong đó còn tràn đầy vẻ chê cười.

Phùng Uyển ngược mắt liếc y một cái, sau đó nàng lắc lắc chén rượu về phía y, hờ hững nói: “Lang quân, ngài lại thất thố rồi.”

Bảy chữ kia vừa thốt ra, Triệu Tuấn vốn đang nói hăng say đột nhiên nghẹn lại.

Phùng Uyển cười cười, dưới ánh trăng, nàng thờ ơ nói: “Sở dĩ thiếp không muốn đi cũng không phải muốn gả cho Vệ Tử Dương, mà bởi vì thiếp cảm thấy điều đó không cần thiết.”

Nàng cười cười, chậm rãi nói: “Hiện tại thiếp cảm thấy làm Phùng phu nhân rất tốt, không muốn thay đổi nữa.”

Giương mặt vốn lúc xanh lúc đỏ của Triệu Tuấn lúc này cứng đờ.

Sống cùng Phùng Uyển đã lâu, y vẫn hiểu được rằng, những lời này Phùng Uyển nói thật lòng.

Nàng quả thật không muốn đi gặp bệ hạ, quả thật nàng cảm thấy bây giờ rất tốt.

Hằng đêm mình không thể chợp mắt mà nàng lại cảm thấy như thế rất tốt!

Triệu Tuấn đứng bật dậy.

Y thờ hỏn hển trợn mắt nhìn phụ nhân không biết tốt xấu này!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Vệ Tử Dương Đến Thăm

Trong cái nhìn chăm chăm của Triệu Tuấn, Phùng Uyển nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, vung ống tay áo, đương chuẩn bị nói tiễn khách thì một tiếng cười khi khe khẽ vang lên từ trong bụi cây.

Tuy tiếng cười khi kia nhẹ vô cùng nhưng lại rất vang dội trong đêm yên tĩnh này.

Triệu Tuấn ngẩng phắt đầu lên. Y nhìn chòng chọc về phía rừng cây. Nhưng lá cây sum xuê che kín, nào thấy người chứ? Mặt Triệu Tuấn trầm xuống, vừa muốn quát mắng thì bỗng nghĩ: Ngay trước mặt nhiều người như vậy, tên trong bóng tối kia bật cười chẳng hề kiêng dè, lẽ nào hân vốn là người của bệ hạ phái đến?

Vừa nghĩ đến bệ hạ, sắc mặt y liền tái đi. Triệu Tuấn lập tức vội vàng thu hồi ánh mắt, nhấc chân hoang mang bỏ đi. Lúc đi ngang qua Phùng Uyển, y còn không nhìn được quay đầu lại. Dưới ánh trăng, vẻ mặt nàng điềm tĩnh duyên dáng, trong khoảng thời gian ngắn, nỗi khổ sở và mong muốn nhưng không được lại dâng trào trong lòng y.

Triệu Tuấn im lặng vội vã rời đi, Phùng Uyển nâng bình lên châm rượu rồi để xuống, mím môi sâu nảo nói: “Tướng quân đến à?” Cũng chỉ có chàng đến nên bọn họ vệ của bệ hạ mới phớt lờ như vậy, cũng chỉ có chàng mới bật cười trong lúc này thôi.

Vệ Tử Dương vốn xuất quỷ nhập thần như vậy, lẽ nào chàng không biết đi cửa chính hay sao? Ngoài ra không biết là người này đã đến bao lâu, nghe lén được bao nhiêu rồi đây.

Lúc này Phùng Uyển nào còn vẻ mặt ung dung tao nhã như mới vừa rồi đối mặt với Triệu Tuấn nữa chứ? Hoàn toàn là bộ dáng của tiểu phụ nhân u sầu.

Một tiếng vèo nho nhỏ vang lên, chiếc bóng to lớn trùng lên chiếc bóng của Phùng Uyển. Vệ Tử Dương đi đến phía sau nàng, nhìn Phùng Uyển cúi đầu cõ ra vẻ dịu dàng bình tĩnh dưới ánh trăng, chàng không nói lời nào.

Thấy chàng không lên tiếng, Phùng Uyển hơi tức giận khẽ nói: “Tướng quân là thân phận bậc nào, Bắc viện này chàng cứ đi thẳng vào cửa chính là được mà.” Bắc viện tự mở riêng một cửa chẳng phải là vì chàng hay sao? Lại nói chàng lên lút đến như vậy có khác gì trắng trợn lộ liễu đâu? Dù sao người cần biết cũng sẽ biết thôi.

Không ngờ Phùng Uyển buồn bực, chàng còn khó chịu hơn, tiếng nói hút hồn của chàng lạnh lùng vang lên: “Nếu không phải có cảnh khi này, ta cũng không biết hóa ra nàng cảm thấy hiện tại rất tốt.”

Tính sổ rồi đây. Phùng Uyển hiểu ra ngay, rõ ràng chàng đã nghe được câu nói kia của mình: “Sở dĩ thiếp không muốn tiến cung, cũng không phải là muốn gả cho Vệ Tử Dương chàng...”

Trong lúc Phùng Uyển giật mình, không biết phải làm sao mới đúng thì chàng đi đến phía sau, đưa tay ôm lấy chiếc eo thon thả của nàng. Gần như vừa chạm đến, Phùng Uyển liền thoáng run lên, nàng bất giác hạ giọng cầu xin: “Mau buông tay ra.” Lặng lẽ nhìn sang bọn người hầu, hộ vệ xung quanh, Phùng Uyển vội nói: “Có người đang ở đây.”

Chàng không màng đến, chẳng những ôm eo nàng mà còn vùi mặt vào cổ nàng, hít lấy hương thơm thuộc về cơ thể nàng, khẽ nói: “Nữ nhân xấu hôm nay hình như không xấu nữa.”

Nói đến đây, một tay khác của chàng đưa đến, hai tay cùng ôm lấy eo nàng. Vệ Tử Dương nghiêng đầu, ngắm nhìn Phùng Uyển không chớp mắt, lại nói: “Đã thay váy mới à, trông thật thoải mái.” Trong tiếng nói vô thức có vẻ dịu dàng và si mê.

Thật ra thì đây là buổi tối, dù Phùng Uyển đã thay váy mới cũng không thể hiện được vẻ thướt tha, sang trọng, xinh đẹp động lòng người. Phùng Uyển đỏ mặt lên, nàng lại nhìn về phía bọn người hầu đang cúi đầu, dè dặt xin chàng: “Mau buông tay đi mà.”

“Không buông” – Vệ Tử Dương nói – “Lão già kia xây cái viện này cho nàng, cử nhiều người trông nom như vậy không phải là muốn biết vài chuyện thậm thụt của chúng ta sao?”

Phùng Uyển hơi giật mình. Tiếng nói Vệ Tử Dương tiếp tục vang lên thật khẽ bên tai nàng: “Chuyện trợ tá tạm thời ta sẽ không nói với bệ hạ.” Bàn tay to của chàng từ từ lướt xuống bên dưới, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, bao trọn tay nàng trong lòng bàn tay, chàng hạ giọng khẽ thì thầm: “Chúng ta làm chuyện lão gia đó muốn thấy đi... Hơn phân nửa là A Uyển phải thất vọng rồi, nàng có lấy ta hay không không thể do nàng nói là được.”

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, khóe mắt Phùng Uyển liếc sang, sau khi Vệ Tử Dương nói ra những lời này, chàng đắc ý nhoen môi cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng ngần, cực kỳ chói mắt.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của nàng, Vệ Tử Dương lập tức thu hồi nụ cười, làm ra vẻ nghiêm túc.

Phùng Uyển đỏ mặt lên, đưa tay vỗ mạnh vào bàn tay chàng, khẽ nói: “Đừng như vậy.” Tiếng nói vô cùng nghiêm túc nhưng mặt lại đỏ tận mang tai.

Mãi lát sau, cũng không nghe thấy Vệ Tử Dương trả lời, Phùng Uyển hơi bối rối. Nàng quay đầu lại, chỉ thấy chàng đang nghiêng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt nóng bỏng dường như có chút si mê.

Lần này mặt Phùng Uyển càng đỏ hơn. Nàng nhìn khắp xung quanh, thật sự không muốn bị nhiều người vây xem như vậy. Nàng định nói: Trở về phòng hết đi, ta và y làm gì chẳng phải đã nói rõ hết rồi sao?

Tay nàng đặt bên chân thả ra lại nắm chặt, nắm chặt lại thả ra. Gương mặt ửng đỏ, mắt như sao sáng, thật sự là đáng vẻ ngập ngừng e thẹn.

Vệ Tử Dương nghiêng đầu, rất thích thú nhìn nàng. Nhìn chốc lát chàng hạ giọng thì thầm có chút vui mừng, có chút dịu dàng: “A Uyển, mỗi lần gặp nàng, ta đều rất vui.” Hơi thở nóng rực kèm theo lời nói ám áp khiến mặt Phùng Uyển càng đỏ hơn nữa. Chàng lăm lăm bỏ sung: “Trước kia nàng gặp ta luôn hồ hững nghiêm trang, hiện tại thấy ta muốn mắng lại không dám mắng, còn chưa nói gì mặt đã ửng đỏ. Thật đẹp.”

Chàng vừa thốt ra lời này, Phùng Uyển giận không biết để đâu cho hết. Nếu không phải chàng đối với nàng càng lúc càng cợt nhả, càng lúc càng to gan, làm sao nàng lưu luyến đến mức độ này?

Đương lúc nàng tức giận thở hắt, Vệ Tử Dương dời mắt đến gáy nàng, môi chạm vào làn da ngọc, hơi thở và mùi hương cơ thể giao hòa. Chàng vô cùng vui vẻ: “Quả nhiên buổi tối đến là hay nhất.”

Phùng Uyển nghẹn họng, giận đến suýt hôn mê bất tỉnh. Chỉ thấy sau khi Vệ Tử Dương hôn nhẹ lên cổ nàng, đôi mắt phượng liếc qua, trầm giọng quát lên: “Lui ra.”

Tiếng vừa thốt ra, chúng nô bộc không dám nói hai lời liền khom người lui xuống.

Nhìn thấy bọn họ định đi, Phùng Uyển hoảng hốt, bất chấp hết mọi thứ, lập tức quát lên: “Trở lại.”

Nàng cố trấn định lữ mắt nhìn đám nô bộc, Phùng Uyển tức giận nói: “Các người, các người phải biết ai là chủ nhân viện này.”

Lúc mọi người đồng loạt cúi đầu, Vệ Tử Dương nghi ngờ cất tiếng: “A Uyển làm gì tức giận như vậy?” Chàng bất mãn nói: “Nhiều người nhìn chúng ta như vậy rất bất tiện mà.”

Phùng Uyển thở hắt hắt trả lời: “Ta giữ họ lại đương nhiên không phải vì để cho họ nhìn.” Một câu giải thích vừa thốt ra, nàng liền xấu hổ thay ình.

Nàng lập tức đẩy mạnh chàng ra, quay ngoắt đầu lại, đôi mắt sáng ngời trừng Vệ Tử Dương, nổi giận nói: “Chàng, chàng về trước đi, muốn đến thì ban ngày lại đến.”

Điều này Vệ Tử Dương càng không hiểu. Chàng nhú mày lại suy nghĩ, nghi ngờ nói: “A Uyển thích thân mật vào ban ngày à?”

Vào một tiếng, Phùng Uyển đỏ cả lỗ tai, nàng khề rít lên: “Ai muốn thân mật với chàng vào ban ngày?”

Những lời này vốn có vẻ phần nộ, không để ý thể thống, những cô nương khác như vậy nói không chừng Vệ Tử Dương sẽ nổi giận. Nhưng đối mặt chàng là Phùng Uyển, một Phùng Uyển luôn điềm tĩnh, xử sự ung dung khéo léo, không bao giờ hi vọng vô thường. Hôm nay thấy nàng như một thiếu nữ bình thường, mặt không chế hét lên, không hiểu sao Vệ Tử Dương cảm thấy vô cùng sáng khoái đến tận lỗ chân lông.

Chàng nhin cười, gật đầu nghiêm túc trả lời: “Lời này của A Uyển rất đúng. Chúng ta phải thân mật phải vào buổi tối mới phải. Vào ban ngày thật rất bất tiện.”

Quả nhiên, chàng vừa thốt ra lời này, Phùng Uyển đã chao đảo thân thể. Vệ Tử Dương cả kinh vội vàng tiến lên một bước, đưa tay ôm nàng vào lòng lần nữa. Một cánh tay ôm nàng, một tay khác đặt lên trán nàng, hoảng hốt nói: “Nóng quá, A Uyển, nàng bị bệnh rồi.”

Đây không phải là nghi vấn, đây là khẳng định. Vì vậy vừa nói xong chàng đã bế Phùng Uyển lên, vui mừng hớn hờ đi vào phòng ngủ.

Phùng Uyển vừa thẹn vừa gấp, vừa giận vừa oán, nàng muốn hét to lên nhưng trong ngực bị nghẹn cứng. Không hít thở nổi làm sao mà nói chuyện?

Trong nháy mắt, Vệ Tử Dương đã ôm nàng vào phòng ngủ, chàng đá cửa đóng lại. Sau khi cửa phòng nặng nề đóng sầm, chàng vẫn luôn cúi đầu, đôi mắt phượng vui vẻ quan sát biểu cảm của Phùng Uyển, miệng cất lời: “A Uyển, nàng bị phong hàn sao? Chắc chắn bị phong hàn rồi, trán nóng vô cùng nhưng thực tế thân thể lại lạnh lẽo. Nào, ta sẽ sưởi ấm cho nàng.”

Chàng vừa nói vừa đặt Phùng Uyển lên giường, bản thân cũng nằm xuống theo.

Lúc này Phùng Uyển rốt cuộc vất vả lắm mới tìm lại lý trí. Nàng hít sâu một hơi, nhắm mắt lại nghĩ thầm: Nếu như y cời xiêm y ta, ta nhất định sẽ mắng y.

Vệ Tử Dương nằm song song với nàng như vậy, sau khi đẩy nàng vào trong một chút, chàng trở mình, đưa tay kéo nàng vào trong lòng, ngay cả hai chân của nàng cũng bị chàng kẹp chặt. Sau đó khuôn mặt chàng vui vào cổ nàng, vô cùng thoải mái, vô cùng thỏa mãn thở dài một hơi. Khóe môi chàng nhoeo lên, nở một nụ cười vui mừng rất ngây thơ.

Trong lúc Phùng Uyển căng thẳng, tay chàng đặt lên eo nàng chẳng hề càn quấy. Chỉ ôm chặt nàng như vậy, kề sát vào nàng, hơi thở chàng càng lúc càng bình ổn. Phùng Uyển thầm nghĩ: Lễ nào cần bản chàng không nghĩ đến chuyện kia?

Suy nghĩ đến đây, tự nàng đỏ mặt lên. Vệ Tử Dương ôm người ngọc trong lòng cực kỳ thỏa mãn, chàng chỉ ôm lấy nàng sát sao, thỉnh thoảng cọ cọ trên cổ nàng, qua một hồi lâu mới cất tiếng: “Bệ hạ đã quyết định đưa Tử công chúa đi hòa thân.”

Giọng nói của chàng hơi biếng nhác: “Lẽ ra bệ hạ định đưa Đại công chúa đi, thế nhưng tác phong và tính cách của Đại công chúa quá ngang ngược kiêu ngạo. Bệ hạ sợ ả thành sự không có, bại sự có thừa, chỉ đành miễn cưỡng gả Tử công chúa đi.”

Chàng chép miệng, bĩu môi nói: “Sau khi ả xấu xí kia biết chuyện, chạy đến ngoài cửa phủ ta khóc suốt một canh giờ. Hừ, làm hại đến giờ ta mới tới gặp A Uyển được.”

Lúc nghe thấy thế, Phùng Uyển mới hiểu được hóa ra trong mắt chàng, đa số nữ nhân đều là xấu xí. Rõ ràng Tử công chúa kia rất xinh đẹp nhưng trong miệng chàng lại là ngang hàng với nàng.

Chàng cọ cọ trên cổ nàng lần nữa, lại bĩu môi nói: “Bây giờ đã bắt đầu vào đông, lần này nếu ta xuất chinh phải trong hai tháng mới kết thúc chiến sự. Nếu không thì phải hết đông mới có thể trở về. Nữ nhân xấu như nàng ngốc nghếch vô cùng, đến khi đó cũng không biết có bị họ Triệu kia mê hoặc hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: “Ý Tốt” Của Phùng Uyển

Phùng Uyển nghe đến đó, chẳng hiểu sao lại buồn cười. Nàng cố nén cười, khẽ hỏi: “Hôm đó sau khi chúng ta ra ngoài, bệ hạ lại căn dặn Triệu Tuấn và Đại công chúa chuyện gì?”

Dứt lời, Phùng Uyển ngược mắt nhìn về phía Vệ Tử Dương. Nàng là phụ nhân, tin tức khá hạn hẹp, nhưng chàng thiếu niên trước mắt này thì khác. Nàng biết được, bắt đầu từ hai tháng nay, chàng đã sắp đặt tai mắt trong triều đình.

Vệ Tử Dương thờ ơ nói: “Còn chuyện gì nữa chứ? Không phải là nói đồng ý yêu cầu của Triệu Tuấn, không để cho y và nàng hòa ly, nàng vẫn là chính thê của y sao. Ông ấy còn nói gì nữa, nếu Đại công chúa cương quyết muốn gả cho Triệu Tuấn thì cũng có thể, coi như là bình thê của y đi. Cuối cùng bệ hạ lại nói với Triệu Tuấn, từ đây về sau nàng gọi là ‘Phùng phu nhân’.”

Phùng Uyển kinh ngạc.

Nàng nhìn Vệ Tử Dương, không hiểu sao lại không nhịn được mà cong môi lên cười khẽ một tiếng.

Tuy chỉ là một tiếng cười, nhưng Vệ Tử Dương vẫn nghe rõ ràng niềm vui trong giọng cười của nàng.

Chẳng qua lúc chàng nhìn cho kỹ thì Phùng Uyển lại cúi đầu.

Ta vẫn làm chính thê của y nhưng gọi là Phùng phu nhân ư? Đại công chúa muốn gả cho y thì chỉ có thể làm bình thê thôi sao?

Truyện được đăng tải tại thanhthoigian.wordpress

Thú vị, thật là thú vị.

Phùng Uyển mỉm cười thầm nghĩ: Thật sự rất muốn nhìn về mặt lúc ấy của Đại công chúa và Triệu Tuấn quá. Đại công chúa không bỏ được cái thân phận này nhưng phải cúi đầu làm một bình thê của vị quan lục phẩm còn con, từ đó chấp nhận làm kẻ dưới quyền ta, nhìn thấy ta cũng phải cung kính vài phần ư?

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển rất muốn cười ra tiếng.

Cho tới giờ, Đại công chúa hống hách đến bậc nào? Hiện tại, Phùng Uyển cũng rất mong ngày à gả cho Triệu Tuấn đến nhanh một chút.

Suy nghĩ một lúc, Phùng Uyển hỏi: “Vậy Đại công chúa nghĩ thế nào?” Lời vừa ra khỏi miệng, nàng đã biết mình hỏi lầm rồi. Chuyện như vậy, dù Vệ Tử Dương thần thông quảng đại thế nào cũng không biết được. Nếu nàng muốn biết thì phải gặp Đại công chúa mới đúng.

Vệ Tử Dương thấy nàng vui mừng thì lại rất bất mãn. Chàng lạnh lùng nói: “Ông già kia cũng không muốn ta như ý.” Nói tới đây, chàng ngửa người nhìn lên đình màn, hai mắt sáng rỡ, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc ấy thì tiếng Phát nhi cung kính và cẩn thận truyền đến từ phía ngoài, “Phu nhân, Triệu... lang chủ cầu kiến.”

Triệu Tuấn lại tới nữa hả?

Phùng Uyển hơi giật mình, tiếng Vệ Tử Dương lười biếng truyền đến, “Y muốn tận mắt nhìn thấy sao? Vậy để cho y đi vào đi.”

Lời nói vừa dứt, Phùng Uyển ngồi bật dậy. Nàng quay ngoắt đầu nhìn về phía Vệ Tử Dương, nhìn vào đôi mắt tóe lửa của chàng trở nên lạnh lùng, mặt nàng ửng đỏ, khẽ nói: “Không được.”

Dưới ánh mắt khó hiểu của Vệ Tử Dương, Phùng Uyển nói thì thầm: “Dù sao ta và y chưa hòa ly. Nếu phải gánh vác nguyên nhân hòa ly như vậy, lòng ta rất là bất an.”

Nàng vốn tuân theo lễ nghĩa, cho dù thân thiết với Vệ Tử Dương đều phải thôi miên mình vô số lần, sau khi hoàn toàn tuyệt vọng với Triệu Tuấn, nàng mới miễn cưỡng nghĩ thông suốt.

Chẳng qua, cho dù nghĩ thông suốt đi chăng nữa, nhưng phải thân mật với Vệ Tử Dương như vậy ngay trước mặt Triệu Tuấn, dù thế nào nàng cũng không làm được. Ít nhất, bây giờ vẫn không làm được.

Dưới cái nhìn chăm chú của Vệ Tử Dương, trong phút chốc, Phùng Uyển đỏ mặt, bất tri bất giác mặt trắng không còn giọt máu.

Vệ Tử Dương từ từ nói: “Được.” Chàng nhìn nàng, lẩm bẩm: “Ta về đây.”

Dứt lời, chàng ngồi phất dậy, đứng ở cạnh giường. Chàng thần nhiên sửa sang lại tóc và vạt áo bị rối do nằm. Theo động tác của chàng, xương quai xanh như ẩn như hiện dưới mái tóc đen nhánh kia đều bị vạt áo chàng che khuất.

... Rõ ràng là động tác bình thường vô cùng, rõ ràng chỉ là sửa lại vạt áo, vuốt lại đầu tóc, mà sao hành động tự nhiên này của chàng lại quyến rũ khôn tả xiết.

Vô thức Phùng Uyển nhìn đến ngẩn ngơ, tới khi chàng hít một phượng lại thì nàng mới giật mình bừng tỉnh. Nàng ngồi bật dậy, cứ như là sợ Vệ Tử Dương giễu cợt, nàng loạng choạng xô guốc mộc, chỉ mấy bước đã đi ra ngoài.

Cửa phòng vừa mở ra, Phùng Uyển vừa lúc chạm mặt Triệu Tuấn đang bước vội vào.

Hai người đồng thời dừng bước chân.

Triệu Tuấn ngẩng đầu, chẳng hề chớp mắt nhìn vạt áo nàng xộc xệch.

Mà Phùng Uyển lại không chú ý tới vẻ bất thường của Triệu Tuấn, nàng chỉ vội vã quay đầu lại nhìn phía sau.

Phía sau, cửa sổ mở rộng, gió đêm ulla vào, nào còn có bóng dáng Vệ Tử Dương nữa chứ.

Đương lúc này, cổ tay của nàng chợt đau nhói.

Truyện được đăng tải tại thanhthoigian.wordpress

Đúng là Triệu Tuấn đang túm chặt nàng, y nhìn xoáy vào vạt áo nàng bị kéo xộc xệch, mặt xanh lại, đè nén cơn tức giận quát khê: “Ai? Người vừa rồi là ai?”

Không đợi Phùng Uyển trả lời, mặt y nhăn lại, tức giận nói: “Có phải là Vệ Tử Dương hay không? Ta nghe được đó chính là tiếng cười của y! Mới vừa rồi y đã vào phòng của nàng, có đúng hay không?”

Nghe thấy y liên tiếp chất vấn, Phùng Uyển hơi buồn cười, nàng từ từ ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu liền đối diện Triệu Tuấn đôi mắt ửng đỏ rom rớm nước mắt.

Thấy Phùng Uyển sững sờ, môi Triệu Tuấn mím chặt lại, tay y nắm cổ tay nàng lại siết chặt thêm, “Phùng thị A Uyển, khôn kiếp, nguoi đúng là một tiện phụ! Đồ tiện phụ bất trung bất nghĩa, không biết xấu hổ!”

Trong tiếng nói đều là sự phẫn hận khó kiềm nén!

Về mặt Phùng Uyển lạnh lùng.

Nàng từ từ kéo tay ra, nhưng y nắm chặt như vậy thì sao nàng có thể rút ra được?

Phùng Uyển lập tức rũ mắt, hồ hững gọi: “Người đâu!”

“Dạ.” Mấy tiếng nói đồng thời vang lên.

Phùng Uyển lẳng lặng ra lệnh: “Triệu gia lang quân trong người không khỏe, các nguoi đưa ngài trở về đi thôi.”

Những này vừa thoát ra, hai hộ vệ đồng thời tiến lên, lớn tiếng đáp: “Vâng.” Họ bước đi đến bên cạnh Triệu Tuấn, một trái một phải tóm lấy y.

Theo động tác của bọn họ, tay Triệu Tuấn bất giác buông lỏng.

Nhìn Triệu Tuấn xanh mặt và còn thù hằn nhìn mình lom lom nhưng lại không dám phản kháng, Phùng Uyển cúi người nhẹ nhàng thi lễ, nói khê khàng: “Tội gì lang quân phải đến đây? Bây giờ Uyển nương và lang quân thật sự đã là người dung.”

Vừa nói dứt lời, về mặt thù hằn của Triệu Tuấn lập tức cứng đờ. Không kiềm nổi, y càng mím môi chặt hơn, hốc mắt cũng đỏ hơn.

Phùng Uyển rũ mắt cười nhạt, “Quá khứ đã qua rồi, thiếp bây giờ cũng đã là người cũ. Lang quân cần gì phải bỏ gần cầu xa? Thiếp thấy Đại công chúa đối với lang quân rất thâm tình. Quả thực lang quân không nên vì một người đã thành quá khứ mà đắc tội Đại công chúa.”

Từ ngữ tha thiết, thành khẩn vô vàn.

Triệu Tuấn như bị ngây dại.

Dưới sự kèm kẹp của hai hộ vệ, y không khỏi suy nghĩ: Tiện phụ này nói đúng, chuyện của ả, bệ hạ đã có chủ kiến; chỉ sợ trong thời gian ngắn không thể thay đổi được. Nếu đã quyết định Tử công chúa hòa thân thì trong lúc này ta vẫn còn có cơ hội với Đại công chúa.

Nghĩ đến Đại công chúa, nghĩ đến quyền thế phía sau ả, lòng Triệu Tuấn lại nhộn nhạo. Y quay đầu lại oán hận lườm Phùng Uyển, thâm cười khẩy: Sở dĩ tiện phụ này ung dung chẳng qua là có Vệ Tử Dương làm chỗ dựa. Chỉ cần ta có được Đại công chúa, chỉ cần ta có thể đè bẹp tên Vệ Tử Dương thì con tiện phụ này còn không phải quỳ trước mặt ta van xin ta chưa chấp ả sao?

Đúng rồi, đúng rồi, ta đây cứ hấp tấp vội vàng như thế thì ả chỉ có càng ngày càng không biết suy xét và càng vênh váo hơn.

Nghĩ thông suốt điều này, Triệu Tuấn lập tức hối hận. Lúc hồ đồ, sau khi Đại công chúa tức giận bỏ đi, chẳng những y không đuổi theo mà cho tới bây giờ còn chưa phái người gửi lời dỗ dành. Đều do con tiện phụ này, là ả mê hoặc tâm trí mình, là ả khiến mình xử sự không bình thường!

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn đã hận tới nỗi không thể lập tức quay về bù đắp sai lầm. Vì vậy, không cần hai hộ vệ áp tải, y đã vội vã quay người.

Thấy Triệu Tuấn vội vã muốn trở về, Phùng Uyển quát khê: “Lui ra đi.”

Đám người hầu ngẩn tò te, Phùng Uyển nhú mày nói: “Sao còn chưa lui xuống?” Giọng điệu nghiêm nghị.

Tất cả mọi người vội vã cúi đầu đáp một tiếng vâng, kể cả hai người hộ vệ kia, sau đó chậm chậm lui về sau.

Truyện được đăng tải tại thanhthoigian.wordpress

Phát nhĩ đang lui xuống, sau khi nhìn vào đôi mắt Phùng Uyển thì ả lập tức vờn tay đóng cửa phòng lại.

Cửa phòng đóng lại. Trong căn phòng to lớn như thế chỉ còn lại mỗi mình Phùng Uyển và Triệu Tuấn đang nóng lòng trở về.

Triệu Tuấn bỗng ngừng bước chân. Y không kiềm nổi mà quay đầu lại nhìn về phía Phùng Uyển và quát khê: “Người giờ trò gì nữa?”

Phùng Uyển chỉ mỉm cười tới gần y. Trong nháy mắt, nàng đã đi tới trước mặt y. Dưới ánh mắt nghi ngờ của Triệu Tuấn, Phùng Uyển từ từ nghiêng người về phía y. Cảm nhận được hương thơm bay vào mũi, mặt Triệu Tuấn không khỏi từ từ biến thành vui sướng.

Phùng Uyển ghé sát vào y, môi anh đào của nàng kề bên tai y; Nàng cúi đầu, hơi thở như lan: “Có điều này phu chủ chưa biết, phụ nhân trên đời này luôn nhớ mãi không quên người đàn ông đầu tiên của mình. . . Nếu phu chủ cố tình làm chuyện đó với Đại công chúa thì sợ gì giải quyết không xong chứ?”

Triệu Tuấn không bao giờ ngờ tới Phùng Uyển cận kề mình chỉ để nói những lời này.

Y ngẩng phát đầu lên, nhìn vào ánh mắt Phùng Uyển sáng ngời mang theo vẻ lạnh lùng. Y không thể chịu đựng được ánh mắt này, vì vậy y vô thức gạt đầu.

Chỉ trong chớp mắt, y liền nhớ lại lập trường hiện tại của hai người, vì vậy mảy Triệu Tuấn cau lại cảnh giác hỏi: “Tại sao nàng nghĩ rằng ta muốn có được Đại công chúa?”

Phùng Uyển rũ hai mắt xuống.

Nàng cũng không nhìn hướng Triệu Tuấn nữa mà chỉ hờ hững, bình tĩnh nói: “Mặc dù ta với phu chủ đã thành người xa lạ nhưng một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm. . . Tuy Đại công chúa ngang ngược, kiêu ngạo và đáng ghét nhưng chỉ có ả mới giúp được phu chủ một bước lên mây.”

Nói tới đây, nàng quay người lại, lẳng lặng nói: “Tất nhiên, nếu phu chủ không tin thì cũng chẳng còn cách nào khác.”

Giọng điệu của nàng vô cùng hờ hững, lý do của nàng lại khá đáng tin. Trước kia phụ nhân này luôn suy nghĩ cho y như vậy.

Triệu Tuấn nhìn xoáy vào nàng mấy lần. Sau đó y bữu môi một cái, phát ổng tay áo sai bước đi ra ngoài cửa.

“Bịch” một tiếng, tiếng đóng cửa phòng nặng nề truyền đến. Phùng Uyển ngẩng đầu cười nhạt, dưới ánh trắng đôi mắt nàng sáng ngời vô cùng: Thật mong rằng y và Đại công chúa ân ái, rất hy vọng tình cảm của Đại công chúa vững vàng hơn, chịu mất mặt, bị phạt cấm cung và còn cam nguyện là bình thê của y!

Tới khi đó, nhất định ta phải liên tục lượn lờ trước mặt hai người bọn họ. . .

Thoáng chốc, một đêm đã trôi qua.

Sau một đêm ngon giấc, Phùng Uyển đi ra khỏi viện.

Sau khi chuyện Tứ công chúa hòa thân trở thành kết cuộc đã định, dường như trên phố trở nên náo nhiệt hơn. Đi trong dòng người qua lại, khắp nơi đều đang bàn tán chuyện này.

Mà lúc này, vì lấy sự tín nhiệm của nhân dân nên triều đình cũng bắt đầu cấp phát lương thảo mà ban đầu trưng thu rầm rộ. Tuy phần lớn lương thảo này trộn lẫn với loại cũ nhưng còn tốt hơn là không có mà ăn. Trong khoảng thời gian ngắn, các cửa hàng mặt tiền đã thu lại không ít lợi nhuận.

Từ rất xa, Phùng Uyển đã thấy Vũ nương đứng ở phía trước cửa hàng của nàng ta ngày xưa, đang ra lệnh cho bọn tiểu nhị cất lương thảo triều đình trả lại.

Cảnh tượng này quen thuộc biết bao. Trước đó không lâu, nàng ta còn hăng hái đứng ở chỗ này, khua tay múa chân với bọn tiểu nhị, cũng ra lệnh cho bọn họ đem lương thực vừa mới thu lại cất vào kho. Chẳng qua mấy tháng sau, Vũ nương xinh đẹp ngày xưa đã gầy gò đi không ít, khuôn mặt tái nhợt, thân hình lại càng yếu ớt thiếu sức sống.

Lúc này, Vũ nương cảm nhận được ánh mắt của Phùng Uyển nên quay đầu lại. Nhìn thấy Phùng Uyển, theo phản xạ nàng ta rút cổ lại. Cũng không dám nhìn nhau với nàng, vội vã vào trong cửa hàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Tính Toán

Phùng Uyển đi giữa đường phố một vòng rồi lại bảo ngự phu trở về phủ.

Trước khi bệ hạ phái ngự phu đến, nàng cũng luôn thích đi lượng đường phố như vậy, sở thích này không phải là bởi vì bệ hạ phái người đến mà thay đổi.

Có điều nàng cũng biết, lúc này bệ hạ cảm thấy rất hứng thú với nàng, từng hành động của nàng đều có người theo dõi; Ở chỗ Chu trang ngoại thành phía tây, nàng tạm thời không nên qua đó.

Vừa về tới Bắc viện, Phát nhi liền vội vàng nghênh đón. Ắ nhún chào Phùng Uyển, ngoan ngoãn nói: “Phu nhân, vừa rồi Đại công chúa tới nhưng chưa gặp được phu nhân đã đi rồi.”

Đại công chúa tới ư?

Phùng Uyển khẽ mỉm cười: Thoát khỏi sự ám ảnh của chuyện hòa thân, giờ Đại công chúa chính là chim sổ lồng rồi.

Nàng gật đầu và nói: “Biết rồi.”

Nhanh đi về viện thôi.

Thoáng chốc bốn ngày đã trôi qua.

Điều khiến Phùng Uyển cảm thấy kì lạ chính là trong bốn ngày này, hầu như là ngày nào Đại công chúa cũng tới. Trước tiên ả vào viện chính điều võ dương oai một hồi sau đó lại chạy đến Bắc viện tìm nàng. Chẳng qua là số ả không tốt, mỗi lần tới đều đúng lúc Phùng Uyển ngồi xe ngựa dạo chơi quanh thành.

Thoáng chốc lại một ngày nữa trôi qua.

Nhìn ánh nắng phía đông, Phùng Uyển thay bộ đồ mới lộng lẫy và xinh đẹp, cất bước đi về hướng xe ngựa.

Phát nhi thoáng do dự một lúc nhưng vẫn cất bước đuổi theo, ả nhún chào sau lưng Phùng Uyển, khẽ giọng kêu: “Phu nhân, người muốn đi ra ngoài à?”

Phùng Uyển cũng không thèm quay đầu lại mà “Ừ” một tiếng.

Phát nhi chần chờ một lát rồi vẫn nói: “Phu nhân, hôm qua lúc Đại công chúa đến đã nói muốn người ở phủ tiếp nàng ta.”

Tiếp Đại công chúa à?

Phùng Uyển dừng bước.

Nàng từ từ quay đầu lại.

Nhìn chằm chằm Phát nhi cúi đầu vô cùng ngoan ngoãn, chân mày Phùng Uyển cau lại. Nàng suy nghĩ một lát rồi khẽ hỏi: “Khi nói Đại công chúa nói lời này thì vẻ mặt như thế nào?”

Hả? Phát nhi không ngờ tới nàng hỏi điều này. Theo bản năng, ả ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Phùng Uyển rồi mới cuống quýt cúi đầu đáp: “Phu nhân muốn hỏi gì?”

Phùng Uyển nhúu mày, nói hờ hững: “Nàng ta có tức giận không?”

Được nhắc lời, sau khi Phát nhi suy nghĩ một lát thì cẩn thận đáp: “Hình như là không tức giận, hai mắt Đại công chúa sáng quắc, giống như ngày trước.”

Giống như ngày trước? Đó chính là vênh vào hống hách rồi!

Rõ ràng bị bệ hạ ra lệnh bắt buộc nếu muốn gả cho Triệu Tuấn, với thân phận của công chúa mà chỉ có thể làm một bình thê, thế mà ả lại còn vênh vào hống hách nữa ư?

Suy nghĩ một hồi, Phùng Uyển lại hỏi: “Cũng không tức giận nổi cái?”

Phát nhi hơi giật mình lắc đầu. Ắ thấy chân mày Phùng Uyển nhăn lên, trong lòng khó hiểu, định mở miệng hỏi thăm nhưng rồi lại không dám.

Lúc này Phùng Uyển quay đầu lại.

Nàng vừa đi về phía xe ngựa vừa thầm nghĩ: Tại sao ả không tức giận? Sao lúc nhắc tới ta không nổi cáu?

Hai đời quen biết, nàng hiểu rõ Đại công chúa, ả chính là một người vui giận đều hiện hết trên mặt. Theo lý mà nói thì hiện tại hẳn là vừa nhắc tới tên của mình ả liền nổi cáu, vừa nghĩ tới mình thì hận không thể lấy roi đánh mình cho đến chết ư?

Lấy roi đánh mình cho đến chết sao? Không ổn!

Bước chân Phùng Uyển không khỏi ngừng lại.

Nàng từ từ cúi đầu xuống suy nghĩ: Nếu ta là Đại công chúa, với tình cảnh trước mắt và tính cách của bản thân ả thì sẽ làm sao nhỉ?

Sau một lúc lâu, Phùng Uyển cười cười, phất ống tay áo đi tới chỗ xe ngựa.

Đi về phía hai ngự phu bệ hạ phái tới, Phùng Uyển quay đầu lại vẫy hai cung tỳ và Phát nhi, ra lệnh: “Tới đây.”

Ba tỳ nữ ngậy ra, hơi tần ngần một lúc mới cất bước đi tới.

Sau khi bọn họ tới gần, Phùng Uyển leo thẳng lên cỗ xe ngựa nàng chưa bao giờ ngồi kia, bỏ lại một câu, “Ngồi lên xe kia, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Việc phu nhân mang theo tỳ nữ ra ngoài thế này cũng chỉ là chuyện bình thường. Tất nhiên là có phu nhân còn cho tỳ nữ ngồi chung xe, nhưng dù ngồi khác xe cũng là hành động bình thường.

Ba tỳ nữ không nghi ngờ gì nữa, leo lên chiếc xe ngựa Phùng Uyển thường hay ngồi.

Phùng Uyển vừa ra lệnh, hai chiếc xe ngựa hoàng thượng phái tới đồng thời chạy ra cửa viện.

Xe ngựa chở đám tỳ nữ thấy xe ngựa Phùng Uyển đi chậm chạp, đang muốn chờ nàng thì tiếng Phùng Uyển thò ơ truyền đến, “Không sao, các người đi trước đi.”

“Vâng.”

Đây là tiếng ngự phu đáp, Phùng Uyển nhìn sang cung tỳ đang vén màn xe lên, chân mày cau lại tựa như khó chịu.

Đám cung tỳ này, mỗi một người đều giỏi quan sát nét mặt, nhìn thấy Phùng Uyển nhìn mình chăm chăm, nhất thời sợ hết hồn. Nàng ta vội vã cúi đầu hành lễ với Phùng Uyển, thuận tay kéo màn xe lại cẩn thận.

Quả nhiên, sau khi nàng ta kéo màn xe xuống, qua khe hở tấm màn có thể thấy vẻ mặt phu nhân hài lòng dờn mất đi.

Hai tỳ nữ trong xe khác đều là người tinh mắt, nhìn thấy tình hình cung tỳ này là hiểu ngay. Bọn họ lập tức ngoan ngoãn ngồi trong xe ngựa, cũng không dám tùy ý kéo màn xe nhìn xung quanh nữa.

Vị trí Triệu phu hơi xa xôi. Hai xe ngựa chạy qua hai con đường tắt mới đi tới phố lớn.

Dường như là vừa tới phố lớn, Phùng Uyển ngồi ở chiếc xe ngựa phía sau liền nhìn thấy phía trước cách đó không xa có mấy chiếc xe ngựa quý giá đỗ lại, bên cạnh xe ngựa còn có mấy hộ vệ cường tráng.

Ở trong mấy chiếc xe ngựa kia, một người đang trông lại hướng bên này. Nhìn thấy xe ngựa Phùng Uyển, một người trong đám vội vã quay đầu đi nói câu gì đó với phía bên cạnh.

Lần này, mấy chiếc xe ngựa kia đồng thời kéo màn xe xuống. Mấy kỵ sĩ đều bắt đầu thúc ngựa chạy chậm chậm đến bên này.

Hướng họ nhắm chính là Phùng Uyển.

Phùng Uyển vẫn đang quan sát, mắt chợt lóe sáng. Trong xe ngựa, nàng hồ hững quát lên: “Dừng lại ven đường.”

Vừa ra lệnh, ngự phu đã sững sờ. Dù nói thế nào thì bọn họ đều là người trong cung phái tới, đối mặt với mấy chiếc xe ngựa quý giá tuy cũng có mang ki hiệu gia tộc mà còn cách xa như vậy, hành động này của phu nhân cũng quá nể mặt đối phương rồi.

Mặc dù do dự, hai ngự phu vẫn nghe lời nàng, trong tiếng quát kéo chậm xe ngựa lại.

Đương lúc Phùng Uyển ra lệnh, cũng không biết tại sao, mấy chiếc xe ngựa kia của đối phương đều đột ngột tăng tốc, đặc biệt là chiếc xe ngựa đầu tiên. Con ngựa kia cứ như bị cái gì đó kích thích, vó tung lên, đúng là điên cuồng lao tới hướng xe ngựa Phùng Uyển.

Chỉ là thoáng chốc, con ngựa kia liền hí vang, điên cuồng lao tới xe ngựa của đám người Phát nhi. Chẳng qua bởi vì Phùng Uyển phân phó kịp thời, giờ phút này vừa đúng lúc tránh sang một bên. Vì vậy xe ngựa kia chạy sượt qua vào cũng chỉ là cọ quẹt mà thôi, chỉ làm buồn xe hơi lệch, có thể nghe thấy tiếng thét chói tai truyền ra từ bên trong, đám người Phát nhi cũng không hề bị thương.

Trong lúc ngự phu cuống quýt ổn định xe ngựa, muốn điều khiển nó dừng lại, đám tỳ nữ và Phát nhi còn đang sợ hãi kêu lên thì đột nhiên trong mấy chiếc xe ngựa đối diện có một chiếc lao ra.

Xe ngựa này lao đến rất nhanh, đúng là hùng hổ mà đến. Xe ngựa mới vừa vọt đến bên cạnh, màn xe bị nhấc lên, một đôi mắt tròn trĩnh mang vẻ khinh khỉnh, tiếng Đại công chúa lộ vẻ hung hãn kêu lên: “Đồ tiện phụ vô lễ! Xa giá của Thanh Dương quận chúa mà ngươi cũng làm kinh động được à?”

Giọng nói đanh thép vừa dứt, roi ngựa trong tay ả đã vung lên mạnh mẽ. Chỉ nghe thấy “Chát” một tiếng, roi ngựa đó quất mạnh về hướng ba người Phát nhi ở trong chiếc xe kia.

“Chát” một tiếng, tiếng roi ngựa đánh trúng người từ từ truyền đến. Lại có hai hộ vệ vây quanh, họ đồng thời rút bội kiếm ra nói: “Đại công chúa bớt giận, chuyện thế này để tùy chúng tôi ra tay là được rồi.” Vừa dứt lời, hành động của bọn họ cũng không ngừng lại, chỉ nghe thấy roẹt roẹt mấy tiếng, kiếm đã rút ra, hai bên màn xe đồng thời bị thanh kiếm lạnh lẽo chém thành từng mảnh nhỏ, mặt ba tỳ nữ trong xe đều hiện ra trước mặt mọi người.

Vừa nhìn thấy mặt ba nữ tử, roi ngựa của Đại công chúa liền vung cao lên đánh vào một cái, xen lẫn với tiếng cười còn chưa dứt của ả.

Lần quất roi này ả sử dụng hết toàn lực, đánh thẳng về phía gương mặt các nàng. Cùng lúc đó, hai hộ vệ kia đều chẳng hề sợ hãi mà rút trường kiếm ra, một trái một phải chia ra rạch mặt hai nữ tử ở hai phía khác nhau.

Cảnh tượng này biến đổi quá nhanh, quá đột ngột. Ba tỳ nữ cũng vậy mà Phùng Uyển cũng thế, nào ngờ đến cảnh tượng như thế này chứ? Bọn họ lập tức đồng thời hét lên.

Có lẽ là tiếng kêu của Phùng Uyển cũng có lẽ là Đại công chúa chợt phát hiện mình quất roi về chỗ gương mặt kia cũng không phải là người mình muốn tìm. Trong tiếng quát roi vung vút, ba tỳ nữ chụm lại, cô tay Đại công chúa ngừng lại đột ngột, đồng thời miệng vội kêu lên: “Dừng lại, dừng lại!”

Hai hộ vệ kia quả là cao thủ, ả vừa ra mệnh lệnh thì hai mũi kiếm kề trên mặt cung tỳ đồng thời dừng lại.

Bọn hộ vệ nhìn về phía Đại công chúa. Mà Đại công chúa thì quay ngoắt đầu lại nhìn Phùng Uyển đang nhìn sang từ chiếc xe ngựa phía sau kia.

Dưới ánh nắng mai, Phùng Uyển đang lẳng lặng nhìn chăm chăm Đại công chúa; dáng người nàng vẫn cao quý xinh đẹp như trước, thậm chí trên khuôn mặt trắng nõn còn mang chút hờ hững và nụ cười lạnh.

Thấy Đại công chúa nhìn về phía mình, khóe miệng Phùng Uyển hơi cong, ánh mắt nàng chuyển từ trên mặt Đại công chúa xuống ngọn roi trong tay ả.

Có lẽ là quá mức kinh ngạc, dưới sự quan sát của Phùng Uyển, Đại công chúa vẫn còn hơi sững sờ.

Phùng Uyển từ từ thu hồi lại ánh mắt nhìn về phía Đại công chúa, nàng lẳng lặng nhìn chăm chăm hai hộ vệ kia, lại liếc về phía quý nữ trong mấy chiếc xe ngựa khác đang gấp rút đuổi theo đến, sau đó lại liếc mắt nhìn hướng Thanh Dương quận chúa phía trước hoảng sợ ngây người, gương mặt thất sắc.

Những động tác này có vẻ phức tạp nhưng trên thực tế thì chỉ là trong chớp nhoáng.

Thu hồi ánh mắt, trong lòng Phùng Uyển đã sáng tỏ.

Nàng rũ hai mắt xuống, liền ngồi trong xe ngựa cúi chào Đại công chúa rồi lại cúi đầu chào Thanh Dương quận chúa. Giọng nói trong trẻo tràn đầy áy náy nói: “Nô tỳ vô dụng làm kinh động đến quận chúa và Đại công chúa, đúng là đáng chết.” Nói tới đây, Phùng Uyển than nhẹ một tiếng, “Nhưng mà quận chúa và Đại công chúa có điều không biết, những tỳ nữ này đều là bệ hạ ban cho thiếp.” Về mặt nàng như khó xử nói: “Các nàng đúng là có sai cũng phải giao cho bệ hạ xử trí.”

Giờ phút này, tỳ nữ và ngự phu vẫn hoảng sợ, sắc mặt Thanh Dương quận chúa cũng tái nhợt, còn chưa tỉnh lại. Có thể nghe rõ lời của Phùng Uyển chỉ có Đại công chúa và những người phía sau ả.

Trong nháy mắt, xung quanh lặng phất như tờ.

Sau đó, những quý nữ kia và đám hộ vệ đồng thời nhìn về phía Đại công chúa.

Đại công chúa còn đang nhìn Phùng Uyển lom lom, nét mặt mang vẻ ảo não khó tả, còn có tức giận và mơ hồ bất an...

Nhìn thấy mọi người liếc nhìn hướng mình, môi ả mấp máy, một hồi lâu mới lớn tiếng nói: “Nếu là người phụ hoàng phái tới thì bỏ qua đi.”

Sau khi ả ra hiệu bằng mắt sai hai hộ vệ lui về phía sau, không nhìn được trọn mắt nhìn Phùng Uyển rồi lại nói: “Thanh Dương quận chúa thân thể yếu ớt từ nhỏ, nếu lần này có điều gì đó không tốt, dường như tưởng rằng ngươi là Phùng phu nhân gì đó mà có thể được tha!” Giọng nói của ả lạnh lạnh.

Phùng Uyển rũ mắt, nàng không khỏi áy náy nói: “Đại công chúa dạy rất đúng.”

Thấy nàng ngoan ngoãn, môi Đại công chúa mấp máy, một hồi lâu mới bực tức quát lên: “Chúng ta đi!”

Tiếng quát vừa dứt, ả dẫn đầu xông ra ngoài.

Phùng Uyển quay đầu lại, mãi cho đến khi bóng dáng Đại công chúa biến mất ở trước mắt, nàng mới thờ ơ cất lời, “Trở về phủ!”

Ngự phu vội vàng vàng lái xe ngựa nhanh chóng trở về Bắc viện.

Vừa vào Bắc viện, chúng nô bộc trong viện đồng loạt nhìn ra nơi này, cả sáu hộ vệ kia cũng bước tới, ánh mắt nhìn hướng Phùng Uyển mang vẻ hỏi thăm.

Về mặt Phùng Uyển hơi tức giận, nàng mím môi chậm chậm nói: “Khiêng Phát nhi xuống đi, gọi đại phu trị thương cho nàng ta.”

Sau đó, nàng chuyển hướng mấy người hộ vệ và quân sự bệ hạ phái tới, sa sầm mặt nói: “Kính xin mấy vị đưa hai người cung tỳ này hồi cung để chữa trị, thuận tiện bẩm báo chuyện này cho bệ hạ.”

Dừng một lát, nàng chua xót nói: “Đại công chúa đã nói, nếu thân thể Thanh Dương quận chúa không tốt thì nàng ta sẽ trở lại tính sổ, ta là một phụ nhân không chỗ dựa dẫm, thực là không có cách nào ứng đối, chỉ có thể đem chuyện này trình lên bệ hạ thôi.” Tấu trình lên bệ hạ nhất định phải kịp thời, cho nên nàng không thể chờ chữa xong vết thương của đám cung tỳ mới đi bẩm báo, nàng phải đưa cả hai cung tỳ đến trước mặt bệ hạ, để tùy ý bản thân bệ hạ định đoạt.

Tuy quân sự và đám hộ vệ không biết rõ, nhưng giờ phút này nhìn thấy Phùng Uyển tức giận và nhìn thấy sự phẫn uất trên mặt hai ngự phu kia và còn nét mặt đau khổ không cam lòng của hai cung tỳ, cũng phỏng đoán được một chút: Chắc hẳn là bị Đại công chúa bắt nạt rồi!

Bọn họ đồng thời thi lễ đáp: “Cẩn tuân mệnh lệnh của phu nhân.”

Phùng Uyển đi xuống xe ngựa, nói với hai ngự phu: “Làm phiền hai vị đưa người vào cung.” Dừng một chút, nàng thở dài một tiếng, nỗi khiếp sợ vẫn còn sót lại trên mặt: “Mới vừa rồi mỗi một roi mỗi một kiếm của Đại công chúa và hai hộ vệ kia đều nhắm vào mặt các nàng. Nếu không phải ta lên tiếng sớm thì chỉ sợ các nàng đã bị hủy dung, trở thành người không ra người quý không ra quý rồi.”

Nàng rung mình một cái, thì thầm nói: “Vốn kia là chiếc xe ngựa ta ngồi, đây là bọn họ đã chịu thay ta!”

Từng câu nói của nàng khiến cho hộ vệ và quân sự vốn thông minh nhạy bén sắc mặt thay đổi, họ nhìn thoáng qua nhau, đồng thời thầm nghĩ: Chắc hẳn là Đại công chúa muốn hủy dung Phùng phu nhân thì phải?

Phải biết rằng, trước giờ họ trông coi Phùng Uyển, tất nhiên biết bệ hạ quan tâm Phùng phu nhân này và quan hệ giữa Phùng phu nhân và Vệ tướng quân. Hiện tại Đại công chúa còn muốn hủy dung Phùng phu nhân, chẳng phải là ả muốn phá hỏng kế hoạch của bệ hạ sao? Cái này mới là quan trọng.

Không ai bảo ai, quân sự và thống lĩnh hộ vệ kia đồng thời nói: “Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ bẩm báo chuyện này cho bệ hạ.”

Dứt lời, bọn họ đồng thời nhảy lên xe ngựa.

Phùng Uyển vẫn đứng trong viện nhìn hai chiếc xe ngựa chạy xa dần, nhìn đại phu chữa trị cho Phát nhi ở phía trước.

Nàng cúi đầu trầm suy nghĩ: Vài roi này của Đại công chúa đều quất vào mặt bọn họ, hai hộ vệ kia cũng giống vậy. ả muốn hủy dung ta, nếu ta thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý thật, tất nhiên sẽ không xứng nhận được sự yêu thương của Vệ Từ Dương. Mà không có Vệ Từ Dương để dựa dẫm, Phùng Uyển ta trong mắt bệ hạ cũng sẽ không có giá trị lợi dụng, cũng chỉ có thể mặc ả và Triệu Tuấn lăng nhục, giết chết!

Ngay từ lúc Phát nhi nhắc tới Đại công chúa mấy lần trước nàng liền suy nghĩ, đoán rằng ả có thể sẽ sử dụng thủ đoạn. Chỉ là nàng không ngờ tới, thủ đoạn của Đại công chúa có thể tàn nhẫn nham hiểm như thế.

Đúng rồi, chắc hẳn ả cho rằng dù hủy dung nàng, ả là một công chúa, cùng lắm cũng chỉ là bị dạy dỗ, giam lỏng một bận. Nói không chừng, vì dễ sắp xếp ôn hòa, bệ hạ dứt khoát ban cho ta cái chết, mà ả, tất nhiên sẽ dễ dàng thuận lợi thành chính thê của Triệu Tuấn.

Nghĩ đi nghĩ lại, mặt y Phùng Uyển lạnh như băng, nàng bước tới trước mặt ngự phu của mình, thấp giọng ra lệnh: “Đến phủ Vệ tướng quân.” Dứt lời, Phùng Uyển nhảy lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Để Ý

Xe ngựa Phùng Uyển vừa chuyển động, chỉ thấy nơi cổng vòm đi thông đến Bắc Viện có một chiếc xe ngựa khải cấp chạy đến, dấy lên một đám bụi mù.

Mới vừa chạy vào viện, tiếng Triệu Tuấn trong xe ngựa kia hỗn hển vang lên: “Uyển nương có ở đây không? Uyển nương có ở đây không?”

Cho đến nay, tuy Triệu Tuấn không phải một người rất có phong độ nhưng trước mặt người khác y vẫn cố gắng duy trì hình tượng của mình. Hiếm khi y hoảng loạn như vậy.

Phùng Uyển hơi giật mình, còn chưa cất lời thì một người hầu liền lớn tiếng thưa: “Phu nhân ở đây ạ.”

“Thật tốt quá!” Triệu Tuấn tươi cười rạng rỡ, y thờ phào một hơi, nhìn theo ánh mắt người hầu kia đến xe ngựa Phùng Uyển, thấy nàng ngồi trên xe thì vội la lên: “Xuống đây, mau xuống đây.”

Vừa kêu y sai bước nhảy xuống xe ngựa, lao đến.

Vung tay chạy đến bên cạnh xe ngựa Phùng Uyển, Triệu Tuấn ngửa đầu, nhìn Phùng Uyển dịu dàng xinh đẹp khiến y lóa mắt.

Y đưa tay giữ càng xe, nói nhấn mạnh: “Mấy ngày nay nàng đừng đi ra ngoài. Cho dù, cho dù có người đến tìm, tốt nhất nên mang theo hộ vệ đi cùng.”

Lúc nói lời này, y nhìn Phùng Uyển chăm chăm, vẻ mặt rất thành khẩn.

Phùng Uyển cúi đầu, nàng nhìn vào đôi môi mỏng khê mím và đầu đỏ mỏ hôi đầm đìa của y.

Nàng tròn xoe mắt, hỏi: “Sao không thể đi ra ngoài?”

Chỉ là câu hỏi đơn giản như vậy nhưng Triệu Tuấn không cách nào trả lời được. Y chần chờ một hồi lâu mới lớn tiếng ra lệnh: “Dù sao nàng đừng đi ra ngoài là được.”

Phùng Uyển liếc nhìn y, từ từ lắc đầu, nàng khẽ nói: “Thiếp có việc.” Dứt lời, nàng ngẩng đầu liền gọi ngự phu lên xe.

Lần này Triệu Tuấn nổi giận, y cất lời định quát mắng, nhưng lời nói đến miệng lại biến thành thờ dài và nhấn nạt: “Uyển nương, ta vội vàng chạy về phủ nói với nàng chuyện này không phải là nói đùa đâu.” Y cắn răng, nghiêm túc nói: “Nếu nàng đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm.”

Phùng Uyển lại cúi đầu nhìn y lần nữa. Trên khuôn mặt anh tuấn của y nhỏ giọt mồ hôi, vẻ mặt căng thẳng lo âu, ánh mắt nhìn nàng cũng vô cùng thành khẩn. Hóa ra y quan tâm đến nàng ư. Phùng Uyển thầm thờ dài, buồn rầu thầm nghĩ: Trong sâu tận tâm khảm của y vẫn quan tâm đến ta sao? Ta, ta gần như đã quên rồi.

Nàng không biết, ở kiếp trước, khi nàng bị Trần Nhã hại chết, vứt thi thể trong ngôi chùa kia. Khoảng chừng nửa tháng sau là đám cưới Triệu Tuấn và Đại công chúa Trần Nhã, sau đám cưới ba ngày, y bắt ép Phát nhi đưa y đến chùa, nhất xác Phùng Uyển bị vứt nơi hoang vu...

Trên đường đi, biểu hiện của y rất bình thường, rất bình tĩnh. Phát nhi chỉ vào đồng hồ chôn thi thể Phùng Uyển qua loa, còn chưa cất lời y đã đột nhiên lao đến.

Y quỳ trên mặt đất, hoàn toàn không để ý đến áo quan của mình, không để ý đến hình tượng quan lớn của mình, chỉ cúi đầu im lặng bới đồng hồ kia. Phát nhi bước lên định hỗ trợ vài lần, nhưng không biết vì sao thấy khuôn mặt trắng bệch của y thì lại không cất bước nổi.

Có điều trong khoảnh khắc thi thể Phùng Uyển đã bắt đầu rữa nát, khuôn mặt bị ròi ăn đến mức không nhìn ra xuất hiện trước mặt Triệu Tuấn. Y giống như bị kinh hãi, người cứng đờ. Y không nhúc nhích, quỳ nơi đó như tượng gỗ. Nếu không phải vẫn còn hô hấp thì Phát nhi gần như cho rằng y đã hóa thành pho tượng mất rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đương lúc Phát nhi sợ hãi lui về phía sau, bất chợt Triệu Tuấn òa khóc lớn. Nước mắt y rơi như mưa, cuối cùng điên cuồng, bất chấp nhào đến ôm thi thể Phùng Uyển, nghẹn ngào kêu: “Uyển nương, Uyển nương, Uyển nương...”

Y kêu từng tiếng từng tiếng, từng câu từng câu, gọi đến khản cả giọng, vô cùng đau khổ như vậy, không hiểu sao khiến Phát nhi rét run cầm cập. Gần như theo phản xạ, ả cúi đầu nhìn xuống tảng đá bên cạnh chân mình.

Có điều trong chớp mắt, ả liền thu hồi ánh mắt, bởi vì ả biết, cách đó không xa còn có bốn hộ vệ trông chừng.

Triệu Tuấn gào thét như điên, cho đến khi kiệt sức y mới miệt cưỡng đặt thi thể nàng xuống, cúi đầu nhìn Phùng Uyển không hề chớp mắt. Rõ ràng thi thể rữa nát kia có thể khiến người ta vừa nhìn đã nôn mửa. Rõ ràng mùi hôi thối khiến người ta không thể hô hấp nhưng y lại nhìn tha thiết, giống như trong mắt y khuôn mặt góm ghêỉc bị tàn phá kia vẫn xinh đẹp dịu dàng như xưa.

Thấy Triệu Tuấn như vậy, lần đầu tiên Phát nhi phát hiện hóa ra lang chủ yêu phu nhân. Cũng là lần đầu tiên ả cảm giác được cái lạnh buốt xương trong thời khắc đó, nó khiến ả sợ hãi tự đáy lòng.

Mãi cho đến một canh giờ sau, Triệu Tuấn mới thần thờ đứng dậy. Sau đó ả nghe thấy y lạnh lùng nói: “Thu dọn thi thể phu nhân, đưa về Lâm Phong an táng.”

Lâm Phong là quê Triệu Tuấn, cha mẹ y được chôn cất ở đó. Dường như đã khóc quá nhiều, tâm trạng đã phục hồi như cũ, Triệu Tuấn đứng đó nhìn bốn hộ vệ mang xác Phùng Uyển đi, nhìn xe ngựa dần dần biến mất trước mắt.

.....

Trong cảnh Triệu Tuấn sốt ruột, thậm chí có chút lo âu, Phùng Uyển rũ mắt, một hồi lâu nàng mới khẽ nói: “Thiếp đã gặp Đại công chúa rồi.”

Một câu thốt ra, Triệu Tuấn hoảng sợ lui về phía sau một bước, y vội nói: “Nàng gặp rồi hả?” Y đánh giá Phùng Uyển từ trên xuống dưới một lần, thấy nàng không có sao mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó y quay đầu nhìn về phía ánh nắng, giờ phút này mặt trời mới vừa lên giữa đỉnh đầu.

Phùng Uyển gật đầu: “Vâng, thấy rồi ạ. Mới vừa rồi Phát nhi và hai cung tỳ khác cũng bị nàng đá thương, hiện tại đại phu còn ở bên trong trị thương cho Phát nhi.”

Triệu Tuấn vui mừng nói: “Tốt quá, tốt quá.”

Vừa thốt ra câu nói, y đã thấy ánh mắt Phùng Uyển lảng lạng nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau, Phùng Uyển lơ đãng hỏi: “Phu chủ biết chuyện này từ lúc nào?”

Nàng hỏi vu vơ nhẹ nhàng, Triệu Tuấn không hề nghĩ ngợi liền đáp: “Không phải mới vừa rồi...” Mới nói đến đây, y nghẹn lời.

Phùng Uyển vờ như không phát hiện về mặt y muốn nói lại thôi, nàng lảng lạng nói: “Hôm nay là thiếp may mắn, không ngồi chiếc xe ngựa kia.”

Nói đến đây, nàng liếc Triệu Tuấn một cái, cái nhìn này tĩnh lặng như nước nhưng vẫn thấu đáo như trước, giống như tất cả mọi chuyện nàng đều biết.

Triệu Tuấn ngờ ngác nhìn nàng, nhất thời cảm xúc chần động, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn.

Phùng Uyển liếc nhìn Triệu Tuấn với ánh mắt thấu hiểu lần nữa, rồi nhún chào y, dịu dàng nói: “Ý tốt của phu chủ, Uyển nương xin nhận.”

Nàng khẽ quất lên, xe ngựa chạy đi. Triệu Tuấn vẫn còn ngờ ngác nhìn theo Phùng Uyển. Xe ngựa chạy ra khỏi Triệu Phủ.

Mãi lâu sau, Phùng Uyển mới quay đầu lại. Nàng thấy dưới ánh mặt trời rực rỡ, nhưng tấm bảng Triệu Phủ vẫn hơi âm đạm, nàng thầm nghĩ: Có cái gọi là một đêm vợ chồng tình nghĩa trăm năm. Y đối với ta vẫn có chút tình nghĩa... có điều là, cũng chỉ đến vậy thôi.

Nàng thu hồi ánh mắt. Trong thoáng chốc xe ngựa đã đến phủ Vệ tướng quân. Phùng Uyển đã từng đến nơi này, có điều cho đến nay nàng luôn vội đến vội đi, chưa hề ngắm nghía kỹ nơi này.

Dĩ nhiên lần này thì khác. Cũng không biết trôi qua bao lâu, Phùng Uyển đang chìm trong suy nghĩ của chính mình thì nghe thấy một trận cười khanh khách cùng với tiếng hoan hô loáng thoáng truyền đến.

Thấy xe ngựa dừng lại, nàng liền xuống xe. Nhìn về phía xuất phát âm thanh, nàng mỉm cười nói: “Phủ tướng quân có khách đến à?”

Một người hầu Vệ phủ đang vội vàng ra chào đón. Nhìn thấy Phùng Uyển, gã thoáng sững sờ, trong nháy mắt nhớ ra thân phận của nàng liền lập tức ân cần cười nói: “Phùng phu nhân đến sao? Để tiểu nhân đi báo cho tướng quân biết.”

Phùng Uyển thấy gã biết mình, nàng trông về phía phát ra âm thanh, cười nói: “Hôm nay rất náo nhiệt nhỉ.”

Gã người hầu đặc ý nói: “Là do tướng quân giao du rộng rãi thôi.”

Giao du rộng rãi à? Bản tính Vệ Từ Dương đâu phải như thế. Xem ra, y đang tiến hành kế hoạch của mình đây mà.

Gã người hầu vừa dẫn đường cho Phùng Uyển vừa giả lá: “Phu nhân, mời, mời... Phu nhân, nếu tướng quân mà biết phu nhân đã đến nhất định rất vui cho xem.”

Phùng Uyển ừ, mỉm cười: “Tướng quân bận rộn công chuyện, không cần bẩm báo chàng, tự mình ta đi cũng được.”

Gã người hầu kia cũng có ý này, nghe vậy liền vội đáp: “Vâng, vâng.”

Tiếng huyền nào truyền đến từ phía hậu hoa viên. Phùng Uyển được gã hầu dẫn đường đi lên qua đám liễu rủ, tha thướt đi qua tiểu hoa viên.

Mới ra khỏi tiểu hoa viên đã gặp một hồ nước, sau hồ nước là một vườn hoa rất lớn. Lúc này đang vào đông, cỏ cây đã điêu linh, nhưng dưới ánh nắng mùa đông ấm áp, trong hoa viên vẫn tràn trề nhựa sống.

Phùng Uyển ngẩng đầu, nhìn vào đám lang quân, nữ lang hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc nâng rượu hát vang. Đếm sơ qua chừng hai ba mươi người đang ngồi khắp hoa viên. Những người này cộng thêm đám người hầu có đến gần trăm người.

Giữa đám người là Vệ Từ Dương lười biếng ngồi dựa vào sập. Hôm nay chàng mặc một bộ ngoại bào đồ tươi. Nắng đông như lửa, bào phục như máu, khuôn mặt không bút mực nào tả nổi, giống như mặt trời chói chang đốt mắt người ta.

Dù là chói mắt nhưng cũng khiến người ta không thể dời mắt đi.

Lúc này có một nữ lang đi đến bên cạnh Vệ Từ Dương, châm rượu nói gì đó với chàng. Mắt phượng Vệ Từ Dương khẽ cong, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly rượu trong tay. Lúc rượu chảy theo cằm của chàng thấm vào vạt áo, Phùng Uyển lập tức cảm giác được ánh hào quang muôn trọng và vẻ mê hoặc khôn cùng giống như bùa vậy khắp cả đất trời.

Nàng vội vàng nghiêng đầu lảng tránh, đồng thời đứng ở góc khuất đưa tay lên che ngực.

Nơi đó đập rất nhanh, nhói nhói âm ỷ. Phùng Uyển nói thầm: Có lẽ do ánh nắng quá chói mắt khiến lòng nàng hơi rối loạn, còn có chút không vui khó hiểu.

Nàng nghĩ, nàng đã là một phụ nhân, nỗi lòng buồn phiền nhất định không phải vì nguyên nhân Vệ Tử Dương cười rạo rờ với một cô nương xinh đẹp khác.

Gã hầu dẫn đường cho Phùng Uyển cất bước đi thẳng về phía trước. Thấy gã chuẩn bị bảm báo, Phùng Uyển dịu dàng nói: “Tiểu ca, không cần đâu.” Nàng mỉm cười, “Tự ta đến tham kiến tướng quân là được rồi.”

Người hầu kia vội dừng bước.

Mà lúc này, Phùng Uyển đã dần xuống hết tất cả suy nghĩ vớ vẩn, khôi phục lại vẻ bình lặng như nước, cất bước đi đến chỗ Vệ Tử Dương.

Trong lúc vô tình một nữ lang thoáng nhìn thấy nàng, nàng ta chợt giật mình, huých vào cô gái bên cạnh, khẽ kêu: “Mau nhìn đi, đó là ai vậy?” Nàng ta tròn xoe mắt nhìn Phùng Uyển. “Đó không phải là phụ nhân có chồng mà Vệ tướng quân thích sao?”

Tiếng nói của nàng ta không nhỏ, năm sáu nữ lang ngồi bên cạnh đồng thời quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển. Vừa nhìn thấy, các nàng đồng thời im lặng.

Đám nữ lang dị thường khiến mọi người chú ý, trong vô thức, mấy chục người ở hoa viên đồng loạt nhìn về phía Phùng Uyển.

Chỉ có nữ lang đưa lưng về phía Phùng Uyển đang nũng nịu nói đùa với Vệ Tử Dương và Vệ Tử Dương bị nữ lang kia cản tầm mắt là không nhìn thấy cảnh này.

Một hồi lâu, một nữ lang khẽ nói: “Không phải nói phụ nhân kia nhìn rất bình thường sao? Các người có nhận lầm không?”

Không ai trả lời nàng ta. Trên thực tế, những người này còn đang nhìn Phùng Uyển, ánh mắt như bị hút chặt.

Cho đến nay Phùng Uyển cũng không phải kiều mỹ nhân xinh đẹp khiến người ta trầm trồ, khiến người ta vừa thấy đã xuýt xoa. Nhưng bản thân nàng vẫn có hai phần xinh đẹp, ba phần quyến rũ, bảy phần biết ăn mặc thêm mười phần tài hoa. Hiện tại Phùng Uyển còn thêm một phần phong thái hiếm có, đó cũng là vô cùng bắt mắt rồi.

Được tôn lên bởi bộ váy Tấn xanh nhạt viền đen, hoa văn tiên hạc vượt biển như được bút mực vẽ nên. Nàng đứng dưới ánh mặt trời, thực sự có một loại bình lặng và xa vời với mọi khổ đau. Giống như nàng bước ra từ bức tranh sơn thủy mưa bụi Giang Nam, mang theo một vẻ đẹp, mang theo một cảnh sắc, mang theo một kiểu thần bí và tao nhã xa xưa.

Nó hoàn toàn tô điểm thêm cho phong thái nàng, hoàn toàn tôn lên vẻ yếu điệu của nàng, khiến cho đám nam nữ người Hồ thô tục ngồi tại đây trong thoáng chốc đều ngây dại, họ nào thấy qua kiểu tao nhã của người Tấn chứ?

Trong cảnh lặng im như tờ, Phùng Uyển đi đến trước mặt Vệ Tử Dương. Nàng nhẹ nhàng nhún chào, nhìn chàng chăm chăm, mỉm cười và dịu dàng thốt lên: “Phùng thị tham kiến Vệ tướng quân.”

Tiếng nói dịu dàng dễ nghe như tiếng đàn lướt qua mặt nước. Lúc này Vệ Tử Dương đang cầm rượu rót vào miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc, bỗng chốc nhìn thấy bóng dáng thân quen, đối diện với khuôn mặt dịu dàng mỉm cười của Phùng Uyển, không biết làm sao chàng lại bị sặc rượu nghẹn ở cổ họng.

“Vụt” một tiếng, Vệ Tử Dương vội vàng phun rượu trong miệng ra, bối rối ho khan.

Nhìn thấy mái tóc đen nhánh của chàng rũ xuống, tay vỗ vài cái vẫn không ngừng ho, nữ lang xinh đẹp trước mặt chàng vội vàng đưa tay đến. Nhưng tay kia đã đưa đến lưng chàng mà vẫn không dám vỗ xuống.

Lúc này Vệ Tử Dương ho khan vài cái đã hồi phục lại, ổng tay áo chàng phát lên, vội vàng đẩy nữ lang kia ra, cúi người hỏi Phùng Uyển: “Sao nàng lại đến đây?”

Giờ phút này, mặt chàng vẫn còn hơi ửng đỏ, khóe môi vẫn còn dính rượu.

Phùng Uyển lẳng lặng nhìn về phía môi chàng, không biết vì sao, chàng cảm nhận được ánh mắt của nàng thì lại chợt dạ. Chàng đưa tay lau sạch rượu dính bên khóe môi, ho khan hai tiếng, ra vẻ nghiêm trang.

Sau đó chàng bước lên hai bước, nắm cánh tay Phùng Uyển khẽ kéo về phía mình. Vừa kéo nàng vừa quay mặt lại nói với mọi người ở phía sau: “Chư vị cứ tự nhiên.”

Nhìn bóng dáng Vệ Tử Dương kéo Phùng Uyển sai bước rồi đi, hoa viên vẫn lặng phất như tờ.

Bọn họ đã nghe tin đồn về Vệ Tử Dương và Phùng Uyển vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên thấy được mặt mũi của phụ nhân có chồng này, cũng là lần

đầu tiên thấy chàng và nàng ở chung với nhau.

Đôi theo hai bóng dáng thân thiết kề sát vào nhau, sắc mặt mấy nữ lang trắng bệch. Một hồi lâu, một lang quân thiếu niên nói: “Hôm nay mới biết lời đồn không ngoa.”

Mọi người liên tục gật đầu: Đúng là lời đồn không ngoa. Nhìn hành động Vệ tướng quân đưa tay kéo phụ nhân kia, nhìn bóng lưng hai người sóng đôi rời đi, nếu nói không có tư tình đó là hoàn toàn không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Ta Muốn Đến Phủ Chàng

Vệ Tử Dương kéo Phùng Uyển, vội vàng đi đến phòng khách bên sườn hậu hoa viên. Vừa đi vào chàng vội đóng cửa phòng đóng chặt lại, sau đó quay đầu lại nhìn Phùng Uyển.

Chàng nhìn vào đôi mắt dịu dàng an hòa đang lảng lảng nhìn của Phùng Uyển lần nữa. Ánh mắt như thể theo lý phải khiến người ta thoải mái mới đúng, nhưng Vệ Tử Dương không biết tại sao lại cảm thấy mất tự nhiên.

Chàng nhìn Phùng Uyển chằm chằm, mắt phượng nheo lại hỏi: “Sao nàng lại đến đây?”

Giờ phút này ánh nắng óng ánh chiếu xuyên qua màn lụa mỏng nơi cửa sổ, trải lên mái tóc đen nhánh của chàng, trải lên khuôn mặt như ngọc của chàng, trải lên ngũ quan khó tả nổi bằng lời của chàng. Trong phút chốc như thế, Phùng Uyển cảm giác được rằng chàng thiếu niên trước mắt quả thật không giống người nhân gian.

Nàng rũ hai mắt xuống, muốn nói chuyện nhưng lại cảm thấy không biết phải làm sao, trong giọng nói mang theo vài phần ừ ừ: “Ta có việc.”

Giọng điệu như vậy quả thật không giống thói quen của Phùng Uyển, nàng vừa thốt ra thì lòng đã thắng thốt nghĩ thầm: Ta làm sao thế này?

Vệ Tử Dương nghe thấy giọng nói nàng không vui, chàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, sau đó tay kia từ từ dao động, không cần thận liên tục xuống lưng nàng.

Cũng không đợi Phùng Uyển kịp phản ứng, bàn tay đặt trên lưng nàng đã ra sức kéo thẳng người Phùng Uyển vào trong lòng.

Vừa ôm thân thể ngọc ngà vào lòng, khoe môi Vệ Tử Dương bất giác nheo lên. Hai tay chàng ôm lấy hông nàng, cầm đặt trên tóc nàng, giọng nói ồm ồm: “Ta gọi các ả...” Mới vừa giải thích đến đây, rõ ràng chàng lại hơi tức giận với bản thân mình, đột ngột sượng lại một hồi lâu rồi lại lén lút nói: “A Uyển, nàng, nàng bây giờ thật đẹp.”

Tiếng nói của chàng thốt ra êm như nước, môi dôi xuống nhẹ nhàng hôn lên trán nàng, chàng lại khẽ reo mừng: “Ta thấy rất vui.”

Phùng Uyển chưa từng bị chàng ôm giữa ban ngày ban mặt thế này. Nàng đỏ mặt, ánh mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh một chút, thấy nơi này thật yên tĩnh, không có ai chú ý thì thở phào nhẹ nhõm. Nàng lờm chàng một cái, nói thật khẽ: “Buồng ta ra.”

Dĩ nhiên giống như lần trước, nàng vừa thốt ra nhưng chàng lại càng ôm chặt. Phùng Uyển thầm thở dài, nói thật nhỏ: “Hôm nay Đại công chúa ra tay với ta.”

Vệ Tử Dương hoảng hốt, chàng buông nàng ra, cúi đầu nhìn chằm chằm, chờ nàng nói tiếp. Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn chàng, nói ra hết từ đầu đến cuối: “Á và đồng bọn canh giữ bên ngoài phủ, vừa nhìn thấy xe ngựa của ta liền kiểm soát nghiêm ngặt, không nói gì đã cho hai tên hộ vệ đồng thời ra tay. May mà ta có chuẩn bị từ sớm, ngồi trong chiếc xe đó là ba tỷ nữ. Nếu là ta, nhất định đã bị ả hủy dung mạo rồi.”

Nàng nhẹ nhàng đẩy chàng ra, thong thả cất bước đi vòng vòng trong phòng, từ từ nói: “Chuyện Tử công chúa hòa thân là đã chắc chắn, mấy ngày nay ả liên tục tới Triệu phủ, mỗi lần tới đều đến Bắc Viện tìm ta... Theo ta thấy, rõ ràng ả đã muốn hủy dung mạo ta từ lâu rồi, dù hôm nay ta không ra khỏi cửa, ả cũng sẽ xông vào Bắc Viện, ra tay bất ngờ lúc ta chưa kịp phòng thủ.”

Phùng Uyển nghĩ: Trong ý nghĩ của Đại công chúa, kế hoạch của ả chỉ cần ra tay bất ngờ, chỉ cần cuối cùng có thể thành công là được. Về phần tìm có gì, tình cảnh có thích hợp hay không, ả cũng sẽ không để ý. Mà sau khi thành công, bệ hạ có trách phạt hay Vệ Tử Dương có trả thù hay không, ả cũng chẳng buồn lo nghĩ. Bởi vì ả đường đường là công chúa, sẽ không ai vì một phụ nhân mất đi giá trị mà trừng trị ả hết.

Phùng Uyển nói tiếp: “Chuyện này ta đã sớm có chuẩn bị, bệ hạ phái đến hai cung nữ và hai hộ vệ trông chừng. Lúc đó ta đã bảo bọn họ vào cung bẩm báo chuyện này ngay.”

Nàng ngẩng đầu lên, có chút khổ sở, cũng có chút lạnh lùng: “Ta biết, đối với bệ hạ mà nói dù sao ả cũng đường đường là Đại công chúa, dù có đánh có phạt cũng sẽ không tổn hại đến gân cốt.”

Phùng Uyển quay đầu nhìn về phía Vệ Tử Dương, từ từ nói: “Tử Dương, ta muốn ở tạm trong phủ chàng, phò tá cho chàng trước lúc chàng xuất chinh.”

Lời này thật ngoài dự liệu của Vệ Tử Dương. Phùng Uyển là người cố chấp thủ lễ đến bậc nào cơ chứ? Chàng quả thật không ngờ có một ngày nàng sẽ chính miệng nói muốn dọn đến phủ của chàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phùng Uyển nói hết mọi chuyện rồi nhanh chóng đề nén con phần nộ. Chàng nhìn Phùng Uyển không dám tin, khẽ nhoen môi, chỉ cảm thấy nổi vui sướng khôn xiết trào dâng trong lòng, cũng không biết phải nói thế nào.

Lời Phùng Uyển nói lúc này chẳng qua bị vây trong muôn vàn tính toán. Giờ phút này nhìn vào đôi mắt trong veo phát sáng của chàng, nhìn vào nổi vui mừng sáng rực di động trong mắt chàng, khuôn mặt nàng không khỏi đỏ ửng.

Một hồi lâu Vệ Tử Dương mới tỉnh táo lại khỏi cơn kích động, chàng thì thào: “Nàng muốn dùng cách này lên án với bệ hạ?”

Phùng Uyển rù mắt, nàng vẫn đỏ mặt như cũ, nhưng lời nói thốt ra lại lạnh lùng bình thản: “Ừ, với tính cách Đại công chúa, kẻ này không xong ả sẽ bày kế khác, ta khó lòng phòng bị. . . Và lại, theo ta suy nghĩ, bây giờ bệ hạ chưa chắc có tâm tư gây hại cho ta để đối phó chàng đâu. Chàng nghĩ đi, nếu như ta thật sự bị Đại công chúa làm hại, chàng nổi giận, bệ hạ sẽ vì con giận của chàng giam Đại công chúa mà ông không hề thương yêu vào lãnh cung. Chuyện như vậy bất kể truyền thế nào dân chúng cũng sẽ nói bệ hạ trọng người tài hơn con gái, bệ hạ đối với Vệ tướng quân ân nặng như núi.” Nàng chuyển mắt nhìn về phía Vệ Tử Dương, nhẹ nhàng thở dài: “Ân nghĩa vua thân, nghìn xưa không đổi. Đến lúc thật sự như vậy chàng phải xử sự ra sao?”

Nàng không nói rõ ra, nàng là người sống hai kiếp, đương nhiên biết được Vệ Tử Dương là người không cam tâm quy hàng lễ với kẻ khác. Nàng chỉ nói cho Vệ Tử Dương biết, bệ hạ chỉ cần giờ phút thủ đoạn đơn giản như vậy là có thể khiến bản thân ông đứng nơi đạo đức chí cao triều Trần, khiến cả đời Vệ Tử Dương bị cái loại ơn vua này ràng buộc. Nếu như chàng đã có dã tâm kia thì cái tội danh vong ơn phụ nghĩa sẽ đè nặng chàng suốt cả đời.

Trên thế gian này rất nhiều đạo đức phép tắc đều có thể dòi dôi dễ dàng. Nhưng loại đại nghĩa quân thần này thì bất kể triều đại nào, bất kể người Hồ hay người Tần đều sẽ chú ý, cũng sẽ bị trói buộc. Dĩ nhiên cũng có kẻ phản tặc trời sinh, dù làm gì cũng không thể thuần phục được kẻ vô tình vô nghĩa. Có điều dù loại người này có được giang sơn, lúc hân thống trị thiên hạ, mất đi hai chữ đạo đức có thể lợi dụng, còn sót lại chỉ có hoành hành ngang ngược, khiến dân chúng oán thán, không thể duy trì lâu dài.

Phùng Uyển nghĩ đến đây khẽ mỉm cười, nàng lắng lắng thầm nghĩ: Ta đến đây ít nhiều gì Triệu Tuấn sẽ bị kích động, mà điều y có thể làm không ngoài việc phải nắm chặt Đại công chúa hơn. Chỉ cần y làm lớn bụng Đại công chúa, thì hai chữ bình thế này ả làm được thì làm mà không làm được cũng phải làm. Đến lúc đó tất cả đều sẽ khác.

Đương lúc này, tiếng nói Vệ Tử Dương khẽ khàng vang lên: “Không được!”

Không được... Chàng lại nói dứt khoát và lạnh lùng thế ư. Phùng Uyển quay phắt lại.

Nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của nàng, mắt phượng của chàng hơi tối đi. Chàng nhìn Phùng Uyển chăm chăm, hỏi thật khẽ: “A Uyển, nàng chưa từng nghĩ lấy ta sao?”

Phùng Uyển ngơ ngác.

Không đợi nàng cất lời, Vệ Tử Dương khoanh tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ bằng lụa mỏng, trong mắt mang chút chua xót, chàng nói: “Nàng mang danh gái đã có chồng, không được bệ hạ cho phép, cũng không bị ta ép bức, lại không mời mà vào phủ của ta như thế... A Uyển, nàng muốn cả đời làm cơ thiếp cho ta sao?”

Nói đến đây, Vệ Tử Dương quay đầu lại, trầm lắng nhìn nàng. Môi Phùng Uyển khẽ mấp máy, lại phát hiện ra mình không phản bác được.

... Nàng suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, nhưng không nghĩ đến chuyện phải gả cho chàng. Nàng là một phụ nhân đã có chồng, đã sớm không còn thân trong sạch, đáng về lại không xinh đẹp; Quan trọng nhất là, nàng biết chàng là nhân vật bậc nào, tương lai chàng sẽ bay lượn tận trời cao. Nàng xuất thân như vậy, tướng mạo như vậy, làm sao xứng để đứng sánh đôi với chàng chứ?

Nàng nghĩ kết cuộc tốt nhất không có gì hơn được chàng bảo vệ, sống cuộc đời một mình tự do. Chàng chấp nhất với mình như thế, cùng lắm chỉ là chàng có hứng thú nhất thời với nàng thôi. Nàng làm cơ thiếp cho chàng, đi theo chàng giống như trượng phu, không tham dự tranh đấu hậu trạch, cũng sẽ không màng đến danh phận gì. Đến khi nàng già, chàng đã thành công, có thể nàng sẽ từ già bỏ đi, quay về vui thú cảnh điền viên.

Kiếp trước sống với Triệu Tuấn đã hao hết tất cả tâm huyết của nàng. Phùng Uyển không biết bản thân mình có thể dốc hết lòng dạ ột người đàn ông như thế nữa hay không. Nàng nghĩ nàng yêu mến Vệ Tử Dương, có phần yêu mến này thật ra là đã đủ. Như vậy nàng sẽ vui vẻ khi được sống chung với chàng, mà khi chàng có hậu cung nàng sẽ chỉ cười nhạt. Lúc chàng không để ý nàng nữa, nàng phẩy tay áo liền có thể nhẹ nhàng bỏ đi.

Đây là điều nàng có thể nghĩ đến khi còn sống.

Trong lúc Phùng Uyển im lặng, Vệ Tử Dương quay đầu nhìn nàng chăm chăm không hề chớp mắt.

Một lúc lâu sau, Phùng Uyển cũng không ngẩng đầu lên. Từ từ sắc mặt Vệ Tử Dương càng lúc càng lạnh, từ từ ánh mắt chàng càng lúc càng sa sầm, từ từ chàng thu hồi hết tất cả nụ cười, tất cả vui mừng.

Mãi rất lâu, trong phòng khách rộng rãi vang lên tiếng nói lạnh lùng của Vệ Tử Dương: “Như nàng mong muốn.”

Phùng Uyển ngẩng phát đầu dậy.

Nhưng Vệ Tử Dương không nhìn nàng, chàng phát ổng tay áo, lưng thẳng đứng, ngao nghể bỏ đi như tiên hạc: “Ngày mai ta sẽ dâng sớ với bệ hạ, bất kể là ông ta đồng ý hay không, sáng hôm sau ta cũng sẽ đón nàng đến đây. Nhớ lúc đó thay y phục nam.”

Tiếng nói vừa dứt, chàng đã bước ra khỏi cửa phòng. Cũng không biết là nén giận hay là vì sao, tay phải chàng đẩy bật cánh cửa vang lên một tiếng ầm chấn động, khiến nó lay động không ngừng.

Đưa mắt nhìn bóng dáng chàng bỏ đi, rất lâu sau Phùng Uyển cũng churahoàn hồn lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng cúi đầu khẽ nhún chào về phía Vệ Tử Dương rời xa, nói thật khê: “Cảm ơn chàng.”

Người đàn ông này cho dù đang tức giận vẫn suy nghĩ cho nàng. Cho nên chàng vẫn phải dâng sớ tâu bệ hạ, cho nên chàng phải bắt nàng mặc y phục nam vào phủ của chàng.

Chàng thật sự không muốn nàng cứ yên lặng giống như cơ thiếp bước vào phủ chàng một cách ti tiện.

Không biết tại sao, mắt Phùng Uyển hơi cay cay, nàng nghiêng đầu đi để gió thổi khô mắt nàng.

Đã hai kiếp chưa từng có ai nghĩ cho nàng như thế. Lúc chưa lấy chồng, mẫu thân nàng bệnh nặng, tất cả tâm sức của nàng đều bảo vệ cho mẫu thân nàng sống bình an. Sau khi mẫu thân chết, phụ thân chưa bao giờ nhìn nàng lấy một cái. Gã cho Triệu Tuấn, cũng là nàng toàn tâm toàn ý lo tính cho y.

Đã nhiều năm trôi qua, chẳng ai quan tâm lúc nàng bệnh có đau hay không, khi bị người ta bắt nạt nàng có sợ hay không; hằng đêm lúc nàng không ngủ được, trong lòng có khổ sở hay không... Chưa từng có ai quan tâm để ý đến những điều đó cả.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Đêm Không Yên Bình

Phùng Uyển đứng trong phòng khách, nghiêng đầu thần thờ nhìn màn cửa sổ bằng lụa mỏng, cũng không biết trải qua bao lâu, nàng mới từ từ lau khôé mắt.

Nàng đã từng nghĩ mình không cần tình cảm ấm áp nữa. Vì vậy nàng để bọn Phượng nhi, để Tăng lão thúc trung thành rời khỏi mình. Nàng nhìn thấy những sự việc ngày xưa xảy ra, cũng giả vờ không biết.

Có lẽ mê muội kia chưa hết, mỗi lần ban ngày thức dậy, mình đã không còn là mình của ngày xưa nữa. Nàng phải mạnh mẽ lên, nàng phải sống không có bất cứ gì vương bận, không có bất cứ mềm lòng nào, đến tận lúc nàng đạt được mục đích.

Nhưng chàng là Vệ Tử Dương...

Nàng bước đến hai bước, từ từ đẩy cửa phòng ra, nhìn ra mặt trời sáng choang bên ngoài. Phùng Uyển ngẩng mặt, một lần nữa mỉm cười mang theo dịu dàng.

Tiếng cười trong hoa viên bên cạnh đã nhỏ đi rất nhiều, chắc hẳn Vệ Tử Dương không có ở đó nữa. Phùng Uyển nghĩ, gọi một người hầu đến, dưới sự dẫn đường của gã, nàng ra khỏi Vệ phủ từ cửa hông.

Xe ngựa chạy vào Bắc viện Triệu phủ. Phùng Uyển vừa xuống xe liền hỏi hai bên: “Bọn họ đã trở lại chưa?”

“Bẩm phu nhân, còn chưa về phủ.”

Phùng Uyển gật đầu, nàng cất bước đi thẳng về phía trước. Lúc đi ngang qua phòng Phát Nhi, bước chân nàng thoáng dừng nhưng không đi vào.

Bảo bọn người hầu mang sập ra sân, Phùng Uyển vừa phơi nắng mùa đông vừa nhắm mắt dưỡng thần. Cuộc sống sau này sẽ hoàn toàn khác với nàng đã biết, nàng phải suy nghĩ thật kỹ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng xe ngựa truyền đến. Sau đó mấy người đi đến phía sau nàng, khê nói: “Phu nhân, bọn thuộc hạ đã về rồi.”

Phùng Uyển gật đầu, chẳng hề đứng lên: “Có bẩm báo bệ hạ không?”

Mấy người họ im lặng một hồi mới nói: “Bẩm rồi ạ.”

“Bệ hạ có ý chỉ gì?”

Nàng vốn phải đứng lên, phải vô cùng cung kính nói những lời này, nhưng trong lòng không còn ảo tưởng, nàng không muốn mình làm ra vẻ chờ mong.

Sau một hồi im lặng, một hộ vệ nói: “Bệ hạ không truyền ý chỉ gì hết.” Một hộ vệ khác bổ sung: “Vi hai tỳ nữ kia cần dưỡng thương nên bệ hạ đã cử bốn tỳ nữ khác đến đây chăm sóc phu nhân.”

Quả nhiên không ngoài dự liệu. Bệ hạ đã gọi ý cho đại công chúa hành động sao? Nói không chừng tối nay, nói không chừng ngày mai Đại công chúa sẽ hùng hổ chạy đến trước mặt mình tiếp tục điều võ giương oai và lập mưu tiếp.

Phùng Uyển nhìn sang bốn khuôn mặt mới, thân nhiên nói: “Biết rồi, gọi quân sự sắp xếp đi.”

“Vâng.”

Chúng hộ vệ tản đi. Phùng Uyển nhắm mắt lại rõ ràng cảm giác được bốn tỳ nữ kia còn đang liên tục nhìn về phía mình. Không cần mở mắt nàng cũng biết những cung tỳ này vừa tò mò vừa bất mãn vô cùng. Cũng đúng, có một phu nhân quan lục phẩm nho nhỏ nào dám khinh thường người bệ hạ phái đến như vậy chứ?

Canh giờ từ từ trôi qua. Sau khi dùng xong bữa tối, ánh nắng chiều phía tây còn chưa tắt, trăng sáng đã nhô lên. Hôm nay là ngày rằm, một vầng trăng tròn trắng muốt soi sáng khắp cả mặt đất khiến trái tim người ta cũng trở nên bình yên theo nó.

Phùng Uyển vẫn không nhúc nhích. Nàng ngồi dậy, lẳng lặng ngẩn ngơ nhìn mảnh đất bằng mờ tối. Màu xám nhợt nhạt kia xa không thể chạm, tựa như chân trời, tựa như vượt qua rừng cây kia, vượt qua ngọn núi kia là có thể chạm tay đến nơi trời đất giao nhau, khiến nàng nhìn không chớp mắt.

Một tiếng bước chân vang lên. Tiếng bước chân kia đi thẳng đến phía sau nàng, đứng một lúc lâu, y khẽ gọi: “Uyển nương?”

Là tiếng Triệu Tuấn. Phùng Uyển không quay đầu lại, dường như nàng đã sớm đoán được y sẽ đến.

“Ngồi đi.”

Tiếng nói ôn hòa vô cùng. Trong tiếng lục đục, Triệu Tuấn ngồi xuống đối diện nàng. Y im lặng rất lâu. Chuyện này hơi khác với thái độ xưa nay của y. Phùng Uyển mở mắt ra, lẳng lặng nhìn Triệu Tuấn.

Giờ phút này, Triệu Tuấn khẽ cúi đầu, cầm bình rượu châm vào chén, môi mím thành một đường. Trên mặt có vẻ lo lắng cũng có vẻ mất mát nói không nên lời.

Y không chú ý đến ánh mắt Phùng Uyển, nhấp một ngụm rượu nhỏ, khàn khàn nói: “Uyển nương, ta...” Thoáng dừng lại, y ngẩng đầu lên, không chớp mắt nhìn về phía Phùng Uyển, nói thật khê: “Uyển nương, chúng ta không thể hòa thuận được sao?”

Y nghiêng người lên trước, đưa hai tay ra đặt lên bàn tay nhỏ bé của Phùng Uyển, vội nói: “Uyển nương, tấm lòng của ta đối với nàng chưa từng thay đổi.”

Phùng Uyển không rút tay ra, nàng dịu dàng nhìn Triệu Tuấn, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy Đại công chúa thì sao?”

Triệu Tuấn hơi giật mình.

Phùng Uyển khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Đại công chúa không hòa thân, tuổi nàng không nhỏ, cũng phải kén rể rồi. Phu chủ luôn luôn qua lại thân thiết với Đại công chúa, thậm chí còn được nàng yêu thích.” Khó khăn lắm mới nói đến đây, Phùng Uyển nhìn thấy rõ ràng trong mắt Triệu Tuấn có vẻ thỏa mãn và tự đắc lóe lên rồi nhanh chóng biến mất.

Phùng Uyển cười dịu dàng hơn, nàng từ tốn hỏi: “Nhưng phu chủ có từng nghĩ phải an trí Đại công chúa thế nào không?” Một câu thốt ra, Triệu Tuấn cứng đờ.

Phùng Uyển từ từ rút hai tay ra, cầm lấy rượu châm vào chén, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Cúi đầu nhìn chén rượu sóng sánh, ánh trăng lúc tụ lúc tan, Phùng Uyển nghĩ: Có một số người mãi mãi sẽ không thay đổi.

Triệu Tuấn ngồi đối diện cứng đờ, lúc thì nhú mày trầm tư, lúc thì ánh mắt lóe sáng. Thình thoảng y nhìn lên Phùng Uyển, nhưng thật lâu không cách nào trả lời câu hỏi của nàng.

Y không thể nói, ta sẽ cùng với nàng ta tìm cách thuyết phục bệ hạ, để nàng làm bình thê, sau đó Đại công chúa làm chính thê của ta. Y càng không thể nói với Phùng Uyển, nàng yên tâm cho dù nàng thành bình thê, tấm lòng của ta cũng sẽ không thay đổi. Ta đã từng thề sẽ cùng nàng chung hưởng vinh hoa, chuyện này mãi mãi làm được. Cho dù nàng thành bình thê cũng sẽ được hưởng như vậy.

Sau một lúc lâu thờ người, Triệu Tuấn cắn răng một cái, nhìn về phía Phùng Uyển nghiêm túc nói: “Uyển nương cần gì nói như vậy chứ? Ngày đó không phải bệ hạ đã nói rồi sao? Cho dù Đại công chúa gả cho ta cũng chỉ có thể làm bình thê. Uyển nương, dù ta cưới Đại công chúa, nàng cũng là chính thê của ta, nàng vẫn ở trên nàng ta.”

Y nghĩ nhất định Uyển nương thích nghe những lời này. Hiện tại y chỉ có thể nói những lời nàng thích nghe, y chỉ muốn Uyển nương mau sớm rời khỏi tên

họ Vệ kia, hoàn toàn trở về bên cạnh y. Về phần sau này ra sao, sự thật thế nào, y nghĩ đến khi đó Uyển nương không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

Bất kể thế nào ta nhất định phải thuyết phục Đại công chúa, dù đuổi hết những nữ nhân khác, nhưng Uyển nương chắc chắn phải ở lại. Nếu ta đau khổ cầu xin nàng ta, nói không chừng nàng ta sẽ đồng ý...

Thật ra thì sâu trong nội tâm, y vẫn hiểu rõ Đại công chúa và Uyển nương y chỉ có thể chọn một... Phải nói thế này, Đại công chúa và kiêu thế mỹ thiếp của y, y chỉ có thể chọn Đại công chúa. Y không phải kẻ ngu, y rất rõ tích cách Đại công chúa không thể bao dung cho người khác giống Uyển nương. Nhưng mà nếu tương lai quá tàn khốc như vậy, làm thế nào y cũng phải đấu tranh một phen không phải sao?

Đúng lúc này, Phùng Uyển ngược mắt. Nàng lẳng lặng nhìn về phía Triệu Tuấn, sóng mắt đẹp như sao vây quanh mặt trắng, như cười như không.

Kiểu ánh mắt quá hiểu rõ này khiến Triệu Tuấn không thoải mái, bất giác y nghiêng đầu né tránh.

Phùng Uyển lại nhấp một ngụm rượu, rũ mắt nói: “Không cần.”

Triệu Tuấn ngẩng phát đầu, nhìn nàng trừng trừng.

Đương lúc này, khoe mắt Phùng Uyển liếc ngang, ở phía cửa xuất hiện vài bóng dáng, đi đầu là một cô gái thân hình cao lớn, giống dáng vẻ Đại công chúa. Vừa nhìn thoáng qua nàng liền thu mắt lại. Lông mi thật dài chớp chớp, Phùng Uyển dịu dàng nói: “Cho đến bây giờ phu chủ vẫn chưa rõ sao? Chàng và ta duyên đã hết, tình đã dứt.”

“Àm” một tiếng, Triệu Tuấn ngồi không vững, cả người ngã ra phía sau, đầu gối đụng vào bàn. Y hoảng loạn đỡ lại, lúc ngẩng đầu búi tóc bị lỏng ra, y vội vàng trừng mắt nhìn Phùng Uyển, khàn giọng kêu lên: “Uyển nương, sao nàng có thể nói như vậy?” Tâm tình y rối loạn, mới nói được đến đây thì bị sắc nước, lập tức nghiêng đầu ho khan không ngừng.

Trong tiếng ho sù sù, Phùng Uyển không cử động, nàng cúi đầu lẳng lặng nhìn ánh trăng trong chén rượu. Nàng không nhúc nhích, Triệu Tuấn lại càng đau khổ. Nửa năm nay nàng luôn như vậy, không còn dịu dàng, tỉ mỉ, chu đáo quan tâm y như ngày xưa nữa. Từ lúc nàng dọn đến Bắc viện, hằng đêm y không chợp mắt, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh nàng dịu dàng tình ý, bóng dáng nàng im lặng bận bịu vì y khi xưa.

Lẽ nào tất cả thật sự không thể trở về như ngày xưa hay sao?

Không ai biết, kiếp trước sau khi biết Phùng Uyển đã chết, y vốn chưa từng đau buồn như vậy. Chẳng qua là khi y đưa tay gọi “Uyển nương rót rượu”, khi y trách móc “Đêm lạnh như vậy, Uyển nương, bảo phục của vi phu đâu?”, khi y nghĩ ra việc đắc ý, quay đầu lại kêu lên theo thói quen “Uyển nương, nàng nói xem chủ ý này của vi phu thế nào?” thì chợt nhớ ra người vợ luôn ở bên cạnh, luôn chuẩn bị xong trước tất cả, luôn suy nghĩ cho y đã mất rồi.

Nàng đã chết. Nàng đã chết không thể sống lại nữa.

Lúc ý nghĩ này hiện lên chỉ khiến y hơi giật mình, có điều là không biết vì sao lúc đêm khuya, một mình y ngồi trong thư phòng lại đột nhiên cảm giác được sự cô đơn lạnh lẽo buốt vào xương thể này!

Đây là nỗi giá buốt đáng sợ mà y chưa bao giờ biết, chưa bao giờ nghĩ đến. Nó kéo đến bất chợt như thế, mãnh liệt như thế, phủ kín trời đất như thế.

Dường như từ đây về sau y vĩnh viễn chỉ còn lại một mình, từ đây về sau sẽ không xuất hiện một nữ nhân góc nghé suy nghĩ vì y, yêu thương y, yêu toàn tâm toàn ý, dâng hiến tất cả cho y nữa. Sẽ không có nữa đâu. Thế gian này chỉ còn lại mình y mà thôi.

Đây là cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng y công thành danh toại, quyền cao chức trọng, rõ ràng trong ngoài phủ Phò mã mới xây đều vui sướng, rõ ràng y trở thành khách quý trong triều đình, trong phủ quyền quý. Rõ ràng y đạt được tất cả nhưng tại sao lại cảm thấy lạnh lẽo vào tịch liêu như thế?

Sau nhiều đêm không chợp mắt, y nghĩ đây chỉ là tạm thời thôi, không lâu sau y sẽ quên sạch sẽ. Nhưng mà y lại không thể nào quên được. Dù cho đang tân hôn với Đại công chúa, dù cho lúc ôm kiêu thế ra vào cung đình, đường làm quan rộng mở, y cũng không vút được sự giá rét khắc cốt đố.

Rốt cuộc y không chịu được nữa, y buộc Phát nhi đưa đến nơi Phùng Uyển bỏ mình. Lúc đi y nghĩ, dù sao nàng trao ỉnh quá nhiều, cho nàng một nơi chôn cất đàng hoàng thôi. Chắc chắn là như vậy, chắc chắn là vì nàng chết không có chỗ chôn nên mới quẩn luyến, khiến mình không được bình an.

Nhưng y không nghĩ đến, lúc đi đến đồng cỏ đại, thấy thi thể rữa nát kia, y lại đau khổ như thế... Nỗi đau này đủ khiến y đứt từng đoạn ruột.

So sánh với vẻ kích động của Triệu Tuấn, Phùng Uyển lại ôn hòa đến mức khiến người ta choáng ngợp. Trong khi y luôn miệng chất vấn, nàng cảm bình rượu châm vào chén, từ từ đứng lên nhìn về phía ánh trăng. Triệu Tuấn có chút chột vật cũng có chút đau đớn, Phùng Uyển dịu dàng nói: “Phu chủ, chàng thật sự không biết sao?”

Lúc Triệu Tuấn ngẩng đầu nhìn lên, nàng mỉm cười, bình tĩnh nói: “Đại công chúa là người như thế nào? Làm sao nàng ta có thể chung một chồng với Uyển nương chứ? Phu chủ phải sớm biết rằng chàng lựa chọn nàng ta thì phải buông chúng thiếp ra.” Tiếng nói nàng vừa thốt ra, hai bóng dáng yểu điệu đứng bên cửa đột nhiên thoáng chao đảo.

Phùng Uyển nhìn Triệu Tuấn khẽ thở dài một hơi, lại nói: “Phu chủ, với thân phận tôn quý như Đại công chúa, nàng ta không ghét bỏ chàng là một người đã có vợ, chàng cần gì nắm hoài không chịu buông?” Lời này vừa thốt ra đã khiến cho người đang đứng đầu bên phía cửa sắc mặt hơi ngượng gượng.

Tiếng nói Phùng Uyển lại tiếp tục vang lên trong đêm: “Phu chủ à, chàng và ta thật sự duyên phận đã hết rồi.”

Nói đến đây, Phùng Uyển quay người, khẽ phui váy áo muốn đi vào trong. Thấy nàng muốn đi, Triệu Tuấn đứng bật dậy, đưa tay bắt nàng lại. Tay kia vừa đưa ra được một nửa, động tác y khẽ sững lại, sững sờ thốt lên: “Đại, Đại công chúa?”

Phùng Uyển quay đầu lại. Bên phía cửa kia Đại công chúa dẫn hai tỳ nữ, cùng đi vào với Vũ nương và Nguyệt nương. Trong thoáng chốc, năm nữ tử đã đi đến trước mặt Phùng Uyển.

Khác với Đại công chúa vênh váo ngang ngược, giờ phút này Vũ nương và Nguyệt nương sắc mặt như tờ giấy trắng, ánh mắt các nàng hoảng loạn nhìn Triệu Tuấn, lại nhìn về phía Phùng Uyển. Ánh mắt sợ hãi giống như thỏ con kia có vẻ tuyệt vọng và khẩn cầu, hai thiếp thất này từng xem Phùng Uyển là cái đinh trong mắt, hiện tại lại cầu khẩn nhìn nàng.

“Phùng thị!” Tiếng nói Đại công chúa ngạo mạn khiến Phùng Uyển dờn mắt.

Nhìn chằm chằm Phùng Uyển, Đại công chúa hát cao hàm, ả lạnh giọng nói: “Phụ nhân không biết xấu hổ ngươi còn dám đến tố cáo ta với phụ hoàng, tối nay bốn cung đến vốn định cho ngươi một bài học.” Dừng một chút, Đại công chúa nói tiếp: “Có điều niệm tình lời ngươi vừa nói, hôm nay bốn cung tha cho ngươi một lần.”

Dứt lời, Đại công chúa quay đầu nhìn về phía Triệu Tuấn. ả cần mồi nhìn Triệu Tuấn muốn nổi giận, nhưng chỉ hạ giọng nhẹ nhàng kêu: “A Tuấn, chàng đi theo ta.” ả chạy đến bên cạnh Triệu Tuấn, kéo tay y lôi ra ngoài. Lúc đi ra cửa hồng, Phùng Uyển liền nghe thấy tiếng Đại công chúa oán hận và tiếng Triệu Tuấn dịu dàng khẽ khàng đồng thời truyền đến.

Hai người này cũng không thấy Vũ nương và Nguyệt nương.

Rõ ràng hai người nghe được câu Phùng Uyển nói, “Đại công chúa là người như thế nào? Làm sao nàng ta có thể chung một chồng với Uyển nương chứ?”, “Chàng lựa chọn nàng ta thì phải buông chúng thiếp ra”. Nàng nói như vậy nhưng hai người hoàn toàn không hề giải thích, thậm chí ngay cả miễn cưỡng có lẽ cũng không có.

Nguyệt nương trắng bệch cả mặt, thân thể loạng choạng, ả nhìn gương mặt Phùng Uyển yên lặng dưới trăng, tự nói với mình: Không phải như thế, không phải như thế. Phu nhân là thê, Đại công chúa cũng là thê. Dĩ nhiên Đại công chúa không thể nào chấp nhận phu nhân tồn tại. Chúng ta chỉ là thiếp, có trượng phu nào không tam thê tứ thiếp, làm sao Đại công chúa để ý đến chúng ta chứ?

Nghĩ là nghĩ như vậy, cũng không biết sao, Nguyệt nương vẫn không thể ngăn nổi nỗi đau khổ và bất an khôn cùng.

Vũ nương cũng như thế, mấy ngày qua mỗi lần thấy Đại công chúa ả đều cố nịnh nọt. Dù là khổ sở vô cùng nhưng không hề nhận được một ánh mắt tốt. Giờ phút này nghe thấy lời của Phùng Uyển, trong lòng cũng hoang mang vô cùng.

Đương lúc này, Phùng Uyển nhìn lại hai người, nàng dịu dàng ăn nói nhỏ nhẹ: “Ta dọn qua viện khác ở, lại chộc Đại công chúa ghét, các người nên vội đuổi theo đi.”

Dứt lời, Phùng Uyển quay người đi vào phòng ngủ. Nàng vừa đi năm bước, tiếng nói Nguyệt nương nghẹn ngào vang lên: “Phu nhân.” ả run rẩy kêu: “Đại công chúa thật sự sẽ gả cho phu chủ sao?”

Lẽ nào trong lòng ả còn cầu may? Phùng Uyển ngoái đầu, nàng gật đầu, khẳng định: “Nhất định sẽ, mà còn rất nhanh.” Dứt lời, nàng đi vào trong phòng ngủ.

Trong khoảnh khắc cửa phòng đóng lại, Phùng Uyển cười thầm: Nguyệt nương này cũng có trí tuệ, có điều không biết lòng cầu may của ả có thể làm ra được một chút thủ đoạn có ích để đối phó với Đại công chúa không?

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Cảm Kích

Chuyển ngữ: Loyal Pang Trong nháy mắt, một đêm đã trôi qua.

Hôm nay, Phùng Uyển thức dậy rất sớm. Nàng biết hôm nay Vệ Tử Dương sẽ tâu với bệ hạ, nàng đang chờ đợi.

Mặt trời mọc lên từng chút, bầu trời ban đầu màu đỏ dần dần chuyển sang trắng, không khí sương sớm lạnh lẽo dần dần bị ánh nắng ấm áp thay thế. Từ từ, một tiếng bước chân đi đến phía sau nàng, Phùng Uyển không cần quay đầu lại cũng nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp này là của Nguyệt nương.

Quả nhiên, ở phía sau nàng, Nguyệt nương khẽ nhún chào, kêu thật khẽ: “Phu nhân.”

Phùng Uyển không quay đầu lại cũng không để ý đến.

Nguyễn nương cắn môi, ả nhìn bóng dáng Phùng Uyển duyên dáng thướt tha đưa lưng về phía mình. ả suy nghĩ, lại nói thật khê: “Phu nhân, mấy ngày trước là Nguyệt nương không phải.” Tiếng nói ả yếu đuối như cũ, nhưng trong vẻ trong trẻo lại chứa đựng chân thành.

Phùng Uyển không cần nhìn về mặt ả cũng biết Nguyệt nương đang hỏi hận. Nàng cười cười.

Không đợi Phùng Uyển cất lời, Nguyệt nương cắn môi, vì một đêm không ngủ mà tiếng nói hơi khàn: “Phu nhân là một người rộng lượng. Nguyễn nương khờ dại lại xem phu nhân trở thành...” ả không nói được, chỉ lại khê nhún người, nói: “Phu nhân, Nguyễn nương sai rồi.”

Phùng Uyển quay đầu lại. Nàng dịu dàng nhìn Nguyệt nương, khê hỏi: “Hiện tại Nguyệt nương nói với ta những lời này có gì cần thiết đâu?”

Tim Nguyệt nương đập loạn nhịp, đôi mắt hoảng hốt nhìn Phùng Uyển, ả lẩm bẫm: “Đúng vậy, không cần thiết nữa.” Phu nhân đã ở biệt viện, mà nàng còn là Phùng phu nhân chứ không phải là Triệu phu nhân. Nàng đã chính miệng nói với phu chủ tình đã cạn, duyên đã đứt rồi.

Nhìn phu nhân dáng vẻ hiền hòa, lại thêm phần hờ hững trước mắt, Nguyễn nương thầm nghĩ: Ngoại trừ Đại công chúa, cho dù Vũ nương, lúc đối mặt với phu nhân chỉ sợ hận không nổi, ghét không nổi đúng không? Hóa ra, điều phu nhân này tranh cầu khác với các ả. Điều các ả coi trọng, phu nhân đã sớm buông tay.

Ả hâm mộ phu nhân như vậy, nhưng ả không làm được, trăm ngàn lần không làm được. Tấm thân xử nữ của mình đã trao cho phu chủ, trong tay phu chủ, mình từ một thiếu nữ biến thành một phụ nhân. Gia sản của cha mẹ và điều mong đợi tha thiết, cảnh tượng xuất giá khi ấy đều khiến ả không thể quay đầu lại được nữa, chỉ có thể đi tiếp.

Cúi đầu, Nguyệt nương cắn môi, rót cuộc hỏi: “Phu nhân, tối hôm qua người nói là thật ư? Đại công chúa sẽ nhanh chóng gả cho phu chủ làm vợ sao?” ả nghe Phùng Uyển khê ừ một tiếng. Tiếng nói tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng chắc chắn.

Nguyệt nương lao đảo, đầu ả cúi thấp hơn, tiếng nói nghẹn ngào, ả lại hỏi: “Phu nhân, Đại công chúa thật sự không thể chứa được người khác sao?”

Lời này vừa thốt ra, Phùng Uyển cười nhạt, nàng cất lời: “Câu này cần gì phải hỏi ta?”

Đúng vậy, cần gì phải hỏi nàng? Tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được lẽ nào còn không phải sự thật sao?

Nguyệt nương cắn môi chặt hơn, trong bất tri bất giác, môi ả đã rỉ máu: “Vậy phu chủ, sau khi cưới công chúa, có thể, có thể nào đuổi chúng thiếp đi không?”

Rốt cuộc ả đã hỏi chuyện ả muốn biết nhất. Lúc này, Nguyệt nương nín thở, ả có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Tiếng nói Phùng Uyển khê khàng từ từ vang lên: “Triệu Tuấn chắc là sẽ cố gắng...”

Người Nguyệt nương lại chao đảo, đúng vậy, phu chủ sẽ nỗ lực, có điều là cố gắng có kết quả hay không, y có thể địch nổi cường thế của đại công chúa hay không, vậy thì không nói chắc được.

Trong bất tri bất giác, máu trên môi chảy xuống dưới cằm, Nguyệt nương ngo ngác ngẩng đầu, thần thờ nhìn cảnh núi xa xăm.

Đây không phải là điều ả muốn. ả mang theo tài sản cha mẹ vất vả cực nhọc cả đời, ả mang theo mơ ước và niềm kiêu ngạo, có cả hạnh phúc và mong đợi đến bên Triệu Tuấn, không phải muốn nhận được kết quả này.

Ban đầu làm thiếp là đã uổng phí bản thân, nhưng từ lúc nào ngay cả làm thiếp cũng chỉ là mơ tưởng chứ? Người ta là công chúa, muốn chứa thì chứa, muốn đuổi thì đuổi. Lẽ nào đây chính là nơi chốn tốt đẹp ả đã đau khổ cầu xin sao?

Nguyệt nương biết, chuyện như vậy vốn có thể tìm chủ của Triệu Tuấn chất vấn, nhưng làm vậy có lợi ích gì không? Ông ta và Triệu Tuấn đối mặt đường đường là công chúa. Ngay cả phu nhân là chính thể như vậy cũng bị Đại công chúa đuổi đi, ả là một thiếp thất thì là thế gì chứ?

Suy tới nghĩ lui, mặt Nguyệt nương trắng như tờ giấy. Có điều Phùng Uyển chú ý, đôi mắt Nguyệt nương trong tuyệt vọng hiện lên vẻ tàn nhẫn. Đây mới là điều nàng thích.

Khê rừ mắt, Phùng Uyển dịu dàng nói: “Nguyệt nương, người và Vũ nương sao lại chưa có mang nhi?” Nàng khê thờ dài, “Nếu như có mang thì dù cho ả là Đại công chúa cũng không dám đuổi các người đi đâu.”

Một lời thốt ra, Nguyệt nương ngẩng phát đầu. Nhưng Phùng Uyển vờ như không phát hiện ra mình nói gì, váy áo tung bay, thướt tha đi về phía trước: “Bên ngoài có người đến, Nguyệt nương, người lui đi.”

“Vâng.” Nguyệt nương tự động hành lễ với nàng, ngoan ngoãn lui xuống.

Có điều là khi lui đến góc khuất trong hàng cây, ả dừng bước. Quả nhiên là một trận âm thanh xe ngựa dồn dập truyền đến, xe ngựa này là Triệu Tuấn. Chỉ thấy chiếc xe ngựa kia vừa đến bóng cây liền vội vã ngừng lại, Triệu Tuấn nhảy xuống xe, vội vàng xông về phía biệt viện của Phùng Uyển.

Giờ phút này đầu tóc y hơi rối, khoe môi thậm chí có một vết bầm, thoát nhìn vừa phần nộ vừa chật vật. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Nguyệt nương hoảng hốt, vội vàng yên lặng đuổi theo.

Ầm một tiếng, Triệu Tuấn đá văng cửa hông, xông vào viện. Y vừa định quát lên thì thấy Phùng Uyển đứng dưới cây đa, y lập tức nhanh chóng xông đến. Thấy y sắp đến trước mặt Phùng Uyển, nàng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn mấy hộ vệ.

Cái nhìn kia hơi lạnh lùng và mang theo ý cảnh cáo. Mấy hộ vệ liếc nhìn nhau, rồi đồng thời đến gần nàng.

Triệu Tuấn vừa mới xông đến trước mặt Phùng Uyển, liền thấy bọn hộ vệ đến gần, gương mặt đỏ bừng lập tức thu lại, bước chân chậm đi, bàn tay vừa định tát nàng cũng thả xuống.

Y dừng bước lại, nén giận quát lên: “Phùng thị, ngươi đừng không biết xấu hổ.” Sau khi mắng ra những lời này, y thở hổn hển, khàn giọng gào lên: “Người là tiện phụ. Chuyện đó rõ ràng đã qua rồi, sao ngươi không biết thu liễm hả? Còn mượn cớ gây chuyện với bề hạ? Lẽ nào ngươi nóng muốn lên giường với tên kia vậy sao?”

Phùng Uyển quay đầu lại. Đôi mắt nàng như nước lẳng lẳng nhìn Triệu Tuấn, tiếng nói ôn hòa mang theo lạnh nhạt: “Lang quân Triệu gia, người thất thố rồi.”

Giọng nói bệ trên tỉnh táo. Triệu Tuấn á khẩu, con giận kia tích tụ ở ngực, y thở dốc vài lần cũng không hề giảm bớt. Y lập tức xông đến, giơ tay lên, tát đến.

Cái tát kia vừa vung lên liền bị một hộ vệ giữ cổ tay y lại. Trong sắc mặt tím tái của Triệu Tuấn, hộ vệ kia lườm y, khế quát: “Lang quân xin tự trọng.” Dứt lời, y hất phăng tay Triệu Tuấn ra.

Triệu Tuấn lùi nhanh lại, anh tron trừng mắt nhìn Phùng Uyển. Rốt cuộc y vịn hai đầu gối thở dốc. Y không ngờ bây giờ ngay cả đến gần nàng cũng không được, ngay cả muốn chạm vào nàng cũng không được.

Triệu Tuấn giận tím mặt, nghiêng răng ken két, gào lên: “Tiện phụ, tiện phụ mà.” Y nói chuyện văng nước bọt lên mặt Phùng Uyển.

Phùng Uyển rũ mắt, thờ ơ lấy khăn tay ra, lau đi nước bọt lấm tẩm trên mặt. Sau đó nàng nhẹ nhàng nói: “Hôm qua nếu không phải trời thương thiếp, một roi của Đại công chúa và cả hai hộ vệ kia rút đao ra đã rạch lên mặt thiếp rồi... Dù tối hôm qua Đại công chúa điện hạ cũng đã đến, nàng ta nói rõ là đến cho thiếp một bài học.”

Cười nhạt, ánh mắt Phùng Uyển lạnh lùng yên tĩnh, “Chuyện liên quan đến tính mệnh của thiếp, trong mắt lang quân Triệu gia hóa ra chỉ là chuyện nhỏ. Lang quân biết rõ Đại công chúa là một người không chịu để yên, còn nói gì là chuyện đã qua, còn mắng thiếp không biết thu liễm à?”

Nàng khẽ cười một tiếng, nói thì thầm: “Có lẽ trong mắt lang quân, phụ nhân như thiếp phải đợi khi Đại công chúa rạch nát mặt, phải đợi Đại công chúa chém đứt cổ mới có tư cách nói chuyện sao?”

Nàng lại cười khẽ một tiếng. Tiếng cười như chuông thánh thót, êm tai khôn tả xiết, kết hợp dưới ánh nắng mùa đông này lại lạnh lùng đau đớn không nói nên lời. Triệu Tuấn ngây dại.

Nguyệt nương ngồi góc khuất cũng ngây dại, đồng thời sắc mặt ả trắng hơn. Giờ khắc này, ả cảm thấy gió thổi vào người sao lại rét buốt như vậy?

Phùng Uyển quay người, tiếng nói lạnh nhạt: “Lang quân Triệu gia, người và thiếp đã không còn gì để nói từ lâu, người nên trở về đi.”

Triệu Tuấn không đi. Phùng Uyển cũng không để ý đến y, nàng đi lững thững dưới cây đa, lúc y chuẩn bị mở miệng giải thích thì dịu dàng nói: “Hai năm vợ chồng, nửa năm ân ái, dù đến hôm nay danh phận người và thiếp vẫn còn. Lang quân Triệu gia, dù Uyển nương không còn phụ thuộc người nữa, cũng xin lúc lang quân nói chuyện hay làm việc hãy suy nghĩ một chút.” Nàng buồn bã nói, “Uyển nương không cầu xin gì, chỉ mong lúc công chúa hành động, lang quân có thể báo cho thiếp biết, có thể giúp Uyển nương giữ được cái mạng nhỏ này.”

Nàng không biết mình nói những lời này có ích hay không. Nàng chỉ biết dường như Triệu Tuấn có tình cảm với nàng. Nàng nghĩ, mặc kệ có ích hay không, thử một lần cũng đâu sao.

Môi Triệu Tuấn nấp máy, sắc mặt hơi xanh xao, khuôn mặt giận tím khi nãy đã chuyển thành xám tro ảm đạm. Y vẫn đứng vững nơi đó, vẫn nhìn Phùng Uyển chằm chằm, không hề có dự định rời đi. Dĩ nhiên cũng không chấp nhận yêu cầu của nàng.

Phùng Uyển cũng không để ý đến y, lững thững bước vào phòng ngủ, đến khi cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại, Triệu Tuấn mới kịp phản ứng. Vừa phản ứng lại, không biết làm sao hai chân y mềm nhũn, chỉ nghe y té phịch một tiếng. Trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyệt nương, hai tay Triệu Tuấn ôm đầu, kêu lên một tiếng bi thương không biết là nấc nghẹn hay là khẽ gào thét.

Triệu Tuấn vẫn không đi. Chỉ ngồi trong viện, hai tay ôm mặt, sau một lúc gào thét thì không nhúc nhích nữa.

Nguyệt nương cũng không đi, ả nhìn cảnh này không hề chớp mắt. Không biết tự lúc nào, vành mắt ả đã tràn đầy nước mắt. Đây là nước mắt đau khổ, oán hận. Có điều là nước mắt kia làm sao cũng không chảy xuống. Ngay cả chính ả cũng không rõ, đối tượng ả oán hận là bản thân mình, hay là Triệu Tuấn? Là Phùng Uyển hay là Đại công chúa?

Sắc trời nhanh chóng tối xuống, trong yên tĩnh lại có một loạt tiếng bước chân truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116

Chuyển ngữ: Kentu Biên tập: Loyal Pang Lần này, tiếng bước chân kia truyền đến không lâu, tiếng Triệu Tuấn nghẹn ngào bỗng im bất.

Cảm nhận được phía ngoài trở nên tĩnh lặng, Phùng Uyển cười lạnh, thầm nghĩ: Đại công chúa tới rồi!

Tiếng bước chân còn đang truyền đến. Thoáng chốc, tiếng bước chân kia đi xuống bậc cầu thang, sau đó Phùng Uyển nghe được tiếng Đại công chúa quát truyền đến, “Phùng thị, người ra đây.”

Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng kéo kẹt một tiếng, quả thật Phùng Uyển đi ra.

Đại công chúa ngẩng đầu nhìn Phùng Uyển chăm chăm, Tuy ánh trăng sáng tỏ nhưng chiếu vào sau lưng Phùng Uyển nên ả không thấy rõ nét mặt nàng.

Đại công chúa vênh vao nhìn Phùng Uyển chăm chăm, không khách sáo quát lên: “Tối đó! Cho phụ nhân này hai cái tát!”

Vừa dứt lời, một cung tỳ đáp to một tiếng, đi về phía Phùng Uyển.

Phùng Uyển nheo mắt lại, cung tỳ kia vừa bước đi, nàng liền sa sầm mặt quát lên: “Người đâu!” Người nàng gọi tất nhiên là sáu hộ vệ kia.

Thấy đám hộ vệ chần chờ, Phùng Uyển quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Thì ra là bệ hạ phái các người tới đây chỉ là làm tượng gỗ thôi ư?”

Câu nói nhắc tới thân phận và nhiệm vụ của bọn họ. Đám hộ vệ rung mình, đồng thời cất bước đi về phía Phùng Uyển.

Thấy những hộ vệ cao lớn dừng mãnh này đi tới, cung tỳ đang bùng bùng khí thế kia dừng lại, Đại công chúa cũng dừng sò.

Thoáng chốc, mấy người hộ vệ đã đứng bên cạnh Phùng Uyển.

Phùng Uyển nhìn chăm chăm về phía Đại công chúa, chậm rãi hỏi: “Xin hỏi Đại công chúa bệ hạ, A Uyển lại làm chuyện gì khiến ngài giận vậy?”

Về mặt Đại công chúa tức tối lại có phần không nhịn được nhìn Phùng Uyển lom lom, quát lên: “Tiện phụ người không biết xấu hổ! Người tự tiện chạy đi tố cáo cho phụ hoàng ta đã không nói, vậy mà còn xúi giục tên gian phu kia của người cũng làm như vậy! Đồ tiện nhân không biết chừng mực, bổn cung chỉ cho người hai cái tát là còn nể mặt người đấy.”

Nói xong, Đại công chúa liên tục trừng mắt nhìn phía Triệu Tuấn vẫn ngồi bệt trên đất rồi lại nhìn về phía Phùng Uyển, ánh mắt vừa hận vừa ghen.

Ánh mắt của ả khiến Phùng Uyển lập tức hiểu ra. Thì ra là Đại công chúa ghen rồi.

Phùng Uyển lập tức ngẩng đầu, tà áo bay bay trong gió. Nàng chậm chậm đi về hướng Triệu Tuấn và Đại công chúa.

Thấy nàng bước đi, mấy hộ vệ liếc nhìn nhau, sau phút chốc do dự cũng cùng đi theo. Theo họ biết, ngày mai phụ nhân này sẽ dọn đến phủ Vệ tướng quân, bọn họ thật sự không nên làm sai chuyện gì vào thời điểm cuối cùng này.

Phùng Uyển đi thẳng tới trước mặt Đại công chúa, sau khi lẳng lặng nhìn ả thì nàng cất bước đi về phía Triệu Tuấn.

Phùng Uyển đi tới trước mặt Triệu Tuấn.

Nàng từ từ ngồi xuống, dưới ánh mắt cảnh giác của Đại công chúa, Phùng Uyển nhìn Triệu Tuấn hai tay ôm đầu, không nhúc nhích như cũ. Nàng khẽ khàng dịu dàng gọi: “Triệu gia lang quân.” Chỉ là một câu gọi đơn giản nhưng có vẻ vô cùng xa lạ, Đại công chúa hải lòng gât đầu.

Phùng Uyển gọi Triệu Tuấn, cảm nhận được sau đó y sững người, nàng nói khe khẽ: “Canh giờ không còn sớm nữa, lang quân nên quý trọng người trước mắt đi!”

Trong giọng nói ưu nhã hàm chứa ý nghĩa nào đó khó nói nên lời.

Triệu Tuấn từ từ ngẩng đầu lên.

Hốc mắt y đỏ ửng, trong mắt còn rom róm nước mắt, nhìn vào Phùng Uyển thân quen trước mặt, môi y mấp máy, trong nháy mắt gương mặt tuấn tú hiện vẻ đau khổ và bất lực.

“Uyển nương à?” Triệu Tuấn ní non.

Phùng Uyển vươn tay ra, bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng khẽ đặt trong lòng bàn tay Triệu Tuấn, nói dịu dàng vô cùng: “Lang quân, bây giờ người đã có Đại công chúa, còn có Nguyệt nương Vũ nương, và cả đường công danh rộng mở. Hiện giờ tiền đồ rộng mở, tại sao người không vui?”

Đúng vậy, tại sao ta không vui? Triệu Tuấn ngơ ngác.

Có điều lần này y chỉ ngẩn ngơ trong thoáng chốc. Giờ phút này y cảm thấy trái tim như đã trống rỗng. Phùng Uyển an ủi cũng không thể khiến y cảm thấy thoải mái.

Phùng Uyển nhẹ nhàng cầm tay y, thấy y muốn kéo vào thì nàng thu tay trở lại. Đương lúc nàng rút tay thì Triệu Tuấn lại nắm hệt, trong phút chốc tay y vội vàng đưa đến, Phùng Uyển bỗng chớp chớp mắt với y.

Vào lúc này, cái chớp mắt của nàng thật kỳ quái, Triệu Tuấn không khỏi nhìn nàng chăm chú.

Lúc này Phùng Uyển nói khe khẽ: “Lang quân, người nên quý trọng người trước mắt đi.” Sau khi nhấn mạnh hai từ quý trọng, Phùng Uyển khẽ than, “Không phải ai cũng vĩnh viễn đứng im chờ lang quân đâu, đừng bỏ lỡ giai nhân nữa.”

Không ngờ lời nói ra đều là khuyên giải mình và Triệu Tuấn. Đại công chúa đứng ở một bên, lừ mắt khinh thường, dỏng tai lắng nghe, lúc này nhìn vào đôi mắt Phùng Uyển, vừa thấy kì quái khó hiểu, vừa lại vui mừng. Trong vô thức, ả suy nghĩ: Thực ra thì Phùng thị này cũng không đáng ghét lắm.

Hôm nay, khi biết Phùng Uyển phải rời khỏi Triệu phủ, cũng trở thành phụ tá của Vệ Tử Dương, sự đề phòng của Đại công chúa đối với Phùng Uyển giảm đi một chút. Giờ phút này nghe được những lời của nàng nói thì lại vui thêm chút nữa.

Triệu Tuấn đã hiểu!

Nàng đang khuyên mình ra tay với Đại công chúa!

Đúng rồi, đúng là không nên kéo dài. Ý nghĩ này vừa hiện ra, đầu óc Triệu Tuấn sáng lên. Y nghĩ tới ánh mắt hoàng hậu và tướng quốc nhìn mình mấy ngày gần đây, đột nhiên thoáng giật mình!

Vì chuyện của Uyển nương mà mấy ngày nay bản thân mình rối loạn tinh thần, lý trí giảm sút.

Chuyện của Uyển nương mình không cần gấp rút nhất thời. Về phần Đại công chúa, đúng là không thể kéo dài được nữa, nếu tiếp tục kéo dài thì chỉ sợ rằng mình chẳng được gì cả.

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên nhìn về phía Phùng Uyển, ánh mắt hơi phức tạp: Uyển nương, nàng rõ ràng muốn đi, rõ ràng làm nhiều chuyện rất có lỗi với mình, nhưng cuối cùng nàng vẫn suy nghĩ vì mình. Nghĩ đi nghĩ lại, Triệu Tuấn cảm thấy y thật sự không hiểu được Phùng Uyển rồi.

Phùng Uyển thấy y đã hiểu, chậm chậm đứng lên, quay người sang chỗ khác.

Lúc đi ngang qua Đại công chúa, nàng cũng chẳng hề dừng lại. Thoáng chốc, Phùng Uyển đã đi tới trước cửa phòng.

Quay lưng về phía mọi người, khoe môi nàng từ từ cong lên.

Trong vòng mấy tháng nay, Triệu Tuấn nhiều lần biểu hiện ra sự bất tài trước mặt hoàng hậu, trước mặt bệ hạ, không dám đương được việc gì. Người Hồ coi trọng chính trực, nhưng y lại bày ra vẻ chẳng hề chính trực chút nào.

Còn chưa nói, hai lần kia Vệ Tử Dương tiến cử mình với bệ hạ, Triệu Tuấn làm trượng phu mà không có bất kỳ hành động nào, thậm chí cả lời kiên quyết cũng không dám nói. Loại hành vi này trong mắt người đời thật là đáng xem thường nhỉ? Trong mắt người Hồ, làm một kẻ lỗ mãng còn tốt hơn một kẻ nhát gan nhiều.

Triệu Tuấn y, bây giờ đã bắt đầu hết được yêu mến nữa rồi.

Lại thêm Đại công chúa bây giờ là nữ nhi duy nhất của Hoàng thất chưa được gả. Có lẽ lúc này Hoàng thất cũng không mong muốn gả ả cho Triệu Tuấn. Có thể nhận ra điều này khi bệ hạ nói rõ Đại công chúa muốn gả thì chỉ có thể làm bình thê. Chỉ là sau những chuyện này, hoàng hậu cũng không còn thích Triệu Tuấn nữa. Cũng sẽ muốn gả ả cho người có khả năng mang đến lợi ích ỉnh hơn.

Nhưng sao nàng có thể mặc Đại công chúa diễu võ dương oai, thuận lợi suôn sẻ lấy được mối nhân duyên tốt như vậy chứ? Làm sao nàng có thể để Triệu Tuấn nỗ lực lâu như vậy lại trở thành công cốc chứ? Cuộc đời của y không thể bình yên an ổn thế được!

Dừng trước cửa, Phùng Uyển quay đầu lại. Nàng nhìn sang Đại công chúa rồi lại nhìn sang Triệu Tuấn, nhẹ nhàng khẽ chào, rồi chậm chậm nói: “Thời gian không còn sớm nữa, hai vị, A Uyển cáo lui.” Dứt lời, cũng không đợi bọn họ cất lời, nàng bước thẳng vào trong phòng.

Tiện phụ rất vô lễ!

Đại công chúa nhú mày như sắp nổi giận, đương lúc này hai cánh tay của ả chợt ầm ập, do được Triệu Tuấn cầm lấy.

Đại công chúa quay đầu lại, dưới ánh trăng, ả nhìn vào đôi mắt dịu dàng của Triệu Tuấn. Tuy mắt vẫn còn đỏ bừng, và có chút toan tính nhưng khóe miệng y cong lên, ánh mắt y ngập tràn tình cảm.

Trong lòng Đại công chúa còn đang giận vì bị ngó lơ, trái tim lại đập thành thịch, trong nháy mắt, vẻ mặt hung tợn đều biến mất hoàn toàn, trong mắt trên mặt đều là dịu dàng.

Triệu Tuấn kiềm nén tâm trạng, y cười cười, khàn khàn nói: “A Nhã, chúng ta đi thôi.”

Thấy Đại công chúa còn đang nhìn mình, y cười khở một cái và nói: “Ta suy nghĩ cẩn thận rồi, sau này sẽ không nhớ tới ả nữa.”

Sau khi thốt lên câu “Sau này sẽ không nhớ tới ả nữa”, hai mắt Đại công chúa sáng ngời, ả vui mừng khê hỏi: “Thật ư?”

Triệu Tuấn gật đầu, dịu dàng cười: “Tất nhiên là thật rồi.”

Y vươn tay phải ra, đỡ lấy cánh tay Đại công chúa ra ngoài. Vừa đi, Triệu Tuấn vừa khê nói: “Ta đúng là nhất thời hồ đồ, nhưng mà bây giờ đã suy nghĩ kĩ càng rồi. A Nhã, nàng sẽ không trách ta lạnh nhạt với nàng chứ?”

Lời nói vừa dứt, mũi Đại công chúa hơi ngại ngùng, ả gật đầu nói: “Ta vốn trách chàng, nhưng bây giờ không trách nữa rồi.”

Triệu Tuấn nghe đến đó, cúi đầu cười một tiếng. Quay đầu lại khê hôn nhẹ trên trán ả, khàn giọng nói: “A Nhã, để ăn mừng cuối cùng ta đã quên phụ nhân kia, tối nay uống với ta một chén!”

Cảm thấy hô hấp Triệu Tuấn càng lúc càng nóng, cảm giác được cánh tay y diu mình đặt lên eo, còn dao động lúc nhẹ lúc mạnh. Trái tim Đại công chúa đập thành thịch rất nhanh, nàng “Ùm” một tiếng, trên mặt không khỏi ửng hồng.

Cứ như vậy, trong lời Triệu Tuấn dịu dàng thủ thỉ, hai người vào viện chính rồi vào thư phòng Triệu Tuấn.

Vừa bước vào bậc thang, Triệu Tuấn liền phân phó nói: “Người đâu, chuẩn bị rượu và thức ăn cho ta và Đại công chúa!”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong. Vừa mới bày lên, Triệu Tuấn xua xua tay ra lệnh: “Lui xuống đi.”

“Vâng.”

Người của y lui xuống nhưng bốn người hầu của Đại công chúa vẫn đứng nguyên đó.

Triệu Tuấn lập tức ngẩng đầu lên, sa sầm mặt mắt hứng nhìn bọn họ chằm chằm.

Đại công chúa căng thẳng, vội vàng kêu lên: “Các người cũng đi ra ngoài.”

“Nhưng mà công chúa...”

“Đi ra ngoài.”

“Vâng.”

Bốn người vừa đi đến cửa thì nghe tiếng Triệu Tuấn truyền đến, “Đóng cửa phòng lại.”

... “Vâng.”

Nhìn thấy mọi người lui ra, Triệu Tuấn đứng lên, y tới bên cạnh giá sách, vừa mở vách kín lấy ra một bình rượu, vừa cười nói: “A Nhã, từ rất lâu trước đây ta muốn cùng uống với nàng, nhưng vẫn không làm được.” Y cầm lấy bình rượu đi tới, ánh mắt như nước, tình ý dâng trào, “Lần này là để ăn mừng ta thoát khỏi ả tiện phụ kia. A Nhã cũng phải vui vẻ cùng ta mới được!”

Trần Nhã đã sớm nhìn thấy dáng vẻ y đắm đuối đưa tình như vậy, trong lòng cũng say mê, lại nghe thấy y luôn miệng hạ thấp Phùng Uyển, thật sự không còn tình ý với phụ nhân kia thì lại càng vui mừng vô cùng.

Nguyệt nương theo Triệu Tuấn trở về phủ nhưng chưa ngủ, ả trơ mắt nhìn Đại công chúa vào thư phòng Triệu Tuấn nhưng chưa hề ra ngoài.

Bốn người hầu theo Đại công chúa cũng nhìn nhau biến sắc. Mới đầu họ còn chưa coi đó là chuyện quan trọng nhưng khi bọn họ cảm thấy Đại công chúa và Triệu Tuấn ở đó quá lâu và còn nghe bên trong truyền ra tiếng rên rỉ của nam nữ thân mật. Trong sự kinh hãi, một người võ công cao nhất trong đám bay tới bên ngoài cửa sổ nghe ngóng, sau đó lại dùng ngón tay chọc một lỗ. Tuy cách rèm che nhưng bên trong quay cuồng, đó chẳng phải công chúa nhà mình và Triệu quan nhân kia sao?

Lần này, bốn người đứng sững ngay tại chỗ. Mỗi một lúc lâu sau cũng không biết làm thế nào cho phải.

Giống như trước, Phùng Uyển cũng mãi đến rất muộn mới ngủ. Nàng đã nhìn thấy hành động lúc gần đi của Triệu Tuấn cho nên nàng rất tò mò, Triệu Tuấn có khả năng ra tay đêm nay hay không.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, một đêm đã qua, một ngày mới lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đại Công Chúa Nhận Rõ Tình Cảnh

Chuyển ngữ: Loyal Pang Soát lỗi: Kentu Tia nắng ban mai vừa xuất hiện, Phùng Uyển đã rời giường. Dựa theo Vệ Tử Dương căn dặn, nàng thay một bộ nam bào, tóc cũng cột kiểu nam tử. Lúc nàng chậm rãi đi ra khỏi cửa phòng, hai cung tỳ cũng đi theo. Hiện giờ Phát nhi còn đang dưỡng thương bên trong, Phùng Uyển rất tử tế phái một cung tỳ hầu hạ ả. Tuy cung tỳ kia là người mới đến, nhưng người rất xinh đẹp cũng rất cao ngạo. Thành thạo trong phòng Phát nhi vang lên tiếng đồ đạc rơi vỡ lẫn tiếng ghen ngào kiềm nén, nhưng Phùng Uyển sẽ vờ như không nghe thấy gì cả.

Đối với thân phận Phát nhi mà nói, có người hầu hạ ả, để ả suôn sẻ dưỡng thương, ả phải nên thỏa mãn. Về phần chịu một chút tức giận, ăn chút cơm lạnh thì có là gì? Con người của Phát nhi luôn không nhớ rõ thân phận của mình, để cung tỳ kia cảnh tỉnh cho ả một chút cũng nên.

Thay bộ nam bào, thấy sắc trời còn sớm, Phùng Uyển liền gọi thêm hai hộ vệ, dẫn bốn người đi ra cửa hông, đến chủ viện. Mấy ngày nay nàng chưa hề đi qua cánh cửa lần ao sen này.

Hiện tại sắp dọn đi ngược lại muốn đi xem thế nào. Cũng phải khiến vị Đại công chúa kiêu ngạo không ai bì nổi kia biết rõ tình cảnh của ả mới được.

Trong nhàn nhả thoải mái, cổng vòm chủ viện xuất hiện trước mắt Phùng Uyển. Bước chân nàng khẽ dừng, lắng nghe một hồi mới cất bước tiếp.

Lúc bước vào cổng vòm, khóe mắt nàng liếc thấy hàng xe ngựa dừng giữa sân, nàng rũ mắt cười nhạt. Đêm qua khá nhiều người mất ngủ, thấy Phùng Uyển xuất hiện, bà vú của Nguyệt nương thoáng giật mình. Mi nương cũng đẩy cửa sổ ra, lò gương mặt đã rửa sạch ra.

Hai người hầu quét lá thấy Phùng Uyển đầu tiên là ngậy ra, sau đó trong nháy mắt họ đồng thời khom người kêu: “Phu nhân.”

Phùng Uyển gật đầu nói: “Lang chủ thức dậy chưa?”

“Còn chưa ạ.”

Họ vừa dứt lời, thư phòng liền vang lên một loạt tiếng nói.

Tiếng nói đó hơi lộn xộn, không hề vang dội nhưng tiếng nói kia vừa vang lên, khắp cả sân đều đồng thời vang tiếng mở cửa kéo kẹt. Là Mi nương, Vũ nương, Quyên nhi đều lộ đầu ra nhìn, tuy Nguyệt nương chưa hề đi ra nhưng hai tỳ nữ đã bước ra trước.

Không ít người để ý nhĩ. Những tỳ thiếp này vừa bước ra đã nhìn thấy Phùng Uyển mặc nam trang, về mặt họ thoáng sửng lại rồi mới cất tiếng gọi nàng: “Phu nhân.”, “Tham kiến phu nhân”, “Phu nhân muốn tìm lang chủ à?”

Đối mặt với sự ân cần của đám tỳ thiếp, Phùng Uyển chấp tay khẽ mỉm cười: “Ừ, đến tìm phu chủ, các người không cần để ý, để ta đợi một chút được rồi.”

Vóc dáng nàng vốn cao dong dỏng, phong thái khoan thai, mặc bộ nam bào vào lại toát ra vẻ nho nhã tận trong xương. Nếu nhìn kỹ tuy khuôn mặt vẫn là phái nữ dịu dàng nhưng lại hiện lên vẻ công tử văn nhã. Đặc biệt là giờ phút này nàng chấp hai tay, cười lên một tiếng như vậy khiến mấy tỳ thiếp đột nhiên có một loại cảm giác đáng sợ này của phu nhân quả thật lang chủ mình cũng không bằng.

Tiếng nói nhỏ trong thư phòng càng lúc càng lớn, càng lúc càng vang dội. Đột nhiên tiếng nói nữ tử hơi cất cao: “Không được, hôm nay chàng phải đi với ta.” Tiếng nói này chính là của Đại công chúa.

Tiếng nói Triệu Tuấn nhắn nài truyền đến: “A Nhã, nàng còn chưa tin ta sao? Đầu phải nàng không biết thái độ của bề hạ, chúng ta không thể làm chuyện không nắm chắc, nhất định phải lựa chọn thời cơ tốt nhất mới có thể cầu kiến được.”

Có lẽ là y đã làm gì đó, Đại công chúa mè nheo vài câu rồi an tĩnh lại. Qua một khắc sau, bên trong mới hoàn toàn yên tĩnh lại. Sau đó cửa phòng kéo kẹt mở ra, Triệu Tuấn đi ra khỏi cửa phòng trong vòng vây của đám người trong cung.

Vừa đi ra hai người đồng thời phát hiện Phùng Uyển. Giờ phút này, Phùng Uyển đang chấp hai tay ra sau, quay lưng về phía bọn họ, đang khoan thai ngắm cảnh mặt trời đang mọc lên ở phương Đông.

Thấy tiếng động dừng lại, nàng từ từ quay đầu, mỉm cười nhìn Triệu Tuấn và Đại công chúa. Phùng Uyển cúi người vái chào, nói rõ ràng: “Tham kiến công chúa điện hạ, tham kiến lang quân.”

Hai người đang sững sờ mới hồi phục lại tinh thần, Đại công chúa kêu lên: “À phụ nhân này, sao lại mặc trang phục như vậy?”

À còn chưa nghĩ ra nhưng Triệu Tuấn đã hiểu. Mặt mày y u ám, nhìn thẳng vào Phùng Uyển chăm chăm, lạnh lùng nói: “Nàng đến đây làm gì?” Gương mặt y nhẵn nhụi, tay đang dịu Đại công chúa bất giác tăng thêm sức lực.

“Ồi.”

Đại công chúa bị đau, hét lên một tiếng, quay đầu lại quát Triệu Tuấn: “Chàng làm gì vậy?” Vừa nhìn à liền thấy được tâm tư của y qua sắc mặt, lòng ghen tuông nổi lên, không khỏi nói: “Sao hả, tiếc rẻ à?”

À nhìn Triệu Tuấn chăm chăm không chớp mắt. Trước đây à và Triệu Tuấn có tình ý với nhau, nhưng Triệu Tuấn vẫn đối với à lúc xa lúc gần. Tuy à có lòng chiếm hữu mạnh, nhưng chịu đựng bao giờ cũng giữ thể diện cho y. Hiện tại không giống lúc trước, à đã thất thân với y rồi. Đối với Đại công chúa chưa từng gã chồng, lại xưa nay cao cao tại thượng mà nói có phần cảm thấy Triệu Tuấn đã thiếu nợ mình, cho nên dù thế nào y cũng phải đối xử với mình tốt hơn lúc trước, càng phải muốn gì được đó mới đúng.

Bị Đại công chúa trừng mắt xem thường như vậy, dù trong lòng Triệu Tuấn khó chịu nhưng vẫn cố đè nén. Y quay đầu lại, nở một nụ cười với Đại công chúa, dịu dàng nói: “Làm gì có chứ?”

Đại công chúa hừ một tiếng, à quay đầu trừng mắt nhìn Phùng Uyển kêu lên: “Người có gì thì nói nhanh đi, nam không ra nam nữ không ra nữ vừa nhìn đã khiến người ta khó chịu.”

Phùng Uyển nghe vậy nhưng vẫn ung dung. Nàng biết điều khẽ nói với Triệu Tuấn: “A Uyển đến đây là cáo từ với lang quân và chư vị.”

Quả nhiên là vì chuyện này, sắc mặt Triệu Tuấn u ám lại. Đối mặt với nụ cười trên mặt của Phùng Uyển, nhìn chiếc váy xanh dương nàng đang mặc, trong thoáng chốc y có cảm giác sợ hãi mất nàng mãi mãi và cảm giác ghen tuông, khó chịu đều dâng lên trong lòng.

Tâm trạng mãnh liệt như thế khiến cho ngực y nghẹn không chịu được, khiến y chỉ muốn gào to lên. Nhưng y không thể, y không thể... Trong bất tri bất giác, Triệu Tuấn bỗng phát hiện có một mùi tanh dâng lên trong cổ họng.

Đúng lúc này Phùng Uyển nhìn về phía y. Đôi mắt nàng trong veo tựa như dòng nước mùa thu ban đầu khẽ giật mình, giây lát lại hơi cong, hiện lên nụ cười vô cùng tinh khiết, vô cùng tao nhã ung dung khiến Triệu Tuấn như si như say.

Nụ cười này vừa nở, Triệu Tuấn liền cảm giác mùi tanh này muốn bay thẳng ra ngoài, may mà y kịp thời cảnh giác, nuốt mạnh xuống. Nếu không chỉ sợ sẽ phun máu ngay tại chỗ.

Mắt Đại công chúa vẫn dừng trên mặt, trên người Phùng Uyển. Không biết tại sao, Phùng Uyển hôm nay khiến à thấy vô cùng chói mắt. Đúng rồi, đúng rồi, trước kia phụ nhân này lúc thấy mình tuy đều cười tao nhã, nhưng trong sự tao nhã kia hơi có sự ản ản. Sao lần này nàng có thể cười rạng rỡ, thoải mái như vậy chứ? Lẽ nào nàng nghĩ rằng bản thân thật sự đã leo lên cảnh cao rồi sao?

Nghĩ đến đây, Đại công chúa châm chọc: “Ồ, hóa ra là đến cáo từ. Vậy bổn cung phải chúc mừng Phùng phu nhân đã leo lên cảnh cao, liền không danh không phận, nam không ra nam nữ không ra nữ vào cửa tên tiểu tử bán mông kia rồi.”

Giọng nói vô cùng chanh chua cay nghiệt. Từ ngữ như vậy có mấy ai chịu được, dù mấy người Nguyệt nương bên cạnh sắc mặt cũng hơi biến đổi.

Có điều Phùng Uyển vẫn mỉm cười như cũ. Nàng cúi đầu, chấp tay vái chào Đại công chúa, tiếng nói dịu dàng trả lời: “Công chúa sai rồi. Lần này A Uyển đi chỉ là làm chuyện trượng phu thôi. Và lại, ta vẫn là phụ nhân của Triệu phủ này, nói không chừng vài ngày nữa lại quay về.”

Nói đến đây, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời xinh đẹp lại dịu dàng quan tâm nhìn Đại công chúa: “Có lẽ khi đó A Uyển và công chúa đã phải xưng hô tỷ muội rồi.”

Tiếng nói vừa thốt ra, Đại công chúa đã quát to lên: “Ai xưng hô tỷ muội với tiện phụ người chứ?”

À vừa mới nói ra như thế, Phùng Uyển tròn to mắt, ngạc nhiên nói: “Ồ, hóa ra Đại công chúa không định gả cho phu chủ nhà ta à?”

Đại công chúa á khẩu. Lúc à đang suy nghĩ trả lời thế nào thì Phùng Uyển lại cười nói: “Công chúa, tuy người là thân kim chi ngọc diệp nhưng tôn ti trật tự vẫn phải rõ ràng. Thật sự gả vào Triệu phủ người cũng nên phải khách sáo với ta một chút. Dù ta có thể giản lược việc người sớm chiều thăm viếng nhưng vẫn không thể thiếu việc gặp mặt hành lễ gọi một tiếng phu nhân.”

Đại công chúa tròn trừng mắt, miệng há hốc. Đám tỷ thiếp xung quanh nghe thấy lời Phùng Uyển nói đồng thời cúi đầu cười trộm. Đại công chúa này kiêu ngạo, ngang ngược, độc ác, nhìn thấy các nàng không phải đánh thì là mắng, hờ chút là hờ giết. Các nàng thật sự sợ hãi cũng cảm thù.

Đến khi Phùng Uyển nói ra như vậy, các nàng mới hiểu ra được. Đúng vậy, bất kể thế nào phu nhân vẫn còn là chính thê của lang chủ, mà Đại công chúa gả đến đây chỉ có thể làm bình thê. Không ngờ thân phận của Đại công chúa trong phủ này vẫn còn dưới phu nhân.

Lúc này, tiếng nói Phùng Uyển vẫn dịu dàng vang lên: “Còn nữa, nếu Đại công chúa muốn vào Triệu phủ ta vậy sau này lời nói hành động đều phải chú ý một chút. Nhưng từ ngữ nặng chửi ác độc kia không thể thốt ra nữa. Đô Thành này chỉ lớn có từng đó, truyền ra ngoài chẳng những làm xấu thanh danh của công chúa mà còn ảnh hưởng đến danh tiếng của phu chủ.”

Phùng Uyển vẫn còn thao thao bất tuyệt dạy dỗ Trần Nhã. Sắc mặt ả xanh mét, há mồm định gào lên: Ai thêm vào cửa Triệu phủ người chứ... Nhưng chưa thốt ra thì đã nghĩ đến, bản thân ả đã là người của Triệu Tuấn, cửa này ả muốn cũng phải vào mà không muốn cũng phải vào.

Trong thoáng chốc, ả lại muốn mắng: Người đừng đắc ý, ta sẽ bảo phụ hoàng hạ chỉ hưu người. Nhưng ý nghĩ này vừa mới nhen nhóm ả liền nhớ đến ánh mắt lạnh băng vô tình lúc trước phụ hoàng cảnh cáo mình và Triệu Tuấn.

Đại công chúa quen ngang ngạnh đắm chìm trong tình yêu đột nhiên nghĩ đến ánh mắt của bệ hạ, đột nhiên nghĩ đến cảnh cáo ngày đó của bệ hạ giống như là một chậu nước lạnh xối xuống đầu. ả tỉnh táo nhớ đến một sự thật: Bệ hạ cũng không thích ả. Trước đó ngài đã nói ngài không đồng ý cho Triệu Tuấn hưu Phùng Uyển. ả muốn vào cửa này chỉ có thể lấy thân phận làm bình thê.

Sự thật này chưa bao giờ rõ ràng như thế.

Trong lúc Đại công chúa đầu óc quay cuồng, cảm thấy hoang mang, tiếng nói Phùng Uyển lại vang lên trong đầu ả: “Đô Thành này chỉ lớn có từng đó, lan truyền ra ngoài chẳng những làm xấu danh công chúa...”

Đô Thành, lan truyền? Đúng rồi, đúng rồi, mình đường đường là một công chúa, lấy thân phận bình thê gả ột quan lục phẩm. Từ đó về sau lại còn phải hành lễ vãn an với tiện phụ này. Đám quý nữ kia sẽ nhìn ả thế nào? Người cả Đô Thành sẽ nhìn ả ra sao?

Vừa nghĩ đến tiếng chê cười khắp nơi, vừa nghĩ đến những kẻ trước nay bám đuôi mình, nịnh nọt, bợ đỡ mình sẽ nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường, Đại công chúa rùng mình một cái.

Trong thoáng chốc sắc mặt ả từ xanh chuyển thành trắng, đôi mắt vốn ngang ngược khinh người lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh hoàng và mờ mịt...

Phùng Uyển nói xong, hải lòng thấy sắc mặt Đại công chúa tái nhợt, ánh mắt hoang mang rồi, lại thấy sắc mặt Triệu Tuấn giận tím, mím chặt môi, hơi ỉ mầu, nằng cười cười.

Thu hồi ánh mắt, Phùng Uyển nói dịu dàng như nước: “Công chúa, lang quân hãy bảo trọng, A Uyển đi đây.” Dứt lời, váy nàng khẽ bay lên, tao nhã quay người thân nhiên bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Hai Cái Tát.

Phùng Uyển cứ thế dẫn theo hai hộ vệ và hai tỷ nữ đi về phía Bắc viện. Nàng vừa đến Bắc viện đã nghe thấy tiếng bước chân khẩn cấp chạy đến. Còn chưa vào cửa tiếng quát của Đại công chúa đã dội thẳng vào tai nàng: “Giết, giết ả tiện phụ này cho ta, giết ả ngay!”

Tiếng hét chói tai the thé vang lên ngược lại mang theo chút cố ý.

Mây Phùng Uyển cau lại: Xem ra phải có người nhắc nhở ả rồi. Nàng khẽ mỉm cười, từ từ quay người lại, cứ thế đứng chấp tay, lạnh lùng nhìn Đại công chúa khẩn cấp chạy đến. Ngoài ra còn có Triệu Tuấn, đám tỷ thiếp của Triệu phủ và hộ vệ tỷ nữ của Đại công chúa.

Đội ngũ thanh thế lớn này càng lúc càng đến gần, Đại công chúa quát lên ra lệnh. Phùng Uyển không sợ hãi, không hoảng hốt cũng không nhúc nhích.

Lúc Đại công chúa còn cách cửa viện ba bốn bước, Phùng Uyển bình tĩnh cất tiếng nói dịu dàng: “Ngăn nàng ta lại.”

Nàng ra lệnh đương nhiên là mấy hộ vệ do bệ hạ phái tới. Bọn họ lại ngỡ ngàng lẫn lẫn, bắt đầu do dự.

Tuy mắt nhìn thẳng, nhưng dường như Phùng Uyển cũng biết được họ đang lưỡng lự. Nàng chấp tay tự phụ, trên mặt cười nhạt, lạnh lùng nói: “Vệ tướng quân đã xin ý chỉ của bệ hạ. Tuy ta chưa nhậm chức nhưng Phùng phu nhân ta đã thực sự là môn hạ dưới trướng của Vệ tướng quân. Trong Đô Thành này không có ai là không biết... Chư vị rõ ràng ở bên cạnh ta, nhưng nếu để mặc cho công chúa làm nhục ta, lấn lướt ta, tạm thời không nói đến Vệ tướng quân, dù là bệ hạ cũng sợ là không thể không chém đầu vài thủ hạ để làm an lòng công thần.”

Vào thời điểm Vệ Từ Dương tâu với với bệ hạ, nghiêm khắc chỉ trích hành vi ác độc của Đại công chúa, cũng mãnh liệt yêu cầu Phùng Uyển nàng trở thành trợ tá của y. Phùng Thị A Uyển nàng đã không còn giống như xưa, không còn là kẻ để mặc người khác chém giết nữa. Hiện tại nếu nàng có bất cứ thương tích nào thì bệ hạ làm sao đối mặt với Vệ Từ Dương, đối mặt với thế nhân. Dù bất cứ chuyện gì, làm một lần xem như lỡ tay, nhưng trước mắt mọi người mà làm lần thứ hai thì gọi là cố ý. Mà bệ hạ không trừng phạt gì trong lần đầu tiên Đại công chúa làm hại nàng, lại ngồi bàng quan nhìn lần thứ hai xảy ra, dù nói thế nào cũng không thể thoát khỏi hiềm nghi dung túng.

Ngày hôm trước sau khi chuyện xảy ra, Phùng Uyển không hề do dự đi tìm Vệ Từ Dương xin chàng làm lớn chuyện này lên, khiến ọi người đều biết nguyên nhân.

Phùng Uyển vừa thốt ra, sắc mặt chúng hộ vệ thay đổi.

Những người này được bệ hạ phái đến trông coi Phùng Uyển đương nhiên đều là kẻ tinh khôn, vô cùng biết cân nhắc. Giờ phút này Phùng Uyển đã nói rõ như thế, chỉ trong thoáng chốc bọn họ liền giữ vững lập trường.

Cho nên lúc Đại công chúa khí thế như chẻ tre xông đến, bọn họ đồng loạt đi lên, chắn trước người Phùng Uyển. Không chỉ có bọn họ, dù là mấy cung tỷ giờ phút này cũng đứng sát hai bên Phùng Uyển.

Đại công chúa xông đến rất nhanh, đột nhiên thấy bọn hộ vệ đứng chắn thì lập tức dừng chân lại mới đứng vững được. Ách nghiêm mặt giận dữ trừng bọn hộ vệ, quát âm lên: “Cút ngay, cút ngay. Các ngươi có nghe không?”

Bọn hộ vệ không thèm quan tâm. Đại công chúa giận đến độ gương mặt tím lại, cất tiếng gào lên: “Bọn cậu nô tài các ngươi thật gan dạ, ta phải bẩm báo phụ hoàng chém đầu các ngươi mới được.”

Thủ lĩnh hộ vệ bước lên, gãi vừng vàng che trước người Phùng Uyển, hắng giọng nói với Đại công chúa: “Đại công chúa điện hạ, nô tài tuân lệnh bệ hạ phái đến bảo vệ cho Phùng phu nhân. Nếu Đại công chúa có lời muốn nói thì xin cứ nói đi ạ.”

Đại công chúa nào có gì để nói, ả lớn tiếng quát: “Người đâu, kéo tiện phụ kia ra đây.”

Ả gọi là hộ vệ đi theo ả. Lập tức bốn hộ vệ kia đi ra. Bọn họ từ từ đi đến, không nói đến bước chân do dự, ánh mắt cũng hơi dao động.

Thấy bốn người này đi đến, sáu hộ vệ của Phùng Uyển bước lên thêm một bước. Tạo ra tư thế vòng cung vững vàng che Phùng Uyển ở chính giữa.

Bản thân bọn họ chỉ có bốn người, nhưng đối phương là sáu người, hộ vệ Đại công chúa lấy gì làm tin? Rốt cuộc, một hộ vệ dừng bước, quay đầu chấp tay với Đại công chúa: “Công chúa, Phùng phu nhân là người bệ hạ coi trọng, có nên...”

Không đợi gã nói tiếp, Đại công chúa đã quát lên: “Bớt nói nhảm đi! Các ngươi mau kéo tiện phụ kia ra đây. Nếu không ta lột da các ngươi.”

Lời nói tàn độc, bọn hộ vệ đứng sững sờ, trân trối nhìn nhau, cuối cùng một hộ vệ khác chấp tay nói: “Công chúa, không phải là thuộc hạ không muốn, thực sự là bọn nô tài không thể.” Gã nhấn mạnh, “Bọn họ đồng người.”

Đại công chúa giận tím mặt, ả tròn trố mắt nhìn mấy hộ vệ. Thấy bọn họ lảng tránh ánh mắt của mình, hiển nhiên đã quyết định không tuân lệnh, ả càng thêm tức giận.

Tức tối lờm Phùng Uyển, Đại công chúa đột nhiên nghĩ đến Triệu Tuấn, ả quay phắt đầu nhìn về phía y.

Triệu Tuấn đang mang vẻ mặt phức tạp nhìn Phùng Uyển, y do dự không dám chắc có nên khuyên Đại công chúa bớt nóng giận hay không.

Giờ phút này y nhìn vào ánh mắt ngang ngược của Đại công chúa, chân mày cau lại theo bản năng, trong nháy mắt y liền không vui.

Bước đến bên cạnh Đại công chúa, Triệu Tuấn khẽ nói: “A Nhã, chuyện này không ổn.”

Không đợi Đại công chúa quát lên, Triệu Tuấn nhìn sang Phùng Uyển rồi vô cùng nhanh chóng cúi đầu nói với Đại công chúa: “Nàng ta sắp sửa trở thành phụ tá của Vệ tướng quân rồi. Lúc này nếu có gì sai sót chỉ sợ là Vệ tướng quân sẽ náo loạn đến bệ hạ.”

Y mới nói đến đây, Đại công chúa cười khẩy nói: “Chàng không nhớ chứ gì? Nói cho chàng biết, phụ hoàng ta chẳng buồn quan tâm đâu. Hôm trước ả tiện phụ này không phải cho cậu nô tài đến bẩm báo với phụ hoàng ta sao? Phụ hoàng ta chưa hề để ý đến nhé!” ả vừa thốt ra lời này, Triệu Tuấn hơi giật mình.

Đúng lúc này một tiếng nói khàn khàn dễ nghe vang lên: “Náo nhiệt quá nhỉ!” Trong âm thanh còn kèm theo tiếng vỗ tay.

Hơn mười người đồng loạt quay đầu lại. Bọn họ nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy thẳng một mạch vào trong mới vừa dừng lại. Bấy giờ, một thiếu niên mặc y phục màu đen nhảy xuống.

Thiếu niên này tất nhiên là Vệ Tử Dương. Giờ phút này chàng đang mặc áo giáp, lưng đeo kiếm dài. Gần như chàng vừa bước xuống xe thì tiếng vỗ ngựa đã lóc cóc vang lên. Hai mươi quân sĩ cao lớn oai hùng, mặc áo giáp giống chàng, giục ngựa xông vào Bắc viện.

Những người này vừa vào viện đã đồng thời tung mình xuống ngựa, đồng loạt cất bước đi đến phía sau Vệ Tử Dương.

Tuy chỉ là hai mươi người nhưng họ trải qua trăm trận chiến, mùi máu tanh đã nhuốm đầy người, đều mang theo một loại sát khí. Chỉ đứng đó thôi cũng đã khiến người ta cảm nhận được một nỗi áp lực khó tả thành lời.

Vốn trong viện đã rối loạn cả lên, theo sự xuất hiện của hai mươi người này bỗng trở nên im lặng.

Vệ Tử Dương đến rồi, có làm gì cũng không kịp nữa..

Đại công chúa thâm oán hận, ả trừng mắt liếc bốn tên hộ vệ kia, quát thật khê: “Còn không lui xuống!”

“Vâng.”

Bốn người vội vàng lui về phía sau.

Lúc này Vệ Tử Dương bước xuống xe ngựa đang thông thả vỗ vỗ ống tay áo buộc chặt, tao nhã đi về phía Phùng Uyển. Mà phía sau chàng lại có một chiếc xe ngựa chạy đến. Không cần nhìn Phùng Uyển cũng biết đó là chiếc xe ngựa trống chuẩn bị cho nàng.

Dưới ánh nắng, thiếu niên hắc bào tôn quý anh tuấn không sao tả nổi. Loại tôn quý này thậm chí chẳng hề kém với vẻ yêu mị của chàng.

Nhìn chàng, trong bất tri bất giác Phùng Uyển nhoen môi mỉm cười.

Đối diện với nụ cười của nàng, đôi mắt phượng của Vệ Tử Dương cũng nheo lại theo phản xạ. Có điều chỉ trong nháy mắt nụ cười chưa kịp nở của chàng đã thay đổi thành vẻ lạnh lùng.

Ánh mắt của chàng rời khỏi người Phùng Uyển.

Từ từ, tao nhã, bước chân Vệ Tử Dương khẽ dõn, di chuyển về phía Đại công chúa.

Đại công chúa đã từng chịu thiệt bởi Vệ Tử Dương, giờ phút này thấy chàng đi về phía mình, sắc mặt ả tái nhợt, bất giác lui về sau một bước.

Nhìn thấy ả rút lui, môi mỏng của Vệ Tử Dương khẽ nhếch lên giễu cợt. Chàng ung dung đi đến gần, từ từ đứng trước mặt Đại công chúa.

Lúc này Đại công chúa đã không thể lui nữa, đành phải đứng lại. Rõ ràng bên cạnh ả có bốn hộ vệ, rõ ràng Vệ Tử Dương chỉ đến đây một mình. Nhưng không biết tại sao nhìn vào đôi mắt huyết sắc kia ả vẫn thấy sợ.

Rốt cuộc ả hít vào một hơi, dừng cảm ngắc đầu đối diện Vệ Tử Dương. Đại công chúa cất giọng the thé hỏi: “Người, người định làm gì?” ả định chất vấn nhưng không biết tại sao lời vừa thốt ra lại hơi run run.

“Làm gì à?”

Khóe môi Vệ Tử Dương vừa nhếch lên đã thần nhiên giơ tay phải, “Bốp” một tiếng, tát một cái vào bên má trái của Đại công chúa, tiếng tát vô cùng chói tai.

Hành động của chàng nhanh chóng dứt khoát, Đại công chúa làm sao ngờ được. Lúc ả chưa kịp thét lên thì Vệ Tử Dương đã đưa tay trái lên tát vào mặt Đại công chúa lần nữa.

“Bốp” một tiếng, lại thêm một tiếng tát chói tai vang lên. Đại công chúa đáng thương mới vừa bị tát bên phải, cả người còn chưa đứng vững đã bị tát thêm bên trái. Có điều chuyện này cũng có chỗ tốt, ả suýt nữa ngã xuống lại bị cát tát sau giữ lại thăng bằng.

Sức lực của Vệ Tử Dương đến cỡ nào chứ? Gần như chỉ là hai tiếng tát bốp bốp nhưng gương mặt của ả đã sưng vù.

Mà lúc này hộ vệ Đại công chúa khó khăn lắm mới kịp phản ứng. Bọn họ sợ hãi kêu lên, đồng thời đưa tay về thanh kiếm đang đeo, bước chân nhào đến Vệ Tử Dương. Lúc bọn họ vất vả lắm mới lao ra được một bước thì lại nghe “Keng” một tiếng, âm thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ vô cùng dữ tợn chứa đựng tất cả nguy hiểm đều dồn thanh truyền đến.

Là hai mươi quân sĩ theo Vệ Tử Dương đứng xa hơn mười bước đồng thời rút kiếm ra. Về mặt họ không hề có biểu cảm, mặt bình tĩnh nhìn chằm chằm bốn hộ vệ kia.

Bước chân bốn hộ vệ dừng lại, cơ thể run rẩy không dám bước đến nữa. Bốn người này xưa nay vẫn đi theo bên cạnh Đại công chúa, làm vài ba chuyện như bắt nạt thứ dân, điều võ giương oai tăng thêm khí thế. Bọn họ chưa từng trải qua chiến tranh sinh tử, rõ ràng chỉ là tiếng tuốt kiếm đã khiến bọn họ sợ vỡ mặt.

Bốn hộ vệ không dám đến gần, cung tỳ thân cận Đại công chúa ngay cả thét lên cũng chẳng dám, trong khoảng thời gian ngắn cả sân lại vô cùng yên tĩnh.

Liếc nhìn Đại công chúa đang bung mặt roi lệ không ngừng, lưng lay chao đảo, Vệ Tử Dương nhìn sang Phùng Uyển, hờ hững nói: “Khăn tay!”

Chỉ có hai chữ nhưng Phùng Uyển hiểu được ý chàng ngay. Nàng lập tức mỉm môi cười một tiếng, lấy chiếc khăn tay từ lồng ngực đưa cho chàng.

Vệ Tử Dương cầm khăn tay của nàng, thần nhiên lau sạch hai bàn tay vừa mới tát Đại công chúa. Sau đó chàng quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển: “Đã thu dọn đồ đạc xong chưa? Đi được rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Rời Khỏi Triệu Phủ

Chuyển ngữ: Kentu. Biên tập: Loyal Pang. Phùng Uyển khẽ chào, cung kính trả lời: “Thu dọn xong rồi ạ.”

“Vây đi thôi.” Vệ Tử Dương ừ một tiếng, quay người bỏ đi ngay.

Phùng Uyển quay đầu đi, sau khi nhìn thoáng qua hộ vệ, tỷ nữ và quân sự do hoàng đế phái tới hầu hạ nàng, nàng từ từ khẽ chào, nhỏ nhẹ nói: “A Uyển đi rồi mong rằng các vị trông chừng nơi này cẩn thận.”

Trong viện này của nàng còn có hàng loạt đồ bệ hạ ban thưởng. Nếu nàng mang theo ba hòm tiền vàng trang sức, chỉ có thể đặt trong thùng tiền nhưng số lượng lớn cũng quá ngửa mặt người khác, tất nhiên nàng sẽ không đựng đến.

Hon nữa bệ hạ cũng chỉ là đồng ý chuyện nàng đến tiền tuyến làm phụ tá cho Vệ Tử Dương. Nói trắng ra cũng không nói là nàng sẽ không quay lại đây nữa, căn viện này vẫn còn đứng tên nàng.

Nhìn thấy Phùng Uyển nói đến như thế, chúng nô bộc đồng loạt trả lễ, đồng thanh đáp lời: “Phu nhân yên tâm.” Giọng nói hơi do dự. Ban đầu lúc họ đến, bệ hạ ra lệnh cho bọn họ hầu hạ Phùng phu nhân. Lần này chuyện Phùng Uyển chuyển đến Vệ phủ, họ không nhận được bất kỳ ý chỉ nào của bệ hạ cả, vì vậy giờ phút này họ hơi do dự, thực không biết có phải đi theo hay không. Hộ vệ và quân sự còn khá hơn một chút, chỉ có mấy cung tỷ là lo lắng không biết làm thế nào cho phải.

Phùng Uyển gật đầu, ánh mắt khẽ liếc qua. Nhưng vào lúc này, nàng thấy gian phòng Phát nhi cửa sổ mở rộng, ả đang tựa vào cạnh cửa sổ, ngo ngác trông ra nơi này. Nhìn thấy ánh mắt Phùng Uyển, trong mắt ả hiện lên vẻ phức tạp, sau đó nhanh chóng đổi lại thành vẻ nhát gan, cung kính, nhưng lại nhìn thẳng Phùng Uyển không tránh né.

Phùng Uyển dừng mắt một lát rồi dời khỏi người ả.

Nàng nhìn Nguyệt nương, Mi nương, Vũ nương. Ngoại trừ Nguyệt nương ra, còn lại những người trước mặt đều dính líu đến hai kiếp với nàng, thực là khắc sâu trí nhớ.

Những tỷ thiếp này nhìn vào ánh mắt Phùng Uyển, đồng thời lộ ra vẻ phức tạp, ánh mắt có vẻ khó nói lên lời.

Mặc dù trong đó có vẻ phức tạp, nhưng quan sát tỉ mỉ cũng là buồn nhiều hơn vui, bất đắc dĩ nhiều hơn là giải thoát... Trước kia Phùng Uyển ở đây, tuy giữa các nàng có tranh chấp nhưng khi tiếp xúc nhiều hơn các nàng liền phát hiện, phu nhân này đúng là người không đi chọc vào nàng thì nàng sẽ coi người như không tồn tại. Nàng không tranh giành, không cướp đoạt, không ghen tuông và không để ý tới mọi chuyện. Sự tồn tại của nàng thậm chí có phần mờ nhạt.

[s://thanhthoigian.wordpress /](https://thanhthoigian.wordpress/)

Bọn họ chính là như vậy, cho dù phu nhân có nhiều ưu điểm như thế cũng không gây trở ngại cho các nàng. Nhưng các nàng vừa nghĩ tới Phùng Uyển cản trở trước mặt mình như vậy, mình gặp còn phải gọi phu nhân thì liền sinh ra vài phần bất mãn, luôn nghĩ rằng có lẽ bản thân có thể thay thế nàng. Đặc biệt là tính cách dịu dàng không tranh giành kia của Phùng Uyển càng khiến các nàng cảm thấy sự tồn tại của Phùng Uyển hoàn toàn có thể bỏ qua.

Hiện tại thì sao? Triệu Tuấn có Đại công chúa, thấy tình cảnh Đại công chúa vào phủ là không thể tránh khỏi; Nghĩ tới mỗi ngày phải đối mặt với công chúa ngang ngược hoành hành, cực kỳ hung ác trước mặt, các nàng chợt phát hiện ra, những ngày trước kia thực giống như thần tiên, phu nhân sắp rời đi kia lại là người rất dễ chịu... Con người vốn là như vậy, không trải qua so sánh thì không biết tốt xấu, không gặp phải cảnh cùng đường thì luôn cảm thấy rằng mọi chuyện trước kia đều không như ý.

Nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt đám tỷ thiếp cùng với sự sợ hãi không che nổi trên mặt các nàng, khóe miệng Phùng Uyển khẽ cong lên, thu hồi ánh mắt.

Nàng đi theo sau lưng Vệ Tử Dương tới chỗ xe ngựa đang đỗ.

Thấy nàng muốn đi cũng không hề liếc nhìn mình một cái, đầu tiên Triệu Tuấn tức giận, thoáng chốc lại cảm thấy trống trải không sao tả nổi. Đường như có thứ gì đó vô cùng quan trọng sẽ biến mất khỏi cuộc sống của y.

Tiếng y chợt cất lên, không nhịn được gọi: “Uyển nương!”

Giọng nói có chút nghẹn ngào cũng có chút khàn khàn.

Phùng Uyển không quay đầu lại, lúc này cũng chỉ có Đại công chúa ôm lấy khuôn mặt sưng vù quay đầu lại quan sát y.

Triệu Tuấn không nhìn đến ánh mắt Đại công chúa, ý thức được lồng ngực bị thứ gì đó khoét một lỗ, cả trái tim, cả người dường như đều rụng rời.

Y lập tức xông lên mấy bước, còn gọi: “Uyển nương!”

Lần này Phùng Uyển vẫn không trả lời, vẫn đi tới bên cạnh xe ngựa. Vệ Tử Dương nghe vậy quay đầu lại.

Đôi mắt chàng như máu!

Vốn trong lúc lơ đãng Triệu Tuấn liếc mắt nhìn đến, nhưng vừa nhìn y đã thấy toàn thân rét run, cánh tay đang vươn ra kia sững lại trên không trung.

Y đảo mắt cố nuốt phần sợ hãi này xuống, lại xông lên gọi một tiếng: “Uyển nương!”

Trong thoáng chốc, giọng nói nhỏ đi một chút.

Phùng Uyển vẫn không quay đầu lại, Đại công chúa đương tức giận xấu hổ còn mang theo sợ hãi, cuối cùng véo một cái thật mạnh vào cung tý đồ ả. Cung tý này không kiềm nổi phát ra một tiếng chói tai, ả nén giận gọi: “Triệu lang!” Đại công chúa mắt hừng kêu lên: “Chàng quay lại đây!”

Bước chân Triệu Tuấn dừng lại, chậm chậm dừng bước.

Phùng Uyển không chú ý tới cảnh này, nàng uyển chuyển bước đến gần Vệ Từ Dương, trong lúc nàng đi đến thì ngự phu từng đi theo nàng cũng lái xe ngựa tới. Trong xe ngựa này đã trang bị đầy đủ đồ đạc Phùng Uyển mới may, đồ dùng hàng ngày của nàng và ba hòm đồ trang sức. Những đồ này rõ ràng Phùng Uyển vứt bỏ tùy thích nhưng vẫn chất đầy một xe ngựa, ngay cả một khe hở cũng không có.

Vệ Từ Dương lạnh lùng liếc nhìn Triệu Tuấn rồi chuyển mắt nhìn về phía Phùng Uyển. Thấy nàng đi tới, chàng khẽ nói: “Nàng ngồi chiếc này đi.”

Chàng nói là chiếc xe ngựa trống cố ý chuẩn bị cho nàng. Vốn là chàng có thể cùng Phùng Uyển ngồi chung một chiếc xe ngựa nhưng chàng vẫn ra lệnh nàng mặc nam trang, ngồi một mình một xe như một đại trưởng phu chân chính, người của phủ chàng.

Phùng Uyển đáp một tiếng.

Đương lúc Phùng Uyển chuẩn bị leo lên xe ngựa, bốn cung tý bệ hạ mới phái tới tựa như kịp phản ứng, các nàng vội vàng tiến lên, lạnh lùng kêu: “Phu nhân, xin cho chúng nô tỳ theo hầu!”

Gi chứ? Đến Vệ phủ rồi còn phải lúc nào cũng bị theo dõi sao?

Phùng Uyển rũ mắt, không trả lời.

Nàng không mở miệng, nhưng Vệ Từ Dương bên cạnh đã lạnh lùng cắt lời, “Không cần.”

Chàng tung người nhảy lên xe ngựa.

Thấy chàng cự tuyệt, bốn tỳ nữ lại tiến lên một bước, các nàng đồng thời khẽ nhún chào, yêu kiều nói: “Nhưng mà tướng quân, phu nhân do bọn nô tỳ hầu hạ đã quen, nàng...”

Không đợi các nàng nói xong, Vệ Từ Dương sa sầm mặt quát lên: “Bớt nói nhảm đi!” Tiếng quát như sấm, bốn tỳ nữ chấn động cảm nín, Vệ Từ Dương lạnh lùng nói: “Trong Vệ phủ của ta không thiếu vài ba tỳ nữ!”

Nói tới đây, chàng ra lệnh: “Đi!”

“Vâng!” Hai mươi quân sĩ đồng thanh đáp, nhất thời tiếng vang như sấm, chấn động đám người đã quen an nhàn đồng loạt lui về sau nửa bước!

s://thanhthoigian.wordpress /

Mọi người còn chưa lấy lại tinh thần thì xe ngựa đã chuyển động.

Ba chiếc xe ngựa và hai mươi quân sĩ từ từ chạy nhanh ra khỏi đại môn Bắc viện. Nhìn đám người kia càng đi càng xa, sắc mặt Đại công chúa càng lúc càng sa sầm, càng lúc càng khó chịu. Mà cung tý ở bên cạnh ả thì hạ giọng lầu bầu nói: “Thật là lợi cho ả!”

Sắc mặt Triệu Tuấn tái nhợt rồi bời, mấy lần y nghĩ muốn cất bước đuổi theo nhưng cuối cùng là không dám, cũng không thể...

Đám tỳ thiếp đứng ở phía sau góc chỗ Mi nương, lúc này cũng cảm thấy trống trải. Trong lúc đám tỳ thiếp buồn bã mất mát, Nguyệt nương liếc các nàng rồi lại nhìn sang hướng Đại công chúa, mắt sáng quắc.

Phát nhĩ tựa vào cạnh cửa sổ, nhìn hết tất cả mọi chuyện xảy ra, từ từ cúi đầu xuống. Hai tay giấu dưới tay áo đang nắm chặt lấy nhau.

Xe ngựa vừa ra đường phố, bất tri bất giác, xe ngựa Phùng Uyển đã chạy sát với xe ngựa Vệ Từ Dương.

Nàng còn đang hoảng hốt, tiếng Vệ Từ Dương trầm thấp truyền đến, “Nhiều nhất hai mươi ngày nữa ta sẽ tới biên quan.”

Hai mươi ngày? Chỉ có hai mươi ngày thôi ư?

Phùng Uyển nhanh chóng ngừng đầu.

Tiếng Vệ Từ Dương còn đang trầm thấp du dương truyền đến, “Nữ nhân xấu xí, nàng đừng nên có ý định về Triệu phủ. ả chanh chua Trần Nhã kia sẽ

không tha cho nàng đâu.”

Phùng Uyển nghe đến đó, khẽ “Ừ” một tiếng, nói: “Ta biết rồi, nếu phải quay về đó cũng không thể cứ thân cô thế cô quay về như vậy.”

Vệ Tử Dương trầm ngâm một lát rồi lại nói: “Ta và nàng đã đến nước này, trong vòng mười ngày tới nàng cứ đi theo ta, tìm nhiều cơ hội, có lẽ ta có thể dẫn nàng đến biên quan.”

Lần này Phùng Uyển không lên tiếng. Nàng từ từ ngẩng đầu lên.

Vệ Tử Dương không biết nàng, nhưng nàng lại tự biết mình, sống lại làm người, rất nhiều chuyện đời đều xảy ra theo giấc mộng của nàng, nàng muốn thể hiện mình thì vẫn còn cơ hội.

Nàng chỉ dạ, muốn tìm một cơ hội thực sự có lợi ỉnh trong mười ngày này. Nàng chưa từng nghĩ đến sẽ theo Vệ Tử Dương ra tiền tuyến.

Suy nghĩ rồi ren một hồi, Phùng Uyển hỏi: “Đại công chúa kia, chàng tát ả hai cái sẽ không có sao chứ?”

Tiếng nói vừa dứt, Vệ Tử Dương cười lạnh một tiếng. Chàng bình tĩnh nói: “Ôi, vốn là người tính tùy hứng, chẳng qua chỉ đánh một nàng công chúa hai cái tát thì tính là cái gì?” Dừng một chút, chàng lại nói: “Lão già kia rất trời tráo, ông ta biết rõ nàng là nữ nhân của ta, nhưng vẫn dung túng ả chanh chua kia như trước, ta không làm loạn trên đại diện là đã nể mặt mũi lão rồi.”

Nghe thấy chàng nói “Nàng là nữ nhân của ta”, mặt Phùng Uyển ửng đỏ lên. Trước kia chàng thường xuyên nói lời này, cũng thường xuyên làm như vậy. Nhưng trước kia nàng còn ở Triệu phủ, vẫn là phu nhân danh chính ngôn thuận của Triệu Tuấn, chàng cũng đã thường xuyên nói lời này rồi.

Lúc này, bản thân mình vào phủ của chàng rồi, nếu chàng, chàng... Vậy phải làm thế nào đây?

Trong nháy mắt, Phùng Uyển thăm thò dài một tiếng, hiện tại đang yên lành lo lắng việc này làm cái gì? Nếu như có thời gian lo lắng việc này, không bằng nghĩ tới làm sao hoàn toàn thoát khỏi sự uy hiếp Đại công chúa còn hơn.

s://thanhthoigian.wordpress /

Nghĩ đến Đại công chúa, nghĩ đến trong đôi mắt mang vẻ xem thường kia toát lên sự căm hận mãnh liệt đối với mình, Phùng Uyển cau mày lại.

Đoàn người đã tiến vào Vệ phủ, tất nhiên là họ đi cửa hông. Gần như là vừa vào cửa, Vệ Tử Dương liền nhảy xuống xe ngựa. Chàng vừa bước xuống đương nhiên Phùng Uyển cũng xuống theo.

Vệ Tử Dương là danh tướng mới nổi, thời gian trước tính cách chàng còn vọng động tùy hứng, ra vẻ khó gần, có điều sau trận đại thắng lần trước, rõ ràng chàng đã trở nên bình dị gần gũi hơn chút ít.

Một người tiếng tăm như vậy dù tính cách không thay đổi, trước kia cũng có rất nhiều người đến thăm dò, kết giao. Huống chi hiện tại chàng đã trở nên hiền hòa hơn nhiều chứ? Vì vậy, thời gian này trong Vệ phủ người đến người đi, khách quý rất đông.

Hôm nay cũng vậy.

Vừa nhìn thấy đám người Vệ Tử Dương vào cửa liền có hai mươi, ba mươi đôi mắt trông ra. Và khác với trước kia chính là, ánh mắt của bọn họ đồng thời nhìn về phía chiếc xe ngựa đằng sau Vệ Tử Dương.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Không Thể Để ả Quá Yên Bình

Vô số ánh mắt đều đồng thời quan sát Phùng Uyển đang mặc một bộ nam bào hết như công tử văn nhã.

Phùng Uyển tựa như không để ý tới những ánh mắt này, nàng theo sát sau lưng Vệ Tử Dương. Vệ Tử Dương trời sinh dáng vẻ mạnh mẽ, bất kể đi tới chỗ nào đều vĩnh viễn chói mắt như vàng trắng máu. Có chàng ở đây thì người khác dù xuất sắc thế nào cũng khó được chú ý tới. Chỉ có Phùng Uyển là không hề phai nhạt. Nàng có khí chất ung dung nho nhã khác với tất cả người Hồ, vẻ dịu dàng an nhàn như nước khiến nàng dù đứng trước mặt bất cứ ai đều có vẻ bất mắt nhưng chẳng hề lấn át người khác.

Thấy ánh mắt mọi người đều hướng về chỗ mình, Phùng Uyển lưng eo thẳng tắp, mặt mày nghiêm túc, lẳng lặng đứng sau lưng Vệ Tử Dương, mơ hồ như không thấy. Sự yên lặng tự nhiên này của nàng thậm chí có thể nói là lạnh nhạt khiến cho những ánh mắt đánh giá càng chằm chú.

Cứ thế Vệ Tử Dương đưa Phùng Uyển tới phía Đông viện. Chàng chỉ đám người hầu bên cạnh đứng chầu từ sớm rồi nói: “Đây là Phùng phu nhân, từ nay về sau, nàng là chủ nhân của các người.” Vệ Tử Dương dịu dàng nói tới đây, giọng trầm xuống, nghiêm nghị nói: “Sau này an nguy của nàng chính là

an nguy của bọn người, nếu nàng có chút bất mãn nào, bất kể là ai, nhẹ thì đuổi, nặng thì đánh chết, có hiểu không?”

Chàng là người từng trải việc giết chóc, vẻ sa sầm mặt quát tháo như vậy khiến đám người hầu rất sợ hãi, hơn chục người quỳ sụp xuống đất, run giọng đáp: “Vâng, vâng.”

Lúc này, Phùng Uyển sau lưng chàng khẽ nói: “Tướng quân nói nặng lời rồi.” Câu “nàng có chút bất mãn nào” thì sẽ đánh giết người hầu thật sự quá nặng.

Tiếng Vệ Tử Dương thân nhiên truyền đến, “Ta còn không biết tính tình của nàng à? Có thể khiến nàng bất mãn tất là bọn họ làm việc thái quá!” Dứt lời, Vệ Tử Dương quay đầu lại.

Chàng nhìn Phùng Uyển chăm chú, một hồi lâu mới nghiêm túc trao đổi: “Nơi này cách viện của ta không xa, nàng có bất kỳ chuyện gì cũng đừng chịu đựng.”

Phùng Uyển cúi chào chàng, mỉm cười nói: “Vâng.”

Phùng Uyển gật đầu, chàng đến gần nàng, cúi đầu nói: “A Uyển, nơi này an toàn, nàng có thể thả lỏng chút ít rồi.”

Phùng Uyển ngẩng đầu lên. Trong con người sáng ngời của nàng, Vệ Tử Dương mỉm cười như hoa dưới trăng, “Thời gian có chút gấp gáp, nàng cần phải nhanh chóng quen thuộc nơi này. Ngày mai nàng đi theo ta, kể cả lúc gặp hoàng thượng cũng phải như thế.”

Phùng Uyển dạ một tiếng.

Vệ Tử Dương chăm chú nhìn nàng sâu xa rồi quay người rời đi. Quả thật thời gian còn lại của nàng không nhiều lắm.

Phùng Uyển bảo ngự phu đánh xe ngựa vào trong viện, lại tập trung đám người hầu, sau khi dụ dằng bảo ban một trận, Phùng Uyển liền chạy tới thư phòng của Vệ Tử Dương, bắt đầu tìm hiểu mọi chuyện biên quan.

Đào mất một ngày đã trôi qua.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Phùng Uyển mặc bộ nam bào xuất hiện bên cạnh Vệ Tử Dương, theo chàng tiến cung.

Vệ Tử Dương là võ tướng, rất ít khi ngồi xe ngựa. Chàng cưỡi ngựa đương nhiên Phùng Uyển cũng cưỡi ngựa đi theo. Giờ đây thiên hạ chiến tranh loạn lạc, không những địa vị của võ tướng cao hơn quan văn, mà bất kể quý nữ hay người hầu, biết cưỡi ngựa hầu như là kiến thức cơ bản.

Nhìn thấy xung quanh càng lúc càng nhiều thiếu nữ, Vệ Tử Dương kéo thấp mũ ô sa, chàng quay đầu nhìn về phía Phùng Uyển. Nhìn thấy Phùng Uyển nhìn lại con đường tắt phía bên phải, môi mông chàng hơi hé, khàn khàn hỏi: “Còn đang suy nghĩ chuyện Triệu phủ à?” Phương hướng nàng nhìn chính là chỗ Triệu phủ.

Im lặng một lúc, Phùng Uyển mới khẽ giọng trả lời: “Ta luôn muốn thoát thân.” Nàng quay đầu nhìn về phía Vệ Tử Dương, ánh mắt có chút mờ mịt, “Nhưng chưa bao giờ dám tin rằng có ngày này.” Nàng mới vừa nói tới đây, một loạt tiếng ồn ào truyền đến từ con đường tắt kia.

Phùng Uyển quay đầu đi.

Là mấy chiếc xe ngựa chạy nhanh ra ngoài, xe ngựa chạy nhanh ra thì cũng thôi đi, thế mà hết lần này tới lần khác trong xe ngựa truyền tới một loạt tiếng chửi bới, “Chàng nói đi, bây giờ chàng nói rõ ràng ra cho bốn cung!” Tiếng nói không nhỏ, âm ỉ chính là tiếng nói của Đại công chúa.

Không nghĩ tới thế mà cũng có thể gặp Đại công chúa. Khỏe miệng Phùng Uyển cong cong mỉm cười.

Sau khi tiếng Đại công chúa dứt, Triệu Tuấn như là đã nói nhiều rồi, rõ ràng tiếng nói khàn khàn lẫn sự mệt mỏi truyền đến, “A Nhã, ta đã nói với nàng rồi, các nàng ấy đã theo ta nhiều năm, hiện tại Nguyệt nương và Mĩ nương lại mang thai cốt nhục của ta. Nếu lúc này đuổi các nàng ấy đi, ta thật khó có thể an lòng.”

Đại công chúa chợt hét âm lên, “Họ Triệu kia, chàng đã quên rồi lời chàng đã đồng ý với ta rồi sao?” Ắ nói chuyện vốn khí thế mười phần, quát tháo lên như vậy tức thì át đi tiếng xung quanh.

Cảm giác được phía ngoài đã yên tĩnh đi chút ít, Triệu Tuấn vừa gấp vừa giận, y thấp giọng cầu xin: “A Nhã, nhỏ giọng một chút!” Giọng nói tuy nhỏ nhưng thực tế có vẻ không tốt.

Dường như là kinh hoàng một lúc, đứng là Đại công chúa đã khẽ giọng, “Ta mặc kệ, chàng phải nói rõ ràng cho ta!” Một hồi lâu, tiếng Triệu Tuấn chuyển thành dụ dằng truyền đến, “A Nhã à, nàng đang lo lắng cái gì vậy? Các nàng ấy chỉ là thiếp thất. Dù con các nàng ấy sinh ra đến lúc đó cũng không phải gọi nàng là mẫu thân ư? Nàng yên tâm đi, chỉ cần đứa bé vừa được sinh ra, ta sẽ lập tức đuổi người đi!” Nói tới đây, Triệu Tuấn làm như không muốn nói lảng tránh với Đại công chúa nữa, lập tức vén màn xe lên, trừng mắt nhìn ngự phu, “Sao lại chậm như vậy? Nhanh chút đi!”

Tiếng quát vừa dứt, y đã liếc mắt nhìn thấy Phùng Uyển đang cưỡi ngựa. Trong nháy mắt Triệu Tuấn sững sờ.

Thấy y ngây ra, Đại công chúa vươn tay kéo màn xe ra, kêu lên: “Sao vậy?” Ghé đầu tìm kiếm, ả cũng nhìn thấy Phùng Uyển.

Giờ phút này, Phùng Uyển ngồi thẳng tắp trên một con tuấn mã cao lớn, váy xanh phát phơ, ngọc quan cột tóc toát lên vẻ nho nhã khó tả. Đúng là khiến người ta nhìn sơ qua sẽ cho rằng đó là một nam tử tuấn tú.

Đại công chúa vừa nhìn thấy Phùng Uyển, sự thù hận kia tự nhiên nảy sinh, sau khi ả hung tợn lườm nàng mới phát hiện người đàn ông tuấn tú điển trai đội mũ sa bên cạnh Phùng Uyển chính là Vệ Tử Dương.

Vừa thấy là Vệ Tử Dương, ả rụt đầu lại theo bản năng, tiếng quát mắng vừa trào ra cổ họng đã vội vàng thu lại.

Vừa mới bị Triệu Tuấn thúc giục như vậy, ngự phu đã liên tục tăng tốc. Sau một lúc, mấy chiếc xe ngựa đã đi tới bên cạnh nhóm người Phùng Uyển và Vệ Tử Dương.

Cảm nhận được ánh mắt Triệu Tuấn và Đại công chúa nhìn mình chăm chú, Phùng Uyển thờ ơ thu hồi tầm mắt.

Chỉ vì sự xuất hiện của Phùng Uyển nên hai người Đại công chúa và Triệu Tuấn cũng đồng thời yên tĩnh lại. Mãi qua một lúc lâu sau, tiếng Triệu Tuấn loáng thoáng truyền đến, “Uyển nương, nàng cũng phải vào cung à?”

Phùng Uyển quay đầu lại liếc y một cái, mỉm cười nói: “Đúng vậy, bệ hạ triệu kiến Vệ tướng quân, tất nhiên ta phải theo hầu.” Nói tới đây, nàng dịu dàng nói: “Lang quân và công chúa cũng vào cung à?”

Triệu Tuấn đáp: “Ừ.”

Phùng Uyển mỉm cười, nàng nhỏ nhẹ nói: “Lại là vì hôn sự à?”

Triệu Tuấn “Ừ” một tiếng nữa.

Tiếng y khó khăn lắm mới thốt ra, Đại công chúa đã lớn tiếng quát, “Phùng thị, ngươi là thứ gì? Nói cho ngươi biết, ngươi không đặc ý được bao lâu đâu!” Phùng Uyển nhắc tới hôn sự là ả đã nghĩ đến lời tuyên cáo vĩnh vào đặc ý của Phùng Uyển sáng sớm ngày hôm qua. Lửa giận không cách nào không chế xông lên!

Tuy nói có vẻ khí thế nhưng ả sợ Vệ Tử Dương, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn chàng mấy cái, trong giọng nói cũng bớt đi sự vĩnh vào trước kia.

Vệ Tử Dương không để ý đến ả, loại chuyện đầu mồm nhỏ nhặt này, Phùng Uyển dư có biện pháp đối phó.

Đại trưởng phu như chàng nào lăng nhăng cùng một phụ nhân chứ? Đối với chàng mà nói, chàng thích làm chuyện gì thì cứ trực tiếp chuyển sang hành động.

Đương lúc Đại công chúa quát tháo, Phùng Uyển rũ mắt mỉm cười, nàng thầm suy nghĩ: Cứ nhìn một chút, đến cửa cung lại chọc giận ả cũng không muộn.

Thấy Phùng Uyển không đáp, Đại công chúa nghiêng răng một hồi. Mặc dù ả rất muốn mắng mấy câu nữa nhưng thấy có Vệ Tử Dương bên cạnh, cuối cùng không dám, rốt cuộc nín nhịn.

Xe ngựa vững vàng chạy nhanh đến hướng hoàng cung.

Chỉ chớp lát, cửa cung đã trước mắt. Mặc dù Triệu Tuấn và Vệ Tử Dương đồng thời được tuyên vào cung, nhưng thân phận và địa vị hiện tại của Vệ Tử Dương cao hơn Triệu Tuấn nên vừa vào cửa cung, họ đã đi hai con đường khác nhau, vì vậy lập tức tách ra.

Đại công chúa bên cạnh nhìn thấy Triệu Tuấn thỉnh thoảng nhìn về phía Phùng Uyển. Hành động của y bồn chồn mất tự nhiên, hoàn toàn là đáng về kim lòng không được.

Nhìn đến đây, Đại công chúa thầm hận trong lòng. ả nhìn rồi lại nhìn, tiếng Phùng Uyển khê khằng bay tới, “Có lẽ đợi lát nữa lúc ra ngoài gặp lại Đại công chúa, người đã phải hành lễ với ta, gọi ta là tỷ tỷ rồi.”

Tiếng của nàng không lớn, ước chừng chỉ có bốn người bọn họ nghe thấy.

Tức thì Đại công chúa ngẩng phắt đầu lên, tiếng Phùng Uyển dịu dàng đến cực độ vẫn đang truyền đến, “Chẳng qua cũng chỉ có thể như thế thôi. Ai kêu thanh danh Đại công chúa điện hạ lan xa, người khắp Đô thành không dám cười chứ?” Ngoắt một cái, Triệu Tuấn kinh ngạc quay đầu lại, không dám tin nhìn về phía Phùng Uyển: Từ lúc y và nàng quen biết tới nay, y chưa từng nghe thấy Phùng Uyển nói ra lời chua ngoa như vậy!

Vụt một cái, gương mặt Đại công chúa ghen đến tím tái. Theo phản xạ, ả vươn tay rút cây roi trong xe ngựa, vừa mới kéo ra, Phùng Uyển như cười như không nhìn thoáng qua ả, lời nói nhỏ nhẹ: “Công chúa điện hạ, đây là cửa cung đấy. Vung roi chỗ này sẽ chọc giận bệ hạ cho xem.”

Lời vừa thốt ra đã thành công khiến Đại công chúa dừng lại ngay tại chỗ.

Mà lúc này đến lượt Vệ Tử Dương đã vào cung rồi. Phùng Uyển khê thúc một cú vào bụng ngựa, liền đi theo cũng không quay đầu lại, bỏ lại Đại công chúa giận đến tím tái mặt mày, hận đến thiếu chút nữa hộc máu ngay tại chỗ.

Ngựa gấp rút đuổi theo hai bước, Phùng Uyển đã đi tới phía sau Vệ Tử Dương.

Cảm giác được nâng nhích tới gần, con người huyết sắc của Vệ Tử Dương nheo lại, chàng khẽ cười nói: “Hôm nay nàng sao vậy?”

Phùng Uyển rũ mắt cười một tiếng, ung dung thong thả nói: “Tướng quân quên mất rồi à? Hôm nay là ngày quan trọng đấy. Không chỉ là những tướng quân như chàng đều tới, ngay cả sứ giả là Nhị vương tử Tiên Ti cũng tới. Thời điểm quan trọng như thế sao có thể khiến Đại công chúa quá an nhàn chứ?” Dừng một chút, nàng lại tự nhủ: Đại công chúa rất lý trí, rất tinh táo, cộng thêm một Triệu gia lang quân không tính là ngu dốt, còn có biện pháp để bệ hạ và hoàng hậu bảo vệ đứa con họ đứt ruột sinh ra đây mà.

Câu nói vừa dứt thì Vệ Tử Dương cười xòa một tiếng, chàng khẽ mắng: “Nữ nhân xảo trá này!”

Đối mặt với lời trách mắng của chàng, Phùng Uyển vẫn thản nhiên cười. Nàng vốn cực kỳ đoan trang, nụ cười này lại như mẫu đơn nở rộ, hoa sen mở nhụy, quyến rũ khôn tả.

Vệ Tử Dương chưa từng nhìn thấy nàng như vậy, không khỏi nhìn đến say mê.

Mãi một lúc lâu sau, chàng mới tỉnh táo lại. Chàng lập tức ho nhẹ một tiếng, che giấu màu đỏ ửng như có như không trên mặt, thấp giọng mắng: “Nữ nhân xấu xí.”

Phùng Uyển lại không hề cảm thấy mới vừa rồi mình làm chuyện gì khó hiểu. Nàng cũng bị chàng mắng quen rồi, cũng không thèm để ý, hơi rũ mi thâm suy nghĩ.

Chính điện hoàng cung đã càng lúc càng gần.

Bởi vì sứ giả tới, Vệ Tử Dương và các tướng lĩnh sẽ cùng tụ họp, sau khi bàn chuyện biên quan trước mới đến gặp bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Nỗi Phẫn Nộ Của Đại Công Chúa

Chuyển ngữ: Kentu Biên tập: Loyal Pang Nhìn thấy ngựa Phùng Uyển chạy vào cửa cung, Đại công chúa giận tím mặt hồng hén quát lên: “Đuổi theo.”

Xe ngựa không nhúc nhích, ngự phu cúi đầu dè dặt nói: “Nhưng thưa đại công chúa, xe không đi được.” Trước mặt bọn họ còn có một đội nhân mã và hai chiếc xe ngựa, những người này xem ra đều là võ tướng.

Trong thời kỳ chiến loạn thế này, tuy mang thân phận công chúa nhưng ả là người rảnh rỗi, bình thường vào cung đều phải xếp hàng sau võ tướng và quan văn. Có thể nói đây là một quy củ bất thành văn.

Cho nên dù Đại công chúa thúc giục nhưng ngự phu kia cũng không dám chen lên trước chúng võ tướng, xông thẳng vào trong cung.

Trong nháy mắt, mặt Đại công chúa từ tím chuyển sang đen, ả thét lên: “Quan tâm nhiều như vậy làm gì? Người không biết xông lên à?”

Tiếng quát vừa thốt ra khiến mọi người xung quanh ríu rít nhìn đến. Mà ngự phu kia vẫn sà sào cúi đầu, dù thế nào cũng không dám đánh xe.

Đại công chúa tức giận. Từ bé đến lớn ả nào chịu nổi nhục nhã như hôm nay chứ? Huống chi người khiến ả chịu nhục còn là Phùng Uyển mà xưa nay ả luôn khinh thường. Vì vậy ả càng hận gấp bội.

Thấy ngự phu không nhúc nhích, ả nghiêng răng ken két, không nhịn được đưa tay ra chụp lấy roi ngựa. Lúc tay ả đụng vào roi ngựa thì Triệu Tuấn tỉnh táo lại. Y nhanh chóng giữ tay ả.

Lừ mắt nhìn Đại công chúa, Triệu Tuấn nén giận khẽ nói: “A Nhã, nàng muốn làm gì?” Y liếc mắt nhìn qua ánh mắt khinh thường của mấy võ tướng đang xếp hàng kia, trong lòng thầm hận: Có muốn ngang ngược thì cũng phải biết nhìn tình huống chứ. May là bây giờ chỉ có vài võ tướng ở đây, nếu là trước mặt mọi người thì chẳng phải mặt mũi ta đã mất hết rồi sao?

Y biết, thoát nhìn bệ hạ xưa nay có hơi hồ đồ, nhưng trên thực tế lại là người rất có phép tắc. Việc vào cung tấu trình này, võ trước văn sau, thần tử trước hoàng tôn, đó là luật lệ. Đại công chúa có can đảm làm trái, nhất định sẽ khiến bệ hạ chán.

Huống chi, hôm nay là ngày gì chứ? Sao đến chút nhẩn nại này mà ả cũng không có?

Nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt Triệu Tuấn bất giác trở lên khó coi.

Hai ngày nay, y thường xuyên xuất hiện vẻ mặt khó coi.

Trước đây, y nghĩ rằng, dù thế nào đi nữa thì Uyển nương vẫn ở bên cạnh mình, có nàng bày mưu tính kế ỉn, còn có thể lực của Đại công chúa, y sẽ thuận buồm xuôi gió. Nhưng khi Phùng Uyển đi, sau đó y lại xảy ra quan hệ thế này với Đại công chúa, Triệu Tuấn chợt nhận ra tất cả đều khác với trong tưởng tượng. Thời điểm y băn khoăn do dự, không có người có thể bàn bạc. Mà Đại công chúa bên cạnh này đúng là mang thân phận công chúa, tuy rất cao quý nhưng người này thích gây rắc rối, tính tình lại vô cùng ngang ngược bốc đồng, quả thực giống như ngọn lửa hung tàn, lúc nào cũng khiến người ta như đang trên lò nung.

Mà đối với Đại công chúa thế này, có một vấn đề y chưa từng nghĩ đến bỗng nảy sinh trong đầu: Thân phận Đại công chúa cao quý, nhưng một là ả không có bề cánh quyền quý khác, hai là không biết dựa quyền cậy thế, ba là không biết nịnh bợ hoàng hậu và bệ hạ. Sở trường của ả chỉ có hung ác ngang ngược, Đại công chúa như vậy, thật sự có thể mang đến phú quý và trợ giúp y sao?

Thậm chí, y mơ hồ suy nghĩ, cưới Đại công chúa có thực sự được lợi hơn lúc Uyển nương bên cạnh y không?

Triệu Tuấn không biết, kiếp trước, vài ngày sau khi y và Đại công chúa thành thân mới nhớ lại khi Phùng Uyển còn sống thì ngàn điều tốt vạn điều lành. Ở kiếp đó, Phùng Uyển tốt với y hơn hẳn hiện tại. Hằng năm y sống nhờ vào sự trợ giúp và mưu kế của Phùng Uyển, rất nhiều việc cũng quen vút cho Phùng Uyển suy nghĩ, tính toán. Cũng chính bởi vậy, chỉ khi mất đi, đột nhiên so sánh với Đại công chúa, y mới cảm nhận được nỗi khổ nói không ra lời này.

Đại công chúa không nuốt trôi nổi nhục mà Phùng Uyển ban tặng, chỉ lo cắn giận khó chịu. ả trăm triệu lần không ngờ rằng, vào lúc này, chẳng những Triệu Tuấn không che chở mình mà còn nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt bức dọc.

Vụt một tiếng, ả quay đầu trừng mắt nhìn ngược lại Triệu Tuấn, giận đến hốc mắt đều đỏ ửng.

Thấy ả sắp gào thét, Triệu Tuấn giật mình đi tới. Y vội vã kéo màn xe lại, thuận tay ôm Đại công chúa vào trong ngực, giọng nói dịu dàng hòa nhã: “A Nhã đừng tức giận, không phải ta có ý kia. Haizz, nàng cũng biết hôm nay tân kiến, đối với ta và nàng mà nói quan trọng đến mức nào đâu. Nàng nói xem ở thời điểm quan trọng như vậy mà chộc giận bệ hạ vì chuyện con con này, thật sự không tốt đâu.”

Nói tới đây, y cúi đầu dịu dàng hôn trán Đại công chúa, yêu thương vô vàn nói: “Vi phu đã nói muốn chung sống với A Nhã mãi mãi... Nếu dưới con tức giận, bệ hạ không gả nàng cho ta, vi phu sẽ đau lòng đến chết mất.”

Giọng nói của y dịu dàng như vậy, lời nói động lòng người như vậy, vòng ôm lại ấm áp như thế khiến Đại công chúa vừa ấm lòng vừa vui vẻ. Bất tri bất giác, con giận này cũng tiêu tan một nửa.

ả dựa vào trong ngực Triệu Tuấn, khề khàng nói: “Phu quân nói đúng, A Nhã nghe lời chàng.”

Triệu Tuấn gạt đầu, lại dịu dàng nói: “A Nhã hiểu là tốt rồi. Nàng nhất định phải nhớ như khi chúng ta thương lượng với nhau ở nhà. Nàng vừa gặp hoàng hậu và bệ hạ phải khóc nức nở, vừa khóc vừa đập đầu liên tục. Nàng là Đại công chúa bệ hạ và hoàng hậu yêu thương, bình thường lại kiên cường. Nàng chỉ cần vừa khóc như vậy là họ sẽ mềm lòng, sẽ cảm thấy nàng tủ thân, đến lúc đó vi phu lại mở miệng muốn cầu xin, chuyện của chúng ta nhất định có thể thành công!”

Đại công chúa nằm trong ngực Triệu Tuấn, không gạt đầu cũng không đáp lời.

Không nghe thấy ả lên tiếng, Triệu Tuấn cho là ả đã đồng ý, thầm nghĩ: Rốt cuộc cũng dễ dàng được rồi.

Triệu Tuấn thở phào nhẹ nhõm. Y ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài.

Lúc này, đến lượt xe ngựa của bọn họ chạy vào cửa cung.

Xe ngựa vừa mới lái vào đường mòn, Đại công chúa nói: “Ta muốn đi gặp mẫu hậu.” Đây là nói với ngự phu.

Triệu Tuấn ngơ ngác. Đại công chúa ngồi thẳng người, ả đưa móng tay xé mạnh màn xe một cái, vang lên tiếng “xoẹt...”, sau đó Đại công chúa tức tối nói: “Á tiện phụ kia dám nói ta như thế, ta muốn mẫu hậu trừng phạt ả!” Càng nói càng giận, lúc tiếng xé vừa dứt thì giọng nói lại chuyển thành the thé.

Chân mày Triệu Tuấn nhăn lại: Lời nói vừa rồi thì ra ả cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai à? Thế nhưng y lại không biết rằng, một nữ nhân vốn luôn chỉ biết bản thân, dù y có dịu dàng hơn nữa cũng không đè nén được nổi tức giận và phẫn uất của ả. Nếu không đi tố giác, ả sẽ luôn canh cánh trong lòng.

Không đợi y mở miệng, mười ngón tay của Đại công chúa đã xé toạc màn xe, vài vóc này không chịu được sức lực của ả, xoẹt xoẹt vài tiếng đã trở nên rách bươm, Đại công chúa hét to: “Ta sẽ không tha cho ả! Ta muốn ném tiện phụ kia vào kỹ viện, ném vào trong đám loạn quân, để ả bị ngàn người cười, vạn người ngù!”

Đại công chúa lo mắng chửi không chú ý tới giờ phút này sắc mặt Triệu Tuấn càng lúc càng xuất hiện vẻ khó coi. ả không chú ý tới, bất kể Triệu Tuấn hận Phùng Uyển thế nào thì ở trong lòng của y, dù sao Phùng Uyển cũng là thê tử của y. Đại công chúa nói muốn ném thê tử của y vào kỹ viện và đám loạn quân, đối với bất kỳ nam nhân nào mà nói, điều này cũng là một loại sỉ nhục.

Đại công chúa còn đang tức giận, còn đang gào thét, “Sao chậm thế? Có phải ngươi không muốn sống nữa hay không? Còn như vậy nữa, cẩn thận bốn cung lấy mạng chó của ngươi!” Đối tượng tức giận chính là ngự phu. Vì vậy ả nói đến một nửa, xe ngựa kia nhanh chóng đã gia tốc, gấp rút chồm hai người về phía nội cung.

Triệu Tuấn thấy thế, chân mày nhăn lại, y kêu: “A Nhã à?”

“Chàng đừng nói nữa!” Đại công chúa đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Triệu Tuấn kêu lên: “Ta cũng biết chàng luyện tiều tiện phụ kia, chàng muốn nói hộ cho ả. Ta nói cho chàng biết, tuyệt đối không có chuyện tốt thế đâu, Trần Nhã ta còn sống một ngày, ta sẽ không để cho tiện phụ kia được thoải mái! Ta muốn khiến ả sống không bằng chết!”

Mặt ả đỏ ửng lên, giọng điệu giận cá chém thớt khiến Triệu Tuấn nhất thời nghẹn lời.

Kim lòng không được, Triệu Tuấn nhăn tít chân mày.

Y không muốn nói đỡ Phùng Uyển lúc này. Y chỉ muốn khuyên Trần Nhã tỉnh táo một chút, chỉ là muốn khuyên ả dựa theo hành động đã dàn xếp xong xuôi ở nhà. Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ này của ả, mình có nói một nghìn lần cũng uống công. . . ả vốn hấp tấp kích động như vậy, lại thù dai vô cùng. Trong lòng chịu chút thiệt thòi nào cũng muốn trút hết ra ngoài. Nào là nhân nãi, nào là giả bộ, quả thực đúng là nực cười.

Rõ ràng đã nói hôm nay rất quan trọng, thái độ hôm nay của ả cũng rất quan trọng. Sao lời mình nói ả chẳng chịu hiểu chứ? Vừa quay lưng đã quên ngay rồi.

Không lẽ, mình đường đường là trượng phu, sau này cứ ngày qua ngày như vậy, liên tục dở dành khuyên can ả hết lần này đến lần khác ư?

Nghĩ tới đây, Triệu Tuấn chỉ cảm thấy phiền não vô cùng.

Y vốn cũng là người cũng có vài lần nổi cáu. Trước kia hết lần này đến lần khác là Phùng Uyển phải an ủi y, mà y có khi nghe, có khi cũng giận cá chém thớt như vậy, thậm chí còn không lựa lời mà chửi bới.

Y vẫn cảm thấy y hành xử thế chẳng ra làm sao. Nhưng y đường đường là trượng phu, nàng làm phụ nhân của y, hưởng thụ những những ngày tốt lành y cho thì chịu chút chuyện như vậy thì có đáng gì chứ?

Nhưng hiện tại đến lượt y, đến lượt y suy xét cẩn thận, đến lượt y dịu dàng khuyên lơn người khác. Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Tuấn chỉ cảm thấy phiền não, hơn nữa loại phiền não này khiến y không nhìn thấy được có ngày sẽ thay đổi!

Thôi thôi, ả cũng đã là người của mình rồi, không lấy mình còn có thể gả cho người nào chứ? ả muốn thế nào thì mặc thế ấy đi, dù sao ả cũng không chạy được.

Đương trong lúc Triệu Tuấn trầm mặc, xe ngựa vội vã chạy tới hướng nơi tẩm cung hoàng hậu.

Gần như là xe ngựa vừa dừng lại, Đại công chúa liền nhảy xuống xe ngựa, dẫn đầu vội vàng xông vào viện.

Thấy ả xuất hiện, đám cung tỳ ngay ra. Các nàng còn không kịp hành lễ chào hỏi, Đại công chúa đã vọt lên bậc thang.

Cửa phòng đang đóng, Đại công chúa vội vã dừng bước, quát tháo hỏi: “Mẫu hậu ở đâu vậy?”

Một cung tỳ phía sau ả đứng ra, cung kính trả lời: “Hoàng hậu nương nương ở đây ạ.”

“Nói thừa! Ta hỏi người người ở phòng nào?” Giọng nói Đại công chúa nhấn mạnh, quát tháo không hề kiên nhẫn.

Cung tỳ này ở lâu trong cung, quen làm việc từ tốn, hiện tại bị Đại công chúa quát như vậy, nhất thời có phần sợ run.

Lúc này, cung tỳ đáp: “Hoàng hậu nương nương ở trong tẩm cung.” Tiếng nói nhỏ dần, Đại công chúa lại lần nữa dẫn đầu, xông về hướng tẩm cung của hoàng hậu.

Trong nháy mắt, ả đã vọt tới bên ngoài tẩm cung, nhìn thấy cung tỳ đùa vui trong sân, tiếng ả cất cao giọng, the thé kêu lên: “Có phải mẫu hậu ở trong tẩm cung hay không?” Chúng tỳ nữ ngẩn ngơ, còn đang cân nhắc phải trả lời ả thế nào thì Đại công chúa không nhịn được đá một cung tỳ yếu ớt, “Người cầm roi hả? Bản công chúa hỏi người đây!”

Đương lúc này, trong tẩm cung truyền đến tiếng hoàng hậu có phần nghiêm nghị, “A Nhã, là ai cho phép con tới nơi này gào to hét lớn như vậy?”

Hoàng hậu là người thường xử lý ăn nói xử sự điềm đạm, không tỏ vẻ ra ngoài mặt, dù lúc lấy mạng người ta cũng có thể tươi cười. Bà nói chuyện nghiêm nghị thế này quả là hiếm khi.

Đại công chúa không chú ý tới, nhưng cung tỳ xung quanh đều nhận ra. Triệu Tuấn vội vàng chạy tới cũng nhận thấy được.

Sắc mặt Triệu Tuấn lập tức sa sầm xuống, âm thầm kêu khổ: Đúng là thành sự không có bại sự có thừa! Trong cung này, người duy nhất thích ả chính là hoàng hậu nương nương rồi. Chẳng lẽ ngay cả núi dựa duy nhất này mà con đàn bà ngu ngốc Trần Nhã cũng muốn đắc tội ư?

Y biết, bởi vì chuyện hòa thân, hoàng hậu đã nảy sinh thành kiến với mình. Bà đã không hề tán thành Đại công chúa gả ỉnh nữa rồi. Thậm chí có thể nói rằng, trong lần này, hoàng hậu cũng không còn yêu thích Đại công chúa như trước nữa.

Dưới tình huống như vậy, mình và Đại công chúa trước tiên xin bà giúp đỡ, xin bà đồng ý gả Đại công chúa ỉnh với thân phận chính thê. Đáng lẽ cuộc trò chuyện sẽ thành công, hiện tại thì ngược lại, còn chưa nói chuyện mà hoàng hậu đã nảy sinh bất mãn rồi!

Thấy hoàng hậu mất hứng, Trần Nhã giật mình. Nếu là trước kia, ả sẽ lập tức lui ra, dù sao đã sống ở trong cung nhiều năm như vậy, vẫn phải có mắt nhìn việc.

Nhưng hôm nay thì khác, Đại công chúa cả đòi thuận lợi, hôm nay hứng chịu nhục nhã lớn nhất trong đời. Tức giận đan xen với con người vốn có trong ả, lại chìm trong tâm tình phần nộ của mình, chắc là không có tâm tư suy nghĩ nhiều.

Ả lập tức bĩu môi, vội vã kêu lên: “Nương nương, thì ra là người ở bên trong à?” Dứt lời, ả đẩy cửa phòng thật mạnh, vọt đi vào. Vừa đi vào, ả vừa réo gọi: “Nương nương...” Khó khăn kêu đến đây, bỗng truyền đến tiếng hoàng hậu quát chói tai, “Đi ra ngoài...”

Đại công chúa ngẩn ngơ!

Tiếng nói vừa dứt, mấy cung tỳ tiến lên, đẩy Đại công chúa đang ngẩn ngơ ngổ ngang trăm mối ở bên trong đi ra ngoài. Ả vừa ra khỏi cửa tẩm cung, chỉ nghe “Kêu kệt” một tiếng, cửa phòng nhanh chóng đóng lại. Bởi vì đóng lại quá nhanh mà thiếu chút nữa đập vào mũi Đại công chúa.

Đại công chúa đứng ở trên bậc thang, ngơ ngẩn nhìn cửa tẩm cung, về mặt đại ra, mãi lâu sau cũng không tài nào phục hồi tinh thần lại.

Một lúc lâu, hốc mắt ả chột đỏ lên.

Ả từ từ quay đầu lại nhìn Triệu Tuấn.

Đại công chúa vội chạy mấy bước đến trước mặt Triệu Tuấn, nói: “Mẫu hậu làm sao vậy?” Nói tới đây, ả sụt sịt, chảy nước mắt.

Vươn tay lau lau khóe mắt, ả nức nở nói: “Có phải mẫu hậu giận ta rồi hay không?”

Giờ ả mới biết sao?

Triệu Tuấn lạnh lùng lườm ả một cái. Y ngẩng đầu nhìn hướng cửa lớn tẩm cung hoàng hậu đóng lại, thầm suy nghĩ: Tẩm cung là nơi tư mật, sao ả không biết trời cao đất rộng mà xông bừa vào?

Nghĩ đi nghĩ lại, môi mông y khẽ mím chặt, một ý niệm nảy ra trong đầu: Nếu Đại công chúa mất đi sự sùng ái của hoàng hậu, ả còn giá trị nữa sao?

Bệ hạ không thích ả, các đại thần không thích ả, đám quyền quý xem thường ả. Ngay cả những bạn bè kia của ả cũng âm thầm nói ả chẳng ra gì. Nói cách khác, ả toàn thân phủ quý cũng là bởi vì hoàng hậu sùng ái nuông chiều. Nếu như ngay cả hoàng hậu cũng không thích ả, Đại công chúa ả chẳng phải có tiếng mà không có miếng sao?

Đại công chúa không chú ý tới sắc mặt y biến xanh, thất vọng. Cứ mãi lắc lắc ống tay áo của y, nhe răng nói: “Mẫu hậu không thích ta, người nhất định sẽ không thuyết phục phụ hoàng giúp ta, làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Sao mà y biết làm sao bây giờ?

Mãi qua một hồi lâu, Triệu Tuấn đột nhiên nghĩ ra biện pháp. Y cúi đầu nhìn về phía Đại công chúa, khẽ nói: “Mau quỳ xuống!”

Đại công chúa hơi ngớ người.

Thấy đáng vẻ ả không hiểu, Triệu Tuấn vô cùng khó chịu: Nhớ ngày đó, y mới nói một mà Uyển nương nghĩ tới ba, sao Trần Nhã lại ngu xuẩn như thế chứ? Minh nói rõ ràng như vậy mà ả vẫn không hiểu tí gì ư?

Chịu đựng khó chịu, Triệu Tuấn nhìn xung quanh, hạ giọng vội nói: “Mau quỳ xuống nhận sai với hoàng hậu đi, nàng phải khóc nức nở, khóc cho đến khi người tha thứ cho nàng mới thôi!”

Trần Nhã vuốt tay áo lau khóe mắt một cái, nhe răng nói: “Tạo sao phải khóc thế chứ?”

Tiếng ả không nhỏ. Sau khi dứt lời, không nghe thấy Triệu Tuấn trả lời, Trần Nhã trợn to đôi mắt dăm lệ nhìn. Đối diện nàng là Triệu Tuấn môi mông mím chặt, sắc mặt xanh lét tím tái.

Ể, chàng làm sao vậy?

Đại công chúa còn hơi khó hiểu, cửa tẩm phòng mở ra kéo kệt một tiếng. Một cung tỳ hai bảy hai tám tuổi, tác phong kỳ quái nói: “Công chúa điện hạ không cần khóc nữa đâu, hiện tại nương nương rất vội, không rảnh tiếp người, người vẫn nên trở về đi thôi!”

Nói tới đây, nàng ta cũng không đợi Đại công chúa nói chuyện, khép lại cửa tẩm phòng lần nữa.

Nhìn cửa phòng kia đóng chặt, Đại công chúa còn đang ngẩn ngơ thì Triệu Tuấn đột ngột vươn tay khoác lên cánh tay ả, kéo ả đi ra phía ngoài.

Ngay ngáy đại đại đi được vài chục bước, Đại công chúa thét to: “Ta không đi, mẫu hậu ở nơi đó...”

Ả mới vừa nói tới đây, Triệu Tuấn quay ngoắt người lại. Y nhìn ả chằm chằm, nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng nói: “Nếu công chúa điện hạ muốn hoàn

toàn đắc tội với hoàng hậu, vậy thì ở lại.”

Dứt lời, y chợt buông ống tay áo của ả, sai bước đi ra ngoài.

Nhưng khi vừa mới lao ra khỏi cổng viện, y lại dừng bước chân.

Triệu Tuấn chậm chậm quay đầu lại.

Y tỉnh thần uể oải nhìn Đại công chúa, nghĩ rằng: Vô dụng, vô dụng... Ta đã không có lựa chọn rồi!

Trước kia, y có Uyển nương bày mưu tính kế cho y, thậm chí còn có bệ hạ kỳ vọng và hoàng hậu coi trọng. Hiện tại, y chẳng còn những thứ này, thứ duy nhất y có chính là Đại công chúa ngu xuẩn chỉ biết gây họa này! Hiện tại nếu y buông tay ả, cả đời này của y vĩnh viễn cũng chỉ là viên quan lục phẩm nho nhỏ thôi. Nói không chừng, ngay cả cái chức quan nho nhỏ này cũng không giữ được!

Triệu Tuấn nghiêng răng, cất bước đi về phía Đại công chúa.

Y nắm lấy tay ả, đè thấp giọng nói, dịu dàng vô cùng nói: “Chúng ta trở về đi thôi.”

Con giận của y tới cũng mau mà đi cũng mau, Đại công chúa đâu có hiểu rõ. ả ngu ngơ theo y ra khỏi viện của hoàng hậu.

Hai người đi tới chỗ xe ngựa đỗ.

Đi tới đi lui, bước chân Triệu Tuấn dừng lại, y dờ dẫm quay đầu lại, cười khò nói: “Ta quên mất, hôm nay bệ hạ muốn gặp chúng ta, bây giờ còn chưa thể về.”

“Tất nhiên còn chưa thể về!” Vừa nhắc tới chuyện này, Đại công chúa không khỏi nghĩ tới Phùng Uyển làm nhục, nỗi nhục này khiến ả căm thù đến vậy, không ngừng khiến ả nhớ tới sự bất an và xúc động chực khóc mới vừa rồi, thét chói tai nói: “Con tiện phụ kia làm nhục bản công chúa, còn chưa tìm ả tính sổ đây này! Mẫu hậu không để ý tới ta, ta đành đi tìm phụ hoàng, ta muốn phụ hoàng giết ả!” Tiếng của ả vẫn cao vút chói tai!

Câu nói vừa dứt, Đại công chúa phát hiện Triệu Tuấn dờ dẫm nhìn mình lom lom. Ánh mắt kia kỳ quái khó tả, cũng bắt lực khó tả.

Đại công chúa nào đã từng thấy y như vậy? ả lập tức ngăn ngại, kinh ngạc hỏi: “Lang quân, chàng sao vậy?”

Triệu Tuấn quay mạnh đầu đi chỗ khác.

Y mất sức lực rất lớn mới khiến mình không cho ả một cái tát!

Sao trên đời này lại có người đàn bà ngu xuẩn như vậy chứ? Cho tới bây giờ ả còn chưa rõ mình sai ở đâu sao?

Y nào biết được rằng, Đại công chúa trước kia cũng từng phạm sai lầm, nhưng mỗi lần phạm sai lầm, không phải là đóng cửa mấy ngày, nói vài lời ăn năn yếu ớt rồi lại trở về dáng vẻ như trước hay sao?

ả đúng là không biết được trước khác nay khác. Khi đó, hoàng hậu cũng thế mà bệ hạ cũng vậy, đều hi vọng vào ả, gặp phải chuyện có thể giải quyết thì nhắm một mắt, mở một mắt.

Hiện tại thì sao? Chuyện ngày hôm qua của ả và Triệu Tuấn bị những người đó truyền vào trong cung, truyền đến tai bệ hạ và hoàng hậu với tốc độ nhanh nhất. Họ đã thất vọng, đã không còn ôm hy vọng với ả nữa. Đã coi ả là người không có thuốc chữa, Đại công chúa đã là quân cờ bỏ đi.

Vào lúc này, lại với tính nết của ả sẽ chỉ đẩy mình vào ngõ cụt.

Đáng tiếc, Đại công chúa không hiểu đạo lý này mà mình cũng chỉ hiểu mơ hồ.

Triệu Tuấn nhìn rồi lại nhìn, ăn nói khép nép: “A Nhã, nàng không thể đi tìm bệ hạ như vậy.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao, mới vừa rồi nàng đã khiến hoàng hậu không vui rồi, chẳng lẽ nàng lại muốn chọc giận cả bệ hạ nữa ư?”

Đại công chúa nhảy dựng lên, “Triệu Tuấn, cái vẻ mặt và giọng điệu này của chàng là tức cái gì? Chàng chê ta rồi hả?”

“Không phải vậy. A Nhã, ta xin nàng làm theo như chúng ta đã thương lượng ở nhà được không? Nàng đừng nghĩ tới Phùng thị nữa, nàng hãy nghĩ lấy ta, nghĩ tới chuyện của chúng ta, có được hay không?” Giọng Triệu Tuấn chưa từng ăn nói khép nép đến thế, y bắt lực nhìn Đại công chúa, gần như muốn quỳ xuống cầu xin.

Đại công chúa ngây ra, ả mềm lòng, rất lâu sau mới đáp: “Được.”

Nhận được câu trả lời của ả, Triệu Tuấn lại không tài nào thả lỏng, bởi vì y luôn không biết được ả có thể lộ nguyên hình trong chớp mắt hay không. Y lập tức nói: “Nàng đã đồng ý với ta thì nàng phải nhớ kỹ!”

“Được rồi, được rồi.”

Triệu Tuấn vẫn không yên lòng, y vừa dắt Đại công chúa vừa dặn dò thông suốt cẩn thận, thế này mới cùng ả đi tới chỗ cung điện bệ hạ.

Trong cung điện, Vệ Tử Dương đang diện thánh.

Bởi vì bệ hạ không triệu nàng, Phùng Uyển bên cùng mấy lính tốt đứng bên ngoài chờ đợi.

Nàng mặc một bộ thanh sam, mặc dù là nam bào nhưng khuôn mặt dịu dàng xinh đẹp rất khiến người khác chú ý. Hơn mười người trong đại điện liên tiếp nhìn về phía nàng.

Trong những người này có chừng mười người đàn ông Tiên Ti. Những người đàn ông này, mỗi người vóc dáng thon cao, da trắng nõn, nhìn tinh tế thật kỳ, trên mặt của bọn họ còn thoa phấn. Nếu không phải trên người chính là bộ đồ Hồ, khí chất cũng hiện ra vẻ dũng mãnh, suýt nữa Phùng Uyển cho rằng bọn họ đến từ đất Tấn.

Đã từng nghe nói từ lâu, người Tiên Ti sùng bái văn hóa người Tấn, trong giới quyền quý ngoài việc tính đến chuyện cao thấp, trắng trẻo được cho là đẹp. Trong hoàng thất, hoàng tử có dáng dấp tốt thường hay có thể kế tục vương vị. Không ngờ tới, mấy truyền thuyết kia đúng là có thật.

Đương lúc Phùng Uyển đánh giá bọn họ, những vị khách Tiên Ti này cũng đang đánh giá Phùng Uyển. Đây là lần đầu tiên ở Trần quốc, họ thấy người nho nhã ung dung như Phùng Uyển, nhất thời có cảm tình lớn.

Đặc biệt là người thanh niên đứng đầu tiên, chừng hai mươi tuổi, dáng vẻ tuấn tú, da trắng nõn, ngũ quan sắc nét, chẳng hề chớp mắt nhìn chăm chú đánh giá Phùng Uyển. Ánh mắt y sáng quắc như sói, một hồi nhìn trộm chăm chăm mặt nàng, một hồi lại nhìn về nơi cô hòng của nàng, một hồi lại đánh giá dáng người của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122

Ánh mắt của người này quá chăm chú, Phùng Uyển nhìn sang rồi vội vàng quay đi.

Lúc này, có vài vị tướng quân đi ra. Thấy họ lui ra, Phùng Uyển vội vàng ngoảnh đầu nhìn lại, phía sau họ không có bóng dáng Vệ Tử Dương.

Đúng lúc này, giọng the thé của tên thái giám truyền tới, “Tuyên... sứ giả Tiên Ti vào điện!”

Tiếng nói vừa dứt, thanh niên tuấn tú kia dẫn theo thuộc hạ nghênh ngang bước vào. Sau khi họ tiến vào, Vệ Tử Dương vẫn chưa đi ra ngoài. Giờ phút này chỉ còn lại vài người và Phùng Uyển đứng ở ngoài điện thôi.

Một lát sau, một loạt tiếng bước chân dội đến từ phía ngoài điện. Bước chân kia vừa loạn xạ vừa lẻ mề. Phùng Uyển nghe tiếng thì quay đầu sang.

Nàng nhìn vào đôi mắt đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt chứa đựng sự tức giận và ghét bỏ. Rõ ràng đây là Đại công chúa và Triệu Tuấn. Cuối cùng họ cũng đã tới.

Nhìn hai người họ cùng bước đến, ánh mắt Phùng Uyển trong veo quan sát họ, sau khi xem sắc mặt Đại công chúa, Phùng Uyển quay đầu nhìn vào mặt Triệu Tuấn.

Nàng thật sự đã hiểu rất rõ người đàn ông này suốt hai kiếp. Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã thấy vẻ phần nộ và mờ mịt trên mặt y, thậm chí còn có vài phần là bất an và sợ hãi.

Chẳng lẽ, mới vừa rồi Đại công chúa đã làm chuyện gì khiến y hoang mang trong lòng.

Phùng Uyển hơi cong khóe môi thâm nghĩ: Hẳn là vậy rồi, Đại công chúa là một người không có tính nhẫn nại, ả bị mình nói một tràng như vậy, nhất định sẽ vọng động làm chuyện gì đó. Theo tình hình này, phỏng chừng ả bị Hoàng hậu quát mắng rồi!

Thật đáng tiếc, không ngờ đã bị áp chế ở chỗ Hoàng hậu rồi. Nàng vốn tưởng rằng, mình khiến Đại công chúa tức giận đến mức có thể bộc phát ở đại điện vào thời khắc này cơ. Nàng đã chuẩn bị mọi chuyện kỹ càng rồi!

Thật là đáng tiếc quá!

Lúc này, Đại công chúa và Triệu Tuấn đi vào trong điện với ánh mắt lờ mờ nguyền, đứng ở bên cạnh Phùng Uyển.

Giờ phút này, hai người đều đang nhìn Phùng Uyển chòng chọc, nhất là Đại công chúa, hai mắt như sắp tóe lửa. Còn Triệu Tuấn bên cạnh, vẻ mặt y rất phức tạp, mới vừa rồi Đại công chúa mắt kiem chế, y không muốn tin rằng đó là do Phùng Uyển cố ý khơi ra, nhưng y lại không kiềm nổi sự nghi ngờ.

Đang lúc hai người nhìn Phùng Uyển, Đại công chúa muốn cất lời vài lần nhưng bị Triệu Tuấn ngăn cản mạnh mẽ. Một loạt tiếng bước chân vang lên, tất cả đám người Tiên Ti được cho lui ra ngoài.

Họ đi về phía đám người Phùng Uyển đang bước tới, người thanh niên tuấn tú kia vừa đi vừa nhìn Phùng Uyển chăm chú, lúc sắp sượt qua, y dừng bước lại một lát. Chàng thanh niên tuấn tú hơi ngoảnh đầu lại nhìn Phùng Uyển, tiếng nói trầm ấm hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Phùng Uyển ngược mắt. Đối diện ánh mắt nóng bỏng của thanh niên kia, nàng rù mắt xuống, thò ơ nói: “Ta là cấp dưới của Vệ tướng quân.” Lại né tránh không đáp thẳng.

Thanh niên nhũ mày, cười tươi tấn nói: “Ta hỏi tên của ngươi mà, phụ nhân kia, ngươi tên là gì?”

Phùng Uyển còn chưa đáp lời, Triệu Tuấn bên cạnh đã trầm giọng trả lời: “Ngươi cứ gọi nàng là Triệu phu nhân đi, nàng là phụ nữ đã có chồng rồi.” Ánh mắt người thanh niên trước mặt này vô cùng nóng bỏng, khiến giọng nói Triệu Tuấn không có chút thiện cảm nào.

Thanh niên kia liền giật mình, y quay đầu lại nhìn về phía Phùng Uyển, hỏi nghiêm túc: “Ngươi đã có chồng rồi thì sao phải theo hầu bên cạnh Vệ tướng quân, còn mặc kiểu trang phục này?” Nếu như nói giọng điệu này là tò mò thì chẳng bằng nói là tìm hiểu tường tận.

Phùng Uyển ngược mắt, nàng đang muốn trả lời thì tiếng thái giám truyền tới, “Phùng phu nhân, vào đi.”

Phùng Uyển cúi đầu khẽ chào, dậm bước đi vào trong điện.

Đôi mắt nhìn bóng lưng của nàng, thanh niên tuấn tú kia chuyển hướng hỏi Triệu Tuấn: “Không phải nàng là Triệu phu nhân ư? Sao bệ hạ các ngươi gọi nàng là Phùng phu nhân?”

Triệu Tuấn không tài nào trả lời được câu hỏi này, y cũng không muốn trả lời. Triệu Tuấn khẽ hừ, lập tức cúi mặt xuống.

Thấy y không đáp, thanh niên kia khẽ cười, phát tay áo ra về.

Trong điện, ngoài bệ hạ đang ngồi ở chủ vị thì chỉ có mỗi thần tử là Vệ Từ Dương. Giờ phút này, chàng đang đứng bên dưới phía trái.

Trong lúc vội vàng, Phùng Uyển chỉ kịp liếc mắt nhìn chàng một cái rồi khẽ chào bệ hạ, cất lời thanh thúy: “Phùng thị bái kiến bệ hạ!”

Trên chỗ ngồi cao nhất, bệ hạ khẽ hừm một tiếng, chậm rãi nói: “Bản lĩnh của Phùng phu nhân thật không nhỏ nhì, vì ngươi mà Vệ tướng quân đánh con gái của trẫm thành quen rồi!”

Chỉ là một câu nói nhưng mang hàm nghĩa trách cứ.

Phùng Uyển quý phịch xuống rạp người trên mặt đất, cũng không nhìn Vệ Từ Dương, chỉ cúi đầu, bất an cất lời: “Bệ hạ làm nghiêm trọng quá rồi. Đại công chúa mà phu chủ thiếp tâm đầu ý hợp không thích thiếp đã không phải là ngày một ngày hai. Hôm đó, suýt chút nữa thì Đại công chúa...” Dừng một lúc, nàng cũng không nói gì nữa, chỉ nói: “Ngày đó Vệ tướng quân làm vậy cũng là do tình thế cấp bách.”

Nàng vừa cất lời, trong điện hoàn toàn im ắng.

Bệ hạ cúi đầu xuống, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng chăm chăm. Ông không ngờ rằng, một Phùng thị phu nhân chốn khuê phòng thoát nhìn điệu ngoan ngoãn này lại to gan đến thế! Nàng dám nói thẳng trước mặt mình rằng con gái mình và chồng nàng tâm đầu ý hợp! Tuy nàng không nói trắng ra nhưng nói bóng nói gió, rõ ràng ý chỉ Đại công chúa vì ganh ghét nên muốn giết nàng! Nàng nói bóng nói gió như đang trách mình! Phụ nhân này quả thật rất to gan!

Sắc mặt bệ hạ thoáng sa sầm, ông tức giận dựng ngược lên. Vừa định hạ lệnh nhưng khi bệ hạ liếc về phía Vệ Từ Dương đứng bên cạnh thì dè nén vẻ tức giận này xuống. Không thể quát mắng cũng không thể thừa nhận mình thật sự sai lầm. Trong phút chốc, cuối cùng bệ hạ ghen hờn. Mãi một lúc lâu sau, bệ hạ mới trầm giọng ra lệnh: “Tuyên Đại công chúa, Triệu Tuấn vào điện.”

“Dạ.” Tiếng thái giám cất lên the thé, “Truyền Đại công chúa, Triệu Tuấn vào điện...”

Tiếng nói vừa dứt, một loạt tiếng bước chân hơi nặng nề và hơi lè mè vang lên. Trong nháy mắt, Triệu Tuấn và Đại công chúa sóng vai đi đến. Hai người đi tới cách bệ hạ khoảng năm bước thì cung kính quỳ xuống.

Đại công chúa dập mạnh đầu, sau đó hơi hoảng hốt gọi: “Phụ hoàng.”

Bệ hạ liếc ả rồi nhìn về phía Triệu Tuấn. Sau đó ông nhìn Phùng Uyển im hơi lặng tiếng lui về sau Vệ Từ Dương. Chân mày bệ hạ dần dần cau lại.

Lúc này, Đại công chúa quỳ rạp trên mặt đất lại yếu ớt gọi một tiếng “Phụ hoàng.” Khi nãy ở bên ngoài, ả bị Triệu Tuấn dạy dỗ, năm lần bảy lượt phải tỏ ra yếu thế. ả vốn không muốn, đặc biệt là khi thấy Phùng Uyển. Song giờ phút này, ả vẫn hơi sợ phụ hoàng phía đối diện, thế nên giọng nói đã trở nên sợ hãi yếu ớt.

Bệ hạ đảo mắt nhìn về phía ả. Nhìn chăm chăm vào đứa con gái chỉ thích kết hôn này, lòng mảy mòi của ông từ từ nhàn lên. Đứa con gái này thật sự khiến ông rất thất vọng. Một hồi lâu, bệ hạ đảo mắt nhìn về phía Phùng Uyển, chậm chậm nói: “Phùng thị, hiện tại Đại công chúa và phu chủ người ở đây, người có lời gì muốn nói không?”

Đại công chúa đang quỳ trên mặt đất đứng vọt lên cạnh Triệu Tuấn, đồng thời quay đầu lườm Phùng Uyển.

Phùng Uyển chậm chậm bước ra, nàng cúi thấp mắt, dường như sau khi do dự, nàng khề khàng nói: “Bẩm bệ hạ, bây giờ thiếp đã là Phùng phu nhân rồi. Thiếp chỉ muốn xin Đại công chúa, nếu nàng gả cho phu chủ, xin nàng hãy tha cho thiếp một con đường sống.”

Vụt!

Triệu Tuấn ngẩng vọt đầu lên, nhìn chăm chăm Phùng Uyển. Bệ hạ thì lại càng cau chặt mày. Người có phản ứng lớn nhất chính là Đại công chúa, ả dường như là công chúa, vừa mới bắt đầu đã bị tiện phụ kia chế nhạo. ả chỉ có thể là bình thê của lang quân, sau này ả gặp phụ nhân này chẳng những phải hành lễ mà còn phải vâng an. Sao chỉ trong chớp mắt, ả đã chạy tới trước mặt phụ hoàng mình già bộ đáng thương rồi?

Mặt Đại công chúa thoáng đỏ bừng, ả cũng không nhịn được nữa, ngẩng phắt đầu lên nhìn Phùng Uyển rồi thét chói tai: “Người nói lăng nhăng gì đó? Người...”

Mới hết ăm tới đây, giọng nói nặng nề của bệ hạ đã truyền đến: “Yên lặng!”

Hai chữ vừa thốt ra, Đại công chúa vốn hơi sợ Bệ hạ không khỏi cảm nín. ả lập tức ngậm miệng, cuống quýt quay đầu nhìn về phía Bệ hạ; không biết từ bao giờ, chân mày của ông đã nhíu chặt lại.

Những lời ấy của Phùng Uyển vốn không sai. Hai ngày trước, chuyện Đại công chúa hành hung người khác đã lọt vào tai bệ hạ ngay lúc ấy. Với khả năng của Bệ hạ, tất nhiên vừa nghe đã hiểu rõ, đứa con gái đầu lòng của mình có ý định hủy hoại khuôn mặt của Phùng thị. Còn về chuyện Đại công chúa muốn lấy mạng của Phùng thị sau này, tuy ông không hiểu rõ mưu kế ra sao, nhưng ông đã mặc kệ chuyện đó, xem như được cho phép phản náo; trong lòng mỗi người đều hiểu rõ điều này. Điều khiến Bệ hạ không ngờ tới chính là Phùng thị dám bám lấy chuyện này không tha.

Bệ hạ ngẩng đầu lên. Ông nhìn vào ánh mắt đang nhìn mình của Vệ Tử Dương. Trong ánh mắt của kỳ tài trời cho này tồn tại vẻ cao ngạo của hán thường ngày, còn có chút gì đó không hài lòng. Bởi vì việc ông dung túng Đại công chúa làm hại Phùng thị đã khiến hán bất mãn rồi. Trong lòng hán nhất định cảm thấy, ông biết rõ hán quan tâm đến Phùng thị kia, mà lại cố ý mượn tay Đại công chúa hãm hại nàng?

Bệ hạ chợt thấy hơi đau đầu. Đứng ở địa vị này của ông, mặc kệ là âm mưu dương mưu gì, ông thích tại cục diện mang tính quyết định này càng phải đứng trên đỉnh cao của đức hạnh, luôn khiến cho kẻ khác không còn lời nào để nói. Đối với chuyện của Phùng thị, xem như ông đã để lộ nhược điểm rồi.

Bệ hạ trầm ngâm một tiếng, ông chuyển hướng sang Đại công chúa. Về mặt lạnh tanh nhìn ả chăm chú, ông nói nhàn nhạt: “A Nhã, người đã nghe rõ lời vừa rồi của Phùng phu nhân chưa?”

Đại công chúa ngẩng phắt đầu lên, ả mở miệng định phản bác, lúc này Bệ hạ đã nói: “Chuyện ngày hôm đó, đúng là người sai, đã khiến Phùng phu nhân canh cánh trong lòng. Vậy người tạ lỗi với nàng đi.” Thoáng dừng lại, Bệ hạ lại nói: “Đến chỗ Phùng phu nhân mà tạ lỗi nàng ấy”. Dừng một lát, Bệ hạ nói thêm: “Đến tạ lỗi với Phùng thị, người hứa với nàng, từ nay về sau không được gây bất cứ rắc rối nào cho nàng nữa”. Phùng thị cũng chỉ là một phụ nhân nhỏ nhỏ, không nên vì nàng ta mà tạo thêm khoảng cách trong quan hệ vua tôi. Sự việc ngày hôm nay, cứ cho qua theo lời Phùng thị đi, cũng coi như là chút nhượng bộ của Bệ hạ.

Ông là Hoàng đế, với thân phận của ông mà nói, chỉ cần có thái độ nhượng bộ như vậy, bất kể là Vệ Tử Dương hay quyền thần nào khác, đều phải bằng lòng lựa chọn quên đi.

Mặt Đại công chúa bỗng chốc trở nên tím ngắt. Về phần Phùng Uyển, ngay lúc Bệ hạ vừa dứt lời, đã lập tức quỳ rạp trên sàn, cảm động đến rơi nước mắt, giọng nói vui mừng khôn tả cất lên: “Thiếp cảm tạ long ân của Bệ hạ. Bệ hạ thật khoan dung độ lượng, xử sự công bằng”. Bệ hạ liếc mắt nhìn nàng rồi lại quay đầu nhìn về phía Đại công chúa.

Đại công chúa không chút động tĩnh. Khuôn mặt ả tím tái, vẫn không nhúc nhích quỳ trên sàn, hai tay không ngừng run rẩy.

Môi ả mím chặt, ả không cách nào xin lỗi Phùng Uyển, thừa nhận sai lầm với nàng như lời phụ hoàng nói. ả hận nàng! Thời gian chậm chậm trôi qua, chân mày Bệ hạ đã kết thành hình chữ Xuyên (川), nhìn vào đó có thể thấy được sự bất mãn bắt đầu động lại trên gương mặt của ông.

Triệu Tuấn kịp thời phản ứng, y không nghĩ nhiều như vậy, vội bước lên hai bước, đến bên cạnh Đại công chúa. Y vươn tay khề kéo ống tay áo của ả, thấp giọng cảnh báo: “Mau mau lĩnh chỉ đi!”

Thấy Đại công chúa bất động, y bóp chặt cổ tay ả một cái, từng lời thốt ra càng lạnh lẽo càng cực: “A Nhã, nàng muốn kháng chỉ hay sao?”

Trần Nhã chậm rãi ngẩng đầu lên. Hai mắt ả hoeo đỏ, rất tui thân nhìn chăm chăm Triệu Tuấn, thấy y không hề thay đổi. Môi ả bĩu ra, suýt chút nữa khóc thành tiếng. Mà lúc này đây, chỗ cổ tay đau nhức còn mạnh hơn nữa, trong mắt Triệu Tuấn chỉ có sự cảnh cáo.

Trần Nhã vừa nén nước mắt vừa tức giận, quay đầu nhìn về phía Bệ hạ. ả nhìn ra trên khuôn mặt không chút biểu cảm của Bệ hạ là vẻ không hài lòng, là đang bất mãn với ả.

Trần Nhã vốn ương ngạnh, trên đời này chỉ khấn trước hai người, một người Bệ hạ, người còn lại là Triệu Tuấn. Giờ phút này, cả hai đều thể hiện

sự không vừa ý với ả. Tim ả thất lại. Tuy rằng ả đã quen thói tùy hứng, chẳng ai còn lạ gì thói của ả, nhưng giờ phút này, cuối cùng ả đã bắt đầu có chút sợ hãi. Cho dù ả có kích động đi chăng nữa, nhưng cũng đã hiểu, chọc giận Bệ hạ, chính mình sẽ không thành ra cái gì hết. ả cắn răng, đứng dậy.

Thấy ả xoay người đi về phía Phùng Uyển, Triệu Tuấn thở dài một hơi, chỉ thiếu điều đưa tay áo lau mồ hôi.

Đại công chúa chậm chậm bước đến trước mặt Phùng Uyển. ả hơi cúi người với Phùng Uyển, cứng nhắc thốt lên năm từ: “Phùng thị, ta sai rồi”. ả cắn chặt răng hồi lâu, mới nói tiếp: “Về sau, ta chắc chắn sẽ không gây chuyện bất lợi cho ngươi nữa”.

Ngữ điệu của ả vô cùng gượng gạo, hơn nữa Phùng Uyển còn nghe thấy tiếng ả nghiến răng khi dứt câu. Nàng biết chắc rằng, với tính cách của Đại công chúa, có thể nhớ được lời hứa của chính bản thân ả hay không mới là vấn đề. Chỉ sợ về sau ả không dám làm công khai, nhưng sẽ ngấm đố kỵ vào mình, đó là điều không thể thiếu. Thật đáng tiếc, ban đầu nàng vốn nghĩ có thể buộc Bệ hạ mở miệng, thế nhưng, Bệ hạ cứ thế mà vớt chuyện này cho Đại công chúa. Cũng chỉ như vậy mà thôi.

Phùng Uyển cúp đôi mắt. Sau khi Đại công chúa nói xong hai câu ấy, liền dờ dẩn xoay người rời đi. Khó khăn lắm mới ngoảnh lại, còn chưa nhìn đến khuôn mặt Triệu Tuấn, nỗi buồn bất chợt dâng trào trong lòng Đại công chúa, chỉ thấy hai tay ả che mặt, cũng không để ý Bệ hạ còn ở đây, cứ thế mà khóc lóc âm ỉ rồi chạy ra ngoài. Nháy mắt, Đại công chúa đã chạy đi thật xa.

Ngơ ngác nhìn hướng Đại công chúa rời đi, Triệu Tuấn dờ dẩn, hồi lâu sau y mới chần chừ quay đầu lại. Đại công chúa cứ thế mà lao đi mất rồi, chỉ còn y ở lại, không biết đối mặt với Bệ hạ thế nào đây.

Mặt Bệ hạ lạnh lẽo quát lên: “Đúng là trong mắt không có phụ hoàng!”. Liếc mắt đến ba người còn lại trong điện, ông khẽ phất tay áo, rất bức mình quát lên: “Lui ra hết đi!”.

“Vâng”.

Ba người lần lượt đi ra. Vừa ra khỏi cửa điện, Triệu Tuấn liền lau vạt mồ hôi. Đến khi y để trái tim đang đập thình thịch bình ổn lại mới phát hiện Phùng Uyển đã theo Vệ Tử Dương đi khá xa rồi.

Đều do con tiện phụ kia gây ra!

Triệu Tuấn sa sầm mặt, vội vàng lao tới. Y vừa mới xông tới phía sau hai người, đã thấy Vệ Tử Dương quay đầu lại. Dưới ánh mặt trời, Vệ Tử Dương mặc y phục màu đen, lạnh lùng liếc nhìn chăm chăm Triệu Tuấn bằng đôi con ngươi màu máu. Chỉ liếc thoáng qua, Triệu Tuấn lại thấy lạnh cả gáy, cảm giác nơi đó như có lưỡi dao xẹt qua! Sắc mặt y trắng bệch, không kiềm nổi mà dừng bước. Mãi cho đến khi hai người cười ngựa rời đi, y mới cứng nhắc cất bước.

Trên lưng ngựa, hàng mây ngọn núi của Vệ Tử Dương cau lại, chàng khẽ nói: “A Uyển, nàng vừa rồi đường đột quá. Đối mặt với Bệ hạ, đem sự việc đó mà chỉ trích ông, việc này nên để ta làm thì hơn”.

Phùng Uyển ngẩng đầu lên. Ánh mắt trong trẻo của nàng nhìn chàng, khoe môi hơi cong, khẽ nói: “Bệ hạ là người làm việc lớn, sẽ không vì một phụ nhân chống đối mà sinh lòng không ưa”. Dừng một chút, nàng thân nhiên nói: “Nếu ông thật sự không thích thiếp, vậy cũng chẳng sao. Với Bệ hạ mà nói, ông làm bất cứ việc gì đều cần nhắc nhở, sẽ không vì trong lòng không thích một người mà tùy ý chém giết. Về sau, thiếp chỉ cần đừng để ông bắt được lỗi sai là được”.

Vệ Tử Dương khẽ gật đầu, chàng không cảm thấy màn đối đáp trong điện vừa rồi của Phùng Uyển là sai. Phải biết rằng, Bệ hạ không có hảo cảm với nàng cho lắm, dung túng cho Đại công chúa hại nàng cũng không hề nương tay. Hiện tại ông không thích cũng không ưa Phùng Uyển. Chỉ cần Bệ hạ không lợi dụng nàng hay hại nàng, đó chính là thành tựu lớn rồi. Xem giọng điệu của Bệ hạ lúc bấy giờ, có lẽ đã đạt được mục đích này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Đêm

Đoàn người ngựa chậm rãi lên đường.

Nhìn bầu trời ngoài kia, Phùng Uyển khẽ thở dài một hơi. Thấy ánh mắt vui vẻ của nàng, Vệ Tử Dương liếc sang hỏi: “Vui về lắm à?”

Phùng Uyển gật đầu, khẽ đáp: “Vâng”. Đôi môi mông của Vệ Tử Dương hơi cong lên, trầm thấp nói: “Ta cũng vậy”.

Ngựa lộc cộc đi lại trên đường, dòng người xung quanh tấp nập qua lại, từng đôi mắt sau khi liếc qua đều dừng lại trên người nàng chốc lát. Phần lớn mọi người đã nhận ra nàng là nữ rồi. Thật ra ở thời đại này có không ít nữ tử cười ngựa nhưng cái trang thành thiếu niên cười ngựa lại không nhiều lắm.

Trong lúc tâm tình Phùng Uyển đang rất tốt, bỗng nghe thấy tiếng cười khẽ từ Vệ Tử Dương ở bên. Nàng tò mò ngoảnh đầu nhìn.

Đôi môi mỏng của Vệ Tử Dương khẽ nhếch, mắt phượng nheo lại, không giấu nổi nụ cười trên mặt. Tướng mạo của chàng vốn cực kỳ tuấn mỹ, mỗi khi cười sẽ khiến người ta choáng váng đầu óc trong thoáng chốc. Cảm giác được có người tiến đến, Vệ Tử Dương thu lại nụ cười, tức thì kéo thấp mũ ô sa.

Lúc này, giọng nói êm ái của Phùng Uyển bỗng truyền đến: “Tướng quân cũng rất vui vẻ sao?”

Vệ Tử Dương “Ừ” một tiếng, gật đầu nói: “Cũng không tệ lắm”.

“Phải chăng có chuyện gì tốt?”

Vệ Tử Dương như đang nghĩ về điều gì đó, thu hồi nụ cười, vẻ mặt hững hờ đáp: “Chuyện tốt thì cũng có”.

Phùng Uyển thấy chàng không muốn nhiều lời bèn quay đầu đi.

Như không ngờ được nàng không hỏi nữa, Vệ Tử Dương đành nghiêng đầu về phía trước, chậm chậm lên tiếng: “A Uyển”.

“Sao?”.

“Nàng có nghĩ bởi vì những việc hôm nay mình đã làm mà Bệ hạ sẽ chấp thuận yêu cầu của Triệu Tuấn, cho phép y bỏ nàng cưới Đại công chúa không?”.

Hả?

Phùng Uyển không nghĩ rằng chàng sẽ hỏi điều này, liền quay đầu đi. Nàng nhìn thẳng Vệ Tử Dương đang ngồi nghiêm chỉnh cùng với vẻ mặt nghiêm túc mà không đoán nổi tâm tư.

Nhưng chàng càng như vậy, Phùng Uyển lại càng không khỏi hoài nghi: Lẽ nào vừa rồi chàng nghĩ đến chuyện này nên mới vui vẻ?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, cảm thấy ánh mắt của Vệ Tử Dương nhìn về phía mình có điểm không tốt, nàng lắc đầu nói: “Thiếp không biết.”

Trầm ngâm một hồi, nàng nói thêm: “Cách đây không lâu chính miệng Bệ hạ còn gọi thiếp là Phùng phu nhân gì đó, ông ta quả thật có ý tứ này, chắc trong thời gian ngắn sẽ không có động thái gì khác đâu”.

Đoàn người đã về tới Vệ phủ.

Ngay khi đến căn viện mình ở, việc đầu tiên mà Phùng Uyển làm đó là sai đám tỳ nữ đi nấu nước, nàng muốn thoải mái tắm rửa một cái.

Chỉ chốc lát, nước đã được đun nóng, Phùng Uyển lẳng lặng tựa mình bên trong thùng gỗ. Trong làn hơi nước nghi ngút, nàng ngẩng đầu lẳng lặng nhìn lên trần nhà. Lại một ngày nữa qua đi. Mỗi ngày trôi qua lại ít đi một ngày, nàng phải tranh thủ thời gian.

Hai mắt nhắm lại, nàng đem khăn nóng đắp lên mặt, lẳng lặng cảm thụ nhiệt độ ấm nóng của nước. Cho đến khi làn da đều đã ửng hồng, Phùng Uyển mới đứng dậy. Nàng khoác lên mình y phục được tỳ nữ mang đến, để mặc họ lau đi những giọt nước còn vương trên mấy lọn tóc.

Đúng lúc này, cửa ra vào truyền đến một loạt tiếng bước chân. Tiếng bước chân kia rất nhẹ, hơn nữa ở đây còn có nhiều người hầu như vậy, căn bản không bị người khác chú ý.

Thế nhưng từ sau mấy lần Phùng Uyển bị Vệ Tử Dương tập kích, mỗi lần nàng tắm rửa liền cảnh giác gấp trăm lần.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, đột nhiên cất lời gọi: “Vệ tướng quân?”.

Chung tỳ nữ khẽ giật mình. Người ở bên ngoài cũng sửng sốt.

Hồi lâu sau, tiếng kéo cạp cùng với đó là giọng nói khàn khàn mỉa mai hoặc có vẻ bất mãn truyền đến: “Kỳ lạ thật, ta bước đi rất khẽ mà, sao nữ nhân xấu xí này biết là ta?”.

Quả nhiên là chàng!

Phùng Uyển cắn môi, khuôn mặt muốn khóc của nàng càng đỏ hơn, nhẫn nhịn xúc động để không tròn tròn mắt, nàng nói nhỏ nhẹ: “Đêm khuya một nhọc, tướng quân đến đây có chuyện gì quan trọng sao?”.

“Không có chuyện gì quan trọng cả”. Vệ Tử Dương đáp lời, lén lút đưa tay đẩy cửa nách ra.

Chàng thấy Phùng Uyển trong làn hơi nước nghi ngút với mái tóc ẩm ướt xỏa ra buông dài tới hông, khuôn mặt trắng ngần hơi ửng hồng và sống mũi còn dính hơi nước.

Đối diện với ánh mắt của Phùng Uyển, Vệ Tử Dương lộ ra vẻ thất vọng, chàng nhú mày, thì thầm: “Sao tắm rửa xong nhanh vậy? Mất công ta vội vàng chạy đến đây!”.

Câu nói vừa dứt, gương mặt của Phùng Uyển liền đỏ bừng, mấy tí nữ đứng sau đồng loạt cúi đầu nín cười.

Phùng Uyển nổi giận nói: “Vệ tướng quân, chàng, chàng...”. Nàng thật không biết nên nói thế nào mới phải. Phùng Uyển mơ hồ hiểu ra, từ lần đầu tiên Vệ Tử Dương bắt gặp lúc mình tắm rửa mà lại chạy trốn chết, nàng biết chàng rất kiên trì đối với việc nhìn nàng tắm. Có lẽ thiếu niên bướng bỉnh này sẽ không cam lòng. Nàng tin rằng nếu không trở lại với phong thái xinh đẹp thanh tao sẽ cứu vãn được lần mất mặt đấy, trong lòng chàng nhất định là không chịu thua đâu.

Nàng hiểu rõ, bản thân khó khăn lắm mới vào được Vệ phủ, Vệ Tử Dương trước giờ là chính nhân quân tử có thể kiềm nén kích động. Đêm đầu tiên này, chàng chắc chắn không nghĩ ngợi gì mà ghé thăm. Có điều tên nhãi này ăn nói quá hiển nhiên, không chút giấu giếm!

Thấy Phùng Uyển nổi giận, hai mắt của Vệ Tử Dương bỗng nhiên sáng long lanh. Mắt phượng híp lại, vui sướng thỏa mãn nhìn nàng, ba bước gộp hai tiến tới trước mặt Phùng Uyển.

Chàng cúi đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn từ làn hơi nước ẩm ướt quanh nàng, lại chuyển tới những giọt nước còn vương trên khuôn mặt thanh tú rồi lướt đến nơi cổ hơi hờ.

Nhìn hết sức chăm chú, đến khi Phùng Uyển đang đoán chàng sẽ làm gì tiếp theo, chàng bỗng nhiên tiến lên một bước, hay tay mở ra, tự nhiên ôm nàng vào lòng!

Ôm chặt Phùng Uyển trong ngực, Vệ Tử Dương nói khe khẽ: “A Uyển, ta rất vui”.

Phùng Uyển đang định giãy ra, vừa nghe thấy lời này của chàng, tức thì tạm dừng động tác.

Một tay của Vệ Tử Dương vỗ lưng nàng, tay kia vòng qua eo nàng, nhẹ nhàng lên tiếng: “Lúc sắp xếp căn viện này, ta muốn gặp nàng lập tức. A Uyển, lúc nàng thấy nó có thích hay không?”.

Phùng Uyển càng sững sờ. Hồi lâu sau, nàng mới thấp giọng nói: “Đây là Đông viện”.

Thấy Vệ Tử Dương không thèm đếm xỉa tới lời mình mà đáp lại: “Này, nàng vẫn chưa trả lời ta đấy!”.

Sao nàng lại chưa trả lời, nàng trả lời rồi đó chứ. Đây là Đông viện, là căn viện nằm ở vị trí phía đông, trước giờ vốn là vị trí cao quý, chàng muốn giành vị trí thế tử cho nàng sao?.

Nhất thời, trái tim hơi nhói đau như bị kim đâm một phát.

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, Phùng Uyển rũ mắt che mi. Có một số việc nàng không muốn hỏi, cũng không dám hỏi. Bởi vì nàng hiểu rõ, vấn đề này quá quan trọng.

Lúc Vệ Tử Dương đang rất chờ mong câu trả lời của nàng, Phùng Uyển khẽ chớp mắt, dịu dàng cười nói: “Thiếp rất thích”.

Nghe được nàng nói rất thích, Vệ Tử Dương nhoen môi cười tươi, hàm răng trắng như tuyết dưới ánh nến như tỏa ra hào quang chói mắt.

Sau đó, Vệ Tử Dương ôm lấy eo nàng cùng đi ra ngoài, vui mừng nói: “A Uyển, nàng đi theo ta”. Trong giọng nói còn mang theo sự kích động.

Cảm thấy điệu bộ của chàng rất gấp gáp, Phùng Uyển bèn khẽ lên tiếng: “Ta còn chưa đi quóc”.

Nàng còn chưa dứt lời đã thấy Vệ Tử Dương cúi đầu. Nhìn xuống đôi chân mang guốc gỗ của nàng vừa nhỏ nhắn xinh đẹp lại vừa lúng nhẹn, hai mắt của Vệ Tử Dương sáng ngời hẳn lên.

Đột nhiên, chàng ôm ngang người nàng rồi bế lên, híp mắt nghiêng đầu ngắm nhìn đôi chân trần của nàng hồi lâu rồi mới nói: “Ừm, đôi chân này không xấu”. Còn tiện tay sờ soạng vài cái.

Sau đó chàng cứ thế bế nàng, vui vẻ đi ra ngoài. Phùng Uyển kinh hãi, vội vã kêu lên: “Không được, Vệ tướng quân, tuyệt đối không được!”.

Giọng điệu của nàng không thể cho là không sốt ruột cũng không thể cho là không nghiêm túc. Thế nhưng Vệ Tử Dương lại hồn nhiên không để ý tới, chàng bế nàng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Sao lại không được? Hoàn toàn có thể. Ta đã suy nghĩ rất kĩ rồi, bây giờ nàng đã tiến vào phủ đệ của ta, mặc kệ nàng có mặc nam bào hay không thì đám người trong thiên hạ, đặc biệt là cái tên phu chủ Triệu Tuấn kia của nàng cũng sẽ cho rằng chúng ta đã kẻ cận da thịt rồi. A Uyển, nếu bọn họ đều nghĩ như vậy mà chúng ta lại để bọn họ thất vọng thì có vẻ không ổn lắm nhỉ?”.

Giọng nói rất chân thành, hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, hết thảy đều suy nghĩ cho Phùng Uyển.

Phùng Uyển vừa thẹn vừa xấu hổ, mọi thứ như nghẹn lại ở cổ họng. Nàng cũng biết, khi mình đã bước vào cửa phủ, bất kể như thế nào thì khi đi ra ngoài cũng đã chọn lựa nàng là một phụ nhân không... không còn trong sạch, đã không thể lựa chọn vậy thì không chọn là được.

Dẫu sao cuộc đời của nàng với Triệu Tuấn không thể trở lại như trước kia được nữa, và nàng chưa từng nghĩ đến một người đàn ông khác. Vệ Tử Dương đang trước mắt giành cho chàng, nhân lúc chàng đang có hứng thú để nàng trở thành cơ thiếp của mình, nàng cũng có thể chấp nhận.

Nàng chỉ cần, sau tất cả, có thể toàn vẹn mà rút lui, không đánh mất trái tim, không phải gian khổ, không phải lo trước lo sau và càng không phải chịu nổi

khô khi phải tranh giành.

Quan trọng là bây giờ nàng và Triệu Tuấn còn chưa hòa ly, nếu vụng trộm sau lưng phu chủ thì còn ra cái thể thống gì nữa? Còn chưa tính nàng còn cần suy nghĩ thêm, còn phải vạch kế hoạch cụ thể.

Thấy chàng đang kích động bẽ mình tiến ra phía cửa lớn, Phùng Uyển vội la lên: “Chàng, thôi, chàng không thể như thế...”. Nàng vẫn còn kêu la oai oái thì Vệ Tử Dương đã giơ chân đá văng cánh cửa phòng ra, bước tới bậc thang trong cảnh trời quang trăng sáng.

Vụt vụt vụt, mười mấy người hầu và hộ vệ đồng loạt quay lại nhìn hai người.

Cảm giác được ánh mắt của mọi người đang dồn tới, Phùng Uyển vừa vừa lúng ta lúng túng lại bối rối, vô thức vùi đầu vào trong ngực của Vệ Tử Dương.

Thấy động tác này của nàng, Vệ Tử Dương mừng rỡ, chàng thỏa mãn cười nhẹ: “Như vậy mới đúng”. Hơi thở phả ra ấm áp, kích thích lỗ tai của nàng, “Ta nói này nữ nhân xấu xí, nàng đúng là nghĩ nhiều quá rồi. Toàn bộ Đô thành này đều làm việc theo cảm hứng, chỉ có nàng là vẫn tuân thủ lễ nghi gì đó thôi”.

Chàng đi như bay, mặt mày hớn hở, khuôn mặt tuyệt mỹ như tỏa ra hào quang: “Có điều, coi như nàng thông minh, biết rõ lần này có nói gì đi nữa cũng vô dụng”.

Chàng cười toe toét, hàm răng trắng như tuyết dưới ánh trăng càng sáng rỡ hẳn lên, thật hiếm khi thốt lên những lời dịu dàng uyển chuyển: “A Uyển, ta đã muốn ôm nàng đi lại trong một đêm đầy gió từ lâu, những người kia thích xem thì để bọn họ xem cho đủ đi!”.

Trong nháy mắt, Vệ Tử Dương đi vào căn viện của mình, vừa bước vào chàng liền ra lệnh: “Mở cửa gian phòng phía đông ra”.

“Vâng”.

Vệ Tử Dương lao vào gian phòng phía đông.

Vừa tiến gian phòng được bố trí đèn đuốc sáng trưng, vì quá mức khẩn trương mà lòng dạ Phùng Uyển rối như tơ vò, đột nhiên lại giật thót: Trong phòng này không có giường!

Lại nói đến Vệ Tử Dương, lúc này chàng đang bế Phùng Uyển, sung sướng vui vẻ đi tới phía trước chiếc tủ. Sau khi lệnh cho tỳ nữ mở tủ, chàng đặt Phùng Uyển xuống rồi lấy một bộ ngoại bào thêu hoa văn bảy màu từ trong tủ.

Chàng xoay người lại khoác tấm ngoại bào lên người Phùng Uyển. Nàng chợt phát hiện ra, nét mặt của chàng lại có phần nghiêm túc, đôi môi kia hơi hơi cong lên.

Vệ Tử Dương để mặc mấy sợi tóc đen tuyền tùy ý rũ xuống hai bên mặt mà cúi đầu xuống cài khuya áo ngoại bào cho nàng. Sau đó, chàng xoay người sang chỗ khác, lấy ra một chiếc hoa quan được gắn kim ngân, trân châu và bảo thạch bảy màu. Dưới ánh nến, nó tỏa ánh hào quang ngập tràn, vô cùng xa hoa mỹ lệ.

Vệ Tử Dương quay đầu lại, nghiêm cẩn đội hoa quan lên đầu Phùng Uyển. Chàng lui về phía sau một bước, nghiêng đầu đánh giá nàng một cách nghiêm túc.

Quan sát một hồi lâu, chàng tiến về phía trước, đột ngột ôm Phùng Uyển vào trong ngực. Sau đó nhẹ nhàng kề sát mặt mình với mặt của Phùng Uyển, Vệ Tử Dương khàn khàn hỏi: “A Uyển, y phục và chiếc hoa quan này đẹp không? Có thấy thích không?”.

Phùng Uyển nhẹ nhàng trả lời: “Thích”.

Nàng vừa dứt lời, Vệ Tử Dương khẽ nở nụ cười. Chàng cúi đầu xuống, kề sát khuôn mặt còn hơi ẩm ướt của nàng: “Nàng thích là tốt rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Lời Thề

Làn da chạm trên mặt thật ấm áp như thế, cánh tay ôm nàng mạnh mẽ đến vậy, cảm giác ẩm ướt mong manh ấy hiển lộ hơi ấm đặc biệt – hơi ấm hỗn loạn mà người ta khao khát.

Trái tim Phùng Uyển rung động. Nàng dịu dàng dựa vào chàng.

Hồi lâu, giọng nói khàn khàn của Vệ Tử Dương vang lên: “A Uyển, nàng sợ ta sao?”

Sợ chàng? Phùng Uyển không hiểu tại sao chàng hỏi vậy, nàng tò mò nhìn về phía chàng, lắc đầu nói: “Không.” Nàng dịu dàng nói thêm: “Chàng đối xử với thiếp rất tốt, sao thiếp lại sợ chàng.”

“Thật sao?” Giọng Vệ Tử Dương trầm hơn, chàng nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng không sợ ta, vậy sao lúc ta ôm nàng vào trong phòng cả người nàng đều run rẩy?”

Hả? Phùng Uyển ngẩn ngơ.

Vệ Tử Dương ngẩng đầu nhìn nàng, dưới ánh nến mắt phượng đầy ý cười đùa cợt, nào còn xíu xiu vẻ động tình vừa rồi? Chàng nhìn nàng từ trên xuống dưới, còn nói thêm: “Hơn nữa, vừa vào phòng nàng đã nhìn quanh quất, chẳng lẽ nàng cho rằng đây là phòng ngủ của ta? Nàng muốn lên sập với ta?”

Cuối cùng mặt Phùng Uyển thoáng đỏ bừng, khó khăn lắm mới xốc lên nét dịu dàng và mầu tỉnh lại mắt sạch trong phút chốc. Nàng tròn to đôi mắt xinh đẹp, bức bối nhìn chằm chằm Vệ Tử Dương. Nhìn dáng vẻ ấy của nàng như thể hận không được nghiêng răng nghiêng lợi mắng chàng một trận, chỉ trách tính nàng vốn dịu dàng, lại không chuẩn bị trước nên lúc muốn mắng người cũng không tìm được từ.

Vệ Tử Dương khẽ nghiêng đầu, mắt phượng màu máu nheo lại, thích thú ngắm Phùng Uyển đang giận không kim được. Sau đó, khoe miệng chàng nhoen lên.

Chàng ung dung quay người sang hướng khác mở cái rương để ở một góc, lấy ra một bộ ngoại bào đỏ rực mặc vào rồi lại lấy một mảnh dây đỏ từ bên trong buộc trên trán.

Đến khi Vệ Tử Dương quay đầu lại lần nữa, Phùng Uyển nhìn đến ngây người.

Chiếc ngoại bào màu đỏ này rất kỳ lạ, nhắc trông là đỏ rực nhưng khi nhìn kỹ lại là màu vàng đen, dưới ánh nến dường như có ánh sáng lấp lánh nhảy nhót.

Từ trước đến giờ Vệ Tử Dương vẫn phô trương nhưng chiếc áo bào đỏ này đã sự phô trương của chàng lộ rõ hơn bảy phần. Rõ ràng bây giờ là ban đêm, rõ ràng chàng chỉ đứng ở đó nhưng lại như một ngọn lửa bùng cháy.

Gió đêm len qua cửa sổ bằng lụa mỏng, phát bay sợi dây màu đỏ kia, mon man mái tóc dài đen nhánh rồi thổi vạt áo bay phấp phới.

Lúc này Phùng Uyển chợt cảm thấy Vệ Tử Dương như đứng trong biển máu, đứng trong ngọn lửa đang cháy hừng hực. Rõ ràng chàng đang nhìn nàng nhưng ánh mắt lại vô cùng buồn thương, thậm chí là bi tráng và cả cô đơn dai dẳng. Đây là sự cô đơn khắc sâu vào xương tủy. Rõ ràng là mỹ nam có một không hai, rõ ràng đang ở độ tuổi đẹp nhất đời người, rõ ràng là lúc đường làm quan rộng mở, nhưng nàng chỉ cảm thấy nỗi cô đơn vô tận và buồn thương từ chàng.

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn chàng, không tự chủ được mà bước đến gần hơn. Nàng tới trước mặt chàng, lông mi thật dài khẽ chớp, nàng vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy chàng. Vóc dáng Vệ Tử Dương cao lớn, tuy nàng ôm chàng nhưng lại như tựa vào ngực chàng. Ôm chàng, Phùng Uyển nói khẽ: “Đã qua rồi... Thiếp ở đây.”

Giọng nói của nàng dịu dàng đầy mầu tỉnh.

Gần như nàng vừa dứt lời, giọng nói lạnh băng và giễu cợt của Vệ Tử Dương truyền đến: “Nàng ở đây? Nàng sẽ ở bao lâu?”

Phùng Uyển sửng sốt.

Vệ Tử Dương quay ngoắt người sang chỗ khác, chàng ra lệnh một cách khô khan: “Cởi bộ xiêm áo này và cả chiếc mũ kia xuống!” Giọng nói cứng nhắc ngang ngược.

Phùng Uyển khẽ đáp một tiếng, vươn tay cởi xiêm áo lúc này chàng khoác lên người mình rồi lại gỡ mũ xuống. Nàng cung kính đặt đồ trên bàn con, khẽ khom người, vô cùng dịu dàng nói: “Tử Dương, thiếp đi ra ngoài.” Dứt lời, nàng lẳng lặng dần lui bước về phía sau.

Trong nháy mắt nàng đã lùi ra đến cửa phòng. Đúng lúc này tiếng quát trầm khàn của Vệ Tử Dương truyền đến, “Chờ đã!”

Phùng Uyển quay đầu nhìn về phía chàng.

Vệ Tử Dương vẫn quay lưng về phía nàng, lưng chàng thẳng tắp, giọng nói lạnh như băng: “Phùng thị, ta biết nàng có nhiều nỗi lòng, ta cũng biết nàng bên ta không phải là thích ta!”

Sắc mặt Phùng Uyển hơi thay đổi, chàng nói từng câu từng chữ: “Bây giờ nàng hãy thề, từ nay về sau, sống là người của ta, chết là ma của ta. Dù ta ở nơi nào thì cả đời này nàng sẽ không bao giờ phản bội, không rời, không chê, không chán, giữ mình suốt đời, nhớ mãi không quên!”

Giữ mình suốt đời, nhớ mãi không quên? Muốn nàng nhớ chàng cả đời, muốn nàng thủ thân như ngọc cả đời sao?

Việc này không khó... Phùng Uyển cup mắt, cả đời này nàng vốn là không có ý định kiếm một người chồng, chạm đến nữ nhi tình trường nữa. Chàng giúp nàng rất nhiều, nếu không có chàng, nàng thật không biết phải đi tiếp thế nào, cho nên, muốn nàng suốt đời giữ mình vì chàng, nhớ mãi không quên cũng là việc theo lẽ thường mà thôi.

Lập tức, Phùng Uyển nhẹ nhàng quỳ xuống, nàng hướng về phía Đông, giọng nói dịu dàng thanh thúy như nước chảy trong hồ: “Hoàng Thiên trên cao, Hậu Thổ phía dưới, Phùng thị A Uyển đời này kiếp này, sống là người của Vệ Tử Dương, chết là ma của Vệ Tử Dương, cả đời này không phản bội, không chán, giữ mình suốt đời, nhớ mãi không quên!” Nàng cúi đầu, giọng nói hay như tiếng đàn: “Nếu trái lời thề sẽ bị người trong thiên hạ phi nhổ!” Nàng cũng không nhắc đến bốn chữ đến không chê không rời. So với việc giữ mình suốt đời, bên nhau không chê không rời với nàng quá nặng nề, quá tốt đẹp; nàng không tin mình có thể hưởng thụ, có thể có được nhiệm vụ nặng nề và tốt đẹp như vậy. May là Vệ Tử Dương cũng không để ý.

Dường như tiếng nàng vừa dứt, Vệ Tử Dương đã quay phắt đầu lại. Chàng nhìn Phùng Uyển chăm chăm không chớp mắt. Nhìn chăm chăm người đang quỳ trên mặt đất với tư thái ưu mỹ, vẻ mặt nền nã trầm tĩnh, rõ ràng lời thề sẽ ảnh hưởng đến cả đời nàng nhưng lại nhẹ nhàng như thể chỉ là lời nói bình thường của phụ nhân. Sao nàng không do dự? Rõ ràng nàng kháng cự mình, rõ ràng tâm sâu như biển, tại sao giờ phút này lại mở miệng lập lời thề như thể đó điều đương nhiên?

Chàng từ từ nàng cầm lên. Con mắt liếc qua đỉnh đầu nàng, chàng nhìn về phía bầu trời mịt mù, cúi đầu nói: “Ta biết rồi”, rồi nhắm hai mắt lại.

Thấy chàng bất động không nói, Phùng Uyển cũng lặng yên. Nàng từ từ đứng lên. Phùng Uyển cứ thế đứng lên, vạt áo bị gió thổi, nét mặt nàng vẫn là sự dịu dàng và yên lặng, ánh mắt điềm đạm chứa bầu trời đầy sao, sự bình thản và điềm tĩnh ấy không sao tả xiết.

Không hề có oán thán, không hề bị ép buộc!

Bất tri bất giác, Vệ Tử Dương liếc mắt nhìn về phía nàng. Một hồi lâu, giọng nói trầm thấp mà cuốn hút của chàng vang lên, “A Uyển.”

“Vâng.”

“Nàng không sợ có một ngày ta sẽ bỏ nàng, để nàng trở lại cuộc sống của một vị phụ nhân cô đơn không nơi nương tựa?”

Cuộc sống cô đơn không nơi nương tựa? Phùng Uyển chớp mắt, vậy không phải rất tốt sao? Giống như cuộc sống hai đời của nàng cũng chưa từng có nơi nương tựa. Cô đơn không nơi nương tựa không phải là chuyện thường tình của thế gian sao? Nàng vốn cô độc đến, cô độc đi, chi cần không bị tổn thương, không bị giẫm đạp vậy cô đơn đã là gì?

Vệ Tử Dương cau mày. Chàng thấy trên mặt Phùng Uyển có sự ngại thẹn, hay nên nói là thuần khiết. Nữ nhân này cũng không còn nhỏ, sao nàng có thể giống như đứa bé con, không thể hiểu được hàm nghĩa trong lời chàng nói?

Môi mông khê mím, Vệ Tử Dương khê nói: “Nữ nhân xấu xí này, ta bảo nàng thề, nàng cũng đã thề rồi. Chẳng lẽ nàng không có yêu cầu gì sao?”

Chàng nghĩ mình đã nói rất rõ rồi. Nàng cũng thề cả đời chỉ có mình, tất nhiên nàng cũng phải yêu cầu mình làm gì đó, hoặc cho nàng những thứ gì đó.

Chàng nghĩ mình không có cách nào để nàng đường đường chính chính vào phủ mình, nhưng chàng có thể cho nàng một lời hứa, chàng nhất định sẽ thực hiện được lời hứa này.

Phùng Uyển ngược mắt nhìn về phía chàng. Trong mắt nàng như có tia sáng chuyển động, tựa như vì sao lấp lánh trên bầu trời. Một hồi lâu, nàng nói khẽ: “Có... Tử Dương, bất kể sau này chàng ở vị trí nào, có thân phận gì, chàng có thể...”

Thấy nàng dừng lại, Vệ Tử Dương dỏng hai tai lên, không chớp mắt chú ý lắng nghe.

Tiếng Phùng Uyển truyền tiếp đến “Chàng có thể cho ta cuộc sống an nhàn.” Đường như sợ Vệ Tử Dương không hiểu, nàng vội vàng giải thích: “Chỉ là vài mẫu đất cày, một cửa hàng, an nhàn không tranh đấu.” Nàng còn muốn nói thêm nhưng nhìn thấy sắc mặt Vệ Tử Dương hơi biến đen bèn dừng lại.

Ngơ ngẩn nhìn chàng, nàng cúp mắt, lúc lâu sau lại nói: “Nếu không được, vậy chàng phải đồng ý với thiếp, bất kể khi nào, bất kể vì ai, chàng cũng không được lấy mạng thiếp!” Nàng thề nói: “Thiếp sợ chết.”

Mặt Vệ Tử Dương càng đen hơn.

Chàng mím môi nhìn nàng chăm chăm, định cười khẩy một tiếng, định chê cười vài câu nhưng cuối cùng chỉ là hàm hê nói: “Nữ nhân xấu xí này, chỉ hướng của nàng hay quá đấy!” Giọng nói có phần không vui.

Phùng Uyển ngẩn ngơ, lại rủ mắt xuống. Nàng không hiểu tại sao hôm nay Vệ Tử Dương lại vui giận bất thường.

Vệ Tử Dương nghiêng đầu để gió đêm thổi đi cơn giận trong lòng.

Trong giây phút an tĩnh của buổi tối đẹp trời, nàng đã thề rồi, nàng đã đồng ý những yêu cầu nghiêm khắc kia cùng lời thề, . . . Ở quê hương, nam nữ thanh niên đã đến bước này đều phải lấy máu ăn thề, lại chúc mừng suốt đêm, từ đó như hình với bóng, vui buồn cùng chung.

Phùng Uyển thấy Vệ Tử Dương đứng đó, môi mông nhếch lên, khuôn mặt khỏi ngờ ấy nghiêm túc, nàng lập tức cúi đầu càng thấp, không nói tiếng nào.

Cũng không biết qua bao lâu, Vệ Tử Dương đột nhiên hỏi: “Nàng xuất thân là người Tấn?”

Phùng Uyển không biết tại sao chàng hỏi chuyện này, lập tức lắc đầu đáp: “Không phải, ông nội thiếp là người Tấn. Người rất thương thiếp, dạy thiếp rất nhiều.”

Vệ Tử Dương ừ một tiếng, lại hỏi: “Người Tần không coi trọng lời thề sao?”

Có ý gì đây?

Phùng Uyển ngẩng phát đầu: Chàng muốn nàng lập lời thề, là chàng có ân có tình với nàng, mà nàng phải dựa vào chàng nên nàng mới thề. Sao giờ nghe giọng điệu chàng lại giống như nghi ngờ mình lập lời thề của mình không có giá trị rồi?

Phùng Uyển cắn môi, thoáng chốc trông mắt đỏ ửng. Nàng chớp mắt xua tan nỗi xót xa, cúi đầu trả lời: “Có quý thân và tổ tông chứng giám, miễn không phải là người vô cùng hung ác thì sao có thể không coi trọng lời thề.” Trong lòng nàng hơi buồn bực, lập tức quay người sang một bên, nhún chào chàng qua quýt khẽ thưa: “Giờ đã không còn sớm, Tướng quân nghỉ ngơi, thiếp cáo lui.”

Dứt lời, nàng nhắc váy vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Thoáng chốc Phùng Uyển đã chạy ra khỏi viện. Bị gió đêm thổi, nàng mới phát hiện mình quá kích động rồi. Cảm thấy ánh mắt bốn phía đang nhìn, Phùng Uyển vội bước chậm lại, lưng eo thẳng tắp, khoan thai đĩnh đạc như trước đó về viện của mình.

Chỉ chốc lát, nàng đã tới cửa viện.

Thấy nàng xuất hiện, chúng tỳ nhìn nhau, đồng loạt thi lễ. Một lão mụ từ biết điều tiến lên một bước, cười nói: “Sao phu nhân đã về rồi? Chúng nô tỳ vừa chuẩn bị kiệu xong, đang tính đón phu nhân về.”

Chuẩn bị kiệu xong? Chẳng lẽ họ cho rằng sau khi mình hầu hạ, thân kiêu mới mệt, cần các nàng đưa về?

Mặt Phùng Uyển chợt đỏ bừng. Nàng định lờ họ mấy lượt nhưng chợt nhớ vừa rồi nàng bị Vệ Tử Dương ôm đi trước bao nhiêu người, cho dù là kẻ ngu cũng sẽ nghĩ lúc đó bọn họ xảy ra chuyện gì. Quả thật cũng không trách họ được.

Nàng lập tức xấu hổ nghiêm mặt khẽ ra lệnh: “Không kẻ nào được phép tiết lộ chuyện tối nay ra ngoài. Nếu không, đừng trách thù hạ của ta tàn nhẫn!”

Chúng tỳ rùng mình, đồng loạt đáp: “Vâng.”

Lúc này Phùng Uyển mới đi về ngủ phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Lời Đồn

Đêm nay, Phùng Uyển trần trọc trở mình mãi không ngủ được, đến tận khi trời tờ mờ sáng nàng mới lên sập.

Sáng sớm Phùng Uyển hay tin Vệ Tử Dương đã rời khỏi Vệ phủ đến quân doanh giám sát từ hừng đông. Giờ việc của nàng vẫn là quân vụ quen thuộc. Kiếp trước, nàng quản lý sự vụ nội ngoại của Triệu phủ nhiều năm, dù chưa từng làm công việc về quân vụ nhưng cũng làm quen rất nhanh. Đến ngày thứ ba, nàng đã bắt đầu giúp Vệ Tử Dương thẩm tra đối chiếu tiền lương thực, số lượng binh khí. Mang một phần nhỏ của tư liệu đặt ngay ngắn trên thư án của Vệ Tử Dương. Bạn rộn cả ngày Phùng Uyển mới chợt nhớ ra, hiện tại bên cạnh đã không còn người của bộ hạ nữa, sao không đi thăm Tăng lão thúc, đã bao lâu rồi chưa nói chuyện và trao đổi tin tức với lão thúc, có lẽ ông ấy cũng lo lắng.

Nghĩ là làm, Phùng Uyển lập tức lên xe ngựa, theo ánh mặt trời dần ngả về Tây, đi nhanh đến Chu trang phía Tây ngoại thành.

Đường phố vẫn tấp nập như trước, có lẽ vì sứ giả Tiên Ti đến nên Phùng Uyển nhìn thấy liên tiếp mấy khuôn mặt dị tộc.

Chu trang phía Tây ngoại ô rất yên tĩnh, Phùng Uyển gõ cửa không lâu, Tăng lão thúc đã lao đến, ông vừa thấy là Phùng Uyển, hốc mắt đã đỏ lên, nghẹn ngào nói: “Nữ lang, cuối cùng lão nô cũng gặp lại người rồi.”

Đi theo phía sau Tăng lão thúc là một thiếu niên đen cuờng trắng khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi. Thiếu niên kia tò mò đánh giá Phùng Uyển, đứng bên nói: “Người chính là nữ lang của lão thúc? Lão thúc mỗi mắt ngóng trông Người từng ngày, nghe thấy có ai ghé thăm bên tự mình ra mở cửa.” Giọng nói chứa đầy sự trách cứ.

Thấy Tăng lão thúc quay đầu định đánh cậu thiếu niên, Phùng Uyển cười mím, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Tăng lão thúc, nói khẽ: “Lúc trước bộ hạ xây Bắc Viện ở Triệu phủ cho ta, có người giám sát nên ta không tiện.”

“Lão biết lão biết.”

Tăng lão thúc vội nói: “Lúc trước, lão nô lén lút đứng ngoài Triệu phủ xem xét nhưng không dám gặp mặt nữ lang.” Nói đến đây, giọng lão lại hơi nghẹn

ngào, “Nữ lang, nghe nói Người tới phủ Vệ tướng quân rồi hả?” Lão nhìn Phùng Uyển, lúng ta lúng túng hỏi: “Tướng quân có thể cho Người danh phận không?”

Phùng Uyển sững sốt trong thoáng chốc, sau đó hé môi cười: “Lão thúc đừng lo lắng cho ta nữa.”

Thấy Tăng lão thúc vẫn lo lắng nhìn mình, Phùng Uyển chuyển đề tài, “Tăng Tú đâu?”

“Tú Nhi?” Tăng lão thúc thở dài nói: “Loại như nó cả ngày chỉ biết độ sức, chắc lại đến đâu giành địa bàn rồi”. Như vậy là Tăng Tú biết làm việc.

Phùng Uyển gật đầu, nàng và Tăng lão thúc đã mấy tháng không gặp, ngay sau đó cùng lão đi loanh quanh một vòng, nghe lão kể mọi chuyện xảy ra, cảm thấy bình thản khi nghe câu chuyện đông dài.

Thấy mặt trời đã khuất một nửa vào đường chân trời rồi, Phùng Uyển mới dẫn dò Tăng lão thúc vài câu rồi xoay người ngồi lên xe ngựa.

Vừa nẩy nàng tra trong sổ sách, biết được chỗ vàng làm thành ghế đá kia đã bị Tăng lão thúc đun chảy thành vàng lá. Tính ra bây giờ nàng có khoảng chừng bốn trăm lá rồi.

Nếu có biến cố thì bốn trăm lá vàng này cũng đủ tiền phí đi đường cả khi nàng mang theo mấy người Tăng lão thúc từ Đô Thành đến Kiến Khang.

Nghĩ đến chuyện rồi đi, Phùng Uyển không khỏi cười cay đắng. Dù là kiếp trước hay là kiếp này, Kiến Khang cũng đều là giấc mơ của nàng. Nhưng đáng tiếc, giấc mơ này cách nàng quá xa. Từ Đô Thành đến Kiến Khang, ít nhất cũng hơn hai ngàn dặm. Trên đường người Hồ lập cũng lập lên năm, sáu cơ quan chính quyền. Còn đạo tặc lớn nhỏ nhiều không đếm xuể. Trừ phi có nhiều hộ vệ bảo vệ, nếu không nàng không biết cuộc đời này có cơ hội đến đó một lần hay không.

Ngồi trong xe ngựa, sau khi suy nghĩ xong, Phùng Uyển cảm thấy mệt mỏi bèn nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Cũng không biết đi được bao lâu, xe ngựa lắc lư, chỉ nghe ngựa phu bên ngoài khẽ gọi: “Phu nhân?” Tiếng gọi của hắn có phần phấn khích.

Phùng Uyển giật mình, mở mắt ra hỏi: “Sao?” Ngựa phu nhỏ giọng nói, “Phu nhân, người có nghe thấy không?”

“Nghe thấy gì?” Ngựa phu sững sờ, hần cười ha hả nói: “Thì ra phu nhân không nghe thấy à? Mấy người vừa rồi đang nói về Đại công chúa đấy.” Nhắc tới Đại công chúa, Phùng Uyển đã có chút hứng thú, nàng mỉm cười hỏi: “Nói gì về nàng?” Ngựa phu kìm nén xúc động, hưng phấn nói: “Một số phụ nhân nói Đại công chúa đúng là người phóng đảng, còn nói nào là ả lén nuôi trai lơ. Còn chuyện của ả và lang quân lại được những người đó rì tai nhau thật là vi diệu, nói rằng nửa năm trước Đại công chúa đã tư thông với lang quân Triệu gia rồi. Nếu không phải có chuyện như vậy, bệ hạ cũng sẽ không cho phu nhân lánh sang biệt viện khác, để Người đang yên ổn làm một Triệu phu nhân thành Phùng phu nhân. Còn nói Vệ tướng quân vô cùng tức giận nên lúc này mới cưỡng ép đưa phu nhân đi.

“Cái gì?”

Phùng Uyển cau mày, nàng ngồi thẳng lại, khẽ nói: “Bị rêu rao như vậy sao?”

Gần như nàng vừa dứt lời đã bị giọng nói có phần oang oang của một phụ nhân có tuổi át đi, “Thế đã là gì? Vị Đại công chúa của chúng ta còn rất lợi hại. Nghe nói hôm nay nàng tìm môi giới bán người, muốn bán quách đi hai thiếp thất của lang quân Triệu gia... Thật đáng thương, hai người thiếp thất kia khóc đến đứt ruột, lúc ấy ta cũng sụt rôi lệ. Các người có biết lúc ấy Đại công chúa nói gì không, nàng nói, nếu không phải nguyên phu nhân của lang chủ Triệu gia có Vệ tướng quân che chở, chứ không ngay cả nàng ấy cũng bị đem bán.”

Lời này đúng là khiến người ta khiếp sợ, từ lúc khai thiên lập địa tới nay vẫn chưa nghe thấy chuyện thế tử cưới hỏi hoàng hậu bị vợ sau chưa qua cửa bán đi! Gần như là lúc phụ nhân trung niên kia vừa dứt lời, khắp bốn phía đều bùng nổ. Tiếng ngạc nhiên, tiếng cảm thán, tiếng la ó vang lên.

Phùng Uyển nhũn mày. Đại công chúa có nói những lời này không thì nàng không biết. Nàng chỉ biết rằng, vị công chúa kia cho dù có ngu xuẩn cỡ nào cũng sẽ không nói ra những lời khiến người ngoài chê cười như vậy trong khi ả vừa đắc tội Hoàng hậu và khiến bệ hạ cũng vô cùng thất vọng.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của vị phụ nhân trung niên này hiển nhiên là một người đàn bà chanh chua trên phố, với thân phận của bà ta cũng không có tư cách tới gần Triệu phủ trong vòng trăm bước. Sao bà ta có thể nghe được Đại công chúa kêu gào?

Nghĩ tới đây, Phùng Uyển ra lệnh: “Đi nhanh một chút, vào Vệ phủ từ cửa hông thứ tư.” Cửa hông này để cho hạ nhân trong phủ ra vào, xây ở nơi yên tĩnh.

Ngựa phu đang thích thú nghe, từ khi hắn quyết định đi theo Phùng Uyển thì đã không có thiện cảm với vị Đại công chúa luôn gây khó dễ cho Phùng Uyển. Nay nghe thấy lời nói xấu Đại công chúa, đang vô cùng vui mừng. Thấy phu nhân hình như không vui, ngựa phu nghĩ mà không hiểu, dù không hiểu nhưng hắn cũng không dám hỏi. Lập tức đáp lại một tiếng, xe ngựa vội chạy về Vệ phủ.

Bên trong xe ngựa chòng chành, Phùng Uyển vươn tay xoa mi tâm.

Người ở ngoài kia chê cười Đại công chúa thế nào nàng không muốn quản. Nhưng vấn đề là Đại công chúa cũng được mà Triệu Tuấn cũng vậy, họ đều trở thành người bị thua thiệt dưới tay nàng, chỉ sợ hai người kia chưa hề suy nghĩ đã cho rằng những lời đồn này do nàng tung ra.

E rằng hai người kia đã đón đầu ở ngoài Vệ phủ rồi. Dựa vào năng lực của họ vốn không được phép vào được Vệ phủ, nhưng không chừng bệ hạ lại cho phép. Phùng Uyển vừa khiến bệ hạ mất mặt, chuyện lần này lại hướng về Đại công chúa, tuy nói là Đại công chúa mất thể diện nhưng thể diện này

cũng là của hoàng thất. Chỉ sợ bệ hạ sẽ cho phép ả tra rõ chuyện này.

Thoạt nhìn khu vực cửa hồng thứ tư rất yên tĩnh, xe ngựa im hơi lặng tiếng chạy vào trong rồi đưa Phùng Uyển về hướng Đông viện.

Đúng lúc này, Phùng Uyển lại ra lệnh: “Đến chủ viện.”

“Dạ.”

Xe ngựa chạy nhanh tới chủ viện.

Lúc này, mặt trời vừa khuất sau đường chân trời, chỉ còn những đường nắng nhạt đổ tươi giữa rừng mây, điểm xuyết cho đường chân trời.

Xe ngựa dừng lại, Phùng Uyển vội vàng đến chủ viện. Vừa bước vào cửa viện, nàng thấy Vệ Tử Dương đang bước tới.

Vừa trông thấy chàng, Phùng Uyển bất giác thở dài một tiếng, vốn tâm trạng đang thấp thỏm cuối cùng cũng bình tĩnh lại. Dường như chỉ cần có chàng ở đây, nàng có thể thả lỏng. Phùng Uyển vẫn không biết, cảm giác của nàng đối với Vệ Tử Dương lúc này chính là cảm giác nàng chưa bao giờ nếm trải, là hai chữ “dựa dẫm”.

Vệ Tử Dương liếc nàng một cái, thân nhiên nói: “Trong ba ngày này, tin đồn Đại công chúa thất đức thất tiết đã bị rêu rao toàn thành. Đại công chúa một mực khẳng định là nàng gây ra, bệ hạ đã cho phép ả tra rõ chuyện này. Hiện tại, ả đang cho người chặn ở đại môn và hai cửa hồng.”

Nói tới đây, khoe môi Vệ Tử Dương cong lên, nhẹ đến mức không thể nhận ra, nhưng giọng chàng vẫn rất lạnh, “Nữ nhân xấu xí này có thể thuận lợi vào phủ như vậy hẳn là biết chuyện rồi. Giảo hoạt quá!”

Chỉ bằng mấy câu nói, chàng đã kể lại câu chuyện rõ ràng. Phùng Uyển cúp mắt, nàng khẽ nói: “Chuyện này không liên quan tới thiếp.”

“Tất nhiên ta biết không liên quan đến nàng.”

Ánh mắt Phùng Uyển lạnh lùng, nàng khẽ nói: “Hình như thiếp biết ai làm ra chuyện này.”

Vệ Tử Dương nhìn về phía nàng.

Đúng lúc này, phía ngoài truyền đến tiếng nói oang oang nóng nảy. Giọng nói ấy vang vọng đất trời, lắng tai nghe, loáng thoáng có thể nghe thấy có người lạnh lùng kêu gào tên Phùng Uyển.

Là một phụ nhân yên phận, Phùng Uyển hình như không nổi danh đến vậy.

Vươn tay vuốt vuốt mi tâm, Phùng Uyển nghiêng đầu, hướng về phía ráng chiều lên tinh thần.

Vệ Tử Dương biết nàng đang nghĩ đối sách, khẽ phát tay, mọi người phía sau im lặng. Chàng khoanh tay dựa vào một gốc cây đa lớn, cũng không thúc giục.

Phùng Uyển suy nghĩ đối sách suốt con đường. Đúng vậy, nàng đã đoán được ai gây nên, muốn ép người này trả lại sự trong sạch cho Đại công chúa trước mặt mọi người, chuyện này nàng có thể làm được. Nhưng nàng không muốn làm như vậy!

Tất nhiên phải dạy cho người kia một bài học, nhưng cũng không có thể bỏ qua cho Đại công chúa. Khó khăn lắm ả mới trở thành nhân vật chính được cả Đô Thành say sưa nhắc đến, mình không thêm vào một mối lửa, thì quả là khiến thế nhân thất vọng.

Sau khi suy nghĩ xong, khoe miệng Phùng Uyển nở một nụ cười. Nàng khẽ nghiêng đầu, ánh mắt trong veo nhìn về Vệ Tử Dương, thì lễ với hắn, nhỏ giọng nói: “Thiếp nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Đại công chúa muốn làm thế nào thì mặc nàng... Chỉ sợ rằng hai ngày tới cửa phủ Tướng quân sẽ không được thanh tịnh rồi.”

Loại gièm pha này, Đại công chúa càng làm ả càng truyền xa. Giờ nàng chỉ việc làm kẻ đề hèn nhất gan, lúc nào Đại công chúa lấy được thánh chỉ, dám cưỡng chế xông vào Vệ phủ thì nàng sẽ gặp ả.

Vệ Tử Dương nheo mắt phượng, một lúc sau, chàng cất giọng dịu dàng và cung chiều: “Nữ nhân xấu xí giảo hoạt.”. Chàng thích nhìn nụ cười của Phùng Uyển khi tính kế người khác, điều này khiến chàng cảm thấy an tâm. Có đôi lúc chàng nghĩ, nếu trước kia nàng cũng giảo hoạt như vậy, hoặc giả mình trước kia cũng giảo hoạt như vậy, có lẽ đỡ phải nếm trải khổ nhục.

Thấy Vệ Tử Dương đồng ý, Phùng Uyển nhoẻn môi cười một tiếng, nàng xoay người về phủ. Song chưa đến nửa canh, Đông viện phong thanh lan tin: Phùng phu nhân bị bệnh rồi.

Lại qua nửa canh giờ, đại phu chẩn mạch thở dài nói: Bệnh của Phùng phu nhân là do vất vả quá độ lâu ngày, lo lắng trong lòng đã lâu không được trút ra khiến can úc tỳ hư.

Tất nhiên, ông ta còn luyên thuyên một hồi, câu mà mọi người có thể hiểu chính là: Phùng phu nhân bị coi thường sỉ nhục quá tàn nhẫn, nhưng vẫn ngậm đắng nuốt cay nín nhịn, giờ không chịu nổi mà ngã bệnh rồi.

Chương 126: Giả Vờ

Trong phòng ngủ.

Lúc này, Phùng Uyển đang trong trạng thái bị “bệnh”, nhưng nàng thấy thời gian cấp bách, không muốn lãng phí giây phút nào nên cứ giả bệnh như vậy, kéo rèm xuống, sau đó lật xem sổ sách hành quân của Vệ Tử Dương. Tất nhiên hiện tại nàng làm công đoạn tỉ mỉ, gần như phải soát lại và kiểm tra rõ ràng chi tiết sổ sách, việc đặt một quyển sách lựa mỏng trong chăn cũng không vướng víu gì.

Nhưng dù bận rộn, nàng vẫn nghe được tiếng kêu thấp thoáng truyền từ ngoài vào. Tuy nhiên phủ tướng quân được bảo vệ nghiêm ngặt, dù Đại công chúa và người của ả mang tư tưởng gây chuyện nhưng nhìn thấy đao thương sáng bóng kia thì sao dám cố xông vào. Cứ âm ỉ như vậy hơn nửa ngày, âm thanh bên ngoài cũng dần dần biến mất.

Phùng Uyển không ngẩng đầu, vừa phê duyệt vừa hạ giọng hỏi: “Đi xem xem, họ về chưa?”

Không thấy tiếng gì nữa nhưng thay vào đó là một giọng nói khàn lạnh lùng và cũng có vẻ bức mình cất lên, “Có gì hay mà xem?”

Là giọng của Vệ Tử Dương!

Phùng Uyển giật nảy mình, nàng sững sờ vén rèm lên, nhìn thiếu niên ngồi ngay ngắn trước cửa sổ trong phòng đang tập trung dùng đao nhỏ khắc thẻ tre. Giờ phút này, trên chiếc bàn nhỏ trước mặt chàng đã có một đồng thẻ. Phùng Uyển ngơ ngác nhìn chàng, không thể tin được sau khi mình tới phủ tướng quân đã lo là đến mức này: Chàng tới lâu vậy rồi mà mình vẫn không phát hiện ra, cũng không thể lấy cớ do bận quá.

Ngây người một lúc lâu, nàng ngơ ngác hỏi: “Chàng đến lúc nào vậy?”

Vệ Tử Dương cũng không ngẩng đầu lên, mím môi trả lời: “Đến từ lâu rồi.”

“À.”

Phùng Uyển vừa cúp mắt rồi lại ngẩng đầu hỏi: “Giờ chàng không bận sao?”

“Bận.” Giọng Vệ Tử Dương chắc như đinh đóng cột, chàng vẫn không ngẩng đầu mà khắc thẻ tre.

Phùng Uyển đợi một lúc lâu cũng không thấy chàng nói tiếp, lúc này mới nhận ra chàng nói xong rồi.

Sau phút ngắn ngủi, nàng lúng ta lúng túng nói: “Thật ra chàng không cần phải ở cùng thiếp.”

Chàng thiếu niên bức mình nhú mày, nói: “Nói ít thôi! Làm việc của mình đi!”

“Vâng.” Phùng Uyển rút đầu lại, nghe lời thả rèm xuống.

Vừa hạ xuống, nàng lại vén lên lần nữa, nhìn chàng thiếu niên ngoài nắng thì thấy trên gương mặt như bạch ngọc đã có quầng thâm dưới mắt, nàng hỏi khẽ: “Nếu mệt thì sao không nghỉ ngơi mấy canh giờ?”

Cuối cùng Vệ Tử Dương cũng dừng tay, ngẩng đầu lên. Chàng liếc nhìn nàng, kinh ngạc hỏi: “Giờ nàng đã đồng ý cho ta lên sập của nàng rồi sao?”

Hả?

Dù thế nào Phùng Uyển cũng không thể ngờ chàng có thể liên tưởng như vậy, khuôn mặt nàng chợt đỏ ửng, người cũng thấy nghèn nghẹn.

Vệ Tử Dương thấy vẻ mặt ấy của nàng thì liếc nàng một cái rồi cúi đầu tiếp tục khắc, theo từng mảnh trúc rơi xuống, giọng nói lạnh lùng của chàng truyền đến, “Nếu không muốn thì ngậm chặt miệng nàng lại!”

Lần này, Phùng Uyển cuối cùng cũng ngoan ngoãn hạ rèm xuống, lui vào trong.

Đúng lúc này, giọng nói có phần uất ức và nóng nảy của Vệ Tử Dương vang lên: “Lòng dạ của nữ nhân xấu xí này đúng là sâu, luôn kiếm chuyện trước, sau lại ra vẻ sợ hãi rụt rè khiến người khác bức mình! Mấy đêm nay ta đều đến gặp nàng nhưng lại thấy nàng ngủ say, chỉ hận không thể dựng nàng tỉnh dậy đến sáng. Nghĩ đi nghĩ lại, dù sao ta cũng sắp phải xuất chinh rồi nên tạm tha cho nàng. Hừ, nữ nhân xấu xí này phải nhớ rõ, chờ ta trở về, ta muốn nghe chính miệng nàng nói ra yêu cầu!”

Yêu cầu?

Đang yên đang lành nói yêu cầu gì?

Phùng Uyển thật không hiểu, nhưng lúc mơ hồ, nàng không rõ tại sao mặt lại đỏ đến tận tai, tim cũng đập loạn thình thịch. Trong phòng thỉnh thoảng vang tiếng tiếng mũi dao xoèn xoẹt lướt trên tấm trúc, âm thanh giòn giã nhịp nhàng này khiến Phùng Uyển không biết làm gì để bình tĩnh lại.

Nàng từ từ để thê tre xuống, nhắm mắt lại hưởng thụ sự yên lặng này.

Chẳng mấy chốc một ngày đã trôi qua. Trong một ngày này, Vệ Tử Dương đi ra ngoài một lát, vừa chập tối đã quay về. Ăn bữa tối trong phòng nàng xong, chẳng xem tình hình quân sự dưới ánh nến.

Thấy đã đêm mà chàng còn không về, trái tim Phùng Uyển như thất lạc. Nhưng nàng không ngờ đến giờ Tý một khắc, Vệ Tử Dương sai người hầu mang bê một bọc thê tre, thông dong rời khỏi phòng nàng.

Nháy mắt đã qua ngày thứ hai.

Xế chiều, giọng the thé của thái giám truyền đến: “Bệ hạ nghe nói Phùng thị có bệnh trong người, đặc biệt cử Hồ thái y đến chẩn trị cho Phùng thị, còn không nhanh tiếp chỉ?”

Đúng là đến rất nhanh.

Bên ngoài người hầu lúng túng đáp lời, trái lại Phùng Uyển lấy một chiếc gương đồng trong chạn ra, vội vàng bôi một lớp phấn màu xanh dưới mắt, ấn đường, khoe miệng, sau đó lại bôi lớp phấn trắng lên mặt, lấy thêm hai quả trứng gà nóng hâm hấp kẹp ở dưới hai nách.

Nói đến trứng gà thì trên sập của nàng có không ít. Từ sáng sớm vẫn luôn duy trì nhiệt độ vừa nóng vừa lạnh này.

Lại giấu đồ vào trong chạn, nàng gượng người ngồi dậy, giọng nói yếu mà mệt mỏi khẽ vang lên, “Tạ ơn long ân của bệ hạ. Làm phiền Hồ thái y rồi.”

Dứt lời, nàng lại vật lộn một hồi.

Thấy nàng gượng người dậy lúc lâu cũng không ra ngoài, thái giám kia nhìn sang Hồ thái y. Hồ thái y lập tức khom người vào phòng, miệng nói: “Đề lão phu khám cho phu nhân.” Hồ thái y vừa ngồi xuống đã nhìn về phía Phùng Uyển qua tấm màn hé mở.

Nhưng ánh sáng trong phòng đã hơi tối, Phùng Uyển lại quay lưng về phía ánh sáng, hẩn nhìn qua chỉ thấy làn da Phùng Uyển tái nhợt. Mơ hồ nhìn lại, làn da còn trắng xanh.

Hồ thái y dòi mắt, đặt ngón tay lên mạch Phùng Uyển. Vừa đặt xuống, chân mày Hồ thái y đã nhíu lại.

Hắn đưa tay đổi sang mạch cổ tay còn lại của Phùng Uyển, một hồi lâu sau mới chậm rãi bỏ ra.

Thấy hắn đứng lên, Phùng Uyển yếu ớt không có sức hỏi: “Thái y, không biết bệnh của thiếp thân thể nào?” Vừa nói tới đây, nàng làm như không thờ nổi, vờn tay che ngực thờ dồn dập.

Hồ thái y lắc đầu, nhíu mày thờ dài nói: “Bệnh này của phu nhân, lão phu cũng không biết làm sao... Nhìn sắc mặt phu nhân, xanh lại trắng, dễ thấy là triệu chứng của việc hoảng sợ. Đáng lẽ mạch của chứng hoảng sợ phải là yếu mà nhanh, nhưng tình trạng mạch của phu nhân mạnh mà rời rạc, cũng không yếu như triệu chứng đã nói...”

Hắn nói tới đây thì dừng nhưng không ngừng lắc đầu.

Tất nhiên Phùng Uyển nghe rõ, ý của Hồ thái y là mạch của nàng không hợp với sắc mặt, trong ngoài bất nhất, thật giống triệu chứng suy nhược.

Bên này Hồ thái y còn đang lắc đầu không ngừng, bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Chỉ chốc lát, Vệ Tử Dương thân còn mặc khôi giáp, kiếm trong tay vẫn nhỏ máu xuất hiện trước cửa phòng. Sắc mặt của chàng không tốt cho lắm, hiển nhiên đã nghe được lời Hồ thái y mới nói.

Không ngờ Vệ Tử Dương sẽ xuất hiện, Hồ thái y vốn giật mình, đến khi đảo mắt thấy trường kiếm trong tay chàng đang nhỏ máu thì sắc mặt tái nhợt.

Hắn vội vã thi lễ, nói: “Thưa tướng quân, hạ quan cáo lui.” Vừa nói, hắn vừa cúi đầu, bước chân loạng choạng đi qua Vệ Tử Dương.

Sau khi ra khỏi cửa phòng, Hồ thái y lặng lẽ lau mồ hôi, bảo với thái giám đã nghe rõ ràng những lời hắn vừa nói: “Đi, đi thôi.”

Thái giám kia thấy dáng vẻ này của Vệ Tử Dương cũng chột dạ, lập tức đáp: “Được, được, đi.”

Hai người lên xe ngựa, chẳng mấy chốc đã chạy nhanh ra khỏi cửa viện.

Họ vừa đi thì Vệ Tử Dương bước đến bên giường. Máu trên mũi kiếm theo bước chàng nhỏ thành một đường. Trong chớp mắt chàng đứng trước giường, vờn tay vén rèm, chàng nhíu mày hỏi khẽ: “Xảy ra chuyện gì?”

Phùng Uyển ngẩng đầu nhìn chàng. Đường như nàng còn chưa chú ý đến thanh kiếm nhỏ máu trong tay Vệ Tử Dương, càng không sợ tới mức mặt trắng như tờ giấy giồng đám tỳ nữ bên cạnh.

Rũ mắt xuống, nàng tự lấy trứng gà nóng kẹp rách ra, lại dùng khăn tay lau phần trên mặt, khẽ giải thích: “Trong kinh điển của Nho gia có nói về y thuật. Thuở nhỏ thích đọc sách, đối với mạch tượng y lý cũng học được đôi điều.”

Lời nàng nói là thật. Thực ra, trong lịch sử Trung Quốc có rất nhiều danh y thần y đều không phải xuất phát từ văn nhân. Nếu không cũng không có thuyết “Không làm lương tướng thì làm lương y”.

Phải nói, văn hóa Trung Nguyên, đối với những người tinh thông kiệt tác kinh điển có thể làm chơi ăn thật học được chút y thuật. Có rất nhiều kiệt tác kinh điển, bản thân nó đã chứa đựng y đạo cơ bản.

Vệ Tử Dương nhíu mày hỏi: “Nàng nói nàng già bệnh lừa lão thái y đó sao?”

Phùng Uyển gật đầu, mỉm cười nói: “Vâng.”

Vệ Tử Dương gật đầu, cầm kiếm xoay người rời đi.

Thấy chàng không nói đến việc ngủ nghỉ đã rời khỏi phòng, Phùng Uyển khẽ gọi: “Tướng quân?”

Trả lời nàng là âm thanh càng lúc càng xa, “Ta bề bộn nhiều việc, một mình nàng phải cẩn thận. Cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được rời khỏi phủ.”

Biết chàng không nghe được nữa, Phùng Uyển vẫn cúi đầu vâng một tiếng. Nàng cúp mắt, lẩm bẩm nói: “Cảm ơn.”

Sau khi Hồ thái y đi chưa đến một canh giờ, bên ngoài phủ tướng quân đã truyền đến tiếng ầm ĩ.

Chỉ chớp lát, một tỳ nữ vội vã đi tới, nàng ta thi lễ với Phùng Uyển trong màn, nói: “Bẩm phu nhân, Đại công chúa và quan nhân Triệu gia biết phu nhân bệnh nặng nên tới đây cầu kiến.”

Dừng một lát, tỳ nữ nói: “Họ nói phụng chỉ bệ hạ!”

Thật không?

Phùng Uyển lên tiếng, nói nhẹ: “Đỡ ta.”

“Dạ.”

Hai tỳ nữ tiến lên, một trái một phải đỡ Phùng Uyển dậy.

Từ sau khi Phùng Uyển bắt đầu giả bệnh vào hôm qua, toàn bộ tỳ nữ được ở lại phòng nàng là do tự Vệ Tử Dương điều đến. Theo như lời chàng nói họ là người có thể tin tưởng hoàn toàn.

Sau khi xuống sập, hai tỳ khoác thêm áo lông cáo dày cộm cho Phùng Uyển, mà Phùng Uyển sau khi hóa trang cho khuôn mặt mình một lần nữa thì cúi đầu, từ từ đi về phía bên đại sảnh.

Đại sảnh hơi đông người, đám tỳ nữ đã chuyển sập ở cuối đại sảnh. Phùng Uyển lên sập, nói khẽ: “Đi mời Đại công chúa và Triệu đại quan nhân. Nói là thể trạng của ta yếu không chịu được gió rét, chỉ có thể gặp quý nhân trong này.”

“Dạ.”

Chúng tỳ nữ lĩnh mệnh đi ra.

Chỉ chớp lát, tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Tiếng bước chân còn chưa tới gần, tiếng the the của Đại công chúa đã đập vào tai Phùng Uyển, “Bệnh nặng? Nói ra ai tin? Hai ngày trước còn khỏe mạnh chạy khắp nơi, còn nói bậy nói bạ trong hoàng cung, vậy mà lát sau đã bảo bệnh nặng rồi sao?”

Nói tới đây, Đại công chúa cười thê nói: “Nhưng bản công chúa cũng rất mong tiện phụ này bị bệnh nặng thật, thấy chưa, ai chọc vào bản công chúa thì ông trời cũng muốn bắt ả.” Nói đến đây, ả cất tiếng cười to.

Trong tiếng cười này một trận gió lạnh thổi đến vù vù, là đám người Đại công chúa và Triệu Tuấn đẩy cửa, cất bước đi vào. Họ cùng thấy Phùng Uyển ngồi ở trong góc tối.

Bấy giờ, Phùng Uyển quay lưng về phía ánh sáng, dù là thế họ vẫn nhìn thấy chiếc áo lông cáo dày cộm phủ trên người nàng và khuôn mặt trắng bệch.

Lúc này dù là Triệu Tuấn hay Đại công chúa đều sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đối Mặt

Sững sờ một lúc, Đại công chúa bèn nhón cười lên, “yêu, yêu, ngược lại thật có chút giống như một con quý” Nàng chuyển hướng Triệu Tuấn, giễu cợt nói: “Lang quân, người nói xem tiện phụ này có phải gặp báo ứng?”

Lúc này căn phòng đang yên tĩnh, tiếng cười Đại công chúa nghe đặc biệt chói tai. Phùng uyển nghe giọng ả, biết ả tin mình bệnh nặng. Lập tức khoe miệng giật giật, thảm nói: Thật đúng là ngu ngốc, ta càng bệnh nặng, người há chẳng phải là càng khó giải thích với thế nhân?

Liên nói, Hồ thái y chân trước vừa rời đi, chân sau, Phùng uyển liền cho mấy người hầu do Vệ Từ Dương phái tới đi ra bên ngoài lan ra tin tức.

Bọn họ lan ra tin tức

, cũng chính là Hoàng thượng phái thái y tới chẩn bệnh, biết được bệnh tình của Phùng phu nhân, rồi bắt mạch rồi đi

Đồng thời bọn họ nhấn mạnh một số điểm, Đại công chúa ban lần bốn lượt muốn xông vào Vệ phủ hỏi tội, thuận tiện còn nói ra, mấy tháng trước Phùng phu nhân vốn là mang thai đứa trẻ, lại bị Đại công chúa một roi từ trên xe ngựa đánh xuống, vì thế sinh non.

Phùng uyển cho bọn họ truyền ra, đều là sự thật, hơn nữa còn có thể tìm được bằng cứ. Sờ dĩ truyền ra những điều này, nàng chỉ muốn tin đồn nhấn chìm Đại công chúa, để cho mọi người biết, nàng Phùng uyển gặp phải chuyện này là do Đại công chúa lăng nhục. Nếu không phải Vệ tướng quân che chở, thật không biết đã chết mất lần rồi.

Triệu Tuấn không trả lời Đại công chúa, hần chẳng qua là nhìn chăm chăm Phùng uyển, ánh mắt quá mức sắc bén.

Đại công chúa cũng không có tâm tình để ý tới Triệu Tuấn, nàng chạy hùng hục mấy bước liền vọt tới trước mặt Phùng uyển. Thấy nàng tới gần Phùng uyển, mấy tỷ nữ đồng thời đi ra, hai hộ vệ bên trong góc, “Đinh” liền một tiếng rút trường kiếm ra.

Nghe tiếng kêu, Đại công chúa liền cả kinh, nàng quay đầu nhìn một cái, Lúc này mới nhớ mình đang ở Vệ phủ.

Hừ mạnh một cái, Đại công chúa một cước đạp lên kỷ trà, cúi người trợn mắt nhìn Phùng uyển nói: “Tiện phụ, những lời đồn có phải do người lan ra?” Nghĩ tới mấy ngày gần đây mình đi tới chỗ nào, nơi nào ánh nhìn của ai cũng giễu cợt, xa lánh con giận Đại công chúa bùng lên, nàng thét to: “Bổn công chúa biết người sẽ không thừa nhận! Chính người! Tiện phụ người không biết xấu hổ ngày đó vào cung sí nhục ta, bây giờ ở trong phủ của gian phụ, lại tạo ra tin đồn hãm hại Bổn cung. Người thật đúng ác độc vô sỉ!”

Đại công chúa như vậy, còn nói người khác ác độc vô sỉ?

Phùng uyển có chút buồn cười, nàng từ từ buông ly trà nóng trong tay xuống, ngẩng đầu lên.

Trong bóng tối ánh mắt nàng sâu thẳm nhìn chăm chăm Đại công chúa, ả chửi bới một trận, rốt cuộc dừng lại, nàng rù hai tròng mắt xuống, thanh âm yếu ớt nói: “Ta là một phụ nhân, được bệ hạ cùng Vệ tướng quân yêu thích, tín nhiệm mới nhận chức phụ tá”.

Không nghĩ tới nàng sẽ nói cái này, Đại công chúa không nhịn được cau mày, nàng đang chuẩn bị quát mắng, ả nhìn tới tứ xung quanh, lại nuốt con giận xuống.

Hôm nay Vệ tướng quân vừa xuất chinh, ta cũng ngày đêm bận rộn. Cũng không biết Đại công chúa vì sao cho là, đến bây giờ ta làm hại Đại công chúa? Phụ lòng tin của bệ hạ, đem bản thân mình vào hoàn cảnh khó khăn? Lại hoàn toàn đắc tội với Đại công chúa người? Đại công chúa cho là, ta làm như vậy, có chỗ nào tốt?

Đại công chúa nghe sừng sốt một chút, Phùng uyển thanh âm vừa dứt, ả há miệng muốn phản bác, nhưng sau lưng nàng có mấy người cung tỳ bảo vệ, âm thầm đứng lên.

Lúc này, Phùng uyển đánh gãy lời Đại công chúa trực tiếp nói: “A uyển ngược lại cho là, có một số người không chờ đợi được muốn bồi nhọ thanh danh Đại công chúa, buộc Đại công chúa thỏa hiệp”

Nàng nói tới đây, rồi chậm chậm nâng ly trà trên bàn lên, nhấp một ngụm.

Đại công chúa nghe đến đây nhất thời trong lòng thoáng lộp bộp, một bên Triệu Tuấn, chân mày cũng cau lại, sắc mặt có chút khó coi.

Đào mắt, Đại công chúa bèn nhón kêu lên: “Người tiện phụ không biết xấu hổ, Nói cho người biết, những điều người nói, Bổn công chúa một câu cũng không tin!”

Tiếng nói ả vừa dứt, liền thấy Phùng uyển thương hại nhìn mình, vì nàng đứng chỗ tối, nên đôi mắt của Phùng uyển rõ ràng sâu thẳm, đặc biệt chói mắt.

Sắc mặt Đại công chúa nhất thời xanh mét.

Bất quá nàng đã quen, Phùng uyển thấy â lại sắp nổi giận, tròn mắt thu lại, lạnh lùng quát lên: “Người đâu!”

“Đạ !”

Một số hộ vệ nắm chuôi kiếm tiến lên.

Phùng uyển nhẹ nhàng nói: “Ta không còn lời nào nói với Đại công chúa, mời nàng ra ngoài đi”.

“Đạ !”Mấy tên hộ vệ đáp một tiếng, đang muốn tiến lên, Đại công chúa vô cùng tức giận quát lên: “ Ai dám?”.

Nàng tròn to mắt xem thường quét nhìn mọi người, lạnh lùng nói: “Bổn công chúa phụng ý chỉ của bệ hạ, tới bắt Phùng phu nhân vào cung! Người đâu bắt ngay tiện phụ này cho Bổn cung !”

Tiếng quát chói tai của Đại công chúa vừa ra, liền ngay cả hộ vệ của Vệ phủ cũng kinh hãi. Mọi người trong phòng liền kinh sợ, thần sắc khác nhau, Phùng uyển ồm yếu cười một tiếng.

Nàng thanh âm vô lực, tiếng cười kia không lớn. Đây là thời điểm nào? Cơ hồ tiếng cười vừa ra, mọi người liền đồng thời hướng nàng nhìn lại.

Đại công chúa trực tiếp tròn to mắt xem thường.

Rũ mắt xuống, Phùng uyển nhẹ nhàng nói: “ Đại công chúa lại nói giỡn! Bệ hạ là người như thế nào chứ? Chân trước phái thái y chẩn mạch cho thiếp, chân sau lại không để ý thái y sờ chân, lại bắt ép thiếp mang đi đây là đạo lý sao?Hơn nữa thiếp phạm vào tội gì, lại bị Điện hạ dùng tới hai chữ “Bắt”? Nghe hai chữ này, liền biết Đại công chúa tự mình nói”. Con người đen nhánh của nàng nhìn về phía Đại công chúa, nhẹ nhàng nói: “Đại công chúa điện hạ, người chính là công chúa cao quý, giả truyền ý chỉ, cũng là khi quân! Điện hạ vẫn là nên thận trọng” Nàng nói một hơi dài, tựa hồ không còn khí lực, lập tức lấy tay lên ngực thở hổn hển .

Phùng uyển thấy Hoàng thượng, cũng không phải là một hôn quân. Nếu mình thực sự có tội, không có chứng cứ xác thực, còn Vệ Từ Dương ở đây hẳn cũng không thể bắt mình.

Vèo vèo vèo, tất cả ánh mắt, đều nhìn hướng Đại công chúa. Đại công chúa mặt lúc xanh lúc trắng, giận đến ngực phập phồng, lại nhất thời không thể nói lại, bọn họ lập tức rõ ràng.

Lập tức, mọi người cùng lui về chỗ cũ.

Thấy Đại công chúa vừa mở miệng liền bị Phùng uyển chặn lại, Triệu tuần biết nàng đã hiểu.

Trừ phi Đại công chúa động tay động chân đánh người, nếu không nàng căn bản không phải đối thủ của Phùng uyển.

Lập tức hắn đi đến sau lưng Đại công chúa, thấp giọng nói: “ A nhĩ, các người đi ra ngoài trước, ta tới cùng nàng nói hai câu”.

“Ta không!” Đại công chúa phản đối tính kêu một tiếng, nàng căm hận quay đầu lại phía sau nhìn một vài người.

Thấy thần sắc bọn họ, mấy ngày nay ở trong cung chịu đủ lạnh nhạt Đại công chúa có chút chột dạ. Nàng nặng nề giậm chân một cái, bước vọt ra bên ngoài.

Đại công chúa vừa đi, người hầu cũng đi theo lui ra.

Triệu tuần thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn về phía Phùng uyển.

Hắn tiến lên mấy bước, nhắc vạt áo lên, ngồi xuống sạp đối diện Phùng uyển. Không nháy mắt nhìn nàng, hắn nói nhỏ, ôn nhu như nước kê: “ Uyển nương, nàng gầy đi nhiều”

Hắn lo âu nhìn vào mặt và thân thể Phùng uyển, lầm bầm nói: “ Lúc còn trong phủ, nàng chưa từng bị bệnh. Tại sao mới đến Vệ phủ liền bệnh? Uyển nương, đến lúc này nàng còn muốn cố chấp sao, Uyển nương, trở về bên người ta đi”

Nghe giọng điệu này, Phùng uyển hiện tại bị bệnh, thực là bởi vì rời xa hắn?

Phùng uyển từ từ ngước mắt.

Đối mặt với đôi mắt đen nhánh của Phùng uyển trong nháy mắt con người Triệu tuần toát ra vẻ si mê. Hắn không nháy mắt nhìn nàng, bất chi bất giác thanh âm có chút nghẹn ngào: “ Uyển nương, nàng trở về đi. Ta, ta thực không quen.”

Hắn không quen?

Phùng uyển hoảng hốt.

Nàng không biết, hẳn thật sự không quen. Kiếp trước sau khi nàng chết, hẳn cưới kiều thê cũng chỉ một tháng, liền thấy khổ sở, loại hành hạ này không phải ở trên thân thể mà là ở tinh thần.

Hắn cho tới bây giờ không có phát hiện qua, không có Phùng uyển, sẽ chẳng thể thuận lợi.

Trên triều đình, hẳn mặc dù quyền cao chức trọng, đứng ở vị trí này, càng nhiều người nhìn chăm chăm vào hắn. Luôn luôn có đại thần ở trên triều chống lại hắn, chính là nhận lễ, gặp gỡ người nào, không phải cạm bẫy người ta bày ra thì cũng là người ta muốn dò xét.

Không còn Phùng uyển chỉ điểm hẳn cảm thấy rất khó khăn. Trước kia, trong phủ thu nhận lễ vật, giao thiệp xã giao Phùng uyển đều lo mọi thứ. Bình thường trên triều đình có việc, lúc hẳn tỉnh dậy, sẽ có Phùng uyển chỉ điểm cho cách đối phó.

Hiện tại bây giờ, đều không còn. Chỉ cản trở lại trong Phủ, Đại công chúa vênh mặt sai khiến, thiếp thất thì ở cửa khóc sưng mắt, hai mắt ngấn lệ cầu xin buông tha.

Sau khi Phùng uyển chết một tháng. Bệ hạ tức giận chỉ thẳng mặt hẳn mắng: “Tại sao lại trở nên hồ đồ như vậy?”

Lúc ấy, hẳn đối diện với bốn phía chỉ chỗ và những ánh nhìn âm thầm mỉa mai của đồng僚, đột nhiên hẳn cảm thấy thế sự thật gian nan.

Không có Phùng uyển, thế sự thật sẽ gian nan như vậy?

Sau khi hắn trở lại trong phủ, liền tự nhốt mình lại trong thư phòng, mà ngăn người. Hắn vuốt ve nét bút trước kia Phùng uyển lưu lại, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Đêm hôm đó, hẳn mơ hồ ngủ quên trong thư phòng, từ trong mộng thức tỉnh mấy lần, lớn tiếng hô “Uyển nương” mấy lần, hẳn đưa tay muốn kéo thì bóng người lại đi xa, sau khi tỉnh lại hẳn còn đảo mắt nhìn xung quanh. Sau một lúc lâu, hẳn đột nhiên nhớ lại Uyển nương đã chết.

Nàng chết!

Nàng là người cùng hắn từ nhỏ hàn vi, hỗ trợ hắn nhiều năm, từng bước từng bước giúp hắn lấy được giàu sang, còn chưa được hưởng phúc, liền bị hại chết.

Hắn, để nàng chết!

Hai tay bịt mắt, Triệu tuần trong lòng bi thương. Cuối cùng lần đầu tiên hắn phát hiện, không có Uyển nương, nguyên lai mình cái gì cũng làm không được.

Không có Uyển nương, không có nàng những năm này cẩn thận phụ trợ, không có nàng xưa nay ở bên ngoài đút lót, không có nàng quan tâm chuyện ăn mặc, dịu dàng tin tưởng, hẳn bất quá chỉ giống như lúc ở Vân thành, lúc đó tính tình hắn thô bỉ, nói thì hay làm thì không được, hẳn cần bản ngay cả tư cách để cho Đại công chúa yêu thích cũng không có.

Lại nói, hẳn cho rằng hắn là một trượng phu đầy sức quyến rũ, lúc có Phùng uyển hẳn vẫn rất tự tin. Hắn tự nhận, mình tài hoa xuất chúng, bản thân có quyền thế không thiếu thứ gì, càng ngày càng thăng tiến hơn.

Rốt cuộc, có một ngày Đại công chúa nàng chỉ vào mặt hẳn mắng: “Thật không biết ta ban đầu như thế nào nhìn trúng ngươi?” “Ngươi xem tất cả các triều thần quyền quý vậy, ngươi lại có thể so được với người nào?”

Dĩ nhiên, bình thường khi nhìn di vật của Phùng uyển, Triệu tuần cũng sẽ không thừa nhận mình thực sự tội tệ. Hắn chẳng qua là nhiều lần đi qua phòng nàng ngăn người, chỉ là hẳn thực một mối, thực ngỡ ngàng.

Thấy Phùng uyển ngăn ra, Triệu tuần đưa tay ra đặt lên tay nàng.

Khó khăn lắm mới đặt lên, Phùng uyển liền nhẹ nhàng rút tay về. Triệu tuần thấy nàng rút ra, đang muốn nắm lại, thì thanh âm lạnh nhạt của Phùng uyển truyền tới: “Lang quân, đây là Vệ phủ!”

Vệ phủ? Triệu tuần buông lỏng tay một chút, hẳn theo bản năng liếc một cái về phía bốn hộ vệ, và vội kiểm bên hông họ, rồi cúi đầu.

Chỉ chốc lát, hẳn nặng nề ngẩng đầu lên. Bình tĩnh nhìn nàng, Triệu tuần trầm giọng nói: “Uyển nương, nàng đừng nao loạn nữa. Vệ tướng quân lập tức phải xuất chinh. Chờ hẳn vừa xuất chinh, ta sẽ hướng bệ hạ xin tha thứ, xin người cho phép nàng dọn về Triệu phủ”.

Dừng một chút, hẳn ôn nhu như nước nói: “Ta đã nói qua với A nhã, nàng đã đồng ý, sau khi trở về nàng là chính thê, ngươi là bình thê”.

Dứt lời, vẻ mặt hẳn tươi cười, đặc ý nhìn Phùng uyển, Triệu tuần nói: “Vệ Từ Dương kia tuy là một tướng quân, Hẳn cũng không thể cho nàng một danh phận, Uyển nương, ta không ngại nàng và hẳn sống cùng nhau trong phủ, vẫn chấp nhận nàng. Chẳng qua để cho nàng danh phận thấp hơn Đại công chúa, hẳn là cao hứng?”.

Cao hứng? Phùng uyển khẽ nhếch môi, giấu cợt cười một tiếng. Thầm nói: “Đại công chúa đồng ý để ta thành bình thê? Nàng thật đồng ý, thật cao hứng? Có thể nắm ta ở trong tay để gây khó dễ, muốn cho ta sống thì ta liền sống, muốn cho ta chết thì ta liền chết. Hiện tại ả, hẳn rất mong chuyện này!”

Phùng uyển rũ mắt, nàng nhấp ngụm nước, ung dung thong thả, lạnh nhạt nói: “Lang quân quá lo”. Nàng ngược mắt nhìn về phía Triệu tuần, từng chữ từng câu nói: “A uyển đã sớm nói, chàng cùng ta, duyên phận đã hết”.

Nói tới chỗ này, nàng dường như đau lòng, liền che miệng ho khan một trận. Tên hộ vệ thấy vậy, tiến lên một bước quát lên: “Phùng phu nhân thân thể không tốt, Triệu gia lang quân, xin trở về đi”.

Đây là lệnh trực khách, không cho phép phản kháng. Cũng không chờ Triệu tuần đồng ý, mấy người hộ vệ đều tiến đến tay đè vô kiếm, mặt hung sắc tới gần.

Triệu tuần thấy vậy, vội vàng đứng lên. Thấy bọn họ bước chân không dừng, nửa điểm tình ý cũng không hiểu, hẩn nghiêm mặt lui về phía sau.

Thấy Triệu tuần đi ra, Đại công chúa kêu lên: “Đã đi ra?” Mới nói tới đây, mấy hộ vệ đuổi Triệu tuần ra, “Ầm” một tiếng khép cửa lại, mặt lạnh hướng phía Đại công chúa và Triệu tuần nói: “Phùng phu nhân bệnh nặng, không thể tiếp khách quá lâu. Mấy vị xin trở về đi”.

Cuối cùng đuổi khách ra cửa.

Đại công chúa sững sốt một chút, nhảy cẫng lên, “Các người thật lớn mật!”

Nàng quát tiếng tuy lớn, nhưng mấy tên hộ vệ đâu để ý đến? Bọn họ vèo một tiếng rút bội kiếm ra, khí thế hung hăng cản trước cửa.

Đại công chúa vừa thấy hàn quang dao kiếm, liền chột dạ. Nàng hướng phòng Phùng uyển bèn nhón kêu lên: “Tiện phụ, sẽ có một ngày sớm muộn người cũng rơi vào tay Bôn công chúa!”

Ném lại những lời này, nàng nhìn Triệu tuần một lúc, quát lên nói: “Ngớ ra làm gì? Đi nhanh lên một chút”

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Đưa mắt nhìn Đại công chúa rời đi, Phùng uyển khẽ mỉm cười.

Ngay sau đó, khi Đại công chúa ra khỏi cổng vòm, một thuộc hạ liền vội xoay người đi về hướng viện Phùng uyển, hẩn tiến lại gần Phùng uyển thì lễ, thấp giọng nói: “Lang quân muốn hỏi phu nhân, phu nhân có muốn đưa tỷ nữ Phát nhi tới Vệ phủ hay không?” Người thuộc hạ giọng điệu mang theo mấy phần đắc ý, đây là một loại tự cho mình làm đúng.

Phùng uyển rũ mắt, xem thường nhẹ nhàng hỏi: “Đây là ý của lang quân?”

“vâng”

Phùng uyển cười sâu hơn, nàng ung dung thong thả nói: “Làm phiền lang quân, nhưng không cần”.

Thuộc hạ kia ngẩn ra, ngẩn ngơ một lúc sau hành lễ nói: “vâng”

Đưa mắt nhìn người thuộc hạ kia khuất bóng rời đi, Phùng uyển thầm nói: Hẩn luôn là như vậy, vĩnh viễn cũng như vậy, lúc nào cũng như là có trách nhiệm.(ta chém...Aj xấu hổ a ...#\$^&*...)

Nếu như hẩn thật quan tâm tới nàng, thật để ý tới mọi việc của nàng. Trước đây không lâu Phát nhi bị Đại công chúa dùng roi đánh, nàng nhưng là phát lờ không để ý tới, loại thái độ này, đủ để cho hẩn biết, ở trong mắt nàng Phát nhi cái gì cũng không phải.

Đáng tiếc, hẩn cho tới bây giờ đều không để tâm ở phương diện này. Cuối cùng cho là nàng một mực giữ Phát nhi lại bên người để dùng là nàng tin tưởng, tín nhiệm.

Lần Phát nhi bị đánh kia, Phùng uyển lúc ấy thậm chí nghĩ tới, giả vờ thực sự đối tốt với Phát nhi, giả vờ quan tâm nàng yêu mến nàng...chỉ cần một chút như vậy, như vậy chân trước mình rời đi, chân sau Đại công chúa đến, nhất định bị cầm ghét, cho dù Phát nhi thông minh đi nữa, đối mặt với sự ngang ngược không nói lý của Đại công chúa cũng khó tránh. Nói không chừng, bây giờ nàng đã bị Đại công chúa hành hạ đến chết rồi.

Đáng tiếc, nàng lại có điểm không muốn ngầm hạ thủ như vậy, dĩ nhiên, nàng cũng không muốn để Phát nhi lại chết như vậy.

Khẽ nhấp ngụm nước, Phùng uyển cởi bỏ áo lông trên người, lại để trong lòng sưởi ấm, lúc này mới cùng mọi người ở trong sân đi lại.

Đi lại nàng cũng không quay đầu hỏi: “Đại công chúa mấy ngày nay, có hay ra vào Triệu phủ không?”

Một người hầu tiến lên một bước, cung kính nói: “Chưa từng. Tựa như trong cung có mệnh lệnh, để Đại công chúa tránh bị hiềm nghi”

Tránh hiềm nghi?

Phùng uyển buông mắt cười nói: “Nàng tránh được sao?”

Người hầu kia nói: “Dạ không tránh được. Trong cung các quý nhân giờ phút này cũng rất khó xử. Nếu đồng ý hôn sự của Đại công chúa và Triệu gia lang quân thì phu nhân người vì sao phải tránh ở Vệ phủ, liền không giải thích được. Nếu không đồng ý, Đại công chúa lại đã từng qua đêm ở Triệu phủ chuyện người người đều biết”.

Nói tới chỗ này, người hầu nhắc thêm: “Đúng rồi Phùng nhị nhân đã đi ra. Ban ngày đi ra, tối hôm qua liền được ân sủng. Nhìn tình thế kia, được ân sủng như chưa từng mất.”

Phùng vân?

Phùng uyển gật đầu một cái, nàng chậm rãi nói: “Ta cũng muốn nàng nên đi ra”.

Người hầu ánh mắt khó hiểu, nàng nhàn nhạt cười một tiếng, thấp giọng nói: “Đi thu thập một chút, xế chiều hôm nay, hẳn sẽ rất náo nhiệt đi”

Nàng nói hai chữ thu thập, người hầu liền hiểu. Lập tức, ôm nghi ngờ, bọn họ lần nữa nấu nồi nước thuốc lên, đồng thời, đóng hết tất cả cửa sổ lại, lại thấp giọng nói chuyện, để nhẹ bước chân đi bộ, một bộ hình dáng sợ làm kinh động đến chủ nhân đang bị bệnh nặng.

Quả nhiên, buổi chiều, một tỷ nữ đi tới ngoài cửa thấp giọng nói: “Phu nhân, Triệu gia lang quân tới. Nô tỷ vừa mới cùng hần nói, phu nhân bệnh vừa trở nặng sợ là không thể gặp người, Triệu gia lang quân liền giận, hần nói, hần phụng ý chỉ của bệ hạ đi đến.”

Triệu tuần quả nhiên tới!

Phía sau màn trướng, Phùng uyển rũ mắt thầm nói: Đây là đợt thứ nhất.

Vì vậy đóng cửa sổ lại, mùi thuốc làm cho sắp không thở nổi. Nàng không thể chờ đợi.

Nàng nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, uể oải nói: “Xin mời”.

“Dạ”

Chỉ chốc lát, một loạt tiếng bước chân vang lên, tỷ nữ kia nói: “Lang quân, phu nhân nhà ta thực là thân thể khó chịu, không thể ra mắt lang quân. Xin lang quân ngồi ở sau tấm bình phong cùng nàng nói chuyện”.

Lời này vừa ra, Triệu tuần đè nén tức giận tiếng cười lạnh vang lên: “Ta là Phu chủ của nàng, chúng ta còn chưa từng cùng cách đâu!”

Giọng trầm trầm, vô cùng lệ khí.

Lệ khí: tàn bạo, ác độc, tàn ác...

Là Tỷ nữ quen hầu hạ Vệ Từ Dương, biết sợ hần nóng nảy, lập tức khách khí nói:

“Lang quân chớ buồn, thực sự là tướng quân nhà ta từng giao phó”.

Vừa nhắc tới Vệ Từ Dương, Triệu tuần liền im lặng. Một hồi lâu, hần khó chịu nói: “cũng được”.

Tiếng kỷ trà vang lên khi hần ngồi xuống.

Sau đó, Triệu tuần giọng không cao hứng truyền tới, “Ta muốn cùng phu nhân nói chuyện, các người đi ra ngoài hết đi”

Thanh âm ra lệnh truyền ra, bốn phía người hầu không nhúc nhích.

Triệu tuần tức giận, đang muốn nổi giận, sau màn trướng, Phùng uyển âm thanh yếu ớt vô lực vang lên, “Không cần lo lắng, đi ra ngoài đi”.

“Dạ !”

Thanh âm nàng vừa rơi xuống, chúng tỷ nữ liền không nói hai lời lui ra ngoài.

Tiếng cửa phòng đóng lại vang lên.

Một hồi lâu, tiếng Triệu tuần buồn bực khó chịu vang lên, “Uyển nương?”

Kêu hai tiếng, thấy Phùng uyển không có đáp lại, hần không nhịn được nói: “Mới tới Vệ phủ mấy ngày? Uyển nương thật là cao giá a!”

Rốt cuộc, phía sau màn trường thanh âm một mối yếu ớt của Phùng uyển cũng truyền tới: “Lang quân có lời, sao không nói thẳng?”

Triệu tuấn ngẩn ra.

Hắn môi mỏng mằn thành một đường, thẳng một lát sau, hắn mới lên tiếng: “Ta bây giờ không phải nói chuyện với nàng?” Có phần sắc bén.

Thanh âm Phùng uyển, vẫn ôn nhu, mặc dù là yếu ớt vô lực, “Không biết bệ hạ kêu lang quân tới, là có chuyện gì phân phó?”

Nàng như là không nhận được cùng hắn nói thêm cái gì, lại là đi thẳng vào vấn đề.

Về mặt Triệu tuấn đen đi, một hồi lâu, hắn mới mở miệng nói: “Không phải bệ hạ, mới vừa rồi tỳ nữ kia ba lần bốn lượt không cho ta vào, ta mới dùng bệ hạ tới ép nàng(tỳ nữ)”.

Không phải bệ hạ sao? Làm sao có thể không phải bệ hạ? Trong quan trường, nói chuyện làm việc, luôn vòng vo a. Rõ ràng bệ hạ dằn dò, lại cố ý nói không phải. Đùa, đơn giản chính là thói thác trách nhiệm thôi.

Phùng uyển than nhẹ một tiếng, thanh âm như nước nói: “Lang quân đối với một tỳ nữ, cần gì phải đem bệ hạ ra, cần gì phải nhắc tới một chữ “ép”?”.

Thanh âm tuy là ôn nhu, lời nói từ trong ra ngoài, đều ngầm chỉ trích giễu cợt.

Cho tới nay, Phùng uyển cùng Triệu tuấn sống chung, là quan tâm chu toàn, ngay cả cao giọng nói chuyện cũng chưa từng. Đâu đã từng giễu cợt như vậy?

Thoáng cái , Triệu tuấn mặt lúc xanh lúc tím

Hắn ngẩn đầu lên, tức giận trừng về phía Phùng uyển, nhưng có tấm màn trường chắn lại ngăn cách, hắn tức giận nàng căn bản không thể nhận thấy.

Bất quá như vậy, Triệu tuấn ngược lại không muốn cùng Phùng uyển nói nhảm, trò chuyện cái gì tình xưa nghĩa cũ nữa. Hắn trầm giọng ra lệnh: “Ngày mai ngươi hãy dâng tấu đi”

Một câu nói ra, hắn không nghe thấy bất kỳ nghi ngờ cùng kinh ngạc của Phùng uyển, lại cường điệu nói: “Kêu ngươi dâng tấu, có nghe hiểu không?”

Lúc này, giọng Phùng uyển mới truyền tới, nó rất bình tĩnh,hon nữa nhẹ nhàng vừa vặn đúng lúc, “Nói gì?”

Tựa hồ, nàng một chút cũng không kinh ngạc, Triệu tuấn tại sao vào lúc này, lại kêu nàng, một phụ nhân có thể dâng tấu lên bệ hạ?

Triệu tuấn ngẩn đầu lên, nghi ngờ nhìn chăm chú về phía Phùng uyển. Nhìn màn trường lay động, hắn không khỏi thầm nói: Chẳng lẽ nàng đoán được? Phụ nhân này, làm sao có thể thông minh như vậy?

Hắn vẫn biết nàng thông tuệ, sự thông tuệ này dùng để giúp hắn, do hắn đã quen nên không cảm nhận được. Giờ phút này thành người đứng xem, mới cảm thấy nàng bất phàm, không biết làm sao, trong lòng hắn lúc này luống cuống hốt hoảng.

Bằng hoàng một hồi, Triệu tuấn tiếp tục nói: “Ngươi liền hướng bệ hạ nói, ngươi cùng Vệ tướng quân tình đầu ý hợp”, nói tới chỗ này, thanh âm hắn nghẹn lại, giọng không còn lưu loát, liền một lúc sau, hắn mới tiếp tục nói: “Ngươi tự nguyện làm thiếp cho hắn. Còn ta, ngươi cho là ta cùng Đại công chúa thực là lương phối, mong bệ hạ ban thưởng ý chỉ, thành toàn cho ngươi cùng Vệ tướng quân, Đại công chúa cùng phu cũ của ngươi thành hai đoạn lương duyên”.

Hắn nói xong.

Trong phòng trở nên an tĩnh lại.

Sau màn trường, miệng Phùng uyển từ từ nâng lên, lộ ra như là mỉm cười,biểu tình như đùa cợt.

Quả nhiên không ngoài sở liệu!

Mới vừa rồi nghe tỳ nữ kia nói, trong cung các quý nhân khó xử, nàng liền nghĩ tới, Triệu tuấn nhất định sẽ đến.

Đúng vậy, nếu do mình nói, muốn bệ hạ tác thành Triệu tuấn cùng Đại công chúa, thực là tốt nhất. Chuyện này tấu sớ vừa lên, liền có thể chặn lại miệng lưỡi thiên hạ, liền có thể thay hoàng thất bảo toàn mặt mũi, để cho Đại công chúa như ý nguyện.

Đến mức “Ngươi tình nguyện làm thiếp cho hắn”, một câu đơn giản , liền đưa mình vào cục diện hết sức bất lợi. Đến lúc đó, bệ hạ đồng ý, mình chỉ là một thiếp thất của Vệ Tử Dương, không có được bất kỳ chỗ tốt. Nếu như bệ hạ không cho phép,liền thuận tay đem mình trở về nguyên phu, bởi vì về tình về lý đều không tính, Triệu tuấn chính là cho mình danh phận bình thường, cũng là ban thưởng?

Đúng là tính toán thật hay a !

Dần dần, Phùng uyển cười, thấp giọng nói: “Dám hỏi lang quân, “Ta tình nguyện làm thiếp cho hắn” câu này, là ý chỉ của bệ hạ, hay là ý của ngươi cùng Đại công chúa?” Hoặc là ý của Phùng nữ nhân?

Triệu tuần ngẩn ra, hần xanh mặt nghiêm lại nạt nhỏ: “ Chẳng lẽ nói sai rồi? Ngươi bây giờ không phải chạy tới ở với hần? Không phải không danh không phận ở trong phủ hần sao?”

Tiếng quát của hần vừa roi xuống, liền nghe được một âm thanh mềm yếu vô lực của Phùng uyển truyền tới. Nàng quát nói: “ Triệu gia lang quân!”

Quát một tiếng ra, Phùng uyển tựa như hư nhược, nàng thờ dốc một hồi, mới chậm rãi nói: “ Triệu gia lang quân, ngươi đừng si nhục ta quá đáng! Ngươi muốn thành thân cùng Đại công chúa, đó là việc của ngươi! Muốn ta dâng tấu thay các ngươi kiếm mặt mũi. Đừng hòng!”

Nàng trả lời vô cùng dứt khoát!

Triệu tuần ngẩn ngơ, đảo mắt cả giận nói: “ Ngươi dám kháng chỉ?”

Phùng uyển cười khi một tiếng, nói: “Lang quân chẳng lẽ quên mất, ngươi mới vừa rõ ràng nói qua, ngươi không phải tuân lệnh tôi. Ngươi mới vừa rồi sờ dĩ nhắc tôi bệ hạ, chỉ là muốn dùng bệ hạ ép một tỷ nữ mà thôi!”

Lời này vừa ra, gương mặt Triệu tuần phồng đến đỏ bừng, hần đứng bật dậy. Bởi vì đứng quá mạnh, va phải bàn, bàn kỹ vang lên rất to.

Theo tiếng vang vừa ra, “Ầm phanh” hai tiếng cửa phòng bị đẩy ra, mấy người tỷ nữ, người hầu vọt vào.

Chống lại một loạt ánh mắt của đám nô tài ở cửa, Triệu tuần tức giận: tại sao lại quá xúc động như vậy?

Ngay tại lúc hần suy nghĩ làm thế nào lại tiếp tục câu chuyện, thì thang âm yếu ớt, một mời tới cực điểm của Phùng uyển truyền tới: “ Mời, mời hần đi ra ngoài”.

Mới nói xong, phía sau màn trướng Phùng uyển như quơ quơ. Hai tỷ nữ vội vàng đi vào. Mà lúc này, mấy người hầu đều tròn mắt nhìn Triệu tuần, một người hầu trong đó bước ra, hướng hần chỉ ra phía ngoài “ Triệu gia lang quân, xin mời!”.

Cuối cùng hạ lệnh trục khách!

Bạn đang đọc truyện *Khanh Vốn Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.